

Giới thiệu Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp

Truyện Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp tác giả Thư Ca nàng là một người xinh đẹp nhưng lại không có tư chất nên không được vương gia sủng ái, truyện với nhiều chi tiết độc đáo nhưng cũng đầy tình cảm nên cũng tạo được sức thuyết cho bạn đọc

Nàng từ trước đến nay luôn là người không đụng ta ta không phạm người, nhưng đám tiểu thiếp của Nam Dương Vương

Bên trong Nam Dương phủ, trắc phi nắm quyền, tiểu thiếp hoành hành ngang ngược, từng người một đều như muốn bay lên trời! Vị trí chính phi, bên trong Nam Dương phủ lớn như vậy, cũng chỉ để nhìn cho đẹp mắt mà thôi!

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1

“Phanh” Thanh âm vỗ vụn của ly trà.

“Vương phi tỷ tỷ, chuyện này vốn cũng không phải là lỗi của muội, Vương gia hôm qua mặc dù ở trong phòng của muội, nhưng dù sao muội cũng là nữ nhân của Vương gia, sao dám tự mình đem Vương gia đánh thức? Nếu Vương gia trách tội thì làm sao được. Hơn nữa, bây giờ tỷ tỷ không phải cũng không có chuyện gì sao? Chỉ là nhiệm phong hàn, để đại phu xem không được sao. Cần gì khiến Vương gia buổi tối khuya đi một chuyến đến đây chứ?” Một nữ tử mặc trang phục sắc vàng nhạt, trên mặt trang điểm tinh xảo, cử chỉ trong lúc đó đều là phong tình. Trong mắt hơi khinh thường nhìn lướt qua nữ nhân hoa nhan nguyệt mạo* ngồi ở ghế chủ vị, giọng điệu có chút bất mãn nói.

Nữ tử được gọi là Vương phi nghe vậy, liền ở chủ vị không còn cách nào ngồi được, lập tức đứng lên, chỉ ngón tay trắng nõn vào nữ nhân đang nói: “Tổng Tuyết người bắt quả cũng chỉ là một tiểu thiếp thân phận nhỏ bé, lại dám dùng giọng điệu như vậy nói chuyện với bản Vương phi! Người như vậy là không cần cái mạng rě tiền của người đứng không?”

“Tỷ tỷ chớ có tức giận, Tuyết muội cũng là vì Vương gia mà suy nghĩ, hôm qua Vương gia từ trong cung trở về, liền lập tức nghỉ ngơi. Tối hôm qua bắt quả là tỷ tỷ bị nhiệm phong hàn, Tuyết muội chỉ là không muốn Vương gia quá mệt nhọc mà thôi.” Một nữ nhân khác mặc trang phục màu hồng, kiểu diềm động lòng người tiến lên khuyên nhủ.

Vương phi Mộ Dung Thư lạnh lùng trừng mắt một cái với nữ nhân vừa lên tiếng, thanh âm lạnh hơn vài phần: “Đỗ Khả, ở đây không có chỗ cho người nói chuyện! Các người đều là hồ ly tinh. Luôn ước Vương gia hằng đêm đều tới chỗ của các người. Tối hôm qua bản Vương phi bị nhiệm phong hàn, phái Hồng Lăng mời Vương gia tới đây, Tổng Tuyết, người dám cả gan không thông báo cho Vương gia. Chỉ bằng vào điều này, ta có thể đem người đuổi ra khỏi phủ!” Từ ngày nàng gả vào vương phủ, Vương gia hiếm khi tới phòng của nàng, đêm qua nhiệm phong hàn, muốn nhân cơ hội này khiến Vương gia tới thăm nàng, nhưng tiện nhân này dĩ nhiên dám ngang ngược ngăn cản, không cho Vương gia biết nàng bị nhiệm phong hàn!

Đỗ Khả bị chửi là hồ ly tinh nên nụ cười trên mặt cứng đờ, liền cúi đầu, trong mắt lóe lên một tia chán ghét.

“Vương phi tỷ tỷ cũng không thể như thế nhục mạ muội, muội bình thường phải chăm sóc Vương gia, cũng rất là cực khổ. Muội đều giải thích rõ tối hôm qua là chuyện gì xảy ra, nếu Vương phi tỷ tỷ cứ không phân rõ phải trái muốn đem muội đuổi ra khỏi phủ, muội cũng không có ý kiến gì. Bất quá, chờ sau khi Vương gia hạ triều về không thấy được muội, đến lúc đó, nếu trách tội tỷ tỷ, vậy coi như đều không phải là lỗi của muội!” Tổng Tuyết một chút suy nghĩ sợ hãi cũng không có, vẫn đối với lời nói của Mộ Dung Thư là không thềm để ý.

Ở trong vương phủ ai chẳng biết, nàng mặc dù là Vương phi, nhưng trong tay nửa phần quyền thế cũng không có?! Lại còn không được Vương gia sủng ái! Tự cho là rất thông minh, thực ra thì ngu xuẩn muốn chết! Quan trọng hơn là, hiện tại mọi người trong vương phủ đều biết rõ, bây giờ chương quản vương phủ là Thẩm Trắc phi. Mộ Dung Thư bắt quả cũng chỉ là Vương phi hữu danh vô thực** mà thôi.

“Người.” Mộ Dung Thư ngẹn lời. Thân hình run rẩy, rõ ràng là tức giận không nhẹ, đứng ở một bên đại nha hoàn Hồng Lăng lập tức tiến lên đỡ lấy Mộ Dung Thư.

Mộ Dung Thư đẩy Hồng Lăng ra, ánh mắt hung tợn nhìn Tổng Tuyết: “Ta hiện tại muốn lấy mạng người, ta muốn nhìn xem Vương gia có vì một tiểu thiếp tí tiện mà đến trách cứ bản Vương phi không?!”

Dứt lời, nàng lập tức lao về hướng của Tổng Tuyết, khí thế kia quả nhiên là muốn giết Tổng Tuyết.

Tổng Tuyết ngồi an ổn trên ghế giờ mới phát giác được sợ hãi, tưởng phải ẩn trốn, nhưng đã không còn kịp rồi!

Đỗ Khả ngồi ở một bên, sau khi nhìn thấy Mộ Dung Thư nổi điên, đuôi mày hơi nhướng lên, trong mắt hiện lên vẻ tươi cười, thâm nghĩ, việc này âm ỉ càng lớn càng tốt, đúng lúc Đỗ Khả nhất tiễn song điêu***. Nhân nhả ngồi ở một bên, nhìn trò hay diễn ra.

“A!” Một tiếng thét kinh hãi, bả đầu chảy máu!

“Vương phi.”

* : dung mạo như hoa như trăng

** : chỉ có tiếng nhưng trong thực tế là không có gì

*** : ý chỉ dùng một mũi tên bắn chết hai con chim cùng một lúc

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2

Đầu đau muốn nứt ra!

Lộ Hiểu khoe miệng co giật nhìn hoàn cảnh xa lạ, gian phòng bố trí theo phong cách cổ vũ cùng xa hoa.

Nàng là Lộ Hiểu em gái tổng giám đốc tập đoàn W ở thành phố T, nàng đã dùng ba năm âm thầm trợ giúp anh hai cùng cố địa vị vững chắc trong tập đoàn. Kết quả là đang muốn đi ra nước ngoài du lịch nghỉ ngơi hai ba năm, ai dè máy bay bị tai nạn! Tỉnh dậy liền phát hiện mình xuyên qua!

Tỉnh lại đến bây giờ đã khoảng nửa canh giờ, nàng xoa nhẹ chỗ bị thương ở đầu, trong đầu không ngừng tiếp nhận ký ức của chủ nhân thân thể này.

Khỏe miệng không nhin được từng con co giật!

Chủ nhân thân thể này là Mộ Dung Thu, là đích nữ (theo Bạc là con gái chi chính a~) của Trấn Bắc tướng quân, hai năm trước gả cho Nam Dương Vương - Vũ Văn Mặc làm Chính phi. Trong hai năm qua Vũ Văn Mặc trừ đêm động phòng hoa chúc ra thì chưa bao giờ đụng tới nàng lần nào nữa. Trong vương phủ, còn có một vị Trắc phi tên Thẩm Nhu, rất được Vũ Văn Mặc sủng ái, hơn nữa còn là nhị tiểu thư con chính thất của Thẩm tể tướng đương triều, là muội muội của Thẩm quý phi. Còn lại còn có bốn vị thiếp khác. Trong suy nghĩ của Mộ Dung Thu, ngoài chính nàng ta ra, tất cả nữ nhân trong vương phủ đều là hồ ly tinh!

Quan trọng nhất là, trong trí nhớ phần lớn Mộ Dung Thu cùng đám nữ nhân kia đều tranh giành lục đục với nhau vì một nam nhân, ! Ngay cả chết cũng bởi vì một nam nhân chỉ lên giường với nàng ta một lần trong hai năm qua.

Lộ Hiểu không nhin được liếc mắt, ngu xuẩn! Không có chút tài năng, cũng không cần đi tìm chết! Ở nhà cao cửa rộng, nữ nhân chiếm phần nhiều, tâm cơ thủ đoạn không đủ mạnh, còn muốn đi đấu với người khác! Mọi việc đầu không phải cứ dùng bạo lực là có thể giải quyết vấn đề, nếu không thì đầu óc còn dùng làm cái gì?!

Huống hồ, trong phủ Nam Dương Vương này người chân chính nắm quyền là Trắc phi Thẩm Nhu, Mộ Dung Thu bất quá là Chính phi không có thực quyền mà thôi!

Lúc này, nếu Mộ Dung Thu có chút đầu óc, phải biết nếu muốn sống yên ổn thì cũng không nên chọc vào kẻ nào! Nếu nói là có dã tâm, phải đi đoạt quyền lại! Thế nhưng, nàng ta làm nhưng là đi tranh nam nhân! Hơn nữa thủ đoạn cũng không cao minh. Lợi dụng mình bị bệnh mà cầu xin thương hại của một nam nhân.

Thảo nào mấy người tiểu thiếp lại không để nàng ở trong mắt!

Trong đầu hiện lên nhiều nhất đó chính là diện mạo của Nam Dương Vương - Vũ Văn Mặc, mày được tia như mực, con ngươi mắt đen như được vẽ, mũi thẳng hơn ngọn núi, quả thực là một mỹ nam tử! Thảo nào sẽ có nhiều nữ nhân như vậy đều tranh giành hắn! Bất quá trong trí nhớ của Mộ Dung Thu, hắn trước sau đều là gương mặt lạnh lùng, cũng chưa từng liếc mắt nhìn Mộ Dung Thu một cái. Ngay cả trước đây thú (cưới) Mộ Dung Thu cũng bởi vì lúc đó Trấn Bắc tướng quân lập chiến công, hoàng thượng tứ hôn, hắn mới cưới nàng.

Lộ Hiểu cười nhạt lắc đầu, Mộ Dung Thu này thật là đáng thương!

Bất quá, quốc gia này là không có thực, Đại Hoa quốc - triều đại chưa từng tồn tại trong lịch sử.

Đối mặt với ký ức vốn không thuộc về nàng, nhưng hôm nay lại thuộc về tâm trí của nàng, Lộ Hiểu nhui nhui mày, nhắm mắt lại, ép buộc bản thân chấp nhận!

Dù sao lúc này sợ và kháng cự cũng không có ích gì, muốn xuyên không trở lại thì có chút không thiết thực, mà không biết ở thế kỷ 21 thân thể mình thành cái hình dạng gì rồi!

Như vậy, đã tới rồi thì yên ổn ở lại thôi. Coi như là đang đi một chuyến du lịch nghỉ ngơi thú vị đi! Bất quá ... Trong mắt nàng hiện lên một đạo ánh sáng

sắc lạnh, nếu nói thì tốt nhất đám tiểu thiếp và Trắc phi đừng tới trêu chọc nàng, bằng không...

Đang muốn nhắm mắt lại nghỉ ngơi thì nghe được bên ngoài truyền tới âm thanh huyền ảo*.

“Vương phi đã mê man một ngày một đêm, bây giờ còn chưa tỉnh lại, sẽ không có chuyện gì chứ?” Tổng phu nhân này cũng chỉ là một thiếp mà thôi, cũng dám đem Vương phi không coi ra gì, ai. Hiện tại Vương phi vẫn mê man, nhưng nàng ta lại không có tới thăm được một lần, hoặc là bồi tội**. Nghe một nha đầu làm toàn việc nặng trong viện Nhị phu nhân nói tới hôm qua Nhị phu nhân vừa khóc vừa kể xấu về Vương phi với Thẩm trắc phi, lúc đó Vương gia còn đang ở đó!

“Vân Lạc, về sau ghi nhớ lấy, đừng bao giờ nói chuyện thị phi của chủ tử ra. Bằng không để người khác nghe được, ngươi sẽ gặp rắc rối lớn! Đến lúc đó, cho dù là ta thì cũng không có cách nào bảo vệ tính mạng của ngươi.”

Trong phòng, Lộ Hiểu... Ách.. Hiện tại đã là Mộ Dung Thu. Mờ to hai mắt, ở ngoài cửa hai người nhỏ giọng nghị luận, từ trong tiếng nói có thể nghe ra, người đầu tiên mở miệng nói là thị đẳng tam nha hoàn*** - Vân Lạc. Mà người khuyên bảo còn lại là thiếp thân hầu hạ cho nàng đại nha hoàn - Hồng Lăng.

Từ cuộc nói chuyện của hai người, nàng biết được, gián tiếp hại chết Mộ Dung Thu là Nhị phu nhân - Tổng Tuyết nhưng đáng để ý là sau khi sự việc phát sinh, nàng ta lại không có chút áy náy, ngược lại có thể thấy lá gan nàng ta khá lớn, dĩ nhiên đi trước một bước, kẻ ác cáo trạng trước.

Nếu nàng đoán không lầm, khổ chủ**** còn có Thẩm trắc phi hẳn rất nhanh thì sẽ đến đòi công bằng.

Vuốt ve vết thương, Mộ Dung Thu nhếch miệng, vết thương này thật đúng là không nhẹ.

Lúc này, cửa nhẹ nhàng được đẩy ra, Hồng Lăng mặc trang phục nha hoàn xanh biếc bụng một chậu gỗ đi vào.

Sau đó vắt khô khăn liền hướng giường của nàng đi đến.

Nhìn thấy Mộ Dung Thu mở to mắt nhìn về phía nàng, Hồng Lăng lập tức cười nói: “Vương phi, người cuối cùng cũng tỉnh!”

Mộ Dung Thu gật đầu, nhìn về phía cái khăn trong tay Hồng Lăng nói: “Đem khăn đưa cho ta.”

Hồng Lăng lập tức đem khăn đưa Mộ Dung Thu. Sau khi tiếp nhận khăn, Mộ Dung Thu chậm rãi lau mặt, đúng lúc lau sạch mặt mình xong thì phát hiện Hồng Lăng mắt không chớp nhìn chằm chằm nàng.

Nhường nhường mảy, thanh âm êm dịu, lại lộ ra sự sắc bén không hề che giấu hỏi: “Ta té bị thương ở đâu, không phải là mặt, hẳn là không có bị hủy dung chứ?”

Tâm của Hồng Lăng run lên một chút, nàng thế mà vừa rồi lại thất thần nhìn Vương phi chằm chằm! Vội vã cúi đầu, “Hồi Vương phi, trên mặt của người không có bị thương.” Không biết vì sao, nàng luôn cảm thấy Vương phi sau khi tỉnh lại có chút không giống trước kia. Nhưng cụ thể là không giống ở đâu, nàng không nói ra được!

“Đi ra ngoài đi, ta muốn nghỉ ngơi.” Mộ Dung Thu nhẹ giọng nói. Hiện tại tinh thần nàng còn khá mệt mỏi, đầu vẫn đau dữ dội, nên nghỉ ngơi trước, nghỉ ngơi trước, rồi sau đó sẽ giải quyết những chuyện khác sau.

Hồng Lăng gật đầu: “Vâng, Vương phi.”

Giữa lúc nàng xoay muốn rời đi, ngoài cửa lại có tiếng người.

“Tỷ tỷ tỉnh lại rồi sao?” Một đạo thanh âm ôn nhu vang lên.

Hồng Lăng lập tức quay đầu lại nhìn về phía Mộ Dung Thu nằm ở trên giường. “Vương phi, Thẩm trắc phi tới.”

* : chỉ sự ồn ào, tiếng người chạy ...

** : nhận lỗi, nhận phạt

*** : là nha hoàn bậc ba

**** : người bị nạn, người phải chịu nỗi khổ sở

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3

Thẩm trắc phi?! Là Thẩm Nhu - người đang cai quản mọi việc trong Nam Dương phủ? Nàng ta tới làm cái gì? Mộ Dung Thu nhú mày, là tới thay Tổng Tuyết đòi công bằng? Trong lòng cười lạnh một tiếng, những Trắc phi tiểu thiếp này phải hay không đã quên mất thân phận của mình là gì? Từng người một đều muốn bay lên trời!

Nghĩ đến địa vị trước kia của Mộ Dung Thu ở trong Nam Dương phủ, khóe miệng của nàng không nhịn được một trận co giật.

YD, muốn ngủ ngon cũng không được.

“Đi ra ngoài nói với nàng ta, bản Vương phi đang nghỉ ngơi, không tiếp khách!” Nàng ngẩng đầu nhìn về phía Hồng Lăng nhẹ giọng phân phó. Trời đất bao la, lúc này lại không cho nàng nghỉ ngơi! Mới vừa tỉnh lại nửa canh giờ, trong đầu không ngừng hiện ra ký ức mới, cho dù nàng năng lực tiếp nhận mạnh mẽ, cũng không có nghĩa là nàng có cái tâm tình muốn chơi đùa cùng bọn họ!

Hồng Lăng gật đầu, vừa đi tới trước cửa thì liền nghe vài nha hoàn nói: “Gặp qua Vương gia.” Lúc này Hồng Lăng có chút hơi khó nói, nếu người chờ ở bên ngoài chỉ có Thẩm trắc phi cùng Nhị phu nhân thì còn dễ nói, nhưng bây giờ ngay cả Vương gia cũng tới! Nàng quay đầu nhìn về phía Mộ Dung Thu.

Mộ Dung Thu bực mình phát phát tay: “Cũng từ chối đi.” Cái gì Vương gia, Trắc phi, tiểu thiếp, bây giờ ở trong mắt của nàng, hoàn toàn không bằng một giấc ngủ!

Vương phi vậy mà cũng đem Vương gia từ chối ở ngoài cửa?! Mắt lóe lên, Hồng Lăng lập tức đẩy cửa đi ra ngoài.

Phòng bên ngoài. Tổng Tuyết cúi đầu đứng ở phía sau Vũ Văn Mặc và Thẩm Nhu, viền mắt hồng hồng, giống như chịu nhiều uất ức lắm, bà vai vẫn đang run rẩy, tay nhỏ trắng nõn cầm khăn chậm chậm nước mắt.

Vũ Văn Mặc vẻ mặt lạnh như băng, thân hình thẳng tắp cường tráng, gác tay đứng ở trước cửa, trong mắt không hề gợn sóng, nhìn vào chỉ có thể thấy được ánh sáng băng lãnh.

Thẩm nhu trên mặt mang nụ cười ưu nhã ôn nhu, như cũ nhìn qua vẫn có chút hiền lành.

Ở trong vương phủ, thanh danh của Thẩm Nhu rất tốt, ai cũng đều nói Thẩm trắc phi là chủ tử có thiện tâm là một chủ tử tốt. Mà Vương phi thì ngược lại, có thể là do không chiếm được sự sủng ái của Vương gia, đối đãi với hạ nhân cũng không tốt gì, bọn hạ nhân ở sau lưng đều nói trong mắt Vương phi không chấp nhận người khác, không muốn thấy nhiều nữ nhân hầu hạ bên cạnh Vương gia. Nhưng thế thì có lợi ích gì? Ở trong vương phủ, dù nàng là Vương phi, nhiều lắm cũng chỉ là một chủ tử, cũng không có ảnh hưởng gì.

Kỳ thực thì bên người Vương gia chỉ có bốn người thiếp mà thôi, nhưng trong hoàng thất thì sợ rằng Vương gia là không gần nữ sắc đi. Bất quá Thẩm trắc phi cùng Vương gia thế nhưng lại tình đầu ý hợp, dựa vào thân phận của Thẩm trắc phi làm Chính phi cũng là xứng đáng, tính tình lại tốt, đương nhiên được Vương gia yêu thích.

Huống hồ bây giờ là Thẩm trắc phi nắm quyền, nếu như Thẩm trắc phi có thể sinh một tiểu hài tử hay một tiểu nữ nhi, vậy trong vương phủ còn có chỗ cho Vương phi nói chuyện sao!

Hồng Lăng âm thầm thở dài một hơi, lo lắng cho tình cảnh của Vương phi lúc này, nếu như lúc đó nàng có thể giữ Vương phi lại là tốt rồi, bằng không cũng sẽ không nhiều loạn như bây giờ! Chỉ sợ lần này Nhị phu nhân sẽ không bỏ qua chuyện này!

Lặng lẽ nhìn thoáng qua Vương gia, đây là lần đầu tiên trong hai năm qua Vương gia đến chỗ của Vương phi, thế nhưng lại cùng Thẩm trắc phi và Nhị phu nhân.

Không biết được sau khi thấy thì Vương phi sẽ tức giận ra sao!

Hướng về phía ba chủ tử phúc thân hành lễ, cung kính lễ độ nói: “Vương phi té bị thương ở đầu, bây giờ đầu còn chưa tỉnh táo hẳn, không tiện tiếp khách. Xin Vương gia, Thẩm trắc phi cùng Nhị phu nhân thứ lỗi.”

Sau khi Vũ Văn Mặc nghe được biểu tình không chút biến hóa, chỉ gật gật đầu.

Thẩm trắc phi ôn nhu cười hỏi lại: “Để cho tỷ tỷ nghỉ ngơi thật tốt, lúc khác sẽ tới thăm tỷ tỷ.”

Hồng Lăng thở dài một hơi, cũng may là hôm nay Thẩm trắc phi cũng tới, thông tình đạt lý*, sẽ không kiếm chuyện dây dưa, nếu như chỉ là Nhị phu nhân, còn không biết phiền phức thế nào đây! Đến lúc đó không tránh được lại để cho Vương phi mất đi lý trí.

Bên trong phòng, Mộ Dung Thu sau khi nghe xong giọng nói của Thẩm trắc phi, khóe miệng cong lên, giọng nói như tên, rất ôn nhu. Bất quá không biết được sau sự ôn nhu này, có hay không đang che giấu một cái tâm độc ác!

Con người lóe lên, nếu nói là không có dã tâm, vậy sao lại nắm trong tay quyền lực trong vương phủ? Sau đó lại tùy ý để các tiểu thiếp leo lên trên đầu Vương phi?

“Nô tỳ thay Vương phi tạ ơn Thẩm trắc phi.” Hồng Lăng cúi người nói.

Lúc này, thật sự là sợ điều gì sẽ gặp điều đó.

Ở phía sau Vũ Văn Mặc và Thẩm trắc phi, Nhị phu nhân - Tống Tuyết này giờ vẫn sắm vai nhân vật bị ức hiếp đáng thương liền gào khóc lên, “Vương gia, Vương phi bị thương đều không phải do tiện thiếp làm. Khuya hôm trước tiện thiếp vì nghĩ cho thân thể của Vương gia, mới không có đánh thức Vương gia, nhưng Vương phi lại không tin, lúc còn muốn đánh tiện thiếp, tiện thiếp căn bản không có dũng khí trốn, căn bản không có dự liệu Vương phi sẽ berti vì vậy mà té ngã đụng vào đầu! Nếu sớm biết sẽ làm Vương phi bị thương, tiện thiếp nhất định sẽ chủ động tiến lên quỳ xuống để Vương phi giáo huấn!

Giọng khàn khàn kiệt lực còn cô khóc la, làm cho mảnh sân vốn vô cùng an tĩnh trong nháy mắt trở nên ồn ào không thôi.

Mà hành động lần này của Tống Tuyết, khiến cho một bên hạ nhân đều vì nàng mà bất bình, rất dễ nhận thấy, chuyện này là lỗi của Vương phi! Đáng tiếc, Nhị phu nhân thân phận thấp hèn, so ra kém Vương phi xuất thân đã là đích nữ của Đại tướng quân!

Vũ Văn Mặc khẽ nhíu mày, quay đầu lại nhìn thoáng qua Tống Tuyết, giọng nói băng lãnh như tháng chạp trời đông giá rét vậy: “Câm miệng.”

Tống Tuyết thân hình run lên, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp trắng bệch. Vội vàng cuối đầu, chỉ khẽ khóc, không dám khàn giọng kêu la nữa.

Thẩm trắc phi quay đầu lại nhìn Tống Tuyết, nhẹ giọng ôn nhu nói: “Muội muội, việc này Vương gia chắc chắn sẽ xử lí. Lúc này muội muội không cần tự trách mình.” Dứt lời, liền quay đầu lại nhìn thoáng qua Vũ Văn Mặc, lại bất động thanh sắc** nhìn vào trong phòng, trong mắt hình như hiện lên một tia kinh ngạc.

Bây giờ bên ngoài động tĩnh lớn như vậy, Mộ Dung Thu có thể ngồi yên trong phòng, hơn nữa còn tùy ý để Tống Tuyết ở trên đĩa bàn của nàng mà ngang ngược, cái này ... Có chút không đúng.

Lập tức nhìn về phía Hồng Lăng hỏi: “Tỷ tỷ có phải hay không bị thương rất nặng?”

Hồng Lăng có chút khó nói, vừa rồi Vương phi đã tỉnh lại, bất quá hình như vô cùng mệt mỏi, về phần bị thương có nặng hay không, đại phu đã nói, Vương phi mất máu hơi nhiều, chỉ cần nghỉ ngơi tốt là có thể bình phục, nàng chần chừ làm thế nào để mở miệng, không thể đề cho người khác nắm được khuyết điểm.

Lúc này, trong phòng truyền đến giọng nói có chút trong trẻo nhưng lạnh lùng: “Bản Vương phi còn chưa chết, sáng sớm tới khóc tang?!”

Giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng của nàng mang theo sự uy nghiêm cùng sắc bén làm cho người khác không thể sao lãng.

Những người ngoài phòng nghe vậy, đều có chút kinh ngạc.

Tống Tuyết sững sốt một chút, phản ứng của Vương phi cùng tướng tượng của nàng sao lại không giống nhau?

Thẩm trắc phi mặt không đổi, rất nhanh khép hờ đôi mắt một chút.

Còn Vũ Văn Mặc, đối với Mộ Dung Thu đến tột cùng là hạ người gì có tính cách thế nào, hoàn toàn không quan tâm, cho nên không có phản ứng gì nhiều.

* : hiểu lý lẽ (ta cũng không biết a~ các cứ hỏi gg-sama nga~)

** : không có biểu hiện gì

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

Thật lâu không nghe trả lời, trong phòng Mộ Dung Thu nhíu nhíu mày, bất quá cũng không vội, dù sao tưởng vui hôm nay, là do người khác tới làm đạo diễn, mà so với nàng thì người này chắc sốt ruột hơn nhiều.

Sau khi lười biếng đuổi người, khởi động thân thể rồi dựa vào giường.

Khi nàng hoàn thành xong, bên ngoài rốt cuộc cũng có tiếng đáp lại.

“Vương phi, Vương gia, Thẩm trắc phi cùng Nhị phu nhân tới thăm người.” Hồng Lăng phản ứng nhanh nhẹn, lập tức mở miệng nói.

“Ân, để cho bọn họ vào đi.” Trong phòng truyền ra giọng nói lạnh lùng của Mộ Dung Thu, hơn nữa còn lộ ra nòng nặc ý lười nhác cầu thả.

Bên ngoài Vũ Văn Mặc, Thẩm trắc phi cùng Nhị phu nhân đều nhận định, xem ra Mộ Dung Thu đúng là bị thương rất nặng, chắc là tiếng ồn ào vừa rồi đã đánh thức nàng ta.

Sau khi Hồng Lăng đem cửa đẩy ra, đầu tiên tiến vào là Vũ Văn Mặc, tiếp theo là Thẩm trắc phi, cuối cùng là Nhị phu nhân.

Khi Hồng Lăng ở cửa tiến vào phòng, liền lập tức xoay người phân phó mấy nha hoàn bên cạnh đi chuẩn bị trà. Nàng thì đi theo vào phòng hầu hạ.

Mộ Dung Thu miễn cưỡng quay đầu lại nhìn vào ba người. Bởi vì ký ức trong đầu, nàng đối với bọn họ cũng không có gì xa lạ, bất quá, tầm mắt của nàng dừng trên người của Vũ Văn Mặc, đối với người này trong trí nhớ của thân thể này thì chỉ có thể dừng từ “tiêu soái” để hình dung, hiện tại nhìn tận mắt, lại phát hiện người đàn ông này một chút tình thú* cũng không có! Một thân lạnh lùng, đứng ở chỗ nào cũng là một tòa băng sơn không có gì khác biệt. Không biết Mộ Dung Thu thích nam nhân này ở điểm nào! Còn khiến cho thành như si như cuồng!

Lại đem tầm mắt dừng ở trên người của Thẩm trắc phi, quả nhiên khí chất cao nhã, thanh đạm như cúc. Chẳng trách lại được Vương gia yêu thích. Thẩm trắc phi từ sau khi vào phòng vẫn đánh giá nàng, sau khi phát hiện nàng nhìn mình, lập tức gật đầu cười.

Mộ Dung Thu cũng hướng về phía nàng gật đầu mỉm cười. Cuối cùng tầm mắt dừng trên người Tống Tuyết, ánh mắt mang theo ý cười, trong nháy mắt liền trở nên băng lãnh.

Sau khi nhận thấy ánh mắt của Mộ Dung Thu, Tống Tuyết vội vã cúi đầu, trong hốc mắt nước mắt lập tức lăn xuống, quả nhiên là điềm đạm đáng yêu!

Ba người ngồi xuống, Hồng Lăng liền dâng trà.

“Không biết Vương gia, Thẩm muội cùng Tống muội đến tìm bản vương phi là có chuyện gì?” Sau khi Mộ Dung Thu thu hồi tầm mắt, cúi đầu, lạnh giọng hỏi.

Sau khi ngồi xuống Vũ Văn Mặc nâng ly trà lên, thổi thổi chút bọt trà trên mặt, lúc đang muốn nhấp một ngụm, sau khi nghe được giọng nói lạnh lùng của Mộ Dung Thu, nhú nhú mày.

Thẩm trắc phi cũng có chút kinh ngạc, dù sao dựa theo tính tình của Mộ Dung Thu chỉ cần là một việc nhỏ, liền tuyệt đối sẽ không buông tha, đối với những việc Tống Tuyết gây ra hôm qua, nếu như là trước đây, Mộ Dung Thu nhất định sẽ lợi dụng lúc Vương gia ở đây, nhất định sẽ nghĩ hết biện pháp để loại bỏ Tống Tuyết, nhưng lúc này ...

Mắt của Tống Tuyết cứ thế hoảng sợ, không tin nhìn về phía của Mộ Dung Thu. Nàng ta như thế nào lại bình tĩnh như vậy? Hôm qua vẫn còn là kẻ tâm thần mà?

Bình tĩnh như vậy cũng không hay, bằng không trò vui kế tiếp diễn ra như thế nào?!

Nghĩ tới đây, Tống Tuyết hai vai run run, thút thút nói: “Tỷ tỷ, hôm qua muội xô xát với người. Muội biết sai rồi, xin tỷ tỷ đừng trách tội muội. Chỉ cần tỷ tỷ sau này muốn răn dạy đánh chửi muội, muội nhất định sẽ không trốn, hơn nữa sẽ chủ động quỳ bên chân người, tùy ý để người đánh chửi.”

Mộ Dung Thu nhú chặt chân mày. MD! Lời nói này thật là dễ nghe, đầu tiên thừa nhận sai lầm của mình, sau đó không dấu vết đem nàng bôi nhọ, làm cho người khác tưởng nàng không phân rõ trái phải, luôn tìm cách khi dễ một tiểu nữ nhân đáng thương như thế này! Khóe môi hơi động.

“Tỷ tỷ, Tuyết muội cũng chỉ là vô ý, dù sao nhìn tỷ tỷ bị thương, nàng ta cũng tự trách mình, hôm qua lập tức đi tìm muội nhận lỗi. Vậy tỷ tỷ tha thứ cho nàng ta đi.” Thẩm trắc phi ở một bên mỉm cười nói.

Vũ Văn Mặc vẫn không lên tiếng, chỉ yên lặng uống trà.

“Nếu là ân hận, vì sao không đến nhận lỗi với ta? Lẽ nào ta chết, nên không có biện pháp nhận lỗi với ta? Hơn nữa ... Ta cũng muốn biết hôm nay đến là để nhận lỗi với ta, hay là đến để tra hỏi. Nếu như là đến xin lỗi, thì cũng đừng làm cái bộ đáng đáng thương mặt toàn nước mắt không đi, ta mắng người, còn đánh người sao? Để cho người khác thấy, còn tưởng rằng ta không thông tình đạt lý!” Nụ cười trên mặt của Mộ Dung Thu vẫn âm áp như cũ, ngay cả một câu hỏi lại đều là lời nói ôn nhu nhỏ nhẹ.

Bất quá, lời nói này vừa nói ra, sắc mặt của Tống Tuyết tái nhợt. Tươi cười trên khóe miệng của Thẩm trắc phi cứng đờ. Vũ Văn Mặc như cũ vẫn không có phản ứng gì. Tay cầm ấm trà của Hồng Lăng hơi ngừng lại.

Dứt lời, Mộ Dung Thu dừng một chút, nhìn về phía Tống Tuyết nói tiếp: “Nếu là đến nhận lỗi, hãy nói ta nghe người sai ở chỗ nào. Đừng luôn nói mình sai, hoàn toàn không nói ra cái lý do.”

Thân hình Tống Tuyết run lên, môi mím chặt, nước mắt trong mắt bởi vì kinh sợ mà lăn xuống. Thế nào tình huống lại khác xa so với tưởng tượng của nàng?

Đợi một hồi, Tống Tuyết vẫn chưa mở miệng, đột nhiên giọng nói của Mộ Dung Thu lạnh hơn vài phần, “Xem ra ta - Chính phi của Nam Dương Vương, thân phận dĩ nhiên lại thấp kém như vậy, là một tiểu thiếp cũng không coi bản Vương phi ra gì, coi nhẹ lời nói của bản Vương phi! Thế mới nói, ở trong

phủ Nam Dương, tất cả tiểu thiếp thậm chí là hạ nhân đều có thể ngồi trên đầu bản Vương phi! Mà bản Vương phi chỉ có thể để mặt cho các người nói xấu, lừa dối, coi rẻ?! Phải không?”

Tống Tuyết hãi phịch một tiếng liền quỳ gối trên nền đất lạnh lẽo, vô cùng hoảng sợ, đầu tiên nhìn về phía của Vũ Văn Mặc, cuối cùng nhìn về phía của Mộ Dung Thu! Tội danh không tôn trọng tôn ti, tội danh không tuân thủ lễ tiết này nàng cũng gánh không nổi! Huống hồ trên thực tế, tiểu thiếp vẫn như cũ là thấp kém! Mà vị trí Vương phi, lại vô cùng tôn quý! Nàng thế nào cũng không nghĩ tới, hôm nay Vương phi phản ứng nhanh như vậy, hơn nữa lại vô hình, đem các loại tội danh đặt ở trên người của nàng, trên trán mồ hôi lạnh không ngừng chảy, nàng hoảng loạn lắc đầu phủ nhận, “Không phải như thế, tỷ tỷ, không phải như thế, muội không có đem tỷ tỷ không coi ra gì.”

Trên mặt ưu nhã với nụ cười ôn nhu của Thẩm trắc phi chợt cứng ngắc, âm thầm nhìn thoáng qua Vũ Văn Mặc, đến nay mọi chuyện trong phủ đều do nàng xử lý, nếu như xuất hiện hành vi coi nhẹ tôn ti, không tuân thủ cương thường, vậy chẳng phải là nàng thất trách! Tâm âm thầm nắm chặt, chuyện này tuyệt đối phải xử lý cẩn thận.

Lại nhìn qua Mộ Dung Thu, nàng mặt tươi cười, nhìn qua cũng không có khí thế dọa người, nhưng hết lần này tới lần khác lại nói ra những điều phải khiến nàng phải để tâm đề phòng như vậy! Lẽ nào là ở phía sau có người giúp đỡ? Lại âm thầm nhìn thoáng qua Hồng Lăng đứng ở một bên.

“Nga? Tỷ tỷ? Muội muội? Theo như bản Vương phi nhớ thì trong nhà ta không có muội muội nào như người thì phải.” Mộ Dung Thu như cũ cười nhạt hỏi lại.

Tống Tuyết bị hỏi thiếu chút nữa ngất, nàng đúng thật là một tiểu thiếp, dựa theo quy củ mà nói, nàng chỉ có thể gọi Mộ Dung Thu là Vương phi, căn bản không thể gọi là tỷ tỷ! Đây là vô lễ! Nàng sao có thể vào lúc này phạm sai lầm như vậy! Hiện tại hết đường chối cãi, vốn chuyện này là nàng có ưu thế, bây giờ cứ thế để cho Mộ Dung Thu chiếm thế thượng phong!

“Vương phi, là muội sai rồi. Sau này nhất định muội sẽ tuân theo quy củ, sẽ không dám vượt khuôn phép.” Tống Tuyết hướng phía Mộ Dung Thu dập đầu, cung kính nói, lúc này nàng nào dám nói chuyện hôm qua ra! Sợ rằng lúc này nói nhiều, sai càng nhiều.

* : tính thú có thể hiểu là có cảm xúc giống như một mãnh thú, có chút quái lạ so với người khác.

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5

Mộ Dung Thu khoe môi tươi cười sâu thêm, vẫn chưa trả lời, chỉ như ngơ mảy nhìn về phía Thẩm trắc phi. “Hiện tại mọi việc trong phủ do Thẩm trắc phi chủ trì, như vậy, chuyện này này lẽ ra phải do Thẩm trắc phi xử lý.” Nếu dám đem nàng kéo xuống nước, như vậy, nàng cũng phải kéo nàng ta xuống chung.

Âm thầm thở dài một hơi.

“Cái này ...” Thẩm trắc phi nhíu nhíu mày, dù sao đây cũng là một sự việc khó giải quyết. Lúc này, đối với Tống Tuyết cũng sinh ra vài phần bất mãn, thân phận của một tiểu thiếp, lại ở trong Vương phủ gây nên sóng gió. Hôm nay việc này rơi vào trong tay của nàng, thật đúng là không dễ giải quyết, nếu như giải quyết không tốt, sẽ khiến Vương gia ngồi ở một bên bất mãn. Nghĩ tới đây, mày lá liễu của Thẩm trắc phi nhíu lại.

Đang lúc nàng khó xử, Mộ Dung Thu nhìn về phía Tống Tuyết cười nói: “Việc này chỉ có một lần nhất định không có lần hai, việc này cứ tính như vậy, bất quá, cụ thể trừng phạt người thế nào, liền để Thẩm muội quyết định đi.”

Nghe vậy, Tống Tuyết liền đem ánh mắt hi vọng nhìn về phía của Thẩm trắc phi, nếu để nàng lựa chọn ai là người quyết định, nàng nhất định sẽ chọn Thẩm trắc phi, dù sao ở trong phủ, ai cũng biết Thẩm trắc phi nổi tiếng là người dễ mềm lòng mà.

Mộ Dung Thu thầm nghĩ, nắm quyền trong vương phủ không phải là nàng, trong phòng thì hai nữ nhân này rất được Vũ Văn Mặc sủng ái, mà nàng lại là một Chính phi không được sủng ái. Dù cho là Chính phi, thì thân phận này cũng chỉ là hữu danh vô thực. Bất quá, dù là như vậy, nàng cũng tuyệt đối sẽ không để cho chính mình chịu thiệt! Dù sao, còn nhiều thời gian, cứ từ từ. Thực sự nếu không ổn, quá phiền, thì cũng lắm đem vị trí Chính phi này trả cho hần thôi.

Mộ Dung Thu trong lòng đang âm thầm tính toán không có phát hiện sự bất thường của Vũ Văn Mặc từ đầu đến cuối không nói một lời. Trong mắt hần lóe lên tia kinh ngạc, trong vòng hai năm qua, hần chỉ ở cùng phòng với nàng trong đêm tân hôn, sau đó liền không có bước vào phòng của nàng lần nào nữa, mặc dù thỉnh thoảng trong chủ viện có gặp nhau, thế nhưng ấn tượng của nàng với hần cực kỳ không tốt, bên trong hậu viện này, bình thường bởi vì nàng mà huyên náo gà chó không yên.

Lúc này nàng lại khiến cho hần cảm giác có chút sâu thâm khó lường! Đặc biệt lúc nào cũng lộ ra vài phần lười biếng nhưng làm cho người khác không thể nào khinh thường đôi mắt ẩn giấu sự nguy hiểm. Hơn nữa, chuyện tình này giờ đều nằm trong sự khống chế của nàng, ngay cả trí tuệ của Thẩm Nhu cũng bị nàng kiểm soát. Hần hơi nhíu mày, như cũ cầm ly trà nhấp một ngụm nhỏ, tao nhã như thường.

“Tổng muội lần này là người sai, là ta thường ngày dễ dãi với các người, hôm nay phạm vào chuyện sai lầm này, còn làm hại Vương phi bị thương, nói thế nào cũng không bỏ qua như vậy được. Thế nhưng niệm tình là người phạm lỗi lần đầu, liền phạt người cảm tức ở Bắc Viên một tháng để tự sám hối.” Thảm tắc phi ôn nhu nói.

Tổng Tuyết thờ dài một hơi, nhưng lại suy nghĩ một chút, một tháng không thể ra Bắc Viên, như vậy, việc này chẳng phải để cho mấy nữ nhân kia chê cười! Thảm hận, trộm gà không được còn mất nắm gạo! Điểm quan trọng là .. Nàng nhìn về phía của Vũ Văn Mặc, một tháng này có lẽ sẽ không được nhìn thấy hắn..

“Vương gia, xử phạt như vậy có được không?” Thảm tắc phi quay đầu nhìn về phía của Vũ Văn Mặc, giọng nói mềm mại dịu dàng hỏi.

Vũ Văn Mặc nhàn nhạt gật đầu, Thảm Nhu làm việc luôn luôn chu toàn, cho nên hắn mới giao hết chuyện tình trong phủ cho nàng chăm sóc.

Lúc này tảng đá lớn trong lòng Thảm tắc phi mới buông xuống, chỉ cần không có khiến cho hắn không hài lòng là tốt rồi. Sau đó nàng nhìn về phía của Mộ Dung Thu cười nói: “Tỷ tỷ, muội giải quyết như vậy có được không?”

Mộ Dung Thu gật đầu cười, nụ cười ôn nhu như gió xuân khiến người ta sinh ra ảo giác, dường như người vừa nói những lời sắc bén kia căn bản cùng nàng không giống nhau.

Ở một bên Hồng Lăng âm thầm thở dài một hơi, may là hôm nay Vương phi tính tình ôn trọng, bằng không trước mặt Vương gia mà loạn thành cái gì, đến lúc đó mọi việc nhất định sẽ hỏng hết, hiện tại xem ra là tốt nhất, ít nhất là Vương phi chiếm thế thượng phong, sau này nhất định Nhị phu nhân sẽ không dám đem Vương phi không coi ra gì nữa.

“Còn có chuyện gì sao?” Ánh mắt của Mộ Dung Thu lạnh nhạt đảo qua Thảm tắc phi, Vũ Văn Mặc cùng Tổng Tuyết, giọng nói êm dịu hỏi. Thảm nghĩ : YD! Không biết nàng bị thương sao? Ngồi thời gian dài như vậy, nên giải quyết đã giải quyết rồi, còn chờ gì mà không đi! Dựa vào cái gì mà làm chậm trễ thời gian nàng nghỉ ngơi.

Hồng Lăng chợt ngừng đầu nhìn về phía của nàng, lẽ nào Vương phi đã hiểu? Không nên gây chuyện suốt ngày để thu hút chú ý của Vương gia?

Tổng Tuyết cắn chặt răng, hôm nay tiền mất tật mang, để Vương phi chiếm thế thượng phong, mà ấn tượng của Vương gia đối với nàng nhất định không tốt, chết tiệt.

Thảm tắc phi lập tức đứng dậy đi tới bên giường, đối với Mộ Dung Thu dặn dò: “Muội có một viên nhân sâm do phương tây tiến cống, rất bổ thân, muội một hồi sẽ sai người đưa tới cho tỷ tỷ. Tỷ tỷ tinh dưỡng thật tốt, chờ tỷ tỷ thân thể khỏe hẳn, muội mời tỷ tỷ ngắm hoa uống trà.”

“Vậy thì cảm ơn muội.” Mộ Dung Thu gật đầu, thẳng tắp nhìn vào mắt của Thảm tắc phi đang đánh giá một màn trước mắt.

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

Thảm Nhu cũng vui vẻ cười, tựa hồ như màn quan sát vừa rồi không tồn tại vậy. Tiếp tục nói: “Quấy rầy tỷ tỷ thời gian dài như vậy, hiện tại không còn chuyện gì nữa, muội cũng nên đi rồi.” Sau đó nàng quay đầu nhìn về phía của Vũ Văn Mặc.

Mộ Dung Thu cười trả lời: “Tỷ có thương tích trong người, sẽ không tiễn muội.”

Vũ Văn Mặc gật đầu đứng dậy, lúc này Thảm Nhu đứng lên định đi ra ngoài cùng Vũ Văn Mặc.

Tổng Tuyết quỳ trên mặt đất hai chân đã sớm tê mỏi, nhìn thấy hai người bọn họ đứng dậy muốn rời đi, nàng cũng lập tức đứng dậy, trước khi đi, liếc nhìn Mộ Dung Thu, trong mắt còn có chút oán niệm.

Vũ Văn Mặc đi tới trước cửa thì bước chân dừng lại một chút, quay đầu lại nhìn lướt qua Mộ Dung Thu nằm trên giường đã chợp mắt nghỉ ngơi. Con người đen lóe lóe.

“Vương gia?” Thảm Nhu kinh ngạc nhìn Vũ Văn Mặc.

Nghe tiếng, Vũ Văn Mặc nhắc chân liền rời đi.

Vốn tưởng rằng sẽ có kịch vui thật kinh thiên động địa vậy mà lại yên tĩnh giải quyết như vậy. Làm cho nha hoàn của Mai viên đều kinh ngạc, nhưng chuyện của chủ tử, những hạ nhân như bọn họ chỉ có thể ở sau lưng bàn tán, bất quá, chủ tử có thể bình tĩnh một chút, về sau các nàng đều có ngày yên lành. Trong Mai viên, lần đầu tiên trong vòng hai năm có thể trở nên yên ả như vậy.

Bắc viên - Bốn vị thiếp của Nam Dương Vương - Vũ Văn Mặc đều ở trong vườn.

Rường cột chạm trổ*, sân ở trong vương phủ tuy rằng không đủ lớn, nhưng so với trạch viện của đám viên ngoại bên ngoài còn muốn hơn vài phần, cũng khó trách trong vương phủ có rất nhiều nữ tử đều mở to mắt mong đợi có thể được Vũ Văn Mặc yêu thích. Đáng tiếc, Vũ Văn Mặc đối với chuyện này cũng không có để ý, nên trong phủ cũng chỉ có bốn người thiếp.

Bốn vị thiếp mỗi người một tiểu viện. Bên người đều có hai nha hoàn hầu hạ.

Đại phu nhân - Đỗ Khả cúi đầu vỗ về những móng tay được chăm sóc cẩn thận, bên trong mắt phượng quyền rũ có một tia cười nhạt: “Ta vốn coi trọng Tống Tuyết, nghĩ không ra nàng ta ở chỗ Vương phi không chiếm thế thượng phong, còn bị Vương phi đùa bỡn trong tay.”

“Chẳng lẽ Vương phi bị té đến hư đầu óc rồi?” Thế nào bây giờ tỉnh lại tỉnh tỉnh thay đổi như vậy? Trước kia Vương phi cũng không có bình tĩnh như vậy. Sợ rằng đã sớm cùng nhị phu nhân đánh nhau.” Nha hoàn thiếp thân - Thiên Như của Đỗ Khả vừa đảm vai cho nàng vừa nghiêng ngó nói.

“Nếu là đầu óc bị đụng hỏng, vậy tại sao có thể suy nghĩ thấu đáo mà tìm cách? Nhất định là có người ở sau giúp đỡ nàng.” Chân mày của Đỗ Khả cau lại một chỗ, bên trong đôi mắt đẹp hiện ra một tia tàn khốc. Vương phi có tính tình gì, nàng rất hiểu rõ. Tống Tuyết đã đến trước mặt, Mộ Dung Thụ làm sao có thể ngồi yên? Nhưng ngồi yên mà có thể biến bị động thành thế chủ động, làm cho Tống Tuyết bị thua! Trong đó nhất định là có người làm loạn!

Thiên Như cả kinh, bàn tay bé nhỏ nắm hai đám dừng lại ở giữa không trung, vội vàng hỏi: “Vậy sẽ là người nào?”

“Đại nha hoàn bên người Vương phi - Hồng Lăng.” Đỗ Khả nheo mắt nói.

Nha đầu Hồng Lăng kia rất nhạy bén thông minh, làm việc cũng ôn trọng, đáng tiếc hầu hạ cho một chủ tử dễ bị kích động. Vương phi lần này hành động thay đổi, nhất định liên quan đến nàng.

“Nếu là như vậy, phu nhân, về sau chúng ta nhất định sẽ phải cẩn thận đề phòng nàng. Nếu là nàng ở sau lưng giúp đỡ, khiến Vương phi đi đối phó chúng ta, sợ rằng lúc đó nhất định sẽ có không ít phiền phức.” Thiên Như nhắc nhở. Lúc này trong lòng nàng cũng có tâm tư, Hồng Lăng cùng nàng từng có chút hiềm khích, nhị nữ tử của Lưu tổng quản - Lưu Anh vốn có cảm tình với nàng, nhưng sau khi biết Hồng Lăng, trong mắt hẳn liền không có nàng. Nếu có thể thừa dịp này mà diệt trừ Hồng Lăng, cũng coi như nhất tiễn song điêu**.

Đỗ Khả không trả lời, sự tàn khốc trong mắt càng phát ra ngoan độc.

Trúc viên - viện của Thảm trắc phi Thảm Nhu. Sân như tên, Thảm Nhu vốn chỉ yêu trúc, sau khi gả vào vương phủ mấy tháng, thì tỷ tỷ nàng - Thảm quý phi liền đem nhiều giống trúc trồng ở viện của Thảm Nhu, nghe nói mùa hè đặc biệt mát mẻ. Cùng Mai viên của Mộ Dung Thụ không giống nhau, hoa mai trong vườn có thể chỉ là mấy cây cỏ các loại, không hề có một góc hoa mai.

“Trắc phi từ sau khi người trở về từ chỗ Vương phi thì vẫn có nhiều điều suy nghĩ? Có phải là người lo lắng bởi vì Vương gia lại tiến cung?” Đại nha hoàn - Tú Ngọc của Trúc viên quan tâm hỏi. Trên tay cũng không rảnh rỗi, vừa châm ít nước nóng đổ vào trong ly trà của Thảm Nhu.

Thảm Nhu hoàn hồn, trả lời: “Vương gia tiến cung tất nhiên là có chuyện bận rộn, ta không cần lo lắng. Bất quá, hôm nay, Vương phi hành động khiến ta có chút nghi hoặc.”

“Vương phi làm sao?” Tú Ngọc hỏi vợ. Nói đến Vương phi, thật không phải là một chủ tử biết an phận, bay ngày hai ngày là gây chuyện.

Thảm Nhu nhú nhú mày, mắt hơi chuyển động, mím môi, cuối cùng phẩy tay hai cái liền trả lời: “Không có việc gì. Bất quá để cho hạ nhân để ý Vương phi nhiều hơn một chút. Có việc sẽ bẩm báo ta.”

“Vâng.” Tú Ngọc lập tức nói.

“Buổi tối để đại trụ phòng làm nhiều món Vương gia thích ăn.” Thảm Nhu nhẹ giọng phân phó. Nghĩ đến phu quân Vũ Văn Mặc của nàng, lòng của nàng không khỏi mềm mại, nụ cười trên mặt cũng nở ra. Hắn nói tối hôm nay sẽ đến Trúc viên.

Tú Ngọc vừa nghe, lập tức vâng. Trong lòng biết Vương gia đêm nay sẽ đến, mỗi lần Vương gia đến, Trắc phi đều cười như vậy. Khóe môi tươi cười nàng lập tức ra ngoài phân phó.

Nửa tháng sau.

Mai viên.

Trải qua thời gian dài tĩnh dưỡng, vết thương trên đầu của Mộ Dung Thụ cũng khỏi.

Mấy ngày nay, Hồng Lăng phụ trách hầu hạ nàng vẫn luôn tận tâm, đa số chuyện tình trong Mai viên đều do nàng ta xử lý. Làm cho Mộ Dung Thụ có chút hài lòng là Hồng Lăng tuổi còn nhỏ mà trầm ổn, làm việc ôn hòa khôn khéo, chẳng bao giờ xảy ra sai lầm, khiến nàng bớt đi không ít tâm tư.

Sau khi vết thương lành, nàng xuống giường đi lại không còn cảm giác choáng váng, liền tới Mai viên hít thở không khí.

Quan sát cảnh sắc của Mai viên, không khí vào mũi có chút tươi mát. Khóe miệng Mộ Dung Thụ phảng phất nụ cười, nếu so sánh với không khí bị ô

nhiểm của thể ki 21, không khí nơi này một chút ô nhiễm cũng không có, hít thở, cảm giác cả người dễ chịu.

Lúc này, Mộ Dung Thu mới chính thức đối mặt với thân phận mới của nàng.

Trong mắt một mảnh trong trẻo lạnh lùng.

Nàng từ trước tới này đều không phải là người chịu bị khi dễ! Càng không phải là người biết thương hoa tiếc ngọc, nếu như trong vương phủ, nếu như có người không muốn cho nàng có ngày an ổn, đến quấy nhiễu nàng, nàng nhất định sẽ không thương hoa tiếc ngọc!

Nghĩ tới đây, trong đầu liền hiện lên hình ảnh bốn người tiểu thiếp không đem Mộ Dung Thu coi ra gì, nụ cười trên môi càng lạnh lùng. Ngày sau tốt nhất là để nàng yên ổn vô sự, bằng không không có việc gì lại đến trêu chọc nàng, cũng đừng nghĩ nàng sẽ đơn giản mà buông tha!

Bất quá .. Lúc này, địa vị của nàng thật là đáng xấu hổ, không được sủng ái, không có nắm quyền, nhưng lại là mang vị trí của Chính phi! Tuy rằng hạ nhân trong phủ bằng mặt không bằng lòng, đều đứng về phía của Thẩm trắc phi, nhưng ở cổ đại quy củ sâu nghiêm, đối với nàng mà nói cũng là có chút lợi.

Cúi đầu thường thức trà, mi nhú chặt dần dần giãn ra.

Đứng ở sau lưng hậu hạ nàng Hồng Lăng nhìn thấy nàng bình thần thường thức trà, liền im lặng không nói gì. Thực ra Hồng Lăng rất vui mừng, những biến hóa trong nửa tháng nay của Vương phi nàng đều để ý trong lòng, âm thầm vui mừng, sau khi Vương phi trải qua chuyện này, cũng đã nghĩ thông suốt.

“Mấy cửa hàng trong kinh thành của bản Vương phi hiện tại kinh doanh như thế nào?” Mộ Dung Thu chậm chậm hỏi. Theo trí nhớ, khi Mộ Dung Thu gả cho Vũ Văn Mặc, hồi môn là mười cửa hàng, nhưng hai năm qua Mộ Dung Thu quá bận rộn đi tranh giành tình cảm, căn bản không quan tâm đến tình hình buôn bán của những cửa hàng đó ra sao.

Nếu là muốn có đôi cánh cứng cáp bất cứ lúc nào cũng có thể bay, không có hậu thuẫn sau được!

* : ví với nhà cửa hoa lệ

** : ý chỉ dùng một mũi tên bắn chết hai con chim cùng một lúc

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

Hồng Lăng hơi kinh ngạc, trong hai năm qua đây là lần đầu tiên Vương phi đề cập đến chuyện tình của cửa hàng.

“Mười cửa hàng này đều là đồ cưới của Vương phi, tuy rằng hai năm qua kinh doanh không tốt, nhưng hàng năm lợi nhuận thu vào cũng trên dưới một ngàn lượng.” Hồng Lăng báo cáo chi tiết. Tiền số sách không nhiều lắm, nhưng chung quy so với thiếu hụt vẫn tốt hơn.

“Đem sổ sách buôn bán trong hai năm qua của các cửa hàng đến bản Vương phi xem thử. Sau đó, cho gọi chương quỹ của mười cửa hàng tới gặp bản Vương phi.” Mộ Dung Thu thoáng trầm tư một lát sau quay lại phân phó. Trong vòng hai năm không quan tâm, mấy cửa hàng này chắc chắn sẽ không được quản lý tốt như vậy. Hiện tại nàng cũng chỉ có thể xem trước sổ sách rồi lại tính tiếp.

Hồng Lăng đối với Mộ Dung Thu bỗng nhiên quan tâm đến việc kinh doanh của mấy cửa hàng cũng không khỏi có chút kinh ngạc, thế nhưng cũng không suy nghĩ nhiều. Chuyện của chủ tử càng hỏi ít càng tốt.

“Vâng.”

Qua khoảng chừng nửa canh giờ, Hồng Lăng đem sổ sách cầm tới. Sau khi Mộ Dung Thu mở ra, liền vừa uống trà, vừa tra xét.

Nàng xem xét từng mục thu chi cực kỳ cẩn thận, trong lòng âm thầm đánh giá. Càng xem đôi mày liễu của nàng càng nhíu chặt. Có một vài khoản rất lộn xộn, không cần nhìn nhiều, chỉ cần xem vài tờ đã khiến cho Mộ Dung Thu nhìn rõ sổ sách nhất định có vấn đề. Cũng khó trách, trong hai năm qua hoàn toàn mặc kệ, làm cho đám gia nhân này nhất thời nảy sinh một chút tâm tư trong lòng.

Mười cửa hàng, bình quân mỗi năm mỗi nơi là một trăm lượng bạc! Cái này tựa hồ rất không được!

Theo trong sổ sách theo từng mục là đã có thể thấy trong mười chương quỹ đã có bốn đến năm người lừa gạt, căn cứ theo sổ sách ghi lại, nàng tính được, doanh thu ít nhất của mỗi cửa hàng một năm là một ngàn lượng! Trong đó có ba từ lâu hai khách điểm, một cửa hàng tơ lụa, hai cửa hàng bán ngọc khí, còn có hai cửa hàng may. Dù cho có kinh doanh không tốt, cũng có khả năng thu vào ít như vậy!

Không biết trước kia trong đầu Mộ Dung Thụ đó trong đầu tốt cùng là chứa cái thứ gì? Là keo dán? Hay giấm chua lâu năm? Chẳng lẽ không thấy chuyện khác? Nếu như có một ngày, Vũ Văn Mặc bỏ nàng, sợ rằng nàng chỉ có một con đường duy nhất là về nhà nương rồi chờ người nhà chế nhạo!

Vào lúc đang chút tức giận vì sổ sách lộn xộn, Hồng Lăng nhẹ giọng nói: “Vương phi là muốn dùng bạc? Nếu như cần, nô tì có thể đến lĩnh ở phòng thu chi.”

“Không cần.” Mộ Dung Thụ nhàn nhạt mở miệng lắc đầu trả lời. Sau đó liền đưa sổ sách của năm cửa hàng có dấu hiệu đang lờn gát nàng cho Hồng Lăng, phân phó nói: “Ngày mai cho gọi chường quỹ của mấy cửa hàng này đến đây.”

Hồng Lăng kinh ngạc như ong như bướm, lập tức đáp: “Vâng.” Sau khi tỉnh lại Vương phi quả nhiên không giống lúc trước, mọi việc đều có chủ kiến, hơn nữa chỉ bằng một ánh mắt một động tác đã khiến cho người khác không tự chủ được liền tôn trọng. Trong lòng càng thêm chắc chắn, trải qua chuyện của nửa tháng trước Vương phi đã thay đổi.

Mộ Dung Thụ đưa mắt nhìn cảnh sắc chung quanh, khoe miệng khẽ cong lên, nói với Hồng Lăng rằng: “Chúng ta đến chỗ khác đi dạo một chút.” Mấy ngày nay nàng chỉ ngồi ngầy ngỗ trong Mai viên, tuy cảnh sắc tươi đẹp, nhưng nhìn lâu cũng có chút nhàm chán.

“Vâng ạ.”

Sau khi hai người ra khỏi Mai viên, Hồng Lăng đi trước dẫn đường đến hoa viên lớn nhất vương phủ.

Trên đường, Mộ Dung Thụ âm thầm đánh giá Hồng Lăng, nàng là nha hoàn hồi môn của Mộ Dung Thụ, đi theo bên người của Mộ Dung Thụ đã mười năm, mà trong hai năm qua Mộ Dung Thụ tính tình bất ổn nên đã nhiều lần làm chuyện hồ đồ, nếu không phải có nha đầu Hồng Lăng phía sau âm thầm thu dọn, thì có lẽ bây giờ Mộ Dung Thụ đã bị đuổi ra khỏi phủ, cho nên đối với Hồng Lăng, sau nửa tháng âm thầm quan sát, nàng cho rằng có thể tin tưởng, về phần nhóm nha hoàn khác trong Mai viên, vẫn còn phải quan sát, dù sao tai mắt quá nhiều, đến cùng những tai mắt đó là của ai, bây giờ nàng cũng chưa thể xác định được.

Đối với Mộ Dung Thụ trước kia, nàng chỉ có thể lắc đầu cười lạnh, làm người quá thất bại, làm nữ nhân càng thất bại! Khó trách Vũ Văn Mặc từ đầu tới cuối không coi nàng ta vào đâu, thật sự là người làm người ta quý không nổi a! Bất quá ... Đối với tên Vũ Văn Mặc này, nàng không có gì để nói, đối với nam nhân có tam thể tứ thiếp, thân thể và tư tưởng của nàng dĩ nhiên sẽ tự động bài xích, sau này nên tránh tiếp xúc thân mật cùng hắn càng tốt. Về phần khúc mắc tình cảm, tốt nhất là khỏi bàn tới.

Thế nhưng tình huống trước mắt, dường như nếu nàng muốn ở trong vương phủ, nhất định phải bỏ ra ít tâm tư!

Đang lúc suy xét phải trái, bên tai truyền đến tiếng nói của Hồng Lăng: “Vương phi, phía trước có một cái đình, vừa lúc có thể ngồi nghỉ một lát. Trong hồ nước lúc này còn có kim ngư* bơi dạo.”

* : cá vàng

“Àn, đi xem.” Mộ Dung Thụ gật đầu, giương mắt nhìn về đình phía trước, càng đi đến gần phía trước thì lại có cảm giác từng cơn gió mát thổi về phía mình.

Ngồi ở trong đình, mắt nhìn lướt qua cũng có thể thấy hồ nước gợn sóng lăn tăn. Quả thực như lời của Hồng Lăng, trong hồ nước kim ngư dạo chơi tung tăn, hồ nước trong suốt, màu kim quang từ vây cá, khoe môi nàng cong lên, nụ cười thanh nhã hiện lên trên môi.

Hồng Lăng đứng ở một chỗ nhìn đến ngây ngốc, lúc này Vương phi thật là làm cho người ta không thể rời mắt, rõ ràng vẫn là dung mạo như trước, thế nhưng lại trầm mặc bình tĩnh, ưu nhã khí chất phát ra từ bên trong, còn lúc này nàng đang mặc sam y* màu xanh biếc thướt thới, váy dài màu xanh biển có thêu hoa cỏ, lại khoác lên một yên sa** mỏng xanh thướt cùng màu, tôn lên cơ thể nõn nà khí chất như u lan, càng kiều mị bảy phần tươi đẹp ba phần. Hồng Lăng nghĩ, nếu Vương gia thấy Vương phi lúc này, nhất định sẽ động lòng.

* : áo lót của nữ nhân xưa (chắc vậy a~ :v)

** : áo lụa mỏng

Nhận thấy được tầm mắt của Hồng Lăng, Mộ Dung Thụ quay đầu nhìn sang, cười khẽ một tiếng nói: “Hôm nay bản Vương phi có chỗ nào không đúng sao?”

“Hôm nay Vương phi rất đẹp.” Gò má hiện lên một đám mây đỏ, Hồng Lăng lập tức thu hồi tầm mắt, thành thành thật thật trả lời.

Mộ Dung Thụ mỉm cười, tâm tư của Hồng Lăng sao nàng không biết, dù nàng không phải là Mộ Dung Thụ trước kia, nhưng hành vi cử chỉ khí chất các phương diện còn lại làm sao giống nhau được! Bất quá cho dù nàng ta nghĩ thế nào, bây giờ Mộ Dung Thụ là nàng, nàng là Mộ Dung Thụ, đây đã là chuyện không cách nào sửa được.

Lúc này, từ xa có ba nữ nhân xinh đẹp như hoa, trang phục ti mỉ đang đi tới, ba người cười cười nói nói, tiếng cười duyên dáng vang lên không ngừng. Đi theo sau là ba nha hoàn mặc trang phục sắc xanh đậm.

“Vương phi, là Đại phu nhân, Tam phu nhân và Tứ phu nhân.” Hồng Lăng khom người nói khẽ bên tai Mộ Dung Thụ. Trong mắt đảo qua một chút lo âu, ba vị phu nhân này so với Nhị phu nhân còn khó đối phó hơn. Trong ngày thường không ít lần âm thầm ngăn cản Vương phi, mà Vương phi tức giận đến mức nào cũng không có cách trị các nàng, dù sao ba người các nàng quá giáo hoạt. Vương phi không có tâm cơ, không thể chối được sau cùng

vẫn là người thua thiệt.

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8

Nghe vậy, Mộ Dung Thư thu hồi tầm mắt từ hồ nước, nghiêng đầu nhìn đến ba vị nữ tử tư sắc đều như nhau, dù gầy hay đầy đặn cũng đều là nữ tử tuyệt sắc. Một người kiều mị, từng tiếng cười nhẹ nhàng nghe rất êm tai. Một tiểu cô nương thanh thuần như tiểu xử nữ, ngượng ngùng cúi đầu né tránh tầm mắt của mọi người. Một người đáng người xinh đẹp đầy đặn, tư sắc thượng đẳng, thích lúc đáng người yếu điệu có eo nhỏ.

Ba người theo thứ tự là Đại phu nhân - Đỗ Khả, Tam phu nhân - Phương Dung Mai, Tứ phu nhân - Đoạn Đình Vi.

Vừa mới đi qua một khóm cây, các nàng liền thấy Mộ Dung Thư đang ngồi trong đình ngắm cảnh. Trong lòng ba người đồng thời đều cười lạnh, nàng ta vẫn còn tâm tình, còn đến đây ngắm cảnh. Nhận thấy tầm mắt của Mộ Dung Thư lướt qua các nàng, ba người âm thầm mắng một tiếng, không có việc gì thì cứ ngồi trong Mai viên mà ngây ngô đi, hiện tại đến đây làm gì để các nàng phải đến hành lễ. Cả ba cúi đầu miễn cưỡng đi về phía đình.

Nhìn ba người đi tới, bên mỗi Mộ Dung Thư vẫn tươi cười nhàn nhạt như cũ, Hồng Lăng lại có chút nóng nảy, chỉ sợ mấy vị phu nhân này lại đến khoe khoang bao nhiêu sủng ái của Vương gia đối với họ, đến lúc đó làm cho Vương phi bình tĩnh đến mức cũng mất đi lý trí.

“Tiện thiếp gặp qua Vương phi.” Ba người đồng thời hướng phía của Mộ Dung Thư phúc thân hành lễ.

Mộ Dung Thư nhìn sang, trong mắt hiện lên một tia kinh diễm, phẩm mỹ của tên Vương gia này cũng không tệ, tuy ba người đều đã trang điểm tỉ mỉ, dĩ nhiên trên mặt toàn là son phấn, thế nhưng không thể phủ nhận, người nào cũng là đệ nhất mỹ nhân, cũng khó trách cái tên giống tòa băng sơn Vũ Văn Mặc kia lại nạp các nàng làm thiếp.

“Ba vị muội muội không cần đa lễ, đứng dậy ngồi xuống đi.” Nàng tươi cười thân thiết ôn hòa trả lời.

Ba người đồng thời ngẩng đầu liếc nhìn Mộ Dung Thư một cái, sau khi xác định trên mặt nàng không có biểu tình chua chát, liền kinh ngạc ngồi xuống.

Lúc Đại phu nhân ngồi xuống, rất nhanh nhìn thoáng qua Hồng Lăng đang đứng sau lưng Mộ Dung Thư, lập tức không có biểu hiện gì ngồi xuống.

“Tinh thần Vương phi hôm nay thật tốt, lại đến viện hoa viên ngắm hoa, chỉ bất quá có chút đáng tiếc. Đã nhiều ngày Vương gia không hề ở trong phủ, cho dù có ở đây cả ngày cũng không nhìn thấy Vương gia.” Sau khi Tứ phu nhân xoay nhẹ eo nhỏ, cổ tình hạ giọng nói.

“Vương phi có thể ngồi đây ngắm cảnh, chắc là đã khỏe hẳn rồi. Mấy ngày nay, sợ dĩ bọn tiện thiếp không đến thăm Vương phi, chủ yếu là vì sợ quấy rầy Vương phi nghỉ ngơi. Mong vương phi không trách cứ.” Tam phu nhân mở to đôi mắt trong suốt, tư thái ngượng ngùng nói.

Đại phu nhân thấy hai người đều mở miệng nói chuyện, nàng tươi cười nhìn về phía Mộ Dung Thư cười nói: “Mấy ngày nay Thẩm trắc phi cũng đề cập đến chuyện của Vương phi, trong lòng tiện thiếp biết Vương phi không sao, tâm trạng lo lắng mấy ngày nay rốt cuộc cũng được buông xuống.”

Nghe được những lời này của nàng, Tam phu nhân và Tứ phu nhân ngồi chung âm thầm cười lạnh, chẳng lẽ Đỗ Khả này lại sợ vương phi? Tống Tuyết thua thiệt là vì nàng quá mức ngu dốt, thế nhưng các nàng tuyệt đối không mắc sai lầm như vậy. Huống hồ gì tính tình của Vương phi, so với các nàng thì ai có thể hiểu rõ hơn.

Quan trọng nhất, trong lòng Vương gia căn bản không có Vương phi! Hai năm qua Vương gia hoàn toàn không chạm qua nàng ta một chút, các nàng tuy rằng là thiếp nhưng cơ hội nhìn thấy Vương gia còn nhiều hơn! Vương phủ này đều do một tay Trắc phi quản, các nàng cần gì phải sợ! Thẩm trắc phi là người ôn hòa rộng lượng, các nàng chỉ cần lấy lòng Thẩm trắc phi, ngày sau này có con, đời sẽ này cơm no áo ấm, vĩnh viễn hưởng phần vinh phú quý. Bất quá, chỉ cần còn Vương phi ngày nào, các nàng cũng sẽ không được sống yên ổn!

“Bản Vương phi đã khỏe, làm phiền các người lo lắng.” Mộ Dung Thư cười khẽ đáp lại, tựa như hoàn toàn không thèm để ý ba người các nàng thâm hiểm vào mình mà châm chọc.

Hồng Lăng thở ra một hơi, rốt cục yên tâm, xem ra là nàng suy nghĩ nhiều.

Một màn này, thu vào mắt Đại phu nhân - Đỗ Khả. Nàng cúi đầu xuống, tròn mắt đảo một vòng.

“Nghe nói nửa tháng trước Vương gia đến thăm tỷ tỷ.” Tam phu nhân ngây thơ hồn nhiên, hình như vô cùng tò mò hỏi.

Mộ Dung Thư gật đầu, sâu trong mắt đen đó lóe lên một tia sáng không người nào có thể thấy rõ, giọng nói êm dịu trả lời: “Đúng vậy, Vương gia cùng Thẩm trắc phi đến thăm hỏi bản Vương phi.”

“Nhưng buổi tối hình như lại nghỉ ngơi trong viện của Thẩm trắc phi. Xem ra ở trong lòng Vương gia, địa vị của Thẩm trắc phi không ai có thể thay thế

được.” Tứ phu nhân dùng khăn thêu che miệng, cười duyên nói. Không khó để nghe ra sự ghen tỵ trong giọng nói của nàng.

“Đúng là như thế, bằng không tại sao Vương gia lại đem hết mọi chuyện trong phủ giao cho Thẩm trắc phi xử lý chứ.” Tam phu nhân cười nói. Nhắc tới vương gia và Thẩm trắc phi, lòng của nàng không cảm được lại ản ỉu, ở trong lòng của Vương gia, chỉ sợ rằng nàng chỉ là một nô tì làm ấm giường mà thôi.

Bất quá, dù địa vị thấp thế nào, vẫn tốt hơn Vương phi. Trong mắt Vương phi tha thiết mong chờ được hầu hạ Vương gia, nhưng cũng chẳng có cơ hội!

Đại phu nhân yên lặng không nói, coi như thất thần suy nghĩ cái gì. Bên cạnh Tam phu nhân đẩy nàng một cái, nàng mới tỉnh thần mà nói: “Trách nhiệm duy nhất của chúng ta là hầu hạ Vương gia thật tốt, những chuyện khác không cần phải vọng tưởng đến.”

Tam phu nhân và Tứ phu nhân sững sốt, hôm nay Đại phu nhân như thế nào thật lạ!

Chẳng phải Đại phu nhân, ngay cả Vương phi cũng rất lạ. Nhắc tới sự ân ái giữa Vương gia và Thẩm trắc phi, trên mặt nàng lại không có một chút điểm nào giận dữ, ngược ại còn mang theo ý cười. Nụ cười này thật sự làm lòng người bàng hoàng!

“Đỗ muội nói đúng, chức trách của các người chính là hầu hạ Vương gia. Hay nhất có thể vì Vương gia khai chi tán diệp*. Dù sao ba người các người nhập phủ lâu nhất đã hai năm, còn ngắn nhất cũng đã hơn nửa năm, đến bây giờ cũng chưa có tin mừng, thì bản Vương phi không truy cứu, nhưng Thẩm trắc phi cùng Vương gia có đồng ý mở một con mắt nhắm một con mắt không?” Mộ Dung Thu cúi thấp đầu cúi đầu cúi đầu tay thon dài trắng nõn, giọng nói trầm thấp không chút phập phồng trả lời.

* : tương tự như “Đám chồi nảy lộc”, ý chỉ việc con đàn cháu đống, nối dõi tông đường.

Ba người kinh hãi!

Các nàng xuất thân thấp hèn, tuy rằng phụ thân đều là quan viên tại triều, nhưng dù sao các nàng đều xuất thân là thứ nữ! So với thân phận của Vương phi là đích nữ của Đại tướng quân tuyệt đối không bằng, nếu cả đời này Vương phi không có con, chỉ cần không làm ra chuyện gì không tốt, liền tuyệt đối không bị huỷ, nhưng các nàng lại không giống, chỉ cần Vương gia không còn hứng thú với các nàng, nếu đến đó không có con, tám phần mười là bị đuổi ra vương phủ!

Sắc mặt ba người thay đổi thất thường, vốn định chọc cho Vương phi tức giận để mà đến chọc giận Vương gia, nhưng thật không nghĩ tới chỉ vài câu mà Vương phi đã có thể phản kích lại! Vương phi tuy không truy cùng giết tận, nhưng các nàng lại không có gan khiêu chiến một lần nữa.

Mỗi người trong lòng đều tính toán riêng, trở lại phải bỏ ra số tiền lớn để đại phu xem thật kỹ một chút, bốc thuốc tốt nhất, nhất định phải mau chóng mang thai.

“Các muội sao không nói chuyện? Có phải bản Vương phi vừa rồi nói nặng lời quá hay không? Các muội không cần để trong lòng. Dù sao ba người các muội đều không phải rất được Vương gia sủng ái sao?” Mộ Dung Thu nét mặt tươi cười như hoa, thân thể hơi nghiêng, trong mắt tràn đầy ý cười đảo qua gương mặt của ba người các nàng, câu nói sau cùng nhẹ nhàng buông xuống từng chữ.

Sủng ái? Nếu so thì sủng ái chỉ nhiều hơn của nàng! Thật ra ba người các nàng trong hai năm chỉ hầu hạ Vương gia tất cả ba bốn lần, nhiều lắm cũng chỉ năm sáu lần!

Nói về sủng ái, ai so được với Thẩm trắc phi?

Ba người thân sắc thay đổi thất thường, trong lòng liền nảy sinh đồ kỵ với Thẩm trắc phi.

Mộ Dung Thu dường như không có phát hiện gì, đưa mắt nhìn về phía trên mặt hồ, nhìn một đám kim ngư tung tăng bơi lội, nghiêng đầu phân phó với Hồng Lăng: “Đi phân phó người lấy chút thức ăn cho kim ngư.”

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

“Vâng.” Hồng Lăng đi ra khỏi đình, gọi hạ nhân chuyên làm ở vườn liền phân phó lệnh của Mộ Dung Thu.

Trong đình ba vị phu nhân cúi thấp đầu không biết đang nghĩ gì.

Sau khi Hồng Lăng quay về nhìn thấy tình cảnh trước mắt, trong hai năm qua đây là lần đầu thấy ba vị phu nhân ủ rũ, mà Vương phi lại có dáng vẻ nhàn nhả ngắm cảnh! Suy nghĩ lại về đoạn đối thoại vừa rồi của Vương phi và các vị phu nhân, nàng thất kinh: thì ra Vương phi nói ra câu đầu tiên, cục diện

cuộc nói chuyện đã được xác định! Tư tưởng của các nàng đều bị Vương phi dẫn dắt!

Phản ứng nhanh nhất chính là Đại phu nhân, nàng cau mày nhìn về phía Mộ Dung Thu, giọng không tự chủ được hơi cao: “Vương phi không nghĩ đến vấn đề có con nối dõi sao? Hiện tại Vương phi gả vào vương phủ đã được hai năm. Nhưng đến nay cũng không có tin mừng gì.”

Hai vị phu nhân kia chợt tỉnh lại, Tam phu nhân lập tức tiếp lời nói: “Vương phi trong giọng nói vừa rồi là muốn đem đuổi bọn tiện thiếp khỏi vương phủ sao?”

Tứ phu nhân không cam lòng yếu thế, “Mấy người tiện thiếp mỗi thời mỗi khác đều muốn hầu hạ Vương gia thật tốt, tuy rằng vẫn không có mang thai, nhưng là tình hữu nghĩa nguyên*. Vương phi nói như vậy chẳng lẽ trách cứ Thẩm trắc phi độc chiếm sủng ái của Vương gia sao?”

* : ý chỉ về tình thì vẫn có thể tha thứ

Ba người đều chĩa mũi nhọn về phía Mộ Dung Thu. Đại phu nhân nhìn Hồng Lăng, thấy đáy mắt nàng có một chút lo lắng, khóe môi âm thầm cười lạnh.

Mộ Dung Thu khẽ nhướn mày, nét tươi cười trên môi vẫn chưa biến mất, như cũ vẫn nở ra, thong dong bình tĩnh khẽ mở môi đỏ mọng trả lời: “Ba vị muội muội tựa hồ đã quên mất thân phận của mình. Hôm nay lời nói xúc phạm, bản Vương phi tạm thời không tính toán so đo, nhưng bản Vương phi không phải không xác định lần tới tâm tình có như hôm nay tốt như vậy. Về phần Thẩm trắc phi độc chiếm sủng ái của Vương gia? Đoạn muội về sau chớ có lặp lại, bằng không, bản Vương phi ngày nào đó lỡ miệng, nói với Thẩm trắc phi, chỉ sợ muội không ổn đâu.”

Chậm rãi đứng dậy, lúc chuẩn bị rời khỏi đình, lại xoay người đi tới trước mặt của ba người, thân thể hơi nghiêng, đột nhiên, cười. “Mấy người các muội muội nhất định phải tận tình giúp đỡ nhau, tận tâm tận lực hầu hạ Vương gia, sớm ngày vì Vương gia mà khai chi tán diệp*. Bản Vương phi ở chỗ này tạ ơn mấy người các muội muội trước.”

* : tương tự như “Đám chồi nảy lộc”, ý chỉ việc con đàn cháu đống, nối dõi tông đường.

Ba người nhìn bóng lưng Mộ Dung Thu rời đi, tức giận đến mặt xanh mét. Nhiều lời muốn nói lại bị nghẹn trong cổ họng, lúc muốn thốt cho thoải mái, vài câu nói của Mộ Dung Thu liền khiến các nàng không dám lỗ mãng! Đồng thời phản ứng của Mộ Dung Thu càng làm cho các nàng trở tay không kịp! Trong lúc nhất thời, rơi vào hạ phong. Ba người hai mắt nhìn nhau, âm thầm cắn răng.

“Vương phi chẳng lẽ bị té đến hồng đầu óc? Thế nào lại như thay đổi thành một người hoàn toàn khác?” Tứ phu nhân cắn răng, căm hận nói.

“Trước kia đều là nàng ta bị chọc tức đến đầm ngực dậm chân, khóc lóc om sòm mắng to, nhưng hôm nay lại bình tĩnh như thế! Rất kỳ lạ.” Tam phu nhân chớp mắt hai cái, thanh âm khàn khàn nói.

Đại phu nhân vẻ mặt khẽ biến sắc, trong lòng âm thầm phòng bị, nhìn bóng lưng Hồng Lăng, con ngươi xanh biếc lóe lên ánh sáng

...

“Vương phi, bây giờ là quay về Mai viên sao?” Hồng Lăng nhẹ giọng hỏi.

Mộ Dung Thu khóe môi khẽ cong, gật đầu: “Quay về Mai viên. Bản Vương phi có chút đói bụng. Bữa trưa để phòng bếp làm thêm đồ ăn. Hôm nay tâm tình của bản Vương phi rất tốt.”

“Vâng, Vương phi.” Hồng Lăng cao giọng thêm vài phần. Nhìn thấy vương phi không mất đi lý trí, nàng đương nhiên cũng vui vẻ.

Lúc quá ngọ, đến lúc dọn bữa, người của phòng bếp đến báo, thức ăn không đủ, buổi trưa không thể cho thêm thức ăn. Hồng Lăng nén giận, Mai viên rõ ràng là có phòng bếp nhỏ, từng tháng Vương phi đều cấp trên năm mươi lượng bạc cho phòng bếp nhỏ để chi dụng, hôm nay Vương phi muốn ăn thêm, nhưng lại không thể cho thêm?

Nhóm bà tử trong phòng bếp nhất định thấy Vương phi không có nắm quyền, nổi lòng tham với năm mươi lượng bạc, muốn tính toán ăn tiền của Vương phi mà!

Để không ảnh hưởng đến tâm tình của Vương phi, trước tiên Hồng Lăng phân phó một nha hoàn khác hầu hạ Vương phi, mà mình thì đích thân đi đến phòng bếp nhỏ.

Sau khi đến phòng bếp nhỏ, sắc mặt của Hồng Lăng càng kém, nhóm bà tử tụm năm tụm ba nói chuyện phiếm, mà trong lòng, rõ ràng có gà và vịt. Trên thớt còn có thịt heo, rau xanh cũng có tới bốn năm rổ, vậy làm sao không thể có thêm thức ăn? Máy ngay nay, do dưỡng thương nên mấy ngày nay Vương phi dùng thức ăn như thế nào cũng không chú ý lắm, chỉ dùng thức ăn nhẹ cho dễ tiêu, kết quả hiện tại tâm tình tốt, muốn ăn nhiều một chút, nhưng những bà tử này lại không đem Vương phi để vào trong mắt!

“Không phải nói không có thức ăn thêm cho Vương phi sao? Vậy thế nào trong phòng bếp lại nhiều đồ ăn như vậy? Chẳng lẽ các vị mụ mụ lừa gạt vương phi?” Hồng Lăng cau mày trầm giọng chất vấn.

Mấy người bà tử nhìn về phía Hồng Lăng đang hưng sư vấn tội, trong mắt các bà dù Hồng Lăng có bắt kính, nhưng dù sao Hồng Lăng vẫn là đại nha hoàn của Mai viên, so với thân phận bọn họ dĩ nhiên cao hơn một bậc, nên tất cả đều đứng dậy hành lễ với Hồng Lăng, chừng quản phòng bếp nhỏ của Mai viên - Lưu mụ về mặt tươi cười giải thích với Hồng Lăng: “Những thức ăn và thịt này đều là thức ăn của bốn năm ngày tới, nếu như hôm nay thêm thức ăn, như vậy hai ngày nữa sẽ không có thức ăn. Sợ dĩ trong khi đó cũng không ai cấp thêm cho chúng ta. Xin Hồng Lăng cô nương giải thích rõ cho

Vương phi, không phải là không muốn cấp thêm, mà thực sự là cấp thêm không được. Nếu như Vương phi thật sự muốn ăn thêm, ta có thể đến phòng bếp nhờ Trương mụ.”

Thật ra trong vòng hai năm qua, Vương gia chưa từng tới Mai viên, do vậy các bà cũng chưa từng được ban thưởng, so với nhóm bà tử trong các viện khác, các bà cũng không có thu nhập gì đáng nói, sau lại gian lận hàng tháng lấy năm mươi lượng bạc, giữ lại một nửa đó bên cạnh mình. Hiện tại bạc trong túi đã bỏ vô còn chưa nóng, không có khả năng bắt các bà nhả ra.

“Đúng vậy, bên ngoài bây giờ giá cả đồ ăn và thịt đều tăng gấp đôi, thật sự rất khó nấu thêm thức ăn.” Mấy bà tử khác liền vội vàng gật đầu phụ họa nói.

Hồng Lăng mảy cau chặt hơn, mấy vị bà tử hòa nhau nói dối lừa gạt, nàng tuy là đại nha hoàn, nhưng cũng không quản được quá nhiều chuyện, nếu như đem chuyện này làm lớn, sẽ đem phiền phức tới cho Vương phi, nhìn đi nhìn lại mấy vị bà tử không biết sợ này, sau khi âm thầm cân nhắc, quyết định chuẩn bị quay về bẩm báo cho Vương phi. “Đã như vậy, ta về trước bẩm báo với Vương phi.” Để lại một câu, liền xoay người rời đi.

Mấy bà tử đưa mắt nhìn nhau, cũng không đem lời nói của Hồng Lăng coi ra gì. Nửa tháng qua Vương phi rất an phận, chắc sợ không muốn chọc giận Vương gia. Hiện có chút việc nhỏ như vậy, Vương phi chắc cũng không muốn chuyện bé xé ra to!

Huống hồ quản sự hiện tại vẫn là Thẩm trắc phi! Mấy bà tử này có chỗ dựa nên không cần sợ.

Lúc này Mộ Dung Thư đang ở trong phòng chuẩn bị dùng cơm trưa, nhưng đợi khi hạ nhân mang thức ăn dâng lên, nàng cau mày, không phải đã phân phó Hồng Lăng gọi thêm vài món sao? Vết thương trên đầu đã khỏi rồi, những thức ăn chay này ăn hoài cũng có chút nhàm chán, nghĩ là sẽ được ăn những món khác, thế tại sao vẫn dọn những thức ăn này?

“Chỉ có những thức ăn này sao?” Mộ Dung Thư ngẩng đầu nhìn về phía của nha hoàn đang mang thức ăn lên hỏi.

Nha hoàn kia lập tức nói: “Đúng vậy, Vương phi.”

Mộ Dung Thư hai tròng mắt khép hờ, lúc đang muốn hỏi kỹ, Hồng Lăng cúi thấp đầu đi đến.

“Vương phi, bữa trưa không có thêm thức ăn.” Hồng Lăng cúi đầu trầm giọng nói.

“A?”

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10

“Quản sự phòng bếp nhỏ nói bạc thiếu dùng, thức ăn phải trữ cho mấy ngày tới, vì vậy không có cách nào thêm thức ăn. Vương phi muốn ăn gì, nô tì đến phòng bếp chính gọi đầu bếp làm cho người.” Hồng Lăng cúi đầu thấp giọng nói. Kỳ thực trên đường trở về, nàng nghĩ không nên bẩm báo việc này cho Vương phi, nhưng mà nếu không bẩm báo, nàng cũng không biết dùng có gì để giải thích, cho nên chỉ có thể chọn cách nói thật.

Nghe xong đầu đuôi, Mộ Dung Thư cũng biết là chuyện gì xảy ra, liếc nhìn vài món ăn đạm bạc như chay trên bàn, thanh âm bình thản phân phó: “Trước tiên là dùng cơm đi. Buổi trưa qua đi, người đi gọi quản sự phòng bếp tới đây.”

Người hiền bị người ức hiếp, cái đạo lý này thật đúng. Chỉ là mấy bà tử đều của phòng bếp nhỏ thuộc Mai viên mà cũng muốn cười ở trên đầu của nàng mà làm mưa làm gió, nghe thực là nực cười!

Sắc mặt như thường dùng cơm trưa, trong miệng nhai rau dưa, lòng lại cười lạnh một tiếng, coi như ăn rau xanh không có thuốc trừ sâu đi, vừa khỏe mạnh, vừa giảm béo! Về phần những thứ khác, sau khi ăn no rồi sẽ tính!

“Vâng ạ.”

Bữa trưa qua đi.

Mộ Dung Thư dựa vào trên ghế nằm, ánh nắng sau buổi trưa xuyên qua cửa sổ chiếu lên người nàng, lười biếng nhắm mắt, khoe miệng khẽ nhếch lên cười mỉm, cả người lộ ra hơi thở nhu hòa.

Cúi đầu đứng ở phía dưới cách mười thước Lưu mụ nơm nớp lo sợ, bà ta đứng ở chỗ này khoảng hai khắc*, mà Vương phi lại cứ không nói một câu! Kỳ thực khi Hồng Lăng đến thông báo, bà ta cũng đã đoán được Vương phi tại sao tìm mình, bắt quá, bà ta cũng không thể không lo lắng, cũng đã đứng lâu như vậy, Vương phi lại cứ nhắm mắt không nói gì đến bà! Đến tột cùng là đang có chủ ý gì, bà ta nhìn cũng không thấu, tâm khỏi thấp thòm không yên.

* : chắc khoảng hai tiếng

“Có cái gì muốn nói sao?” Mộ Dung Thụ mở mắt lơ mơ, nhìn Lưu Mụ giọng nói lạnh như băng hỏi.

Lưu Mụ sững sốt, lắc đầu trả lời: “Là Vương phi gọi nô tì tới, nô tì thật không biết Vương phi gọi nô tì đến là ý gì.” Trong lòng lại thầm mắng một tiếng: Chỉ là một Vương phi thất sủng, hạ nhân trong phủ có ai đem nạng để vào trong mắt! Bây giờ còn chất vấn bà đây, hừ!

“Ngạ?” Mộ Dung Thụ khẽ nhếch môi, tươi cười xán lạn.

Nụ cười này thật nhìn không thấu, mao cốt từng nhiên*. Lưu Mụ thầm cắn chặt răng, dĩ nhiên theo bản năng lại lui về hai bước.

* : sợ tới mức tóc gáy (ta thấy giữ nguyên văn hay hơn a~)

Đột nhiên, nét tươi cười của nàng biến mất, trong đáy mắt hiện lên một tia ánh sáng lạnh, trầm giọng nói: “Nếu Lưu Mụ lớn tuổi không nhớ được, như vậy để bản Vương phi thay Lưu Mụ hảo hảo nói đi.”

Lưu Mụ chẳng biết vì sao, trong ngực tim đập thình thịch, luôn cảm thấy lời nói của Vương phi có hàm ý khác.

“Hàng tháng bản Vương phi đều cấp cho phòng bếp nhỏ năm mươi lượng bạc, số bạc này có thể dùng để sinh hoạt trong hai năm của một gia đình bình thường. Hơn nữa mỗi bữa đều có thể ăn thịt gà và vịt. Nhưng vì cái gì, lúc bản Vương phi ở Mai viên, Lưu Mụ - chủ quản phòng bếp nhỏ, dĩ nhiên mỗi tháng năm mươi lượng bạc chỉ có thể cấp cho ta thức ăn chay? Muốn ăn thêm, ăn thịt heo cũng không được?” Mộ Dung Thụ nhẹ giọng nói.

Chỉ là một quản sự phòng bếp nhỏ lại muốn làm xằng bậy ngay dưới mắt của nàng, không phải là không đem nàng xem ra gì sao! Nàng - Mộ Dung Thụ, kiếp trước không phải là một người chủ dễ chọc, kiếp này nàng càng không phải là một người chủ có thể để bị bất kỳ người nào chà đạp!

“Vương phi! Đúng là năm mươi lượng bạc có thể cung cấp sinh hoạt cho một nhà bình thường trong hai năm, nhưng Mai viên của chúng ta ngoại trừ Vương phi còn có rất nhiều nha hoàn bà tử, năm mươi lượng bạc cũng chỉ đủ dùng thôi. Nô tì chủ quản Mai viên hai năm qua, vẫn luôn tận tâm tận lực, dù bạc không đủ dùng, cũng chưa một lần dám đề cập với Vương phi. Vốn nghĩ Vương phi cũng có nhiều chuyện phiền lòng, cũng không dám đem việc nói này nói với Vương phi. Nghĩ không ra hôm nay nô tì nhất thời sơ sót, nhưng lại khiến Vương phi nổi lên lòng nghi ngờ.” Lưu Mụ cúi đầu trấn định trả lời.

Bà ta ở Vương phủ đã hơn mười năm, đã có tính toán rõ ràng, đương nhiên bà ta biết tâm tư của Vương phi là gì, mà do đó bà ta cũng đã sớm nghĩ ra lý do thoái thác. Dù sao Vương phi cũng chưa từng quản sự, trong chuyện này chắc chắn Vương phi căn bản cũng không nắm được. Có thể đi qua được chuyện này, bà ta có thể từ tay của Vương phi lấy thêm được nhiều bạc nữa!

Thật là một bà tử nhanh nhẹn miệng xảo quyết! Trong lòng Mộ Dung Thụ cười lạnh, trên mặt bất động thanh sắc*, nhũn nhũn, nhàn nhạt trả lời: “Ngạ? Hóa ra chuyện này là như vậy a. Xem ra là Vương phi ta thật nông cạn.”

* : không có biểu hiện gì trên mặt

Lưu Mụ cười không ngừng gật đầu: “Việc này cũng chỉ là vài việc vặt, Vương phi không biết là đương nhiên.”

“Như vậy nếu sau này bản Vương phi muốn ăn thêm vài món, chắc cũng cần phải cấp thêm cho Lưu Mụ vài lượng bạc?” Mộ Dung Thụ hạ thấp tầm mắt, dùng khăn thêu chằm chằm lau khóe môi, cười hỏi lại.

“Nếu Vương phi muốn ăn thêm vài món, nô tỳ nhất định làm. Bất quá...” Bỗng nhiên giọng điệu Lưu Mụ hơi ngập ngừng, sau đó nói tiếp: “Bất quá cần thêm chút ngân lượng.”

“Ngạ? Vậy còn cần thêm bao nhiêu ngân lượng?”

Trong đầu Lưu Mụ lúc này đều bị chiếm đoạt bởi ánh sáng của những lượng bạc, tròng mắt chuyển động không ngừng, tuy rằng trong mắt có chút hoài nghi tại sao Vương phi lại dễ nói chuyện như vậy, nhưng nghi ngờ cũng chỉ là trong một cái nháy mắt, dù sao hơn nửa tháng qua, vẻ kiêu ngạo của Vương phi giảm không ít. Cũng không cần suy nghĩ nhiều. Lúc này trước mắt bà là phải tính toán lấy thêm bao nhiêu bạc cho tốt. Cuối cùng cúi đầu khom lưng, cười hi hi trả lời: “Lại thêm năm mươi lượng là đủ rồi.”

Đang đứng ở một bên Hồng Lăng quạt cho Mộ Dung Thụ vừa nghe, nhũn nhũn, còn muốn thêm năm mươi lượng bạc, Lưu Mụ này lòng tham cũng thật lớn! Bất quá, Hồng Lăng có chút kinh ngạc, hiện giờ sao Vương phi nói chuyện tốt như vậy?

Mộ Dung Thụ cúi đầu tựa hồ như đang trầm tư.

Lưu Mụ trong lòng nhảy múa, vô cùng kích động. Nếu như thêm năm mươi lượng bạc, chẳng phải tất cả số bạc này đều rơi vào túi của bà, bất quá chẳng còn bao lâu, bà liền có thể vì nữ nhi của mình mà mua đồ cưới.

“Đã như vậy, Hồng Lăng, người dẫn theo Lưu Mụ đến gặp Thẩm trác phi. Đem bẩm báo với Thẩm trác phi việc hàng tháng phòng bếp nhỏ cần thêm ngân lượng, nếu như mỗi tháng năm mươi lượng không đủ, thì để cho Thẩm trác phi nhìn tình huống này rồi cấp thêm một ít. Bản Vương phi ngày nào cũng ăn rau xanh thật sự rất ngán. Được rồi, hỏi lại Thẩm trác phi, hạ nhân của Mai viên chi tiêu không đủ dùng đều trừ đi tiền tiêu vặt của bản Vương phi sao? Bản Vương phi không rõ việc này, trước đây thời gian ở Tướng quân phủ, mỗi chi tiêu của hạ nhân trong viện đều không phải do chủ tử cấp, mà là do Tướng quân phụ trách chi tiêu. Dù sao bản Vương phi không có năm quyền, hay là quy củ của vương phủ không giống của Tướng quân phủ.” Sau khi Mộ Dung Thụ ngẩng đầu lên, liền nghiêng đầu nhìn về phía của Hồng Lăng đang đứng ở một bên lo lắng, vừa cười vừa phản phô nói.

Hồng Lăng mở to hai mắt, trong lòng vỗ tay trầm trồ khen ngợi, thì ra là Luru mục bị Vương phi gài bẫy! Hiện nay Thẩm trắc phi nắm quyền ở vương phủ, việc này tốt nhất là để Thẩm trắc phi giải quyết! Vương phi lại tránh được khắt khe với hạ nhân để tránh hạ thấp thanh danh của người. Cũng có thể trừng trị Luru mục tốt một chút.

Cái này gọi là không cần tốn sức đã giải quyết được phiền phức! Dù sao nàng không quen nhìn phong cách hành sự của Luru mục, bà ta nghĩ có thể lừa gạt được Vương phi? Cũng muốn lừa gạt chủ tử, cũng không biết hầu hạ chủ tử tận lực, cũng nên trừng trị Luru mục!

Luru mục kinh sợ đứng ở tại chỗ, sắc mặt trắng bệch, nói thế nào lại có thể liên quan đến Thẩm trắc phi? Vương phi không có nắm quyền, nhưng Thẩm trắc phi lại nắm quyền a! Nếu như đến tai của đến Thẩm trắc phi, vậy việc bà ta mỗi tháng đem hơn năm mươi lượng bạc bỏ túi nhất định sẽ lòi ra! Nếu như là thế này, Thẩm trắc phi chắc chắn sẽ không tha cho bà ta dễ dàng!

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11

Tuy rằng Thẩm trắc phi là người khá ôn hòa, thế nhưng trong vương phủ quý cù sâu nghiêm, chắc chắn sẽ trừng trị bà! Trong lòng Luru mục vô cùng hoang mang, vừa nảy những lí do thoái thác đều dùng lừa bịp Vương phi! Tuyệt đối không thể cho Thẩm trắc phi biết!

“Sao vẫn chưa đứng dậy? Lui xuống đi, bản Vương phi muốn nghỉ ngơi một lát.” Mộ Dung Thư phát phát tay, không nhìn tới gương mặt của Luru mục bởi vì kinh hãi mà trắng bệch. Nếu dám làm, sẽ có dũng khí gánh chịu hậu quả!

Hồng Lăng lập tức đem quạt đặt ở một bên, cúi người đối với Mộ Dung Thư nói rằng: “Nô tì cùng Luru mục xin được cáo lui trước. Một lát đi ra, nô tỳ gọi Tiểu Nguyệt đến hầu hạ Vương phi.”

Mộ Dung Thư gật đầu, nhắm hai mắt lại.

Lúc này Luru mục đang có chút thất thần liền phản ứng lại, lập tức phịch xuống quỳ trên mặt đất, dùng ống tay áo lau nước mắt nói rằng: “Xin Vương phi thứ tội! Là nô tì to gan, muốn lừa gạt Vương phi. Kỳ thực hàng tháng năm mươi lượng bạc đã đủ dùng. Thức ăn của nhóm nha hoàn bà tử Mai viên đều do phòng bếp chính của vương phủ cung cấp. Là tháng này nô tỳ coi sổ sách không tốt, cho nên mới bị sơ suất! Xin Vương phi thứ tội! Sau này nô tì nhất định sẽ tận tâm tận lực, tuyệt đối sẽ không xuất hiện tình huống này lần nữa, Vương phi muốn thêm thức ăn, nô tỳ nhất định sẽ vì Vương phi mà đích thân xuống phòng bếp nhỏ nấu thêm!”

Vô luận bằng bất cứ giá nào bà cũng không thể đi gặp Thẩm trắc phi, chỉ cần Thẩm trắc phi xử lí chắc chắn mọi việc đều bại lộ, đến lúc đó bà chỉ có thể là bị đuổi ra khỏi phủ! Cái này không thể được, trong vương phủ này bà ta vẫn còn hai khuê nữ*.

* : con gái

“Nga? Vậy là lỗi tai của bản Vương phi không có xảy ra vấn đề gì chứ. Nếu từng tháng năm mươi lượng bạc đủ dùng, vậy tại sao hai năm qua thức ăn của bản Vương phi còn kém hơn so với các tiểu thiếp của Bắc viên vậy chứ? Không lẽ hai năm qua Luru mục đều thất trách sao? Đã như vậy, xem ra Luru mục cần phải cho bản Vương phi một câu trả lời.” Mộ Dung Thư lười biếng mở mắt, đôi mắt sắc bén nhìn về phía Luru mục, lạnh giọng nói.

Nghe vậy, thân thể Luru mục mềm nhũn, lập tức ngã xuống mặt đất, trong lúc đó muốn nói lời phản bác nhưng là nghĩ không ra.

“Hong Lăng, Bản vương phi mệt rồi, mấy việc này không phải đều do Thẩm trắc phi giải quyết sao? Dẫn Luru mục đi gặp Thẩm trắc phi đi! Nga, được rồi, nói với Thẩm trắc phi một tiếng, Luru mục bản Vương phi không dám dùng nữa, về phần tân quân sự phòng bếp nhỏ của Mai viên, bản Vương phi tự chọn lựa. Về những việc khác, để Thẩm trắc phi tùy ý xử lí.” Mộ Dung Thư lạnh nhạt phân phó. Sau đó lại nhắm mắt, có lần đầu sẽ có lần sau, Luru mục này có gan lừa gạt nàng hai năm, như vậy giữ lại Luru mục ở Mai viên là tai họa! Người như thế cũng không thể giữ lại để nàng dùng.

Hồng Lăng đáp một tiếng, đỡ thân thể đã xụi lơ của Luru mục ra ngoài.

Sau khi đứng lên Luru mục như trong mộng tỉnh lại, không thể tin nhìn Mộ Dung Thư, thế nào chỉ trong nháy mắt liền có thể biến thành người như thế này? Sau khi nói chuyện với Vương phi bà ta đã mất đi hi vọng, nhất định Vương phi không bỏ qua một cách dễ dàng cho bà!

Âm thầm hung hăng liếc mắt về phía của Mộ Dung Thư đang nhắm mắt nghỉ ngơi, theo một chủ tử vô dụng, chỉ bắt quá lấy của nàng ta chút bạc, lại không buông tha cho bà! Bất quá chi phạm vào một sai lầm không lớn. Bà ta đã ở trong vương phủ mười năm chắc sẽ không sao.

Mặc dù trong lòng rất căm hận, nhưng cũng không có cách nào, chỉ có thể lão đảo đi ra ngoài. Sau cùng đem mọi hi vọng đặt trên người của Thẩm trắc phi, hi vọng Thẩm trắc phi nhân từ có thể xử lí bà ta nhẹ tay một chút.

Sau nửa canh giờ, Hồng Lăng từ Trúc viên của Thẩm trắc phi trở về.

“Hồi Vương phi, Thẩm trắc phi đem Lưu mụ ra đánh hai mươi đại bản, sau đó đuổi khỏi vương phủ.” Hồng Lăng cúi đầu bẩm báo lại. Đối với kết quả này, có chút ngoài ý muốn của nàng. Vốn tưởng rằng Thẩm trắc phi nhân từ, nhất định sẽ tha cho Lưu mụ, nhưng thật không ngờ, cuối cùng lại phạt nặng như vậy.

Sau khi việc này trong vương phủ truyền ra, nhưng không ai nói Vương phi cái gì cả, tất cả hạ nhân đều chửi Lưu mụ là ngu ngốc. Hạ nhân trong Mai viên có tâm tư khác cũng không dám làm bất cứ động tác gì.

“Ân, hai ngày này phòng bếp nhỏ cứ do người quản lý, nhìn xem bên cạnh mình người nào có thể tin được, liền suy xét làm cho làm quản sự đi.” Mộ Dung Thu nhàn nhạt đáp lại. Thẩm trắc phi sẽ xử phạt như thế nào, nàng đã sớm dự đoán trước, tuyệt đối không có khả năng phạt Lưu mụ quá nhẹ tay, dù sao việc này, hạ nhân mà dám can đảm lừa gạt chủ tử, không đem chủ tử coi vào đâu, nếu là truyền ra ngoài, nàng ta chính là thất trách.

Nàng tin tưởng, Thẩm trắc phi đương nhiên không muốn có một cái danh tiếng như vậy. Hơn nữa, cũng không muốn bởi vì nhỏ mà mất lớn, đem quyền lợi giao cho kẻ khác! Trong chốn nhà cao cửa rộng này, lại đầy rẫy tâm cơ thủ đoạn, vậy mà Thẩm trắc phi lại có thể nắm quyền, còn có được sủng ái của Vũ Văn Mặc, quả nhiên là một nhân vật khó có thể không khiến người ta xem thường!

“Lúc nô tì đem Lưu mụ đến Trúc viên để gặp Thẩm trắc phi, Vương gia cũng ở đó. Lúc đó tuy rằng Vương gia không có bất kỳ biểu hiện gì, bất quá, nô tỳ sợ, chuyện này có thể chọc giận Vương gia.” Sau do dự một hồi, Hồng Lăng đem lo lắng trong lòng nói ra. Lúc thấy Vương gia ở viện của Thẩm trắc phi, trong lòng nàng kinh ngạc không thôi, ban ngày Vương gia rất ít khi ở trong vương phủ, thế nhưng hôm nay lại có mặt trong phủ? Hơn nữa còn ở Trúc viên của Thẩm trắc phi? Xem ra, Thẩm trắc phi càng ngày càng được Vương gia sủng ái.

Nghe vậy, Mộ Dung Thu hơi nhíu mày: “Vương gia có ở đó hay không thì có liên quan gì đến chuyện này?” Vũ Văn Mặc cùng nàng không có chút liên quan gì. Bất quá, nếu hần đang muốn che chở cho Thẩm trắc phi, tức giận Lưu mụ người của nàng quấy rầy thế giới ngọt ngào của hai người bọn họ, nàng cũng không có cách nào, giận liền giận đi, người hiện đại như nàng căn bản không có thời gian đi quan tâm một tên nam nhân mà nàng không hề yêu.

Hồng Lăng đáp một tiếng rồi thôi, có lẽ là nàng suy nghĩ nhiều, nàng cảm giác hôm nay Vương gia nghe chuyện của Vương phi, cũng không thờ ơ như trước, còn hơi giống như có chút lưu tâm với chuyện tình của Lưu mụ, còn ở một bên nói một câu, hay chính là vì câu nói kia, cho nên Thẩm trắc phi mới ra tay trừng phạt Lưu mụ nặng một phen.

Bất quá, Vương phi có vẻ như không hề quan tâm Vương gia? Xem ra trải qua thời gian dài, cũng đem tình cảm trong lòng đối với Vương gia buông xuôi rồi.

“Hồng Lăng, hương thơm trên người người rất dễ chịu, hình như là một loài hoa, cùng mùi son phấn rất là khác nhau. Nghe thật tươi mát.” Mộ Dung Thu mặt mày tươi tắn, cười hỏi.

Hồng Lăng phục hồi lại tinh thần, tươi cười đem hà bao* bên hông lấy xuống đưa cho Mộ Dung Thu, “Đây là hà bao nô tỳ trong lúc nhàn rỗi tự thêu, bên trong chứa lá bạc hà. Hương thơm của bạc hà vốn rất tươi mát, bởi vì hương thơm quá nhẹ, cho nên hầu hết tất cả các nữ tử đều không thích.”

* : túi hương của nữ tử hồi xưa (ví dụ như ta thêu cái túi nhỏ có mấy cái hoa mai xong rồi ta bỏ mấy cái bông búp vô cho thơm a~)

Mộ Dung Thu cầm hà bao nhìn đảo qua một vòng, phía trên hà bao có mấy đóa hoa được thêu rất đẹp mắt, nghĩ không ra Hồng Lăng khéo tay như vậy, lập tức mang theo một tia vui vẻ nói: “Hồng Lăng, người có thể vì ta thêu một cái hà bao? Bên trong cũng cho ta chút bạc hà.” So với những loài hoa có hương quá nồng, nàng thật ra vẫn thích hương thơm của bạc hà hơn.

“Nếu Vương phi thích, nô tì liền thêu cho người. Bất quá trong một lát không có ngay được, sợ rằng chắc phải tốn một hai ngày.” Hồng Lăng cười trả lời.

Mộ Dung Thu gật đầu: “Ân, không cần phải gấp, đừng thêu vào buổi tối, ánh sáng nên quá mờ, rất dễ hại mắt.” Đối với việc những việc thêu này nàng đành bó tay, chuyện này cứ từ từ cũng được.

“Dạ, vương phi.” Hồng Lăng chớp mắt hai cái, trong lòng đột nhiên đột nhiên có một tia ấm áp. Đây là lần đầu tiên Vương phi quan tâm nàng. Là quan tâm một hạ nhân như nàng.

Trúc viên.

“Trắc phi, Vương gia sao lại bỗng nhiên rời đi? Nghe nha đầu bên ngoài nói, Vương gia đến Mai viên. Có khi nào Vương gia đêm nay sẽ ở Mai viên nghỉ ngơi không?” Tử Ngọc lo lắng hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 12

Trong hai năm qua, Vương gia chỉ nghỉ tại phòng của Vương phi duy nhất có một lần, đó là vào đêm tân hôn. Nhưng hôm nay, Vương gia rõ ràng là

dùng cả buổi chiều chơi cờ vây cùng Thẩm trắc phi, cùng dùng xong bữa tối tại Trúc viên thế nhưng lại nghỉ ngơi ở Mai Viên?

Thẩm trắc phi lặng im không nói, ngẩng đầu nhìn y phục ngoài còn để trên đầu giường, lúc hần rời đi đã quên mặc, hần chưa từng như vậy, hôm nay hần đúng là hơi khác thường.

Trong lòng hơi lo lắng, lẽ nào hần động tâm với Mộ Dung Thu?

Nàng lác đầu, sẽ không, hần sẽ không. Nàng hiểu hần, Mộ Dung Thu không phải là loại nữ tử hần thích, hần thích chính là nữ tử ôn nhu hiền thực.

Nhưng, những ngày gần đây Mộ Dung Thu có chút thay đổi, chẳng lẽ điểm ấy lại hấp dẫn hần?

“Có phải hay không phải vì chuyện của Lưu mụ, Vương gia có chút bất mãn?” Tú Ngọc suy đoán nói.

Thẩm trắc phi nhướng mày, hai mắt sáng ngời, nhưng chẳng bao lâu, trong mắt lại có chút tia lo lắng hiện lên: “Chẳng lẽ Vương gia là trách ta quản lý vương phủ không tốt, nên mới xảy ra chuyện hạ nhân lừa gạt chủ tử.” Kỳ thực trước đây nàng cũng đã biết việc này của Mai viên, nhưng cũng không có đi quản, dù sao nàng là vì tâm tư riêng của mình. Hôm nay đã hối hận, nếu nàng nắm quyền, nên sớm xử lý tốt việc này, không để cho hôm nay Mộ Dung Thu thừa cơ chiếm ưu thế.

“Sẽ không, vừa rồi Vương gia một chút tức giận cũng không có. Trắc phi không nên quá lo lắng.” Tú Ngọc thấy khóe mi Thẩm trắc phi có nét ưu sầu, lập tức khuyên giải nói.

Nghe vậy, nét ưu sầu trên mặt Thẩm trắc phi cũng không giảm bớt, ngược lại còn càng tăng lên nhiều hơn. Cuối cùng cũng hóa thành một tiếng thở dài.

Sau khi bốn thị thiếp trong Bắc viên biết tin đêm nay Vương gia sẽ nghỉ tại Mai viên, không ai dám tin, lập tức cho người trong viện đi thăm dò đến tột cùng là có chuyện gì xảy ra, Vương gia đến Mai viên là muốn sủng ái Vương phi, hay còn nguyên nhân khác?

Người được phái đi tới tới lui lui cũng không có chút tin tức. Bốn vị phu nhân không khỏi đều hoảng hồn, nếu như Vương phi lấy được sủng ái, như vậy những ngày kế tiếp của các nàng nhất định là không dễ chịu! Thấp thỏm không yên nên bốn người cuối cùng phải ngồi lại, một bên dùng trà, một bên đợi tới sáng mai. Chỉ cần đến ngày mai, các nàng đều sẽ biết chuyện gì xảy ra.

“Lúc này chúng ta lo lắng như thế, trong lòng Thẩm trắc phi chắc chắn cũng không chịu nổi đâu.” Đại phu nhân dùng khăn thấm chút nước trà ở khóe môi, thản nhiên nói. Rõ ràng Vương gia cả ngày đều ở cùng Thẩm trắc phi, không ngờ sau bữa cơm chiều, Vương gia lại đến chỗ của Vương phi.

Ba người còn lại nhìn nhau, Tam phu nhân gật đầu nói: “Đúng vậy, nên lo lắng cũng không phải chỉ có mấy người chúng ta. Nếu đến lúc đó Vương phi lại được sủng ái, chúng ta chỉ cần thận trọng trong lời nói và việc làm, thì cũng không có chuyện gì.”

“Ân, Tam muội nói rất đúng.” Đại phu nhân cùng Nhị phu nhân gật đầu phụ họa. Tứ phu nhân chớp đôi mắt quyến rũ hai cái, trong lòng vạn lần không cam lòng. Sau khi cẩn thận, cũng theo các nàng nói chuyện phiếm, chờ tin tức ngày mai.

Mai viên

Mộ Dung Thu dùng xong cơm chiều, sau khi uống một ly trà, liền ở trong sân đi một vòng để tiêu thực.

Đến khi trời tối hần, trăng đã hiện lên trên không, thì liền cùng Hồng Lăng quay về phòng.

“Vương phi, có phải chúng ta có nên chọn thêm hai đại nha hoàn hay không?” Hồng Lăng đang sửa soạn giường, nhẹ giọng hỏi Mộ Dung Thu nói.

Chọn thêm đại nha hoàn? Máu quang của Mộ Dung Thu lóe sáng, theo lẽ bình thường thì bên cạnh Vương phi phải có bốn đại nha hoàn hầu hạ, nhưng trong vòng hai năm nhập phủ, Mộ Dung Thu bởi vì ghen tị với dung mạo của ba đại nha hoàn kia, sợ ba người dùng nhan sắc quyến rũ Vũ Văn Mặc, liền tìm cách đuổi ra khỏi phủ, sau vẫn không tuyển thêm đại nha hoàn, chỉ để một mình Hồng Lăng hầu hạ bên cạnh.

Hôm nay mới nghĩ đến Hồng Lăng chỉ có một người nên năng lực cũng có hạn, cũng có rất nhiều chuyện nàng ấy không quản được, hiện nay phòng bếp nhỏ tạm thời cũng cần nàng ấy quản lý, sau khi trầm tư nửa khắc*, trả lời: “Mấy người nha hoàn bên ngoài, người so với bản Vương phi đương nhiên hiểu rõ hơn, tìm ba người có năng lực còn có thể tin được, nâng lên thành đại nha hoàn đi.”

* : khoảng nửa giây

“Mấy nha đầu này dung mạo cũng không tệ, Vương phi...” Hồng Lăng có chút do dự, ba nha đầu trước kia bị đuổi ra khỏi vương phủ đều có dung mạo thanh lệ, nên mới thành bệnh trong lòng của Vương phi, lúc này việc chọn đại nha hoàn không thể khinh suất, nếu như khiến Vương phi không hài lòng, chẳng phải đã hại mấy vị cô nương này sao.

Nghe vậy, Mộ Dung Thu không khỏi có chút buồn cười, nàng gật đầu trả lời: “Dung mạo không quan trọng, chỉ cần là người hiểu chuyện và an phận liền có thể. Những người chuyên gây chuyện đừng nhắc tới. Nếu người khó xử, chờ sau khi ngày mai bản Vương phi giải quyết xong chuyện của mấy cửa hàng, người gọi các nha hoàn đó vào đây, bản Vương phi tự chọn là được.” Sợ rằng chuyện trước kia đã trở thành bóng ma trong lòng của Hồng Lăng, Mộ Dung Thu trước kia thật đáng thương, một người nam nhân nếu muốn ăn vụng, người có thể phòng được sao? Còn chưa thấy mình tự chuốc khổ!

“Vương phi không sợ các nha đầu này có tâm tư khác trong lòng sao?” Hồng Lăng đang trải chăn chột ngừng tay, nói ra nghi ngờ trong lòng. Nàng cũng là vì Vương phi mà lo lắng, nếu đến lúc đó nha hoàn của Vương phi bỏ lên giường của Vương gia, như vậy, khẳng định là lại có không có ít thị phi.

Mộ Dung Thu phì cười ra tiếng, lắc đầu khẽ nói: “Nếu là có, bản Vương phi phòng được sao? Huống hồ việc này cũng không phải bản Vương phi có thể làm chủ! Vương gia muốn nữ nhân nào, bản Vương phi còn có thể ngăn cản? Dù cho Vương gia muốn người, bản Vương phi cũng phải chấp nhận!”

“Vương phi! Nô tì không có những ý nghĩ như vậy!” Hồng Lăng hoảng sợ lập tức quỳ xuống đất thể hiện tâm ý, nàng đối với Vương gia không có một chút tâm tư nào không nên. Nàng chỉ muốn sau này có thể gả cho một người bình thường làm thê, dù cuộc sống có nghèo khó, nhưng chung quy vẫn tốt hơn so với thân phận của một nha đầu thông phòng trong vương phủ nhiều. “Nô tì biết thân phận của mình, thâm nghĩ phải hầu hạ Vương phi thật tốt, không dám có tâm tư trèo cao.”

“Nha đầu ngốc. Người là hạng người gì, bản Vương phi còn không biết sao? Trong vương phủ cũng chỉ có mình người là đem Vương phi ta đặt vào trong lòng người. Mấy năm qua người tận tâm hầu hạ bản Vương phi, bản Vương phi đều ghi tạc trong lòng, chắc chắn sẽ vì người mà chuẩn bị của hồi môn, còn tìm cho người một mối hôn sự thật tốt. Huống hồ, huệ chất lan tâm như người, hẳn đã quá rõ ràng, cùng nhiều nữ nhân hầu hạ một nam nhân, chắc chắn sẽ rất đau khổ, cuộc sống cũng không tốt gì. Ngày sau bản Vương phi sẽ cấp thật nhiều đồ cưới để gia đình chồng của người phải vị nể mà người ở gia đình chồng cũng có thể ngẩng cao đầu mà sống.” Mộ Dung Thu ôn nhu nói. Trong khoảng thời gian này vẫn chỉ có Hồng Lăng là bên cạnh nàng, giúp nàng xử lý rất là nhiều việc lộn xộn, tất cả đều là nghĩ cho nàng.

Nàng đối đãi địch nhân sẽ không chút nương tay, thế nhưng đối với người của mình, tuyệt đối sẽ cấp những thứ tốt nhất!

Hồng Lăng viên mặt phỉm hồng*, nàng không ngờ vị trí của mình trong lòng Vương phi lại quan trọng như vậy, tuy rằng trong hai năm qua thỉnh thoảng Vương phi đối với nàng cũng có nghiêm khắc, thế nhưng đối với nàng vẫn là tín nhiệm, bây giờ còn đang vì nàng mà âm thầm làm nhiều chuyện như vậy, nàng làm sao có thể không cảm động. Âm thầm quyết định, ngày sau đối với Vương phi càng trung thành, nhất định không làm vương phi thất vọng.

: khóc rồi đó

“Vương phi người tốt như vậy, Vương gia sao lại không nhìn thấy?” Hồng Lăng lau lệ trên mặt, thấp giọng thở dài.

“Chuyện này không có cách nào cưỡng cầu.” Mộ Dung Thu cười trả lời. Nàng đối với Vũ Văn Mặc hoàn toàn không có cảm giác gì, hẳn để ý hay không để ý thì cũng không liên quan đến nàng. Nàng không có tâm tư để quản, cũng sẽ không lãng phí tinh thần ở trên người của hắn.

Lúc này, ngoài cửa có tiếng vang, chỉ nghe nha hoàn canh cửa hô: “Vương gia vạn phúc.”

“Vương phi ở trong phòng, lúc này chắc vẫn chưa nghỉ ngơi.”

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13

Vũ Văn Mặc lạnh lùng nhìn vào phòng, trong phòng nền vẫn còn đốt, trên cửa sổ phản chiếu một bóng người hoạt bát. Con người lóe lóe.

Trong phòng, Mộ Dung Thu và Hồng Lăng cùng sùng sốt. Vũ Văn Mặc tới?

Hồng Lăng mặt trận mừng rỡ: “Vương phi, Vương gia tới.” Đây là lần đầu trong hai năm qua, nghĩ không ra đêm nay Vương gia lại đến đây.

Mộ Dung Thu nhíu mày, Vũ Văn Mặc tại sao lại tới? Hắn tới làm gì? Không lẽ là muốn cùng nàng hoan ái*? Nhưng nghĩ lại, không đúng, không có khả năng, căn cứ vào thái độ của hắn đối với Mộ Dung Thu trong quá khứ, đã nói lên hắn không hề quan tâm đến Mộ Dung Thu, như vậy đêm nay hắn đến làm cái gì? Bỗng nhiên lại nghĩ đến lúc chiều Hồng Lăng hỏi thăm nàng, có nhắc một câu về Vũ Văn Mặc. Lúc đó Vũ Văn Mặc cũng ở đó, lẽ nào Vũ Văn Mặc đến đây là ra mặt thay cho Thẩm trắc phi?

* : ân ái (ý hí hí ~)

MD! Không phải nàng đã đem chuyện của Lưu mụ giao cho Thẩm trắc phi sao? Tại sao còn đến? Như vậy là muốn bao che khuyết điểm? Thẩm trắc phi không phải nắm quyền sao? Chút chuyện này cũng làm phiền nàng? Huống hồ chuyện của Lưu mụ, tuyệt đối có liên quan đến Thẩm trắc phi đứng sau lưng dung túng, vậy việc này không giao cho Thẩm trắc phi xử lý thì giao cho ai xử lý? Nàng cũng không có cái đạo lý làm người mà người ta ăn ốc, còn nàng thì đi đồ vò! Nàng cũng không có cái tâm trí ngu như vậy!

Thật sự không thể không nổi cáu là không được! Vương phủ lớn như vậy mà không có nổi một chỗ an tĩnh, thật sự không chịu nổi thì đưa hủ thur ra là xong!

Tâm tư trong nháy mắt liền bách chuyển thiên hồi*, nhún vai, mà thôi, suy đoán bay giờ cũng vô dụng, liền trực tiếp xem mục đích của hắn là được!

* : chuyển động liên hồi

Dùng ánh mắt ý bảo Hồng Lăng mở cửa.

Hồng Lăng trong mắt tràn đầy ý cười, Vương phi đợi hai năm rồi cuộc cũng đã có kết quả, lập tức nghe theo Mộ Dung Thu ra mở cửa.

Vũ Văn Mặc đã đứng trước cửa, Hồng Lăng lập tức phúc thân hành lễ: “Nô tì bái gặp qua Vương gia, Vương gia vạn phúc kim an.”

Vũ Văn Mặc gật đầu, ý bảo Hồng Lăng lui ra. Hồng Lăng là người thông minh, đương nhiên biết lúc này phải rời đi, không thể nào ngăn cản chuyện tốt của Vương gia và Vương phi.

Mộ Dung Thu mặc dù không muốn khom lưng, thế nhưng ở đây hoàng quyền là cao nhất, dựa theo quy củ của xã hội thời phong kiến, nàng cũng chỉ đành vờ cúi đầu, phúc thân cúi chào: “Thần thiếp gặp qua gia.”

“Không cần đa lễ, đứng dậy đi.” Vũ Văn Mặc lạnh giọng nói.

Giả bộ lạnh lùng cái gì! Mộ Dung Thu thầm mắng một tiếng. Đứng dậy, tươi cười ôn nhu đến mê người, quả nhiên là trang nhã đúng mực. “Tạ ơn gia.”

Vũ Văn Mặc giơ tay lên ý bảo Hồng Lăng đóng cửa lại, sau đó liền đi tới gần Mộ Dung Thu.

Mộ Dung Thu nhìn cửa bị đóng lại, tâm trầm đi vài phần. Liền nhìn người đang đi về phía mình, ánh nến vàng kéo bóng dáng của hắn càng dài, làm cho người khác không thấy rõ mặt của hắn, chỉ là đôi mắt lạnh như băng kia không ngừng tản ra lãnh khí.

Hắn mặc trường bào đen tuyền, cùng tương thích với đôi mắt đen nhánh, đôi mắt ấy rét lạnh như đặt người khác vào giữa thảng chập trời đông băng giá. Nét tươi cười trên mặt nàng cứng đờ, nói thật, nàng không thích bầu không khí như vậy. Còn có hơi thở của hắn! Không lẽ vì cuộc sống sau này, phải ủy khuất chính mình mà hầu hạ dưới thân thể của hắn sao?

Đang lúc thất thần, bên tai truyền đến giọng nói đặc biệt lạnh như băng của hắn: “Hầu hạ bản Vương nghỉ ngơi đi.” Từ lần trước thấy nàng, sự thay đổi của nàng khiến cho trong lòng của hắn tăng thêm mấy phần nghi ngờ, bất quá cũng không để ý lắm, hôm nay Hồng Lăng mang theo Lưu mụ xuất hiện tại viện của Thẩm trắc phi, mới lại nghĩ tới ngày đó nàng hành động không giống như bình thường.

Mộ Dung Thu nhướng mày, sau khi tròng mắt đảo qua một vòng, lập tức cười nói: “Thần thiếp có tội, sợ rằng làm Vương gia mất hứng. Hôm nay đúng dịp thiếp tới quỳ thủy*. Nếu như gia không chê, thần thiếp liền đi tắm rửa, nhất định hầu hạ gia thật tốt.”

* : các nàng đi sọt gg nga~ ta tìm mãi không thấy .. :3

Vũ Văn Mặc nhíu nhíu mày, lui về phía sau một bước liền ngồi xuống cái ghế gần đó, vẫn chưa nhìn nàng, lạnh nhạt nói: “Nga? Xem ra thật sự là đến không đúng lúc.”

“Tắm rửa sau cũng không ngại.” Mộ Dung Thu cúi đầu cười trả lời, trong giọng nói có mấy phần chờ đợi.

Quả nhiên, Vũ Văn Mặc cau chặt đôi mày hơn.

Sau khi Mộ Dung Thu nâng ấm trà vì hắn mà rót một chén, nói tiếp: “Nếu như gia ghét bỏ, thần thiếp liền tìm một nha đầu trong phòng hầu hạ gia?” Mỗi tiếng nói cử động đều có vài phần nhỉnh nọt. Nàng cười lạnh ở trong lòng, nam nhân đều là như vậy, càng chủ động, hắn càng cảm thấy phiền chán, nhưng nếu là từ chối, lại có vài phần đáng ghét của chiêu lật mềm buộc chặt. Nàng bây giờ sẽ diễn xuất thật sinh động cho hình ảnh của Mộ Dung Thu trong quá khứ trước kia cho hắn xem.

“Không cần phiền phức như vậy.” Sau khi Vũ Văn Mặc uống xong ly trà, liền đứng dậy lạnh lùng nói. Trong lúc đó vẫn không thèm liếc mắt nhìn Mộ Dung Thu một cái.

“Gia...” Nàng cắn môi có vẻ không cam lòng.

Vũ Văn Mặc lại cau chặt đôi mi đen nhánh, đi ba bước đã đến trước cửa.

Nhìn bóng lưng hắn rất nhanh liền rời đi, nàng âm thầm không ngừng cười đắc ý. Quả nhiên, trong lòng hắn căn bản không có Mộ Dung Thu! Mâu quang chớp động, vậy hắn tới làm gì? Hay chợt nhớ mình vẫn còn một chính thê?

Đi đến trước cửa hắn bỗng nhiên dừng bước, quay lưng về phía nàng, nói: “Hai ngày nữa Mộ Dung đại tướng quân sẽ hồi triều, đến lúc đó người đi theo bản Vương quay về Tướng quân phủ gặp Đại tướng quân.” Dứt lời, hắn liền rời đi mà không hề quay đầu lại nhìn.

Mộ Dung tướng quân hồi triều? Mộ Dung Thu nháy mắt hai cái, thì ra là thế! Trách không được Vũ Văn Mặc lại đột nhiên tới đây, hóa ra là đến trấn an nàng, đề phòng nàng đến Tướng quân phủ cáo trạng?!

Cười lạnh. Nếu là Mộ Dung Thu trước kia sau khi trở về nhà mẹ đẻ, nhất định sẽ khóc lóc kể lể những điều chưa xót đã trải qua trong hai năm, dựa vào thân phận của cha nàng ta để tranh thủ sủng ái của Vũ Văn Mặc! Nhưng Vũ Văn Mặc nhìn thấu ý đồ đó, đã sớm đến phòng ngừa.

Chắc chắn, Vũ Văn Mặc đúng thật là rất có tâm cơ! Còn vì để nàng vui lòng, để thiên hạ thái bình, tình nguyện bán đứng thân thể, làm trái lòng mình, đến cùng nàng mây mưa*! May mà nàng nhận thức được chuyện gì, cứu thân thể cùng tinh thần của hắn để hai cái không bị tổn thương cùng lúc.

* : ân ái (uly hí hí ~ chương này sao mà nhắc nhiều vậy ta ..)

Bất quá ... YD! Nam nhân đáng ghê tởm. Hẳn xem nàng là độc dược! Nàng thì xem hẳn là phân bò! (=.=||)

Sau khi Vũ Văn Mặc rời đi được một lát, Hồng Lăng lập tức kinh hoàng bước vào phòng: “Vương phi, sao Vương gia làm sao lại đột nhiên rời đi như vậy? Có phải đã xảy ra chuyện gì không?” Vừa rồi nàng ở ngoài trông chừng, thấy lúc Vương gia rời đi, tựa hồ sắc mặt có chút giận dữ.

Mộ Dung Thư nhếch môi cười tuyệt mỹ, nằm ở trên giường, thập phần ung dung lười biếng trả lời: “Không có chuyện gì.”

Không có việc gì là tốt rồi, lo lắng trong lòng Hồng Lăng rốt cục cũng buông xuống, nhưng nghĩ lại, nghĩ tới vẻ mặt của Vương gia lúc rời đi, âm thầm lo lắng, ngày mai sợ rằng sẽ có nhiều người rảnh rỗi rồi nói lời đơm đặt hướng về phía Vương phi.

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14

Sáng hôm sau, người của các viện đều biết tối qua tuy rằng Vương gia đến Mai viên, bất quá không ở được một khắc liền vội vã rời đi. Nghe được điều này, tâm tình mọi người đều thả lỏng. Giống như dự đoán của Hồng Lăng, những lời đơm đặt đã lan tràn khắp nơi.

Đều nói tối qua Vương gia đến là để quở trách Vương phi, nói là làm gì có chuyện Vương phi lấy được sủng ái. Mà địa vị Vương phi trong vương phủ tràn đầy nguy cơ, thậm chí có người to gan suy đoán, Vương gia muốn bỏ Vương phi, sau đó lập Thẩm trác phi làm Chính phi?

Suy đoán rất nhiều, nhưng đều không có bằng chứng.

Bốn vị phu nhân rốt cục cũng yên tâm, những lời đồn nói về chuyện này, đối với các nàng mà nói thì cũng không có ảnh hưởng gì, nhưng đối với Thẩm trác phi mà nói thì cực kỳ có lợi! Người trong vương phủ ai không biết Thẩm trác phi được sủng ái nhất? Sợ rằng trong mắt Vương gia chỉ có mình nàng.

Tối hôm qua sau khi Vũ Văn Mặc rời khỏi Mai viên, liền trở về Trúc viên. Buổi tối tất nhiên là cùng Thẩm trác phi triền miên một phen.

Tâm lo lắng của Thẩm trác phi cũng vì vậy mà bình tĩnh. Kỳ thực lúc Vũ Văn Mặc đến Mai viên, nàng đã nhận được tin tức, hai ngày nữa Mộ Dung tướng quân sẽ hồi triều, Vũ Văn Mặc vì trấn an Mộ Dung Thư cho nên mới phải đi Mai viên.

Xem ra là nàng suy nghĩ nhiều.

Buông kim khâu trong tay, nhìn bức Mẫu Đơn đồ đã thêu gần xong trên mặt gấm thượng hạng, nàng ôn nhu nở nụ cười.

“Trác phi thật là khéo tay, Mẫu Đơn này thêu rất sống động, thật là đẹp.” Tú Ngọc một bên liếc mắt qua một cái, tán thưởng tự đáy lòng nói.

Trong kinh thành ai chẳng biết nhị tiểu thư của phủ Tể tướng vô luận là cảm kỳ thư họa, hay là nữ công thêu thùa, đều xếp vào hàng nhất nhì, so với Vương phi đúng là giỏi hơn rất nhiều.

“Chắc khoảng ba ngày nữa chắc sẽ thêu xong.” Thẩm trác phi cười nói.

“Đây là định thêu để làm áo choàng cho Vương gia sao?” Tú Ngọc cười hỏi.

Thẩm trác phi gật đầu, trong đầu hiện lên bóng dáng của Vũ Văn Mặc mặc áo choàng do chính tay nàng thêu. Bên môi cười nhu tình mà quyến rũ, gò má hiện lên một rặng mây đỏ, tối hôm qua, hẳn hết sức dịu dàng. (sao cứ nhìn mấy từ giống vậy là bộ não ta bay theo trí tưởng tượng vậy ~)

“Nô tì nói rồi mà, trong lòng Vương gia chỉ có một người là Thẩm trác phi thôi. Bằng không cũng sẽ không xảy ra chuyện Vương gia đi rồi quay trở về.” Tú Ngọc nhướn mi có vài phần đắc ý nói. Chủ tử nhà mình được sủng ái, nàng ở trước mặt hạ nhân khác cũng có chút mặt mũi, bọn nha đầu bà tử thấy nàng ai cũng phải cúi đầu khom lưng.

“Sau bữa cơm trưa, người đi Mai viên mời Vương phi đến đây trò chuyện với ta.” Thẩm trác phi ôn nhu cười khẽ, không có vì được sủng ái mà kiêu ngạo, càng không có đắc ý vênh vao. Chỉ là muốn gặp Mộ Dung Thư để nghe giải thích của nàng, lần trước xảy ra chuyện của Lưu mụ, nàng cũng có thể cấp cho Mộ Dung Thư một cái công đạo.

Tối thiểu, khi nàng nắm quyền, không cho phép quá nhiều lỗi thung xuất hiện. Cũng không thể khiến Vũ Văn Mặc thất vọng về nàng.

Hơn nữa... Quyền lực này cũng không thể giao ra...

Mai viên

Trong bữa sáng, Mộ Dung Thư ăn một chén cơm đầy, thức ăn rõ ràng được cải thiện. Qua chuyện của Lưu mụ, hạ nhân của phòng bếp nhỏ dù có tâm tư gì cũng không dám biểu lộ ra ngoài, người người đều cẩn trọng, không dám lặp lại việc sai lầm, trở thành Lưu mụ thứ hai.

Đề Hồng Lăng chương quản phòng bếp nhỏ không phải kế hoạch lâu dài, phòng bếp nhỏ, phải mau tìm người quản sự mới được. Buổi sáng, Mộ Dung Thư liền phân phó Hồng Lăng, tìm một người biết an phận làm quản sự phòng bếp nhỏ.

Còn về phần lời đồn về chuyện tối qua của mấy người kia, Mộ Dung Thư chợt cảm thấy buồn cười, xem ra vô luận là thời hiện đại hay cổ đại, tuy rằng không có lửa làm sao có khói, nhưng chỉ cần một chút phong thanh* cũng có thể tạo thành sóng to gió lớn! Cũng may là nàng không thêm để ý. Lời đồn đồn đặt đối với nàng mà nói, cũng chẳng có ảnh hưởng gì.

* : âm thanh mang máng, âm thanh nghe vừa đủ

Tuy nàng không để trong lòng, nhưng Hồng Lăng lại không như vậy, nhìn đám hạ nhân tụ họp lại bàn luận chuyện của chủ tử, trong lòng nàng không ngừng bức bối, vì Mộ Dung Thư mà cảm thấy tức giận, nhưng có nhiều chuyện ở trên đời, nàng không có cách nào không chế, chỉ hy vọng lời đồn mau chóng tan đi.

Sau khoảng một canh giờ sau bữa điểm tâm, mấy chương quỹ của các cửa hàng đồng thời tiến vào.

Mộ Dung Thư phân phó cho bọn họ chờ ở chính sảnh.

Qua khoảng chừng thời gian của một chung trà, sau khi Mộ Dung Thư trang điểm tỉ mỉ, xinh đẹp tuyệt luân bước ra. Mấy người chương quỹ đều thất thần.

Đều nói dung mạo đích nữ của phủ Tướng quân tuyệt mỹ, bất quá tính tình lại không tốt. Hôm nay vừa thấy, quả thật xinh đẹp không gì diễn tả được.

Nói cũng kỳ lạ, nàng chỉ cười nhàn nhạt, ánh mắt vô cùng sắc bén tuy không lên tiếng nhưng vẫn uy nghiêm, khiến cho năm chương quỹ vội khom lưng hành lễ.

“Đều đừng quá câu thúc*. Trong hai năm qua đây là lần đầu bản Vương phi gặp các người, cũng muốn trò chuyện một chút.” Sau khi ngồi xuống, Mộ Dung Thư nhìn về mặt tươi cười của bọn họ, cười nói.

* : tựa tựa câu nệ tiểu tiết (chắc là Thư tỷ bảo không cần quá đa lễ)

Năm người chương quỹ tất nhiên biết Vương phi gặp bọn họ hôm nay là có mục đích gì. Bất quá, đều nói Mộ Dung Thư không có đầu óc, đối với việc này càng không biết gì, tùy bọn họ nói như thế nào, chỉ cần che giấu khéo léo là được.

“Vương phi có việc gì cứ trực tiếp phân phó, chúng tiểu nhân dĩ nhiên cung tận tụy* làm hết sức.” Một trong năm người, tay trái vuốt ve hai chòm râu trên nếp, mắt cười nheo lại thành một đường nhỏ, nhìn như vô cùng cung kính nói.

* : dốc hết lòng hết sức làm tròn bổn phận

“Vâng, Vương phi cứ việc phân phó.” Một vị khác cười hắc hắc** hai tiếng, mắt sáng lên nói.

** : hi hi hay hà hà cũng được

Ba vị chương quỹ khác cũng đều là vẻ mặt tươi cười, chờ Mộ Dung Thư phân phó.

Mộ Dung Thư lấy năm quyển sổ sách từ trong tay của Hồng Lăng, tùy ý lật hai trang ở trước mặt năm người bọn họ, nụ cười trên mặt không giảm, “Sổ sách này bản Vương phi đã nhìn qua.”

“Trong hai năm qua tuy rằng việc buôn bán của cửa hàng không bằng trước kia, thế nhưng vẫn có lợi nhuận. Vương phi yên tâm, sang năm chắc chắn sẽ có lợi nhuận nhiều hơn năm nay.” Một vị chương quỹ thấy Mộ Dung Thư lật xem sổ sách cửa hàng do hắn quản lý, lập tức từ chỗ ngồi đứng lên, chấp tay đối với Mộ Dung Thư nói.

Mộ Dung Thư gật đầu cười, tựa hồ đối với câu trả lời và thái độ của hắn là hết sức hài lòng, ngẩng đầu nhìn về phía hắn rồi hỏi một câu: “Các khoản thu chi trong sổ sách này đều chính xác sao?”

“Tiểu nhân không dám có điều giấu diếm. Mỗi khoản thu chi trên sổ sách đều do tiểu nhân cực kỳ cẩn thận ghi chép.” Sắc mặt người nọ lập tức trầm xuống để chứng tỏ lòng trung thực. Đến tận cùng trong sổ sách có vấn đề hay không, hắn đương nhiên hiểu rõ nhất. Bất quá, một nữ tử ở trong khuê phòng, chắc chắn không tìm ra vấn đề.

“Tốt.” Mộ Dung Thư gật đầu, tầm mắt lại chuyển sang nhìn bốn người kia.

“Trong hai năm qua tiểu nhân vẫn tận tâm kinh doanh cửa hàng, tuy rằng ban đầu có lỗ vốn một chút, nhưng bây giờ cũng đã có lợi nhuận. Dĩ nhiên không nhiều lắm, nhưng vẫn tính là có. Tiểu nhân sau này nhất định sẽ cố hết sức.” Chương quỹ tự lựa nói.

Mặt khác ba gã kia lập tức gật đầu phụ họa, tất nhiên cũng nói thêm vài câu.

Mộ Dung Thư trên mặt vẫn mang ý cười chăm chú lắng nghe, thỉnh thoảng cũng gật đầu phụ họa.

Mấy người chương quỹ đương nhiên không có suy nghĩ nhiều, trong lòng không khỏi đắc ý. Xem ra, Vương phi không phát hiện điều gì hết.

Sau khi qua thời gian uống một chung trà, mấy người chương quỹ cảm giác được miệng khô lưỡi khô*, sau khi uống một ly trà, còn đang muốn tiếp tục mở miệng nói chuyện không đầu cho qua thời gian. Mộ Dung Thư người vẫn luôn cười nhạt bỗng nhiên mở miệng nói.

* : nói nhiều quá gây ra hiện tượng này

“Các người đều nói sổ sách không có vấn đề, việc buôn bán của cửa hàng cũng ngày càng tốt, như vậy, xin các vị chương quỹ giải thích cho bản Vương phi một chút, không biết bốn vạn lượng bạc trong sổ sách này đã đi nơi nào?”

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15

Mấy người chương quỹ nghe vậy, đang háng hái nói đến nổi nước miếng chảy ra kể cả miệng cũng quên đóng lại, tựa hồ phản ứng có chút chậm chạp nhìn về Mộ Dung Thư.

“Bốn vạn lượng?” Một người trong số đó sắc mặt có chút xanh mét, nói ra một câu hỏi không hề thông minh để hỏi lại.

Hồng Lăng đứng ở một bên hầu hạ lập tức cười nhạt, những người này quá mức liều lĩnh, vừa rồi còn dám nói dối lừa gạt Vương phi! Nếu không phải biết sổ sách có vấn đề, nàng thật đúng là bị sắc mặt trung thành của bọn họ lừa đi! Vương phi vẫn bình tĩnh, vẫn một mực ngồi một bên xem bọn họ diễn kịch.

“Vương phi, nhất định là hiểu lầm. Bốn vạn lượng cũng không phải là con số nhỏ! Tiểu nhân lấy đầu đảm bảo, sổ sách này tuyệt đối không có vấn đề. Tiểu nhân cũng không dám lừa gạt Vương phi!” Tên còn lại vội vàng đi ra khỏi chỗ ngồi, mặt đối diện với Mộ Dung Thư, trên trán chảy một tầng mồ hôi, giải thích.

“Bẩm Vương phi, năm cửa hàng của bọn tiểu nhân lợi nhuận hàng năm gộp lại chung thì tổng cộng là được khoảng sáu trăm lượng. Thứ cho tiểu nhân ngu dốt, thật sự Vương phi nói bốn vạn lượng này là lấy ở đâu?”

“Chẳng lẽ có người ở trước mặt Vương phi đặt điều nói vậy? Vương phi chớ nghe người ta nói nhảm, cửa hàng kiếm bạc ra sao, chúng tiểu nhân đều ghi viết rõ ràng trong sổ sách, tuyệt đối không có sai!”

“Thật là oan uổng! Tiểu nhân từ trước tới giờ đều là cẩn trọng, không có nửa điểm lừa gạt. Bốn vạn lượng này đến tột cùng là có chuyện gì xảy ra?”

Hồng Lăng cười lạnh nói: “Từ khi các người bước vào phòng này, nói ra một câu thì không có câu nào là thật. Nếu muốn người không biết trừ khi mình dùng làm. Sổ sách ghi rõ ràng như thế này, ai có thể vu oan cho các người? Luôn miệng kêu oan, thật đúng là làm trò vừa ăn cướp vừa la làng!”

Mộ Dung Thư giờ tay ngăn Hồng Lăng, không cho nàng tiếp tục nói. Sau đó, đem mấy quyển sổ ném đến trước chân của năm người chương quỹ.

Theo đó, giọng nói của nàng dần dần trở nên lạnh lẽo liền vang lên: “Chẳng phải các người đều cho rằng bản Vương phi dễ lừa gạt? Coi chừng cái mạng đi! Sổ sách rối loạn, tuy rằng thoát nhìn lộn xộn, nhưng đừng tưởng ta không có cách tìm ra điều mà các người cố ý che giấu. Lưu chương quỹ, nuốt tám ngàn lượng. Khương chương quỹ, nuốt một vạn hai ngàn lượng. Dương chương quỹ, nuốt hai vạn một ngàn lượng. La chương quỹ, nuốt một vạn lượng. Hồng chương quỹ, nuốt một vạn lượng. Tổng cộng lại là bốn vạn lượng! Các người hẳn đã tốn công vô ích, thời gian làm sổ sách giả chắc là tốn không ít tâm tư? Nếu bản Vương phi không có nhìn kỹ, thật đúng là bị các người qua mặt đi.”

“Vương phi!” Trên người của năm vị chương quỹ mồ hôi lạnh nhễ nhại. Vương phi nói thật sự không sai, một câu cũng không sai! Nhưng vào lúc này, dù cho có bị kẻ dao vào cổ, bọn họ nhất quyết cũng không thừa nhận.

“Vương phi, có lẽ chúng tiểu nhân có chỗ sơ suất, có vài mục tính toán sai, thế nhưng nói chúng tiểu nhân lấy bạc của cửa hàng, quả thực là không đúng! Cho dù cho bọn tiểu nhân mười hay một trăm lá gan cũng không dám làm như thế!”

“Xin Vương phi minh xét, cửa hàng lại lớn như vậy, mấy người bọn tiểu nhân làm sao lớn mật tham ô bốn vạn lượng bạc? Đây chính là tội lớn!

Mộ Dung Thư cười lạnh, xoay người đi không nhìn tới khuôn mặt dối trá của bọn người này. “Đều nói mình không có tham, vậy bản Vương phi cũng không có miễn cưỡng vu oan cho các người làm gì.”

Năm người nghe nói thế, rõ ràng đều thở dài một hơi. Nhưng lời kế tiếp của Mộ Dung Thư lại làm cho bọn họ đem lòng hoảng sợ.

“Các người đều nói mình vô tội, không có tham bạc của bản Vương phi. Như vậy, đành đem các người giao cho Ứng thiên phủ tra xét rõ ràng. Tin

tướng Hồ đại nhân của Ứng thiên phủ sẽ cho ta một câu trả lời khiến ta hài lòng. Nếu như các người không có tham, bản Vương phi dĩ nhiên sẽ bồi thường cho các người, bất quá, nếu như các người có tham, như vậy, cũng đừng trách bản Vương phi không cho các người một con đường sống!” Nói xong những lời cuối cùng, khí lạnh tăng lên ba phần. Đề cao âm lượng khiến cho thân thể của năm chương quỹ chợt run lên.

“Vương phi!” Năm người đồng thời kêu lên.

Ai chẳng biết, tiến vào Ứng thiên phủ, dù không làm thì cũng biến thành đã làm, hầu như người khi vào là còn đi được nhưng khi ra thì toàn là lết mà ra, chớ đừng nói chi, bọn họ đích xác là có tham! (lết ấy .. lết ra ấy .. *run run*)

Bọn họ thật là cũng không ngờ Vương phi không ra tay thì thôi, vừa ra tay đã tàn nhẫn như vậy! Làm bọn họ không kịp trở tay!

“Xin Vương phi cho chúng tiểu nhân thêm một cơ hội nữa, chúng tiểu nhân nhất định sẽ tra xét rõ ràng. Nhất định các khoản thu chi xảy ra vấn đề. Số bạc còn thiếu, chúng tiểu nhân sẽ nhanh chóng bù vào! Khẩn cầu Vương phi .... cho thêm một cơ hội!” Năm người đồng thời quỹ xuống đất khẩn cầu. Nhà bọn họ còn có trên có già dưới có trẻ*, dù tham ô cũng là mong muốn có cuộc sống tốt đẹp! Bây giờ bị phát hiện, sắp bị đưa đi Ứng Thiên phủ, bọn họ làm gì còn dám giấu diếm!

* : trong gia đình còn có cha mẹ, con cái

“Bất quá, nể tình mấy năm qua các người đã tận lực chương quản mấy cửa hàng, bản Vương phi liền cho các người một cơ hội nữa. Cho các người suy nghĩ kỹ, đến tốt cùng là có tham bạc hay không!” Mộ Dung Thu đột nhiên đổi giọng, khôi phục lại ôn nhu lúc đầu.

Liếc nhìn năm người đã sợ đến kinh hoàng, nằng nèo hai mắt, tiếp tục nói: “Cho các người năm ngày. Một lần nữa làm lại sổ sách, đồng thời số bạc còn thiếu, lập tức bù vào. Nếu như để bản Vương phi phát hiện lại có gian dối, như vậy, già trẻ cả nhà của các người chờ bị nhốt vào Ứng Thiên phủ đi.”

“Dạ dạ dạ...” Năm người không ngừng gật đầu đáp lời. Trên trán đầm mồ hôi, thân thể run rẩy, chân bọn họ nhanh chóng muốn rời khỏi đây. Năm ngày, quá ngắn, bọn họ vừa phải làm lại sổ sách, vừa tìm bạc bù vào, họ thật tình không muốn phí thêm một chút thời gian nào nữa.

Tiếp sau, mấy người chương quỹ dập đầu nhận sai, đặt ra cam đoan, ngày sau sẽ không dám .... tái diễn chuyện này. Tuy rằng bọn họ cũng không muốn đem nhà số bạc đã nuốt ra, nhưng so với cái mạng, bạc cũng không là cái gì! Lúc này, bảo toàn tính mạng quan trọng hơn!

Bọn họ sắc mặt tái nhợt rời đi, Hồng Lăng có chút không cam lòng nhìn chằm chằm bóng lưng chật vật của bọn họ nói: “Sao Vương phi không trực tiếp đưa bọn họ đi gặp quan phủ? Bọn họ cũng quá to gan, định lừa gạt Vương phi.”

Mộ Dung Thu cong khóe môi, hơi nheo mắt, nhấp một ngụm trà trả lời: “Bọn họ cũng có chút bản lĩnh. Trong vòng một năm có thể kiếm được bốn vạn lượng bạc. Bất quá chỉ là có lòng tham, trải qua lần này cũng coi như đã được giáo huấn. Huống hồ, bây giờ cũng không tìm ra người đến thay thế vị trí của bọn họ. Thì liền cho bọn họ thêm một cơ hội đi.”

“Vương phi không sợ bọn họ có thể sẽ tiếp tục lừa gạt người sao?” Hồng Lăng nhắc nhở.

“Bọn họ hiện tại không có lá gan đó. Hơn nữa sổ sách do bọn họ làm, chỉ cần có chút vấn đề, đều không thể qua mắt được bản Vương phi.” Mộ Dung Thu cười nhạt đáp lại. Nhớ lại kiếp trước nằng ở trên thương trường chiến đấu, thương nhân gian trá cũng có, thủ đoạn lợi hại, tàn nhẫn, nằng cái gì cũng đã từng trải qua. Những người này nếu nghĩ muốn diễn tuồng trước mặt nằng, thì vẫn còn non lắm.

Sau buổi cơm trưa, Mộ Dung Thu lơ mơ ngủ. Trong lúc đó, Tú Ngọc đến đây truyền lời cho Vương phi, Thẩm trắc phi muốn mời nằng cùng uống trà nói chuyện phiếm. Hồng Lăng trả lời, chỉ cần Vương phi tỉnh lại sẽ lập tức bẩm báo.

Chờ Mộ Dung Thu tỉnh lại, đã là nửa canh giờ sau.

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16

“Sao bỗng dung Thẩm trắc phi lại mời Vương phi thưởng trà nói chuyện phiếm chứ?” Hồng Lăng buồn bực nói. Trong khi vô cùng khéo léo cùng tỉ mỉ vấn tóc cho Mộ Dung Thu. Chỉ cần vài động tác, một kiểu tóc xinh đẹp liền xuất hiện, xong liền chọn trang sức trong hộp, dựa theo sở thích của Mộ Dung Thu mà chọn vài món cài lên cho nằng.

Mộ Dung Thu nhìn dung mạo mơ hồ trong gương đồng, đối với gương mặt này nằng cũng không xa lạ gì, chỉ là trong lòng không ngừng thờ dài, nữ tử trong gương đồng sắc mặt trong suốt, da trắng như tuyết, mi không vẽ mà cong, da không cần xoa phấn cũng trắng nõn, đôi môi đỏ mọng quyến rũ, phong tư trác tuyệt*. Cùng so với Thẩm trắc phi và đám tiểu thiếp thì vẫn đẹp hơn mấy phần, nhưng tính tình không được tốt, cho dù có xinh đẹp thì làm sao!

* : phong thái nổi bật hơn người, phong thái vạn người mê

Khỏe môi hiện lên một tia cười lạnh, trả lời: “Bản Vương phi cũng rất muốn biết. Có thể thực sự có trà ngon để cho bản Vương phi thưởng thức sao.”

Lần nữa nhìn vào gương đồng, nàng khẽ cong môi, không cười nhưng trong mắt lóe lên một chút ánh sáng. Tối qua Vũ Văn Mặc tới đây, chính là đem tới mầm tai vạ cho nàng.

Khi nàng đi vào Trúc viên, đã bị cảnh sắc thúy trúc tuyệt đẹp làm cho kinh diễm trong nửa khắc! Thảm tắc phi ở trong lòng Tể tướng và Thảm quý phi là có vị trí vô cùng quan trọng! Còn nguyên nhân là gì, không cần nghĩ cũng biết. Quý phi ở trong hoàng cung được sủng ái, mà Thảm tắc phi ở trong vương phủ cũng được sủng ái, đương nhiên, lúc này sẽ có chút xung đột vì quyền lực, mà nàng chính là một chướng ngại vật trong chặng đường củng cố quyền lực của nhà họ Thảm.

Hôm qua mới vừa có chút động tác, ngày hôm nay Thảm tắc phi liền cảnh giác.

Nàng ta cất công trang điểm tỉ mỉ, trên mặt còn đang tươi cười ngồi tại đình Viên Nguyệt chờ Mộ Dung Thu.

Đình Viên Nguyệt? Nghe nói tên này do đích thân Vũ Văn Mặc đặt, thường thì sau bữa tối hân và Thảm tắc phi sẽ đến đây ngồi một lát, hai người một đánh đàn, một thổi tiêu, quả nhiên trời sanh một cặp! (sao ta cứ ghen tị với tắc phi vậy trời .. =.=||)

MK! Thoạt nhìn, nàng chính là kẻ thứ ba bị người đời phi nhổ!

Lại nhìn dung mạo Thảm tắc phi, ôn nhã xinh đẹp tuyệt trần, kiều diễm mỹ hoặc, thấp phần xinh đẹp lại mang nét ung dung, đoan trang, ý vị cao nhã, lại đặt mình vào khung cảnh toàn là thúy trúc nhìn càng như thiên tiên, tính tình lại tốt, thảo nào lại được Vũ Văn Mặc sủng ái.

Bất quá, âm thầm thở dài một hơi, nàng cũng là người biết thương hương tiếc ngọc, đáng tiếc, mỹ nhân như vậy lại phải cùng người khác chung một chồng, tuy mang danh là phi nhưng thực ra cũng chỉ là thiếp! Hôm nay lại còn phải tìm đủ kế phòng nàng đoạt sủng ái của nàng ta, thật đủ mệt mỏi!

Nàng đứng yên ở phía ngoài đình, chờ Thảm tắc phi từ trong đình ra nghênh đón. Nàng là chính phi, là chính phi của Vũ Văn Mặc, dù không được sủng ái, cũng tuyệt đối không thể để Thảm tắc phi ngồi ở trên đầu nàng! Nàng mỉm cười chờ, trên mặt không có nửa điểm mất kiên nhẫn.

Ngồi trong đình Thảm tắc phi khẽ nhướn mày, vẻ tươi cười ôn nhu hiện thực hơi cứng nhắc một chút, nhưng chỉ là một chút, nàng ta liền đứng dậy, cất bước thướt tha ra phía ngoài đình.

“Muội thỉnh an tỳ tỳ.” Thảm tắc phi phúc thân* thỉnh an, cấp bậc lễ nghĩa chu đáo. Tú Ngọc sau lưng nàng cũng thỉnh an: “Nô tì gặp qua Vương phi.”

* : cúi người hành lễ

“Muội muội không cần đa lễ, mau mau đứng dậy.” Mộ Dung Thu lập tức tiến lên một bước, đem Thảm tắc phi đỡ lên, tiếp theo nắm tay Thảm tắc phi cười nói: “Muội muội có lòng, mời tỳ đến Trúc viên để thưởng trà rồi cùng trò chuyện. Tỳ dưỡng thương đã nhiều ngày, cũng có chút buồn bực, muốn tìm người tâm sự, đúng lúc muội lại cho mời tỳ.” Vừa nói vừa cùng Thảm tắc phi vào trong đình Viên Nguyệt.

Lúc đang định ngồi xuống, Mộ Dung Thu nhìn thoáng qua cái nệm ngồi bằng bông, theo tài liệu nàng đọc được, vừa nhìn là biết do tú nương giỏi nhất trong kinh thành làm ra, sợ rằng ở trong vương phủ, ngoại trừ Vũ Văn Mặc, thì chắc cũng chỉ có Thảm tắc phi có vinh hạnh đặc biệt này, dùng gấm tốt nhất để chế thành cái đệm lót ghế đặt ở băng đá.

Vẫn bất động thanh sắc sau khi ngồi xuống, nàng cười nhìn Thảm tắc phi nói: “Muội muốn mời tỳ phẩm trà gì?”

Thảm tắc phi nghe xong liền dùng ánh mắt ra hiệu cho Tú Ngọc mang trà cụ đã sớm chuẩn bị trước trong đình bày ra trước mặt hai người, sau đó đem châm nước sôi rót vào ly trà.

“Trà này là trà Tây Hồ Long Tỉnh, do Quý phi nương nương trong cung ban thưởng, chỉ có hai lạng, vô cùng quý hiếm. Nên muội muốn mời tỳ tỳ cùng thưởng thức. Trà Long Tỉnh thượng đẳng mùi hương thanh tao kéo dài, hương thơm tựa hoa lan, màu sắc nước trà xanh biếc, trong suốt sáng ngời, lá trà xanh nhạt, đợt trà cùng lá trà còn nguyên vẹn trông rất sống động. Nhấp một ngụm thấm vào tận ruột gan, hương thơm lưu lại bên trong, thanh sảng vô cùng.” Thảm tắc phi cười giải thích.

Giải thích kỹ càng như vậy, cho rằng nàng là người quê mùa? Thứ gì cũng không hiểu? Mộ Dung Thu âm thầm buồn cười, nếu như Mộ Dung Thu lúc trước thì đúng là không hiểu. Nhưng nghĩ đến Thảm tắc phi cũng không có ác ý. Nàng cười gật đầu, nhìn quá trình Tú Ngọc pha trà, cười nói: “Pha trà là có bốn công đoạn: trước nhất làm ấm tách trà, sau đó chế nước xâm xấp mặt trà, xoay ấm trên tay rồi đổ nước này ra ngoài. Thao tác này giúp đánh thức các sợi trà để trà pha dậy hương và ngon hơn. Ra trà không thể cao, thời gian đợi trà phải canh vừa đúng lúc nếu không khi rót ra chén, trà sẽ có bọt, đối với khách mời thì đây chính là bất kính, ra trà có Tứ tự quyết: thấp, nhanh, đều, toàn bộ. Thấp, như đã nói là rót trà không được có bọt; nhanh, không được để hương vị của trà biến mất; đều, giữa khách nhân cùng chủ phải bình đẳng; toàn bộ, là trà ra nước toàn bộ, là trà không được ngâm quá lâu, nếu không nước trà sẽ đắng chát.”

Tay châm trà của Tú Ngọc hơi khựng lại, lúc Mộ Dung Thu nói đến việc bất kính với khách nhân, nước trà nàng ta rót quả thực nổi lên một tầng bọt, trong lòng nàng cả kinh, nhìn về phía Thảm tắc phi.

Thảm tắc phi âm thầm dùng ánh mắt trấn an Tú Ngọc, sau đó lại cười nói với Mộ Dung Thu: “Tỳ tỳ am hiểu trà đạo như vậy, xem ra là muội kiến giải

vùng về, về sau nhất định dựa theo lời tỷ tỷ để pha trà vậy.”

Nghĩ không ra Mộ Dung Thư hiểu biết nhiều như vậy, thậm chí những điều nàng ta nói chú ý trong pha trà, cũng có những điều nàng chưa biết. Trong lòng Thẩm trắc phi phập phồng không yên.

Mộ Dung Thư cười nhạt gật đầu, nâng chung trà lên, thổi thổi trà vụn trong chén, đợi trà ấm ấm, thưởng thức một ngụm liền gật đầu nói: “Quả nhiên là trà ngon! Mầu trà tươi mát, vào miệng lưu lại hương thơm, quả nhiên là trà Long Tĩnh thượng đẳng!”

Thẩm trắc phi cũng cười nâng chung trà lên nhấp một chút.

“Tỷ muốn cảm ơn muội, nếu như không có muội hôm nay mời ta, thì bây giờ ta cũng chẳng có cơ hội uống trà Long Tĩnh ngon như thế!” Mộ Dung Thư nhìn ánh mắt bình tĩnh không gợn sóng của Thẩm trắc phi, khách khí nói.

“Tỷ tỷ đừng khách sáo! Chúng ta cùng hầu hạ chung một phu quân, thân như tỷ muội, có thứ tốt dĩ nhiên muốn cùng chia sẻ với tỷ tỷ.” Thẩm trắc phi lập tức cười trả lời. Mộ Dung Thư của hôm nay cùng ngày xưa không hề giống nhau, tuy là vẻ mặt luôn tươi cười, nhưng khắp nơi lại là tường đồng vách sắt*, muốn biết nàng ta làm gì suy nghĩ cái gì, cũng không thể nhìn thấu được, thậm chí có thể nói là không có cách nào nhìn thấu. Âm thầm nhủ nhủ vậy.

* : khắp người đều đeo một lớp bảo vệ chắc chắn

Đối với dụng ý của Vũ Văn Mặc khi đi Mai viên tối qua, nàng không thể không có vài phần nghi vấn.

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17

Sau một buổi chiều, hai người đều ngồi nói chuyện phiếm. Cả hai dường như có vài phần hận vì đã gặp nhau quá trễ, người không biết còn tưởng đây là một cặp tỷ muội song sinh, thỉnh thoảng lại chen vào vài câu nói dí dỏm, chọc Tú Ngọc và Hồng Lăng cười không ngừng.

Bọn nha hoàn khắp nơi không ngừng kinh ngạc, nhìn hai người trò chuyện vui vẻ trong Viên Nguyệt đình, đều vô cùng nghi ngờ, từ khi nào thì tình cảm giữa Vương phi cùng Thẩm trắc phi lại tốt như vậy? Chẳng lẽ Vương phi đổi tính, không đối nghịch với Thẩm trắc phi nữa?

Trong lúc nhất thời, trong vương phủ lại có thêm .... một trận nghị luận bàn tán mới, đem tin tức tối hôm qua Vũ Văn Mặc đến Mai viên trong nháy mắt liền biến mất.

Trời vừa sẩm tối là lúc tàn tiệc, có nha hoàn tiến vào đình Viên Nguyệt bảm báo, Vũ Văn Mặc tới, com tới cũng bày xong, chỉ chờ Thẩm trắc phi đến để cùng Vũ Văn Mặc dùng com.

Mộ Dung Thư không muốn quấy rầy việc tốt của người khác, liền vội vàng đứng lên cáo từ: “Trong viện còn có chút việc cần tỷ xử lý, muội cứ đi hầu hạ Vương gia dùng com đi.”

Thẩm trắc phi một mực muốn giữ, nhưng Mộ Dung Thư lắc đầu từ chối. Được một hồi, Thẩm trắc phi cũng không miễn cưỡng, đành để cho Mộ Dung Thư rời đi.

Nhìn bóng lưng kiên quyết rời đi của Mộ Dung Thư, nghi hoặc trong lòng của Thẩm trắc phi càng sâu hơn.

“Vương phi đến tốt cùng là có chủ ý gì? Nếu là lúc trước, chỉ cần Vương gia xuất hiện ở đâu, Vương phi nhất định sẽ dùng mọi biện pháp để tiếp cận, hôm nay Trắc phi đã mời Vương phi ở lại cùng hầu hạ Vương gia dùng com, Vương phi vậy mà lại từ chối.” Tú Ngọc vạn phần nghi ngờ nói.

Thẩm trắc phi không nói, nhủ thầm đến nỗi hai đầu chân mày sắp đụng vào nhau.

Trên đường về Mai viên, Hồng Lăng thắc mắc: “Vì sao Vương phi không ở lại Trúc viên dùng com chiều? Vương gia cũng có mặt ở đó.” Lúc Vương phi từ chối, nàng liền nghi ngờ, nghĩ thế nào cũng không tìm ra nguyên nhân.

“Việc tốt của người khác, bản Vương phi làm sao đành lòng phá hư? Huống hồ, hai người bọn họ đều không muốn gặp bản Vương phi, bản Vương phi không việc gì phải tìm khổ chọc người ta chán ghét, làm thức ăn của bọn họ lại không có vị.” Mộ Dung Thư đạm mạc trả lời.

Chỉ ở chung với Thẩm trắc phi mới có một buổi chiều, Mộ Dung Thư nhìn ra được tuy Thẩm trắc phi mới chỉ có mười bảy tuổi, nhưng tâm trí thành thục, rất có thủ đoạn, tâm cơ thâm trầm, vui buồn không lộ. Trách không được chỉ với thân phận Trắc phi mà đã có thể chưởng quản mọi việc trong phủ, đồng thời chiếm được sủng ái của Vũ Văn Mặc, mà lại không để cho bốn vị tiểu thiếp kia dám có hành động gì. Người như vậy, nhìn thì sống chung rất hòa

hợp, nhưng kì thực, nhưng cũng là một đối thủ nhất quyết phải đề phòng.

Ở trong Nam Dương phủ này, nếu như nàng muốn có lợi cho bản thân, không để cho người thân bên cạnh bị tổn thương, như vậy, sẽ phải ra tay đoạt lại những thứ vốn thuộc về nàng.

Bất quá... Vũ Văn Mặc cùng Thẩm trắc phi tình đầu ý hợp, quyền lực này muốn đoạt lại cũng không phải là chuyện dễ. Quan trọng nhất là nàng không định sống lâu dài ở vương phủ. Dù sao với một cái thân phận như vậy, nhưng không có bất kì quyền lực gì, nghĩ cũng biết kết cục cuối cùng cũng chẳng tốt đẹp gì! Đã như vậy, sau này chậm rãi làm quen với hoàn cảnh, nắm chắc thời cơ, vì mình mà tìm đường thoát thân.

Nhưng trong xã hội phong kiến, nữ nhân chỉ có thể dựa vào nam nhân mà sống, có cơ hội như vậy sao? Mấy liễu của nàng càng cau chặt.

Sau khi nàng cùng Hồng Lăng rời khỏi Trúc viên, Thẩm trắc phi liền quay trở về phòng, đã thấy Vũ Văn Mặc ngồi chờ nàng ở phòng ngoài cùng dùng com, nét nghi hoặc trên mặt lập tức biến mất, mấy đang cau chặt cũng giãn ra, trên mặt tuyệt sắc lại lộ ra nét ôn nhu tươi cười như thường, mẫu thân nói qua, nam nhân sau một ngày bên ngoài bận rộn, về đến là chỉ muốn gặp một nữ tử ôn nhu chứ không phải là một nữ tử ngang ngược. Đây chính là nguyên nhân mà Vương gia chưa bao giờ yêu thích Mộ Dung Thư.

Bất quá...

Thoáng thất thần.

Tử Ngọc phía sau lập tức nhẹ nhàng kêu một tiếng, nàng mới phản ứng được.

“Vương gia vạn phúc.” Thẩm trắc phi ôn nhu nói.

Đôi mắt đen láy không thấy đáy của Vũ Văn Mặc lóe lên một cái, như có như không quét mắt về phía cửa, sau đó gật đầu: “Ăn com chiều đi.”

Sau khi ngồi xuống, Thẩm trắc phi tào nhả ăn một miếng com, sau đó cười đối với Vũ Văn Mặc nói rằng: “Buổi trưa này tiện thiếp có mời tỷ tỷ đến thưởng trà, hàn huyên hết một buổi chiều, vừa rồi còn mời tỷ ấy ở lại dùng com tối, cuối cùng tỷ ấy lại nói có việc cần xử lý, liền rời đi. Hình như sau khi xảy ra chuyện lần trước, tính tình tỷ ấy thay đổi không ít.”

“Ừ.” Vũ Văn Mặc gật đầu, thái độ vẫn lạnh lùng như thường.

Thẩm trắc phi hơi cúi đầu, chậm rãi dùng com, khoe miệng khê cong lên.

Mai viên

Dùng xong com chiều, Mộ Dung Thư ngồi ngay ngắn trong đại sảnh, đôi mắt sáng rỡ nhìn mười nha hoàn đang xếp thành một hàng ở phía dưới.

Trong đó có bốn năm người là nha hoàn bậc ba, còn lại đều là nha hoàn bậc hai.

Muốn chọn ba đại nha hoàn trong số này.

Hồng Lăng đã nhắc qua về một hai người với nàng, nàng cũng tin tưởng vào mắt nhìn người của Hồng Lăng. Ở trong trí nhớ, những nha hoàn này cũng không có ấn tượng gì, trước kia nha hoàn nào có chút nhan sắc đều bị Mộ Dung Thư biến thành nha hoàn làm việc nặng, còn sót lại là một ít người dung mạo tầm thường, nhìn đến rồi mắt cũng chưa chắc tìm được một người dung mạo thanh tú, nói chi đến người thật sự có dung mạo nổi bật.

Ánh mắt sắc bén của nàng đảo qua các nàng (các nha hoàn), đem phản ứng của từng người đều lưu ý trong mắt. Không gian im ắng, mười nha hoàn kia dần dần khẩn trương, Hồng Lăng chưa từng nói nặng với các nàng, nhưng một lúc sau, các nàng lại nghĩ có phải mình đã làm sai gì điều gì đó? Vương phi định trị tội các nàng?

Lúc đang khẩn trương trong lòng, trán cùng phía sau lưng và cả lòng bàn tay đều đổ mồ hôi lạnh, Mộ Dung Thư khẽ gật đầu với Hồng Lăng.

Hồng Lăng đi tới cạnh mười nha hoàn kia.

Không khí yên lặng áp lực, khiến cho trong mười nha hoàn đã có năm sáu nha hoàn tự động lùi về sau vài bước.

Thấy vậy, Mộ Dung Thư nhú nhú mày.

“Hôm nay Vương phi cho gọi các người tới đây, không có ý gì khác, chỉ là muốn từ trong mười người các người chọn ra ba người nâng lên thành đại nha hoàn theo hầu hạ bên người Vương phi.” Hồng Lăng bình tĩnh nói.

Nghe vậy, mấy nha hoàn cùng nhìn nhau, khẩn trương trong lòng trong nháy mắt buông lỏng. Thì ra là không phải các nàng làm sai cái gì! Nhưng chợt nghĩ, Vương phi tình tình ngang ngược, không phải là chủ tử dễ hầu hạ, nếu là hầu hạ bên cạnh, chắc chắn khó giữ được cái mạng nhỏ này, nhưng nếu làm đại nha hoàn thì tiền tiêu vật hàng tháng sẽ tăng lên gấp ba bốn lần bây giờ! Trong thời gian ngắn, nội tâm các nàng vật lộn.

Lúc nhìn thấy các nàng do dự, Mộ Dung Thư âm thầm buồn cười lắc đầu, mấy tiểu nha đầu này đều là sợ nàng như sợ thú dữ vậy! Như thế cũng sợ theo hầu hạ nàng!

Ánh mắt sắc bén lại quét một vòng nữa qua đám nha hoàn. Ba nha hoàn đứng ở bên trái đều cúi đầu, không cho người khác thấy gương mặt của mình, tuy rằng các nàng che giấu tâm tư vô cùng tốt, thế nhưng hai tay lại nắm chặt, nắm đến trở nên trắng bệch, liền tiết lộ tâm tư của các nàng đang lo lắng.

Nhìn qua các nàng cũng chỉ khoảng mười lăm, mười sáu tuổi, tuổi còn nhỏ như vậy, nhưng đã biết che giấu tâm tư, là bọn nha đầu thông minh. Bất quá, vẫn còn hơi non nớt, nhưng chỉ cần chịu khó dạy dỗ chắc chắn trong thời gian ngắn sẽ không kém Hồng Lăng là mấy. Mộ Dung Thu âm thầm nghĩ.

Hồng Lăng quay đầu lại nhìn về phía của Mộ Dung Thu, dò hỏi: “Vương phi, nhìn trúng ba nha đầu kia sao?”

Mộ Dung Thu gật đầu, vươn ngón tay mảnh khảnh trắng nõn chỉ về phía ba nha đầu nàng vừa quan sát, sau đó đem tách các nàng ra.

“Ba người các ngươi tiến lên phía trước một bước, ngẩng đầu nhìn Vương phi.” Hồng Lăng đến trước mặt ba người, nhẹ giọng nói.

Ba người nghe vậy, thân hình đều hơi ngừng lại, sau đó đi về lên phía trước, tất cả cùng ngẩng đầu nhìn Mộ Dung Thu.

Quả nhiên đều mang dáng vẻ của thiếu nữ mười lăm mười sáu, ba người đều có dung mạo rất thanh tú, tuy rằng không bằng Hồng Lăng, nhưng là mỗi người mỗi vẻ, cũng không xấu, mà ba người có thể yên ổn làm nha hoàn bậc hai dưới mắt Mộ Dung Thu hai năm, cũng coi như có chút bản lĩnh. Nàng gật đầu với Hồng Lăng, hài lòng nói: “Liên chọn ba người này đi.”

Ba người nghe vậy, có người vui vẻ, cũng có người sắc mặt tái nhợt, kinh ngạc không thôi.

Trong đó có một người quỳ sụp xuống đất dập đầu cầu khẩn Mộ Dung Thu nói: “Xin Vương phi chọn người khác, nô tì là thô dân*, không dám hầu hạ Vương phi, hơn nữa nô tì quen làm việc nặng, rất khó làm việc tỉ mỉ. Đúng là nô tì không làm đại nha hoàn được, sợ sẽ làm mất mặt Vương phi.”

* : chắc là con người thô cứng

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18

Nghe vậy, Mộ Dung Thu nhìn về phía nữ tử đang quỳ trên mặt đất, nhướn mày cười nói: “Ngẩng đầu lên.”

Theo lời nha hoàn kia chậm rãi ngẩng đầu.

Nhìn dung mạo của nàng, Mộ Dung Thu vô cùng kinh ngạc.

Diện mạo xuất chúng, đặc biệt có một đôi mắt diễm đam đáng yêu, lúc này tràn ngập sợ hãi, lại không giấu được nét quật cường tận sâu trong đáy mắt, nàng ta lớn mật cự tuyệt như thế, là sợ sẽ trở nên giống như các nha hoàn lúc trước là sẽ bị đuổi ra khỏi phủ hay thậm chí bị cách chức xuống nha hoàn làm việc nặng sao?

Không thể không nói, nữ tử này rất thông minh.

“Ngươi tên gì? Năm nay bao nhiêu tuổi? Làm việc trong vương phủ được mấy năm?” Mộ Dung Thu thu hồi ánh mắt quan sát vừa rồi trầm giọng hỏi.

Nha hoàn kia sững sốt, không nghĩ tới Mộ Dung Thu về mặt vẫn ôn hòa như thế, nàng vốn nghĩ hôm nay chống lại lệnh của Vương phi chắc chắn sẽ bị ăn hèo, không thể nghĩ được, Mộ Dung Thu một chút về xấu hổ cũng không có.

Hồng Lăng đứng bên cạnh nhíu mày, giọng nói lạnh lùng nhắc nhở: “Vương phi đang hỏi ngươi đó.”

“Nô tì gọi Thu Cúc. Năm nay mười sáu tuổi. Từ nhỏ đã lớn lên ở trong vương phủ.” Thu Cúc lập tức thu hồi biểu tình kinh ngạc, cúi đầu không dám lơ đãng, quy quy củ củ trả lời.

“Àn, nói xem vì sao ngươi lại không muốn làm đại nha hoàn?” Mộ Dung Thu miễn cưỡng hỏi.

Thu Cúc cắn chặt răng, không dám áp ứng, ánh mắt Vương phi lợi hại, nàng không dễ dàng gian dối. Liên trả lời rõ ràng: “Nô tì thật sự là ngu dốt, làm đại nha hoàn thì phải đối mặt với rất nhiều vấn đề, mà bây giờ nô tỳ không có năng lực đi giải quyết. Nếu làm sai, chắc chắn sẽ đem phiền phức đến cho Vương phi.”

Mộ Dung Thu gật gật đầu, nụ cười trên mặt rất ôn hòa, trả lời: “Làm người bên cạnh bản Vương phi, điều quan trọng không phải là thông minh, mà là trung thành. Vì vậy... cứ yên tâm làm đại nha hoàn đi.”

Thu Cúc lại kinh ngạc, ngờ ngạc ở tại chỗ một lúc lâu vẫn chưa hồi phục tinh thần. Hồng Lăng ho nhẹ một tiếng nhắc nhở, nàng lập tức tỉnh táo lại. Vội vàng cúi đầu, không dám nói thêm gì nữa, lúc này nhiều lời chỉ sợ sẽ đưa tới麻烦 tai vạ.

“Còn lại hai người kia, từng người mau nói tên và tuổi.” Mộ Dung Thụ chuyển mắt nhìn về phía hai nha hoàn đang cúi đầu nói.

Hai nha hoàn phản ứng lạnh lợi, từng người bước lên: “Nô tì tên Vân Mai, năm nay mười lăm tuổi.”

“Nô tì tên Thanh Bình, năm nay mười bốn tuổi.”

Sau đó hai người cùng ngẩng đầu lên nhìn về phía Mộ Dung Thụ.

Dung mạo hai người thuộc khá bình thường, thanh tú mà vẫn có nét kiêu mị của tiểu nữ tử. Bất quá, dung mạo các nàng so với Mộ Dung Thụ, vẫn chênh lệch rất nhiều.

Người bên cạnh hầu hạ nếu không phải là quốc sắc thiên hương, cũng phải là thanh tú động lòng người. Dù sao, nàng vốn cũng là người rất thích cái đẹp, người bên cạnh là thứ xinh đẹp, nhìn cũng thoải mái, Mộ Dung Thụ âm thầm nghĩ.

Cứ như vậy chọn xong ba đại nha hoàn. Trọng trách trên người của Hồng Lăng cũng bớt đi không ít. Ba tiểu nha đầu này đều là người cực kỳ cẩn thận, không dám lơ là nhắc hay câu thả, đối với mệnh lệnh của Mộ Dung Thụ đưa ra đều dùng tốc độ nhanh nhất để hoàn thành, đối với Hồng Lăng cũng vô cùng tôn trọng.

Qua mấy ngày ở chung, ba nha đầu kia dần dần phát hiện Mộ Dung Thụ không giống trước kia, đối xử với các nàng luôn rất ôn hòa, chỉ cần các nàng đem công việc hoàn thành tốt, là có thể ăn ngon, cũng sẽ không bị đánh mắng. Hồng Lăng mặc dù là tâm phúc của Vương phi, nhưng đối với các nàng cũng vô cùng tốt, sẵn lòng giúp đỡ các nàng, rất nhanh, chuyện tình của Mai viên các nàng đều xử lý thuận buồm xuôi gió, Mai viên lại có một .... cảnh tượng hoàn toàn khác.

Quản sự phòng bếp nhỏ cũng đã có, bình thường nhìn qua rất là khôn khéo, lại là một người biết tuân thủ bổn phận, phòng bếp nhỏ tạm thời không có phong ba.

Ngày hôm đó, Hồng Lăng đem hà bao đã khâu xong đưa cho Mộ Dung Thụ.

Vị bạc hà nhàn nhạt làm Mộ Dung Thụ rất thích, khi đeo bên hông, mùi hương thanh mát của bạc hà luôn phảng phất xung quanh, “Cảm ơn ngươi, Hồng Lăng.”

“Vương phi đừng nói vậy, đây là chuyện nô tì phải làm. Qua mấy ngày, vị bạc hà nhạt đi, nô tì lại làm .... cho Vương phi cái khác.” Hồng Lăng cúi đầu có chút xấu hổ nói. Trước kia Vương phi chưa từng nói cảm ơn nàng, hơn nữa nàng là một hạ nhân, mọi việc nàng làm đều vì chủ tử, nhưng chủ tử lại nói cảm ơn với nàng, tuy ngoài ý muốn nhưng trong lòng nàng lại ấm áp.

Mộ Dung Thụ nào biết hai chữ đơn giản này đã khiến cho tâm tư của tiểu nha đầu xoay chuyển như thế, chỉ gật đầu, hình như tùy ý hỏi: “Ba nha đầu kia thế nào?”

Ba nha đầu này đã hầu hạ nàng bốn ngày, nàng tiếp xúc cũng không nhiều, cho nên có một số việc cũng không hiểu rõ cho lắm. Đối với các nàng thì tín nhiệm cũng không thể so với Hồng Lăng.

“Vương phi yên tâm, các nàng đều chịu khó, bất kể chuyện gì Vương phi giao phó họ đều mau chóng làm xong. Hơn nữa chưa bao giờ có lời oán hận, người các viện khác thông qua các nàng hỏi thăm tin tức của Vương phi, các nàng đều một câu cũng không nói.” Đối với ba người này Hồng Lăng có chút vừa lòng, một nha hoàn tốt, điều quan trọng là phải trung thành, còn phải đóng chặt miệng không nói chuyện của chủ tử.

Mộ Dung Thụ gật đầu: “Tốt, ngươi cố gắng dạy dỗ bọn họ nhiều hơn một chút.” Trong bốn ngày này nàng luôn ở trong Mai viên không có chút hành động nào, bốn vị tiểu thiếp tại Bắc Uyển đương nhiên sẽ phái người đến Mai viên tìm hiểu chuyện tình.

Mấy vị tiểu thiếp này xem ra sẽ không an phận.

“Vâng, nô tì nhớ kỹ.”

Một trận gió mạnh thổi vào cửa sổ, phát ra một trận tiếng vang. Mộ Dung Thụ quay đầu nhìn sang, cau mày nói: “Không có lửa làm sao có khói, trong yên tĩnh lại tràn ngập nguy hiểm đang ẩn che.”

Hồng Lăng sững sờ một chút, không hiểu được ý Mộ Dung Thụ nói là gì. Chỉ là vẫn một bên phụ họa nói: “Hôm nay gió có hơi lớn, hơn nữa khí trời u ám, sợ rằng ngày mai sẽ có mưa to.”

Mộ Dung Thụ cau chặt mày, xoay đầu lại, tầm mắt rơi vào hà bao bên hông, giọng trong trẻo nhưng lạnh lùng nói: “Nếu như ngày mai mấy người chương quỹ không đến, liền đi báo quan đi.”

“Ý vương phi là, mấy chương quỹ của các cửa hàng sẽ có tâm tư khác? Không muốn đem trả lại số bạc tham ô kia? Vậy chúng ta...?” Hồng Lăng kinh ngạc hỏi.

Mộ Dung Thụ lắc đầu trả lời: “Bản Vương phi hi vọng họ hiểu được, cơ hội chỉ có một lần. Nếu không quý trọng, thì sẽ phải trả giá thật đắt cho cái lòng tham này.”

Hôm sau, mặc dù mưa không có to, thế nhưng gió rất lớn, gào thét thổi mạnh ầm ầm. Nhà cổ đại không so được với hiện đại. Cửa sổ mặc dù đã đóng chặt, nhưng như cũ vẫn nghe tiếng vang ầm ầm. Làm người nghe không được thoải mái.

Mộ Dung Thu lấy ra vài quyển sách từ rương đồ cưới, đã nhiều ngày rất rảnh rồi nên lật ra xem một cái. Vừa mới nhìn thì dạng chữ phồn thể rất khó đọc, xem mãi cũng dần dần đọc được. Thoạt đọc mãi cũng đọc nhanh hơn.

“Vương phi, mấy vị chương quỳ tới.” Bên ngoài vang lên hai tiếng gõ cửa, sau đó truyền đến giọng nói thanh thúy của Thu Cúc.

“Đề bọn họ ở nhà kẻ chờ ta.” Mộ Dung Thu để sách xuống, hướng về phía cửa nhẹ giọng phân phó nói.

Nhìn vào cửa, ánh mắt nàng liền băng lãnh. Bọn họ tốt nhất là đừng có giờ cái trò gì khác.

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19

Mấy người chương quỳ đang thấp thòm chờ ở nhà kẻ.

Lúc Mộ Dung Thu đến, bọn họ đang nhỏ giọng thảo luận cái gì đó. Sau khi nhìn thấy Mộ Dung Thu, bọn họ lập tức đứng dậy hành lễ, không dám tùy ý lên tiếng.

“Chúng tiểu nhân tham kiến Vương phi.”

“Đứng dậy đi.” Mộ Dung Thu lười biếng trả lời.

Mấy người đồng thời đáp rồi ngồi xuống.

Lúc Mộ Dung Thu ngồi xuống, vẫn chưa nhìn đến bọn họ, mà nhìn vào ngón tay được chăm sóc cẩn thận, sau khi dùng cơm trưa, tâm huyết dâng trào, nàng liền chăm sóc các ngón tay tỉ mỉ một phen, cũng son lên màu sắc mình ưa thích, nhìn cũng khiến tinh thần nàng vui vẻ.

Mấy người kia không nghĩ tới Mộ Dung Thu sẽ như vậy, tâm vừa mới trấn định trong nháy mắt liền trở nên khẩn trương.

“Khởi bẩm Vương phi, sau khi trở về chúng tiểu nhân đã xem xét lại các mục thu chi, quả thật là thiếu bốn vạn lượng. Bất quá, đã bổ sung hai vạn lượng, còn hai vạn lượng kia không có cách nào bổ sung được.” Một trong năm người khom lưng tiến lên, chấp tay nói. Giọng nói càng ngày càng nhỏ. Lại càng không dám ngừng đầu nhìn về phía Mộ Dung Thu.

Đang đùa nghịch móng tay bỗng dừng lại, Mộ Dung chợt ngẩng đầu, ánh mắt sắc bén quét về phía người vừa lên tiếng.

Thân hình người nọ rung động, hai tay ôm quyền không ngừng run rẩy.

Thấy tình hình như vậy, bốn vị kia cũng lập tức đứng dậy, theo thứ tự mở miệng nói rằng: “Xin Vương phi tha cho mấy ngày nữa, trong khoảng thời gian ngắn không có cách nào đem hai lượng bạc còn dư kia bù vào cho đủ.”

“Là chúng tiểu nhân quản lý không nghiêm, mới có thể dẫn đến sai lầm nghiêm trọng như vậy, nhưng thời gian năm ngày thật sự là quá cấp bách. Chúng tiểu nhân dù có bản lĩnh thông thiên cũng không có cách nào đem việc này giải quyết thỏa đáng. Xin Vương phi cho chúng tiểu nhân thêm vài ngày, đem tiền bù đủ vào.”

“Chúng tiểu nhân đã làm việc cho vương phủ mười mấy năm, không có công lao cũng cũng có khổ lao. Xin Vương phi nhìn đến lòng trung thành của chúng tiểu nhân mà niệm tình, tạm thời cho thêm mấy ngày nữa được không ạ?”

“Không phải chúng tiểu nhân không muốn đem hai vạn lượng giao ra, mà thật sự là không có cách.”

Trên mặt mấy người bọn họ đều có vài tia khó xử, hơn nữa còn đang nhìn nhau, thật giống như đang che giấu điều gì đó. Lại còn có một tia trông chờ. Mộ Dung Thu nhìn thấy phản ứng của bọn họ, cũng chỉ là giật giật mí mắt.

Sau khi kiên nhẫn nghe từng người bọn họ nói xong, Mộ Dung Thu chậm rãi đứng dậy, đi tới trước mặt bốn người. Trong mắt có tia sáng nhưng lạnh lùng, dung mạo thanh lệ tuyệt mỹ lại lạnh tựa băng sương: “Bản Vương phi đã cho các ngươi một cơ hội, là các ngươi không biết quý trọng. Như vậy cũng đừng trách bản Vương phi không niệm tình với các ngươi! Hồng Lăng, sai người đi Ứng thiên phủ.”

“Vâng, Vương phi, nô tì lập tức đi phân phó.” Hồng Lăng giả vờ như muốn đi ra.

“Vương phi!” Năm người đồng thời kinh hô.

Bọn họ lập tức kinh hoàng, sắc mặt trắng bệch.

“Làm sao bây giờ?”

“Làm sao bây giờ?” “Không bằng đem sự thật nói ra, có thể chúng ta còn có lối thoát.” “Đúng vậy! Chỉ có thể liều một phen, nếu như bị đưa vào Ứng thiên phủ, chúng ta đều xong đời!”

Nghe bọn họ nhỏ giọng lầm bầm, còn có vẻ lo lắng, Mộ Dung Thu nhú mày, trong này khẳng định còn có điều mờ ám! Đưa tay ngăn Hồng Lăng, đối với mấy người bọn họ lạnh lùng nói: “Đến tột cùng là chuyện này là như thế nào? Nói sự thật! Đừng có giờ trò trước mặt bản Vương phi! Nếu để bản Vương phi phát hiện, cẩn thận tánh mạng của các ngươi!”

“Không thể nói, một khi nói, chúng ta vẫn chỉ còn con đường chết.” Một người trong đó cuống quýt lắc đầu phản đối bốn người nói ra.

Bốn người coi như đã trải qua nhiều việc đời, hiểu biết cũng nhiều. Lúc này nhìn cũng biết là không cho phép bọn họ phản kháng. “Đừng nói nữa! Bây giờ không nói, chờ đến lúc tới Ứng thiên phủ muốn nói cũng không có cơ hội! Đều chết hết, không bằng vì mình mà tìm lối thoát đi.”

Về mặt Mộ Dung Thu trong triều nhưng lạnh lùng chờ đợi, nàng cũng rất muốn biết, người nào ở phía sau bọn họ, đến tột cùng là người nào đối với cửa hàng của nàng dám có hy vọng kiểm soát.

Một người trong đó lau mồ hôi trên trán, quỳ trên mặt đất dập đầu với Mộ Dung Thu, giọng run rẩy nói rằng: “Hai vạn lượng không phải chúng tiểu nhân không giao ra, mà là thật sự không có cách nào giao ra. Mấy tháng trước, Mộ Dung đại thiếu gia đến cửa hàng của chúng tiểu nhân đòi giao bạc, tổng cộng hai vạn lượng. Lúc đó chúng tiểu nhân cũng đang khó khăn, không muốn giao ra. Nhưng Đại thiếu gia lại uy hiếp tính mạng của chúng tiểu nhân, bắt buộc chúng tiểu nhân mới phải giao bạc. Lúc đó Đại thiếu gia có nói, hần cần dùng số bạc này gấp trong hai tháng, sau hai tháng sẽ trả lại, tuyệt đối sẽ không làm chúng tiểu nhân khó xử.”

“Nhưng đã qua mấy tháng mà vẫn không có tin tức gì. Hai ba ngày trước chúng tiểu nhân đều cùng đi tìm Đại thiếu gia, nhưng Đại thiếu gia lại uy hiếp chúng tiểu nhân, không cho chúng tiểu nhân đem việc này báo cho Vương phi biết, cũng bảo bọn tiểu nhân tự mình giải quyết chuyện này.”

“Đại ca?” Mộ Dung Thu cau chặt hai mày, trong đầu xuất hiện một bóng dáng cao lớn, khuôn mặt tuấn tú, cùng Mộ Dung không phải do một nương sinh ra, mà là do Nhị di nương sinh, bởi vì sau khi nương của Mộ Dung Thu sinh nàng thì không có cách nào mang thai nữa, vì vậy vị đại ca này được phụ thân cưng chiều vô cùng. Ngày thường không đem Mộ Dung Thu coi ra cái gì, không ngừng âm thầm đối nghịch với Mộ Dung Thu, mẹ của hần Nhị di nương cũng giả dối giống như vậy.

Nghĩ không ra, sau khi Mộ Dung Thu xuất giá, bọn họ dĩ nhiên lại dám bước chân đến trước cửa nhà mà khi dễ! Nàng cong khóe môi lên, lộ ra nhè nhẹ cười nhạt.

“Đại thiếu gia tại sao lại lấy hai vạn lượng? Nếu như Đại thiếu gia thiếu bạc dùng vì sao không đến phòng thu chi của phủ Tướng quân mà lĩnh? Hơn nữa hàng tháng Đại thiếu gia đều được cấp hai trăm lượng mà.” Hồng Lăng nhìn Mộ Dung Thu thắc mắc nói.

“Điều chúng tiểu nhân nói là sự thật! Đại thiếu gia thật sự là người lấy đi hai vạn lượng.” Chương quý kia lập tức dập đầu, cho thấy hần không có nói dối.

Mấy người khác cũng không ngừng gật đầu. Lại có một người ấp úng nói rằng: “Nghe người ta nói Đại thiếu gia dùng hai vạn lượng bạc đem chuộc thân cho hoa khôi Mị Nương của Ý Hồng lâu, sau đó mang về phủ Tướng quân làm thiếp.”

Hai vạn lượng bạc để mua một người thiếp? Giá bán của Mị Nương này thật đúng là cao! Đã sớm nghe nói hoa khôi Mị Nương của Ý Hồng lâu quốc sắc thiên hương, rất nhiều công tử danh môn vọng tộc, quan viên đều là nhập mạc chi tân* của nàng.

* : đều là người quen, khách quen thân cận

Mộ Dung Lạp thật đúng là một tay che trời! Vì một nữ nhân lại dám đến lấn áp rồi lấy tiền trên địa bàn của nàng! Mộ Dung Thu im lặng không nói, không khí càng lạnh lẽo.

“Vương phi, bây giờ nên làm gì? Bọn họ nên xử lý như thế nào? Có báo quan hay không?” Hồng Lăng nhẹ giọng dò hỏi.

“Các ngươi trở về đi. Chuyện này liên cứ coi như xong, bản Vương phi sẽ xác minh lời của các ngươi nói. Nếu như giả dối, thì cả nhà già trẻ các ngươi coi chừng. Nếu như là thật, mạng các ngươi sẽ được bảo toàn, bất quá nếu ngày mai đại ca lại đến đòi bạc, bảo hần tới gặp bản Vương phi!” Mộ Dung Thu trầm giọng phân phó nói.

“Tạ ơn Vương phi! Tạ ơn Vương phi!” Mưa xong trời lại sáng, tảng đá lớn đè nặng trong lòng bọn họ rốt cục đã hạ xuống. Việc này tuy vẫn chưa giải quyết xong, thế nhưng ít nhất là tính mạng đã được an toàn, huống hồ chuyện này không làm âm ỉ là tốt nhất, dù sao Thiếu gia và Vương phi cũng là huynh muội, loại chuyện gây gièm pha như vậy Vương phi khẳng định cũng không muốn truyền ra ngoài!

Sau khi mấy người chương quý rời đi, Hồng Lăng có chút không cam lòng nói rằng: “Vương phi, việc này cứ như vậy cho qua sao?” Trước kia Đại thiếu gia đối với Vương phi như thế nào, nàng so với mọi người đương nhiên rõ ràng hơn, Vương phi ở trong phủ Tướng quân, cũng là bị Đại thiếu gia tính kế nên mới không được tướng quân yêu thích, càng vì thế mà khiến cho Đại phu nhân thương tâm.

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 20

Cho qua?

Mộ Dung Thư lắc đầu, trên mặt nở rộ ra nụ cười sáng lạn quyến rũ: “Dùng chút ngân lượng thuê người tung ra tin, Đại thiếu gia phủ Tướng quân - Mộ Dung Lạp dùng hai vạn lượng mua tiểu thiếp, ở trong phủ hàng đêm sinh ca*, làm cho tiểu thiếp ở trên đầu của chính thê mà làm mưa làm gió.”

* : chắc giống ân ái (ta lên search gg mà không có ra =.=||)

“Cái này? Vương phi, làm như vậy sẽ tổn hại thanh danh của phủ Tướng quân. Với lại qua một thời gian ngắn nữa sẽ đến khoa thi trạng nguyên, lão gia có ý định sắp xếp cho Đại thiếu gia đoạt võ trạng nguyên, sau đó cũng lên làm Tướng quân. Nếu như việc này bị truyền ra ngoài gây xôn xao, tiền đồ của Đại thiếu gia sẽ bị hủy hết, hơn nữa nếu sau này lão gia quy tiên, Vương phi chỉ có thể dựa vào Đại thiếu gia, làm như vậy, tựa hồ có chút tổn nhân bất lợi kỳ*.” Hồng Lăng vừa nghe mệnh lệnh của Mộ Dung Thư, lập tức nói ra lo lắng của nàng. Tuy rằng nàng là hạ nhân, không nên cãi lời lần mệnh lệnh của chủ tử, thế nhưng, việc này dù cũng không phải là nhỏ.

* : hại người mà mình cũng tổn hại theo (theo ta thì các mẽ nhon cứ đi search gg đi)

Nghe vậy, Mộ Dung Thư mỉm cười, quay người ngồi xuống, cười nhìn Hồng Lăng: “Dù sau khi phụ thân chết, thì bản Vương phi cũng không thể dựa vào Mộ Dung Lạp. Hơn nữa, Hồng Lăng, ngươi cho rằng sau khi phụ thân ta chết, Mộ Dung Lạp sẽ đối xử với bản Vương phi như thế nào? Để bản Vương phi dựa vào hắn, chính là đang chịu chết. Huống hồ, phủ Tướng quân cũng không phải chỉ có mình hắn là thiếu gia, Nhị đệ Tam đệ đều rất ôn hòa thiện lương.”

Hồng Lăng cắn răng, nhớ đến thái độ ngoan độc ngày xưa của Đại thiếu gia đối với Vương phi, trong lòng liền hiểu suy tính của Vương phi. Nếu không thể dựa vào, thì làm sao có thể để Đại thiếu gia khi dễ! Huống hồ thời gian còn ở trong phủ của Đại phu nhân cũng không còn nhiều. “Nô tì đã hiểu, liền đi làm ngay.”

“Đi đi. Lúc ra ngoài nhớ đeo khăn che mặt, đừng để người khác nhận ra ngươi.” Mộ Dung Thư dặn dò một tiếng.

Mộ Dung Lạp, người này tuyệt đối không thể có mọi thứ, chỉ cần hắn trở thành Đại tướng quân, như vậy, ngày sau phiền toái sẽ kéo đến với nàng không ngừng.

Ban đêm, Hồng Lăng đem sự việc xử lý thỏa đáng rồi hồi phủ.

“Vương phi yên tâm, ngày mai là có thể nghe được tin tức.” Hồng Lăng ghé vào bên tai Mộ Dung Thư, nhẹ giọng nói.

Mộ Dung Thư gật đầu, khoe môi gọi lên một chút tươi cười, hai ngày nữa sẽ có kịch vui mà xem.

Hôm sau, còn chưa tới bữa cơm trưa, trong kinh thành, phố lớn ngõ nhỏ, trong quý tộc, kể cả dân chúng thường dân, tất cả đều biết chuyện phong lưu của Đại thiếu gia phủ Tướng quân.

Nghe nói, Mộ Dung tướng quân giận dữ, đem Mộ Dung Lạp ra răn dạy một phen, sau đó nhốt ở trong phủ để tự suy nghĩ sám hối lỗi. Về phần hoa khôi Mị Nương cũng vì vậy mà bị liên lụy, một lần nữa lại bán về Ý Hồng lâu. Ngày đó cũng có mấy quan viên đem chuyện này tấu lên, đem nhân phẩm Mộ Dung Diệp ra nói một trận, nói nhân phẩm Mộ Dung Lạp này không xứng đáng làm quan triều đình. Sau khi Hoàng đế biết được, nổi giận, tất nhiên sẽ truyền Mộ Dung tướng quân vào cung, khiển trách một phen.

Bất quá, dù sao Mộ Dung tướng quân cũng vừa lập chiến công, hoàng đế nể tình của hắn, liền cho Mộ Dung Lạp thêm một cơ hội, chỉ cần hắn thuận lợi vượt qua khoa thi, thì vẫn được trọng dụng như trước, bất quá, phải sửa đổi tính tình!

Sau khi biết được kết quả như vậy, Hồng Lăng không cam lòng, tại sao kết quả lại vô thưởng vô phạt như vậy?

So với vẻ không cam lòng của Hồng Lăng, Mộ Dung Thư tựa hồ hoàn toàn không thêm để ý, nhún vai cười nói: “Không cần quá mức chú ý việc này. Tất cả chỉ mới vừa bắt đầu. Nếu có thể dễ dàng giải quyết phiền phức này, Mộ Dung Lạp làm sao có thể hoành hành ngang ngược trong phủ lâu như vậy?” Nếu như không phải có Mộ Dung tướng quân âm thầm dung túng, chỉ sợ đã không có Mộ Dung Lạp hôm nay!

Mộ Dung tướng quân quan tâm Mộ Dung Lạp như vậy, còn không phải vì hắn là trưởng tử? Sau khi qua chuyện này, tuy rằng nhìn như không có thay đổi gì, thế nhưng, trong lòng Mộ Dung tướng quân, nàng không tin, hắn không thể không thay đổi dù chỉ một chút!

Đã sớm dự liệu được như vậy, nàng đã chuẩn bị tâm lý, dù sao, mục đích của bọn họ là muốn nàng không thể sống dễ chịu, vậy nàng cũng sẽ không dễ bọn họ dễ chịu! Không tìm việc để ác tâm hại bọn họ, thì nàng làm sao giải hạn cho những việc mà Mộ Dung Thư lúc trước phải chịu đựng.

Lại qua hai ngày, trong vương phủ vẫn không có động tĩnh gì. Mai viên hiện nay so với hai năm trước không còn giống nhau, dần dần, hạ nhân trong Mai

viên truyền đi, tính tình Vương phi đã thay đổi, không hề thích tranh cãi, hơn nữa đối đãi với hạ nhân vô cùng tốt.

“Trắc phi, thật ra đến tột cùng trong hồ lô của Vương phi đang bán thuốc gì?” Tú Ngọc nghi ngờ nói. Thời gian dài như vậy mà không có động tĩnh gì, lại càng không náo, cũng không đòi gặp Vương gia. Tuy rằng ngày ngày đều yên tĩnh, lại làm lòng người bất an.

Thẩm trắc phi lắc đầu, kim thêu cầm trong tay bỗng nhiên hơi khựng lại, giọng nhỏ nhẹ nói: “Chỉ và kim thêu đã hết, một hồi người xuất phủ đến cửa hàng mua một ít.”

“Trắc phi, người thật sự không lo lắng sao?” Tú Ngọc có chút lo lắng.

“Vài nữa Vương gia cùng Vương phi sẽ trở về phủ Tướng quân. Vì mặt mũi của phủ Tướng quân, Vương phi tuyệt đối sẽ không gây chuyện. Hơn nữa trải qua chuyện Nhị phu nhân lần trước, Vương phi đã có thu liễm*.” Thẩm trắc phi thần nhiên nói. Mộ Dung tướng quân hồi triều đã mười ngày, ngày mai phủ Tướng quân sẽ tổ chức tiệc mừng công. Mộ Dung Thụ và Vũ Văn Mặc phải cùng nhau đi phủ Tướng quân. Đương nhiên, hai ngày nay Mộ Dung Thụ yên tĩnh như vậy, cũng khiến người ta bất ngờ.

* : không còn vênh váo, ngạo mạn (chắc vậy đó các mề nhon :v)

“Thì ra là thế. Mấy ngày trước nghe nói Vương phi gọi mấy chương quản cửa hàng đồ cưới của người đến. Bất quá nô tỳ nghe người ta nói, mấy cửa hàng của Vương phi kinh doanh không có lợi nhuận.” Tú Ngọc nói tiếp.

Thẩm trắc phi gật đầu: “Chính bởi vì không có lợi nhuận nên mới phải gặp mấy người quản sự. Vài ngày nữa người xuất phủ xem, các cửa hàng của ta buôn bán thế nào, nhất định không để mấy tên quản sự lừa gạt.”

“Vâng, Trắc phi yên tâm” Tú Ngọc gật đầu đáp.

“Lát nữa Vương gia sẽ trở về, người đi đến phòng bếp nhỏ phân phó một tiếng, bây giờ liền chuẩn bị cơm tối đi.” Thẩm trắc phi phân phó nói.

“Vâng ạ.”

Bắc Uyên

“Gần đây Vương phi thay đổi quá nhiều, vẫn không có động tác nào. Hôm trước còn cùng Thẩm trắc phi trò chuyện rất vui vẻ, sợ rằng Vương phi cùng Thẩm trắc phi còn kết thành hảo tỷ muội.” Tứ phu nhân vẻ mặt ghen ghét nói.

Khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của Tam phu nhân cũng là buồn bã: “Ai, Vương gia mấy ngày nay đều nghỉ ở Trúc viên của Thẩm trắc phi, đã hơn hai tháng đều không có đến phòng của chúng ta.”

“Ở đây buồn bã cũng vô dụng, Vương gia sẽ không đến Bắc viên của chúng ta. Ai, bất quá rốt cục thì dụng ý của Vương phi và Thẩm trắc phi là gì? Trước đây hai người nào có hòa hợp. Nhưng bây giờ lại có thể cùng uống trà nói chuyện phiếm.” Tứ phu nhân lại mở miệng nói.

Đại phu nhân đánh vỡ trầm mặc, thấp giọng trả lời: “Muốn biết chuyện gì xảy ra, ngày mai chúng ta đến thỉnh an Vương phi thì không phải cái gì cũng biết sao?” Vừa đúng lúc, việc mấy ngày nay chuẩn bị đã có thể bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21

“Dọn cơm chiều đi.” Mộ Dung Thụ đối với Thu Cúc phân phó nói.

Thu Cúc gật đầu trả lời, “Vương phi chờ một lát, nô tì đến phòng bếp nhỏ chuẩn bị ngay.”

“Ân, đi đi.”

“Vương phi, ngày hồi phủ Tướng quân, người muốn mặc y phục thế nào? Hai ngày này nô tì và Hồng Lăng tỷ đã chọn được vài bộ y phục và đồ trang sức, liền chờ Vương phi chọn lựa ạ.” Vân Mai cười hỏi.

Ở chung với Vương phi nhiều ngày mặc dù thời gian không lâu, nhưng dần dần phát hiện Vương phi tính tình rất tốt và dễ chịu. Không hề giống như trước khiến người ta sợ hãi.

Mộ Dung Thụ nhú mày, lúc này mới nhớ tới ngày kia là phải trở về phủ Tướng quân, dựa vào ký ức trong đầu, Mộ Dung Thụ đối với phủ Tướng quân là không có ấn tượng gì tốt, cũng như không muốn trở về, nhưng không muốn trở về thì cũng phải trở về, nàng không có lựa chọn khác. Giọng nhàn nhạt trả lời: “Gi cũng được, đừng quá rục rờ, cũng đừng bình thường quá, như ta thường mặc là được.”

“Vương gia cùng Vương phi trở về phủ Tướng quân phải ở lại khoảng năm ngày. Nô tì sẽ chuẩn bị thêm y phục và trang sức cho Vương phi.” Vân Mai nói.

Mộ Dung Thu gật đầu, “Ân, đi làm đi.” Vừa nghĩ đến phải ở phủ Tướng quân năm ngày, trong lòng nàng liền cảm thấy khó chịu.

Chẳng bao lâu, mấy bà tử của phòng bếp nhỏ đã đem cơm chiều đến.

Mộ Dung Thu nhìn vài món ăn trên bàn, ngửi được hương thơm, nhưng không có cảm thấy thèm ăn. Chiếc đĩa vừa mới cầm trên tay liền bỏ xuống.

Hồng Lăng hầu hạ ở bên cạnh thấy thế, vội hỏi: “Vương phi, làm sao vậy? Những thức ăn này không hợp khẩu vị sao? Nếu không thì để cho phòng bếp nhỏ một lần nữa làm thêm vài món khác? Vương phi muốn ăn cái gì, nô tỳ liền đi phân phó cho bọn họ.”

“Không cần. Ngươi và Thanh Bình cùng bản Vương phi đến phòng bếp nhỏ, bản Vương phi muốn tự mình nấu vài món.” Mộ Dung Thu phản phó nói. Tâm huyết dâng trào, nghĩ đến kiếp trước nàng vì muốn nấu ăn ngon cũng đã theo học vài lớp, nấu ra món nào, liền được anh trai khen không ngớt, vài ngày trước là do mới xuyên qua nên phải làm quen với hoàn cảnh, cũng chưa kịp nếm thử thức ăn ngon, phòng bếp nhỏ lại không phải là phòng bếp chính, mấy bà tử cũng chỉ biết làm vài món đơn giản, ăn cũng không có ngon gì mấy.

Lúc anh trai nếm đồ ăn, còn nói nàng có thiên phú! Nghĩ đến anh trai, ánh mắt của nàng tối sầm lại, sợ rằng cũng không thể trở về được nữa, một mình anh ấy có thể đối mặt với đám người luôn rình rập trong tập đoàn không.

Sau khi Hồng Lăng và Thanh Bình nghe Mộ Dung Thu phản phó, đều sững sốt một chút, Vương phi từ khi nào thì biết nấu ăn? Chẳng lẽ là nổi lên hứng thú, muốn xuống bếp nấu thử? Hai người nhìn nhau, ở trong lòng đều nghĩ thầm: lát nữa đến phòng bếp, chỉ cần không xảy ra náo loạn là tốt rồi.

Đây là lần đầu tiên Mộ Dung Thu tới phòng bếp nhỏ, tuy rằng gọi là phòng bếp nhỏ, nhưng phòng bếp rất lớn, mấy bà tử còn đang bận rộn trước bếp, sau khi nhìn thấy Mộ Dung Thu, đầu tiên là sững sốt, sau đó liền phản ứng lại vội vàng tiến lên hành lễ, Mộ Dung Thu cười phản phó các bà tiếp tục làm việc, đừng để ý đến nàng.

Mộ Dung Thu đi đến trước cái giá bày các loại nguyên liệu nấu ăn, nghĩ xem một lát nữa thì nên làm món gì.

Sau khi quan sát tất cả các loại nguyên liệu nấu ăn một phen, lại quay đầu nhìn về phía những dụng cụ nấu ăn cổ đại vô cùng xa lạ.

Nồi làm bằng sắt, rất tròn, rất to. Bếp lò cũng không phải hiện đại mà dùng khí tự nhiên, khí than hay bếp điện mà là dùng củi để lấy lửa, dùng cái này cần có kĩ năng, nàng không làm được. Nghiêng đầu nhìn về phía Thu Cúc và Hồng Lăng, hỏi: “Các ngươi ai biết nhóm lửa?”

Hai người đều gật đầu, Mộ Dung Thu khẽ mỉm cười nói: “Thu Cúc lát nữa ngươi phụ trách nhóm lửa, nghe theo lời bản Vương phi mà điều chỉnh sức lửa, Hồng Lăng, ngươi giúp bản Vương phi đi.”

“Vâng ạ.”

Tiếp đó, Mộ Dung Thu liền lấy từ trên giá lấy xuống một con gà và con vịt đã được làm sạch, đông trùng hạ thảo, táo đỏ, sườn heo, gạo, củ kỷ tử*, trứng gà, thịt bò, giò heo để nấu ăn.

* : loài thực vật có quan hệ gần trong họ Cà

Ở bên cạnh mấy bà tử vừa làm việc vừa nghỉ ngơi, cũng rất tò mò nhìn về phía của Mộ Dung Thu, Vương phi hôm nay sao lại có hứng thú xuống phòng bếp thế này? Mới vừa rồi còn tưởng nàng đến gây chuyện, kết quả lại là muốn xuống bếp nấu ăn! Vương phi này chưa từng động tay làm gì, thật sự có thể nấu ăn sao? Nghĩ ngợi của các bà cũng chính là nghỉ ngơi của Hồng Lăng và Thanh Bình.

Mộ Dung Thu tuy phản phó Hồng Lăng ở bên cạnh giúp đỡ, mà nàng lại đem vịt và gà trực tiếp chế biến, nàng sử dụng dao một cách thành thục, mấy người bên cạnh nhìn thấy đều nói không ra lời, thì ra Vương phi là giấu đi tài nghệ của mình!

Nhìn chung chưa tới một canh giờ, nàng đã nấu xong bốn món ăn, một món canh.

Gà xé hấp muối, canh đông trùng hạ thảo, cháo củ kỷ tử thái nhỏ, trứng cuộn thịt bò và giò heo thủ.

Bởi vì thời gian gấp gáp, liền làm đại năm món, nếu như thời gian cho phép, Mộ Dung Thu nhất định sẽ làm mười món để ăn cho xem.

Lúc này bên trong phòng tràn ngập hương thơm của thức ăn, Hồng Lăng, Thanh Bình và mấy người bà tử đều mở to mắt hai mắt, không thể tin, ngửi ngửi hương thơm, nuốt một ngụm nước bọt, các món này không chỉ thơm, hơn nữa màu sắc nhìn cũng rất đẹp mắt, nhìn qua cũng khiến người ta cảm thấy thèm ăn.

Những người này chưa bao giờ thấy ai nấu ăn giỏi còn khéo léo như vậy, sợ rằng chỉ có Đại đầu bếp của tửu lâu lớn nhất kinh thành - Hạo Nguyệt mới có thể làm được!

Mộ Dung Thu ngửi hương thơm của các món ăn thì cảm giác thèm ăn liền trở lại, hôm nay liền ăn thiệt nhiều để an ủi cho cái dạ dày đã bị ức khuất của mình.

Đội sau khi mọi thứ đã chuẩn bị xong, nàng ngẩng đầu liền nhìn thấy mọi người bên trong phòng bếp đều có vẻ giật mình và nuốt nước miếng, bật cười, những món này đều là những món ăn bình thường, lúc ở hiện đại nàng cũng thường ăn, cũng không có cảm thấy mới lạ. Nhờ tới đồ ăn của mấy ngày nay, chỉ có thể nuốt vào cho có, không có cảm giác ngon miệng. Bất quá đối với bọn họ thì mấy món này đương nhiên là mới lạ.

“Vương phi, những món ăn này là những món gì? Thơm quá, trước đây nô tì chưa từng thấy qua.” Hồng Lăng mở to mắt trông chờ, nhìn các món ăn trên bàn không ngừng tỏa mùi thơm phức, vừa nuốt nước bọt, vừa hỏi.

Thanh Bình cũng gật đầu hỏi: “Nô tì cho tới bây giờ cũng chưa bao giờ thấy qua, vừa đẹp mắt lại còn rất thơm. Nghe nói Đại đầu bếp của tâu lâu Hạo Nguyệt làm đồ ăn cũng rất thơm, nhưng nô tì nghĩ, hương thơm chắc là không bằng các món do Vương phi nấu đâu.”

“Ha ha, đều là vài món ăn bình thường, thích không? Lát nữa về phòng ta chia cho các người nếm thử. Dù sao một mình bản Vương phi cũng không ăn hết mấy món này.” Mộ Dung Thu nhìn các nàng liên tục nuốt nước miếng, nên cười nói rằng.

Hồng Lăng và Thanh Bình mắt sáng lên, không ngừng nói lời cảm tạ.

Sau khi Mộ Dung Thu cười cười, liền phân phó vài bà tử, Hồng Lăng, Thanh Bình đem năm món ăn bưng trở về phòng.

Lúc họ bưng thức ăn về phòng, sau khi hồi triều, Vũ Văn Mặc đã dùng cơm chiều ở Trúc viên nghĩ tới việc hồi phủ Tướng quân, liền phân phó Thẩm trắc phi giúp hắn chuẩn bị lễ vật tặng cho Tướng quân, còn có vài việc vặt vặt khác.

Thẩm trắc phi lập tức bắt tay vào chuẩn bị, mà hắn cũng muốn đi Mai viên, có một số việc phải trực tiếp phân phó cho Mộ Dung Thu, liền một mình đi đến Mai viên.

Lúc vừa tiến vào phòng, trong sảnh chỉ có hai nha hoàn, không thấy bóng dáng của Mộ Dung Thu, trong lòng nghi ngờ, lập tức hỏi: “Vương phi đâu?”

Khi Thu Cúc nhìn thấy Vũ Văn Mặc, sững sốt nửa khắc, liền cùng Vân Mai lập tức tiến lên phúc thân thỉnh an: “Nô tì tham kiến Vương gia, Vương gia vạn phúc.”

Vũ Văn Mặc gật đầu, ý bảo hai người đứng dậy.

Thu Cúc cúi đầu cung kính trả lời: “Xin Vương gia chờ một chút, Vương phi xuống phòng bếp nhỏ làm cơm tối, chắc sắp trở lại rồi.”

“Làm cơm?” Vũ Văn Mặc nhướn mày, giọng nói lạnh như băng hơi đề cao. Mộ Dung Thu biết nấu ăn?

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22

Chưa bước vào phòng nhưng mùi thức ăn mê người đã lan tỏa trong không khí, đôi chân mày đang chau của Vũ Văn Mặc dần dần giãn ra. Khi Mộ Dung Thu vào phòng, vẫn chưa phát hiện trong phòng thừa ra một người, rất tự nhiên quay đầu bảo: “Các người đặt lên bàn cẩn thận. Hồng Lăng, Thanh Bình, mang thêm bốn bộ bát đĩa, bốn người các người ngồi xuống cùng ăn với ta. Nếu thấy ngon, sau này có thời gian ta lại làm tiếp cho ăn.”

Thật ra người xuống bếp hạnh phúc nhất khi những món ăn mình vất vả nấu ra có người thưởng thức và khen ngợi. Hồng Lăng và Thanh Bình vừa muốn lên tiếng trả lời thì phát hiện Vũ Văn Mặc đang ngồi trong sảnh. Miệng vừa mới mở ra lập tức khép lại.

Lúc này Mộ Dung Thu mới phát hiện không khí kỳ lạ trong phòng, theo tầm mắt của các nàng, quay đầu nhìn sang, đập ngay vào mắt là tòa băng sơn Vũ Văn Mặc!

Tại sao hắn tới đây? Khó khăn lắm tâm trạng mới thoải mái như vậy, hắn lại xuất hiện ở đây khiến nàng khó chịu! Bữa cơm này chắc nuốt không trôi rồi! Mà thôi, dù gì trong phủ Nam Dương Vương này hắn là lão đại, chỉ có thể nhẫn nhịn, tiếp tục diễn trò. Nàng bèn đi qua bên hắn, dịu dàng phúc thân hành lễ: “Thần thiếp bái kiến Vương gia.”

Từ khi Mộ Dung Thu bắt đầu vào phòng, Vũ Văn Mặc liền nhìn về cửa. Khi nghe được nàng ra lệnh, hắn nhướn mày khó hiểu. Từ lúc nào nàng cho phép hạ nhân cùng ăn cơm với mình? Từ lúc nào thì nàng không quan tâm đến quy củ như vậy? Tuy có nghi vấn nhưng Vũ Văn Mặc gật đầu để Mộ Dung Thu đứng dậy.

Mộ Dung Thu quay đầu nhìn Hồng Lăng và Thanh Bình đang hoảng sợ, sai dọn thức ăn lên bàn.

Hồng Lăng và Thanh Bình vừa nhìn thấy Vũ Văn Mặc thì trong lòng đã kinh hãi. Các nàng là hạ nhân, làm sao dám ngồi cùng bàn với chủ tử? Tuy rằng rất muốn ăn các món ăn thơm ngào ngạt đó, nhưng cùng lắm là chỉ thử một chút chứ cũng không thật sự dám ngồi cùng bàn với Vương phi. Giờ Vương gia đã nghe được những lời này, không biết vương gia có không hài lòng không. Tay cả hai đều hơi run khi đặt đồ ăn lên bàn. Thu Cúc và Vân Mai cúi đầu che giấu bất an.

Mộ Dung Thư lạnh nhạt thông dong lại nhìn về phía Vũ Văn Mặc nói: “Thần thiếp vừa mới chuẩn bị ăn cơm chiều, không biết gia đã dùng cơm chưa? Nếu chưa ăn thì mời gia cùng ăn với thần thiếp được không?”

Lúc này đây hẳn Vũ Văn Mặc đã dùng bữa, trên đường từ phòng bếp nhỏ trở về, nàng có nghe hạ nhân nói vương gia sau khi bãi triều đã dùng cơm với Thẩm trắc phi tại Trúc Viên, nên nếu nàng đoán không sai, bây giờ hẳn đến tìm nàng nhất định liên quan đến việc ngày mai quay lại phủ tướng quân. Chẳng lẽ hẳn khẳng định sau khi hồi phủ tướng quân nàng sẽ gây ra náo loạn gì sao? Mộ Dung Thư âm thầm tròn mắt nhìn hẳn.

Hai người Hồng Lăng và Thanh Bình sau khi dọn thức ăn, lập tức lui về phía sau đứng cùng Vân Mai và Thu Cúc.

Mộ Dung Thư muốn ngồi xuống, nhưng Vũ Văn Mặc không lên tiếng, nàng chỉ có thể nhìn một bàn đầy đồ ăn do mình làm tỏa hương bốn phía mà âm thầm tức giận. Bụng của nàng đói cũng lên tiếng biểu tình.

Vũ Văn Mặc cúi đầu nhìn bốn món ăn và một bát cháo trên bàn, hương thơm xông thẳng vào mũi, vài món ăn bày biện rất khéo, tuy rằng nguyên liệu nấu ăn thông thường, nhưng cách chế biến vẫn khiến hẳn kinh ngạc. Hẳn thuận miệng hỏi: “Những thứ này đều do người nấu?”

“Hồi gia, là thần thiếp làm.” Mộ Dung Thư lại khom người, cung kính trả lời. Hẳn nói thật vô nghĩa! Chẳng lẽ không nghe những gì nàng vừa nói lúc mới vào phòng?

Nàng thật sự biết nấu ăn? Vũ Văn Mặc lạnh lùng chau đôi mày kiếm, con ngươi trong suốt, lạnh như băng lóe lên một cái, gật đầu với nàng: “Chuẩn bị bát đĩa đi.”

Không phải hẳn đã ăn rồi à? Sao còn muốn ăn? Có gì muốn nói thì cứ nói phứt cho xong? Còn làm bộ muốn bàn trong bữa cơm? Hại người khác trong lòng không thoải mái. Trong lòng mắng mủ là một chuyện, nhưng bên ngoài khi đối mặt với người hoàng tộc tài trí hơn người trong xã hội phong kiến như Vũ Văn Mặc thì Mộ Dung Thư chỉ có thể xoay người, cười trả lời: “Vâng, Hồng Lăng, Thanh Bình, các người đi chuẩn bị.”

“Vâng, Vương phi.” Nhận được mệnh lệnh, hai người vội vã rời khỏi phòng, may mà Vương gia không trách phạt các nàng, bằng không nếu để Vương gia kêu mời giới đến bán người thì cuộc đời này xem như bị hủy! Trong chốc lát, cơm đã được đem vào chén, Mộ Dung Thư cũng tự nhiên ngồi xuống, nhưng lại ngồi đối diện Vũ Văn Mặc.

Thấy cảnh này, đôi mắt đen của Vũ Văn Mặc lại hiện lên một tia nghiền ngẫm.

Hồng Lăng và Thanh Bình chia ra đứng sau lưng Mộ Dung Thư và Vũ Văn Mặc để gấp thức ăn.

Mộ Dung Thư im lặng không nói, lặng lẽ hưởng thụ món ăn do mình tự tay nấu, sau đó bất động thanh sắc chờ Vũ Văn Mặc nói ra mục đích đến đây. Trong phòng tĩnh lặng, chỉ có tiếng gấp thức ăn hoặc âm thanh nhai nuốt. Tim của bốn người Hồng Lăng đều phập phồng lo sợ, chỉ sợ rằng Vương phi lại chọc giận Vương gia thì mọi chuyện hồng bét!

Vũ Văn Mặc đầu tiên là lơ đãng ăn một miếng gà hấp muối, cả thịt lẫn da đều trắng nõn, thịt dai, da lại không béo, so với gà hầm, gà quay hẳn từng ăn lúc trước ngon và lạ hơn nhiều. Vũ Văn Mặc có chút khó tin nhìn về phía Mộ Dung Thư đang chăm chú ăn cơm. Hẳn hoàn toàn biết rõ, nhóm bà tử trong phòng bếp nhỏ của Mai viên không thể nấu ra loại thức ăn có mỹ vị như thế này. Xem ra, Mộ Dung Thư dường như không phải cố tình gây sự, hơn nữa nàng còn có rất nhiều bí ẩn, từ nay về sau phải để ý nàng nhiều hơn. Suy nghĩ xong hẳn lại cúi đầu ăn gà hấp muối.

CMN! Không phải ăn rồi sao? Còn có thể ăn nhiều như vậy! Không có việc gì nhìn lên nàng làm gì! Mộ Dung Thư thầm mắng.

Ăn vài miếng thịt gà, Vũ Văn Mặc lại có cảm giác thèm ăn, Hồng Lăng rất tinh ý, thấy Vũ Văn Mặc nhìn canh đông trùng hạ thảo, lập tức múc thêm một chén cho Vũ Văn Mặc.

Canh vừa vào miệng lập tức cảm giác rất thơm ngon, so với canh vịt trước kia thì ngon hơn nhiều, hơn nữa màu sắc làm người khác nhìn rất ngon mắt, hẳn nhin không được húp thêm vài ngụm.

Mộ Dung Thư thấy hẳn uống xong một chén, rồi lại để Hồng Lăng múc thêm một chén nữa thì đau lòng không ngớt. Nàng âm thầm bĩu môi rồi nói: “Đây là canh đông trùng hạ thảo, phải nấu trong một canh giờ. Canh này giúp thanh nhiệt, giải độc, bổ dưỡng nhuận phổi, còn có thể chống lão hóa, tuy bây giờ đang tiết xuân nhưng uống cũng không tệ. Nhưng loại canh này uống nhiều cũng không tốt lắm.”

Ý của nàng là : Người đã uống một chén, hơn nữa lại vừa ăn cơm xong, đừng quá tham lam, uống vậy đã đủ rồi.

Vũ Văn Mặc tựa hồ hiểu rõ ý của nàng, gương mặt lạnh lùng vẫn không thay đổi, chỉ gật đầu, nói nhỏ hai chữ: “Không tệ.”

Sau đó không uống chén canh thứ hai.

Thấy vậy, Hồng Lăng lại gấp cho hẳn một miếng lỗ tai heo trắng nõn, hẳn chỉ nhìn chứ không đụng đũa. Mộ Dung Thư nhìn lướt qua, thấy hẳn không ăn, bĩu môi, không ăn càng tốt!

Vũ Văn Mặc nhìn vào món ăn khác trên bàn, chính là trứng cuộn thịt bò. Trứng vàng tươi cuộn với thịt bò khiến hẳn không biết đây là món ăn gì bèn đưa mắt về phía Mộ Dung Thư.

Theo tầm mắt của hẳn, Mộ Dung Thư rầu rĩ giải thích: “Món ăn này tên là trứng cuộn thịt bò, nguyên liệu chủ yếu để nấu là trứng gà và thịt bò. Rất dinh

duông!”

Vũ Văn Mặc gạt đầu, Hồng Lăng lập tức gấp một cuốn đặt trên đĩa nhỏ, hấn rất tao nhã gấp lên, đưa vào miệng. Thịt tươi mới, trứng thơm ngào ngạt, rất ngon!

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23

Hồng Lăng thấy Vũ Văn Mặc có vẻ rất thích món này liền gấp thêm cho hấn.

“Vương phi muốn ăn cháo?” Thanh Bình thấy Mộ Dung Thu buông đũa xuống thì liền lên tiếng hỏi.

Mộ Dung Thu gạt đầu: “Múc một chén cho ta.”

Thanh Bình lập tức múc một chén cháo. Dù sao kiếp trước Mộ Dung Thu cũng đã chịu sự giáo dục cao cấp, lớn lên trong một Đại gia tộc nên trong bữa ăn rất có phép tắc, vì thế khi nàng ăn cháo, tư thế không nhanh không chậm, vô cùng tao nhã đẹp mắt.

Vũ Văn Mặc bắt tri bắt giác nhìn Mộ Dung Thu không thể rời mắt. Hồng Lăng đứng cạnh thấy vậy lại tưởng rằng Vũ Văn Mặc đang muốn ăn cháo nên liền múc một chén cho hấn.

Khi chén cháo đặt trước mặt Vũ Văn Mặc, hấn hơi nhủ mảy, không dùng cháo. Nhìn thấy màn này, khóe miệng Mộ Dung Thu lại giật giật, chắc là hấn ăn không nổi nữa. Rõ ràng đã no rồi vậy mà còn đến đây xin cơm của nàng! Ai, một chén cháo ngon như vậy mà lại bỏ, thật là phí phạm. Đồ lẳng phi!

“Từ ngày hôm nay đến ngày quay về phủ Tướng quân, nếu người cần gì cứ đến nói với Thẩm trắc phi, nàng ấy sẽ chuẩn bị tốt. Đến lúc đó, ta và người sẽ ở trong phủ Tướng quân vài ngày, cần chuẩn bị gì hãy thì hãy chuẩn bị đi.” Vũ Văn Mặc lạnh như băng nói.

“Vâng, tôi nay thần thiếp sẽ bắt đầu chuẩn bị.” Mộ Dung Thu lập tức trả lời. Ăn xong đồ ăn của nàng rồi mới chịu nói đến vấn đề chính, đây chẳng phải là vô sự không đáng tam bảo điện* sao.

* : không có chuyện gì không tới

Thoạt nhìn tuy rằng Mộ Dung Thu cung kính nhưng vẫn lộ ra một chút xa cách, Vũ Văn Mặc neho mắt lại, tầm mắt lại đảo qua vài món ăn trên bàn, sâu trong lòng hấn lại nổi lên một tia khác thường.

“Những món ăn này không tệ, khi ở phủ Tướng quân, Vương phi là thường xuyên xuống bếp?”

“Thần thiếp chưa bao giờ xuống bếp. Chẳng qua là thiếp đã từng ăn những món này, nên tự suy nghĩ ra cách nấu. Lúc này, nếu không có sự giúp đỡ của Hồng Lăng và Thanh Bình, không biết thiếp sẽ tạo ra hỗn loạn gì ở phòng bếp nữa. Đồ ăn hơi khó nuốt, là thần thiếp cố gắng ăn, lẽ ra không nên để gia ăn, về sau tuyệt đối sẽ không có việc này xảy ra. Lần tới gia đến, việc đầu tiên thần thiếp làm sẽ là nhắc nhở phòng bếp chuẩn bị một ít thức ăn gia yêu thích, nhất định sẽ không để cho gia thất vọng.” Mộ Dung Thu thấy Vũ Văn Mặc hơi nghi ngờ, vội như hoảng sợ, lời nói cũng rụt rè, e ngại. Tốt nhất là lần cuối cùng, nên chặt đứt suy nghĩ của hấn để về sau hấn không bắt nàng xuống bếp nấu cho hấn.

Bị nêu tên, Hồng Lăng và Thanh Bình càng cúi thấp đầu, khóe miệng không nhịn được khẽ động. Rõ ràng lúc này Vương gia ăn rất nhiều, lại còn có vẻ hài lòng với tài nấu ăn của Vương phi. Vậy tại sao Vương phi lại tỏ ra khiêm tốn như thế? Không phải là Vương phi nên nhân cơ hội lấy lòng Vương gia sao, giữ Vương gia lại một đêm. Sau này tốt nhất là ngày nào cũng làm vài món ăn cho Vương gia để từ từ chiếm lấy sủng ái của người. Nhưng Vương phi nói tới nói lui cũng tỏ vẻ như không muốn giữ Vương gia ở lại.

Cuối cùng Vũ Văn Mặc cũng biết Mộ Dung Thu không đứng ở chỗ nào. Lời nói của nàng nghe qua làm cho hấn thấy đã thể hiện rõ sự khiêm tốn, cấp bậc lễ nghĩa chu toàn nhưng ý tứ sâu xa chính là nàng không muốn tiếp xúc với hấn!

Suy nghĩ này khiến cho tâm tư của Vũ Văn Mặc có phần nặng nề. Nàng bỗng nhiên thay đổi, tuyệt đối không phải là chuyện đơn giản, khi hấn cúi đầu nhìn những món ăn này, cảm thấy có vài phần khó hiểu.

Mộ Dung Thu nào biết biết rằng chỉ với tài nấu ăn trong bếp của nàng lại thêm vài lời nói bóng gió liền được Vũ Văn Mặc xem là thủ đoạn lạt mềm buộc chặt!

“Tài nấu ăn của Vương phi thật là không tệ, mấy món này cũng rất đặc biệt. Thế nhưng vào một số thời điểm không thể quá cuồng vọng, suy nghĩ nhiều. Có chừng mực, biết im lặng, giữ khuôn phép cũng có thể giúp người ta an ổn sống qua ngày.” Vũ Văn Mặc gạt gạt đầu, gương mặt tuấn tú kiên cường, tỉnh xảo lại lạnh thêm vài phần, mỗi một câu nói tuy rằng giọng điệu không khác ngày thường là mấy nhưng nghe kỹ lại thấy trầm thấp thêm vài phần, hàm ý cảnh cáo rất mạnh.

Ý tứ chính là tốt nhất nàng đừng tốn tâm tư, nghĩ rằng chỉ cần nấu vài món ăn thì có thể lấy lòng hắn, sau đó giờ thủ đoạn tranh giành với Thẩm trắc phi. Chỉ cần nàng yên lặng đừng gây chuyện, cuộc sống của nàng cũng sẽ yên ổn, đừng có vọng tưởng những thứ không thuộc về mình!

MD! Mộ Dung Thu thầm mắng một tiếng. Trong lòng cực kỳ tức giận nhưng trên mặt vẫn cười sáng lạn.

“Đương nhiên thần thiếp hiểu, nhưng mà có đôi khi mình muốn sống yên ổn lại có người cố tình không cho, thần thiếp cũng đâu có cách ngăn cản họ đến tìm mình. Huống hồ những việc như vậy thần thiếp cũng không muốn đề ý, bằng không lại vậy bản chính mình!”

Vũ Văn Mặc nhíu nhíu mày, còn đang muốn nói tiếp thì bên tai lại vang lên giọng nói lạnh lùng xa cách của Mộ Dung Thu: “Hong Lăng, Thanh Bình, mang những món này ném hết đi, sau này thường xuyên nhắc nhở bản Vương phi không được tùy tiện xuống bếp, thật sự là quá khó ăn, sao ta có thể làm cho tâm tình của gia không thoải mái được. Các người nhanh tay dọn đi, ném hết đi.”

“Vâng.” Hong Lăng và Thanh Bình lập tức bước lên, nhanh tay mang tất cả thức ăn trên bàn đi.

Sau đó, Mộ Dung Thu nhìn Vân Mai phân phó: “Vân Mai, đi pha một bình trà rồi đem đến đây.”

“Vâng, Vương phi.”

Vũ Văn Mặc chậm rãi đứng dậy, hơi cau mày nhìn Mộ Dung Thu. Nàng ta thay đổi quá nhiều, không biết có phải là đã thật sự hết hy vọng với hắn không. Nhưng nếu đây là thủ đoạn lật mềm buộc chặt, như vậy hắn phải công nhận là nàng đã thành công thu hút sự chú ý của hắn. Tuy vậy, hắn chán ghét loại thủ đoạn này nên hắn sẽ tìm cách chất dứt suy nghĩ này của nàng. Hắn hơi đắm chiêu, đứng dậy bước ra cửa, quên cả chào tạm biệt Mộ Dung Thu.

Đúng lúc Thu Cúc mở cửa, một chân Vũ Văn Mặc đã đặt ngoài cửa, phía sau lại truyền đến giọng nói của Mộ Dung Thu.

“Gia đi thông thả.”

Vũ Văn Mặc dừng bước một chút, gạt đầu nhưng quay lưng về phía Mộ Dung Thu, sau đó cũng không quay đầu lại, liền dứt khoát bỏ đi.

Đợi Vũ Văn Mặc đi, khi Hong Lăng trải giường cho Mộ Dung Thu mới ôn nhu khuyên: “Vương phi, lần này chúng ta trở về phủ Tướng quân, Đại thiếu gia và Nhị tiểu thư nhất định sẽ giờ thủ đoạn, đến lúc đó nếu Vương gia không giúp, chắc chắn Vương phi sẽ gặp rất nhiều phiền phức và thị phi, nhưng hôm nay, Vương phi...”

Nàng chưa nói dứt câu, Mộ Dung Thu đã cười ngắt lời: “Không ngại, trong lòng Vương gia vốn không có bản Vương phi, cần gì phải cường cầu. Huống hồ, phủ Tướng quân to đến như vậy nhưng chỉ có một mình bản Vương phi là đích nữ, còn hai người kia đều là thứ xuất, người nghĩ bọn họ có thể ra oai trước mặt ta sao?”

Hong Lăng muốn nói nhưng không nói ra được, cuối cùng phải nuốt ngược vào trong. Đại thiếu gia và Nhị tiểu thư đều là phiên toái lớn, không biết Vương phi có thể ứng phó được không. Cũng không biết, cuộc sống của Đại phu nhân trong phủ Tướng quân như thế nào nữa! Mấy người đi nương kia không ai tốt cả!

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24

Tất nhiên là Mộ Dung Thu biết Hong Lăng lo lắng, nhưng nếu bảo nàng đi lấy lòng Vũ Văn Mặc thì nàng có chết cũng không làm. Hẳn ăn của nàng vài miếng đồ ăn mà nàng còn đau lòng chứ nói gì tới việc bảo nàng đi lấy lòng hắn.

Nàng cũng biết đám người trong phủ Tướng quân đều không phải dễ đối phó, nhưng Mộ Dung Thu bây giờ đâu còn là Mộ Dung Thu của ngày xưa, làm sao có thể để người khi dễ mình như vậy?

Nhìn Hong Lăng lo lắng, nàng mỉm cười trấn an: “Thuyền tới cầu tự nhiên ắt sẽ thắng, việc này tới lúc đó rồi hãy nói.”

* : câu này muốn nói mọi chuyện nên để tự nhiên, chuyện gì đến sẽ đến, không thể gấp gáp được

Hong Lăng dạ một tiếng, trải giường xong liền rời đi.

Đêm nay, Mộ Dung Thu ngủ rất ngon.

Vũ Văn Mặc trở lại Trúc viên cũng nói vài chuyện với Thẩm trắc phi. Khi Thẩm trắc phi nghe Vũ Văn Mặc ăn vài món ở Mai viên không khỏi nghĩ,

chẳng lẽ mấy ngày nay phòng bếp làm đồ ăn không hợp khẩu vị của hân? Nghe nói tối nay đích thân Mộ Dung Thư xuống bếp. Không ngờ một nữ nhân tính tình không có gì tốt như nàng ta lại biết nấu ăn.

Nàng nằm trên giường nhưng cứ trần trọc. Đêm nay Thảm trắc phi mất ngủ.

Hôm sau

Trời hơi âm u, cảnh vật có chút buồn làm cho tâm tình của người ta cũng nặng nề theo. Sau khi ăn sáng xong, Mộ Dung Thư vốn định đến thư phòng đọc sách, nhưng nàng còn chưa đi ra khỏi phòng, liền nghe một nha hoàn thông báo có Đại phu nhân, Tam phu nhân cùng Tứ phu nhân đến thỉnh an.

Mộ Dung Thư cho các nàng vào. Ba người họ giống như có ý trang điểm thật tỉ mỉ, quần áo trên người đều là tơ lụa thượng đẳng, trang sức cũng là vàng bạc chói lọi, vừa mới bước vào, đã khiến người ta loá mắt, khác xa so với thời tiết u ám bên ngoài.

“Nô tì tham kiến Vương phi.” Ba người cùng phúc thân hành lễ.

Mộ Dung Thư cười nhạt nói: “Ba vị muội muội đứng dậy đi. Hồng Lăng, lấy ghế cho ba vị phu nhân.”

Sau khi ba vị phu nhân ngồi xuống, liền đưa mắt nhìn Mộ Dung Thư. Tối hôm qua Vương gia lại đến Mai viên, nhưng không có ở lâu sau liền rời đi, nghe nói Vương gia đến là vì chuyện trở về phủ Tướng quân. Bọn họ đều biết rõ. Chẳng phải là Vương gia sợ sau khi Vương phi hỏi phủ lại gây chuyện sao? Nhưng mục đích chính của các nàng hôm nay là phải xác nhận xem có phải là Vương phi cùng Thảm trắc phi đứng chung một thuyền không?

“Sao hôm nay ba vị muội muội lại có thời gian đến thăm ta thế?” Mộ Dung Thư hí hóp mắt, quan sát ba người. Đối với mục đích đến thăm hỏi của ba người, không cần tốn công suy nghĩ cũng đoán được. Thứ nhất là vì tối hôm qua Vũ Văn Mặc đến đây, thứ hai là vì mấy ngày trước nàng đi Trúc viên uống trà rồi còn nói chuyện vui vẻ với Thảm trắc phi. Vương phủ to như vậy nhưng chỉ cần gió động cỏ lay thì tin tức liền truyền khắp nơi.

Nàng tươi cười sáng lạn nhìn ba người.

Đại phu nhân lên tiếng đầu tiên: “Ngày mai Vương phi đã trở về phủ Tướng quân, lại phải ở đó vài ngày. Hiện giờ phụ thân của Vương phi là Mộ Dung Đại Tướng quân đại thắng trận hồi kinh, theo lý thì bọn nô tỳ phải có chút lễ vật, hi vọng Vương phi có thể nhận.” Dứt lời, nàng liền sai nha đầu bên cạnh dâng lễ vật.

Trên khay là một pho tượng phật bằng ngọc trắng óng ánh trong suốt, thủ công tinh tế, vừa nhìn đã biết không phải là đồ thường, tất nhiên là vô giá. Không ngờ chỉ là một người thiếp mà ra tay hào phóng như vậy.

“Nô tì mong Vương phi sớm ngày vì Vương gia sinh quý tử. Tổng Từ Quan Âm này đã được làm phép tại Thanh Phong tự, là vật mẫu thân đưa cho nô tì.” Đại phu nhân thấy ánh mắt của Mộ Dung Thư dừng trên tượng phật thì chớp chớp mắt, vô cùng chân thành nói.

“Vay bản Vương phi đa tạ muội. Thế nhưng, Tổng Từ Quan Âm này nếu đã được làm phép thì tại sao muội mang bên người đã gần hai năm mà vẫn chưa có tin vui?” Mộ Dung Thư cười nhạt hỏi, sau đó phất tay ra hiệu cho Hồng Lăng nhận lấy pho tượng Tổng Từ Quan Âm.

Đại phu nhân nghẹn lời, trừng mắt nhìn, đáy mắt tràn đầy oán hận. Mộ Dung Thư cũng biết châm chọc người khác! Đáng giận! Chớp mắt, ánh mắt lại rơi vào trên người Hồng Lăng.

“Ha ha...” Tiếng cười thanh thúy dễ nghe như chuông bạc của Tam phu nhân vang lên. Nàng gọi nha hoàn sau lưng dâng lễ vật rồi: “Nô tì không thể ra tay hào phóng như Đỗ tỷ được, chỉ xin dâng lên Đại tướng quân một bức họa mà thôi.”

Mộ Dung Thư nghiêng đầu nhìn về phía bức họa ở trong tay nha hoàn kia, trong bức họa vẽ một vị Tướng quân trên chiến trường đang đối mặt với quân địch. Bức họa sinh động, đúng là vật quý! Nàng dời tầm mắt xuống dưới. Vài hàng lạc khoản* với nét chữ rồng bay phượng múa khiến ánh mắt nàng đang lơ đãng bỗng nhiên nhìn thật kỹ lại. Người trong bức họa lại là Tư Đồ tướng quân, phản nghịch của tiên triều!

* : dòng chữ nhỏ ghi ngày tháng và tên người vẽ tranh, đi câu đối, dụng bia, v.v., thường là ở góc phía dưới đề lạc khoản

Đây là tranh cấm! Nếu ai bị phát hiện là cất giữ bức họa này, chắc chắn sẽ bị chém đầu!

Tam phu nhân vẫn cười một cách rất ngây thơ vô tội.

“Phượng Dung Mai, người thật to gan!” Mộ Dung Thư đập tay rất mạnh lên bàn, ly trà bị chấn động khẽ rung, giọng nói giận dữ khiến Tam phu nhân run sợ, vội quỳ sụp trên mặt đất.

Đại phu nhân, Tứ phu nhân và mọi người trong phòng đều rất khó hiểu. Tam phu nhân run rẩy, ngẩng đầu không hiểu hỏi: “Vương phi, vì sao? Sao người lại...” Làm sao có thể bỗng nhiên thay đổi được? Vừa rồi về mặt của Vương phi không phải là rất thích bức họa này sao? Bức tranh này là nàng tìm trong đồ cưới của nàng, có thể...!

“Bức họa này là vật của phản tặc tiên triều! Hễ ai cất giữ bức họa sẽ bị chém đầu!” Mộ Dung Thư lạnh lùng nói.

“Cái gì?” Tam phu nhân kinh hãi ngã trên đất. Sao bức họa này có thể là vật của tiên triều? Nàng không ngừng xoay tròn tròn mắt, trên thái dương đã đổ mồ hôi lạnh. Chẳng lẽ là trước khi nàng xuất giá, mẹ cả đã có ý hãm hại nàng? Mang vật này làm đồ cưới cho nàng? Đáng giận, mẹ cả thật sự không muốn cho nàng sống tốt mà! Muốn hại chết nàng! Không đúng, trước kia nàng đã từng xem qua bức họa này, vẫn là bức họa này, nhưng không có máy

hàng chữ trên bức họa!

Chẳng lẽ ... Có người muốn hại nàng?

Đại phu nhân và Tứ phu nhân nhìn nhau. Xem ra lá gan của Tam phu nhân cũng thật lớn! Bất quá, hôm nay ba người các nàng đến đây chỉ để chứng thực mối quan hệ giữa Vương phi cùng Thẩm trắc phi! Hơn nữa, dù sao Mộ Dung Thu cũng là đích nữ của Đại Tướng quân, thân phận cũng rất cao quý, các nàng là người trong Vương phủ, cũng muốn chứng tỏ cho Vương gia nên mới tìm vài món lễ vật thích hợp dâng tặng. Ai ngờ, Tam phu nhân lại làm ra chuyện này! Nàng ta cũng không chịu lau mắt nhìn cho rõ, thứ lễ vật này sao có thể tùy tiện dâng lên. Nếu để người có ý đồ xấu biết, Mộ Dung Thu không thoát được thì với thân phận tiểu thiếp thấp kém như các nàng còn có thể thoát sao? Hai người không khỏi đưa ánh mắt trách cứ về phía Tam phu nhân.

“Vương phi, nô tì không biết đây là gì. Nô tì không biết gì cả, nếu nô tì biết, nhất định sẽ đốt nó đi, làm sao dám dâng cho Vương phi được? Xin Vương phi minh giám!” Tam phu nhân thất kinh, lời nói run run, còn đập đầu mấy cái.

Mộ Dung Thu nhú nhú mày. Thái độ Tam phu nhân không giống như đang giả vờ, mà Tam phu nhân cũng không phải người ngu dốt như vậy, nhưng tại sao nàng ta lại đưa tranh cấm cho nàng, bên trong chắc chắn có điều mờ ám.

Nàng bắt động thanh sắc, ánh mắt lạnh lùng dừng trên người Đại phu nhân và Tứ phu nhân, sau đó lần nữa dừng trên người Tam phu nhân.

“Sao? Chuyện này thật sự là không có liên quan tới ngươi sao?”

“Nhất định là có người muốn hại nô tì! Xin Vương phi hãy cho nô tì một sự công bằng!” Tam phu nhân liên tục dập đầu. Nàng rất sợ, nhất định lần này là rơi vào bẫy của người kia rồi, người này ra tay thật tàn nhẫn! Khiến nàng trong khoảng thời gian ngắn không kịp trở tay!

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25

Mộ Dung Thu nhú mày, phát tay bảo Hồng Lăng mang bức họa đến cho nàng.

Sau khi cẩn thận xem, nàng thấy mực trên bức họa hơi mờ, tuy mấy chữ này hạ bút vô cùng nhẹ, hòa lẫn vào màu mực cũ, nhưng nếu cẩn thận quan sát, dựa vào hiểu biết về hội họa của nàng ở kiếp trước, nàng có thể chắc chắn mấy chữ này chỉ mới được thêm trong vòng hai ngày nay!

Nàng nhìn xung quanh hai lượt, ánh mắt lại một lần nữa dừng ở trên người Tam phu nhân - Phương Dung Mai, người đang run rẩy quỳ trên mặt đất, ánh mắt sắc bén, khiến người khác không thể trốn tránh.

Việc này khẳng định không phải do Phương Dung Mai làm, nàng ta không có ngu ngốc đến như vậy, thế nhưng...

Mộ Dung Thu âm thầm lắc đầu, chuyện này nàng cũng không muốn quản! Cũng không cần phải quản! Việc gì nàng phải tự đẩy mình vào vũng bùn. Chuyện này diễn biến ra sao thì chỉ còn cách trông chờ vào số mệnh của Phương Dung Mai!

Đại phu nhân và Tứ phu nhân cũng khẩn trương nhìn Mộ Dung Thu. Sự việc ngày hôm nay tuy là do Phương Dung Mai nhưng dù gì cũng là ba người cùng đi chung, nhất định sẽ bị liên lụy. Tốt nhất là Phương Dung Mai không nên xảy ra chuyện gì. Cả hai cùng trông đợi nhìn về phía Mộ Dung Thu, hi vọng Mộ Dung Thu có thể giải quyết việc này.

“Dù sao bản Vương phi cũng không có quản chuyện trong phủ nên chuyện này ta không thể tự quyết định, Hồng Lăng, đưa ba vị muội muội đến chỗ Thẩm trắc phi, cứ để Thẩm muội xử lý.” Mộ Dung Thu thu hồi ánh mắt sắc bén, nhẹ giọng ra lệnh.

Cái gì? Tam phu nhân bần rùn cả tay chân, sắc mặt tái nhợt, té ngã ra trên đất, ánh mắt ngây ra. Việc này nếu để cho Thẩm trắc phi xử lý là chẳng khác nào đến tai Vương gia, đến lúc đó nàng làm sao có thể biện giải để thoát thân?

Không được, chuyện này không thể truyền ra ngoài! Nhất định phải giải quyết ở chỗ của Vương phi. Còn về phần ai là người ám hại nàng, sau này có thời gian nàng sẽ từ từ điều tra! Nghĩ đến đây, Tam phu nhân lập tức ôm chân Mộ Dung Thu, khẩn giọng cầu xin: “Nô tì biết sai rồi. Nếu sớm biết đây là cấm vật, nhất định sẽ đốt nó đi chứ không dám đưa cho Vương phi! Nô tì thật sự biết sai rồi, cầu xin Vương phi tha thứ.”

“Bản Vương phi cũng biết ngươi sẽ không làm chuyện hồ đồ như thế. Nhưng lúc này bản Vương phi cũng hết cách. Dù muốn bỏ qua chuyện này cũng không được. Ngươi xem trong phòng đông người như vậy, sự việc này sẽ bị truyền ra rất nhanh. Hơn nữa hiện nay vương phủ do Thẩm trắc phi quản lý, nếu bản Vương phi nhúng tay can thiệp vào việc này, nhất định sẽ gây ra nhiều thị phi khiến cho Vương gia trách cứ. Tốt nhất Phương muội nên nghĩ cách giải thích với Thẩm trắc phi đi.” Mộ Dung Thu nhàn nhạt nói vài câu rồi quay đầu dùng ánh mắt ra hiệu cho Hồng Lăng.

Hôm nay mấy người đó đến đây đều có mục đích riêng nhưng thật không ngờ, chẳng những bọn họ không đồng lòng mà còn có thêm tiết mục vu oan hãm hại đặc sắc này. Vở kịch vui này ngày càng thú vị, không biết Thẩm trác phi sẽ giải quyết vụ này ra sao.

Hồng Lăng lập tức bước lên phía trước, nhìn Tam phu nhân nói: “Tam phu nhân đừng cầu xin với Vương phi nữa, mời đi theo nô tì tới gặp Thẩm trác phi.”

Tam phu nhân cắn chặt răng. Mỗi câu nói của Mộ Dung Thu đều là từ chối, căn bản không muốn dính vào việc này. Huống hồ Mộ Dung Thu chắc chắn chỉ muốn nàng bị đuổi khỏi Vương phủ thì làm sao có thể giúp đỡ? Nàng hận đến nghiến răng nghiến lợi. Tại sao nàng có thể bất cẩn phạm vào sai lầm như thế này! Chỉ mong Thẩm trác phi nhân từ mà nương tay với nàng.

Đại phu nhân và Tứ phu nhân nhìn nhau, nếu để Thẩm trác phi giải quyết việc này thì việc sẽ càng thêm phiền! Hôm nay các nàng chỉ định đến để nghe ngóng tin tức, không ngờ lại rơi vào tình cảnh như vậy! Còn đưa thêm hậu lễ, thật là mất nhiều hơn được.

Mộ Dung Thu phất tay bảo các nàng lui ra, sau đó không đợi các nàng cất bước đã đi ra ngoài trước.

Sắc mặt Tam phu nhân trắng bệch, lao đảo đứng lên, ánh mắt âm trầm hung hăng nhìn theo bóng lưng của Mộ Dung Thu, hai tay gắt gao nắm thành quyền.

Không đến nửa canh giờ sau, Hồng Lăng từ chỗ Thẩm trác phi trở về.

Mộ Dung Thu đang đọc sách, ngẩng đầu lên nhìn Hồng Lăng.

“Vương phi, Vương gia cũng ở trong Trúc Viên. Thẩm trác phi sai nô tì mời Vương phi đến đó một chuyến.” Hồng Lăng sắc mặt khê biến nói.

Muốn nàng đến đó? Thẩm trác phi muốn làm gì? Nàng khê chau mày.

“Sự việc do Tam phu nhân gây ra, Thẩm trác phi mời Vương phi đến đó làm gì?” Thu Cúc đang đứng một bên hầu hạ cũng nghi ngờ hỏi.

Hồng Lăng nhìn Thu Cúc nói: “Thẩm trác phi không nói, Vương gia cũng không lên tiếng. Hiện tại đang chờ Vương phi đến.”

Nghe vậy, Mộ Dung Thu gật đầu: “Đi thôi.”

Muốn biết chuyện gì xảy ra, đến xem chẳng phải sẽ biết sao?

Trúc viên

Lúc Mộ Dung Thu đến Trúc viên, đầu tiên nàng nhìn thấy ba vị phu nhân đang run rẩy quỳ trên mặt đất, Thẩm trác phi và Vũ Văn Mặc đều ngồi ở ghế chủ vị, sắc mặt cả hai vô cùng âm trầm nhìn ba người kia. Nhìn thấy Mộ Dung Thu đến, sắc mặt hai người có chút thay đổi.

“Tỷ tỷ đã đến.” Thẩm trác phi từ trên chỗ ngồi đứng lên, đi qua trước mặt ba vị phu nhân, thân thiết cầm tay của Mộ Dung Thu.

Thấy thế, Mộ Dung Thu nhướn mày, sâu trong con ngươi hiện lên một tia lạnh lẽo, nét mặt cũng không biểu lộ gì, chỉ mỉm cười, giả bộ không hiểu hỏi: “Không biết muội mời tỷ tỷ đến đây là có chuyện gì?”

Tươi cười của Thẩm trác phi hơi cứng lại, quay đầu nhìn thoáng qua ba vị phu nhân, sau đó nhìn về phía Mộ Dung Thu, ôn nhu cười nói: “Tỷ ngồi xuống trước rồi nói.”

Sau đó bèn kéo Mộ Dung Thu đến ngồi vào chỗ nàng ta vừa ngồi.

Đáy mắt Mộ Dung Thu lại thoáng hiện một tia lạnh lẽo, mắt hơi nhìn thoáng qua tòa băng sơn Vũ Văn Mặc đang ngồi bên cạnh. Trong lòng nàng cười lạnh, xem ra Thẩm trác phi cũng biết việc này khó giải quyết, nàng ta đặt nàng ngồi vào vị trí này, chẳng phải muốn quăng việc này cho nàng giải quyết sao? Tâm tư Thẩm trác phi thật linh hoạt!

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26

“Muội mời tỷ đến là vì chuyện của Phương muội. Vừa rồi, tuy tỷ đã sai Hồng Lăng đưa Phương muội cùng hai vị muội muội đến đây nhưng muội lại muốn biết rõ đầu đuôi câu chuyện nên mới mời tỷ tỷ đến.” Thẩm trác phi ôn nhu nói. Vừa nói xong liền ngồi bên cạnh Mộ Dung Thu.

Mộ Dung Thư tiếp nhận ly trà trong tay nha hoàn, khuấy nhẹ mặt trà, gạt bỏ vài mảnh vụn của trà trong nước rồi tào nhã nhấp một ngụm, mới ngẩng đầu lên liền nhân nhạ nhìn lướt qua Tam phu nhân đang quỳ bên dưới, sau đó dùng một giọng điệu hết sức kinh ngạc hỏi lại: “Việc này còn chưa giải quyết sao?”

Thẩm trắc phi sắc mặt hơi cứng lại, trong lòng không tránh được một cổ oán hận, việc lần này của Tam phu nhân thật khó giải quyết, nếu xử lý không tốt sẽ bị mọi người dèm pha, hơn nữa hôm nay Vương gia cũng ở đây, nàng càng không thể dễ dàng ra quyết định, cho nên mới mời Mộ Dung Thư đến để đẩy việc này sang cho nàng ta xử lý.

Lúc này nếu Mộ Dung Thư hỏi, sẽ có người cho rằng nàng quản sự không nghiêm, Thẩm trắc phi âm thầm cắn chặt răng, nhìn lướt qua Vũ Văn Mặc.

“Vừa rồi Phương muội cũng đã trình bày sự việc này từ đầu tới cuối một lần rồi, theo muội, trong đó nhất định có điều mờ ám. Nhưng dù sao đi nữa thì chuyện này xảy ra ở Mai viên, nên muội cũng không dám tùy tiện đưa ra quyết định, sau khi cân nhắc muội nghĩ chuyện này để tỷ tỷ xử lý là tốt nhất, mới có thể làm cho hạ nhân trong phủ kính phục.” Thẩm trắc phi cực kì thận trọng nói. Nói gần nói xa thì cũng là chuyện này xảy ra ở Mai viên, nên phải để chủ nhân của Mai viên xử lý, nàng không muốn có quan hệ gì trong chuyện này.

Nghe vậy, Mộ Dung Thư trong lòng cười lạnh. Thẩm trắc phi thật đúng là tâm cơ thâm trầm! Sóng mắt lưu chuyển, bên môi tươi cười nhuộm một tia mỉa sác. Nếu như người ta đã tỉ mỉ tính kế như thế, vì lý vì tình nên nàng cũng nên phối hợp một chút, nhưng mà... nàng tươi cười càng sâu hơn, muốn nàng phối hợp sợ rằng Thẩm trắc phi cũng sẽ phải trả một cái giá không rẻ đâu!

“Ah? Nghe muội nói như vậy, thì việc này để đích thân tỷ giải quyết đi vậy.” Mộ Dung Thư gật đầu nói.

Hồng Lăng rất lo lắng, lòng bàn tay đỏ rất mờ hôi lạnh, tại sao Vương phi lại đáp ứng? Việc này rất khó giải quyết, người ta muốn né còn không kịp, vậy tại sao Vương phi lại đại dật đâm đầu vào?

Tam phu nhân đang quỳ phía dưới cũng rất hồi hộp, một cổ bất an ập đến, bây giờ nàng có nói đến gây lười cũng không có cách nào thoát được, nàng âm thầm nhìn về phía người từ đầu đến giờ vẫn một mực yên lặng im lặng không nói, cũng chưa liếc nhìn nàng một lần nào – Vũ Văn Mặc, chỉ hy vọng Vương gia có thể nhìn rõ mọi việc, chứng minh việc này không có liên quan đến nàng.

Đại phu nhân cùng Tứ phu nhân rất biết nghe lời, trước mặt Vũ Văn Mặc chỉ ngoan ngoãn ngồi yên mới có thể giữ mình, còn về phần Tam phu nhân, vốn có quan hệ tỷ muội với các nàng nhưng khi xảy ra chuyện, vẫn nên giữ khoảng cách là tốt nhất!

Vũ Văn Mặc nghiêng đầu nhìn Mộ Dung Thư, hẳn cũng có nghi hoặc như Thẩm trắc phi, chẳng lẽ Mộ Dung Thư không biết tính nghiêm trọng của chuyện này? Nếu đã biết tại sao còn nhúng tay vào?

Mộ Dung Thư thấy không khí an tĩnh có chút quỷ dị, liền cười nhìn về phía Vũ Văn Mặc nói: “Gia cảm thấy việc này nên để ai giải quyết?”

Tìm Thẩm trắc phi tựa như bị chậm lại, suy nghĩ cũng có vẻ như chậm mấy nhịp, đối với hành động của Mộ Dung Thư nàng thật sự là không hiểu, bởi vậy, nàng vẫn giữ yên lặng, nàng không biết chuyện gì đang xảy ra nên không dám tùy tiện lên tiếng. Bây giờ, lại nghe đến câu hỏi của Mộ Dung Thư đối với Vũ Văn Mặc, tâm lập bộp một chút, một suy nghĩ đáng sợ liền hiện lên.

Vũ Văn Mặc là người rất khôn khéo, tuy rằng thường ngày hẳn rất lạnh lùng, nhưng ở trong quan trường có loại âm mưu thủ đoạn nào hẳn chưa từng dùng? Mộ Dung Thư vừa hỏi, hẳn đương nhiên biết là chuyện gì xảy ra, lúc này hơi cau mày.

“Mặc dù thân thiếp là chính phi, nhưng dù sao quản sự chính của Vương phủ là Thẩm muội. Nếu để việc này cho thân thiếp xử lý chẳng phải là làm cho hạ nhân trong phủ bàn tán không phục sao? Cũng làm cho người ngoài phủ dèm đặt linh tinh?” Mộ Dung Thư thấy Vũ Văn Mặc không trả lời, sắc mặt của Thẩm trắc phi thì lại thay đổi thất thường, ở trong lòng liền cười lạnh, nàng ta im lặng không nói gì nhưng cũng không muốn nàng đoạt quyền?

Mọi người trong phòng đều có thể hiểu được ý tứ của Mộ Dung Thư, việc này muốn nàng quản thì cũng được đi nhưng mà nếu không cho nàng nắm quyền thì sẽ hạ nhân sẽ không phục! Quan trọng hơn nàng đường đường là Chính phi của Nam Dương Vương! Vậy mà cầm quyền lại là một Trắc phi.

Ai cũng là người có tâm tư, sau khi nghe lời nói của Mộ Dung Thư, Vũ Văn Mặc, Thẩm trắc phi, ba vị phu nhân cùng mấy nha hoàn ở xung quanh đều hiểu, Vương phi tuyệt đối không phải là quả hồng mềm có thể tùy tiện để người ta nắn bóp nữa!

“Gia tại sao không trả lời?” Mộ Dung Thư cười hỏi.

Lúc này Thẩm trắc phi như đang ngồi trên đồng lửa, nàng cũng thật không ngờ là Mộ Dung Thư lại khó đối phó như thế, tính toán cũng không thua ai! Thấy Vũ Văn Mặc trầm mặc, nàng liền biết Vũ Văn Mặc sẽ tuyệt đối không để cho Mộ Dung Thư nắm quyền. Nhưng... Việc này làm sao giải quyết đây?

“Nếu người có thể giải quyết việc này, để tránh người khác dèm pha thì từ hôm nay người liền giúp đỡ Nhu nhi quản sự.” Sau nửa giây trầm mặc, Vũ Văn Mặc trả lời với Mộ Dung Thư. (nhu nhi...)

Nghe nói, tay Thẩm trắc phi run rẩy một chút. Sao Vương gia có thể để cho Mộ Dung Thư quản sự? Lúc nàng mặt mày tái nhợt, đầu óc trống rỗng liền thấy Vũ Văn Mặc âm thầm đưa mắt trấn an mình, nàng lập tức hiểu việc khó xử lý như vậy nhất định hẳn không muốn nàng quá khó xử, nhưng lại không muốn để người ngoài dèm pha nên mới đáp ứng yêu cầu của Mộ Dung Thư! Dù sao, hẳn là nam nhân, chuyện của nội viện, hẳn cũng không tiện nhúng tay! Huống hồ Mộ Dung Thư chỉ giúp đỡ nàng, nàng vẫn là người quản sự chính của phủ!

Sau khi nghĩ thông suốt, nàng liền đứng dậy đối Mộ Dung Thư phúc thân hành lễ, “Vậy chuyện này giao cho tỷ tỷ toàn quyền xử lý. Nếu như có việc gì

tỷ tỷ cần muối làm, muối nhất định sẽ cố gắng giúp đỡ hết sức.”

Mộ Dung Thụ cúi đầu dùng trà, nhếch môi xem như không nhìn thấy hai người bọn họ trao đổi ánh mắt, cũng tỏ vẻ như không phát hiện ra âm mưu cùng tính kế. Bất quá... Ta và người chưa đi đến cùng, kết quả ai thắng ai thua vẫn chưa biết được. Mộ Dung Thụ thành danh trên thương trường, sao có thể dễ dàng bị người khác tính kế mà không biết đây?

Quyền hành cũng không thể trong một sớm một chiều mà đoạt lại được, mặc dù hiện giờ đối phương đang tính kế nàng nhưng dù sao thì cũng đã bước được bước đầu tiên, cơ hội đưa đến trước mặt nếu không chớp lấy thì thật uổng đi! Dù gì đi nữa, việc này nàng cũng hoàn toàn có khả năng xử lý!

“Tỷ tỷ tạ ơn muội.” Mộ Dung Thụ cười nhạt trả lời. Trong mắt có một đạo tinh quang chợt lóe lên. Lúc nàng thoải mái tự nhiên đứng dậy, ánh mắt lạnh lùng lại lần nữa lướt qua người Vũ Văn Mặc.

Đôi mắt tối đen, thâm trầm của Vũ Văn Mặc lộ ra vẻ căng thẳng, hàn khí từ hân tỏa ra cũng lạnh đến thấu xương, môi mím chặt thành một đường.

Mộ Dung Thụ giả vờ như không thấy, vẫn nhìn hân tươi cười như hoa. Nàng xoay người đối mặt với Tam phu nhân đang run rẩy quỳ dưới đất nói: “Vừa rồi bản Vương phi đã suy nghĩ lại, tuy bức tranh cảm kia là do Tam phu nhân đưa tới, nhưng nét mực trên bức họa rõ ràng chỉ mới được viết thêm trong vòng mấy ngày nay. Chỉ với điều này, khả năng phạm tội của Tam phu nhân đã được giảm đi.”

Tam phu nhân trừng hai mắt, không thể tin được là Mộ Dung Thụ lại lên tiếng biện hộ cho nàng, lập tức hai mắt tỏa sáng, tràn đầy hy vọng nhìn về phía của Mộ Dung Thụ.

Thẩm trắc phi nhíu chặt đôi mày lá liễu, nàng muốn nhìn xem Mộ Dung Thụ sẽ giải quyết việc này như thế nào?

“Thật sự có người muốn hãm hại nô tì, xin Vương phi cho nô tì một cái công đạo!” Tam phu nhân dập đầu ba cái, nước mắt rùng rùng đầm đìa đáng yêu nói.

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27

“Vậy trước tiên người nói cho ta biết, trừ người ra còn có ai đã từng chạm qua bức họa này, hoặc có ai biết người muốn dâng bức họa này cho bản Vương phi?” Mộ Dung Thụ thấp giọng hỏi.

Tam phu nhân lúc này tạm yên lòng, nghe Mộ Dung Thụ hỏi, tròn mắt liên bất đầu chuyển động không ngừng, cố nắm bắt từng chi tiết nhỏ nhất để cứu mạng, cuối cùng hai mắt tỏa sáng, vội vàng trả lời: “Bức tranh này vẫn luôn được cất giữ trong rương, chưa bao giờ lấy ra, hai ngày trước mới lấy từ trong rương ra. Thấy được bức họa này chỉ có Nhị đẳng nha hoàn - Ngọc Nhuận... trong hai ngày này còn có hai bà tử vào phòng nô tỳ để...” Câu cuối cùng Tam phu nhân có chút lắp bắp, dường như có điều khó nói.

Mộ Dung Thụ âm thanh lạnh lùng nói: “Nếu không muốn chết, nói tiếp!”

Giọng nói lạnh lẽo tuyệt tình, thân thể Tam phu nhân lại run rẩy, môi mấp máy muốn nói nhưng lại thôi, đầu cúi xuống, cuối cùng lên tiếng, giọng nói vì sợ hãi mà khàn khàn: “Hai người bà tử đến để nô tì phái ra ngoài mua xuân dược...”

Xuân dược? Mộ Dung Thụ lại cười lạnh, hơi quay đầu nhìn lướt qua Vũ Văn Mặc. Lúc hân nhìn Tam phu nhân, ánh mắt hiện lên một tia chán ghét.

Ở trong nhà cao cửa rộng, nữ nhân vì được nam nhân sủng ái có thể dùng bất kỳ thủ đoạn nào, đây là luật lệ ai ai cũng biết nhưng nói ra miệng lại là một chuyện khác. Chẳng trách Vũ Văn Mặc lại tỏ ra chán ghét.

Thẩm trắc phi bình tĩnh nhìn Mộ Dung Thụ, tuy nhìn qua có vẻ bình tĩnh, nhưng trong lòng đã nổi lên sóng gió, nếu Mộ Dung Thụ có thể giải quyết chuyện này, nàng ta chắc chắn có thể tham gia vào việc quản sự.

Đại phu nhân và Tứ phu nhân cúi đầu, Tam phu nhân lúc này đã là xấu hổ không còn cách nào ngẩng đầu đối mặt với mọi người, hai người các nàng tuy vui sướng khi người gặp họa, nhưng vẫn lo sợ sẽ rước họa vào thân, dù sao phương pháp tặng lễ vật này là do ba người các nàng cùng nghĩ ra.

Mộ Dung Thụ thoáng trầm tư một lát, sau đó bảo Hồng Lăng: “Cho gọi Ngọc Nhuận và hai bà tử kia tới đây.”

Hơn một khắc sau, Ngọc Nhuận cùng hai bà tử cúi đầu tiến vào.

Vừa đến, cả ba liền “phịch” một tiếng đồng loạt quỳ xuống.

“Các ngươi có biết bản Vương phi cho gọi các ngươi đến là vì chuyện gì không?” Mộ Dung Thu nhìn lướt qua các nàng rồi trầm giọng hỏi.

Ba người nhìn nhau, trong lòng run sợ. Ngọc Nhuận hướng về phía Mộ Dung Thu dập đầu một cái, nhỏ giọng trả lời: “Việc này thật sự là không liên quan đến nô tì, đồ vật của chủ tử nô tì đựng vào còn không dám, huống gì nói đến vu oan hãm hại. Hi vọng Vương phi minh giám.”

“Nô tì cũng không biết gì, bọn nô tì chỉ mang thuốc đến cho Tam phu nhân thôi, bọn nô tì không biết phu nhân muốn dâng bức họa đó cho Vương phi.” Một trong hai bà tử run rẩy nói.

Đầu tiên Mộ Dung Thu nhìn về phía Ngọc Nhuận. Nha đầu này lớn lên như hoa như ngọc, mông lớn eo nhỏ, đuôi lông mày ẩn ẩn phong tình, một nhị đẳng nha hoàn có dung mạo xinh đẹp có rất nhiều cơ hội trở thành nha đầu thông phòng, nếu được sủng ái có thể được nhắc lên làm thiếp. Thế nhưng, trong tình huống hiện nay, chủ tử gặp nạn, nàng lại là người bị nghi ngờ nhiều nhất nhưng tinh thần lại rất trấn định, biết cách tránh nặng tìm nhẹ, trốn tránh trách nhiệm. Lại nhìn hai bà tử, thân mặc vải thô áo gai, thân thể gầy yếu, da dẻ vàng như nến, ngày thường nhất định làm việc nặng, cho nên mới phải xuất phủ để tìm mua loại thuốc như vậy thì mới không để người khác nhận ra.

Trong lòng nàng cân nhắc một phen, sau đó, đứng trên người Ngọc Nhuận, trầm giọng hỏi: “Vậy ngươi nói cho bản Vương phi, không phải ngươi, vậy ai ra tay?”

Tam phu nhân môi trắng bệch, hận đến nghiến răng, ngẩng đầu ngoan độc nhìn Ngọc Nhuận nói: “Chính là ngươi! Chính là ngươi! Tiện tì này ngày thường không an phận, nhất định là do ngươi, nghĩ cách hãm hại ta chết để ngươi có cơ hội làm nha hoàn thông phòng! Tại sao ta lại không để tâm đề phòng ngươi chứ? Ta nên sớm đoán được ngươi là đồ ăn cháo đá bát!” Bấy giờ nghĩ lại, hai ba ngày nay Ngọc Nhuận có chút bất thường, gương mặt lúc nào tươi cười.

Ngọc Nhuận mấp máy miệng định phản đối, sắc mặt trắng nhợt, nhưng vẫn nhìn xuống, đôi mắt linh động tràn đầy mỉa mai khi lại ngăn ngăn nước mắt: “Xin Vương phi minh giám.”

“Tam phu nhân, bản Vương phi hỏi ngươi một câu, bức họa này được đặt ở đâu? Ngươi gặp hai bà tử ở phòng trong hay phòng ngoài?” Mộ Dung Thu khước miệng giật giật, không ngờ ngày thường Tam phu nhân trọng sĩ diện đến lúc gặp chuyện liên quan đến tánh mạng thì lại chửi ầm lên, hoàn toàn đánh mất đi lý trí, như người đàn bà chanh chua vậy.

“Dĩ nhiên là đặt ở phòng trong. Hai bà tử thân phận đề hèn nên không được vào phòng trong. Hai ngày này, chỉ có nha hoàn hầu hạ bên người nô tì là Ngọc Nhuận mới có thể đặt chân vào phòng trong.” Tuy Tam phu nhân vẫn còn muốn mắng thêm một trận cho hả giận nhưng khi nhìn đến sắc mặt Vũ Văn Mặc liền biết vừa rồi mình đã luống cuống, lúc này không nên nói nhiều, dù sao nàng cũng chưa từng làm gì.

Ngọc Nhuận kinh hãi, sắc mặt đại biến, thấy Mộ Dung Thu không phải là người dễ gạt liền quay sang người luôn nhân từ với hạ nhân là Thẩm trắc phi nói: “Xin Thẩm trắc phi cho nô tì một cái công đạo! Tuy rằng nô tì là hạ nhân, nhưng từ khi bốn tuổi đã làm việc trong vương phủ, nô tì làm việc cẩn trọng, cũng không dám nửa phần gian dối, tuy Tam phu nhân là chủ của nô tì nhưng cũng không thể tùy ý vu oan nô tì! Thẩm trắc phi...”

Thẩm trắc phi vốn không muốn nhúng tay đến việc này nhưng khi nghe lời Ngọc Nhuận, đôi mày lá liễu cực đẹp cau chặt, dịu dàng trả lời: “Việc này Vương gia đã giao cho Vương phi xử lý, ta tin tưởng Vương phi tuyệt đối sẽ không thiên vị bất kỳ ai, chắc chắn trả lại công bằng cho người bị hãm hại, ngươi không nên nóng lòng, nếu việc này không liên quan gì đến ngươi, Vương phi nhất định sẽ không để ngươi bị oan ức.”

Nghe vậy, Mộ Dung Thu lại một lần cười lạnh trong lòng, ý của Thẩm trắc phi muốn nhấn cho nàng biết việc này khó giải quyết, nếu như không cẩn thận, sẽ bị người gièm pha, hơn nữa tuyệt đối không thể xử lý qua loa, bằng không nói xấu ai, oan uổng ai, cũng mang đến phiền toái!

Mắt cười sáng ngời, Mộ Dung Thu đi đến trước mặt Ngọc Nhuận, từ trên cao nhìn xuống dùng giọng nói mềm mại hơn cả gòn hỏi: “Nếu vậy ngươi nói cho bản Vương phi biết, việc này là ai làm? Ngươi đi theo bên người Tam phu nhân, dĩ nhiên phải rõ ràng hơn ai hết, không phải sao?”

Ngọc Nhuận trừng lớn hai mắt, đầu óc trống rỗng, chưa kịp suy nghĩ đã nói ra: “Nhất định là do Tam phu nhân gây ra.”

“À?” Ý cười trong mắt Mộ Dung Thu càng đậm hơn, sau đó nghiêng đầu nhìn về phía Tam phu nhân đang phẫn hận hỏi: “Tam phu nhân thì sao?”

“Nhất định là do nha đầu này gây ra!” Tam phu nhân giận dữ hét lên.

Ngọc Nhuận lo lắng không thôi, không suy nghĩ nhiều lập tức trả lời một cách mỉa mai: “Tam phu nhân chó vu oan cho nô tì, chính miệng người đã nói tốt nhất là Vương phi nên chết đi, khỏi gây loạn trong phủ! Hiện thời không phải cơ hội đã đến sao? Tam phu nhân đừng có vừa ăn cướp vừa la làng.”

Tam phu nhân bị nói, trừng mắt với Ngọc Nhuận. “Ngươi là đồ vong ân phụ nghĩa, lời nói kia chẳng qua chỉ là nói nhảm, làm sao có thể coi như thật được! Ngươi có dám nói ngươi không từng vì ta bày mưu tính kế đối phó với Vương phi?”

Chỉ trong nửa giây, trên đại sảnh liền trình diễn vở kịch chó cắn chó. Nét châm chọc trên mặt của Mộ Dung Thu càng đậm hơn, nàng thương hại nhìn Tam phu nhân và Ngọc Nhuận, cho dù các nàng không liên quan đến sự việc ngày hôm nay nhưng cả hai đều hồng yển ỏn mà thoát khỏi vụ này! Dù sao... Không có lửa làm sao có khói, nếu truy cứu việc này tới cùng sẽ liên lụy đến rất nhiều người, huống hồ việc này nói nhỏ không nhỏ, nói lớn không lớn, nhưng nếu bị người khác cố tình lợi dụng chỉ sợ phủ Nam Dương Vương sẽ tai họa ngập đầu, bây giờ nàng còn chưa muốn chết! Dù sao mục đích nàng cũng đã đạt được rồi.

Dù sao hai người trước mắt này... Trừng phạt rất đúng tội, không trách được nàng ra tay độc ác!

“Câm!” Vũ Văn Mặc cau mày giận dữ quát lên một tiếng.

Thẩm trách phi lập tức ôn nhu nói: “Vương gia đừng nên tức giận, các nàng đều là nói nhảm, không thể coi như thật.”

Lúc này, Mộ Dung Thu xoay người đối mặt Vũ Văn Mặc, khom mình hành lễ nói: “Hồi gia, thần thiếp đã biết rõ chuyện gì xảy ra.”

Vũ Văn Mặc nhướng mày, có chút kinh ngạc nhìn nàng.

Thẩm trách phi cũng nhíu mày kinh ngạc.

Đại phu nhân cùng Tứ phu nhân tròn mắt há mồm, không dám tin.

Vừa rồi trong lúc Tam phu nhân và Ngọc Nhuận tranh cãi cũng không lộ ra điểm nào đáng nghi vấn, làm sao Vương phi có thể biết rõ là ai có tội?

Mộ Dung Thu hồ hững, quay đầu thấp giọng phản phó Hồng Lăng một câu, về mặt Hồng Lăng có chút mờ mịt rồi đi.

Đối mặt với sự khó hiểu của mọi người, Mộ Dung Thu cũng lười giải thích, nói nhiều như vậy cổ họng cũng đã khô rát rồi, vì vậy, nàng bèn trở về chỗ ngồi, nhấp vài ngụm trà.

Mọi người đều thấp thỏm không yên. Một lát sau, Hồng Lăng cầm bút mực tiến vào. Thấy vậy, mọi người trong phòng càng thêm khó hiểu.

Hồng Lăng đặt bút mực xuống sau đó trải bức họa mang đến thị phi kia trên bàn. Mộ Dung Thu cầm lấy bút chấm mực, nhẹ nhàng phác thảo vài nét trên bức tranh.

“Tỷ tỷ làm gì vậy?” Thẩm trách phi cau mày hỏi.

Ánh sáng trong mắt Vũ Văn Mặc không hiểu vì sao càng thêm rạng rỡ.

Vẽ xong, Mộ Dung Thu thổi thổi nét mực trên bức họa cho khô rồi quay đầu cười nhìn mọi người. Sau đó ra lệnh cho Hồng Lăng mở tranh cho mọi người quan sát. Mộ Dung Thu tin tưởng, những người ở chỗ này tuyệt đối đều là người thông minh, trò chơi này bọn họ sẽ không dám nhúng tay vào!

Nguyên bản mấy hàng chữ phía dưới bức tranh đã bị vài đóa hoa mẫu đơn nở rộ che phủ! Căn bản không nhìn thấy một chữ! Trong lúc kinh nghi, ánh mắt vốn lạnh như băng của Vũ Văn Mặc chợt loé, khóe môi lại nhuộm vẻ tươi cười: “Xem ra chỉ là một chút nhầm lẫn, trên bức tranh chỉ là mấy đóa hoa mẫu đơn, làm gì có mấy hàng chữ mưng mưng?”

“Tiện thiếp đã nhìn qua, bức họa này thật sự chỉ có vẽ mẫu đơn. Không hiểu tại sao lại bị người khác nhìn thành cấm họa.” Thẩm trách phi nhanh chóng thay đổi sắc mặt, tuy không cam lòng nhưng vẫn phụ họa, có điều câu nói sau cùng lại kéo Mộ Dung Thu vào cuộc. Nàng không thể nào nghĩ ra, Mộ Dung Thu lại có tài cán thần kì như vậy! Mấy đóa hoa mẫu đơn vẽ trông rất sống động. Thế nhưng, nếu nàng ta đã có thể dễ dàng giải quyết việc này như vậy, sao còn muốn đẩy qua cho nàng? Lẽ nào nàng ta có chủ ý khác? Muốn nhân cơ hội đoạt lại quyền hành?

Tam phu nhân cực kì kinh ngạc, suy nghĩ đại ra, trong chốc lát trên mặt liền có tia huyết sắc, đây là Vương phi đang giúp nàng!

Đại phu nhân, Tứ phu nhân không dám nói bừa, Vương gia và Thẩm trách phi đều nói như vậy, các nàng còn dám nói cái gì! Ai cũng đều chính mắt nhìn thấy là Vương phi tự tiện sửa lại bức họa này. Thế nhưng, ai có thể chứng minh trước đó trên bức họa đã từng viết hay vẽ cái gì? Cho dù có người nói thì đã sao? Dù gì trên bức họa chỉ vẽ hai tướng quân đối mặt trên sa trường mà thôi, thứ duy nhất biến bức họa này thành cấm họa là mấy hàng chữ bên dưới, nhưng hiện thời mấy hàng chữ trên đã không còn vết tích gì, cho dù có người muốn nói, cũng không cách nào chứng minh được.

Nhưng càng làm người ta chấn động hơn là Mộ Dung Thu có thể nhẹ nhàng giải quyết việc này!

“Tam phu nhân, trên bức tranh này vốn không có lạc khoản, là người không cẩn thận vẩy mực lên phải không? Không may lại bị người khác hoa mắt nhìn lầm. Chỉ là tiếc cho một bức họa đẹp, bản Vương phi đành bêu xấu vẽ thêm vài đóa Mẫu Đơn che giấu nét mực.” Mộ Dung Thu ơ ơ đãng nói.

“Một khi đã như vậy, việc này chấm dứt tại đây. Bất quá chuyện hôm nay nếu có ai dám truyền ra, nếu để bản Vương biết, toàn bộ đánh chết!” Nhấn nại của Vũ Văn Mặc đã đến cực hạn, hần đứng dậy lạnh giọng nói.

“Không... Việc này vẫn chưa xong.” Mộ Dung Thu xoay người đối với hần cười nói, nhìn tiếp Tam phu nhân cùng Ngọc Nhuận trên mặt đã có chút huyết sắc, quỳ trên mặt đất, nói: “Hạ nhân dám nguyện rửa chủ tử chết không được từ tế trăm triệu lần không thể bỏ qua. Thế nhưng, bản Vương phi chưa bao giờ xử lý loại chuyện tình như thế này, vẫn là giao cho Thẩm trách phi giải quyết đi.”

Nàng cũng không có lòng dạ Bồ Tát, Tam phu nhân và Ngọc Nhuận phải trả giá đắt cho sự độc ác của họ!

Mà Thẩm trách phi vốn ngồi không coi diễn kịch lâu như vậy cũng nên góp một tay đi! Một chút huyết sắc trên mặt Tam phu nhân và Ngọc Nhuận vừa mới có lại biến mất.

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28

Vũ Văn Mặc cau mày, sâu trong con ngươi hiện lên một tia lãnh ý.

Thẩm trắc phi nghe Mộ Dung Thu nói, cực kỳ cảm hận. Tuy trên mặt vẫn dịu dàng ôn nhu, nhưng trong lòng đã không ngừng nguyên rủa Mộ Dung Thu. Đây là lần nàng không khống chế được tình thế, mà còn để cho Mộ Dung Thu dắt mũi. Việc này rõ ràng có thể xong rồi, nhưng Mộ Dung Thu lại kiểm huyệt, kéo nàng vào. Bây giờ thì tốt rồi, vừa chọc giận Vương gia vừa bị dắt mũi! Vốn nghĩ có thể yên ổn cho qua, không ngờ lại bị đùa giỡn như vậy, khiến nàng ngồi không được mà đứng cũng không xong.

Chỉ trong nháy mắt, Tam phu nhân và Ngọc Nhuận đã từ địa ngục lên thiên đường, rồi lại từ thiên đường rớt xuống địa ngục, liên tục trải qua hai tầng lửa – băng, hai người đều rất hoảng sợ, thất thần, sắc mặt trắng như tờ giấy, run rẩy như cành liễu phát phơ trong gió. (thấy tội... *động lòng bao dung*

Thẩm trắc phi cắn chặt răng không nói gì.

Sau khi Mộ Dung Thu trở về Mai viên, Hồng Lăng rất vui vẻ đi chuẩn bị cơm chiều.

Sau khi mấy người Thu Cúc biết được Mộ Dung Thu có thể cùng Thẩm trắc phi quản sự thì trên mặt không giấu được nụ cười. Chỉ trong chốc lát, Mai viên tràn ngập tiếng nói tiếng cười.

Sáng sớm hôm sau, Mộ Dung Thu đã rời giường để trang điểm. Hôm nay nàng phải quay về phủ Tướng quân nên còn có nhiều chuyện lật vật cần xử lý. May mà bọn Hồng Lăng ai nấy đều rất thông minh, xử lý công việc vô cùng nhanh mà lại còn kín đáo.

Lần này nàng về phủ Tướng quân sẽ phải ở lại mấy ngày nên nàng mang theo cả bốn đại nha hoàn, vì vậy, hai ngày trước nàng đã bỏ ra một số tiền lớn để tìm người may vài bộ y phục cũng như mua vài món trang sức cho các nàng, bốn nha đầu này sau khi trang điểm quả nhiên rất đẹp, ai nhìn cũng không thể rời mắt.

Vũ Văn Mặc đang chờ ở cửa vương phủ. Qua mấy khắc, Mộ Dung Thu liền đi ra khỏi cửa lớn của vương phủ. Từ lúc đó đến khi lên kiệu, nàng vẫn không liếc nhìn Vũ Văn Mặc, đối với hắn nàng chỉ cần phúc thân hành lễ là được rồi.

Vũ Văn Mặc im lặng ngồi trong kiệu, duy trì hình tượng băng sơn ngàn năm nhưng sâu trong đôi mắt có thể làm người ta lạnh như ở hẻm băng kia lại hiện lên một chút nghi ngờ.

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29

Mộ Dung Thu cũng không muốn để ý đến hắn, nàng cúi đầu ngắm mười ngón tay được chăm sóc cẩn thận nhưng trong mắt lại đánh giá Vũ Văn Mặc. Người này tâm tư thâm trầm, giỏi che giấu, người bình thường sợ rằng sẽ không bao giờ có thể nhìn được tâm tư của hắn, sợ rằng Thẩm trắc phi là người được hắn sủng ái nhất cũng không có cách đọc được tâm tư của hắn. Thẩm trắc phi chiếm được quyền hành trong phủ là do tính cách ôn nhu, am hiểu tâm lý nam nhân, còn là thanh mai trúc mã của Vũ Văn Mặc nên mới được sủng ái lâu đến như vậy.

Đối với xã hội phong kiến theo chủ nghĩa nam quyền này, Vũ Văn Mặc cũng coi xem là hiếm thấy. Là người trong hoàng tộc nhưng trong nội viện chỉ có một Chính phi, một Trắc phi, bốn tiểu thiếp, còn về phần nha hoàn thông phòng thì chỉ có Đại nha hoàn đã hầu hạ hắn từ nhỏ. Nói trắng ra, đại nha hoàn kia cũng có là người đầu tiên dạy hắn về chuyện chăn gối.

Xuyên qua, Mộ Dung Thu chưa từng có nghĩ sẽ rời khỏi phủ Nam Dương Vương khi chưa đủ thực lực, nếu rời đi như vậy thì chắc chắn sẽ không thể sinh tồn bên ngoài! Hơn nữa, đối với tình yêu thì nàng lại càng không có nghĩ tới, dù sao trong cái xã hội cổ đại này tìm một nam nhân sạch sẽ rất khó. Bây giờ tốt nhất là cứ ở Nam Dương Vương phủ này xây dựng thực lực rồi hắn tính tiếp.

Khi thấy ánh mắt đánh giá của Mộ Dung Thu nhìn tới mình, đôi mi đen dày của Vũ Văn Mặc khẽ chớp, con ngươi loé lên. Lần trước thương thức qua tài nghệ nấu ăn của nàng, rồi còn có những thay đổi nho nhỏ của nàng, những điều này đã nhẹ nhàng đi vào tim hắn, nhưng mà... chỉ có thế, không hơn. (không hơn a~ anh đã chắc chắn chưa a...?)

Hơn nữa, chuyện hôm qua đã khiến hắn nghi ngờ. Một người trong luôn thiếu kiên nhẫn, bị mấy tiểu thiếp ức hiếp cũng không phản kháng được, nhưng bây giờ chỉ cần nói vài ba câu đã có thể phản kích, đã vậy còn không lộ ra một chút khe hở? Trong lòng hắn tràn đầy nghi ngờ nên lại ngừng đầu nhìn.

Đúng lúc ánh mắt hai người chạm nhau.

Một người lạnh lẽo như sông băng, một người lại bình tĩnh như hồ nước. Trong phút chốc đã có rất nhiều điều được tháo mở.

Sự nghi ngờ trong mắt Vũ Văn Mặc càng sâu.

Phủ Nam Dương Vương nằm ở phía nam kinh thành, phủ Tướng quân lại nằm ở phía bắc, từ vương phủ đến phủ Tướng quân cùng phải mất ít nhất là hai canh giờ. Xe ngựa cổ đại cấu tạo đơn giản, bánh xe làm bằng gỗ, khó tránh khỏi xóc nảy, cho dù đã lót mấy tầng chăn bông mềm nhưng mông vẫn cứ đau kinh khủng.

Phía dưới đau đớn khiến Mộ Dung Thu không nhìn được hơi nghiêng người, nàng mím môi thầm mắng, xe ngựa này mà cho người ngồi cái gì!

“Còn khoảng một khắc* nữa sẽ đến.”

* : tiếng

Bên tai truyền đến giọng nói lạnh băng của Vũ Văn Mặc.

Mộ Dung Thu kinh ngạc nhướn mày, nhưng vẫn nhìn hẩn.

Một khắc sau, xe ngựa cuối cùng cũng dừng lại.

Vũ Văn Mặc bước xuống trước, sau đó vươn bàn tay thon dài đến trước mặt Mộ Dung Thu. Nàng ngượng ngùng cúi đầu, đặt bàn tay nhỏ bé mềm mại không xương vào tay hẩn để hẩn đỡ xuống xe ngựa. Một màn ân ái này lọt vào mắt đoàn người đang đứng trước cửa phủ Tướng quân, trong đó có Mộ Dung Đại Tướng quân - Mộ Dung Thu, các vị phu nhân, ba vị thiếu gia, năm vị tiểu thư cùng một đám nha hoàn. Trong lòng mọi người, ai cũng có suy nghĩ riêng.

Mộ Dung Thu theo sau Vũ Văn Mặc tiến về phía mấy người bọn họ.

“Bản Tướng tham kiến Nam Dương Vương, Vương gia vạn phúc kim an.” Mộ Dung Thu cúi người ôm tay hành lễ, đám người phía sau cũng đồng loạt lên tiếng hành lễ. Khóe miệng trên gương mặt lạnh lùng ngàn năm không đổi của Vũ Văn Mặc chợt cong lên, nở một nụ cười như có như không.

“Đại Tướng quân không cần đa lễ, đứng dậy đi.”

“Tạ Vương gia.”

Sau khi mọi người đứng dậy, Mộ Dung Thu liền từ phía sau Vũ Văn Mặc đến trước mặt Mộ Dung Thu cười nói: “Nữ nhi bái kiến phụ thân.”

Lúc này Mộ Dung Thu nhìn đến Mộ Dung Thu, danh môn vọng tộc trong kinh đều biết tính tình Mộ Dung Thu kiêu căng ngạo mạn, ở trong vương phủ lại bị Vương gia ghê lạnh, hơn nữa người cầm quyền còn là Thẩm trắc phi, con gái của Thẩm tể tướng. Chính vì điều đó, ông đã phải chịu châm chọc của mọi người, không còn chút mặt mũi. Bây giờ, nhìn thấy Mộ Dung Thu ngoan ngoãn, giọng điệu ông có chút lạnh nhạt trả lời: “Vương phi không cần đa lễ.”

Nghe vậy, Mộ Dung Thu cúi đầu, khóe môi hiện lên chút lạnh lùng. Dựa vào trí nhớ này, Mộ Dung Thu chưa bao giờ quan tâm đến Mộ Dung Thu - đích nữ của ông, rất lạnh nhạt với chính thê, nhưng lại rất sùng ái Nhị di nương thân hình quyến rũ kia.

Hơi nghiêng người, lúc nàng ngẩng đầu lên thì nhìn đến phụ nhân đứng bên cạnh Mộ Dung Thu.

Người phụ nhân này mặc y phục tơ lụa, trang điểm quý khí bức người. Nhưng trên khuôn mặt lại pha nét phong sương cùng nét buồn rầu, nhìn Mộ Dung Thu ngẩn lệ, trong lòng Mộ Dung Thu động một chút, liền nhớ đến người mẹ dịu dàng kiêu trước, lại nhìn về mặt quan tâm của phụ nhân bèn bước lên hai bước, nắm lấy bàn tay lạnh lẽo của bà.

“Mẫu thân.” Mộ Dung Thu nũng nịu kêu.

Lý thị cố nén nước mắt không ngừng gạt đầu: “Thu nhi, con sống có tốt không?”

“Tốt, tốt lắm, mẫu thân cứ yên tâm.” Mộ Dung Thu an ủi vỗ vỗ mu bàn tay của Lý thị. Trong phủ Tướng quân này ngoại trừ Lý thị thì không có một ai thật tình quan tâm đến nàng. Lý thị rất đáng thương, nếu như bà biết con gái mình một lòng chờ đã chết đi thì không biết sẽ đau lòng đến mức nào. Lại vỗ vỗ bàn tay của bà, Mộ Dung Thu cau mày, gầy như thế, hơn nữa còn rất lạnh, lại nhìn sắc mặt Lý thị, chẳng lẽ là bị bệnh?

Trong lúc nàng đang thất thần, bên tai truyền đến vài tiếng ho nhẹ. Nàng quay người nhìn sang, bắt gặp Nhị tiểu thư - Mộ Dung Lâm khinh thường nhìn nàng, nói: “Tỷ muốn ôn chuyện xưa có thể vào trong phủ nói, đứng đây nói dài như vậy là muốn Vương gia cùng phụ thân chờ tỷ sao?”

“Đúng đó, tỷ tỷ.” Tam tiểu thư - Mộ Dung Tuyết ở bên cạnh Mộ Dung Lâm cũng phụ họa nói.

Bàn tay của Lý thị nắm chặt thành quyền, khiến cho lòng bàn tay của Mộ Dung Thu bị đau. Nàng nhẹ nhàng vỗ vỗ mu bàn tay của Lý thị, ôn nhu nói: “Mẫu thân, hôm nay trở về, Vương gia dặn con ở bên chăm sóc cho người. Một lát con phải đến phòng của người để trả hiếu.”

Bàn tay nắm chặt của Lý thị buông lỏng, vui mừng gật đầu. Bà phát hiện con gái đã thay đổi, đã biết chăm sóc cho người làm mẹ như mình.

“Đúng vậy, bản Vương đã dặn Thư nhi ở bên cạnh mẫu thân, trả hiếu thật tốt.” Đúng lúc này Vũ Văn Mặc bắt ngờ phụ họa nói.

Mộ Dung Thư khẽ chau mày. Vũ Văn Mặc đây là ... Thấy nàng một thân một mình nên không nở sao? Nghiêng đầu nhìn sang, bắt gặp ánh mắt rét lạnh của hắn nhìn về phía Mộ Dung Lâm và Mộ Dung Tuyết.

Mặc dù chỉ là võ tướng nhưng đã tung hoành trong quan trường mấy năm, Mộ Dung Thư liền nhận ra sự biến đổi trong mối quan hệ của Mộ Dung Thư cùng Vũ Văn Mặc, lập tức nét mặt già nua trở nên vui vẻ nhìn Vũ Văn Mặc, tiếp đó lại quát lớn với Mộ Dung Lâm và Mộ Dung Tuyết: “Thư nhi đã lâu không có trở về, cùng phu nhân ôn chuyện, tại sao các ngươi lại nhiều lời như thế? Nơi này không có chỗ để các ngươi nói chuyện!”

Mộ Dung Lâm và Mộ Dung Tuyết lập tức cúi đầu, có chút không cam lòng. Ngày thường các nàng nói với Mộ Dung Thư những lời khó nghe đến mấy, phụ thân cũng không lên tiếng, sao hôm nay lại như thế? Lần này Mộ Dung Thư cùng Vương gia hỏi phủ, các nàng đều đã chuẩn bị. Nghĩ đến đây, hai người đều xấu hổ len lén nhìn về phía Vũ Văn Mặc anh tuấn lãnh khốc.

Nhìn thấy cảnh này, trong lòng Mộ Dung Thư không khỏi cười lạnh, tựa hồ lơ đãng nói: “Nhị muội cùng Tam muội còn chưa xuất giá, cũng khó trách nói chuyện không có quy củ, về tình thì có thể tha thứ, phụ thân không cần quá giận.”

Không có quy củ? Sắc mặt Mộ Dung Thư đại biến, dè dặt cẩn trọng nhìn Vũ Văn Mặc. Biểu cảm lạnh như băng, trong lòng Mộ Dung Thư trầm xuống, tức giận nhìn Mộ Dung Lâm và Mộ Dung Tuyết.

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30

“Còn không xin lỗi Vương phi!” Mộ Dung Thư lạnh giọng trách cứ.

Mộ Dung Lâm và Mộ Dung Tuyết nghe vậy liền hoảng sợ ngẩng đầu, có chút không thể tin, làm sao phụ thân có thể ép các nàng xin lỗi Mộ Dung Thư? Mộ Dung Thư xứng sao? Nàng ta là đích nữ thì đã sao? Chẳng phải lúc nàng ta còn ở trong phủ đều bị các nàng đùa giỡn trong lòng bàn tay?

Đối với phản ứng của hai người, Mộ Dung Thư vẫn giữ nụ cười ung dung.

Còn Vũ Văn Mặc, mày kiếm nhíu lại, khóe môi cương nghị mím chặt thành một đường thẳng.

“Những lễ nghi không cần thiết thì cũng có thể cho qua, quy củ rất quan trọng, nhưng dù sao Vương phi cùng Mộ Dung đại tướng quân cũng là phụ tử, cùng hai vị tiểu thư cũng là tỷ muội, đại lễ có thể miễn.”

Tuy lời nói nhu hòa, nhưng mọi người đều có thể nhận ra ẩn ý sâu bên trong. Hai vị tiểu thư không có lễ tiết, Mộ Dung đại tướng quân cũng như thế thôi! Vừa rồi Mộ Dung Thư đã hành lễ, thế nhưng ông ta lại không thèm đáp lại!

Bất quá Vũ Văn Mặc e ngại thân phận của Mộ Dung Thư cho nên mới nói tránh khéo như vậy để khỏi tổn thương hòa khí giữa hai bên, dù sao bên nào cũng có thể lực riêng, còn phải lợi dụng lẫn nhau. Nhưng có một điều chắc chắn, bất kể hắn hay Mộ Dung Thư, thân phận tôn quý là điều không thể nghi ngờ. Đương nhiên, nếu làm mất mặt Mộ Dung Thư cũng xem như là đã coi thường hắn.

Lời này hắn muốn gửi đến cho Mộ Dung Thư, tuy nàng ở phủ Nam Dương Vương không được sủng, nhưng không có nghĩa là nhà nương của nàng có thể khi dễ nàng như vậy.

Mộ Dung Thư có chút xấu hổ cười, vừa rồi quả thực ông đã quên hành lễ. Mộ Dung Lâm có thể hoành hành ở trong phủ đương nhiên cũng phải có đầu óc giải hoạt, năng nghị lời nói vừa rồi của mình đã xúc phạm Vũ Văn Mặc, lại làm Mộ Dung Thư khó xử, liền kéo Mộ Dung Tuyết về phía Mộ Dung Thư để xin lỗi: “Xin đại tỷ tha lỗi, là do bọn muội không có quy củ.”

“Nhị muội cùng Tam muội không cần làm như vậy, đối với người trong nhà thì lễ tiết này không quan trọng. Bản Vương phi dĩ nhiên không để bụng.” Mộ Dung Thư cười trả lời.

Lúc này nàng mới nhìn kỹ Mộ Dung Lâm và Mộ Dung Tuyết. Mộ Dung Lâm có một gương mặt rất xinh đẹp, quyến rũ mỉa mai, lông mày cong cong mềm mại. Mộ Dung Tuyết thì da thịt như tuyết, dáng dấp như hoa. Cũng khó trách hai người họ lại ngang ngược như thế, ý vào khuôn mặt của mình, là một lợi thế để Mộ Dung Thư lợi dụng nên mới quên thân phận thứ nữ của mình, không xem dòng chính ra gì!

Lời nói mang theo hàm ý sắc bén làm cho nụ cười trên mặt của Mộ Dung Lâm trong nháy mắt trở nên cứng nhắc.

“Lâm nhi, Tuyết Nhi quả thật là thiếu dạy dỗ, bây giờ Vương phi hồi phủ, cũng nên dạy lại quy củ cho các nàng.” Mộ Dung Thu lại nhìn Mộ Dung Thu, trên khuôn mặt nghiêm túc xuất hiện nụ cười hiền lành.

Đối với vẻ mặt ôn hòa của ông, ngoài mặt thì Mộ Dung Thu cười nhu hòa nhưng trong lòng thì cực kỳ khinh thường.

Vừa bước vào phủ, Mộ Dung Thu phát hiện có người nhìn nàng, tuy ánh mắt đó không có tí độ ảm, nhưng vẫn kinh động nàng, khi nàng ngẩng đầu nhìn thì đã không thấy bóng người nữa.

Nàng kéo tay Lý thị vào phủ, khi nhắc chân bước qua bậc cửa hơi cao, Mộ Dung Thu ngạc nhiên khi phát hiện Lý thị không đủ sức để bước qua!

“Mẫu thân?” Mộ Dung Thu thấp giọng kêu một tiếng.

Lý thị vỗ mu bàn tay nàng, ôn nhu cười nói: “Mấy ngày gần đây ta bị nhiễm phong hàn nên hơi yếu ớt một chút.”

Mộ Dung Thu nhú mày, gạt đầu, âm thầm dùng sức đỡ bà qua cửa. Lúc này, Mộ Dung Thu lại giật mình lần nữa, toàn thân Lý thị rất nhẹ, nhẹ đến nỗi giống như chỉ cần dùng một bàn tay cũng có thể nhắc bà lên! Sau khi Mộ Dung Thu gả vào Vương phủ, Lý thị đã xảy ra chuyện gì? Chẳng lẽ là Nhị di nương kia âm thầm hãm hại?

Lúc này không phải lúc thích hợp để hỏi những chuyện này, tạm thời nàng bỏ qua nghi ngờ để cùng đám người kia tiến vào trong phủ.

Sau khi vào bên trong, nam nhân thì đến tiền viện, còn nữ nhân thì tụ tập ở hoa viên trong viện của Lý thị.

“Ta đã cho hạ nhân dọn dẹp sạch sẽ phòng của con, mấy ngày này, con cùng Vương gia tạm thời nghỉ ngơi ở đó.” Lý thị nói. Nàng thấy sắc mặt Mộ Dung Thu hồng nhuận, tốt hơn rất nhiều so với hai lần trở về trước, nên cho rằng cuộc sống của Mộ Dung Thu ở phủ Nam Dương Vương nhất định không tệ, nàng vui mừng đến mức mắt ngấn ngấn lệ.

Mộ Dung Thu gạt đầu: “Làm cho mẫu thân lo lắng.”

Bên trong nhà cao cửa rộng này, Lý thị không có con trai để dựa vào, chỉ có một đứa con gái duy nhất lại đã gả ra ngoài, trượng phu không yêu thương, không cần nghĩ cũng biết những ngày ở trong phủ của bà tốt hay xấu... Lý thị... thật đáng thương.

“Phụ thân có cho Nhị di nương giúp Đại nương xử lý việc này, nhưng Đại nương lại nói không thích làm phiền người khác, muốn tự mình sắp xếp, bây giờ thì sao, đã bị nhiễm phong hàn.”

Mộ Dung Tuyết ngồi ở một bên cao giọng nói, bên trong rõ ràng mang theo hai chữ: Đáng đời!

Nghe vậy, nét tươi cười trên môi Mộ Dung Thu chợt biến mất, con ngươi sắc bén lạnh thấu xương nhìn Mộ Dung Tuyết. “Có vẻ như Tam ngày càng không có quy củ, trượng tử cùng Đại nương nói chuyện thì khi nào đến phiên một thứ nữ như muội chen vào? Lúc trước không có quy củ, xét về tình, bản Vương phi có thể tha thứ coi như người chưa từng trải việc đời! Nhưng bây giờ trong phủ đang phải cử hành đại tiệc mừng công, người đến người đi, nếu người không có quy củ như thế, chẳng phải khiến sẽ người ta chê cười! Không chỉ làm hổ thẹn danh dự của phủ Tướng quân, còn làm cho phủ Nam Dương Vương bị người người nhạo báng!”

Mộ Dung Tuyết bị răn dạy liền đỏ mặt xấu hổ, miệng muốn cãi, nhưng lại không biết nên nói lại cái gì. Từng lời nói của Mộ Dung Thu đều đánh vào yếu điểm, nếu như nàng cãi lại thì rõ ràng là nàng không có quy củ, nhưng nếu không phản công lại, nhất định sẽ trở thành trò cười cho nhóm nha hoàn. Nàng thấy bản thân đã lâm vào tình thế vô cùng khó xử.

“Đại tỷ không nên tức giận, Tam muội là người thẳng tính, nghĩ gì nói đó, muội ấy nhìn thấy Đại nương mệt mỏi nên mới đau lòng nói những lời như vậy. Đại tỷ đừng để trong lòng.” Mộ Dung Lâm mở miệng giải vây cho Mộ Dung Tuyết.

Mộ Dung Thu nhàn nhạt nhìn Mộ Dung Lâm, rồi tươi cười trấn an Lý thị đang vô cùng lo lắng. Lý thị đang muốn mở miệng khuyên nhủ, nhưng khi nhìn thấy sự bình tĩnh trong mắt Mộ Dung Thu thì im lặng.

Mộ Dung Thu quay đầu nhìn về phía Mộ Dung Tuyết, nhàn nhạt nói: “Không có quy củ thì làm sao thành người, bất hiếu nhất định sẽ bị người trong thiên hạ phi nhổ. Chuyện vừa rồi tuyệt đối không để xảy ra lần nữa, bằng không...” Giọng nói ngừng lại, thấy hận ý trong mắt Mộ Dung Tuyết ngày càng sâu thì nụ cười trên môi nàng cũng lạnh hơn. “Cũng không có gì. Tam muội năm nay hình như cũng đã mười lăm? Phụ thân gần đây bận rộn, nên vẫn chưa tính chuyện hôn sự của tam muội. Bây giờ khó có dịp bản Vương phi hồi phủ, ta sẽ cùng Vương gia tìm một mối hôn sự thật tốt cho người.”

“Không cần đại tỷ lo lắng, phụ thân sẽ lo cho muội.” Mộ Dung Tuyết trong lòng run lên, nàng thừa biết Mộ Dung Thu cũng không có lòng tốt gì liền trả lời lập tức. Nàng không muốn gả cho một cử nhân tú tài, sống tháng ngày nghèo khổ, trong lòng nàng đã có tính toán, dựa vào cái gì mà Mộ Dung Thu có thể gả cho Nam Dương Vương hưởng thụ vinh hoa phú quý? Nàng cũng muốn gả cho Nam Dương Vương, dù có làm thiếp cũng không sao!

“Bản Vương phi có thể chia sẻ chút việc với phụ thân, hướng hồ đây chỉ là tiện tay, dù sao tam muội cũng là tỷ muội ruột thịt với bản Vương phi. Bản Vương phi nhất định sẽ không bạc đãi tam muội. Nghe nói con trai trưởng của Lưu tri châu là Lưu Phong năm nay đã hai mươi mà vẫn chưa có chính thê, Lưu tri châu lại là vị quan hết lòng vì dân chúng, được mọi người ca tụng, còn Lưu Phong tuấn tú lịch sự, ngọc thụ lâm phong, cực kỳ xứng đôi với tam muội. Vừa vặn đại tiệc mừng công lần này Lưu tri châu và Lưu Phong cũng sẽ đến, bản Vương phi liền vì tam muội mà cầu sự với phụ thân.” Mộ Dung Thu cúi đầu, vuốt ve móng tay được chăm sóc cẩn thận, mày mang theo nét lạnh như băng, thần nhiên nói.

Con trai trường - Lư Phong của Lư tri châu? Lư tri châu là một vị quan tốt, nhưng Lư Phong lại là một tên khốn! Tuy rằng hắn chưa có chính thể nhưng đã có hơn mười tiểu thiếp, nha hoàn trong viện có chút tư sắc thì hắn cũng không tha! Ngoài ra hắn còn thường xuyên đến các kỹ viện, cũng học người nuôi dưỡng nam đồng, ngày thường thì ăn nhậu, đi kỹ viện, cờ bạc không gì là không làm, nam nhân như vậy thì làm gì có ai dám gả nữ nhi cho? Mộ Dung Thư định đẩy nàng đẩy vào hố lửa sao?

Sắc mặt Mộ Dung Tuyết đen kịt.

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31

Mộ Dung Tuyết định mở miệng kêu Vương phi nhưng chưa kịp kêu thì Mộ Dung Lâm đã cướp lời. “Nếu Vương phi có thời gian để ý tới chuyện của Tam muội, không bằng cứ dành thời gian để nghĩ lại chuyện của mình đi.”

Thân là Chính phi lại bị Trắc phi lấn lướt, ở vương phủ không ngừng đầu lên nổi, về nhà nương ruột còn dám lên mặt. Người trong phủ đều biết Nhị tiểu thư và Tam tiểu thư như một nên Mộ Dung Lâm thay Mộ Dung Tuyết nói chuyện cũng không khiến người ta cảm thấy lạ. Trong phòng còn có ba vị tiểu thư khác, nhưng bởi các nương của họ đều không được sủng, hoặc tính tình ngoan ngoãn nên đều ngồi yên uống nước trà không có lên tiếng, dù sao Nhị tiểu thư và Tam tiểu thư rất được Mộ Dung Thu yêu thích, cho nên hôn sự của hai người sẽ được quan tâm hơn bọn họ nhiều.

“Nhị tỷ nói rất đúng, thay vì lo chuyện của muội, không bằng tự quan tâm mình. Nghe nói bây giờ nắm quyền trong vương phủ là Thảm trắc phi, Vương phi đã gả vào phủ Nam Dương Vương hai năm, nhưng số lần Vương gia đến phòng tỷ chỉ đếm được trên đầu ngón tay, còn lại hầu như đều ở chỗ của Thảm trắc phi.” Mộ Dung Tuyết tuy ngoài mặt tươi cười nhưng trong mắt lại hiện ra tia khinh thường không che giấu. Lý thị không đành lòng nhìn Mộ Dung Thư xấu hổ, vốn định lên tiếng giải vây cho nàng, nhưng vừa mở miệng thì lại ho khan không dứt.

“Khụ khụ khụ...” Bà ho đến nổi không dừng được, mặt mày đỏ bừng.

“Mẫu thân, người mau uống nước.” Mộ Dung Thư lập tức dùng tay nâng chung trà đặt bên môi Lý thị, tay còn lại nhẹ nhàng vuốt sau lưng bà.

Mộ Dung Lâm và Mộ Dung Tuyết bĩu môi, cười lạnh hai tiếng. Lý thị này còn không mau chết đi, chết càng sớm di nương càng mau thăng vị.

Ba vị tiểu thư kia lập tức ngừng đầu nhìn Lý thị, Lục tiểu thư - Mộ Dung Ngọc và Tứ tiểu thư - Mộ Dung Lan đồng thanh hỏi: “Mẫu thân đã đỡ chưa ạ?”

“Đề con đi gọi đại phu.” Mộ Dung Ngọc vừa nói xong đã muốn đứng dậy đi tìm đại phu.

Lúc này Lý thị đã ngừng ho nhưng sắc mặt vẫn đỏ bừng, đưa tay ngăn Mộ Dung Ngọc lại. “Ngọc nhi, không cần tìm đại phu, mẫu thân không sao.”

Lúc này Mộ Dung Ngọc mới yên tâm ngồi xuống.

Thấy sắc mặt Lý thị đã trở lại bình thường, cũng không còn ho khan nữa, Mộ Dung Thư mới mỉm cười nhìn Mộ Dung Ngọc, Mộ Dung Ngọc lập tức thất thần. Mộ Dung Thư lại dời mắt đến Mộ Dung Lâm và Mộ Dung Tuyết đang thâm vui sướng khi người gặp họa.

Mộ Dung Thư nhân dịp nói: “Xem ra là phải tìm ma ma đến để dạy lại quy củ cho Nhị muội cùng Tam muội rồi. Nếu không sau này gả đi, nhà chồng các người lại nói các vị tiểu thư của phủ Tướng quân không có quy củ. Trường tỷ cũng như mẹ, lúc ta nói chuyện làm gì đến phiên các người chen vào? Vừa rồi nẫu thân ho khan không dứt, các người chẳng những không có lo lắng mà còn lộ vẻ vui sướng, hai chữ “hiếu thuận” này chẳng lẽ hai người còn chưa hiểu? Hồng Lăng, nói với Vương gia, sợ rằng bản Vương phi phải ở lại phủ Tướng quân một thời gian để dạy lại quy củ cho hai vị muội muội này!”

Mộ Dung Lâm và Mộ Dung Tuyết nghe xong thì hoảng sợ, lập tức đứng dậy, sắc mặt khó coi nhìn về phía Mộ Dung Thư. Các nàng làm sao nghĩ bây giờ Mộ Dung Thư lại khó đối phó như vậy, mĩ mai cũng không thể chọc giận nàng, mà còn để cho nàng dùng quy củ để phản kích! Các nàng không sợ nàng ta khóc lóc om sòm, chỉ sợ nàng ta bày ra dáng vẻ nghiêm trang nói quy củ với mình! Từ trước tới nay Hoàng đế của Đại Hoa đều lấy hiếu trị thiên hạ, nếu như thanh danh bất hiếu của các nàng truyền ra ngoài, ngoài việc bị phụ thân la mắng, cũng đừng nghĩ có thể gả vào danh môn vọng tộc nào.

Tuy trong lòng Mộ Dung Lâm và Mộ Dung Tuyết đều oán trách Mộ Dung Thư, nhưng lại không có cách nào phản bác, cũng biết phụ thân và Vương gia không xem trọng Mộ Dung Thư nhưng thật sự so về thân phận, hiển nhiên nàng ta tôn quý hơn các nàng nhiều!

“Xin Vương phi tha thứ cho sự vô ý của bọn muội, thấy Vương phi hỏi phủ bọn muội rất cao hứng nên đã quên mất quy củ. Vương gia hiện đang nói chuyện với mọi người, chút chuyện nhỏ này, không cần phải làm phiền người. Muội nhất định nghe theo lời của tỷ, từ hôm nay sẽ thận trọng từ lời nói đến việc làm.” Mộ Dung Lâm phản ứng rất nhanh, quỳ xuống xin lỗi cũng đồng thời kéo Mộ Dung Tuyết đang quật cường quỳ xuống theo.

Mộ Dung Thư hồ hững liếc hai người, trong lòng cười lạnh, vốn định cho các nàng một bài học nho nhỏ nhưng lại e ngại Lý thị, chỉ sợ nếu nàng mạnh tay thì các nàng lại tìm đến Lý thị gây sự. Dù sao nàng cũng chỉ còn ở phủ Tướng quân ba ngày, từ từ dạy dỗ cũng được.

Mộ Dung Thư ôn nhu cười nhìn Mộ Dung Lâm và Mộ Dung Tuyết nói: “Nếu hai muội đã biết sai, bản Vương phi cũng không truy cứu. Bây giờ không

còn sớm, các người đều về phòng đi. Ngày mai sẽ có rất nhiều đại thần, tiểu thư cùng công tử đến phủ chúng ta, sẽ có rất nhiều việc để làm, mọi người đều về phòng nghỉ ngơi đi.”

Sau khi Mộ Dung Lâm và Mộ Dung Tuyết hành lễ liền nhanh chóng rời đi.

Ba vị tiểu thư kia cũng đứng dậy cung kính hành lễ với Mộ Dung Thư cùng Lý thị rồi mới rời đi.

Mộ Dung Thư nhìn Mộ Dung Ngọc, cười khẽ, ít nhất Lục muội này cũng là người tốt.

“Thư nhi, Lâm nhi cùng Tuyết Nhi là người có thủ đoạn, mấy ngày này con cố gắng đừng chạm mặt với hai đứa nó. Hơn nữa...” Lý thị lo lắng nói, nhưng đến cuối lại ngập ngừng.

“Mẫu thân, có chuyện xin nói thẳng.” Mộ Dung Thư ôn nhu nói. Làm sao nàng không biết hai người Mộ Dung Lâm đáng giận như thế nào, chính vì như thế, bước kế tiếp sẽ có một việc nàng nhất định phải làm.

Lý thị do dự, sau đó thở dài nói: “Phụ thân thấy con ở phủ Nam Dương Vương không được Vương gia sủng ái nên muốn đưa Lâm nhi hoặc Tuyết Nhi vào vương phủ làm thiếp, dù sao Vương gia cũng khá được hoàng thượng coi trọng, cho nên...” Bà dừng một chút, chú ý đến thái độ Mộ Dung Thư.

Về mặt Mộ Dung Thư lạnh nhạt, không có vẻ gì tức giận, vỗ vỗ mu bàn tay Lý thị, cười nói: “Mẫu thân, người không cần lo lắng, nếu các nàng muốn đến vương phủ làm thiếp, con sẽ thành toàn cho các nàng, trong vương phủ không phải là không có thiếp, thêm hai cũng không nhiều mà thiếu hai thì cũng không ít.”

“Nhưng mà...” Lý thị lo lắng còn muốn nói gì đó liền bị Mộ Dung Thư ngắt lời, nàng tựa vào lòng Lý thị, làm nũng nói: “Mẫu thân, con đã hơn một năm rồi mới hồi phủ, con có rất nhiều chuyện muốn nói với người, chúng ta đừng nói chuyện người khác nữa.”

Lý thị véo nhẹ chóp mũi Mộ Dung Thư, cười khẽ: “Bướng bỉnh! Việc này con phải chú ý, nếu bọn chúng đặt được chân vào vương phủ thì cuộc sống của con sẽ không có ngày yên ổn.”

“Mẫu thân...”

Lý thị lắc đầu, cũng không nhắc lại việc của bọn Mộ Dung Lâm nữa, ngược lại thì cùng Mộ Dung Thư nói một ít chuyện.

Khoảng hơn một canh giờ, Mộ Dung Thư thấy Lý thị có vẻ mệt, liền chờ Lý thị ngủ say mới trở về phòng cũ của mình.

Lúc này, Vũ Văn Mặc còn đang nói chuyện ở tiền viện chưa về. Mộ Dung Thư bèn bảo Thu Cúc dọn dẹp lại phòng ngủ một chút, mang chăn của nàng ra dùng. Tối bây giờ, nàng vẫn không muốn ở cùng với tên nam nhân là phu quân trên danh nghĩa của mình trong hoàn cảnh này.”

Mộ Dung Thư uống một ly trà nóng, cảm thấy toàn thân ấm áp, nàng ngẩng đầu nhìn Hồng Lăng nói: “Người đi điều tra cho ta Lưu Phong ở phòng nào.”

“Vương phi, ý của người là...?” Hồng Lăng nghi ngờ hỏi.

Nhớ lại lúc ở trong phòng phu nhân, Vương phi đã có nói với Tam tiểu thư, chẳng lẽ Vương phi muốn làm thật?

“Đừng hỏi gì hết, điều tra xong thì trở về báo cho ta.” Mộ Dung Thư trầm giọng ra lệnh.

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32

Hơn nửa canh giờ sau

Hồng Lăng thở hổn hển trở về, vừa vào cửa, liền dựa người vào giường Mộ Dung Thư nói: “Vương phi, tên Lưu Phong kia là cái đồ háo sắc! Vừa rồi, nô tỳ đi hỏi thăm nơi ở của hắn, trên đường về thì gặp hắn. Sau đó hắn nói với nô tỳ là hắn lạc đường, không thể về phòng, nô tỳ có lòng tốt liền dẫn đường cho hắn, ai dè... hắn...”

Mộ Dung Thư nhướn mày, hỏi: “Làm sao?”

“Hắn lại ôm eo nô tỳ, muốn gần gũi. Làm sao nô tỳ dám, liền đẩy hắn ra, chạy về viện của chúng ta. May là hắn không có đuổi theo, nếu không danh dự của nô tỳ đã bị hủy trong tay hắn!” Sắc mặt Hồng Lăng tái nhợt nói, thân thể vẫn còn run rẩy, nhìn qua liền biết nàng cực kỳ sợ hãi.

“To gan! Dám động tay động chân với người của bản Vương phi.” Mộ Dung Thụ cau mày lạnh giọng nói. Nàng chỉ nghe qua lịch sử phong lưu của Lưu Phong, nhưng thật không ngờ ở nhà người khác mà hắn cũng dám có gan làm loạn như vậy!

Hồng Lăng hừ một tiếng, phát tiết lửa giận, sau đó nói với Mộ Dung Thụ: “Vương phi, người muốn Tam tiểu thư gả cho hắn sao? Người này là một tên khốn mà.”

Nghe vậy, Mộ Dung Thụ cười nhạt nói: “Không, thật ra bản Vương phi cảm thấy Tam muội cùng hắn thật xứng đôi, đúng là lương duyên trời định. Từ trước tới nay bản Vương phi đều giúp người làm vui, chuyện này ta phải hảo tâm tác hợp cho đôi uyên ương trời ban này mới được.”

Hồng Lăng đứng yên không nói gì, nhớ lại những chuyện Tam tiểu thư đã làm, bây giờ Vương phi trả lại thì có sao đâu. Mặc dù nàng có lòng trắc ẩn, nhưng hôm nay nhìn đến sắc mặt tái nhợt, thân hình gầy yếu của phu nhân, liền biết là Nhị di nương, Nhị tiểu thư cùng Tam tiểu thư đã sử dụng thủ đoạn hại phu nhân!

“Chiều mai, người xuất phủ tìm đại phu giỏi nhất kinh thành đến đây.” Sau một hồi cân nhắc, Mộ Dung Thụ mới phân phó Hồng Lăng. Hôm nay khi nhìn thấy Lý thị gầy gò, sắc mặt tái nhợt, lúc nói chuyện, giọng yếu ớt đến không còn hơi, khác xa người trong trí nhớ của nàng. Dù có nhiệm phong hàn cũng sẽ không trở thành như thế. Chẳng lẽ trên người Lý thị có bệnh khác?

Trong nội viện của phủ Tướng quân, số người muốn bà chết không ít, dĩ nhiên nàng không rõ ràng lắm, chuyện cần làm bây giờ là phải phòng cho thật tốt. Dù sao, Lý thị ôn nhu hiền lành này là mẫu thân của Mộ Dung Thụ, bây giờ cũng là mẫu thân của nàng.

“Vâng, Vương phi.” Hồng Lăng trả lời xong lại rút dây lý trả cho Mộ Dung Thụ rồi nói tiếp: “Lúc trên đường về, nô tỳ còn bắt gặp Đại thiếu gia cùng một nha hoàn ở phía sau hòn giả sơn làm chuyện bất thỉu, hơn nữa, không xa đó còn có một nữ nhân yêu mị nắm chặt khăn ánh mắt độc ác nhìn bọn họ, may mà trời tối, nô tì lại bước nhẹ mới không bị bọn họ phát hiện.” Nhớ tới một màn dưới ánh trăng kia, nàng vẫn không khỏi đỏ mặt.

Mộ Dung Thụ nhíu mày, khóe môi cong lên, hưng phấn nói: “Xem ra bản tính phong lưu của Mộ Dung Lạp vẫn chưa sửa được.”

“Ngày mai còn có đại tiệc mừng công, tuy hôm nay khách đến phủ rất ít, nhưng Đại thiếu gia làm ra việc như thế, nếu bị người ngoài nhìn thấy chắc chắn sẽ khiến thanh danh của phủ Tướng quân bị xấu đi.” Hồng Lăng thở dài nói.

“Nếu có người nhìn thấy càng tốt, nữ nhân yêu mị kia chắc là Mị Nương mà Mộ Dung Lạp chuộc từ thanh lâu về. Người chờ xem, hai ngày tới sẽ có rất nhiều trò hay.” Mộ Dung Thụ nhấp một ngụm trà, nhẹ nhàng cười nói.

Hồng Lăng gật gật đầu. “Mị Nương kia nhất định sẽ làm âm mưu, đến lúc đó sợ rằng lão gia khó mà bỏ qua cho Đại thiếu gia. Đúng rồi, Vương phi, vừa rồi có vài vị di nương sai bọn nha hoàn đưa tới rất nhiều đồ và chuyển lời là không muốn quấy rầy Vương phi nghỉ ngơi, cho nên tặng lễ vật trước, ngày mai sẽ đến thăm Vương phi.”

“Còn không phải họ nghe chuyện của Nhị muội cùng Tam muội nên không dám tới gặp bản Vương phi. Cũng tốt, chờ khi trò hay bắt đầu, không muốn gặp cũng phải gặp.” Mộ Dung Thụ cười lạnh nói.

Hai người lại nói về bệnh của Lý thị, còn có sự chuyên quyền, lộng hành của Nhị di nương trong vài năm gần đây ở phủ Tướng quân; Nhị tiểu thư cùng Tam tiểu thư khinh thường Lý thị và Mộ Dung Thụ như thế nào; những việc dơ bẩn của Đại thiếu gia. Càng nói, Hồng Lăng càng tức giận, Mộ Dung Thụ lắng lắng ngồi nghe, cười nhạt gật đầu. Đại khái là qua một canh giờ thì phòng bên có tiếng động.

“Các người đều lui hết đi.” Giọng nói lạnh lùng của Vũ Văn Mặc truyền đến.

“Vâng.” Mấy nha hoàn đồng thanh đáp, sau đó đóng cửa rồi đi.

Hồng Lăng nói khẽ: “Vương gia đã trở lại.” Nàng âm thầm thấy lạ, vì sao bây giờ Vương phi lại không quan tâm đến Vương gia? Lúc này là một cơ hội tốt, có thể cùng giường với Vương gia, nếu có thể mang thai thì địa vị ở vương phủ sẽ vững vàng hơn. Tuy nàng nghi ngờ nhưng không dám mở miệng hỏi.

Mộ Dung Thụ nhàn nhạt gật đầu, trên mặt cũng không nhìn ra bất kỳ biểu tình gì.

Lúc này ngoài cửa lại có tiếng nói, là hai người Thu Cúc và Vân Mai.

Khi hai người vào phòng thì bước tới hành lễ với Mộ Dung Thụ, mặt hai người đều đỏ bừng.

Mộ Dung Thụ thấy lạ, hỏi: “Làm sao thế?”

“Bọn nô tì mới từ tiền viện trở về, đúng lúc gặp thế tử phủ Bắc Lăng Vương.” Thu Cúc cúi đầu ngượng ngùng trả lời. Trước kia đã từng nghe nói qua Ngọc Diện thế tử, nhưng không nghĩ rằng hôm nay lại được tận mắt nhìn thấy.

“Chính là vị mỹ nam đệ nhất Đại Hoa, Ngọc diện thế tử?” Hồng Lăng đang cầm ấm trà chợt dừng tay, vội vàng hỏi.

Khuôn mặt Thu Cúc và Vân Mai đều đỏ bừng, gật đầu.

Đệ nhất mỹ nam - Vũ Văn Hạo? Mộ Dung Thụ khẽ nhướng đuôi mày, trong đầu tự động hiện ra dáng người cao to của một người nam nhân.

Nam nhân này ngũ quan xuất chúng, tuấn mỹ tuyệt luân, đặc biệt một đôi mắt phượng xé lên đầy tà mị, con ngươi tinh thuần, câu hồn đoạt phách. Da thịt trắng nõn, môi đỏ tươi như sắc vi nở rộ, so với nữ tử còn đẹp hơn. Chính vì thế, người này được rất nhiều nữ tử ái mộ. Tuy vậy, đối lập với vẻ ngoài tà mị, nóng bỏng, tính tình người này ôn hòa, lương thiện, một thân trầm tĩnh khiến cho người ta có cảm giác hắn là thâm trầm không thể nhìn thấu. (*máu mũi bắn ra* tự nhiên muốn kết đôi cho anh với Thư tỷ..)

Hắn giữ mình trong sạch, năm nay hai mươi tuổi, bên người lại không có thiếp, về phần có nha đầu thông phòng hay không thì Mộ Dung Thư không biết, nhưng nghe nói hắn tình đầu ý hợp với Tam tiểu thư - Thẩm Oánh của phủ Tề tướng. Tính tình Thẩm Oánh nhàn nhạt ôn hòa, dung mạo thanh lệ thoát tục, mặc dù không so được với trường tỷ là Thẩm quý phi nhưng cũng là mỹ nhân số một số hai đương thời.

Đáng tiếc, Thẩm Oánh chỉ là thứ nữ, nếu gả cho Vũ Văn Hạo thì cao nhất cũng chỉ là Trắc phi nhưng khả năng làm thiếp lại nhiều hơn.

Nàng âm thầm buồn cười nhìn ba nha đầu đang ngượng ngùng, lác lác đầu. Bất kể là cổ đại hay hiện đại, người đẹp vẫn có ưu thế hơn, sợ rằng đã không thể đếm được là có bao nhiêu nữ tử trao gửi tâm tư lên người Vũ Văn Hạo, đáng tiếc... Nam nhân này đã có người trong mộng.

Mộ Dung Thư vừa thưởng thức trà, vừa cười nhạt nghe ba nha đầu này huyền thuyên về chuyện của Vũ Văn Hạo.

Đêm khuya, Mộ Dung Thư cho Thu Cúc và Vân Mai lui ra, chỉ để lại một mình Hồng Lăng.

Nàng kê tai Hồng Lăng nói mấy câu, sau đó đến bàn viết hai phong thư giao cho Hồng Lăng này.

Hồng Lăng cẩn thận nhét hai phong thư vào hông, gật đầu nói với Mộ Dung Thư: “Xin Vương phi yên tâm, Hồng Lăng chắc chắn cẩn thận, sẽ không để chuyện không may xảy ra.”

Hôm sau, trời vừa hừng sáng, người trong phủ đều bị một tiếng hét chói tai đánh thức.

Thanh Bình đang hầu hạ trang điểm cho Mộ Dung Thư, Vân Mai chưa gõ cửa liền xông vào, nhìn về phía Mộ Dung Thư kinh hô: “Vương phi, Tam tiểu thư đã xảy ra chuyện!”

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33

“Tam tiểu thư đã xảy ra chuyện gì?” Thu Cúc đang hầu hạ cho Mộ Dung Thư thấy bộ dáng sợ hãi của Vân Mai, thì lập tức lên tiếng hỏi.

Vân Mai vỗ vỗ ngực, vờn ngón tay thon dài chỉ ra ngoài, thờ hồn hèn nói: “Vừa rồi mọi người có nghe tiếng thét kinh khủng kia không? Chính là của Tam tiểu thư!”

“Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Muội cứ từ từ nói.” Hồng Lăng bụng chầu gõ từ ngoài cửa vào liền đến gần hỏi Vân Mai.

Thu Cúc, Thanh Bình cũng gật đầu nhẫn nại chờ đợi.

Lúc này, bên ngoài truyền đến tiếng kêu kinh ngạc bị đè thấp của rất đông nha hoàn bà tử, tuy không nghe rõ họ nói gì, nhưng trong những câu nói đứt quãng đó lại có thể nghe được ba chữ Tam tiểu thư! Hai người Thu Cúc và Thanh Bình càng thêm kinh hãi nghi ngờ, rốt cuộc Tam tiểu thư xảy ra chuyện gì? Hôm nay phủ Tướng quân có rất đông khách, nếu xảy ra chuyện thì đúng là làm trò cười cho người mọi người!

Mộ Dung Thư bình tĩnh nghiêng đầu nhìn về phía Vân Mai, nhẫn nại chờ nàng nói ra. Hồng Lăng thì nhìn qua, gật đầu với nàng. Khóe môi Mộ Dung Thư hơi động, trán giãn ra, trong nháy mắt tươi cười, vẻ tươi cười rung động lòng người này chỉ duy có Hồng Lăng nhìn thấy.

Hồng Lăng bị nụ cười kia làm cho kinh diễm nửa khắc sau mới hoàn hồn.

Bên này Vân Mai đã ổn định được hơi thở mới nói: “Sáng sớm hôm nay, các nha hoàn từ còn chưa tỉnh giấc, bọn nô tỳ đang làm việc thì đột nhiên nghe có người thét, mọi người theo tiếng thét đến Tây phòng thì xung quanh rất an tĩnh nhưng bất ngờ lại thấy có một người từ trong đó chạy ra, nhìn kỹ thì ra là Tam tiểu thư! Nhưng mà khiến mọi người ngạc nhiên nhất chính là quần áo của Tam tiểu thư rất xốc xếch, sau đó lại nhìn thấy Lưu thiếu gia của Lưu tri châu cũng chạy ra theo.

“Cái gì? Tam tiểu thư với Lưu thiếu gia?” Thu Cúc cùng Thanh Bình kinh ngạc, trợn mắt hỏi.

Nghe rộn cả người! Làm sao Tam tiểu thư lại có thể không biết xấu hổ như vậy? Lại chọn đúng dịp đại tiệc khánh công mà đi gian díu với nam nhân?

Mộ Dung Thư nhíu mày. Thì ra là nàng đánh giá Tam tiểu thư quá cao, nếu như nàng ta là người thông minh, thì trong tình huống phát hiện ra mình bị gài bẫy thì trong thời gian ngắn nhất phải tìm ra cách giải quyết chứ không phải đánh động đến mọi người trong phủ như vậy. Nàng dùng trà súc miệng, sau đó lại hỏi: “Sau đó thế nào?”

Thấy Mộ Dung Thư trấn định như thế, Vân Mai kinh ngạc chớp chớp mắt, nuốt một ngụm nước bọt, có chút ngu ngơ trả lời: “Lúc này hẳn là Tam tiểu thư đang ở chỗ phu nhân, lão gia, Nhị di nương, đại thiếu gia, còn có Nhị tiểu thư cũng đến. Lưu thiếu gia quay về lại Nam phòng. Lão gia ra lệnh là đừng kinh động đến khách khứa, tiệc khách công trưa nay cũng không bị hủy.”

Lúc này còn muốn không kinh động những người khác sao? Chỉ sợ đã kinh động toàn bộ phủ, bây giờ trên dưới đều biết chuyện Tam tiểu thư của phủ Tướng quân nửa đêm hẹn hò với Lưu thiếu gia nổi tiếng phong lưu!

Mộ Dung Thư nhú nhú mày, nghe Vân Mai nói xong, giọng điệu lạnh lùng nói: “Sao không nói sớm, không cần thu thập gì, theo bản Vương phi đến chỗ phu nhân.”

Chuyện tối qua làm lại quên nghĩ cho Lý thị, bây giờ nội viện xảy ra chuyện xấu hổ như thế này tuy không liên quan đến Lý thị nhưng xét cho cùng bà vẫn là Đại nương của Mộ Dung Tuyết, nhất định sẽ bị quở trách. Nhị di nương lòng dạ ác thú kia nhất định sẽ nhân cơ hội này tìm lý do đối phó Lý thị! Huống chi trong đó còn có đại thiếu gia Mộ Dung Lạp!

“Vương phi...” Hồng Lăng có chút lo lắng nhìn về phía Mộ Dung Thư. Tối qua nàng cũng không hề nghĩ tới chuyện này sẽ liên lụy đến phu nhân, chỉ lo truyền tin cho Lưu Phong và Tam tiểu thư, chỉ nghĩ hôm nay nhất định sẽ được xem kịch vui, kết quả lại đem phiền phức đến cho phu nhân!

Vân Mai nghe Mộ Dung Thư trách cứ, lập tức cúi đầu, thầm nghĩ: chẳng lẽ vừa rồi mình nói một tràng toàn lời vô nghĩa, chưa nói đến trọng điểm nên chọc giận Vương phi? Về sau nói chuyện đều phải chú ý trọng điểm. Thu Cúc và Thanh Bình ở trong vương phủ cũng đủ lâu để biết những quy củ trong nhà quyền quý như thế này. Các nàng thấy sắc mặt Vương phi trầm xuống liền biết sự tình có chút không ổn! Chuyện này đã liên lụy phu nhân!

“Không sao. Đi!” Mộ Dung Thư thấp giọng trả lời một câu rồi lập tức bước nhanh ra ngoài. Bốn nha hoàn liền theo sau.

Vừa ra cửa phòng liền chạm mặt Vũ Văn Mặc đang đi tới.

Vũ Văn Mặc nâng gương mặt anh tuấn lãnh khốc nhìn Mộ Dung Thư, đôi mày khẽ nhíu, đôi con ngươi tối đen thâm trầm loé lên một cái.

Mộ Dung Thư nhìn thẳng vào mắt hắn, có vẻ có rất nhiều chuyện đều bị hắn nhìn thấu, chẳng hạn như... Tim nàng đập nhanh hơn một chút. Có phải hắn đã đoán được gì hay không? Nàng xoay người phúc thân hành lễ.

“Thần thiếp tham kiến gia.”

Vũ Văn Mặc gật đầu coi như đáp lại.

“Định đi đâu?”

“Hồi gia, thần thiếp muốn đến thỉnh an mẫu thân.” Tuy trên mặt Mộ Dung Thư bình tĩnh, vô cùng cung kính trả lời nhưng trong lòng lại sôi ruột muốn chết, càng chậm trễ thì những nguy hiểm Lý thị đối mặt sẽ càng nhiều! Nhị di nương kia trời sinh thì mồm miệng lanh lợi, giỏi nhất là nói dối trắng thành đen. Bây giờ sức khoẻ Lý thị suy yếu như vậy, nếu bị chọc tức đến bệnh liệt giường thì chẳng phải sẽ đúng như mong muốn của Nhị di nương và Mộ Dung Lạp!

Tuy nàng sôi ruột, nhưng trên mặt vẫn nhìn không ra một tia mất kiên nhẫn. Nếu không dựa vào sự thông minh của Vũ Văn Mặc nhất định sẽ đoán được chân tướng chuyện này. Dù sao sự tình tuy nàng làm, nhưng tội danh hãm hại thứ muội nàng lại không muốn gánh vác, lại càng không muốn cho Vũ Văn Mặc biết. Ngay lúc nàng nghĩ Vũ Văn Mặc sẽ có một phen làm khó dễ thì bên tai lại truyền đến giọng nói lạnh như băng của hắn, mơ hồ có chút xấu hổ: “Cùng đi thỉnh an mẫu thân.”

Mộ Dung Thư khẽ nâng mi, hơi kinh ngạc, hai bàn tay giấu trong tay áo nắm chặt lại, sắc mặt không thay đổi gật đầu nói: “Vâng ạ.”

Hồng Lăng đi sau Mộ Dung Thư nhìn Vũ Văn Mặc mà tim muốn rớt ra ngoài. Tuy hôm qua hành sự vào lúc đêm khuya, thần không biết quỷ không hay, nhưng tại sao Vương gia lại có thể chủ động yêu cầu cùng đi thỉnh an với Vương phi? Chuyện này trước đây chưa từng xảy ra! Trong lòng nàng có chút bất an.

Lệ Hoa viên

Vừa vào sân Mộ Dung Thư liền phát hiện trong sân viện đứng đầy nha hoàn bà tử, khuôn mặt mỗi người đều vô cùng nặng nề nghiêm túc, nhìn qua là biết chẳng phải tụ lại để tám chuyện.

Ánh mắt Mộ Dung Thư lộ ra vẻ khâm trọng, bước chân nặng nề. Nàng nghiêng đầu nhìn thoáng Vũ Văn Mặc đang sóng vai ở bên cạnh, thấy hắn vẫn thong dong bình tĩnh, nét mặt không lộ ra bất cứ suy nghĩ gì. Lúc này, bên trong phòng đang đóng chặt cửa lại truyền tới âm thanh một cái tát vang dội.

“Ngươi đúng là tiện nhân do di nương sinh! Không biết xấu hổ, dám tư thông với nam nhân ngay trong nhà! Giờ thì hay lắm, mọi người trong phủ đều biết chuyện dâm tiện ngươi làm! Làm sao mà ta lại có thứ muội muội như ngươi chứ? Nếu sau này ta làm quan, tiến vào triều đình chắc chắn sẽ bị bọn quan khác cười nhạo, mặt mũi của cha cũng mất đi!”

Tiếng chửi rủa từ trong phòng truyền ra.

Nghe xong, Mộ Dung Thư cười lạnh. Mộ Dung Diệp thật đúng là đại ca tốt! Xảy ra chuyện lớn, việc đầu tiên hắn nghĩ đến chính là bản thân mình.

“Đây không phải là lỗi của muội...” Mộ Dung Tuyết muốn phản bác, nhưng đột nhiên im bật.

Mộ Dung Thư cười lạnh trong lòng, đúng là Mộ Dung Tuyết bị oan! Nhưng nàng ta có chết cũng không thể nói ra. Bởi vì trong bức thư đêm qua, Mộ Dung Thư đã dùng danh nghĩa của Vũ Văn Mặc để viết, nàng ta cũng theo lời đi đến điểm hẹn, chỉ có thể trách nàng ta suy nghĩ quá đen tối! Nếu không phải nhân cơ hội này muốn leo lên giường Vũ Văn Mặc thì làm sao trúng kế được?

Về phần Luru Phong bên kia càng dễ thuyết phục hơn, chỉ cần là nữ nhân đều có thể mời gọi hẳn! Lúc này, chỉ sợ Luru Phong đang âm thầm buồn rầu, không biết làm sao mình lại chọc đến tiểu thư của phủ Tướng quân!

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34

“Chuyện này không phải là lỗi của một mình Tuyết Nhi, trong kinh thành này ai chẳng biết nhân phẩm của Luru Phong? Nhất định là hôm tối qua hắn đã ép buộc Tuyết Nhi, lão gia, chuyện này tuyệt đối không thể bỏ qua như vậy được, xin người hãy lấy lại công bằng cho Tuyết Nhi!” Ngay sau đó liền truyền tới tiếng khóc lóc cầu xin của Tam di nương.

“Di nương!” Mộ Dung Tuyết nhào vào lòng người đang bênh vực cho mình mà gào khóc. Bây giờ, trong lòng nàng vô cùng nhục nhã, có chết nàng cũng không nghĩ mình có thể rơi vào kết cục này! Tối qua, nàng còn ôm hy vọng gả vào phủ Nam Dương Vương, ai ngờ lại xảy ra chuyện thế này! Thất thân với Luru Phong xem như cuộc đời của nàng cũng hết rồi!

Nghe đến đó, Mộ Dung Thư đã muốn đẩy cửa phòng để vào, không ngờ là có vài vị nha hoàn bà tử vác người khá cao lập tức đến chặn trước cửa, một trong số đó vô cùng cung kính nói: “Xin Vương phi dừng bước, chờ lão gia cùng phu nhân xử lý xong gia sự thì nô tì sẽ vào bẩm báo người tới.”

Sắc mặt Mộ Dung Thư trầm xuống. Bà tử này đang nhắc nhở thân phận nàng là nữ nhi, một khi đã gả ra ngoài thì cũng như bát nước hắt đi, gia sự không có liên quan gì đến nàng và nàng cũng không có tư cách quản! Nàng nhìn bà tử này, trên mặt bà ta không giấu được vẻ khinh thường, rõ ràng không để nàng vào mắt mà! Nàng thực muốn cho bà ta một bạt tai nhưng ánh mắt lại đảo qua Vũ Văn Mặc bên cạnh.

Khóe miệng nàng khẽ cong. Vừa nãy nàng cảm thấy đi cùng hắn sẽ rất bất tiện nhưng xem ra không thể không thừa nhận, có hắn ở đây mọi việc sẽ dễ dàng hơn rất nhiều. Nàng đưa mắt ra hiệu cho Hồng Lăng.

Từ trước tới nay Hồng Lăng là người thông minh, lập tức hiểu ý, tiến lên hai bước, vươn tay liền cho bà tử kia một bạt tai: “Người thật to gan, dám khinh thường Vương gia cùng Vương phi!” Lại tiếp tục vung tay tát thêm vài cái, giọng nói càng sắc bén hơn: “Hạ nhân to gan, không biết tốt xấu, dám chia rẽ quan hệ của phủ Nam Dương Vương và phủ Tướng quân! Vương gia cùng Vương phi chính là tiểu tể và nữ nhi của lão gia và phu nhân, tại sao người lại nói thành người ngoài? Người là người của phòng nào? Tại sao không có quy củ như vậy?”

Bà tử kia kinh hoàng, trên mặt rất đau và rát, cũng không dám đưa tay chạm, mỗi câu của Hồng Lăng đều làm cho bà ta khiếp sợ. Hồng Lăng lớn lên trong phủ Tướng quân nhưng lại không biết bà ta là người của ai. Nhưng bà ta theo mệnh của Nhị di nương là ở ngoài cửa ngăn cản Vương phi, không để cho nàng bước vào! Ai ngờ Vương phi lại giáo hoạt như vậy! Vừa rồi bà ta chỉ chăm chăm hoàn thành mệnh lệnh của Nhị di nương nên hoàn toàn không thấy Nam Dương Vương! Trên trán mồ hôi lạnh đổ đầm đìa, thân thể bắt đầu run rẩy.

Mộ Dung Thư cười lạnh một tiếng, vẻ mặt không chút biểu cảm.

Vũ Văn Mặc nhíu mày, dù sao nơi này cũng là phủ Tướng quân, chuyện sáng nay tuy là chuyện xấu của phủ Tướng quân, nhưng suy cho cùng thì hẳn và Mộ Dung Thư cũng không phải là người ngoài, lời nói của bà tử này cũng coi như là bất kính!

Mấy bà tử còn lại rất sợ hãi, trước mặt các nàng chính là Vương gia, chỉ một cái nhấc tay cũng có thể quyết định sự sống chết của bọn họ! Nghĩ đến đây, vài người vội vàng cúi đầu, nhanh chóng lui ra, chỉ còn bà tử của Nhị di nương vẫn ngu ngơ đứng yên tại chỗ.

Mộ Dung Thư nhíu mày.

Ba người bọn Thu Cúc từ phía sau tiến lên đẩy bà tử kia ra. Bà tử này nhìn cao lớn như thế nhưng chỉ cần dùng chút sức đã đẩy được, Hồng Lăng tiến lên gõ cửa nhưng bên trong phòng hoàn toàn im lặng.

Hồng Lăng lại gõ tiếp hai cái, lúc này trong phòng mới có người lên tiếng.

“Ai?”

“Thưa phu nhân, Vương gia cùng Vương phi đến thỉnh an phu nhân.” Hồng Lăng cung kính trả lời.

Vài giây sau, giọng nói mềm mại của Lý thị từ trong phòng truyền ra: “Mau mời Vương gia và Vương phi vào.”

Cửa được mở, Mộ Dung Thu nghiêng đầu nhìn Vũ Văn Mặc, Vũ Văn Mặc gật đầu, cất bước vào trước.

Cảnh tượng đầu tiên khi bước vào phòng là Tam di nương và Mộ Dung Tuyết cả người không còn chút sức lực, quỳ dưới đất ôm nhau khóc lóc. Nhị di nương, Tứ di nương, Mộ Dung Diệp cùng Mộ Dung Lâm đứng ở một bên, các tiểu thư và các thiếu gia khác không có mặt. Mộ Dung Thu và Lý thị đều ngồi trên ghế chủ vị.

Thấy Vũ Văn Mặc và Mộ Dung Thu đi vào, ngoại trừ hai người đang quỳ dưới đất, mọi người trong phòng đều phúc thân hành lễ: “Bái kiến Vương gia, Vương phi.”

Sau đó, Mộ Dung Thu xoay người hành lễ với Mộ Dung Thu và Lý thị: “Nữ nhi thỉnh an phụ thân cùng mẫu thân.”

Mộ Dung Thu và Lý thị đều hòa ái cười: “Mau mau đứng lên.”

Sau một lúc khách sáo chào hỏi, Mộ Dung Thu và Vũ Văn Mặc đều được mời ngồi. Sau khi ngồi xuống, Mộ Dung Thu mới nghiêm túc đánh giá từng người trong phòng.

Nhị di nương có chút bức tức nhìn Mộ Dung Thu, tay áo rộng đã che đi bàn tay đang nắm chặt thành quyền của bà ta. Đáng chết! Mộ Dung Thu ở đây, kế hoạch tiếp theo của bà ta nhất định sẽ rất khó để thực hiện.

Ánh mắt của Mộ Dung Lâm say mê nhìn Vũ Văn Mặc. Ngoại trừ huynh đệ, nữ tử trong nội viện rất ít khi được nhìn thấy nam nhân ở bên ngoài, tuy Vũ Văn Mặc là phu quân của Mộ Dung Thu nhưng từ trước đến giờ nàng chỉ gặp được ba bốn lần, nhưng ở khoảng cách rất xa, chỉ có thể nhìn lướt qua, hiện giờ tiếp xúc gần như vậy, vẻ phong thần tuấn mỹ của Vũ Văn Mặc làm mặt nàng ửng hồng, tim đập nhanh hơn, không thể kiềm chế, trong lòng liền thầm nhủ: đời này có thể làm thiếp cho Vũ Văn Mặc là tốt rồi.

Mộ Dung Lạp cũng không vui vì sự xuất hiện của Mộ Dung Thu, nhưng vì có Vũ Văn Mặc, hấn cũng chỉ có thể trưng ra vẻ mặt tươi cười.

Biết bản thân mình khó bảo toàn, gương mặt trắng nõn của Mộ Dung Tuyết đầm đìa nước mắt, nàng thất thần nhìn Vũ Văn Mặc, hấn phát hiện, chán ghét nhũn mảy, hơi thở quanh thân lại càng lạnh hơn, Mộ Dung Tuyết vô cùng xấu hổ, vội vàng cúi đầu. Nàng làm sao lại quên, lúc này danh dự của nàng đã bị phá hủy! Càng nghĩ càng hận tên Lưu Phong đó!

“Phụ thân, mẫu thân, có chuyện gì vậy? Tại sao Tam di nương cùng Tam muội lại quỳ dưới đất?” Mộ Dung Thu vỗ như vừa mới phát hiện hai người đang quỳ dưới đất, giọng nói cũng vô cùng kinh ngạc. (tặng cho tỷ danh hiệu Người Vờ của năm.)

Đôi mày của Vũ Văn Mặc khẽ động, bàn tay thon dài cầm chén hơi khựng lại một chút.

Khuôn mặt của Mộ Dung Thu lộ vẻ xấu hổ, nhưng lại ngại Vũ Văn Mặc nên nhất thời không biết nên nói như thế nào. Dù sao, việc sáng nay chỉ sợ mọi người trong phủ đều biết. Lý thị cũng khó mở lời.

“Tam di nương, người dạy con gái thật giỏi!” Mộ Dung Thu tức giận mắng một tiếng.

Tam di nương dập đầu lia lịa, khóc lóc cầu xin: “Xin lão gia làm chủ cho Tuyết Nhi! Tuyết Nhi, con mau giải thích chuyện gì đã xảy ra đi. Nhà hoàn nói là tối qua đã tận mắt nhìn thấy con ngủ trong phòng của mình, vậy tại sao con lại có thể xuất hiện ở Tây phòng?”

Mộ Dung Tuyết mấp máy miệng muốn giải thích, nhưng không biết phải giải thích thế nào! Bất luận giải thích như thế nào, đều là do nàng, không tuân thủ phụ đức nên gây ra chuyện! Người khác nếu hiểu được thì cũng có giải quyết được gì đâu!

Thấy nàng im lặng, Tam di nương nóng nảy, mắt đi lý trí liền giảng cho Mộ Dung Tuyết một cái tát. “Làm sao con lại trở thành thế này? Con bảo di nương còn mặt mũi để gặp ai?”

“Nói cho cùng thì việc này xảy ra ở nội viện, bây giờ không phải là lúc trách cứ mà là lúc phải nghĩ cách để giải quyết. Tam di nương đừng lo lắng, chờ phu nhân giải quyết đi.” Nhị di nương lắc lắc eo nhỏ, đôi môi đỏ tươi do bôi nhiều son nói, chỉ một lời liền thành công mang sự việc quảng đến người của Lý thị.

Ánh mắt sắc bén cùng lạnh lẽo của Mộ Dung Thu nhìn về phía Nhị di nương.

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35

Tam di nương tát Mộ Dung Tuyết xong mới giặt mình, toàn thân đều đỏ mồ hôi lạnh, tuy bà là mẹ ruột của Mộ Dung Tuyết nhưng thân phận lại không tôn quý bằng của con mình! Bà căn bản không có tư cách đánh nàng! Vậy mà bà lại đánh nàng ở ngay trước mặt của lão gia, phu nhân, Vương gia cùng Vương phi thì tội sẽ càng nặng! May mà Nhị di nương phản ứng nhanh, lập tức quăng việc này lên người Đại phu nhân! Tâm trạng lo lắng vừa rồi mới yên tâm được một chút, bà chỉ hy vọng không ai nhìn ra điều này.

Khi bà đang cảm thấy may mắn thì nghe một giọng nói nhu hòa nhưng lạnh lùng vang lên: “Xem ra Tam di nương là tức giận đến hồ đồ rồi, lại dám ra tay đánh Tam muội!”

Bà ta nâng mắt nhìn, thì ra người vừa lên tiếng là Mộ Dung Thu!

Khỏe môi Mộ Dung Thu hơi cong, sau khi nói xong, nhìn lướt qua Nhị di nương, thấy bà ta cúi đầu, không có biểu tình gì nhưng bàn tay lộ ra ngoài lại đang run rẩy, nhếch môi nở nụ cười như có như không liền quay đầu nhìn về phía Tam di nương.

Thân hình Tam di nương run lên, vội vàng cúi đầu hướng Mộ Dung Thu khóc: “Là nô tì vô phép, lại xảy ra sự việc như thế này nên nô tì nhất thời hồ đồ, mong lão gia thứ lỗi!”

“Di nương...” Tuy Mộ Dung Tuyết bị đánh, nhưng nàng hiểu rõ, trong phòng này, chỉ có Tam di nương là thật tâm đối với nàng, cũng là người duy nhất lo lắng cho nàng, tuy trong lòng nàng có oán giận nhưng nàng thực sự không muốn Tam di nương gặp chuyện gì.

“Không có quy củ!” Sắc mặt Mộ Dung Thu đen kịt, giận dữ quát một tiếng.

Nhị di nương vốn hiểu rõ việc dễ dàng nam nhân như thế nào nên tiến lên hai bước, nhỏ nhẹ nói: “Lão gia đừng nên tức giận, trưa nay còn có đại tiệc, việc quan trọng trước mắt là phải nhanh chóng giải quyết chuyện này, nếu kéo dài thêm sẽ bất lợi cho Tuyết Nhi.”

Mộ Dung Thu cảm giác được Lý thị đang rất đau đớn, bà cố hết sức mím chặt đôi môi tím tái, trong mắt hoàn toàn trống rỗng, dường như là trốn tránh cái cảnh tình nồng mật ý ngay trước mắt. Trong lòng Mộ Dung Thu đau nhói, năm đó Lý thị gả cho Mộ Dung Thu cũng có một đoạn thời gian nồng thắm, chàng chàng thiếp thiếp do đó trong lòng bà không thể chịu nổi việc Mộ Dung Thu thay lòng đổi dạ. Lúc này, xem như Lý thị đã hoàn toàn tuyệt vọng, nên dù cho thân thể kém như vậy cũng không thêm quan tâm. Lời nói của Nhị di nương rất đúng lúc, có thể khiến cho Mộ Dung Thu gỡ lại chút mặt mũi ở trước mặt của Vũ Văn Mặc và Mộ Dung Thu, dù sao việc này cũng không phải là lỗi của một mình Tuyết Nhi! Bất quá xảy ra loại chuyện như thế này thì trách cứ đều đổ lên đầu của nữ tử!

“Còn có thể giải quyết? Chỉ có một biện pháp để giải quyết đó là chờ Lưu tri châu tới cầu hôn!” Mộ Dung Thu nhìn lướt qua Vũ Văn Mặc, cố gắng kiềm chế lửa giận nói.

Nhị di nương nheo mắt, chuyện này không thể trôi qua như vậy được, đây chính là một cơ hội tốt, bà ta nghiêng đầu, đưa mắt ra hiệu cho Đại thiếu gia - Mộ Dung Lạp.

Trước khi đến đây, bọn họ đã sớm bàn tính cẩn thận nên vừa nhận được ánh mắt của Nhị di nương, Mộ Dung Lạp liền biết phải làm gì, hần tiến lên phía trước, ra vẻ lễ phóng khoáng nói: “Phụ thân, đáng lẽ trong nội viện không nên xảy ra những chuyện như vậy, chuyện này xảy ra không những làm ô nhục danh tiếng của phủ Tướng quân, mà sẽ còn làm cho người ngoài nghĩ các tiểu thư trong phủ không có quy củ. Đến lúc đó, có danh môn vọng tộc nào dám đến phủ chúng ta nghị thân?”

Mộ Dung Thu nghe vậy thì nhũn mảy, liền đưa ánh mắt bất mãn về phía Lý thị. “Nhóm thứ nữ ngày thường đều theo người học hỏi, tại sao lại xảy ra chuyện như thế này?”

Lý thị có khổ mà không nói được, tuy nhóm thứ nữ đều là gôi nàng là mẫu thân, nhưng hai ba năm nay bà đều nằm trên giường bệnh, nhóm thứ nữ này cũng không có đến thỉnh an một lần nói chi đến việc dạy dỗ quy củ? Nhưng những điều này bà lại không có cách nào nói ra, dù sao trên danh nghĩa thì bà vẫn là chủ mẫu của phủ Tướng quân.

Nhị di nương nhếch môi cười lạnh, vội vàng nói: “Trời có gió có mây bất ngờ, chuyện này cũng là ngoài ý muốn, bây giờ phu nhân đang có bệnh trong người, làm gì có thời gian và sức lực để dạy dỗ quy củ cho các tiểu thư?”

Bệnh? Lúc này Mộ Dung Thu mới nhìn đến Lý thị, sắc mặt lập tức căng thẳng. Sao Lý thị lại gầy như vậy? Ông ta thấy thân hình thê tử chỉ còn lại da bọc xương, sắc mặt tái nhợt, gò má nhô cao, khỏe mắt có vài nếp nhăn rất sâu bên nhũn mảy, trong lòng rất khó chịu, dù sao bọn họ cũng đã từng ân ái, nhưng mà giờ lại nhìn thấy bà như thế, trong lòng không khỏi có chút chán ghét.

Mộ Dung Thu ngồi cạnh đã thu hết biểu tình của ba người Mộ Dung Thu, Nhị di nương cùng Mộ Dung Lạp vào đây, lại nhìn đến Lý thị, trong lòng cảm thấy chua xót. Nữ nhân ở thời này nếu đã mang toàn bộ tình cảm của mình đặt vào trượng phu thì một khi hắn ta thay lòng, đau đớn đó có thể ví như gọt da, khoét thịt, chẳng những thế nếu ngày ngày còn chứng kiến người mình yêu cùng người khác ân ái thì có thể nói cái đau đó sẽ càng thấu tận xương tủy.

“Để mẫu thân an tâm dưỡng bệnh, con đề nghị, tạm thời để cho Nhị di nương quản sự.” Mộ Dung Lạp nói.

Mộ Dung Lâm cũng tiến lên góp lời: “Mẫu thân đã lớn tuổi, sức khỏe cũng không tốt như trước, nếu để người vất vả thì thân thể sẽ càng yếu. Phụ thân nên để Nhị di nương tạm thời thay thế mẫu thân quản sự.”

Lý thị cau mày, cúi đầu thờ dài một tiếng.

Mộ Dung Thu cúi đầu trầm tư, cảm thấy bọn họ nói cũng đúng, xảy ra chuyện của Mộ Dung Tuyết, Lý thị không thoát khỏi liên quan, hẳn đang muốn gặt đầu đồng ý thì trong phòng vang lên một tiếng động khiến mọi người trong phòng giật mình.

“Nước trà sao nóng vậy? Làm hại bản Vương phi trượt tay.” Mộ Dung Thu hơi nhíu mày, cúi đầu, cầm khăn gấm lau tay, lẩm bẩm nói.

Thu Cúc lập tức tiến lên thu dọn các mảnh vỡ của ly trà. Nàng ngẩng đầu, thấy mọi người đều nhìn mình liền mỉm cười hỏi: “Là bản Vương phi quấy rầy các người nói chuyện?”

Sắc mặt Mộ Dung Thu rất khó coi, đang muốn mở miệng thì thấy Vũ Văn Mặc đưa cho Mộ Dung Thu một chiếc khăn màu xám, giọng nói cũng không lạnh băng như bình thường mà ngược lại còn có chút ôn nhu cùng ấm áp của mùa xuân.

“Khăn của nàng bẩn rồi, dùng của bản Vương đi.” (cuối cùng cũng có được một câu ôn nhu... *tung bông*)

Một cử động nhỏ đó lại làm cho mọi người trong phòng kinh ngạc! Suy nghĩ của mỗi người thay đổi liên tục. Đặc biệt là Mộ Dung Thu, hẳn kinh ngạc liếc nhìn Mộ Dung Thu, lần này nàng trở về, có vẻ như đã thay đổi rất nhiều, chẳng hạn như nàng vẫn có thể bình tĩnh trước cuộc nói chuyện của Nhị di nương và Mộ Dung Lạp! Lại nhìn thái độ của Vũ Văn Mặc, hoàn toàn không vô tình cùng lạnh lẽo như lời người ta đồn đãi.

Trong phòng chắc chỉ có Lý thị và bốn nha hoàn của Mộ Dung Thu là vui mừng, lòng như nở hoa, khuôn mặt tái nhợt của Lý thị lại có một chút huyết sắc. Bà chỉ có duy nhất một đứa con gái này, đương nhiên là bà hi vọng cuộc sống của nó thật tốt.

Mọi người kinh ngạc nhưng Mộ Dung Thu càng kinh ngạc hơn, từ khi nào thì Vũ Văn Mặc lại có tâm địa Bồ Tát như vậy? Chỉ một cử động nhỏ cũng có thể giúp nàng giải quyết một vấn đề khó, không cần nàng hao tổn tâm cơ bảo vệ địa vị trong phủ cho Lý thị.

Nhưng bây giờ có một số việc không cần phải gấp, Mộ Dung Thu mỉm cười nhìn Nhị di nương nói: “Bây giờ quan trọng nhất không phải là giải quyết chuyện của Tam muội sao? Nhị di nương hơi nóng vội rồi, muốn chia sẻ quyền lực với mẫu thân cũng phải nhìn thời điểm? Huống hồ... dục tốc bất đạt(*).”

(*) : vội vàng sẽ không thành công

Đề tài lại rơi vào người của Mộ Dung Tuyết. Mộ Dung Tuyết vốn đang ổn định lại nhịp tim, khi nghe xong câu nói của Mộ Dung Thu thì tim lại thót lên, thân thể dựa vào người Tam di nương, không ngừng run rẩy.

Mộ Dung Thu đương nhiên hiểu được ý tứ của Mộ Dung Thu, lại quay đầu nhìn Lý thị, thấy nước mắt của bà đã ngân ngấn thì có chút mềm lòng cùng áy náy, giọng nói cũng mềm mại không ít: “Tam di nương mang Tuyết Nhi trở về phòng đi! Chuẩn bị đồ cưới chờ Lưu tri châu tới cầu hôn! Về chuyện cho Nhị di nương tạm thay thế đại phu nhân quản sự...”

“Phụ thân! Con không muốn gả cho Lưu Phong!” Mộ Dung Tuyết khi nghe kết quả này, vội vàng đẩy Tam di nương ra, bỏ đến trước mặt Mộ Dung Thu khóc lóc cầu xin.

Cùng lúc đó, sắc mặt của Nhị di nương khế biến, nhìn thái độ của lão gia liền biết chuyện hôm nay không thể thành! Bà ta không cam lòng hô to một tiếng: “Lão gia!”

Mộ Dung Lạp và Mộ Dung Lâm cũng đồng thời hô: “Phụ thân!”

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36

Trong lòng Mộ Dung Thu không ngừng được cười lạnh, lạnh nhạt nhìn tròng không khí trước mắt, Vũ Văn Mặc cũng cau mày.

Thấy vậy, lửa giận trong lòng của Mộ Dung Thu vừa dập tắt lại bùng lên, bàn tay chai sạn vì dùng kiếm tàn mạnh vào khuôn mặt nhỏ nhắn của Mộ Dung Tuyết!

Một tiếng “bốp” vang lên, đánh thức những người còn đang chìm trong tính toán của bản thân.

“Làm càn! Không muốn cũng phải gả! Bây giờ danh tiết của người đã không còn, không biết Lưu tri châu có chịu đến nghị thân không đây, người nói người không thích! Vô liêm sỉ! Tam di nương, mang theo tiện nhân này cút ra ngoài! Mấy ngày này đừng để nó vác mặt ra ngoài làm ta xấu hổ!” Mộ

Dung Thu giận dữ trách mắng làm cho sắc mặt Mộ Dung Tuyết trắng bệch, cái tát vừa rồi là ông dùng hết sức, nhiều năm làm võ tướng ở trên chiến trường, không cần nghĩ cũng biết cái tát vừa rồi là mạnh bao nhiêu! Mộ Dung Tuyết đầu ông ong ong, phản ứng cũng chậm đi, chỉ có thể mặc cho Tam di nương đỡ nằng rồi cả hai cùng lao đảo bước ra khỏi phòng.

Sau khi giải quyết xong việc Mộ Dung Tuyết, Nhị di nương lập tức ôn nhu an ủi: “Lão gia, người không nên tức giận, Tuyết Nhi cũng vì kích động nên mới dám cãi lại.”

“Hừ! Thật không còn mặt mũi!” Mộ Dung Thu hừ lạnh nói.

Nhị di nương âm thầm lo lắng, Tam tiểu thư rơi vào kết cục này, như vậy Nhị tiểu thư có thể để lại ấn tượng xấu cho Nam Dương Vương không? Nhìn cách đối xử của Vương gia với Mộ Dung Thu thật sự không giống như lời đồn. Vậy nếu Nhị tiểu thư gả vào vương phủ thì có thể chiếm được sự sủng ái của Vương gia không? Theo tình hình này, việc giành quyền quản sự từ tay Đại phu nhân xem ra là không thể thực hiện! Lần này Mộ Dung Thu trở về, dường như đã tìm được chỗ dựa, rất khó đối phó! Tuy từ đầu đến giờ nằng ta không có nói gì nhiều, nhưng mỗi câu nói ra lại cực kỳ đúng lúc, quan trọng là mấy câu đó lại có thể làm hỏng toàn bộ kế hoạch của nằng!

“Phụ thân...” Mộ Dung Lâm và Mộ Dung Lạp đang muốn tiếp tục khuyên nhủ, Nhị di nương thấy thế, lập tức dùng ánh mắt ra hiệu cho hai người lui xuống. Hai người tuy không hiểu nhưng vẫn nghe theo lời của Nhị di nương, im lặng lui ra sau.

“Chuyện các người vừa nói tính sau đi! Bây giờ phu nhân vẫn là người quản sự trong phủ. Sức khỏe của phu nhân không tốt, những chuyện nhỏ nhặt không cần làm phiền đến nằng.” Mộ Dung Thu phát tay, vẻ khá mệt mỏi nói.

Nhị di nương không ngừng gật đầu, lại nói vài câu dễ nghe, thần sắc Mộ Dung Thu thoáng dịu lại, liền cho Mộ Dung Lâm và Mộ Dung Lạp lui ra.

Lúc Mộ Dung Lâm đi ra, cổ tình đưa mắt về phía Vũ Văn Mặc thì thấy ánh mắt của hắn đang dán trên người Mộ Dung Thu, trong nháy mắt, lòng nằng cảm thấy rất nặng nề. Nằng lại nhìn về phía Mộ Dung Thu, mày nhíu chặt, cắn chặt môi, lạnh lẽo lui ra.

Lúc đi ra, Mộ Dung Lạp không quên trừng mắt với Mộ Dung Thu một cái, đều tại tiện nhân này làm hỏng kế hoạch của bọn họ!

Đợi hai người kia lui ra, Mộ Dung Thu liền quay đầu nhìn về phía Mộ Dung Thu với vẻ mặt hiền từ nhất từ trước đến giờ: “Vương gia và Vương phi hẳn là chưa dùng điểm tâm? Không bằng dùng bữa ngay tại đây luôn đi.”

Trong lòng Mộ Dung Thu rất buồn cười, chỉ một động tác nhỏ của Vũ Văn Mặc đã khiến thái độ của Mộ Dung Thu thay đổi lớn như vậy, nằng cười trả lời: “Sáng sớm nay đã dùng rồi ạ.”

Mộ Dung Thu gật đầu, hết sức vừa lòng với câu trả lời của Mộ Dung Thu, sau đó nhìn Vũ Văn Mặc hỏi: “Không biết thức ăn của phủ có hợp khẩu vị của Vương gia không? Nếu không hợp, Vương gia cứ phân phó xuống dưới để hạ nhân làm theo ý người.”

Wũ Văn Mặc gật đầu, khách khí trả lời: “Rất hợp, làm phiền Tướng quân phí tâm rồi.”

Tiếp theo hai người lại câu được câu không trò chuyện, không khí trong phòng có chút ngưng đọng, Mộ Dung Thu im lặng không nói gì, âm thầm quan sát thần sắc của Lý thị. Sắc mặt bà trắng bệch, luôn luôn nhìn phía Mộ Dung Thu. Mộ Dung Thu thở dài, bất luận là người nam nhân có khiến nữ nhân đau đến mức nào, họ đều không thể dứt tình được!

Lát sau, Mộ Dung Thu và Vũ Văn Mặc đều đến tiền viện. Lúc này, tiền viện vô cùng náo nhiệt, tham gia đại tiệc mừng công lần này không đến một trăm thì cũng phải đến bảy tám chục người, người nào cũng đều là những kẻ lão luyện trên quan trường. Gặp nhau tay bắt mặt mừng, hàn huyên không ngừng, Vũ Văn Mặc và Mộ Dung Thu cũng bận rộn xã giao không ngừng.

Tiền viện náo nhiệt, hậu viện cũng không thua gì, quan viên ai cũng mang theo thê tử và nữ nhi, nam nhân xã giao ở tiền viện, còn các vị phu nhân và tiểu thư đều tập trung ở Lệ Hoa viên để làm quen với Lý thị và Mộ Dung Thu.

Nhìn thấy cảnh này, nhóm di nương không được tham gia tiệc, chỉ còn cách ở viện của mình mà hâm mộ, ghen tị nhìn về phía Lệ Hoa viên náo nhiệt.

Trừ Tam tiểu thư, mấy vị tiểu thư khác trong nhà cũng đều đến Lệ hoa viên.

Từ Uyên – Nội ở của Mộ Dung Tuyết

Nằng ngăn ngắt lệ ngã vào lòng Tam di nương: “Di nương, nhất định là có người muốn hãm hại con! Người hẹn với nữ nhi là Nam Dương Vương, tại sao lại có thể biến thành tên Lưu Phong chứ? Con không muốn gả cho Lưu Phong. Trong kinh thành, có nữ tử nào dám gả cho hắn! Ai mà không biết, Lưu Phong chính là đồ lưu manh, con gả cho hắn, hạnh phúc đời này xem như bị hủy!” Nằng vốn tính toán rất cẩn thận, chỉ cần có thể gả cho Nam Dương Vương, thì cả đời này có thể hưởng vinh hoa phú quý, nhưng không ngờ lại rơi vào kết cục này!

Tam di nương nghe ra ý tứ trong lời nói của nữ nhi, bắt lấy điểm quan trọng hỏi: “Con nói có người hãm hại con? Việc người và Nam Dương Vương hẹn nhau là thế nào?”

Mộ Dung Tuyết nghe Tam di nương hỏi, cũng hiểu ra, lập tức thoát ra khỏi lòng Tam di nương, đến trước bàn, vẻ mặt lo lắng, tìm kiếm cái gì đó nhưng cả nửa ngày cũng không thấy, thân người nằng mềm nhũn, ngồi phịch xuống ghế, thì thào tự nói: “Quả thật là bị tính kế.”

“Tính kế? Đã xảy ra chuyện gì? Mau nói đi!” Tam di nương lập tức hỏi.

Mộ Dung Tuyết thất hồn lạc phách nói: “Ta thật khờ, thế mà cũng trúng kế! Làm sao Vương gia lại có thể hện ta? Hoá ra là bị Mộ Dung Thư tính kế, nếu không thì tại sao không phải là bất kỳ nam nhân nào khác mà lại là người nàng ta nói, tên Lưu Phong đó? Ha ha...” Nàng không ngừng cười lạnh.

“Không ngờ nàng ta làm việc cẩn thận như vậy, không để lại bất cứ dấu vết nào!” Nghe Mộ Dung Tuyết nói, Tam di nương cũng đã hiểu đại khái sự việc, lão đảo lui ra phía sau một bước.

Lệ Hoa viên

Thấy trong phòng nhiều người lại huyền não không dừng, Mộ Dung Thư bèn lấy cớ đi vệ sinh để thoát thân, chỉ để lại Hồng Lăng, Thu Cúc và Vân Mai hầu hạ Lý thị.

Không khí trong sân thoáng đảng cùng trong lành khiến nàng thở ra một hơi nhẹ nhõm.

“Vương phi, bây giờ người muốn đi đâu?” Lúc trong phòng, Thanh Bình thấy Mộ Dung Thư mệt mỏi với việc xã giao, vài vị phu nhân không giỏi nhìn sắc mặt cứ kéo Vương phi hỏi này nọ, bây giờ vất vả lắm mới thoát thân được! Dĩ nhiên Thanh Bình biết rằng Mộ Dung Thư không phải muốn đi vệ sinh, mà thật ra là tìm cách trốn ra ngoài. Mộ Dung Thư quay đầu, vươn tay véo nhẹ chóp mũi Thanh Bình, cười nói: “Nha đầu, ta muốn đi vệ sinh thật. Đi thôi!”

Đối với phủ Tướng quân vừa rộng vừa lớn này, Mộ Dung Thư cũng không xa lạ gì, cứ dựa theo trí nhớ cũ mà đi.

Vừa ra khỏi Lệ Hoa viên, Mộ Dung Thư lại đụng ngay một người.

Chính là Vũ Văn Hạo - mỹ nam đệ nhất kinh thành!

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37

Mộ Dung Thư nheo mắt nhìn về phía nam nhân đang đứng cách nàng vài bước. Trong trí nhớ của Mộ Dung Thư, ấn tượng về Vũ Văn Hạo cũng không có nhiều lắm, dù sao đi nữa, đó cũng không phải trí nhớ của nàng nên khi nhìn thấy Vũ Văn Hạo ở khoảng cách gần như vậy thì về ngoài cùng với khí chất cao quý bẩm sinh thêm cả sự trầm tĩnh sâu như đầm nước làm cho không ai có thể nhìn rõ của hắn khiến Mộ Dung Thư không khỏi rung động.

Tuy ở kiếp trước, nàng cũng đã gặp qua không ít trai đẹp, ngay cả nam minh tinh cũng gặp rất thường xuyên, nhưng lại rất ít người có được sự gần gũi như hắn! Tuân mỹ cùng với phong thái như vậy, khó trách nam nhân này được lại được nữ nhân si mê cùng ái mộ!

Hắn nhếch đôi mắt phượng tà mị, bình tĩnh lạnh nhạt nhìn về phía nàng, đôi môi đỏ tươi như sắc vi nở rộ hé mở: “Quấy rầy Vương phi, xin thứ lỗi.” (tim của ta...)

Mộ Dung Thư khề nhượng mảy, thi lễ nói: “Gặp qua thế tử.”

Nàng thấy hơi tò mò, tại sao hắn lại xuất hiện ở đây? Dù sao nơi này cũng là hậu viện của phủ Tướng quân. Quy của trong nhà của hào môn không giống như bá tánh, rất nghiêm ngặt, nam nhân tuyệt đối không được tiến vào nội viện. Nàng nhìn lại, thấy trên khóe miệng hắn đang nở một nụ cười ung dung, bình tĩnh nhưng có chút bối rối, chẳng lẽ trước khi nàng tới, nơi này đã xảy ra chuyện gì sao?

“Vương phi...”

Thanh Bình đang đứng sau thấp giọng gọi, Mộ Dung Thư xoay người lại gật đầu như đã hiểu, Thanh Bình nhắc nhở nàng không thể tiếp tục ở đây nếu không bị người khác bắt gặp sẽ đồn đãi không hay.

“Xin hỏi, đường nào đến tiền viện? Vừa rồi vì mải mê thưởng thức phong cảnh nên nhất thời lạc đường, giờ không tìm được đường quay lại.” Vũ Văn Hạo nhẹ giọng hỏi.

Mộ Dung Thư cười nhạt, quay đầu ra hiệu cho Thanh Bình, nàng lập bước qua, chỉ về phía trước nói: “Thế tử, người đi hết con đường này, thấy một hành lang dài, quẹo trái, đi thẳng sẽ đến tiền viện.”

Vũ Văn Hạo gật đầu, nói một tiếng cảm ơn, lại nhìn về phía của Mộ Dung Thư, trong mắt rất kinh ngạc, nữ nhân trước mắt lạnh nhạt ung dung, cử chỉ tao nhã, dường như khác hoàn toàn so với vị Vương phi ngang ngược cùng bốc đồng trong đồn đãi, nhìn nàng không giống giả vờ. Như vậy, sợ là do trong lòng Nam Dương Vương chỉ có Thẩm Nhu nên Mộ Dung Thư mới không lọt vào mắt của hắn!

Lúc Vũ Văn Hạo xoay người rời đi, Mộ Dung Thư cũng trở về Lệ Hoa viên. Nhưng vừa mới xoay người định đi thì nàng phát hiện sau thân cây thấp thoáng một tà váy hồng. Nàng nhìn chăm chú một lúc, khóe môi nở ra chút ý cười, lại nhìn về bóng lưng của Vũ Văn Hạo càng lúc càng xa, tươi cười trên khóe môi lại càng tăng thêm. Có lẽ lời đồn về người nào đó cũng không đáng tin lắm đâu!

“Quay về thôi, nếu chưa trở lại chỉ sợ mẫu thân sẽ lo lắng.” Mộ Dung Thu nhẹ giọng nói rồi xoay người cùng Thanh Bình rời đi, vờ như không nhìn thấy bóng dáng sau thân cây kia, càng làm ra vẻ cuộc gặp gỡ với Vũ Văn Hạo vừa rồi cũng chỉ là một khúc nhạc đệm.

“Vâng ạ.”

Chờ đến khi Mộ Dung Thu cùng Thanh Bình rời khỏi, một bóng dáng xinh đẹp bước ra từ sau thân cây, nàng cau mày nhìn bóng lưng yếu đuối của Mộ Dung Thu, đôi môi hồng mềm mại mím chặt lại. Sau đó, nàng xoay người nhìn về hướng nam nhân vừa đi, sau khi xác định nam nhân kia đã đi xa, nàng mới nhấc chân đi về Lệ Hoa viên.

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 38

Lệ Hoa viên

Sau khi Mộ Dung Thu vào phòng, bước qua một đám phu nhân cùng tiểu thư đến ngồi bên cạnh Lý thị. Bà giữ chặt tay nàng, cười nói: “Đã trở lại rồi.”

Mộ Dung Thu gật đầu cười trả lời: “Vâng, không ngờ hoa sắc vì trong viện của mẫu thân lúc nở rộ thật là đẹp. Lúc này con mãi ngắm nên quay lại hơi trễ.”

Nàng cúi đầu cười khẽ nhưng khoé mắt thì đang nhìn những vị tiểu thư cùng các vị phu nhân đang âm thầm đánh giá nàng.

Dường như thời gian nàng ra ngoài, ở đây đã xảy ra chuyện gì. Bỗng nhiên nàng cảm thấy có một ánh mắt sắc bén lạnh lẽo đang nhìn chằm chằm sau lưng mình, nghiêng đầu nhìn sang, đập vào mắt là gương mặt tươi cười chói lọi của Mộ Dung Lâm.

“Lúc Vương phi ra ngoài, mẫu thân cùng các vị phu nhân đều trêu chọc Lâm nhi, làm Lâm nhi xấu hổ không biết nói gì, Vương phi cần phải giúp Lâm nhi, nếu không Lâm nhi thật không dám ở lại đây nữa đâu!” Mộ Dung Lâm vừa nói vừa tiến đến ngồi cạnh Mộ Dung Thu, ôm lấy cánh tay nàng, nũng nịu nói. Trong phòng liền vang lên một trận cười, lúc này nhìn biểu hiện của hai người, nếu ai không biết chuyện còn nghĩ mối quan hệ giữa dòng chính nữ và dòng thứ nữ của phủ Tướng quân thật thân thiết, như vậy cũng vừa vặn chứng thực lời đồn của kẻ nào đó.

Nét tươi cười trên gương mặt của Lý thị hơi cứng đờ, bà dùng ánh mắt lo lắng nhìn Mộ Dung Thu.

Trên mặt Mộ Dung Thu không có biểu tình gì, chỉ khẽ vỗ vỗ mu bàn tay của Mộ Dung Lâm, dùng khăn gắm che miệng cười nói với các vị phu nhân và tiểu thư trong phòng: “Nhị muội của bản Vương phi da mặt mỏng, trước kia ta còn ở trong phủ cũng không dám trêu ghẹo muội. Hôm nay, mọi người ở đây đều không phải người ngoài, mới đùa một chút mà muội đã chịu không nổi rồi sao?”

“Đại tỷ...” Mộ Dung Lâm chu đôi môi đỏ mọng, khuôn mặt nhỏ nhắn, tinh xảo như bạch ngọc cứ thế đỏ ửng lên, nhìn rất mê người.

Thấy vậy, trong phòng lại vang lên một trận cười.

Mộ Dung Thu nói tiếp: “Không giấu gì các vị phu nhân, trong phủ Tướng quân này, ngoài phụ thân và mẫu thân thì Nhị muội là người bản Vương phi yêu quý nhất! Từ nhỏ tính tình nàng nhút nhát cũng không phải là vấn đề gì lớn nhưng đến khi gả vào nhà người ta thì phải làm sao? Trong đại viện, phải tuân theo quy củ do chính thể lập ra, còn phải sống chung với nhạc phụ cùng nhạc mẫu. Nhưng nhị muội này của ta, da mặt mỏng như vậy, người cũng không có nhiều tâm tư.” Trong lòng nàng cười lạnh, không phải muốn dựa vào thân phận của nàng để đạt mục đích sao? Vậy thì nhìn xem, việc này cùng với việc đùa giỡn tâm cơ này sẽ có hậu quả gì!

Tuy trong giọng nói có vẻ quan tâm nhưng đám phu nhân này đã trải qua cả đời ở trong đại viện làm sao lại không nghe ra ẩn ý bên trong câu nói của Mộ Dung Thu. Lời nói dễ nghe nhưng ý tứ bên trong lại đề cập đến gia sự, người có ý liền phải cân nhắc lại. Thân phận của Mộ Dung Lâm là thứ nữ, Mộ Dung Thu lại là đích nữ! Mâu thuẫn giữa hai thân phận này trong đại viện ai mà không biết? Đây chỉ là diễn trò trước mặt mọi người! Có vài vị phu nhân có ý định muốn nghị thân với Mộ Dung Lâm cũng muốn rút lại, Nhị tiểu thư này tâm tư quá đơn giản, làm sao quản được việc trong phủ? Quan trọng hơn thân phận nàng ta chỉ là thứ nữ! Theo lời Mộ Dung Thu thì sau này phải để chính thể lập ra quy củ, thật ra nàng ta không đáp ứng được.

Sau khi Mộ Dung Thu nói xong, sắc mặt Mộ Dung Lâm lập tức trở nên khó coi, trộm gả không được còn mất nắm gạo! Nàng vốn muốn dựa vào thân phận Mộ Dung Thu để đạt được mục đích riêng của mình, kết quả bây giờ bản thân lại rơi vào tình trạng khó xử! Nhưng trước mặt nhiều người như vậy, nàng cũng chỉ có thể duy trì mỉm cười, nhưng lại cách xa Mộ Dung Thu. Không thể tưởng tượng được, Mộ Dung Thu lại có thể dùng cách độc ác này làm hỏng chuyện tốt của nàng!

Nhìn thấy thái độ của các vị phu nhân, nàng lập tức hiểu, nếu sau này không thể gả vào phủ Nam Dương Vương làm thiếp mà phải nghị thân cùng một trong những gia đình này, nàng tuyệt đối không thể làm chính thất mà chỉ có thể là một di nương không quyền không thế thôi! Mộ Dung Thu thật ác độc, chỉ một câu nói đã quyết định tương lai sau này của nàng! Trong đáy mắt Mộ Dung Tuyết xẹt qua một chút căm hận. Bây giờ nghĩ lại, Mộ Dung Thu sẽ không tránh khỏi việc có liên quan đến chuyện gièm pha của Mộ Dung Tuyết và Lưu Phong!

“Các cô nương chưa xuất giá da mặt đều mỏng, cũng không có gì. Có điều, Nhị tiểu thư có Vương phi dạy dỗ thì sau này sẽ rất có tương lai.”

Một vị phu nhân nhân cơ hội liền xoa dịu không khí có phần xấu hổ vì Mộ Dung Lâm.

“Lại nói, trong phủ Tướng quân này, người khiến cho bản Vương phi yên tâm lại là Lục muội, muội ấy là người ôn nhu hiền thực, tuy bây giờ chỉ mới hơn mười tuổi, nhưng giờ tay nhắc chân đều mang phong thái của tiểu thư khuê các.” Mộ Dung Thư rút tay mình về, lúc nâng chung trà lên, tầm mắt liền nhìn đến Lục tiểu thư - Mộ Dung Ngọc đang ngồi im lặng, cười nhạt nói.

Bỗng nhiên bị nhắc tới, Mộ Dung Ngọc mở to hai mắt nhìn về phía của Mộ Dung Thư. Tuy còn nhỏ tuổi, nhưng vì là thứ nữ nên có rất nhiều chuyện nàng đã hiểu rõ. Vừa nghe, nàng liền biết, Mộ Dung Thư đang lót đường cho mình! Di nương không được phụ thân sủng ái nên địa vị của nàng ở trong phủ càng thấp kém, có lẽ chỉ cao hơn đám hạ nhân một bậc, việc hôn nhân sau này có lẽ sẽ không quá tốt! Hôm nay Mộ Dung Thư nói như vậy, tất cả mọi người đều chú ý đến nàng, trong lòng lập tức tỏ tường, xem ra Lục tiểu thư ổn trọng hơn Nhị tiểu thư.

“Ngọc nhi tạ ơn Vương phi khích lệ, Ngọc nhi thật sự không so được với Nhị tỷ.” Mộ Dung Ngọc đứng dậy, hành lễ với Mộ Dung Thư, khách khí trả lời.

Thì ra người Vương phi xem trọng là Mộ Dung Ngọc chứ không phải Mộ Dung Lâm, chỉ cần như vậy, giá trị của Mộ Dung Ngọc lập tức tăng lên!

Mộ Dung Lâm âm thầm cắn răng. Mộ Dung Thư thật đáng chết! Chỉ là được gả cho Nam Dương Vương làm chính phi, vậy mà hôm nay nàng ta dám ở trước mặt mọi người không thêm nề mặt nàng, chẳng những thế, còn ác độc hạ thấp thân phận của nàng!

Ngồi cạnh Mộ Dung Ngọc, vốn đang nói chuyện phiếm cùng vài vị tiểu thư, Mộ Dung Nguyệt nghe xong lời của Mộ Dung Thư thì liền nhìn Mộ Dung Ngọc với ánh mắt phức tạp, nhưng không ai phát hiện ra.

Lúc này, một bóng dáng phần hồng được mấy nha hoàn vây quanh chậm rãi đi đến.

“A! Đây không phải là Tam tiểu thư của phủ Tề tướng!”

Một vị phu nhân trong phòng nhìn thấy Thẩm Oánh đi tới thì có vẻ kinh ngạc cười nói.

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 39

Một câu nói dõng dạc đi sự chú ý của mọi người khỏi tỷ muội nhà Mộ Dung. Vị tiểu thư Thẩm Oánh này cũng không tầm thường, tuy nàng là thứ nữ của phủ Tề tướng nhưng lại là thanh mai trúc mã với thế tử Bắc Lăng vương, hơn nữa thế tử vì nàng vẫn chưa lập gia đình, thậm chí trong phủ ngay cả nha hoàn thông phòng cũng không có, điều đó cũng chứng minh vị trí quan trọng của Thẩm Oánh trong lòng thế tử.

Chẳng lẽ nàng ta thật sự không đơn giản hay Vũ Văn Hạo có nhược điểm gì bị Thẩm Oánh nắm trong tay?

Mộ Dung Thư nghe được tiếng kêu liền nghiêng đầu nhìn về cửa lớn, đập vào mắt là một nữ tử mặc y phục hồng nhạt, trang điểm khéo léo thoát tục.

Nữ tử đáng người yểu điệu, nụ cười rực rỡ, mềm mại thướt tha, gương mặt thanh tú tựa tiên tử. Không ngờ thật đúng như lời đồn, Thẩm Oánh là nữ tử xinh đẹp như hoa, mỏng manh như liễu, cũng khó trách lại được vị thế tử thân phận cao quý Vũ Văn Hạo nhìn trúng!

Bất quá... Mộ Dung Thư hơi nheo mắt, màu sắc y phục của Thẩm Oánh lại giống như người nấp sau thân cây kia. Nàng chợt nhớ đến nét bối rối trên mặt Vũ Văn Hạo, khóe miệng bất giác hơi cong lên, trong lòng cảm thấy rất vui, xem ra sắp có trò hay để xem đây!

“Oánh nhi bái kiến các vị phu nhân, tiểu thư. Lúc đến phủ Tướng quân, thân thể có chút không thoải mái nên mới đến trễ như vậy, mong các vị phu nhân cùng tiểu thư thông cảm.” Thẩm Oánh quý gối hành lễ với mọi người trong phòng.

Một câu nói biết trước biết sau như vậy, làm cho hảo cảm của người khác đối với Thẩm Oánh càng sâu.

Phu nhân của Tề tướng thấy mọi người đều yêu thích Thẩm Oánh, trên mặt vẫn tươi cười như cũ nhưng cũng không thể che giấu chút giả dối. Nói gì đi nữa, thứ nữ không phải do mình nứt ruột đẻ ra, dù có ngoan ngoãn nghe lời thế nào cũng không thể khiến bà thật lòng yêu thương như con ruột được! Nhưng trong phủ Tề tướng hiện giờ chỉ còn Thẩm Oánh là chưa có gả đi, nên khi tham dự yến tiệc không thể không mang theo nàng.

Trong lúc Thẩm Oánh thỉnh tội với mọi người, ai cũng ngẩng người nhìn gương mặt nhỏ nhắn, xinh đẹp như hoa sen nở rộ của nàng, mãi đến khi Thẩm Oánh ngồi xuống, mọi người mới hồi phục tinh thần lại!

Mộ Dung Thư tự nhủ, nữ tử này bề ngoài bình dị, gần gũi, đáng yêu lạnh lợi như vậy, thật là hiếm thấy. Nhưng trực giác nói cho Mộ Dung Thư biết

những gì nàng vừa nhìn thấy ở cửa Lệ Hoa viên còn có ẩn tình khác. Chỉ bằng cách cư xử vừa rồi của Thẩm Oánh, nàng liền xác định, Thẩm Oánh không phải là người đơn giản như vậy!

Nhưng... Dù là Thẩm Oánh hay là Vũ Văn Hạo, cũng không có liên quan gì đến nàng, cho dù Thẩm Oánh lợi hại hơn Thẩm Nhu thì làm sao! Nghĩ đến đây, Mộ Dung Thu liền quay đầu nhìn về phía Lý thị. Cả ngày hôm nay bề bộn nhiều việc, Lý thị cố gắng chống đỡ xã giao nên sắc mặt vốn đã tái nhợt càng không có huyết sắc.

“Đã khoẻ hơn chút nào chưa? Đợi tới bữa trưa, con nên uống thêm ít canh nóng.” Phu nhân Tể tướng - Vương thị nhìn về phía Thẩm Oánh, quan tâm hỏi.

Thẩm Oánh vội vàng trả lời: “Mẫu thân đừng quá lo lắng, Oánh nhi đã đỡ hơn nhiều rồi ạ! lát nữa dùng cơm trưa con nhất định sẽ nghe theo lời mẫu thân, uống thêm canh nóng.”

Vương thị vừa lòng gật đầu, tiếp theo còn nói thêm: “Sáng hôm nay, Thẩm trắc phi mới sai người truyền tin đến, con có thời gian thì đến phủ Nam Dương Vương tâm sự cùng nàng.”

Khi nhắc tới Thẩm trắc phi, ánh mắt Vương thị nhìn Mộ Dung Thu tràn đầy ẩn ý.

Mộ Dung Thu vuốt tóc, cười nhạt đáp lại: “Oánh muội xinh đẹp như vậy, lần đầu tiên bản Vương phi nhìn thấy đã vô cùng yêu thích, nếu muội có thời gian đến vương phủ, nhất định phải tới thăm bản Vương phi.”

“Oánh nhi cảm ơn Vương phi ưu ái. Một ngày nay, Oánh nhi cũng muốn đến vương phủ bái kiến Vương phi cùng Thẩm trắc phi, nhưng lại sợ quấy rầy Vương phi cùng Thẩm trắc phi nghỉ ngơi, nên mới chưa đến. Về sau, chỉ cần có cơ hội, Oánh nhi sẽ đến vương phủ bái kiến, đến lúc đó Vương phi đừng chê Oánh nhi quá ồn ào làm phiền người đó.” Thẩm Oánh chớp chớp đôi mắt trong veo như nước nói, biểu tình cực kì đáng yêu.

Biểu tình này làm cho mọi người càng thêm yêu thích nàng.

“Ha ha, Oánh muội thật là đáng yêu!” Mộ Dung Thu tuy cười nhưng đáy lòng lại âm thầm phòng bị. Vừa nãy, Thẩm Oánh nhất định đã thấy nàng nhưng lúc này lại vờ như không có chuyện gì, có thể bất động thanh sắc tạo dựng mối quan hệ với nàng, từng câu từng chữ thốt ra đều cực kỳ kín kẽ. Trong đôi mắt đen của Mộ Dung Thu có nét tìm tòi, nàng nâng chung nhấp một ngụm trà. Gò má Thẩm Oánh hiện lên hai rặng mây đỏ, xấu hổ cúi đầu. Trong phòng lại vang lên tiếng cười.

Mộ Dung Lâm đang buồn bực trong lòng mà những tiếng cười kia càng giống như đang châm chọc! Mộ Dung Thu hoàn toàn chặt đứt đường lui của nàng! Không được, bằng mọi cách nàng phải gả vào phủ Nam Dương Vương! Mộ Dung Thu không chiếm được sự yêu thích của Vương gia nhưng nàng tin với thủ đoạn của mình, nàng có thể!

Từ đầu đến giờ Lý thị cũng không nói nhiều, chỉ nhàn nhạt cười, ngẫu nhiên dùng chút trà và điểm tâm, thế nhưng, khi Vương thị nói ra lời kia, bà hơi lo lắng nhìn về phía Mộ Dung Thu.

Tiếp theo, mọi người ngời một câu, ta một câu trò chuyện đến lúc dùng cơm trưa. Phía tiền viện các nam nhân đã nhập tiệc, uống rượu tán gẫu. Bên trong hậu viện cũng lục tục chuẩn bị.

Tiệc được bày ở chính sảnh Lệ Hoa viên, các phu nhân và tiểu thư theo thân phận để định ra vị trí ngồi dùng bữa. Trong tất cả thì Mộ Dung Thu có thân phận tôn quý nhất nên ngồi ở vị trí chủ vị, Lý thị ngồi bên cạnh. Yên hội kéo dài mấy canh giờ rồi cũng chấm dứt. Nửa canh giờ sau, các vị phu nhân và tiểu thư lần lượt ra về. Lệ Hoa viên khôi phục lại sự yên tĩnh vốn có.

Sau khi mọi người rời khỏi, Mộ Dung Thu cũng đã khá mệt mỏi nên liền đến phòng Lý thị nghỉ ngơi một lát. Lúc đó, Hồng Lăng dẫn một lão đại phu mặc trường bào màu xanh, chừng năm mươi tuổi đi đến gian ngoài.

“Vương phi, đây là đại phu nổi tiếng nhất kinh thành - Hoa đại phu.” Hồng Lăng nhẹ giọng nói cho Mộ Dung Thu.

Mộ Dung Thu nghe vậy, mệt mỏi trên người cũng bớt đi phân nửa, lập tức đứng dậy, thi lễ với Hoa đại phu: “Xin Hoa đại phu chẩn trị cho mẫu thân của bản Vương phi.”

Hoa đại phu thấy Mộ Dung Thu thi lễ với mình cũng hơi bất ngờ, nét mặt đang căng thẳng cũng trở nên hòa hoãn hơn, cũng đáp lễ với nàng: “Vâng, lão phu tuân mệnh.”

Sau đó, Hồng Lăng liền dẫn Hoa đại phu vào phòng Lý thị.

Lúc này Lý thị đang nằm nghỉ ngơi trên giường, nhìn thoáng qua có vẻ như đang ngủ say. Nét mặt Mộ Dung Thu càng lo lắng, khẽ gọi: “Mẫu thân!”

Người nằm trên giường hình như đã ngủ say, không có tiếng đáp lại.

Vốn khá mẫn cảm với các mùi lạ, Mộ Dung Thu đột nhiên ngửi thấy mùi máu tươi phảng phất trong phòng, mặc dù đã dùng hương đốt xua bớt đi, nhưng khi nàng cẩn thận ngửi lại lần nữa, rõ ràng vẫn có mùi máu tươi.

Chương 40

Vì sao trong phòng lại có mùi máu tươi?

Trong lòng Mộ Dung Thu hơi run lên, ngón tay vươn ra đặt trước mũi Lý thị thăm dò hơi thở của bà, nhưng mới vươn tay ra thì ngón tay lại run rẩy không cách nào kiềm chế được.

“Vương phi...” Hồng Lăng nhẹ giọng kêu.

Hoa đại phu có vẻ như cũng đã nhận ra có điểm không thích hợp. Nhiều năm làm bạn với thảo dược nên khi vừa bước vào phòng ông ta liền phát hiện có mùi lạ, trong phòng không chỉ có cỏ mùi thuốc nồng nặc, mùi nhang, còn có cả mùi máu tươi rất khó nhận thấy! Ông ta vừa định mở miệng thì Lý thị đang nằm trên giường bỗng có động tĩnh.

“Thư nhi!” Lý thị mở hai mắt mờ mịt, đến khi nhìn thấy Mộ Dung Thu, bà lại tươi cười, tiếng cười trầm nhẹ nếu không để ý thì căn bản không thể nghe được. Bất quá, nụ cười này thật sự khác xa so với sắc mặt tái nhợt của bà.

“Mẫu thân, trên người mẫu thân có vết thương không?” Mộ Dung Thu âm trầm hỏi, đôi mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng nhìn Lý thị, mẫu quang loé lên, mùi máu tươi này quả thật rất lạ.

Lý thị kinh ngạc hỏi: “Vết thương?”

Mộ Dung Thu càng nhíu mày, đôi mắt lạnh lẽo khép hờ. Nàng nhìn phản ứng của Lý thị thì đã biết là trên người bà không có vết thương. Vậy mùi máu tanh này là từ đâu? Vết thương không có... trong lòng của nàng bắt đầu khủng hoảng.

“Hoa đại phu, xin mời ông đến gần để bắt mạch cho mẫu thân.” Mộ Dung Thu vội quay đầu, hướng đến Hoa đại phu phản phó.

“Vương phi, thế này...” Hồng Lăng tiến lên hai bước muốn ngăn cản, để nam nhân bước vào phòng của phu nhân đã phạm vào quy củ, còn chưa nói, bây giờ phu nhân y phục chưa chỉnh tề, nằm ở trên giường, nếu bị nhóm nha hoàn bà tử bắt gặp sẽ khiến cho mọi người có việc để nói linh tinh.

Lúc này, Mộ Dung Thu mới nhớ mình đang ở thời cổ đại. Vừa nhìn thấy sắc mặt của Lý thị, Hoa đại phu lập tức biết trên người Lý thị này tuyệt đối không phải nhiễm bệnh đơn giản, không có vết thương, nhưng trong phòng đã có mùi máu tươi, chẳng lẽ là...

Sau khi phán đoán, Hoa đại phu vội vàng lui về sau hai bước, bên trong những gia đình quyền quý như thế này, nhóm chính thất và di nương luôn lén lút giờ mọi thủ đoạn để lấy mạng đối phương mà không ai phát hiện. Lý thị này rõ ràng đã là bị bán đứng. Biết thì biết vậy nhưng ông lại không dám đắc tội với bất cứ ai trong số họ này.

“Bệnh của phu nhân đã không có thuốc nào chữa được.” Hoa đại phu vừa dứt lời liền xoay người muốn rời đi.

Thấy thế, Mộ Dung Thu càng thêm nghi ngờ, đưa mắt ra hiệu cho Hồng Lăng.

Hồng Lăng lập tức tiến lên chắn trước mặt Hoa đại phu nói: “Xin Hoa đại phu nói rõ ràng. Kết quả là phu nhân nhà ta bị bệnh gì?”

Đừng nói tâm tư Vương phi nhanh nhạy, ngay cả nàng nhìn thấy thái độ bất thường của Hoa đại phu cũng biết việc này không đơn giản.

Lý thị vừa rồi còn chút mê man, nay đã dần dần tỉnh táo nhưng sắc mặt vẫn trắng bệch như giấy: “Thư nhi, đã xảy ra chuyện gì?”

Mộ Dung Thu dịu dàng cười với Lý thị: “Mẫu thân, người đợi ở đây một lát.”

Dứt lời, nàng đi về hướng Hoa đại phu. Khi cách Hoa đại phu một vài bước, nàng để ý thấy vẻ mặt hoảng hốt của ông ta, trầm giọng nói chỉ đủ cho hai người nghe: “Hoa đại phu, người biết gì thì cứ nói thẳng. Bản Vương phi tin tưởng Hoa đại phu sẽ thành thật với ta, trong kinh thành này chắc người cũng biết, chỉ cần ta muốn mạng một người thậm chí của một gia đình đều rất dễ dàng. Thế nhưng, bản Vương phi từ trước tới nay là người thiện tâm, không để người trong nhà chịu nửa điểm thương tổn, nhưng nếu không biết rõ tình hình, như vậy...”

“Vương phi đang uy hiếp lão phu?” Hoa đại phu nhíu mày, tức giận hỏi.

Mộ Dung Thu tươi cười rạng rỡ lắc đầu nói: “Bản Vương phi làm sao có thể uy hiếp Hoa đại phu? Việc này lợi hại như thế nào, hy vọng Hoa đại phu suy nghĩ rõ ràng. Một khi Hoa đại phu cương quyết muốn giấu đi bí mật mà không để ý đến việc này, vậy bản Vương phi cam đoan sau khi rời khỏi phòng này, người sẽ biết thiên đường và địa ngục chỉ cách nhau không xa.” Vừa dứt lời, sắc mặt tươi cười của Mộ Dung Thu đột nhiên biến mất, trong nháy mắt, trong đôi mắt đen lóe lên một tia tàn nhẫn tuyệt tình.

Chạm phải ánh mắt tàn nhẫn đến tận xương này cả người Hoa đại phu đều run rẩy kịch liệt.

Sau khi cười đầy ẩn ý, Mộ Dung Thụ xoay người trở về bên Lý thị, trên mặt lại tràn đầy nét tươi cười giống như vẻ tàn nhẫn vừa nãy chưa từng có.

“Mẫu thân, lát nữa nữ nhi tự mình xuống bếp hầm canh gà cho người ăn?”

“Xuống bếp? Từ khi nào thì Thụ nhi biết nấu ăn?” Lý thị vừa ngạc nhiên lại vừa vui mừng. Lần này, sau khi Mộ Dung Thụ trở về thì đã thay đổi rất nhiều, làm cho người ta kinh ngạc. Trách không được, Nam Dương Vương thay đổi thái độ với nàng, như vậy thì tốt rồi, Thụ nhi đã biết tự chăm sóc bản thân.

Ngay lúc Mộ Dung Thụ muốn ngồi xuống giường, định vươn tay vén chăn thì Hoa đại phu vốn đang đứng trước cửa, lưỡng lự không biết nên đi hay ở, thấy thế, sắc mặt đại biến kinh hô: “Vương phi không thể chạm vào!”

Mộ Dung Thụ vội quay đầu nhìn về phía Hoa đại phu.

Hoa đại phu âm thầm thở dài một hơi, lắc lắc đầu, giận dữ nói: “Trong chốn nhất định có giấu vật hại mạng người. Thân thể phu nhân ngày càng suy yếu cũng do thứ này.”

“Cái gì?” Mộ Dung Thụ, Hồng Lăng, phu nhân đồng thời kinh hô.

Mộ Dung Thụ nheo mắt, trong đầu nảy ra một ý nghĩ, dường như đáp án đã rõ ràng, vội ra lệnh cho Hoa đại phu quay lưng lại, lệnh cho Hồng Lăng kéo bức bình phong chắn trước giường rồi thò tay giật tấm chăn, vứt xuống đất.

“Thụ nhi! Làm sao vậy?”

Lý thị kinh hô. Không hiểu vì sao Mộ Dung Thụ ném chăn của bà xuống đất. Đôi mắt lạnh lẽo của Mộ Dung Thụ nhìn chằm chằm cái chăn, sau đó cúi người cầm lấy một góc chăn dùng sức giũ thật mạnh.

Nhất thời, mười mấy vật thể màu đen bóng, lúc nhúc rơi xuống! Những thứ này khiến ai nhìn thấy cũng cực kỳ sợ hãi! Cùng lúc đó mùi máu tươi càng nồng hơn!

“Thật sự là đĩa!” Mộ Dung Thụ giận dữ quát lên một tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41

Hồng Lăng kinh hãi, hai tay che miệng ngăn chặn tiếng thét. Lý thị tro mắt nhìn những con vật lúc nhúc trên mặt đất, ánh mắt đại ra, lộ ra vẻ hoảng sợ.

Mộ Dung Thụ cắn chặt răng, ráng chịu đựng cảm giác buồn nôn, bình tĩnh phân phó nói: “Hồng Lăng, mau cẩn thận kiểm tra tất cả quần áo của phu nhân!” Hai mắt của nàng nhìn chằm chằm vào đám đĩa lúc nhúc kia, mỗi con còn lớn hơn cả một bàn tay, hèn gì sau khi ngủ trưa, sắc mặt Lý thị càng thêm tái nhợt!

Thì ra... thì ra, đều là vật này gây ra!

Nàng không dám chắc trên người Lý thị còn đĩa hay không! Bản thân con vật này cũng không quá đáng sợ, thậm chí nó còn có tác dụng chữa bệnh và có giá trị dinh dưỡng cao nhưng mỗi ngày đều bị đĩa hút máu không ngừng như vậy, thân thể Lý thị vốn suy nhược sẽ vì mất máu càng thêm yếu, cho đến khi tử vong!

“Người đâu!” Mộ Dung Thụ hướng ra ngoài cửa hét lớn một tiếng.

Vài tiếng đẩy cửa vang lên, hai đại nha hoàn bước vào.

“Nô tì tham kiến Vương phi.” Hai nha hoàn đứng ngoài rèm, cung kính nói.

“Chuẩn bị rượu mạnh cùng chè!” Mộ Dung Thụ dứt khoát nói. Bây giờ, nàng không có cách nào xác định thời gian số đĩa này đã nằm trong chốn là bao lâu và trên người Lý thị có nhiều vết thương do đĩa hút máu, nếu không xử lý kịp thời có thể sẽ bị nhiễm trùng, bây giờ với tình hình sức khỏe của Lý thị, không nghĩ cũng biết nhiễm trùng sẽ phiền toái đến cỡ nào!

Hai nha hoàn đứng ở ngoài rèm tuy rất kinh ngạc vì không biết Mộ Dung Thụ muốn rượu cùng chè làm gì, nhưng đây là mệnh lệnh của chủ tử, dù nghi vấn nhưng nhất định phải làm! Sau khi hai nha hoàn lui ra, Mộ Dung Thụ hướng Hoa đại phu phân phó: “Xin Hoa đại phu khai một đơn thuốc bổ máu cho mẫu thân của ta.”

“Vâng.” Hoa đại phu cung kính trả lời. Vừa rồi, chỉ trong thời gian ngắn, Mộ Dung Thụ đã có thể bình tĩnh đối mặt với sự việc lại còn đưa ra phương pháp giải quyết chuẩn xác như vậy khiến ông ta kinh ngạc đồng thời vô cùng kính nể, không thể tưởng được một nữ nhân suốt ngày chỉ sống trong chốn nhà cao cửa rộng lại có những kiến thức này!

Sau khi phân phó xong, Mộ Dung Thụ liền dùng một đôi đũa bạc, lần lượt gấp hết số đĩa kia bỏ vào trong bình rượu, sau đó đập nắp. Xong xuôi, nàng mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, quay đầu nhìn về phía Lý thị cùng Hồng Lăng.

“A...” Hồng Lăng kinh hô một tiếng. Trên người Lý thị có vài vết thương nhỏ, tuy rằng không rõ ràng, nhưng vẫn rom róm máu tươi.

“Khó trách, khó trách, mấy ngày nay tắm rửa lại thấy vết máu trên người.” Lý thị nhú chặt mày, thanh âm nhu nhược nói, trên gương mặt tái nhợt khó trách khỏi có chút kinh sợ.

Nhìn thấy những vết thương nhỏ róm máu trên người Lý thị, trong lòng Mộ Dung Thụ lại thấy hoảng hốt, may mà phát hiện sớm, nếu lần này nàng không về phủ Tướng quân, chỉ sợ không quá hai ngày nữa sẽ nhận được tin Lý thị qua đời! Bất quá... Những vết thương này phải xử lý cẩn thận!

“Mẫu thân yên tâm, những vết thương đã được xử lý. Nhưng mấy ngày này, mẫu thân cần nghỉ ngơi thật tốt, uống thuốc của Hoa đại phu cho đúng giờ.” Mộ Dung Thụ thấp giọng dặn dò.

Rất nhanh sau đó, hai nha hoàn mang rượu mạnh và chè theo lệnh Mộ Dung Thụ vào phòng. Hồng Lăng bước ra tiếp nhận hai thứ trên rồi đi vào bên trong rèm, trước khi vào còn nói: “Thanh Bình, Vân Mai các người đi theo Hoa đại phu bốc thuốc.”

“Vâng ạ.”

Sau khi Hoa đại phu rời khỏi, trong rèm truyền đến thanh âm rét lạnh của Mộ Dung Thụ: “Phân phó toàn bộ nhóm nha hoàn giúp việc trong Lệ Hoa viên không được rời khỏi đây nửa bước! Lát nữa bản Vương phi có việc muốn hỏi!”

“Vâng!” Hai nha hoàn kia lập tức lui ra ngoài.

Mộ Dung Thụ đón lấy chén chè trong tay Hồng Lăng đưa cho Lý thị, ôn nhu nói: “Thỉnh mẫu thân uống hết chén chè này.” Hai nha hoàn này coi như cũng có lòng, chè vẫn còn nóng.

Lý thị gật đầu, lập tức múc vài muỗng ăn.

Sau đó, Mộ Dung Thụ dùng rượu mạnh bôi vào những vết thương do đĩa cắn để sát trùng. Lý thị hơi nhú mày, tuy những vết thương này không đau, nhưng khi bôi rượu vào lại có cảm giác buồn buốt.

“Đến tột cùng là ai dám làm như vậy với phu nhân chứ!” Trong lòng Hồng Lăng vẫn còn chút sợ hãi, cắn răng, ôm hận nói. Trước kia nàng cũng từng nghe qua có người lấy đĩa để giết người nhưng nàng không thể ngờ hôm nay chuyện đó lại phát sinh trước mắt mình.

Mộ Dung Thụ dè dặt cẩn trọng giúp Lý thị mặc quần áo vào, rồi đỡ bà dựa vào giường nhưng cũng không dám đắp chăn cho bà.

Nghe được câu nỉng của Hồng Lăng, trong đôi mắt bình tĩnh của Mộ Dung Thụ bỗng hiện lên một tia huyết sắc, nhìn về phía Lý thị, thấp giọng hỏi: “Mẫu thân, người phát hiện các vết thương trên người từ lúc nào?”

“Hai ngày nay. Ta chỉ nghĩ là lúc ngủ không cẩn thận đụng trúng, nên cũng không để ý nhiều lắm.” Lý thị thở dài một hơi, nhẹ nhàng trả lời. Nếu có người muốn hại nàng, thì chẳng cần phí tâm tư cũng có thể đoán ra thủ phạm, trong phủ Tướng quân này, người muốn bà chết cũng chỉ có Nhị di nương, nhưng những việc này, bà thật sự không muốn Thụ nhi biết.

Mộ Dung Thụ gật đầu, trong đôi mắt lại hiện lên ánh sáng lạnh, “Xem ra người trong phủ Tướng quân ngày càng lớn gan, hơn nữa cũng có vài phần năng lực, có thể vươn tay đến tận Lệ Hoa viên!” Chỉ có đại nha hoàn và nha hoàn bậc hai chuyên quét tước, dọn dẹp phòng ở mới có thể tiến vào phòng trong của phu nhân, trong số này chắc chắn có kẻ đã bị mua chuộc!

“Vương phi, bây giờ nên làm gì?” Hồng Lăng lập tức hỏi.

“Đi, bản Vương phi muốn nhìn xem tên nào lại có gan lớn như thế!” Mộ Dung Thụ lạnh giọng nói. Nàng đứng dậy nhưng vẫn không quên an ủi Lý thị, dặn dò bà nghỉ ngơi cho thật tốt. Lý thị uống xong chén chè thì sắc mặt không còn tái nhợt dọa người, nhưng thân thể vẫn suy yếu như trước, chỉ có thể nằm nghỉ ngơi trên giường.

Sau khi phân phó Thu Cúc ở lại hầu hạ Lý thị, Mộ Dung Thụ cùng Hồng Lăng liền rời khỏi phòng.

Bên ngoài, tất cả nha hoàn bà tử của Lệ Hoa viên đang bất an xếp thành hàng ở trong sân, đến khi nhìn thấy Mộ Dung Thụ mới giãn ra, ai nấy đều im lặng, cả thờ cũng không dám thờ mạnh. Mọi người đều không biết xảy ra chuyện gì nhưng ai ở đây hơn ba năm đều biết tính tình Mộ Dung Thụ, một khi đã đề nghị tìm được sai sót thì sẽ rất phiền!

Ánh mắt Mộ Dung Thụ lạnh lùng nhìn mọi người. Tuy nàng không lên tiếng, nhưng có một loại áp lực vô hình làm cho sự hoảng hốt trong lòng mọi người càng dần dần tăng lên, không hiểu Mộ Dung Thụ đang muốn gì!

“Đại nha hoàn cùng nha hoàn bậc hai bước ra.” Vào lúc mọi người đang sắp không chịu nổi cái nhìn lạnh như băng của Mộ Dung Thu thì giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng của nàng vang bên tai mọi người.

Nghe vậy, sáu nha hoàn phía trước đồng loạt bước ra.

Sáu người hầu hạ Lý thị này dĩ nhiên cũng có chút bản lĩnh, cả sáu người thần sắc vô cùng bình tĩnh, họ tin tưởng chỉ cần không làm việc gì sai, cho dù Mộ Dung Thu rảnh rồi không có việc gì làm muốn kiếm chuyện thì các nàng cũng không sợ.

Mộ Dung Thu thu phản ứng của sáu người vào trong đáy mắt, thanh âm êm dịu hỏi: “Trong các người, ai chịu trách nhiệm dọn giường cho mẫu thân ta?”

Trong sáu người không ai trả lời.

Mộ Dung Thu nhíu nhíu mày.

Lúc này, sáu người nhìn nhau, một người từ giữa đi ra, cúi người thấp giọng trả lời: “Hồi Vương phi, người phụ trách dọn dẹp giường cho phu nhân là Vũ Lạc.”

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42

“Vũ Lạc?” Mộ Dung Thu nói nhỏ, trong đầu liền xuất hiện một gương mặt nhỏ nhắn, thanh tú. Bây giờ, mọi người trong Lệ Hoa viên đều tập trung ở đây, chỉ có mình nàng ta là vắng mặt, xem ra rất khả nghi đi.

Đang suy nghĩ, nàng nghe Hồng Lăng nói nhỏ bên tai: “Không biết Vương phi có nhớ Vũ Lạc không? Nàng ta diện mạo thanh tú khả ái, tính tình tốt cho nên được phu nhân yêu thích, vì vậy, nàng chỉ mới vào phủ được ba năm nhưng đã được phu nhân nâng lên thành nha hoàn bậc, còn cho vào phòng hầu hạ. Thế nhưng, hôm nay bọn hạ nhân trong Lệ Hoa viên đều ở đây, tại sao lại thiếu nàng? Chẳng lẽ chuyện phu nhân bị hại có liên quan đến nàng ta?” Nếu chuyện này có liên quan đến Vũ Lạc, chắc chắn phu nhân sẽ rất đau lòng.

Mộ Dung Thu im lặng, có đôi khi, nếu nhìn sự tình thì không thể chỉ nhìn mặt ngoài. Bình thường, người càng khả nghi thì càng không phải, nhưng nàng nhất quyết sẽ không thể bỏ qua một điểm khả nghi nào dù là nhỏ nhất.

“Nô tì có vài lời muốn nói, nhưng không biết có nên nói hay không?” Nha hoàn vừa đứng ra trả lời lại bước lên phía trước, ngập ngừng muốn nói nhưng lại thôi.

Nghe vậy, Mộ Dung Thu gật đầu.

Nha hoàn kia lập tức nói: “Tuy Vũ Lạc hầu hạ phu nhân, nhưng toàn bộ nha hoàn bà tử của Lệ Hoa viên đều biết, tâm tư của nàng ta không đặt ở đây, mấy tháng nay luôn tìm cách vào phòng của Đại thiếu gia.”

Lời nói tuy là khinh miệt, nhưng vẫn không che giấu được sự ghen tị. Mộ Dung Thu nhíu mày, thu hồi ánh mắt sắc bén, sau đó gật đầu.

Nha hoàn vừa lên tiếng kia vui sướng lui về.

“Các người có biết tại sao bản Vương phi lại gọi các người đến đây không?” Mộ Dung Thu nhẹ giọng hỏi.

Mọi người lắc đầu.

Hồng Lăng tiến lên, cầm cái một cái bình rượu đi đến trước mặt mọi người.

Thấy vậy, mọi người càng thêm khó hiểu.

Khóe môi Mộ Dung Thu khẽ cong: “Lẽ ra bản Vương phi không nên để ý đến chuyện này, dù sao Lệ Hoa viên cũng là viện của mẫu thân, nhưng chuyện độc ác này lại bị bản Vương phi phát hiện, nên ta tuyệt đối sẽ không khoan tay đứng nhìn. Máy ngày nay, mẫu thân từ từ gầy yếu, thân thể càng ngày càng suy nhược, nhưng ngày nào mẫu thân cũng dùng thuốc bổ, tại sao lại không khỏe lên được? Các người đều hầu hạ trong viện của mẫu thân, nếu mẫu thân xảy ra việc gì, các người có thể tránh khỏi liên quan? Nếu các người làm việc như vậy, còn giữ lại làm gì? Hiện giờ mẫu thân ta bệnh nặng nằm trên giường, việc trong viện sẽ do ta làm chủ. Trừ các nha hoàn làm việc nặng nhọc ra, tất cả các nha hoàn hầu hạ cho mẫu thân đều đem bán!”

Nàng vừa dứt lời, mấy nha hoàn làm việc nặng đều thở dài nhẹ nhõm, nếu như bị bán đi, còn không biết sẽ gặp phải dạng chủ tử như thế nào, may mắn là hiện giờ đã bình an. Nhưng các nha hoàn bậc hai và đại nha hoàn đều không cam lòng, ai cũng kinh ngạc ngẩng đầu, hai mắt mở to nhìn Mộ Dung Thu, một đám cùng mở miệng: “Xin Vương phi minh giám, nô tì là tận tâm tận lực hầu hạ phu nhân!”

“Thuốc bỏ mỗi ngày của phu nhân đều do nô tì sắc theo cách chỉ dẫn của đại phu, tuyệt đối không sai!”

“Bọn nô tỳ là tận tâm tận lực hầu hạ phu nhân!”

Khi các nàng tranh nhau nói để chứng tỏ lòng trung thành của mình thì cùng lúc đó, Mộ Dung Thu đang âm thầm quan sát từng người. Sau khi nàng nói sẽ đem bán các nàng thì có một nha hoàn sắc mặt tái nhợt, hơi kích động, tuy đã cực lực giấu đi nhưng vẫn không thoát được đôi mắt sắc bén của Mộ Dung Thu.

“Ai phụ trách việc lấy cho phu nhân?” Mộ Dung Thu bất động thanh sắc thu hồi ánh mắt, lạnh giọng hỏi.

Người nha hoàn vừa để lộ thân sắc kích động lúc nãy lập tức quỳ xuống đất, trên đầu toàn mồ hôi lạnh, run rẩy trả lời: “Hồi Vương phi... Là... Nô tì.”

Nghe vậy, Mộ Dung Thu mỉm cười, “Không cần khẩn trương như thế, bản Vương phi chỉ thuận miệng nên hỏi thôi!”

“Nô tì không dám lừa gạt Vương phi, thuốc của phu nhân là do đích thân nô tì xuất phủ đi mua, tuyệt đối không có sai lầm, nhưng cho đến nay sức khỏe của phu nhân vẫn không có khá hơn, chuyện này... Phu nhân...” Mồ hôi lạnh của nàng ta chảy dọc theo mặt xuống dưới cằm nhưng nàng lại không dám đưa tay lau, trong lòng chỉ có một suy nghĩ: Đôi mắt của Vương phi dường như có thể nhìn thấu mọi chuyện.

Mộ Dung Thu nhướn mày, trong mắt hiện lên tia lạnh lẽo, giọng nói cực kỳ lạnh lùng: “Gọi người bên môi giới đến đây, bản Vương phi muốn đem đưa hạ nhân lớn gan dám hăm hại chủ tử này bán cho kỹ viện!”

Nha hoàn kia nghe vậy, thân hình lao đảo ngã phịch xuống đất, đến lúc nàng hoàn hồn liền dập đầu, khóc lóc cầu xin Mộ Dung Thu: “Vương phi, thật sự là nô tì không có làm gì sai! Tất cả đều tuân theo quy củ! Phu nhân là chủ tử của nô tì, dù có phải chết, nô tì cũng sẽ liều mình để bảo vệ sự an toàn của phu nhân!”

“Vừa rồi bản Vương phi cho người kiểm tra lại các mẫu thuốc mà mẫu thân đã uống, trong đó thiếu một loại thuốc...” Mộ Dung Thu nhìn chằm chằm nha hoàn kia, lạnh giọng nói. Tuy Lý thị gầy yếu, nhưng địa chỉ mới ở trong chốn khoảng vài ba ngày nay nên không thể làm bà suy yếu đến mức như vậy! Chỉ có một khả năng đó là... có người động tay vào thuốc mẫu thân uống mỗi ngày. May mà trước lúc rời đi, Hoa đại phu đã có nhắc nhở, nếu không, Mộ Dung Thu cũng chỉ nghĩ đơn giản là Lý thị gầy yếu do bị địa hút máu mà thôi.

Nha hoàn kia không quỳ nổi nữa, phịch một tiếng ngã ra đất, hoảng sợ đến ngây người: “Nô tì, nô tì, nô tì...”

“Người thật to gan! Lại dám hại chủ tử của mình! Nói, ai sai khiến người?” Hồng Lăng lạnh giọng hỏi.

Nha hoàn kia thất kinh, dĩ nhiên là nàng không biết phải làm hay nói gì, nhưng nàng lại đảo mắt, trên mặt liền hiện lên vẻ bình tĩnh, sau đó nàng đứng dậy, hơi cúi người nói: “Nô tì thật không hiểu là Vương phi đang nói gì, nô tì đã hoàn thành tốt bốn phận của mình! Trong thuốc thiếu một loại nhưng không có nghĩa là nô tỳ cố ý hại phu nhân, có lẽ lần bốc thuốc này, do người bán thuốc sai sót nên bán thiếu.”

Chỉ nói có vài câu mà đã có thể thoát thân, nha hoàn này cũng khiến Mộ Dung Thu coi trọng vài phần, nàng khẽ nhướn mày, trong mắt không thấy lửa giận, chỉ gật đầu khẽ cười nói: “Nếu như vậy, người hoàn toàn không sai...” Nha hoàn kia nghe vậy, trong mắt hiện lên tia vui mừng nhưng câu tiếp theo của Mộ Dung Thu lại làm cho nàng ta như rơi xuống vực thẳm “Nhưng người là người đi lấy thuốc mà lại không kiểm tra cẩn thận lại, chỉ mua xong liền giao thẳng cho người khác sắc thuốc, không biết việc này đã diễn ra bao lâu rồi? Một tháng, hai tháng thậm chí đã một, hai năm rồi? Mẫu thân ta không cần loại nha hoàn làm việc hồ đồ như vậy ở bên người! Hồng Lăng, không cần nói nhiều nữa, trực tiếp kêu người đem nàng bán đi! Sau đó tra xem thân nhân của nàng ta có làm trong phủ không, nếu có thì mang bán hết!”

“Vâng, Vương phi.” Hồng Lăng đáp.

“Không! Không thể! Vương phi không thể bán người thân của nô tì! Phụ cùng mẫu của nô tì đều hầu hạ ở trong phủ được hai, ba mươi năm rồi, để nô tì nói, nô tì sẽ nói...” Nha hoàn kia vừa nghe Mộ Dung Thu nhắc tới cha mẹ của mình thì không còn bình tĩnh nữa, liền dập đầu cầu xin.

Nhìn thấy trên trán nàng ta đã chảy máu, Mộ Dung Thu hơi nhíu mày, hình như có chút không đành lòng nói: “Cho người một cơ hội, nói đi!”

“Từ trước đến giờ, nô tì đều là trung thành, tận tâm tận lực hầu hạ cho phu nhân, chưa bao giờ dám nghĩ sẽ phản bội người! Nô tì có tội rất lớn! Thế nhưng, nô tì cũng là bị ép, bắt buộc phải làm như vậy, những chuyện này đều là do...” Nha hoàn kia còn chưa nói xong, liền bị người khác cắt lời.

“A! Chuyện này là thế nào? Vương phi không hài lòng hạ nhân của phủ Tướng quân? Sao phu nhân không có ở đây? Nghe hạ nhân nói, lát nữa, lão gia sẽ đến Lệ Hoa viên, nếu có chuyện gì thì Vương phi phải nhanh giải quyết đi! Nhưng dù gì, Vương phi cũng đã gả ra ngoài, chuyện trong phủ, Vương phi cũng không nên quản, có chuyện gì thì để lão gia hay phu nhân giải quyết đi.”

Chân mày Mộ Dung Thu cau chặt lại, ánh mắt sắc bén mắt nhìn về phía Nhị di nương đang đi đến gần, ánh mắt của nàng lướt qua Nhị di nương, liền chú ý đến gương mặt thanh tú, nhỏ nhắn quen thuộc đằng sau lưng nàng.

Vũ Lạc?

Xem ra dùng địa hại Lý thị, đúng là Nhị di nương!

Nhị di nương này, đúng là không coi ai ra gì mà!

Chương 43

Cũng chỉ là một tiểu thiếp nhưng lại quá ngông cuồng, không thèm để ai vào mắt! Bây giờ, nàng vẫn là vương phi của Nam Dương Vương, Lý thị vẫn là chủ mẫu của phủ Tướng quân, Nhị di nương ý mình có thể sinh ra được trưởng tử cho nên bình thường đều cười ở trên đầu trên cổ của Lý thị, hôm nay, lại còn dám cười lên trên đầu nàng!

Khóe miệng có một tia cười lạnh, nàng chậm rãi nói: “Nhị di nương, có phải đã quên mất thân phận của mình không?” Ánh mắt lạnh nhạt nhìn về phía Vũ Lạc đang đứng sau.

Vừa nhìn đến ánh mắt của Mộ Dung Thu, thân thể của Vũ Lạc bất giác run lên, cắn chặt răng, cúi đầu xuống sát ngực.

Nha hoàn vừa nãy bị cắt lời, khi nhìn thấy Nhị di nương thì hai mắt mở to, đôi môi khẽ run run, sắc mặt trắng như giấy.

Hồng Lăng thấy tình huống có chút không ổn, lập tức cúi đầu hỏi: “Vương phi, bây giờ nên làm sao đây?”

Bất ngờ bị hỏi như vậy, gương mặt đang mỉm cười của Nhị di nương bỗng cứng đờ, sâu trong đáy mắt tràn đầy ngoan độc nhìn Mộ Dung Thu, mọi người trong phủ đều biết bà ta xuất thân từ nha hoàn, dựa vào một gương mặt và dáng người xinh đẹp này nên mới được nâng lên thành di nương, bây giờ đề cập đến việc này chẳng khác nào là đang tát vào mặt của bà ta một cái.

Thấy sắc mặt của Nhị di nương biến hóa, Mộ Dung Thu lười biếng khép hờ mắt, cười nói: “Bất quá, bản Vương phi chỉ là nói đùa một chút thôi mà, chẳng lẽ Nhị di nương cho là thật?”

Sắc mặt của Nhị di nương càng khó coi hơn, “Vương phi thật là có hứng, tuy ta...”

“Xem ra, quả thực là phủ Tướng quân không có quy củ, chỉ là một nha hoàn, thân phận chỉ hơn bọn hạ nhân trong phủ được một bậc, đã dám khua tay múa chân trước mặt bản Vương phi. Hồng Lăng, khi nào Vương gia trở lại, người nhất định phải nhớ báo lại việc cho người.” Mộ Dung Thu không để cho Nhị di nương nói hết, tươi cười nhìn Hồng Lăng nói.

Hai tay Nhị di nương dùng sức vò chiếc khăn gấm trong tay, nổi căm hận trong lòng đã đến cực điểm nhưng không thể không thay đổi cách xưng hô “Nô tì không có ý đầu a, chỉ có lòng tốt nhắc nhở Vương phi một câu, cho dù là phủ Tướng quân xảy ra việc gì, cũng chỉ là việc ở trong phủ, chưa có tới lượt Vương phi lo lắng đâu! Ha ha.”

“Chắc chắc... Nhị di nương nghe mà vẫn không hiểu lời của bản Vương phi sao? Bản Vương phi muốn làm gì thì khi nào đến phiên Nhị di nương xen vào? Xem ra không chỉ có mình Nhị di nương là không biết thân biết phận, ngay cả một số hạ nhân cũng đã quên mất thân của bản Vương phi mới là chủ mẫu chân chính của phủ Tướng quân! Nếu hôm nay, bản Vương phi nhắm mắt làm ngơ cho qua chuyện này thì phủ Tướng quân chắc chắn sẽ trở thành nổi ô nhục trong danh gia vọng tộc của kinh thành! Bản Vương phi cũng sẽ mang tiếng bất hiếu! Nhị di nương cứ bình tĩnh ngồi ở một bên, xem bản Vương phi thay mẫu thân quản giáo bọn hạ nhân to gan này như thế nào!” Giọng nói Mộ Dung Thu lạnh thấu xương, ngữ điệu không cho phép người ta cự tuyệt, ánh mắt khinh thường nhìn Nhị di nương.

Tuy Nhị di nương thù đoạn độc ác, xem Lý thị là đồ chơi dễ mà đùa bỡn trong tay, nhưng hôm nay, người mà Nhị di nương đang đối mặt là nàng - Mộ Dung Thu thay đổi từ cõi chết!

Đôi môi đỏ son của Nhị di nương run rẩy, cố gắng nhịn đi cảm giác muốn chửi Mộ Dung Thu.

“Người đâu, đem Vũ Lạc xuống đánh trượng vì tội không hầu hạ chu đáo cho phu nhân! Đánh cho tơi khi chảy máu!”

Khi thấy ánh mắt sắc bén, không che dấu sát khí của Mộ Dung Thu, Nhị di nương vô cùng kinh ngạc, mà Vũ Lạc dĩ nhiên cũng không thể ngờ là chuyện lại đột nhiên kéo theo nàng.

Nàng cũng không ngờ là Mộ Dung Thu tàn nhẫn như thế! Dáng người thướt tha của Vũ Lạc run rẩy, sắc mặt tái nhợt quỳ xuống hỏi Mộ Dung Thu: “Nô tì luôn tận tâm tận lực hầu hạ cho phu nhân, không dám không chu đáo, xin Vương phi minh giám!”

“Vậy sao? Nếu người tận tâm tận lực hầu hạ cho mẫu thân, bản Vương phi quả thật sẽ có vài phần kính trọng đối với người! Hồng Lăng, đem thứ bên trong bình đến cho nàng ta nhìn thử, đợi sau khi phạt đáng trượng xong thì cho nàng ta nếm thử mùi vị được 'tận tâm tận lực hầu hạ' là như thế nào! Chắc chắc... cũng coi như thỏa mãn bọn sâu nhỏ 'đáng yêu' này đi!” Nụ cười trên mặt Mộ Dung Thu chói sáng như mặt trời nhưng lời nói ra lại tàn nhẫn đến cực điểm. Vừa rồi, nàng còn tưởng chuyện này sẽ có chút rối nhưng đến khi Nhị di nương và Vũ Lạc cùng xuất hiện, Sơ Hồng bỗng nhiên biến hóa thân sắc, nàng liền biết, Nhị di nương này gan to lớn, chuyện gì cũng dám làm, nhưng nàng hận nhất vẫn chính là à nha hoàn dám bán đứng chủ nhân của mình!

Hồng Lăng nghe lệnh, đến trước mặt Vũ Lạc, mở nắp bình ra, nháy mắt trong không khí truyền tới mùi máu tươi, Vũ Lạc kinh hãi kêu to: “A...”

Mộ Dung Thu nhú mảy, nhìn lướt qua Nhị di nương cũng đang hoảng sợ, dịu dàng nói với Vũ Lạc: “Người đã hầu hạ bên cạnh mẫu thân cũng được ba năm, bản Vương phi cho người một cơ hội, nói, vì sao người lại hãm hại mẫu thân? Nhớ kỹ, người chỉ có một cơ hội! Nếu như không biết quý trọng...” Nàng nhìn Hồng Lăng ra hiệu.

Hồng Lăng liền ôm bình bước lại gần Vũ Lạc, nàng ta đương nhiên rất sợ, liên tục lui về sau, Hồng Lăng cúi người, trầm thấp nói: “Ta tin Vũ Lạc muội cũng biết đĩa là con vật như thế nào, đợi đến khi muội bị đánh bong da rách thịt, ta đặt bọn chúng lên miệng vết thương của muội, nhất định sẽ có tác dụng cầm máu rất tốt! Đến lúc đó, muội chắc chắn sẽ càng gầy, càng làm cho người ta thương tiếc, tỷ nhất định sẽ thay muội cầu Vương phi cùng phu nhân, đem muội bán cho son nhân, hầu hạ cả tổ tôn tam đại nhà son nhân! Ha ha, muội thật đúng là người có phúc.”

Son nhân? Đó là nơi thâm son cùng cốc, nữ nhân nào đã bị bán tới đó, coi như cả đời đã bị hủy! Bởi vì ở đó, nam nhân không thể cưới được vợ nên một nữ nhân sẽ bị mấy vị huynh đệ cùng phụ thân dùng chung!

Nhị di nương nghe được lời Mộ Dung Thu cùng Hồng Lăng, sắc mặt liền đại biến.

Sơ Hồng vừa rồi vẫn rất hoảng sợ nên đã không nhận được nữa, kêu to: “Vương phi, nô tì nói, tất cả đều do Nhị tiểu thư sai bảo! Là Nhị tiểu thư bảo nô tì giâm bót một loại trong thuốc bổ của phu nhân! Tất cả đều do Nhị tiểu thư sai khiến, Nhị tiểu thư uy hiếp nô tì, nô tì không thể không nghe! Xin Vương phi tha tội!”

Nhị tiểu thư? Mộ Dung Thu nhướng mày, trong mắt lại hiện ra một tia tàn nhẫn, vốn tưởng rằng là Nhị di nương ra tay, không ngờ lại là Mộ Dung Lâm!

Nhị di nương kinh hãi, liền tát nha hoàn kia một cái: “Người nói vậy!”

Vũ Lạc thấy Sơ Hồng đã khai ra sự thật, liền nghĩ đến bản thân mình đang bị Hồng Lăng uy hiếp, nàng không nghĩ cả đời này sẽ bị hủy đi như vậy! Dựa vào nhan sắc của nàng, chỉ cần có thể ở trong phủ, sau này chắc chắn sẽ có một vị thiếu gia vừa mắt, nửa đời sau sẽ không phải lo lắng gì! Bây giờ, trong lòng nàng tràn đầy hối hận, nàng không nên vì muốn trở thành nữ nhân của Đại thiếu gia mà để bị Nhị di nương lợi dụng! Hiện giờ, sự việc đã bại lộ, nàng nhất định phải nghĩ mọi cách để bảo vệ mình trước, nghĩ là làm, vì để có thể thoát thân nàng liền dập đầu với Nhị di nương: “Nhị di nương, người làm chủ cho nô tì đi, nô tì bị oan, thật sự không biết có chuyện gì.”

Nghe vậy, Nhị di nương thẹn quá thành giận, hành động vừa rồi của Vũ Lạc rõ ràng là đang nói bà chính là người ra tay hại Lý thị!

“Hồng Lăng, đem Vũ Lạc xuống phạt trọng!” Mộ Dung Thu không có kiên nhẫn nữa, cau mày lạnh giọng ra lệnh.

“Vâng, Vương phi.”

“Không cần! Vương phi, nô tì nói, nô tì nói, tất cả những chuyện này đều là do Nhị di nương ra lệnh.” Vũ Lạc bò đến ôm chân Mộ Dung Thu khóc lóc nói.

Nhị di nương cắn răng, thân hình lão đạo, không ngờ Vũ Lạc bị dọa sợ như vậy! Bà đá mạnh vào lưng Vũ Lạc “Tiện tì, người dám hãm hại ta!” Sau đó Nhị di nương nhìn Mộ Dung Thu, bà ta có ngu cũng không có ngờ là sau khi hồi phủ, Mộ Dung Thu lại trở nên ngoan độc như vậy, không cho người khác được nửa cơ hội trở mình! Ra đòn nào đều đánh thẳng vào sự sợ hãi, bước tường phòng ngự của mỗi người đều bị nàng ta đánh cho tan tành. Bà ta đến trước mặt Mộ Dung Thu, mắt rung rung, vẻ điềm đạm đáng yêu nói: “Vương phi, vì sao người lại có thể hãm hại nô tì?”

“Xảy ra chuyện gì? Nhiều người như vậy, tụ tập trong sân làm gì?”

Mộ Dung Thu và Vũ Văn Mặc từ xa đi tới, vừa nhìn thấy tình huống ở trong sân liền cau mày hỏi.

Nhị di nương nghe được giọng nói này, khóe miệng khẽ cong lên.

Mộ Dung Thu thấy khóe môi Nhị di nương lộ vẻ tươi cười, trong lòng liền cười lạnh, dứt khoát ném mạnh ly trà vào người Nhị di nương, đứng dậy, phẫn nộ quát: “Nô tì to gan!”

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44

Nhị di nương khiếp sợ!

Mọi người cũng rất khiếp sợ!

Trong lúc mọi người vẫn đang hồn xác cách xa vì quá khiếp sợ, Mộ Dung Thu thừa thắng xông lên, ngón tay trắng nõn run run chỉ vào Nhị di nương, sắc mặt tái đi vì không thể kiềm chế được cơn tức giận, nhìn Nhị di nương nói to: “Nô tì to gan! Cùng lắm chỉ là có một cái thân phận di nương mà dám bất kính với ta! Dám to gan mua chuộc hạ nhân hãm hại chủ mẫu của phủ Tướng quân! Nếu hôm nay ta không trừng trị người thì làm sao có thể nhìn mặt

mẫu thân, làm sao có thể đối mặt với người trong kinh thành? Chẳng lẽ người muốn toàn bộ người trong phủ Tướng quân chết cùng người? Đồ ác phụ, còn muốn phụ thân ta bị hoàng thượng trừng trị vì tội sùng thiếp diệt thế!”

Lúc này, Nhị di nương hoàn hồn, bắt đầu suy nghĩ lại từng câu mà Mộ Dung Thu nói thì càng hoảng sợ, đứng ngây ngốc tại chỗ, từng câu từng chữ của Mộ Dung Thu đều cực kì sắc bén, tội nào được liệt ra đều có thể lấy mạng của bà! Bà ta cắn răng, liếc nhìn Mộ Dung Thu, trong lòng đã có kế sách riêng, vì thế là bà dùng khăn che mặt, bắt đầu điềm đạm khóc: “Vương phi định bức tử nô tì? Vương phi không cho nô tì giải thích mà cứ đổ những tội danh đó lên đầu nô tì sao?”

Lúc này, Vũ Văn Mặc và Mộ Dung Thu đã đến gần, Vũ Văn Mặc nhìn về phía Mộ Dung Thu, tầm mắt của hắn dừng ở trên khóe miệng đang lộ vẻ khinh thường của nàng, con người đen lóc lên, hắn lập tức đi nhanh về phía Mộ Dung Thu, đứng ở bên cạnh nàng.

Cảm giác được hơi thở vừa quen thuộc vừa xa lạ ngay bên cạnh, Mộ Dung Thu nghiêng đầu nhìn Vũ Văn Mặc, sâu trong mắt lóe lên một tia quỷ dị, thật sự là nàng đoán không ra hành vi kỳ lạ của hắn trong hai ngày nay.

Bình thường Mộ Dung Thu nhìn thấy Nhị di nương ôn nhu quý xuống đất, còn khóc như trời mưa ngày thu này thì đã làm làm cho ông đau lòng, nếu lúc trước, chắc chắn ông ta đã nhanh chóng chạy đến đỡ, nói vài câu an ủi, nhưng lúc này nhìn thấy Vũ Văn Mặc im lặng đứng bên cạnh Mộ Dung Thu, thì bên tai ông ta lại vang lên những câu nói vừa rồi của Mộ Dung Thu, đảo mắt nhìn một vòng thấy trong sân có nha hoàn bà tử, dựa theo kinh nghiệm chiến đấu trên sa trường cộng thêm mấy mươi năm lăn lộn trong chốn quan trường, ông ta liền biết xảy ra chuyện gì! Trên mặt Mộ Dung Thu lập tức tỏa ra sát khí, trầm giọng chất vấn: “Rốt cuộc thì đã xảy ra chuyện gì?”

“Lão gia, người phải làm chủ cho nô tì, căn bản là nô tì không biết đã có chuyện gì xảy ra! Nô tì vốn tới thăm phu nhân, nhưng không ngờ vừa bước vào sân, chuyện gì cũng chưa kịp nói đã bị người khác vu oan rồi.” Nhị di nương phản ứng rất nhanh, Mộ Dung Thu vừa dứt lời, bà ta liền bỏ nhào vào lòng Mộ Dung Thu khóc lóc kể lể.

Nhị di nương cũng không ngờ được rằng chiêu bà ta đã xài hàng trăm lần thì vẫn có hiệu quả, nhưng hôm nay lại mất tác dụng! Chỉ dựa vào mấy câu tức giận chất vấn của Mộ Dung Thu và sự có mặt của Vũ Văn Mặc, bà ta xuất ra chiêu này xem như tự mình chui đầu vào chỗ chết rồi! Mộ Dung Thu nhướn mày, nét tươi cười trên môi không dấu vẻ khinh thường, nàng quay đầu nhìn Hồng Lăng, nàng lập tức hiểu ý, gật đầu.

“Lão gia, Nhị di nương đang cố gắng trốn tội, những người ở đây đều có thể làm chứng, lúc này Nhị di nương vừa xuất hiện, liền có thái độ bất kính đối với Vương phi, ngoài ra di nương còn nói là Vương phi không có quan hệ gì với phủ Tướng quân cũng như với lão gia và phu nhân.” Hồng Lăng trên tay vẫn cầm chặt cái bình, tiến lên hai bước, cung kính nói.

Mộ Dung Thu nheo mắt, nhìn lướt qua Mộ Dung Thu, nàng lập tức phối hợp, vừa cầm khăn gắm chậm chậm khóe mắt vừa nhìn về phía Vũ Văn Mặc.

Bất quá, Vũ Văn Mặc cũng rất phối hợp, vươn bàn tay thon dài vỗ nhẹ vào lưng nàng còn dùng giọng rất dịu dàng dỗ dành nàng: “Vương phi đừng thương tâm nữa, chắc là phủ Tướng quân muốn cắt đứt quan hệ với phủ Nam Dương Vương.”

“Tiện nhân khốn kiếp!” Mộ Dung Thu đá một cước vào bụng Nhị di nương, Nhị di nương bị cước này đá văng ra xa năm sáu thước, phun ra một ngụm máu tươi. Không thể tin nhìn về phía Mộ Dung Thu.

Mộ Dung Thu tuy đã được an ủi, tay cầm khăn gắm bỗng khựng lại một chút, nghi ngờ trong lòng ngày càng lớn, Vũ Văn Mặc là... Nhưng bây giờ không phải là lúc để suy nghĩ những chuyện như thế này, Mộ Dung Thu dẹp bỏ đi sự nghi ngờ trong lòng, lạnh lùng nhìn lướt qua Nhị di nương bị đá văng ra xa, sau đó liền dùng gương mặt đầy nước mắt điềm đạm, đáng yêu nhìn Mộ Dung Thu, nàng đẩy Vũ Văn Mặc ra, phịch một tiếng quý xuống đất: “Dù phụ thân không có thương nữ nhi cũng không sao... Nhưng hôm nay, nhân chứng cùng vật chứng đều đầy đủ, Nhị di nương là người ra lệnh cho nha hoàn bạc hai - Vũ Lạc dùng đĩa để hãm hại mẫu thân, khiến cho mẫu thân ngày càng suy yếu, nếu không phải nữ nhi phát hiện sớm, chỉ sợ không quá mấy ngày nữa, nữ nhi sẽ phải nhận tin mẫu thân tạ thế*! Xin phụ thân làm chủ cho mẫu thân!”

* : chết (nói một cách lịch sự hoặc dùng đối với những người đáng kính)

“Nô tì bị Nhị di nương uy hiếp nên mới phải làm chuyện này, Nhị di nương muốn hại phu nhân chết, sau đó khiến lão gia phải đưa người lên vị trí chủ mẫu, di nương sai nô tì thả đĩa vào chân của phu nhân nên trong hai ngày nay, sắc mặt phu nhân mới càng ngày càng kém...”

Vũ Lạc dĩ nhiên là hiểu rõ thế cục hiện giờ, vốn tưởng lão gia vì sủng ái Nhị di nương sẽ cho qua chuyện này, nếu như thế thì nàng cũng sẽ không bị trừng phạt nhưng đến khi thấy lão gia không chút do dự mà cho di nương một cước thì nàng biết, hôm nay, Nhị di nương thất thế mà Vương phi lại có Vương gia làm chỗ dựa nên sẽ lấy lại được công đạo cho phu nhân.

Vũ Lạc vừa dứt lời, Hồng Lăng liền tiến lên mở nắp bình, để cho Mộ Dung Thu và Vũ Văn Mặc thấy rõ thứ ở bên trong, khi Mộ Dung Thu nhìn thấy đám đĩa lúc nhúc trong bình cùng với mùi máu tươi truyền ra, lại nhìn về phía Nhị di nương đang hoảng sợ, liền biết chuyện này là sự thật. Mộ Dung Thu giận dữ, quay mặt ra cửa không nhìn đến Nhị di nương hết một tiếng: “Người đầu, đánh Nhị di nương năm mươi trượng, ném ra khỏi phủ Tướng quân!” Lúc trước ông cũng đã biết Nhị di nương giờ không ít thủ đoạn, ông ta nghĩ nó cũng không có ảnh hưởng gì đến phủ nên cũng cho qua, nhưng không ngờ vào lúc này lại bị Mộ Dung Thu bắt tại trận.

Một cước của Mộ Dung đã làm Nhị di nương bị thương không nhẹ, nhưng khi nghe nói như thế, bà lập tức gồng bò lại gần Mộ Dung Thu, mặt đầy nước mắt, muốn mở miệng cầu xin nhưng vừa mở miệng thì máu từ hai khóe miệng trào ra, một chữ cũng không nói được.

Mộ Dung Thu thấy thế thì hơi nhúu mày, tuy Nhị di nương đã hầu hạ ông gần hai mươi năm, nhưng bất quá chỉ là một phụ nhân, nếu đặt lên bàn cân để đo với danh dự và địa vị của ông thì quả thật không bằng. Ông ta phát phát tay, “Mang xuống!”

Mộ Dung Thu nhìn về phía Sơ Hồng, vừa định mở miệng nói thì một bóng dáng lao nhanh đến, chắn trước người Nhị di nương, khàn giọng khẩn cầu Mộ Dung Thu: “Phụ thân, chuyện này nhất định không phải do Nhị di nương gây làm, nhất định là Mộ Dung Thu hãm hại Nhị di nương! Mong phụ thân mình giám!”

Nghe vậy, mày Mộ Dung Thu càng nhú chặt, chắc chắn, mọi người đã đến đông đủ, khiến nàng đỡ phải tốn thời gian, bây giờ giải quyết luôn một lần đi. Nàng lập tức mở hai mắt đang khép hờ, ánh mắt hiện lên tia sắc bén nhìn về phía nha hoàn Sơ Hồng, ánh mắt đó, có ý cảnh cáo cùng uy hiếp rất rõ ràng.

Thân hình Sơ Hồng run rẩy, gương mặt vốn còn một chút huyết sắc lại càng tái nhợt, nàng mím môi, lại ngẩng đầu bẩm báo với Mộ Dung Thu: “Hồi bẩm lão gia, Nhị cô nương lấy tính mạng của người thân nô tì để uy hiếp, ép nô tì bỏ đi một loại trong thuốc bổ của phu nhân, nên thân thể phu nhân ngày càng kém, xin lão gia vì phu nhân mà làm chủ, cũng cầu xin lão gia bỏ qua cho nô tì.”

Nha hoàn kia vừa dứt lời, đôi mày kiếm của Mộ Dung Thu cau chặt hơn, ông ta lên nhìn khuôn mặt tuấn tú nhưng lạnh lùng của Vũ Văn Mặc, trong lòng cảm thấy rất hoảng sợ! Ông đường đường là một Đại tướng quân, nhưng trong phủ lại xảy ra chuyện như thế này! Tiểu thiếp cùng thứ nữ hãm hại chủ mẫu, nhưng đến bây giờ ông mới phát hiện! Đối với những việc thế này, nếu giải quyết không ổn thỏa sẽ làm cho hoàng thượng tức giận còn bị các đồng僚 cười nhạo, hơn nữa còn đắc tội Nam Dương Vương! Ngay lập tức, trong lòng ông đã xác định.

Mộ Dung Lâm nghe vậy, quay đầu hung hăng trừng mắt nhìn Sơ Hồng, sau đó đập đầu nói với Mộ Dung Thu: “Phụ thân, tiện tì này quá cuồng ngôn, dám vu tội nữ nhi, phụ thân nhất định không thể tin! Nữ nhi từ trước tới nay coi trọng hiếu đạo, luôn hiếu thuận với mẫu thân, làm sao có thể hại mẫu thân?”

“Nô tì thì vẫn chỉ là nô tì, thứ nữ thì cũng vẫn là thứ nữ, sự thật ở ngay trước mắt, ai đúng ai sai mong phụ thân hiểu.” Mộ Dung Thu đang quỳ gối, lại không nhanh không chậm, cực kì tao nhã đứng dậy nói với Mộ Dung Thu.

Vũ Văn Mặc vươn tay đỡ nàng, dùng một giọng nói chỉ hai người nghe nói bên tai nàng: “Có chừng mực thì sẽ có kết cục tốt! Nếu như đuổi cùng giết tận sợ rằng, kết quả sẽ hoàn toàn ngược lại.”

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 45

Trong lòng Mộ Dung Thu trầm xuống, quay đầu lại nhìn Vũ Văn Mặc, trong lòng hơi kinh hãi, ý hắn nói là hôm nay nàng làm chuyện thiếu cân nhắc, tuy trước mắt có thể loại trừ được Nhị di nương và Mộ Dung Lâm, nhưng lại chọc giận Mộ Dung Thu. Sau này nàng hồi phủ, thì sẽ không có gì để bảo đảm là Mộ Dung Thu sẽ dễ yên cho Lý thị. Dù sao cũng đây cũng là cổ đại, cuộc sống của một nữ nhân như Lý thị hoàn toàn phụ thuộc vào Mộ Dung Thu. Nếu muốn cuộc sống sau này của Lý thị dễ chịu hơn một chút thì hôm nay nhất định không thể ra tay quá hạn! Chỉ ít ra cũng phải cho Mộ Dung Thu một cái danh dự giống như là bắt một cái thang để ông ta leo xuống.

Mặc dù không muốn, nhưng nàng không thể không làm như vậy, Mộ Dung Thu nắm chặt quyền.

“Đem Nhị di nương xuống!” Ánh mắt Mộ Dung Thu nhìn Mộ Dung Thu hiện lên sự tức giận nồng đậm, lần này coi như ông đã mất hết mặt mũi, Nhị di nương phạm sai lầm thì phải bị trừng phạt, ông ta phát tay để hạ nhân kéo Nhị di nương đi.

Nhị di nương liều mạng gãy giữa, lắc đầu cầu xin, “Không cần... Không cần... Lão gia, người hãy nể tình mấy năm nay nô tì luôn tận tâm tận lực hầu hạ người, đừng đuổi nô tì ra khỏi phủ tướng quân! Nô tì đã biết sai rồi, xin người hãy cho nô tì một cơ hội để sửa sai, sau này, nô tì tuyệt đối sẽ không dám làm chuyện tổn hại đến phu nhân nữa.”

Mộ Dung Lâm không ngừng đập đầu, trên trán đã xuất hiện vài tia máu, “Phụ thân, xin người tha thứ di nương.”

“Mang xuống!” Mộ Dung Thu then quá hóa giận, hôm nay, ông đã mất hết thể diện trước mặt Nam Dương Vương, ông thật sự tức giận! Loại đàn bà ngoan độc này thật đáng chết! Ông ta nhìn Nhị di nương, trong lòng cứng như sắt đá, không có nửa điểm muốn chừa đường sống cho Nhị di nương.

Nhị di nương hoảng sợ, tròn tròn hai mắt, nam nhân ác độc không chừa một con đường sống cho bà... chính là trượng phu đêm đêm ôn nhu của bà sao? Chỉ trong một cái chớp mắt, bà ta đã trở thành một miếng giẻ rách bị người ta tuyệt tình vứt bỏ? Bọn hạ nhân tách Mộ Dung Lâm ra, kéo Nhị di nương hai mắt đã mất đi thần sắc ra ngoài.

Mộ Dung Lâm ngồi bệt ra đất, nhất thời cũng quên mất việc phải duy trì hình tượng trước mặt Vũ Văn Mặc, nước mắt nước mũi dính trên mặt. Đến khi nàng hoàn hồn thì cảm hận nhìn Mộ Dung Thu, tay nắm chặt thành quyền.

Thấy thế, Mộ Dung Thu thâm hận, đứa con gái này một chút đầu óc cũng không có, bây giờ còn dám chọc giận Mộ Dung Thu! Chẳng lẽ nó bị mù nên không thấy Vũ Văn Mặc đang đứng bên cạnh Mộ Dung Thu? Việc này phải giải quyết ngay nếu không lại có phiền phức, ông suy nghĩ liền làm: “Phạt Nhị tiểu thư ba mươi trượng, cấm túc hai năm!”

Đánh ba mươi trượng? Cấm túc hai năm? Quả thật là Mộ Dung Lâm không thể tin vào tai mình, làm sao phụ thân có thể ngoan độc như vậy? Chẳng phải từ trước đến nay, phụ thân không có để ý gì đến Lý thị? Tại sao bây giờ lại để cho Mộ Dung Thu điều khiển? Nàng cắn môi, thương tâm chảy hai hàng

lệ, cúi đầu khẽ kêu: “Phụ thân.”

Mộ Dung Thu quay mặt đi chỗ khác.

Mộ Dung Thu tiến lên hai bước, cúi người hành lễ với Mộ Dung Thu: “Nhị muội còn nhỏ, chỉ là bị ảnh hưởng, người cho nhị muội một cơ hội đi.”

“Cái đứa làm chuyện thương thiên hại lý này, xem Đại nương là kẻ thù, chuyện tàn nhẫn như vậy cũng dám làm thì sao có thể dễ dàng cho qua được? Thu nhi, từ trước đến giờ con là người có lòng dạ bỏ tất, không nỡ để người khác bị tổn thương nhưng việc này ta đã quyết định!” Mộ Dung Thu thấy Mộ Dung Thu hành lễ với mình, hơn nữa giọng điệu lại ôn hòa, con tức giận trong lòng cũng vui bớt đi, dù sao vẫn còn giữ được thể diện trước mặt bọn hạ nhân, tuy Mộ Dung Thu là Vương phi nhưng vẫn hành lễ với ông ta như trước đây, trước mặt mọi người cũng làm ông ta nở mày nở mặt. Thế nhưng ông vẫn phải nghiêm trị Lâm nhi, nếu không việc này truyền ra ngoài, chắc chắn sẽ trở thành trò cười cho mọi người.

Nghe vậy, trong lòng Mộ Dung Lâm càng lạnh lẽo, thì ra trong mắt của phụ thân, thứ nữ như nàng vẫn không bằng đích nữ! Huống hồ bây giờ Nhị di nương đã bị đuổi ra ngoài! Vừa nghĩ đến Nhị di nương, Mộ Dung Lâm càng thêm hận Mộ Dung Thu.

“Haiz.” Mộ Dung Thu giả vờ khó xử, đầu lòng thờ dài. Vốn định chặt đứt luôn đường lui của Mộ Dung Lâm để chấm dứt hậu hoạn sau này, nhưng hiện tại còn phải bảo đảm an toàn cho Lý thị nên chỉ có thể làm đến mức này thôi, và lại không có Nhị di nương bao che thì Mộ Dung Lâm cũng trở thành đồ bỏ ở trong mắt Mộ Dung Thu! Người như vậy đã không đủ gây uy hiếp.

Còn nữa, nàng nghiêng đầu nhìn Vũ Văn Mặc, những lời hấn vừa nói, quả thật rất hữu lý.

Lúc này, Vũ Văn Mặc cũng đang âm thầm đánh giá Mộ Dung Thu, thấy nàng tuy đang thấp giọng cầu xin giống như là thật sự vì Nhị di nương và Mộ Dung Lâm mà thương tâm, nhưng sâu trong đáy mắt lại hiện lên tinh quang, thấy vậy, Vũ Văn Mặc khép hờ mắt, một lần nữa cẩn thận đánh giá lại nữ tử này. Tiểu nữ tử trước mặt so với trước kia, lợi hại hơn rất nhiều, nhất quyết không chịu chấp nhận ủy khuất.

Sau đó, Mộ Dung Thu không nghe lời khuyên nhủ, lập tức cho người đưa Mộ Dung Lâm về phòng nghỉ lại, bất ngờ là lúc này Mộ Dung Lâm vô cùng bình tĩnh, lặng lẽ bước đi, không ầm ĩ cũng không làm khó ai. Việc này, coi như giải quyết xong, Lý thị nghĩ ngơi đã gần một canh giờ nên cũng đã hồi phục được phần nào, bà được nha hoàn dìu ra, khi nhìn thấy Mộ Dung Thu, bà khẽ cúi đầu, ôn nhu nói: “Lão gia không nên tức giận, bất quá Lâm nhi tính tình trẻ con, thiếp không có để bụng đâu.”

Lời vừa thốt ra khiến lòng Mộ Dung Thu sinh ra niềm thương tiếc, kỷ niệm của những tháng ngày ân ái bên nhau lại quay về, nhìn thấy Lý thị gầy yếu, ông ta không kiềm lòng được, bước qua nâng bà dậy, âm giọng nói: “Liên nhi, mau quay vào trong nghỉ ngơi đi, đừng để bị cảm lạnh, chút nữa vi phu sẽ cho quân gia tìm ngự y trong cung đến xem bệnh cho nàng.”

Lý thị khẽ cúi đầu, mềm mại gật đầu.

Mộ Dung Thu đứng ở một bên, nhìn thấy cảnh này, trong lòng tuy có hơi bất đắc dĩ, nhưng thân là nữ nhân ở trong trạch viện như Lý thị, ước muốn duy nhất trong cuộc đời là được thượng phu yêu thương, đối với bà kết cục này xem như là tốt nhất. Chỉ là không biết, sự thương tiếc của Mộ Dung Thu đối với Lý thị sẽ duy trì được trong bao lâu, hay có lẽ là...

Duy trì đến lúc ông ta phát hiện: trong lòng Vũ Văn Mặc, vị trí của nàng không đáng một chút, không hề có giá trị lợi dụng.

Nghĩ đến đây, đôi mày vừa mới giãn ra của Mộ Dung Thu lại cau chặt.

Đêm dài, mảnh trăng tương tư, dưới đất êm ả.

Trong đình viện, Mộ Dung Thu và Hồng Lăng đang ngồi trước bàn đá uống trà ngắm trăng.

“Sau này phu nhân sẽ hạnh phúc, sẽ không có Nhị di nương gây sóng gió nữa.” Hồng Lăng châm thêm trà vào chén cho Mộ Dung Thu, giọng điệu có chút thoải mái.

Mộ Dung Thu lạnh nhạt cười khẽ: “Phải không?”

“Tuy vậy, nhưng nghe nói là sau khi Đại thiếu gia biết Nhị di nương bị đuổi ra phủ còn Nhị tiểu thư bị cầm tù hết giận dữ trong viện của mình, rồi còn tuyên bố cùng với Vương phi không đội trời chung.” Hồng Lăng lo lắng nói.

Mộ Dung Thu nghe xong cũng không có nghĩ ngợi nhiều, khẽ cười nói: “Đây chính là điều bản Vương phi muốn.”

Hai mắt Hồng Lăng mơ mơ hồ hồ về không hiểu, nàng vừa định hỏi tiếp thì thấy Vân Mai về mặt vui vẻ chạy tới, vừa đứng vững liền thở hắt hắt nói: “Vương phi, Vương gia muốn gặp người!”

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46

Vũ Văn Mặc muốn gặp nàng? Mộ Dung Thu chau mày, vì chuyện gì, chẳng lẽ là vì chuyện của Lý thị sao?

Đến phòng của Vũ Văn Mặc, Mộ Dung Thu thấy hần đang ngồi xử lí công việc, vung bút như gió viết viết cái gì đó, vẻ mặt rất chuyên chú, giống như không có phát hiện nàng đã vào phòng.

Thấy hần cau mày, hình như là gặp chuyện khó giải quyết, vẻ mặt hết sức chăm chú. Mộ Dung Thu đành yên lặng ngồi chờ ở một bên, Hồng Lăng muốn tiến lên báo một tiếng nhưng nàng khoát tay ngăn cản, cho Hồng Lăng lui ra, còn mình thì uống trà ngồi đợi.

Thời gian thấm thoát đã gần một canh giờ! Lúc này trăng đã lên cao, gió đêm từ cửa sổ bay vào phòng làm cho nàng cảm thấy hơi lạnh, nàng nhìn thoáng qua Vũ Văn Mặc vẫn đang nghiêm túc xử lí công việc, bỗng hần đứng dậy, đóng cửa sổ lại.

Không ngờ lúc đóng cửa sổ hần lại nói một câu làm cho nàng muốn tức chết, “Nàng chờ bản Vương một lát nữa, sắp xong rồi.” Vũ Văn Mặc cúi đầu, giọng nói trầm thấp, khàn khàn vang lên.

Lông mày của Mộ Dung Thu khẽ nhíu, nàng không trả lời nhưng trong lòng đã sớm mất kiên nhẫn. Ai bảo hần có quyền lực đi! Hừ, chờ thêm một lát nữa, cũng được.

Một lát của hần là hơn nửa canh giờ, Mộ Dung Thu rất mệt, cả ngày nay xảy ra nhiều chuyện như vậy, vốn định đi ngủ sớm, nhưng xem ra tên điên này không cho nàng toại nguyện rồi, tên ích kỉ, bận rộn thì bận rộn một mình đi, làm sao lại còn muốn người khác như mình! Nàng định đứng dậy cáo lui thì người kia mở miệng nói: “Trong thời gian này xảy ra quá nhiều chuyện, làm cho Vương phi đợi lâu.”

“Gia đừng nói vậy, chút ít thời gian này thì có là gì đâu, đừng nói là một hai canh giờ, dù gia có bắt thiếp chờ thêm một hai buổi tối, thần thiếp cũng nguyện ý.” Mộ Dung Thu ngẩng đầu nhìn hần, nụ cười tươi như hoa trên mặt bỗng cứng đờ.

Dưới ánh nến mờ lung, Mộ Dung Thu mặc trên người bộ y phục màu vàng nhạt càng thêm xinh đẹp, dáng người thướt tha giống như tiên tử, hoàn toàn không giống với nữ nhân mà hần đã từng gặp, Vũ Văn Mặc thất thần.

Tất nhiên là hần nghe được sự mệt mỏi trong giọng nói của nàng, còn có cả ý nịnh nọt cùng trào phúng nhưng nó vẫn không có làm cho hần khó chịu ngược lại càng làm hần thêm hiếu kì. Nữ nhân trước mắt đã thay đổi quá nhiều, thủ đoạn tàn nhẫn, ra tay tuyệt tình nhưng ngoài mặt vẫn một bộ tươi cười như gió xuân, làm cho không ai có thể nhìn thấu được những suy nghĩ của nàng, nàng là cố ý hãm hại người hay là có ý khác?

Bất kể là ai, nữ nhân trước mắt hoàn toàn khác xa so với Mộ Dung Thu mà hần biết! Trước kia, nàng là người nhiệt tình như lửa, tính tình nóng nảy, không có một chút tâm cơ, luôn bị người khác lừa bòn trong tay nhưng người trước mắt... Làm việc chu toàn, đã ra tay thì sẽ không chừa một chút đường lui cho đối phương, tí như hôm nay, Nhị di nương và Nhị tiểu thư ra tay hãm hại Lý thị, mà nàng thì không có chút sợ hãi, ra tay đối phó lại thật ngoan độc.

Chỉ cần như thế là có thể đánh giá nàng là một nữ nhân không dễ nhìn thấu. Tiểu nữ nhân ở trước mắt, biết mình có thể lợi dụng cái gì và cũng biết sẽ làm cái gì. Đôi mắt ngàn năm vẫn lạnh như băng của Vũ Văn Mặc lóe lên một tia sáng, tiếp theo lại bất động thanh sắc đi về phía Mộ Dung Thu.

“Do trong triều có việc nên ngày mai bản Vương sẽ hồi phủ. Nếu Vương phi muốn ở lại phủ Tướng quân thì cứ ở lại.”

Hóa ra là vì chuyện này, chỉ cần nói hai câu đã nói xong, thế mà hần lại bắt nàng đợi gần hai canh giờ! Mộ Dung Thu ôn nhu trả lời: “Thần thiếp cũng không có muốn rời xa gia, nhưng trở về, sức khỏe mẫu thân thần thiếp không được tốt, thần thiếp muốn ở lại hầu hạ mẫu thân vài ngày cho tròn chữ hiếu. Mong gia đừng trách cứ, hai ngày sau, thần thiếp sẽ hồi phủ hầu hạ gia.” Tuy nàng đã giải quyết xong Nhị di nương và Mộ Dung Lâm, nhưng vẫn còn có chút việc nàng vẫn chưa xử lý, thời gian hai ngày này, nàng sẽ tranh thủ xử lí xong.

Ánh nến phản chiếu tiểu nữ nhân giao hoạt trước mắt, khóe miệng Vũ Văn Mặc giật giật, bình tĩnh gật đầu nói: “Ừ, vậy nàng cứ ở lại phủ Tướng quân hai ngày đi.”

“Vâng.” Mộ Dung Thu lập tức phúc thân thi lễ, sau đó liền xoay người chuẩn bị rời đi.

Vũ Văn Mặc lại gọi nàng, “Vương phi khoan đi, bản Vương cảm thấy hơi mệt một chút...”

Vũ Văn Mặc còn chưa dứt lời, Mộ Dung Thu đã biến sắc, rất nhanh đã cướp lời của hần, “Hồi gia, hôm nay thân thể thần thiếp không được, cái kia... Cái kia...” Lời chưa xong, mặt nàng đã đỏ bừng, xoay lưng về phía hần, giả vờ ngượng ngùng nói, “Thần thiếp lại quý thủy nữa rồi.”

Dưới ánh nến lung linh, nữ nhân mặt đỏ bừng, khóe miệng Vũ Văn Mặc kịch liệt co giật, bình tĩnh gật đầu nói: “Thì ra Vương phi lại quý thủy, hai ngày tới đừng quá cố sức! Bất quá... Bản Vương hơi mệt một chút, bụng có hơi đói, lại nghĩ đến vài món mà Vương phi đã làm vài ngày trước, đúng là nỗi nhớ, nếu bây giờ Vương phi rảnh, có thể xuống bếp vì bản Vương không?”

Quác quác quác quác quác quác...

Tiếng quạ đen kêu vang bên tai của Mộ Dung Thu, mặt nàng lúc hồng lúc trắng, thì ra... Hiazz... Chữ nghĩa ở cổ đại này rất tinh thâm đi, làm người ta nghĩ sai là không thể tránh được.

Nhưng nàng giận! Thật xấu hổ đi!

Nàng xoay người, vẫn bình tĩnh như trước, ôn nhu nói, “Thần thiếp đến phòng bếp ngay đây, xin gia chờ một lát.” Đã bị mất hết mặt mũi nhưng nàng vẫn bình tĩnh như thường, tuy biểu hiện có chút cứng nhắc. Lúc nàng rời đi, dưới chân nàng hình như có gió, thoáng chốc đã không thấy nàng. Vũ Văn Mặc nhìn bóng lưng của nàng, đôi môi mỏng khẽ nhếch lên, lại không tự chủ được mà đi theo nàng.

Mộ Dung Thu đi như chạy, âm thầm tự trách mình, đêm nay, nàng mất kiên nhẫn nên đã bị người kia trả đũa rồi! Mất mặt quá, thật là mất mặt quá mà! Nàng lo suy nghĩ nên vẫn không có phát hiện Vũ Văn Mặc đi theo phía sau. Đến phòng bếp, nàng thấy trong phòng chỉ còn vài bà tử làm việc nặng, Mộ Dung Thu lại thờ dài, nàng vốn không muốn làm, nhưng xem ra chỉ còn cách tự bắt mình làm thôi.

Khi mấy người bà tử nhìn thấy Mộ Dung Thu thì sợ hãi như gặp phải cọp, khi nàng ôn nhu nói rõ ra lý do mà nàng đến đây thì họ mới không còn sợ, dựa theo sự phân phó của nàng mà bắt đầu nhóm lửa, rửa rau. Trong phòng bếp này, nguyên liệu nấu ăn rất đầy đủ, so với phòng bếp nhỏ của Mộ Dung Thu thì tốt hơn một chút. Sau khi nghĩ xong sẽ nấu món gì, nàng liền bắt tay vào chuẩn bị.

Lúc này, có vài nguyên liệu rơi vào tầm mắt nàng, sâu trong mắt chợt lóe lên một tia sáng, khóe miệng lại cười lạnh. Đứng ở cửa phòng bếp, Vũ Văn Mặc nhìn Mộ Dung Thu không ngừng bận rộn trong lòng cảm thấy tò mò. Nữ nhân này... Thật ra là người như thế nào? Khi thì giáo hoạt, khi thì thủ đoạn tàn nhẫn, khi thì thẹn thùng đáng yêu, khi thì...

Lúc này, khi Mộ Dung Thu quay đầu thì nhìn thấy Vũ Văn Mặc đang đứng ở cửa, nhú mày nghĩ: hắn là đến trông coi? Chẳng lẽ sợ nàng để người khác làm thay?

Sau khi dọn dờ bà tử canh lửa, Mộ Dung Thu đi qua cười nói: “Xin gia chờ thêm một chút nữa, sẽ xong rất nhanh. Thần thiếp chắc chắn sẽ làm cho khẩu vị của gia được mở rộng hơn!” Nàng cố gắng nhịn cười, không biết hắn có thể chịu nổi không đây!

Chưa tới một canh giờ sau, các món ăn đã chín.

Mộ Dung Thu hài lòng nhìn thành quả, tổng cộng có bảy món: ba ba hầm, canh thịt ớt, sườn kho, ruột heo hấp, cá cuốn cải chua, gà chiên ngũ vị, thịt hầm chung tương.

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47

Trở lại phòng, tất cả bảy món ăn đều đã được bày lên bàn, tỏa ra hương thơm phức. Sau khi Vũ Văn Mặc ngồi xuống, liền nói với Mộ Dung Thu: “Nàng cũng ngồi xuống dùng đi.”

Mộ Dung Thu gật đầu, ngồi đối diện với hắn, có chuyện gì thì hãy nói sau đi, nấu ăn hơn nửa canh giờ nên nàng cũng chút đói.

“Đây là canh thịt ớt, vị hơi cay nhưng rất ngon miệng.” Sau khi ngồi xuống, Mộ Dung Thu liền múc cho Vũ Văn Mặc một chén canh thịt ớt, nhìn tô canh, đập vào mắt của hắn nào là hạt tiêu nào là ớt, chưa ăn đã cảm thấy cay mà nàng lại cố ý gấp cho hắn miếng thịt có tiêu và ớt nhiều nhất.

Thấy Vũ Văn Mặc không động đũa, nàng liền gấp một miếng thịt đưa vào trong miệng, nhẹ nhàng nhai rồi nuốt, lại tán thưởng nói, “Vị rất ngon, gia nếm thử đi.”

Vũ Văn Mặc chưa bao giờ ăn qua món ăn cay, màu sắc của món ăn nhìn thì rất đẹp mắt nhưng hương vị lại cay đến gay mũi, nhưng khi nhìn thấy Mộ Dung Thu ăn như bình thường thì hắn cũng tao nhã gấp một miếng thịt đưa vào trong miệng. Trời, cay xé lưỡi! Sức nóng tỏa ra ở trong miệng khiến hắn muốn uống nước nhưng đã khuya thế này thì làm gì có trà nóng, thế thì chẳng lẽ hắn lại dùng trà lạnh? Hắn cau chặt mày.

Mộ Dung Thu giống như vẫn chưa nhìn thấy vẻ mặt của Vũ Văn Mặc, nàng lại tiếp tục gấp một miếng sườn vào chén của hắn, cười nói: “Hồi gia, đây là sườn kho, gia nếm thử đi, rất ngon đây ạ.”

Nhìn thấy miếng sườn cũng có ớt, tuy Vũ Văn Mặc gật đầu, nhưng vẫn không động đũa.

Mộ Dung Thu vẫn vờ như không thấy, cười khuyên như: “Gia nên ăn hai món này nhiều một chút, thần thiếp đã đặt hết sức lực của mình vào chúng... A? Tại sao gia lại không ăn? Chẳng lẽ là không hợp khẩu vị của gia sao?” Nàng đương nhiên biết mùi vị của hai món ăn này ra sao, thật sự là cay đến xé lưỡi, nàng thì là đã quá quen thậm chí là ghiền món cay, nhưng hắn thì chắc chắn là không chịu nổi rồi.

“Ừ.” Vũ Văn Mặc gật đầu, con ngươi đen hơi khép lại, gấp miếng sườn rồi nhẹ nhàng cắn.

“Còn đây là ruột heo hấp, vị rất béo, hương vị cũng rất ngon.” Mộ Dung Thu gấp một miếng ruột heo hấp được cắt nhỏ bỏ vào chén của Vũ Văn Mặc,

ngọt ngào cười còn nhiệt tình giới thiệu món ăn, sau đó nàng cũng gấp một miếng để thưởng thức.

“Ừ, rất ngon.” Vũ Văn Mặc gật đầu khen ngợi, so với hai món cay vừa rồi thì món này có thể sánh với mỹ vị nhưng mà... “Ruột heo? Vì sao lại dùng ruột heo?”

Mộ Dung Thu chớp chớp mắt, ôn nhu trả lời: “Lúc đầu thì thần thiếp cũng không nghĩ là có ruột heo ở nhà bếp, nhưng lúc đang suy nghĩ món ăn để nấu cho gia thì thấy một bà tử định bỏ nó đi, may mà thần thiếp nhìn thấy, đây là một món ngon, gia cảm thấy ngon không?”

“Cái gì? Ruột heo sao?”

“Gia yên tâm, thần thiếp đã dặn dò bà tử làm ruột heo rất sạch sẽ, không sao đâu ạ.” Giải thích xong, Mộ Dung Thu lại ăn thêm một miếng, tuy vẻ mặt nàng bình tĩnh, nhưng trong bụng thì vui như mở cờ, nàng biết, hẳn là quý tộc, dĩ nhiên sẽ chê món ruột heo này dơ bẩn, đời nào mà hẳn ăn.

Nghe nàng nói, đôi chân mày của Vũ Văn Mặc càng cau chặt hơn, hẳn buông đũa, miếng ruột heo còn đang ăn dở trong miệng cũng không muốn nuốt xuống, hẳn ngừng đầu, con ngươi đen lóe nhìn một cái.

Lúc này, nàng lại gấp thêm một khối thịt cá trắng nõn, tươi rói đặt vào chén của hắn: “Gia, đây là cá nấu cải chua, cá rất tươi, canh nấu vừa chua vừa cay, nếu đem so với canh thịt ột thì cũng không kém gì đâu.”

Nghe nói vậy, Vũ Văn Mặc động đũa, nếm thử một miếng, gật đầu, hương vị đúng như lời nàng nói, nhưng đem so với canh thịt ột thì món này lại dễ ăn hơn nhiều.

“Đây là gà chiên ngũ vị, rất giòn, thơm ngon ạ.”

“Đây là thịt băm chưng tương, vị có hơi ngọt, nhưng nó lại là món ưa thích của thần thiếp, thần thiếp tin gia cũng sẽ thích.”

Vũ Văn Mặc cũng lần lượt nếm thử từng món, quả thực thì các món sau rất ngon nên hắn có ăn nhiều một chút. Vừa nãy, hắn cũng nghi ngờ ý đồ của nàng nhưng khi nhìn nàng tươi cười chân thành, lại thiết tình hầu hạ hắn, nên sau khi nếm thử ba món sau liền buông lỏng phòng ngự.

Lát sau, Mộ Dung Thu đứng dậy mức thêm một chén canh đưa cho Vũ Văn Mặc, “Gia, người uống một chút canh đi.”

Vũ Văn Mặc gật đầu, sau khi uống vài ngụm thì cảm thấy rất ngon miệng, lại uống thêm một chén, bất quá, sau khi hắn uống xong thì thân thể lại hơi nóng, nhìn qua Mộ Dung Thu, thấy nàng vẫn chưa uống canh, liền hỏi: “Vì sao Vương phi không uống?”

Mộ Dung Thu mỉm cười, lấy khăn thêu bằng gấm ra che ở khóe miệng, trả lời: “Hồi gia, canh này không thích hợp để thần thiếp uống, đây là ba ba hầm, món này dùng ba ba, bồi mầu, bách hợp, tiền hồ, hạnh nhân, sài hồ sủi cùng hầm hơn một canh giờ, tác dụng của món này là bồi bổ sức khỏe, bổ thận, tăng cường tráng dương. Thần thiếp thấy gia vất vả vì công việc cả buổi tối nay, nhất định là người sẽ rất mệt mỏi, nên thiếp mới hầm món này dành riêng cho gia. Nếu sau này, gia có muốn dùng, thần thiếp nhất định sẽ chỉ cách làm cho nhóm đầu bếp trong phủ.”

Nàng dám! Đôi mày kiếm đen như vẽ của Vũ Văn Mặc vừa giãn ra lại cau chặt lại. Trách không được trong thân thể hắn lại có một dòng nhiệt khí.

Mộ Dung Thu âm thầm cười lạnh, dám sai bảo nàng như người ở của hắn mà còn dám đòi ăn ngon? Trên đời làm gì có chuyện như vậy! Huống hồ gì đối với việc lấy lòng hắn, thật xin lỗi, nàng tạm thời chưa có nghĩ tới đâu, nhưng nếu lợi dụng lẫn nhau thì cũng được, còn cái khác miễn bàn, dù sao... Chuyện làm nàng cảm thấy khinh thường nhất là dùng chung một tên nam nhân với nhiều nữ nhân khác. Nếu nói lấy ví dụ để chứng minh, Lý thị không phải là một tấm gương đó sao? Ai dám nói là Mộ Dung Thu tuyệt tình của bây giờ, trước kia, chưa từng yêu Lý thị?

Sợ rằng từ nay về sau, hắn sẽ không dám bắt nàng xuống bếp nữa!

Mộ Dung Thu tao nhã đứng dậy, trước khi ra khỏi cửa còn quay đầu lại nhìn hắn cười nói: “Gia, đêm nay người có cần ai đến hầu hạ không? Mấy đứa đại nha hoàn bên cạnh thần thiếp dung mạo cũng rất đẹp đó.”

Vũ Văn Mặc mạnh mẽ ngừng đầu, con ngươi đen sâu như hồ nước chăm chú nhìn Mộ Dung Thu, nửa giây sau, giọng nói lạnh như băng, không chút độ ấm vang lên: “Không cần, nàng lui đi!”

Mộ Dung Thu phúc thân, thập phần tiêu sái rời đi.

Phủ Nam Dương Vương – Trúc viên

Thẩm trắc phi ngồi trước cửa sổ nhìn vàng trăng sáng tỏa trên bầu trời kia, khóe miệng khẽ nhếch, cười nhẹ nói: “Ngày mai, Vương gia sẽ hỏi phủ.”

“Nhưng Vương phi lại muốn ở lại phủ Tướng quân hai ngày nữa. Nghe mọi người trong kinh thành nói, sau khi Vương phi trở về thì phủ Tướng quân đã xảy ra rất nhiều chuyện, đầu tiên là chuyện xấu của Tam tiểu thư - Mộ Dung Tuyết cùng Lưu tri châu Đại công tử - Lưu phong, tiếp sau còn có chuyện Nhị di nương trong phủ hãm hại chủ mẫu nên đã bị đuổi ra khỏi phủ, liên lụy đến cả Nhị tiểu thư - Mộ Dung Lâm vốn là định đưa đến phủ để làm thiếp cho Vương gia nhưng cũng đã bị cấm túc.” Tú Ngọc nói.

“Vương phi đã thay đổi, Nhị di nương kia làm việc bừa bãi, khó tránh sẽ bị Vương phi tính kế!” Thẩm trắc phi cúi đầu, ánh mắt hơi u ám, trầm giọng nói.

Tú Ngọc cắn chặt răng, lo lắng nói: “Nô tì còn nghe nói, mấy ngày nay, ở phủ Tướng quân, Vương gia không có đối xử với Vương phi giống như trước,

còn có vẻ rất sùng ái Vương phi.”

“Cái gì?” Thảm trắc phi ngẩng đầu, trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc.

“Có lẽ hai ngày nay, Vương phi đã làm cho Vương gia vui lòng, cho nên mới...” Tú Ngọc thấy khóe mắt của Thảm trắc phi đã ngân ngấn lệ, liền lập tức im miệng.

Trong lòng Thảm trắc phi nổi sóng, rất lâu sau đó, nàng vẫn không có cách nào bình tĩnh lại.

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48

Sáng hôm sau, Mộ Dung Thu và mấy người Mộ Dung Thu tiễn Vũ Văn Mặc hồi phủ.

Từ tối hôm qua đến giờ, Vũ Văn Mặc cũng không nói lời nào với Mộ Dung Thu, nàng cũng không thêm đề ý, ngược lại còn ở trước mặt mọi người, cùng hân hạnh diễn một màn phu thê ân ái làm cho Mộ Dung Thu và Lý thị có chút vừa lòng.

Sau khi cùng Lý thị trở lại Lệ Hoa viên, Lý thị vỗ vỗ mu bàn tay của Mộ Dung Thu, nhẹ giọng khuyên nhủ: “Thu nhi, sau này con cần phải rộng lượng hơn với Vương gia, dù sao người cũng có thân phận tôn quý, lần này con trở về, nếu cần thì lập thêm vài người thiếp cho Vương gia đi! Bây giờ Vương gia vẫn chưa có con, bên ngoài đồn đãi do con không thể mang thai nên ở phía sau âm thầm ra tay không để tiểu thiếp mang thai trước! Chuyện này cực kỳ không tốt cho thanh danh của Thu nhi, huống hồ chuyện của nam nhân, thân phận nữ nhân như chúng ta thì không có quyền được quản. Sau khi hồi phủ, con nhớ phải tìm mọi cách để mang thai, nếu thành công thì cuộc sống sau này của con ở vương phủ mới có thể tốt hơn nữa! Con có biết không?”

Tuy là trong lòng thì Mộ Dung Thu không thêm đề tâm đến những lời đồn đãi này nhưng bên ngoài lại vô cùng ngoan ngoãn, gật đầu nói: “Mẫu thân, con đã biết.”

“Hai lần trước, khi con và Vương gia hồi phủ, mẫu thân nhìn cũng biết là Vương gia không sùng ái con, nhưng lần này, rõ ràng là đã có thay đổi, trong lòng Vương gia đã có con.” Lý thị ôn nhu nói.

Mộ Dung Thu không có nghĩ như vậy, chỉ có một cách giải thích cho sự thay đổi lần này của Vũ Văn Mặc là Mộ Dung Thu vừa mới lập đại chiến công, dù gì thì hân hạnh cũng phải có biểu hiện tốt một chút chứ, chẳng qua chỉ là một vở diễn mà thôi.

“Bây giờ, Thu nhi và Vương gia có thể như vậy, ta cũng yên tâm.”

“Mẫu thân, người yên tâm, bây giờ Thu nhi đã trưởng thành, về sau chuyện gì con cũng sẽ suy nghĩ thật cẩn thận rồi mới làm, sẽ không đem phiền phức đến cho mẫu thân nữa. Bây giờ trong phủ Tướng quân không có Nhị di nương gây sóng gió, mẫu thân ở đây cũng sẽ dễ chịu hơn.” Mộ Dung Thu đỡ Lý thị đi vào đình, sau đó ngồi đối diện với bà, trong mắt lo lắng nói.

Thấy Mộ Dung Thu lo lắng, Lý thị lại cười nhìn nàng, sắc mặt bà tuy đã có chút huyết sắc nhưng nhìn chung thì vẫn là tái nhợt, bà nhìn chung quanh rồi hạ giọng nói: “Thu nhi quả nhiên đã hiểu chuyện, còn có thể lo lắng cho ta. Mười chín năm trước, Nhị di nương dùng trăm phương ngàn kế để quyến rũ lão gia, làm cho lão gia sùng ái, mười chín năm nay, Nhị di nương ý vào sự sùng ái và việc sinh được trưởng tử nên ngày càng to gan, sau lưng nhiều lần hãm hại mẫu thân! Nhị di nương là người không nhân đạo, còn Lâm nhi thì là người khôn lỏi*, hai người này làm ra nhiều chuyện như vậy tưởng mẫu thân không biết gì sao.”

* : (Khẩu ngữ) khôn vặt, luôn tìm cách giành lợi riêng cho mình một cách ích kỉ

Nghe vậy, Mộ Dung Thu tròn tròn hai mắt, giọng nói cực thấp, “Thì ra là mẫu thân đang chờ cơ hội?”

Lý thị tươi cười như hoa nói, “Là nữ nhân ở nơi hậu viện này, càng lớn tuổi thì sẽ mất đi sự sùng ái của trượng phu! Nếu không còn được yêu thương thì phải biết học cách ân nhân, tìm cơ hội xuống tay một lần, giải quyết thật sạch sẽ.”

Thì ra Lý thị không phải là người yếu đuối, cũng không phải không nòng thế sự, mà bà đang giương bẫy chờ con mồi sa vào! Không thể tưởng tượng được, không những Lý thị là cao thủ trong gia đình mà còn là nhân vật đóng vai phản diện nữa, có thể cư xử bình thường với người có ý muốn hại mình tuyệt đối là người có tâm cơ thâm trầm, không ai có thể đoán được! Mộ Dung Thu rất kinh ngạc, nàng không thể tin được, cứ tưởng là Lý thị cần người bảo vệ nhưng sự thật thì bà không cần, bà đã nhìn thấu nhiều chuyện, cũng nắm giữ rất nhiều việc.

“Lúc trước, Thu nhi là người dễ mất kiên nhẫn, tâm cơ cũng không đủ sâu, thường bị Nhị di nương cùng Lâm nhi tính kế, luôn làm cho mẫu thân lo lắng, bây giờ Thu nhi so với lúc trước đã biết dùng thủ đoạn, không cần để mẫu thân ra tay cũng có thể làm cho Nhị di nương cùng Lâm nhi trở tay không kịp! Mẫu thân rất vui, cũng không còn lo lắng về cuộc sống sau này của Thu nhi nữa.” Lý thị ôn nhu cười nói.

Mộ Dung Thu âm thầm kinh ngạc, trận này ai có thể nói là Lý thị không thắng cuộc? Nhị di nương bị đuổi ra khỏi phủ, về sau, cho dù bà ta có giờ hết thù đoạn thì Mộ Dung Thu cũng sẽ không cho bà ta trở về phủ! Hơn nữa, qua chuyện này, Mộ Dung Thu nhất định sẽ phải gia tăng sủng ái với Lý thị để tránh rơi vào cái tiếng sủng thiếp diệt thế. Tuy sự sủng ái này không bắt nguồn từ tình cảm chân thật nhưng... Đối với Lý thị mà nói, như vậy cũng đủ rồi! Phải nói là rất nhiều nữ nhân cổ đại, dùng mọi thủ đoạn để có được sự sủng ái cũng được cho là yêu. Tuy rằng loại tình yêu này, nàng không cách nào lí giải được.

Tiếp sau, hai mẹ con lại hàn huyên, Lý thị không ngừng giáo huấn Mộ Dung Thu về các thủ đoạn để đấu với các tiểu thiếp, cách để trở thành một chủ mẫu tốt, cách lấy lòng nam nhân. Mộ Dung Thu nghiêm túc nghe, nhưng nội dung thì qua tai này lọt qua tai kia đi mất.

Nếu nàng quên đi mình là người hiện đại, toàn tâm toàn ý sống trong trạch viện, cam tâm tình nguyện tham gia các cuộc tranh đấu sủng ái, lấy niềm vui của nam nhân làm mục đích sống, chấp nhận chia sẻ trọng phú cho nhiều nữ nhân khác cùng hưởng, hàng ngày lại còn giả vờ như không có gì tươi cười thì người này... tuyệt đối không phải là nàng.

Qua lời của Lý thị, nàng đã xác định được con đường tương lai, bây giờ, nàng hiểu được phải bắt tay chuẩn bị mọi thứ, phủ Nam Dương Vương không phải là nơi mà nàng có thể sống cả đời! Có lẽ, sau khi rời khỏi phủ Nam Dương Vương, cuộc sống của nàng sẽ rất gian khổ, nhưng cho dù ở thời này, nữ nhân không có nhiều cơ hội nhưng nàng tin chắc chắn sẽ có biện pháp, nhất định sẽ có biện pháp.

Đêm đó, Hồng Lăng ở phủ Tướng quân nghe ngóng được tình hình của Mộ Dung Lạp hai ngày qua. Hắn không dám đặt chân ra khỏi phủ vì sợ người ta cười nhạo, hắn cũng đang cực kỳ tức giận, tuy Mộ Dung Thu cực kì sủng đưa con này, nhưng so với tôn nghiêm của ông thì Mộ Dung Diệp không quan trọng bằng! Nàng cho người dò hỏi thì biết được mấy ngày nay, hắn không ngừng nguyên rủa Mộ Dung Thu và Lý thị.

Mộ Dung Thu biết được chuyện này, lập tức đi trước một bước, chủ động đến gặp Mộ Dung Thu, nói: “Nữ nhi là đích nữ của phụ thân, là chính phi của Nam Dương Vương, tuy ở trong quá khứ là không được vương gia yêu thích, nhưng mấy tháng nay lòng thành của nữ nhi đã làm cho Vương gia cảm động! Nữ nhi nhận ra rằng, nếu không có phụ thân ở sau lưng chống đỡ thì nữ nhi cũng không thể sống yên ổn ở Nam Dương vương phủ. Do vậy, ân đức của phụ thân, nữ nhi vô cùng cảm kích, trọn đời cũng không dám quên. Nữ nhi không muốn phụ thân bị người khác bàn ra tán vào nữa.”

“Bàn tán?” Tuy Mộ Dung Thu cảm thấy rất vui khi nghe lời khen tặng của Mộ Dung Thu nhưng vẫn nghe ra trong lời nói của nàng có chỗ không đúng.

“Hai ngày nay, đại ca vì việc của Nhị di nương nên tính tình trở nên khó chịu. Chuyện này cũng dễ hiểu, chẳng ai có thể nhận một người tâm ngoan độc lạt làm di nương như vậy. Nhưng... đại ca nói ra mấy lời quá mức khó nghe, làm cho người ta dễ dàng bắt được nhược điểm, còn có thể ảnh hưởng đến phụ thân, nữ nhi đã biết, thì cũng có thể là Nam Dương Vương cũng đã biết! Đến lúc đó, hậu quả xem chừng rất khó nói. A! Còn có một chuyện con quên nói với phụ thân, mấy ngày trước, đại ca vì chuộc thân cho một nữ nhân thanh lâu đã đến cửa hàng của nữ nhi, không báo cho nữ nhi một tiếng đã dụ dỗ và đe dọa mấy người chương quỹ, lấy đi của nữ nhi hai vạn lượng bạc!” Mộ Dung Thu ôn nhu nói.

Nàng vừa dứt lời, Mộ Dung Thu lập tức rời đi.

Hôm sau, nàng vừa rời giường, rửa mặt, thay y phục và chải đầu xong, thì Hồng Lăng đã nói cho nàng biết, Mộ Dung Thu đánh Mộ Dung Lạp ba mươi đại bản, cấm túc hắn trong một viện heo lạnh, hủy bỏ tư cách đi thi năm nay! Sau đó lại cực kỳ quan tâm đến Nhị thiếu gia và Tam thiếu gia, còn hết lòng bồi dưỡng để hai người tham gia khoa thi năm nay. Tin này vừa truyền ra, mọi người trong phủ đều kinh ngạc không thôi, đều không tin là Đại thiếu gia – Mộ Dung Lạp con cưng của Tướng quân lại bị thất sủng? Trong lúc lời đồn đãi được nổi lên, đám hạ nhân trước kia vốn dựa hơi của Mộ Dung Lạp đã ào sang quy phục Nhị thiếu gia cùng Tam thiếu gia.

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 49

“Không ngờ Đại thiếu gia cũng có ngày rơi vào hoàn cảnh như thế này! Nhưng như vậy cũng tốt, Đại thiếu gia an phận như vậy cũng sẽ không gây phiền phức cho phụ nhân.” Hồng Lăng cười nói.

Mộ Dung Thu chỉ im lặng mỉm cười, tuy trước mắt, nàng đã áp chế được Mộ Dung Lạp, cũng không còn lo hắn sẽ hãm hại được Lý thị, nhưng trong tương lai, ai có thể đảm bảo là Mộ Dung Thu sẽ không tái sủng Mộ Dung Lạp.

“Cho Vân Mai cùng Thanh Bình thu dọn đồ, ngày mai chúng ta hồi phủ.” Mộ Dung Thu trầm giọng phân phó.

Hồng Lăng gật đầu, lập tức đi.

Chiều hôm đó, phủ Tướng quân chìm ngập trong niềm vui vì Lưu tri châu là người cương trực nên khi biết chuyện của Lưu Phong cùng Mộ Dung Tuyết thì liền bắt tay chuẩn bị hôn sự, ngay hôm nay cũng đã mời bà mối đến để xin cưới Mộ Dung Tuyết làm chính thê của Lưu Phong! Khi Mộ Dung Tuyết biết chuyện, một là khóc, hai là la làng, ba là thất cổ chết, nhất định không gả! Khiến cho Mộ Dung Thu tức giận, vừa chửi vừa đánh nàng ta, Mộ Dung

Tuyệt cuối cùng cũng gật đầu, coi như hôn sự đã được định.

Nhưng mà sau khi xảy ra chuyện này, tuy Mộ Dung Tuyệt đã có thể đường hoàng xuất giá, nhưng thanh danh cũng đã bị ô uế. Nàng ta có chết cũng không thể thoát khỏi tội danh thông đồng với nam nhân! Mộ Dung Lâm bị cảm tức, cũng đã bình tĩnh trở lại, nghe tin Mộ Dung Tuyệt xuất giá cũng không có nói gì, thậm chí là khi nghe tin đại ca của mình - Mộ Dung Lạp bị Mộ Dung Thu ghẻ lạnh nàng cũng không có phản ứng gì, chỉ hơi giật mình rồi lại thôi.

Phong ba trong phủ Tướng quân mấy ngày nay coi như cũng đã gió êm sóng lặng. Trong lúc này, tạm thời yên ổn! Qua trận phong ba này, Nhị thiếu gia và Tam thiếu gia liền đến bái kiến Mộ Dung Thu, cùng nàng tán gẫu, tình cảm tỷ đệ thân thiết, mấy vị tiểu thư khác cũng chủ động đến trò chuyện cùng Mộ Dung Thu.

Mộ Dung Thu nắm rõ phủ Tướng quân trong bàn tay nhưng lại không có bất kỳ hành động nào, nàng tin rằng với người có tâm kế như Lý thị, những chuyện này bà có thể ứng phó được! Hôm sau, sau khi cùng dùng chung điểm tâm, mọi người trong phủ Tướng quân đều đến để đưa Mộ Dung Thu lên xe ngựa hồi Nam Dương Vương phủ. Lý thị quyến luyến không đành, mắt ngân ngấn lệ, Mộ Dung Thu cũng nhẹ giọng khuyên nhủ Mộ Dung Thu bằng mọi cách phải chiếm được sủng ái của Vũ Văn Mặc, nàng cũng ôn nhu gật đầu.

Sau khi lên xe ngựa, nhìn những gương mặt giả dối đang xa dần, nét tươi cười trên mặt của Mộ Dung Thu lập tức biến mất, nàng xốc mạnh kiệu lên quan sát cảnh vật bên ngoài. Kể từ khi xuyên qua đến giờ, đây cũng là lần đầu tiên nàng nhìn thấy cảnh phố xá ở thời cổ đại này! Lần trước, khi hồi phủ Tướng quân là do có mặt Vũ Văn Mặc nên nàng phải tuân theo lễ tắc, không có xốc mạnh kiệu lên, nhưng vất vả lắm mới có cơ hội như vậy, đương nhiên nàng sẽ không bỏ qua rồi.

Trên đường, người người tấp nập, cửa hàng cùng các sạp hàng rong sát nhau. Người dân bình thường ở thời đại này chỉ mặc áo bông bình dị, còn vấn tóc vô cùng đơn giản, thiếu nữ chỉ vấn một ít tóc mai, còn lại đều xỏa, trên tóc chỉ cài một cây trâm, phụ nữ có chồng thì vấn hết tóc, còn nam nhân đều búi tóc. Nữ nhân buôn bán cũng có nhưng không nhiều, thậm chí còn có nữ nhân làm chưởng quầy nữa.

Mắt Mộ Dung Thu lập tức sáng lên, thì ra thời đại này chỉ có nữ nhân thuộc gia đình quyền quý mới bị giam cầm trong trạch viện, cấm không cho gặp người ngoài, còn phần lớn các nữ nhân thuộc gia đình bình thường thì vẫn có thể ở ngoài sinh hoạt, buôn bán như bình thường.

“Vương phi, xin người buông mạnh kiệu! Rất nhiều người đã nhìn thấy người.” Hồng Lăng nhìn thấy từ khi Mộ Dung Thu xốc mạnh kiệu lên thì đã có không ít nam nhân ngăm người, vì thế nàng liền nhẹ giọng nhắc nhở Mộ Dung Thu.

Mộ Dung Thu gật đầu rồi nhẹ nhàng buông mạnh, ngoài mặt bình tĩnh nhưng tâm đã nổi sóng.

“Ngày mai, người cho truyền mười chưởng quầy đến gặp ta!” Sau khi suy nghĩ xong, Mộ Dung Thu thấp giọng nói.

“Vâng ạ.”

Một lát sau, xe ngựa bỗng nhiên dừng lại, bên ngoài cũng có tiếng ồn ào.

“Xảy ra chuyện gì? Hồng Lăng, người mau ra xem thử.” Mộ Dung Thu nói.

Hồng Lăng gật đầu, bước xuống xe ngựa, một lát sau, Hồng Lăng trở lại, nói với Mộ Dung Thu: “Có một phụ nhân cùng một đứa bé đang quỳ ở giữa đường xin một tên ác bá tha thứ, đứa bé kia chỉ là vô ý đụng trúng nhưng đã bị hấn dùng roi đánh, phụ nhân thấy con bị đánh liền đến ôm con, khóc lóc cầu xin tên ác bá kia nhưng hấn vẫn không dừng tay! Bây giờ, cả hai mẹ con đều thương tích đầy mình, mà phụ nhân kia bị đã đánh đến nổi. . . Y phục đã không còn che được thân nữa.”

Nghe vậy, Mộ Dung Thu hơi nhú mày, nàng cũng đã từng xem trong tivi về cảnh ác bá ức hiếp dân lành nhưng không ngờ lại có thể tận mắt thấy.

“Tên ác bá đó có thân phận?” Sau một hồi suy nghĩ, Mộ Dung Thu hỏi.

“Hắn là Đỗ Tiến - con trai của Đỗ phủ, mà tỷ tỷ của hắn chính là Đại phu nhân - Đỗ Khả của phủ chúng ta!” Hồng Lăng có chút tức giận nói, lúc trước nàng cũng đã từng nghe nói là người này ý mạnh hiếp yếu, dân chúng không quyền không thể thường xuyên bị hắn đánh đập cùng sỉ nhục, chỉ cần nghe đến tên hắn cũng đã khiến cho người ta phẫn hận rồi.

“Đệ đệ của Đỗ Khả sao? Chẳng phải là đang dựa hơi Vương gia?” Mộ Dung Thu hơi nhướng mày. Lúc này, bên tai nàng lại truyền tới tiếng khóc xé lòng của đứa bé còn có tiếng cầu xin của phụ nhân kia. Mộ Dung Thu vừa định cho Hồng Lăng đi giải quyết việc này thì tiếng khóc của hai mẹ con đã ngưng lại.

Mộ Dung Thu hiếu kỳ nên liền xốc mạnh kiệu lên, vừa nhìn ra đã thấy một nam nhân tuyệt sắc mặc trường bào màu xanh đen đang đứng chắn trước hai mẹ con nọ, sắc mặt hấn lạnh lùng nói vài tiếng với Đỗ Tiến, hấn vừa dứt lời, Đỗ Tiến đã không ngừng cúi người bồi tội, sắc mặt trắng bệch, co chân mà chạy, còn người phụ nhân cùng đứa trẻ thì liên tục dập đầu cảm tạ hấn, sự thần phục của mấy thiếu nữ vây chung quanh vang lên, thậm chí còn các cô nương không thể che giấu được sự ngưỡng mộ của mình khi nhìn hấn.

Tên nam nhân yêu nghiệt này nàng biết. Hắn chính là Vũ Văn Hạo. (sắp có trò vui òi...)

Vũ Văn Hạo cho người đỡ hai mẹ con đứng dậy rồi đưa cho phụ nhân một thỏi bạc, bà ta cầm bạc, liên tục nói lời cảm tạ.

Đúng lúc Mộ Dung Thu chuẩn bị buông mạnh thì Vũ Văn Hạo lại nhìn thẳng đến đây.

Trong đôi mắt phượng quyền rũ, tà mị lại là có thêm vài phần lạnh nhạt, nhưng khi nhìn thấy Mộ Dung Thụ lại có chút kinh ngạc! Đôi môi đỏ như tường vi khẽ nhếch, hân gật đầu coi như thi lễ, nàng cũng bình tĩnh gật đầu đáp lễ rồi buông mình xuống. (ảnh đẹp quá.. ô my heart...)

“Trong kinh thành, người được dân chúng tôn sùng nhất chính là Ngọc diện thể tử, bộ dạng tuấn mỹ siêu phàm lại còn tính tình tao nhã, được rất nhiều nữ tử ái mộ, chỉ tiếc là bên cạnh người lại không có thể thiếp gì, thật không biết sau này nữ nhân như thế nào mới có thể đứng bên cạnh người! Nếu nói về thân phận thì Tam tiểu thư của phủ Tể tướng cũng chỉ có thể làm Trắc phi mà thôi!” Hồng Lăng lưu luyến thu hồi ánh mắt, thở dài rồi thì thào nói.

Mộ Dung Thụ nghe Hồng Lăng nói, liền mỉm cười, ở cái thời tam thể tứ thiếp này mà vẫn còn có người giữ mình trong sạch như Vũ Văn Hạo thì quả thật hiếm thấy, nếu Vũ Văn Hạo và Thẩm Oánh thật sự tình đầu ý hợp, thì Thẩm Oánh thật là có phúc.

“Đệ đệ của Đỗ Khả rất thường xuyên làm loạn ở kinh thành sao?” Mộ Dung Thụ cũng không suy nghĩ về Vũ Văn Hạo nữa, liền nghĩ tới một màn vừa rồi, hơi nghiêng đầu hỏi Hồng Lăng.

Hồng Lăng gật đầu nói: “Vâng đúng như thế! Dân chúng bình dân tuyệt đối không dám tố cáo vào hân, dù sao hân cũng là con nhà đại phú lại còn là đệ đệ của Đại phu nhân của Vương gia!”

Mộ Dung Thụ gật đầu, ghi nhớ kỹ lời của Hồng Lăng.

Phủ Nam Dương Vương - Bắc Uyển.

“Đại phu nhân, hôm nay Vương phi hồi phủ.” Thiển Như - Nha hoàn thiếp thân của Đỗ Khả nói.

Đại phu nhân nhìn hình ảnh phản chiếu trong gương đồng, khẽ cười nói: “Cũng nên trở lại. Mấy ngày nay, Nhị di nương, Đại thiếu gia còn có cả Nhị tiểu thư đều đã bị Vương phi tính kế, nếu tiếp tục ở lại chỉ sợ phủ Tướng quân sẽ trở thành thiên hạ của Vương phi.”

“Bây giờ, Vương phi không còn như trước, nếu như lần này trở về... Liệu người có tính kế để đối phó phu nhân không?” Thiển Như lo lắng nói.

“Ha ha... Vương phi được như hôm nay đều là nhờ nha đầu Hồng Lăng kia đứng sau chỉ dẫn, chỉ cần nha đầu này không còn bên cạnh nữa thì Vương phi chẳng phải sẽ trở lại ngu ngốc như trước?” Đại phu nhân nheo mắt, lạnh lùng nói.

Hai mắt Thiển Như tỏa sáng, “Ý của phu nhân là...?”

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 50

Tim của Thiển Như đập nhanh hơn một chút, vài ngày trước, nàng vốn định xúi giục Đại phu nhân xuống tay với Hồng Lăng, nhưng nàng không thể ngờ là nàng vẫn chưa nói mà Đại phu nhân đã tự ra tay rồi.

“Hồng Lăng cũng đã đến tuổi lấy chồng, tuy là đã hầu hạ bên cạnh Vương phi nhiều năm còn rất được lòng Vương phi, nhưng cũng đã đến lúc gả nàng ta đi! Mấy ngày nay, ta đã tốn không ít sức lực để tìm được người thật xứng đôi vừa lứa với Hồng Lăng.” Đại phu nhân vừa nhìn hình ảnh phản chiếu trong gương đồng vừa nói, tóc nàng vấn thành hai búi, cài trâm tinh xảo, sau đó còn được bôi ít dầu cho bóng mượt, khi nhìn, khiến nàng rất hài lòng, khoe miệng cũng bất giác cong lên.

“Đại phu nhân thật là chủ tử tốt mà, nhưng người kia là ai? Không phải là...” Thiển Như lo lắng hỏi.

Đại phu nhân ngẩng đầu, nhìn Thiển Như, cười nói: “Tâm của người làm sao ta lại không biết, người yên tâm đi, không phải là người trong lòng người đang suy nghĩ đâu! Hân là con trai trưởng của Dương mục quân sự phòng bếp.”

“Sao? Là hân? Vậy thì Vương phi sẽ đồng ý? Hồng Lăng cũng sẽ cam lòng sao?” Thiển Như kinh ngạc, hạ nhân trong ở phủ này, ai ai cũng biết rõ con trai trưởng của Dương mục là ăn chơi trác táng, là nhờ vào quan hệ của Dương mục nên mới có thể kiếm được công việc chăm sóc cho ngựa ở trong vương phủ, nhưng hân ta thì cả ngày lười biếng, tiền lương đều đem đi đánh bạc hoặc tìm nữ nhân thanh lâu cho nên bây giờ hai mươi rồi mà vẫn không có thê! Dương mục dù cho có sốt ruột cách mấy thì cũng không thể làm gì.

Dù sao thì Hồng Lăng cũng là tâm phúc của Vương phi, làm sao mà Vương phi có thể gả Hồng Lăng cho người như vậy được chứ? Dương mục đương nhiên là vui vẻ đồng ý rồi... Nhưng tính tình Hồng Lăng lại rất cương liệt nên cho dù Vương phi đồng ý thì chưa chắc nàng ta chấp nhận.

“Việc này không phải do Vương phi đồng ý...” Đại phu nhân nhìn vào gương, khẽ chớp chớp đôi mắt quyền rũ, sao đó hơi nheo lại.

Bên Đại phu nhân có động tĩnh, bên Thẩm trắc phi cũng rục rịch.

Sáng sớm hôm nay, Vũ Văn Mặc đã vào triều, tới qua hán nghỉ ngơi tại phòng Thảm trác phi, nàng ta dĩ nhiên là rất vui. Vũ Văn Mặc đã ở ngoài hai ba ngày, ngày đầu tiên hồi phủ thì hán lại ngủ trong thư phòng khiến cho nàng lo lắng không yên, nàng thầm nghĩ là lần trở về phủ Tướng quân đã khiến hán thay đổi, nhưng may là hôm qua nàng đã đích thân xuống bếp nấu canh lại còn tự tay dâng lên cho hán nên mới làm cho hán nghỉ ngơi tại Trúc Viên.

Hôm nay là ngày Mộ Dung Thu hồi phủ, hán cũng không có ở trong phủ mà đã vào triều, đúng ra thì giờ này đã bãi triều hồi phủ nhưng vẫn chưa thấy bóng dáng hán đâu cho nên điều lo sợ trong lòng của Thảm trác phi liền được hóa giải.

“Lát nữa Vương phi hồi phủ, chúng ta đều phải xuất môn nghênh đón! Người mau đến ngự thiện phòng phân phó để bọn họ làm ít thức ăn Vương phi yêu thích đi.” Thảm trác phi nhẹ giọng nói với Tú Ngọc.

Sau khi Tú Ngọc đi dọn dẹp xong việc ở ngự thiện phòng thì Tú Ngọc liền quay lại hỏi Thảm trác phi: “Sau khi Vương phi trở về, trác phi định để cho nàng cùng quản sự?”

Thảm trác phi nghe vậy, ôn nhu cười nói: “Vương gia đã nói vậy thì làm sao ta có thể trái ý người.” Nếu Mộ Dung Thu muốn quản sự thì cứ để nàng ta làm! Dĩ nhiên, nàng biết là Mộ Dung Thu không muốn bị áp chế nên mới cần quyền hành, nếu như vậy thì những ngày sau này của vương phủ sẽ có rất nhiều sóng gió.

“Điều này thật không đáng mà! Hai năm qua, Vương phi luôn gây chuyện ở trong phủ, làm cho người không có ngày nào được yên! Vì giúp Vương gia quản lý chuyện trong vương phủ, người đã mất không ít sức lực. Vất vả lắm mới đem bọn hạ nhân trong phủ quản giáo tốt, không ngờ Vương phi lại nảy ra cản đường của người!” Tú Ngọc tức giận nói.

Thảm trác phi cúi đầu im lặng, trong mắt thoáng hiện lên tia không cam lòng.

“Đức hạnh của Vương phi làm sao có thể xứng với Vương gia, ngôi vị chủ mẫu này... Nàng ta không có tư cách ngồi vào! Còn người là tiểu thư con của Tể tướng, còn muội muội của Quý phi, đáng lẽ ra người phải là chính phi, nhưng bây giờ lại phải ủy khuất đứng sau người khác, nó thì thật là tức giận thay cho người!” Tú Ngọc giống như chưa phát hiện ra sắc mặt của Thảm trác phi, lại tiếp tục nói.

Thảm trác phi lại rơi vào trầm tư, nói đến thân phận, sự tôn quý, còn có dung mạo thì đúng là Mộ Dung Thu không thể so với nàng, nhưng nàng ta lại rất có phúc, không cần tốn nhiều tâm tư cùng công sức thì đã có thể gả cho Vương gia làm chính phi, mà nàng chỉ có thể làm Trác phi! Thế nhưng, hai năm nay Vương gia rất sủng ái nàng, một tháng thì đã qua đêm tại Trúc viên của nàng hơn hai mươi ngày, còn Mộ Dung Thu thì cũng chỉ có đêm tân hôn là cùng với Vương gia. Mọi việc ở trong vương phủ thì nàng đều nắm trong tay, trái tim Vương gia cũng chỉ ở chỗ của nàng. Nhưng từ khi Mộ Dung Thu thay đổi, Vương gia lại bắt đầu thất thân, làm cho nàng vì chuyện này mà trong lòng lo lắng không thôi.

Nàng có cảm giác là những gì vốn thuộc về nàng đang dần dần biến mất.

Trong tay áo, bàn tay trắng nõn, thon dài như ngọc của Thảm Nhu nắm thành quyền, nàng không thể bị thất sủng được, chuyện này đối với nàng còn có cả gia tộc đều là cực kì bất lợi! Huống hồ gì, nàng cũng không thể để cho tỷ muội chế cười nàng, nói nàng là thiếu thân lao đầu vào lửa để có kết quả là cháy thành tro tàn!

Hai canh giờ sau, xe ngựa đã dừng ở trước cửa vương phủ. Mộ Dung Thu được Hồng Lăng và Vân Mai đỡ xuống xe. Đập vào mắt của nàng là cảnh một đoàn người Thảm trác phi đang đứng ở đại môn nghênh đón. Con người của Mộ Dung Thu khẽ động, khỏe môi gọi lên một chút tươi cười, đi đến bên cạnh Thảm trác phi.

Thảm trác phi ôn nhu mỉm cười, thấy ánh mắt của Mộ Dung Thu liền phúc thân thi lễ, tư thái rất tao nhã.

Thấy vậy, nụ cười trên môi của Mộ Dung Thu lại càng sâu thêm mấy phần, nhìn cách ăn mặc này còn có cách trang điểm của Thảm trác phi, chắc là hôm nay nàng ta đã tốn không ít công sức rồi! Rất xinh đẹp, động lòng người! Mỗi cái nhìn này, mỗi nụ cười đều tao nhã thong dong.

“Vương phi, Thảm trác phi đã tự mình xuất môn đón người đó! Lúc này, sợ rằng Vương gia vẫn còn việc ở trong cung nên vẫn chưa trở về.” Hồng Lăng lướt nhìn xung quanh, không thấy bóng dáng của Vũ Văn Mặc, lòng trầm xuống, cẩn thận nhìn sắc mặt của Mộ Dung Thu rồi thấp giọng nói.

Mộ Dung Thu gật đầu, cũng không thêm đề ý. Ở phủ Tướng quân, diễn kịch nhiều như vậy, sợ rằng đã làm cho hán mất hết kiên nhẫn rồi! Nếu như hôm nay Vũ Văn Mặc đến nghênh đón nàng thì mới làm cho nàng kinh động.

“Muội gặp qua Vương phi. Vương phi đi đường chắc mệt rồi!” Thảm trác phi tiến lên hai bước, tươi cười như hoa, thân thiết nhìn Mộ Dung Thu thân thiết rồi nói.

“Làm muội lo lắng rồi.” Mộ Dung Thu cũng mỉm cười đáp lại.

Thảm trác phi hơi nheo mắt, tâm trầm xuống, chỉ vài ngày không gặp mà Mộ Dung Thu đã thay đổi nhiều như thế! Dung mạo không có thay đổi nhưng khí chất lạnh nhạt, bình tĩnh lại còn tràn đầy tự tin làm cho người ta không thể rời mắt khỏi nàng được! Gương mặt trắng nõn, mềm mại trong suốt, tươi cười chân thành, làm cho người ta không nhìn ra nàng là đang cười thật hay cười giả! Cả người nàng giống như là thay đổi toàn bộ vậy! (nguyên gốc là thoát thai hoàn cốt)

Trong khi nàng đang âm thầm kinh ngạc thì một cỗ xe ngựa xa hoa đang đi tới. Một tên thủ vệ hô to: “Là xe ngựa của Vương gia.”

Nghe vậy, Thảm trác phi rất nhanh liền ngẩng đầu nhìn, trong lòng rất kinh hãi.

Chương 51

Xe ngựa từ từ dừng lại ngay trước mặt nàng, Vũ Văn Mặc mặc quan bào từ trên xe ngựa nhảy xuống.

Mộ Dung Thư cùng Thẩm trắc phi nhìn hần, Mộ Dung Thư khẽ nhủ mầy, đây là lần đầu tiên nàng nhìn thấy Vũ Văn Mặc mặc quan bào, cũng là lần đầu nàng thật sự cảm thấy được chất cao ngạo của danh gia vọng tộc thời cổ đại, không cần mở miệng mà chỉ cần dùng ánh mắt là đủ làm cho người ta thần phục! Nàng khép hờ mắt, trông mắt khẽ chuyển động, lòng tự hỏi: hần trở về, phải chăng chỉ là trùng hợp?

Sắc mặt Thẩm trắc phi tái nhợt, nàng ở bên cạnh Vũ Văn Mặc hai năm nay, tuy là không nhìn thấu tâm của Vũ Văn Mặc nhưng khi tận mắt nhìn thấy Vũ Văn Mặc trở về từ trong cung, lại nhìn đến con ngựa sau khi dừng lại thờ phỉ phò một nhọc, trong lòng liền hiểu rõ! Sợ là Vũ Văn Mặc đã giục ngựa rất nhanh để trở về!

Nghĩ đến đây, trong lòng Thẩm trắc phi liền giống như bị ai dùng dao đâm vậy.

“Thần thiếp gặp qua Vương gia.”

“Tiện thiếp gặp qua vương gia.”

“Nô tì, nô tài ra mắt Vương gia.”

Mọi người đều phúc thân hành lễ với Vũ Văn Mặc.

Vũ Văn Mặc gật đầu, ý cho mọi người đứng dậy, sau đó liền bước đến gần Mộ Dung Thư cùng Thẩm trắc phi.

Mộ Dung Thư vẫn im lặng cúi đầu.

Thẩm trắc phi từ trước tới nay luôn thấu hiểu tâm người, hai năm nay luôn ở cạnh Vũ Văn Mặc nên rất hiểu ý hần, liền tiến lên hỏi: “Vương gia! Sao hôm nay người lại về trễ như thế?”

“Hôm nay trong triều có nhiều việc cần xử lý.” Đôi mắt sâu như đầm nước của Vũ Văn Mặc lạnh lùng đảo qua Mộ Dung Thư, từ đầu tới giờ, hần chỉ thấy nàng một mực cúi đầu, chưa từng ngẩng đầu lên nhìn hần một lần, hần hơi nhíu mày, hần lại nhìn Thẩm trắc phi nói - lời hần nói vừa rồi giống như là đang giải thích nguyên nhân hần hồi phủ trễ, tiếp theo liền nhắc chân bước vào trong.

“Thì ra là như vậy, Nhu nhi đã cho phòng bếp chuẩn bị cơm trưa, chỉ chờ Vương phi tỷ tỷ cùng Vương gia hồi phủ liền cùng nhau dùng bữa.” Thẩm trắc phi ôn nhu nói, cũng rất tự nhiên đi theo sau Vũ Văn Mặc vào trong phủ.

Mộ Dung Thư vẫn không nói, chỉ lặng lẽ đi sau, lặng lẽ nhìn bóng lưng hòa hợp của hai người bọn họ! Đến gần lối rẽ vào Mai viên, Mộ Dung Thư liền mở miệng nói: “Hồi gia, thiếp ngồi xe cả ngày nên bây giờ cảm thấy rất mệt, với lại lúc ở trên xe, thần thiếp cũng đã dùng một ít điểm tâm, giờ thì thần thiếp chỉ muốn về phòng nghỉ ngơi!”

Hai người họ đang đi về hướng Trúc viên? Thấy vậy, Mộ Dung Thư liền dừng bước, trong lòng cẩn thận suy nghĩ! Nàng là chính phi của Nam Dương Vương, tuy nàng không thèm muốn gì cái vị trí này nhưng cũng không thể để người khác khinh thường nàng! Nàng vừa hồi phủ, lại theo sau Vũ Văn Mặc cùng sủng phi của hần đến hậu viện của nàng ta dùng bữa, việc này mà truyền ra ngoài, chẳng phải là làm cho đám hạ nhân trong phủ càng thêm coi thường nàng sao!

Hai người đồng thời xoay người nhìn Mộ Dung Thư, sâu trong con ngươi đen tuyền của Vũ Văn Mặc lóe lên, nhưng hần lại chỉ im lặng và nhìn chăm chăm vào Mộ Dung Thư. Còn Thẩm trắc phi thì âm thầm cắn răng, tâm của Mộ Dung Thư thật nhanh! (thông minh) Lúc mới hồi phủ, bụng rõ ràng là đã rất đói, nhưng vẫn còn có thể suy nghĩ thấu đáo như vậy, chỉ cần hôm nay Vương gia dùng bữa ở Trúc viên, mà Mộ Dung Thư cũng đến thì chẳng phải đã chứng minh rằng: tuy nàng chỉ là một Trắc phi nhưng thân phận lại cao quý hơn Mộ Dung Thư.

Nhưng tình hình này... Nàng lại lo lắng nhìn Vũ Văn Mặc.

Vũ Văn Mặc nhìn Mộ Dung Thư nói: “Cũng được, nàng cứ trở về nghỉ ngơi cho tốt đi.”

Thẩm trắc phi thở dài một hơi.

“Nhu nhi, nàng cho phòng bếp đem cơm trưa đến Trúc viên cho nàng đi, còn phần của bản Vương thì mang đến thư phòng.” Vũ Văn Mặc thấy trên mặt Mộ Dung Thư không có biểu hiện gì liền xoay người, phân phó với Thẩm trắc phi.

Tâm tư của Thẩm trắc phi vừa mới thả lỏng được một chút lại vì câu nói này mà thắt chặt lại, “Vương gia, người không dùng cơm với tiện thiếp sao?”

“Bản Vương còn việc phải xử lý.” Sau khi nói xong, Vũ Văn Mặc liền xoay người rời đi.

Khi hắn đi ngang qua người Mộ Dung Thư, tuy bước chân có chậm lại một chút nhưng cũng không có dừng mà vẫn tiếp tục bước, dưới chân như có gió, giống như hắn đang bị quỷ đuổi vậy.

Thấy vậy, Mộ Dung Thư âm thầm nghĩ ngợi: Có chuyện quan trọng cần xử lý? Nhìn sắc mặt của hắn nàng cũng biết trong triều có việc khó giải quyết rồi! Nhưng nàng không hiểu... vì sao có chuyện khó giải quyết lại còn gấp gáp chạy về Vương phủ làm gì? Huống hồ, chuyện gì lại có thể khiến cho người luôn trầm tĩnh, hi vọng ai đó đều không lộ ra mặt như Vũ Văn Mặc khó xử?

Lúc nàng đang lâm vào suy nghĩ thì có một giọng nói truyền tới.

“Muội liền cho phòng bếp đưa cơm trưa đến Mai Viên, khi nào Vương phi nghỉ ngơi thật tốt rồi thì muội sẽ đến Mai Viên tìm tỷ tán gẫu! Nghe nói lần này, đại tiệc khánh công ở phủ Tể tướng quân rất náo nhiệt, có rất nhiều tiểu thư đến tham dự, ngay cả Tam muội muội - Thẩm Oánh của muội cũng đến.” Thẩm trắc phi tươi cười nói, gương mặt vẫn ôn nhu như thường, không tìm ra một tia dị sắc.

Mộ Dung Thư khách khí trả lời: “Bản Vương phi rất chờ mong.” Nàng thật muốn nhìn xem, tiếp theo Thẩm trắc phi sẽ giở ra thủ đoạn như thế nào đây!

Hai người mỗi người một lối, khi xoay người đối lưng với nhau thì cả hai nụ cười đều biến mất! Mộ Dung Thư vẫn nhếch môi cười lạnh, còn Thẩm trắc phi thì đã vò nát cái khăn gấm trong tay.

Sau khi trở về Mai viên, Mộ Dung Thư dùng bữa trưa xong thì liền ngủ ngay. Đến khi nàng tỉnh dậy thì cũng đã hơn một canh giờ, Thanh Bình bưng một chậu nước sạch tới.

“Hồi Vương phi, Đại phu nhân cùng Tứ phu nhân đến cầu kiến.” Thanh Bình thấy Mộ Dung Thư muốn rời giường, liền tiến đến hầu hạ Mộ Dung Thư thay quần áo, trang điểm.

“Các nàng đến lúc nào?” Mộ Dung Thư vẫn còn chưa tỉnh ngủ hẳn nên trong giọng nói vẫn có chút khàn.

Thanh Bình liền trả lời: “Vừa tới một tiếng.”

“Có nói gì không?” Mộ Dung Thư lại hỏi, nàng chỉ vừa mới hồi phủ, những nữ nhân không thể nhẫn nại được sao? Cứ đến tìm nàng để gây sự mới chịu được! Thiệt là phiền muộn chết mà.

“Đại phu nhân và Tứ phu nhân cũng không có nói gì.”

“Ừ, Hồng Lăng đâu?” Mộ Dung Thư nhìn quanh phòng, không thấy bóng dáng của Hồng Lăng, liền hỏi.

Thanh Bình trả lời: “Đương mục - quản sự phòng bếp đến tìm Hồng Lăng tỷ, rồi đưa tỷ ấy đi nửa canh giờ rồi ạ.”

Mộ Dung Thư nhàn nhạt gật đầu, không có nghĩ quá nhiều.

Qua một canh giờ, Mộ Dung Thư đi đến nhà kè.

Đại phu nhân cùng Tứ phu nhân đã đợi hơn hai canh giờ, các nàng ai cũng biết là mỗi lần Mộ Dung Thư ngủ trưa phải chừng một canh giờ mới dậy nên nhẫn nại ngồi chờ. Qua chuyện của Tam phu nhân, trong lòng hai người đều rất cẩn trọng, ngồi trong Mai Viên cũng không dám nói gì, chỉ nói vài chuyện bình thường trong phủ mà thôi. Sau khi nhìn thấy Mộ Dung Thư bước vào, cả hai lập tức đứng lên hành lễ với nàng.

Lúc Đại phu nhân ngẩng đầu lên lại không nhìn thấy Hồng Lăng, sâu trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc, sao Hồng Lăng lại không có ở đây?

Tứ phu nhân cười nói: “Mới mấy ngày không thấy Vương phi, người đã càng thêm quốc sắc thiên hương, thật làm cho nô tỳ ghen tị mà.” Sau khi ngồi xuống, Tứ phu nhân liền đánh giá Mộ Dung Thư, chuyện xảy ra ở phủ Tể tướng quân, các nàng ai cũng biết nên sự hiếu kỳ đối với Mộ Dung Thư cũng tăng thêm vài phần.

“Tứ phu nhân đang trêu ghẹo bản Vương phi? Trong phủ này, về dung mạo thì ai có thể so với Tứ phu nhân? Nếu là ghen tị, chỉ sợ là bản Vương phi mới đúng.” Mộ Dung Thư nhận lấy trà từ Thanh Bình, đang gạt vài vụn trà li ti thì nghe được lời nịnh bợ của Tứ phu nhân liền cười trả lời.

Đại phu nhân cũng đang muốn nói vài câu nịnh nọt thì thấy Thiển Như cúi đầu đi đến, thì thầm nói gì đó bên tai nàng! Vừa nghe xong, Đại phu nhân phần nào trừng mắt, trên mặt không hề giấu được hận ý, thậm chí Dương mục, thật là thiếu kiên nhẫn!

Mộ Dung Thư tuy là cúi đầu uống trà, nhưng từng hành động, biểu cảm của Thiển Như cùng Đại phu nhân đều được nàng thu vào mắt, nàng liền nhìn về phía Đại phu nhân, hỏi: “Đại phu nhân, có chuyện gì sao?”

Chương 52

“Dạ, dạ, không có gì ạ.” Đại phu nhân nghe Mộ Dung Thư hỏi thì trong lòng run lên một trận, sau đó lại dùng ánh mắt cảnh cáo Thiên Như, lại nhìn Mộ Dung Thư cổ tở về bình tĩnh nói.

Mộ Dung Thư nhếch môi, bất động thanh sắc nói: “Nếu không có gì thì tại sao Đại phu nhân lại kích động như vậy? Nếu có việc gì thì cứ nói thẳng, bản Vương phi sẽ làm chủ cho người!” Vừa dứt lời, nàng lại như có như không nhìn về phía Thiên Như.

“Không phải vừa rồi rất tốt? Tại sao sắc mặt của Đại phu nhân lại tái nhợt vậy? Có phải là thân thể không được tốt?” Tứ phu nhân nghiêng đầu nhìn Đại phu nhân. Trong lòng rất thắc mắc: vừa nãy, sắc mặt của Đại phu nhân vô cùng bình thường, tại sao chỉ trong nháy mắt mà đã thay đổi thành như vậy?

Đại phu nhân âm thầm kêu khổ, Dương mụ thật thiếu kiên nhẫn, khiến nàng thật tức điên lên, bây giờ lại còn bị đôi mắt sắc bén của Mộ Dung Thư nhìn! Không được, chuyện này tuyệt đối không thể để cho Mộ Dung Thư biết, nha đầu Hồng Lăng kia bây giờ, nhất định đã nghĩ ra cách thoát thân. Vừa nghĩ đến đây, nàng lại nở một nụ cười tươi như gió xuân, giống như nét hoảng loạn vừa rồi chưa từng xuất hiện, bàn tay nhẹ nhàng vỗ cái trán, “Vừa rồi đầu của nô tỳ có hơi choáng váng một chút, có thể là tối hôm qua nghỉ ngơi chưa tốt, đã làm phiền Vương phi lo lắng.”

“Hai ngày nay, gió đêm rất lạnh, lúc ngủ thì nên đóng cửa sổ lại để tránh nhiễm phong hàn! Chắc là Đại phu nhân đã bị cảm lạnh.” Mộ Dung Thư nhàn nhạt cười, đưa tách trà cho Thanh Bình, sau đó lại nhìn Thiên Như nói: “Nha đầu bên cạnh Đại phu nhân tên là Thiên Như?”

“Vâng, nô tì Thiên Như.” Đột nhiên bị nhắc tới, Thiên Như liền tiến lên hai bước, cung kính trả lời.

Mộ Dung Thư chăm chú nhìn Thiên Như, sau đó là tán dương nói: “Xinh đẹp, thông minh, nếu nói thì người cũng không kém Đại phu nhân đâu!”

Nghe vậy, thân hình Thiên Như khẽ run, Vương phi có ý gì? Không hiểu sao nàng lại có cảm giác ánh mắt của Vương phi có thể nhìn thấu được mọi thứ?

Chẳng lẽ... Vương phi đã biết chuyện gì rồi sao? Người là đang tìm cách đối phó nàng? Phu nhân ghét nhất chính là người không biết an phận, dám qua mặt của phu nhân để mà bò lên giường của Vương gia! Lời của Vương phi nghe qua đúng là khen ngợi nhưng sâu trong đó vẫn còn một ẩn ý khác!

Quả nhiên, sau khi Đại phu nhân nghe được lời của Mộ Dung Thư thì liền dùng ánh mắt đầy ngoan độc nhìn Thiên Như, sau đó cẩn thận quan sát nàng, lại dùng sức vò nát khăn giấy trong tay, trong mắt chứa đầy hận ý.

“Đúng vậy, Đại phu nhân, muội thấy Thiên Như đúng thật là một mỹ nhân đó nha.” Tứ phu nhân nói một câu như thêm dầu vào lửa, bên cạnh lại có một nha hoàn không biết an phận như thế, đợi đến lúc đưa nha hoàn đó có một danh phận thì chẳng phải là tát vào mặt chủ tử cũ!

“Nô tì tạ Vương phi quan tâm, nô tì là thô dân, bộ dạng bình thường, sao có thể so được với Đại phu nhân? Nô tì tự biết thân biết phận, sẽ dùng hết sức để hầu hạ Đại phu nhân!” Thiên Như cảm thấy không ổn, liền vội vàng nói.

Nụ cười trên mặt của Đại phu nhân thoáng cứng đờ, ánh mắt nhìn Thiên Như cũng mang theo phong bị, lại âm thầm cắn chặt răng. “Nha đầu này đã theo nô tì được hai năm, lúc đó vẫn chỉ là một tiểu nha đầu, không ngờ bây giờ lại trở nên xinh đẹp như vậy! Nếu Vương phi ưa thích nha đầu này, vậy thì cứ để nàng hầu hạ Vương phi đi?”

Nghe thấy lời của Đại phu nhân, nụ cười trên mặt Mộ Dung Thư cũng sâu thêm vài phần, nàng lướt nhìn Thiên Như, chỉ thấy cả người nàng ta run rẩy kịch liệt, Mộ Dung Thư trong lòng liền nghi hoặc, cúi đầu cười nhạt, không trả lời Đại phu nhân.

“Đại phu nhân, không phải Thiên Như là tâm phúc của người sao? Vì sao lại đưa nàng cho Vương phi?” Tứ phu nhân vô cùng kinh ngạc, liền hỏi mở miệng hỏi Đại phu nhân. Bình thường thì nàng cùng Đại phu nhân cũng khá thân thiết, nàng biết Thiên Như là người thông minh, là tâm phúc của Đại phu nhân, sao hôm nay lại có thể đưa cho Vương phi? Chẳng lẽ là muốn lấy lòng Vương phi? Nàng lại khẩn trương nhìn Mộ Dung Thư.

Mộ Dung Thư làm như không nghe thấy gì, chỉ tạo nhã dùng trà.

Đại phu nhân cũng lo lắng nhìn Mộ Dung Thư. Trong lòng có rất nhiều suy nghĩ, nếu Mộ Dung Thư đồng ý, sẽ rất tốt! Nhưng mà nàng phải hy sinh Thiên Như, cũng không sao, thứ không thiếu nhất trong vương phủ chính là... hạ nhân! Huống hồ gì, nàng là đang sợ Thiên Như không biết an phận, sau này lại tìm mọi cách bò lên giường của Vương gia, đến lúc đó người bị mất mặt không phải là nàng mà là Mộ Dung Thư.

“Đại phu nhân thật lòng đưa Thiên Như cho bản Vương phi, vậy còn Đại phu nhân không có nha hoàn thân cận hầu hạ thì sao?” Mộ Dung Thư ngẩng đầu nhìn Đại phu nhân, lại hỏi.

“Bắc Uyển có rất nhiều nha hoàn, nô tì có thể chọn lại. Dù sao Vương phi cũng coi trọng Thiên Như, được hầu hạ người là phúc lớn của nàng.” Đại phu nhân lập tức trả lời.

Thiên Như không thể tin vào tai của mình, tại sao Đại phu nhân lại đem nằng đưa cho Vương phi?

“Nếu Vương phi cảm thấy khó xử thì có thể lấy một nha hoàn trong Mai viên để đổi Thiên Như, như vậy là được?” Tứ phu nhân cười nói. Nếu Vương đồng ý, chẳng phải là thành toàn cho Đại phu nhân?

Nghe vậy, Đại phu nhân như mở cờ trong bụng, không cần suy nghĩ liền nói: “Ưu ái của Vương phi thật quá lớn! Từ trước đến nay, nô tì cảm thấy rất có cảm tình với Hồng Lăng, nằng rất thông minh và giỏi giang, nếu có thể đổi Hồng Lăng thì chắc chắn nô tì sẽ học được rất nhiều quy củ, cũng sẽ hiểu biết thêm.” Nằng đã chặn đường lui của Mộ Dung Thu, chắc chắn nằng ta sẽ vì thế diện mà đồng ý.

Hồng Lăng sao? Tứ phu nhân hít một hơi khí lạnh, trong phủ này ai mà không biết Hồng Lăng chính là tâm phúc của Vương phi, làm sao mà Vương phi có thể đem nằng tặng cho người khác được?

Đại phu nhân vừa dứt lời, Mộ Dung Thu liền dùng ánh mắt lạnh như băng nhìn nằng ta. Đại phu nhân chạm phải ánh mắt của Mộ Dung Thu, vội vàng cúi đầu, che dấu sự lo lắng và mong chờ trong mắt.

Tứ phu nhân vốn đang xem kịch vui, thấy tình hình trước mắt thì không khỏi suy nghĩ, nằng biết, bây giờ Mộ Dung Thu không còn dễ đối phó như lúc trước nữa, nếu sau này muốn làm cái gì cũng phải suy nghĩ thật cẩn thận, không thể để bất kỳ ai nắm nhược điểm của mình, còn về phần Đại phu nhân không biết an phận này, nằng cũng phải cẩn thận phòng bị mới được.

Mộ Dung Thu thu hồi tầm mắt, khoe môi khê cong, hai tay phui nhẹ y phục, sau đó đứng dậy, mỉm cười nhìn Đại phu nhân cùng Tứ phu nhân rồi nói: “Bản Vương phi không có ý định đi cướp người, nếu Thiên Như là tâm phúc của Đại phu nhân thì cứ giữ nằng đi!” Vừa nói, nằng vừa đảo mắt nhìn về phía Đại phu nhân, nếu để ý kỹ sẽ thấy sâu trong mắt nằng có một tia sáng lạnh.

Đại phu nhân âm thầm cắn răng, không thể ngờ Mộ Dung Thu lại không thêm nể mặt nằng, chẳng qua chỉ là xin đổi một đứa nha hoàn mà nằng ta lại dám trả lời như thế! Thật tức giận, nằng nhìn thoáng qua mấy nha hoàn ở trong phòng, nếu chuyện này mà truyền ra ngoài thì nằng sẽ bị cười nhạo không ít.

“Vâng.” Thiên Như nhẹ nhõm thở dài, sau đó lại vội vàng lui ra sau Đại phu nhân.

“Vương phi thật sáng suốt!” Tứ phu nhân liền nhân cơ hội này mà lấy lòng Mộ Dung Thu.

Trong lòng mặc dù cực kỳ căm hận Mộ Dung Thu nhưng ngoài mặt thì rất bình thường, Đại phu nhân chỉ có thể nghe theo, “Vâng, Vương phi.”

Mộ Dung Thu gạt đầu: “Nếu không còn chuyện gì thì lui ra đi!”

Đại phu nhân cùng Tứ phu nhân đến đây cũng không vì chuyện gì, chỉ vì nghe chuyện của Mộ Dung Thu ở phủ Tướng quân nên mới đến thăm dò một chút. Dù sao thì các nằng cũng là thiếp, đến thỉnh an Vương phi cũng là việc nên làm.

Nhìn bóng lưng các nằng dần dần biến mất, nụ cười trên môi Mộ Dung Thu liền biến mất, lập tức quay đầu lạnh giọng nói với Thanh Bình: “Tìm Hồng Lăng về đây ngay!”

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 53

Mộ Dung Thu khẽ nhíu mày, trong lòng có hơi lo lắng, Thiên Như thì lo sợ. Đại phu nhân tự nhiên lại nhắc đến Hồng Lăng, đây không phải là bình thường!

“Vâng, Vương phi.” Thanh Bình đáp.

Sau khi Thanh Bình rời khỏi, Vân Mai và Thu Cúc liền bưng một mâm hoa quả cùng điếm tâm đi tới.

“Vương phi, hoa quả đều rất tươi, cũng đã rửa sạch sẽ, điếm tâm thì nhà bếp vừa mới làm còn nóng hổi ạ.” Thu Cúc đi về phía Mộ Dung Thu, vừa cười tươi vừa nói.

“Để xuống đi.”

“Vừa nãy, nô tì có thấy Thanh Bình vội vã chạy đến phòng bếp, nô tì có hỏi chuyện gì xảy ra thì Thanh Bình nói là người cho nằng đi tìm Hồng Lăng nhưng mà Hồng Lăng tỷ đâu có ở trong phòng bếp.” Thu Cúc đặt mâm trái cây xuống, nói với Mộ Dung Thu.

Mộ Dung Thu ngẩng đầu nhìn Thu Cúc, “Hồng Lăng không có ở phòng bếp?” Nếu Hồng Lăng không ở phòng bếp, vậy thì đã trở lại hầu hạ nằng mới đúng, tại sao lâu như vậy rồi mà vẫn không thấy bóng dáng nằng?

“Vâng, là Dương mục kêu Hồng Lăng tỳ đến phòng bà ta, hình như là xem mẫu hoa gì đó.” Vân Mai nhanh miệng trả lời.

Thấy sắc mặt kỳ quái của Mộ Dung Thu, Thu Cúc vốn rất giỏi nhìn nét mặt liền thu lại nét tươi cười hỏi: “Vương phi, có phải Hồng Lăng tỳ đã xảy ra chuyện gì?”

Nghe Thu Cúc hỏi, Mộ Dung Thu nhú mày, mắt khép hờ, sắc mặt càng thêm lạnh lùng, “Tốt nhất là nàng đừng có việc gì!” Hi vọng là nàng chỉ suy nghĩ lung tung, không phải sự thật.

Thu Cúc và Vân Mai nhìn nhau, Hồng Lăng xảy ra chuyện gì? Tại sao nét mặt của Vương phi lại nghiêm trọng như vậy?

Khoảng hai ba khắc sau, Hồng Lăng cùng với Thanh Bình liền trở về.

Mộ Dung Thu nhìn thì bình tĩnh đọc sách chờ, nhưng trong lòng thì lo lắng không thôi. Từ khi nàng xuyên qua đến giờ, Hồng Lăng luôn là người ở bên cạnh nàng, lúc nào cũng tận tâm chăm sóc nàng vì vậy nàng đã xem Hồng Lăng như bạn tốt, cho nên nàng tuyệt đối sẽ không để Hồng Lăng gặp bất kỳ phiền phức nào, nhưng cũng có thể là do nàng nghĩ lung tung.

“Vương phi, nô tì và Hồng Lăng tỳ đã trở lại.” Thanh Bình nhẹ giọng báo cáo, theo sau nàng là Hồng Lăng.

Mộ Dung Thu lập tức buông sách, ngẩng đầu nhìn Hồng Lăng.

Chỉ thấy Hồng Lăng cúi thấp đầu, hình như có điều khó nghĩ. Nàng nhận thấy ánh mắt của Mộ Dung Thu liền ngẩng đầu, cung kính nói: “Vừa rồi nô tỳ từ phòng bếp trở về hơi muộn nên làm trễ thời gian hầu hạ Vương phi, mong Vương phi thứ lỗi.”

Thanh Bình thấy sắc mặt lạnh lùng của Mộ Dung Thu, tưởng là Vương phi tức giận, liền mở miệng giải vây cho Hồng Lăng: “Hồi Vương phi, nô tì đã được nửa đường thì gặp Hồng Lăng tỳ, nhất định không phải là tỳ ấy cố ý về trễ, xin Vương phi đừng trách cứ Hồng Lăng tỳ.”

Hồng Lăng càng cúi thấp đầu.

“Hồng Lăng ở lại, Thanh Bình người lui xuống đi.” Mộ Dung Thu trầm giọng nói.

Thanh Bình còn định mở miệng nói giúp cho Hồng Lăng nhưng khi nhìn về mặt bình tĩnh của Mộ Dung Thu thì liền nuốt xuống, yên lặng lui ra.

Trong phòng chỉ còn Mộ Dung Thu và Hồng Lăng, Mộ Dung Thu khẽ thở dài, giọng nói trầm thấp lại hết sức ôn nhu hỏi: “Hồng Lăng, có tâm sự gì thì cứ nói ra đi.”

Lúc quay về vương phủ, Hồng Lăng vẫn rất vui vẻ, nói chuyện với nàng cũng như ngày thường nhưng vừa mới đi ra ngoài có một lát thì thái độ đã thay đổi như vậy, cứ đầu điểm gì đó, hình như nàng có tâm sự nặng nề.

Hồng Lăng im lặng nửa ngày, nhưng hai vai lại bắt đầu run lên, nàng có thể mơ hồ nghe thấy tiếng khóc cổ nén lại.

Lúc này Hồng Lăng không nói gì chỉ biết lắc đầu, tiếng khóc cũng ngày càng lớn. Mộ Dung Thu lại thở dài một lần nữa, bước đến ôm lấy Hồng Lăng, giọng nói cực kỳ ôn nhu, giống như một người tỳ tỳ đang an ủi muội muội của mình: “Có gì thì cứ nói với ta, trong lòng ta, người là một người muội muội, đáng để cho ta bảo vệ! Nói đi, đến phòng bếp, gặp Dương mục, sau đó xảy ra chuyện gì?”

“Vương phi!” Hồng Lăng cũng không nhịn được nữa, liền òa khóc, trút ra tất cả ủy khuất cùng sợ hãi.

Bàn tay ấm áp của Mộ Dung Thu nhẹ nhàng vuốt sau lưng Hồng Lăng, nhẫn nại chờ Hồng Lăng nói.

“Vương phi, thân phận nô tì thấp kém nên từ trước đến nay đều luôn cố gắng hết sức để làm tròn bổn phận, từ trước đến giờ vẫn luôn nghĩ là nếu đời này không thể gả cho một người trong sạch thì sẽ hầu hạ cho Vương phi cả đời, nô tì không dám mơ xa, có thể hầu hạ cho một chủ tử như người là phúc mấy đời của nô tì! Nhưng... nô tì thật sự không muốn gả cho cái tên ăn hại, chỉ biết ăn rồi nằm như vậy, nếu gả cho hắn thì cuộc sống của nô tì coi như bỏ đi! Nô tì có chết cũng không gả cho hắn!”

Lời nói đứt quãng của Hồng Lăng lại có thêm tiếng khóc khiến người ta đau lòng. Đôi mày Mộ Dung Thu cau chặt, Hồng Lăng nói quá mức mơ hồ, làm nàng không thể đoán được đã xảy ra chuyện gì, nhưng những lời tiếp theo của Hồng Lăng lại làm cho Mộ Dung Thu nổi lên sát tâm, “Nô tì đến phòng bếp để chuẩn bị điểm tâm và hoa quả cho Vương phi, khi nô tì chuẩn bị xong thì Dương mục đến nhờ nô tì đến xem vài mẫu thêu của bà ta, nô tì nghĩ là cả ngày nay Vương phi đã rất mệt mỏi là cần nghỉ ngơi nhiều hơn một chút, cũng không chịu nổi kì kèo của Dương mục nên mới đồng ý đến phòng bà ta, không ngờ là trong phòng Dương mục lại có rất nhiều mẫu thêu, khoảng hơn ba mươi bức nên nô tì liền chăm chú nhìn mà không để ý Dương mục đã rời đi. Lúc nô tì xem xong, ngẩng đầu lên lại nhìn thấy một nam nhân, người này là con trai trưởng của Dương mục, hắn ta là người ăn chơi, kỹ viện, cờ bạc, cái gì hắn cũng biết nên đến hai mươi mấy tuổi mà vẫn chưa có thể thất, nô tì nhìn thấy hắn thì liền muốn bỏ đi nhưng không ngờ hắn lại chặn đường nô tì lại còn nói...”

Nói đến đây, Hồng Lăng hơi kích động, gương mặt đỏ bừng, mắt tự nhiên. “Hắn nói là hắn rất vừa lòng với nô tì nên đồng ý hôn sự này! Sau đó hắn định ôm nô tì, nhưng đời nào mà nô tì chấp nhận, sự trong sạch của nô tì không thể bị hủy trong tay hắn! Vì thế, nô tì lập tức tránh né, giãy giụa, còn không cẩn thận cào vài đường trên mặt hắn, lúc chạy ra ngoài còn nhìn thấy Dương mục đang đứng trước cửa, bà ta nói là muốn thay con bà ta cầu hôn nô tì! Lúc đó còn có mấy nha hoàn đi qua nhìn thấy tên kia từ trong phòng chạy ra và cũng nghe lời cầu hôn của Dương mục, trong sạch của nô tì bị hủy rồi!”

“Đương mục làm việc trong phủ cũng hơn hai mươi mấy năm, cũng có thể coi là một lão nhân trong phủ, chắc chắn nói được thì làm được, bà ta sẽ hướng Vương phi mà cầu hôn để người gả nô tì cho tên khốn kia! Nhưng... Vương phi, nô tì bị mẹ con Đương mục cài bẫy, nô tì không có tình cảm với hân, làm sao mà nô tì có thể gả cho hân được chứ! Nhưng... Sự trong sạch của nô tì đã mất, nô tì nên làm thế nào đây, nô tì không muốn làm cho Vương phi khó xử.” Nước mắt Hồng Lăng rơi như mưa, vừa khóc vừa khàn giọng nói. Trong sạch bị hủy lại còn có nhiều người thấy. Nàng muốn giải thích cũng không được, Đương mục cũng có nhiều tay chân trong phủ lại được Thẩm trắc phi coi trọng, cũng có quan hệ rất tốt với vài vị Phu nhân, cho nên nếu Đương mục cầu hôn một nô tì như nàng thì làm sao Vương phi có thể cự tuyệt?

Nếu là chủ tử khác, biết được hạ nhân của mình dính vào sự việc như thế này, chắc chắn sẽ quở trách thậm chí đuổi ra phủ, cho nên vừa này, khi trở về nàng định giấu chuyện này đi, một mình chịu đựng cũng không muốn làm phiền Vương phi. Nhưng Vương phi thật tâm lo lắng cho nàng mà nàng lại không muốn cả đời bị tên cận bã này hủy hoại. Một khi không có cách nào nữa thì nàng chỉ có thể ôm hận mà gả đi.

Mộ Dung Thư nghe Hồng Lăng nói xong, trong lòng rất tức giận! Mới ngày thứ nhất hồi phủ, lại có người dám xuống tay tàn độc với người của nàng!

Hủy đi trong sạch của Hồng Lăng cũng giống như hủy đi cả đời của nàng ấy!

Đương mục? Chỉ một quan sự phòng bếp mà to gan lớn mật như vậy, dám tính kế như vậy với nàng!

Mộ Dung Thư hai mắt phát hàn quang, bóng dáng Đại phu nhân và Thiên Như hiện lên trước mắt. Biểu hiện của hai người này hôm nay có vẻ kỳ lạ, việc này nhất định có liên quan đến Đại phu nhân.

Nếu quả thật lần này là do Đại phu nhân ra tay thì không thể phủ nhận nàng ta thật sự là một nữ nhân âm độc! Đánh vào điểm yếu nhất của nữ tử thời này chính là sự trong sạch! Bị đánh vào điểm yếu này thì còn chuyện gì mà nàng ta không nắm được trong tay!

Nhìn qua thì mục tiêu là Hồng Lăng, nhưng thực chất là nhắm vào nàng! Muốn loại bỏ phụ tá đắc lực của nàng! Lần này tính kế Hồng Lăng, sợ rằng lần sau người bị tính kế chính là nàng!

Nghĩ đến điều này, đôi mắt đang khép hờ của Mộ Dung Thư hiện lên một tia tàn nhẫn.

“Hồng Lăng, kiên cường lên, ngươi nói lại một lần cho ta nghe, ngươi có muốn gả cho con trai Đương mục không?” Mộ Dung Thư buông Hồng Lăng ra, để cho nàng đối mặt với mình, vô cùng thận trọng hỏi.

Hồng Lăng ngẩng đầu, dùng tay áo lau khô nước mắt, tuy mắt vẫn rung rung, nhưng ánh mắt lại cực kỳ kiên định, “Vương phi, dù phải chết nô tì cũng không gả!”

“Lau nước mắt đi, ta sẽ lấy lại công bằng cho ngươi!” Mộ Dung Thư nhẹ nhàng nói.

Hồng Lăng gạt đầu như giả vờ, “Nô tì tin tưởng Vương phi, nô tì rất tin tưởng Vương phi.”

Mộ Dung Thư ôn nhu cười, “Cứ coi như chuyện hôm nay là một con ác mộng, ngủ một giấc nữa thì sẽ quên hết đi! Bản Vương phi cũng muốn nhìn xem Đương mục đến cầu hôn như thế nào.”

“Vương phi?” Hồng Lăng về mặt không hiểu hỏi.

Mộ Dung Thư cũng không giải thích nhiều chỉ cười nói: “Mau rửa mặt, chải đầu lại, buổi tối nghỉ ngơi thật tốt! Sáng mai nhớ trang điểm, mặc quần áo đẹp nhất cho ta!”

Hồng Lăng nghe vậy, vẫn là không hiểu nhưng cũng không hỏi nhiều, Vương phi nói như vậy là đã có chủ ý. Lúc rời đi, Hồng Lăng âm thầm quyết định, nếu như ngày mai Đương mục đến cầu hôn, Vương phi cự tuyệt không được thì nàng sẽ đáp ứng việc hôn sự này, đợi đến đêm tân hôn thì nàng sẽ...! (thất cổ)

Tuy nhìn qua là Đương mục ra tay nhưng Hồng Lăng lại không khỏi nghi hoặc, hôm nay Đương mục vô cùng kỳ quái, việc này không đơn giản như nàng đã nghĩ. Chẳng lẽ có người muốn thông qua nàng để tính kế Vương phi?

Sau bữa cơm trưa, Mộ Dung Thư liền gọi ba người là Thanh Bình, Vân Mai và Thu Cúc đến.

“Ba người các ngươi tìm vài bà tử to con còn có sức khỏe trong viện mang theo dây thừng cùng tất thối đến chuồng ngựa bắt con lớn của Đương mục cho ta! Nhớ rõ, không được kinh động đến Đương mục. Nếu quan sự chuồng ngựa có hỏi, cho hân chút bạc chặn miệng lại.” Mộ Dung Thư trầm giọng phân phó nói.

“Bắt Đương Trụ? Vì sao?” Thu Cúc vội hỏi.

Mộ Dung Thư âm thanh lạnh lùng nói: “Dám làm bậy với Hồng Lăng, bắt lại để phòng ngừa bỏ trốn, ngày mai thẩm vấn.”

“Cái gì? Tên khốn hân dám có ý đồ xằng bậy với Hồng Lăng ư?” Vân Mai cùng Thanh Bình đồng thời kinh hô, hận không thể lập tức bắt trói tên khốn khiếp kia lại để ngày mai thẩm vấn, trả lại công bằng cho Hồng Lăng.

“Vậy Hồng Lăng có sao không?” Thu Cúc vội hỏi.

“Mới có ý đồ nhưng chưa thực hiện được nhưng cũng đã bị một phen kinh hãi, bây giờ đã về phòng nghỉ ngơi. Các người không cần lo lắng, mau đi đi.” Mộ Dung Thu cố ý nói to hơn để nhiều người nghe thấy, đây cũng là cách để bảo toàn sự trong sạch cho Hồng Lăng.

Ba người bọn Thu Cúc hiểu ý, liền vội vàng lui ra, đến khi ba người chuẩn bị bước chân ra khỏi cửa thì Thu Cúc về mặt khó hiểu quay lại hỏi: “Vương phi, nô tì không hiểu đi bắt người thì mang theo tất thối này làm gì?” Dây thừng dùng để trói người, còn tất thối thì làm gì?”

“Bịt miệng! Mộ Dung Thu xoay người đi về giường, cười đáp lại.

Cả ba người đều sững sốt. Dùng tất thối bịt miệng? Sau khi hết ngạc nhiên, cả ba liền chạy về lục tung mọi góc ngách trong phòng để tìm tất dơ vài ngày chưa giặt, Vân Mai vốn tính quái nên đã nảy ra ý nghĩ nhét thêm cút gà vào =.=, sau nửa canh giờ, ba nha đầu hỗn hên trở về.

“Vương phi, thật mệt chết đi được. Nhìn Dương Trụ gầy gò ốm yếu như vậy nhưng ba đứa nô tì với mấy người bà tử phải mất rất nhiều mới bắt được, bây giờ thì đang trói giam ở phòng chứa củi. Nô tì đã ra lệnh cho người trong viện không được để lộ chuyện này ra ngoài.” Thanh Bình sau khi bước vào liền vội nói với Mộ Dung Thu.

“Vương phi yên tâm, miệng hắn bị bịt rất chặt, có la hét cũng chẳng ai nghe.” Vân Mai cười gian rồi mới nói với Mộ Dung Thu.

Thu Cúc lắc đầu, hơi bất an nói với Mộ Dung Thu: “Vương phi, Dương Trụ là con trưởng của Dương mộ, ngày thường dựa hơi Dương mộ nên rất hống hách, hơn nữa Thẩm trắc phi cũng cực kì coi trọng Dương mộ, chúng ta cứ bắt Dương Trụ như vậy liệu có gặp rắc rối?”

Mộ Dung Thu còn chưa trả lời đã nghe Vân Mai liền kinh hô một tiếng, “Rắc rối? Vậy làm sao đây? Nô tì thật không có nghĩ đến chuyện này nên đã đem cút gà nhét vào miệng Dương Trụ rồi!”

“Cút gà ở đâu?” Thanh Bình kinh ngạc hỏi.

Vân Mai cúi đầu không dám nhìn mọi người, nhu thuận trả lời: “Lấy ở phòng bếp nhỏ, hai ngày nay phòng bếp nhỏ vừa mua mấy con gà già.”

“Đừng lo, việc này bản Vương phi đã có tính toán! Vân Mai, người làm tốt lắm!” Mộ Dung Thu không nhịn được, khẽ cười ra tiếng, mặc dù Vân Mai là nha hoàn nhỏ tuổi nhất nhưng quý tính cũng không ít, làm như vậy coi như cũng xả giận được phần nào.

Bắc uyển

“Đáng chết. Sao Dương mộ lại thiếu kiên nhẫn như thế?” Đại phu nhân vừa ăn được vài đĩa thì không nuốt nổi nữa, rất tức giận, làm thế nào cũng không nuốt được, liền quăng mạnh chén cơm xuống đất.

Thiên Như lập tức xoay người, vội vàng thu dọn cái chén bị vỡ, vừa định mở miệng khuyên nhủ nhưng nhớ lại thái độ tuyệt tình của phu nhân hồi sáng liền nuốt ngược lại vào trong.

Đại phu nhân cúi đầu, đúng lúc nhìn thấy sườn mặt hoàn mỹ của Thiên Như, da thịt trắng nõn, bên tai liền vang vọng lời nói của Mộ Dung Thu sáng nay, trong lòng liền hoàn toàn mất đi tín nhiệm với Thiên Như. Sắc mặt nàng tối lại, lạnh lùng nói: “Là người khích cho Dương mộ làm chuyện đó?”

Tay cầm chén của Thiên Như run lên, lập tức vội vàng lắc đầu: “Đại phu nhân, không phải nô tì! Nô tì sao dám làm như thế, nô tì đã nói với với Dương mộ là Đại phu nhân đã phân phó chuyện này cần phải được bàn bạc kỹ hơn, có lẽ Dương mộ sợ Vương phi đã định một hôn sự khác cho Hồng Lăng nên nhịn không được, hôm nay liền ra tay.”

“Đúng như thế sao?” Đại phu nhân vẫn còn nghi ngờ.

Mồ hôi lạnh thấm ướt cả trán Thiên Như, nàng biết Đại phu nhân không còn tin tưởng nàng, nhưng trong vương phủ này, Đại phu nhân là người duy nhất nàng có thể dựa vào liền lập tức quỳ sụp xuống tỏ rõ lòng trung thành: “Đại phu nhân, nô tì đã hầu hạ bên cạnh người hai năm, luôn cúc cung tận tụy, sao dám làm ra chuyện hại đến người? Rõ ràng hôm nay Vương phi là định ly gián quan hệ chủ tớ chúng ta, hai năm qua chẳng lẽ người còn không hiểu lòng trung thành của nô tì sao, người cũng rõ nô tì là người tự biết thân biết phận, tuyệt đối không dám trèo cao.”

Lời của Thiên Như như một cảnh tỉnh Đại phu nhân, làm nàng hiểu rõ rất nhiều chuyện, lòng ghen tị lập tức không biến mất không thấy tăm hơi, nàng dịu dàng nói với Thiên Như: “Là ta hồ đồ, suýt nữa rơi vào bẫy của Vương phi, người đứng lên đi.”

Thiên Như nghe Đại phu nhân nói vậy liền biết Đại phu nhân đã tin nàng, sau đó vội đứng lên nói: “Tạ đại phu nhân.”

“Như vậy xem ra Dương mộ quá vội vàng rồi, ra tay mà không bọc trước lót sau như vậy rất dễ khiến người khác hoài nghi, may mà lúc Hồng Lăng chạy ra khỏi phòng bị nhiều người nhìn thấy, Hồng Lăng nhất danh dự cũng chỉ có một con đường duy nhất là gả cho Dương Trụ thôi.” Đại phu nhân buông lỏng cảnh giác với Thiên Như liền rơi vào trầm tư.

Thiên Như cúi đầu, tim đập thình thịch như trống, may mà lấy lại được lòng tin của phu nhân “Vậy có khi nào Vương phi sẽ ra mặt bảo vệ Hồng Lăng hay không? Không đồng ý gả Hồng Lăng cho Dương Trụ?”

“Cho dù Vương phi không muốn, nhưng nàng cũng không có lý do gì chính đáng, ngày mai người báo cho Dương mộ, bảo bà ta đi cầu Thẩm trắc phi cùng đến Mai viên cầu hôn, ta tin rằng trong lòng Vương phi cũng biết phân nặng nhẹ.” Đại phu nhân cười khẩy nói.

Trong lúc mọi người đã âm thầm tính kế xong đều đã đi vào giấc ngủ thì đèn bên trong Trúc viên vẫn sáng trưng.

Tú Ngọc xách đèn về đến trước viện, thấy đèn trong phòng Thảm trác phi vẫn sáng, liền lập tức tiến đến bẩm báo: “Trác phi, chỉ sợ đêm nay Vương gia sẽ không đến đây, nô tì nghe được, bây giờ vương gia vẫn còn đang ở thư phòng! Theo lời quân gia, hôm nay trong triều có chuyện khó giải quyết, vùng Giang Bắc liên tục thất mùa trong năm năm nay, nạn dân khắp nơi, dù triều đình đã xuất kho cứu trợ trong mấy năm nhưng chỉ trị được phần ngọn, không giải quyết được phần gốc! Hiện nay vấn đề này đã giao cho Vương gia, sợ rằng lúc này Vương gia đang đau đầu tìm cách xử lý. Chủ tử cũng nên đi ngủ sớm đi.”

Thảm trác phi đang ngồi thêu áo choàng nghe vậy tay cầm kim thêu khựng lại một chút cười nói, “Thì ra là chuyện trong triều làm khó chàng, những chuyện này nữ nhân như chúng ta không giúp được gì! Người dọn dờ nhà bếp hầm chút canh gà cho Vương gia, đừng để chàng bụng đói đi ngủ, ban đêm gió rất lạnh, nói nha hoàn hầu hạ trong phòng Vương gia đốt lò than sưởi ấm.”

“Vâng, nô tì đi ngay!” Tú Ngọc lập tức nhận mệnh, trong lòng thầm thở dài, không giờ nào phút nào mà Trác phi không nghĩ cho Vương gia. Chỉ đáng tiếc, người lại không phải là chính phi. Trước khi rời đi, Tú Ngọc có chút bất mãn nói: “Vương phi chưa từng lo lắng cho Vương gia như người, mấy tháng trước thì ngày nào cũng đòi gặp Vương gia, ngày ngày dây dưa, nhưng gần đây lại im hơi lặng tiếng, không hề quan tâm đến Vương gia.”

Tú Ngọc lăm lăm rời đi, Thảm trác phi cúi đầu thất thần, “a” một tiếng, thấy kim thêu đã đâm vào tay, không ngừng nhỏ máu, nàng đưa tay vào miệng mút để cầm máu, ngẩng đầu nhìn ánh nến lay động thì thầm tự hỏi: Mộ Dung Thu thật đã buông tay hay là lạt mềm buộc chặt?

Hôm sau

Sáng sớm, Mộ Dung Thu vừa mới rời giường thì mấy chương quây đã đến cầu kiến. Hồng Lăng nghe lời Mộ Dung Thu nên đã vận một bộ y phục màu tím bó sát người, những đường cong đều được phô bày trọn vẹn, đặc biệt là chiếc eo nhỏ nhắn dường như có thể dùng một bàn tay đã có thể nắm trọn, màu tím càng tôn lên nước da trắng nõn của nàng, hơn nữa nàng còn có tình trạng đầm thật ti mỉ, nhìn Hồng Lăng của hôm nay với Hồng Lăng của hôm qua giống như hai người khác nhau! Sáng sớm nàng đã đến hầu hạ Mộ Dung Thu, ba nha hoàn kia thấy nàng không có gì khác lạ mới yên lòng.

Quả nhiên, tin đồn về Hồng Lăng và Dương Trụ lan bốn phía nhưng ngại thân phận nàng là nha hoàn thân cận của Vương phi nên không ai dám lớn tiếng. Thấy vậy, Hồng Lăng cũng giả ngơ mà Mộ Dung Thu lại làm như không nghe thấy.

Trắc phòng

Mười vị chương quây đều ngồi ngay ngắn chờ Mộ Dung Thu, trong tay đều cầm sổ sách, vẻ mặt cũng có chút căng thẳng, không yên, khi nhìn thấy Mộ Dung Thu đến, tất cả đều đứng lên nói: “Nô tài tham kiến Vương phi.”

Mộ Dung Thu mỉm cười nói: “Không cần đa lễ, ngồi xuống hết đi.”

Mười người chương quây bồi hồi nhìn nhau, tại sao hôm nay Mộ Dung Thu lại nhu hòa như thế? Họ vẫn còn nhớ rõ ánh mắt sắc bén của nàng lần trước ép người ta phải hiện nguyên hình.

Sau khi Mộ Dung Thu ngồi xuống, các chương ào ào mang sổ sách giao cho Hồng Lăng.

Hồng Lăng đem sổ sách đưa cho Mộ Dung Thu.

Mộ Dung Thu xem sổ sách cực nhanh, chỉ trong khoảng nửa canh giờ đã xem hết, cơ bản đã nắm được tình hình buôn bán, sổ sách cũng không sai sót, chỉ vồn vện một tháng, lợi nhuận bằng với cả nửa năm trước, xem ra bọn họ đã biết sợ, không dám giờ thủ đoạn lừa gạt nữa còn chuyên chú vào việc kinh doanh, chỉ trong một tháng, lợi nhuận tăng rất nhanh. “Bây giờ việc mua bán rất tốt. Các người làm tốt lắm.” Mộ Dung Thu cười tán dương.

Nhóm chương quây nghe vậy, tinh thần đang căng thẳng cũng thả lỏng và yên tâm.

“Tiếp tục cố gắng, đôi khi cũng nên áp dụng vài biện pháp marketing. Mấy ngày nay, bản Vương phi cũng đã nghe qua không ít về tình hình các cửa hàng. Hôm qua đã viết xong một phương án khuyến mãi nhằm thúc đẩy việc buôn bán của cửa hàng, nhưng không biết có thích hợp không? Các người xem thử, nếu có gì không thỏa đáng, cứ nói để bản Vương phi sửa lại.” Mộ Dung Thu nhấp một ngụm trà rồi nói.

Do nàng không thể đích thân đến các cửa hàng để xem xét tình hình cụ thể nên cũng chỉ có cách sai Hồng Lăng dùng mọi biện pháp hỏi thăm tình hình hoạt động của các cửa hàng kia sau đó ghi nhớ lại hoạt động của các cửa hàng, sau đó báo cho nàng để nàng vạch ra phương án này. Tuy nàng là cường nhân trong thương trường hiện đại nhưng lại chưa từng áp dụng vào thời cổ đại này. Bây giờ nếu có gì không hiểu, trước tiên phải hỏi những người thường xuyên lăn lộn mua bán trước mặt này, bất quá cũng là kinh doanh, phương thức chắc cũng không khác biệt lắm.

“Phương án khuyến mãi?” Mọi người đều ngơ ngác, từ ngữ này rất mới mẻ độc đáo, chưa ai trong số bọn họ từng nghe qua.

“Chẳng qua là cách chào mời mua bán thôi.” Mộ Dung Thu cười nhạt giải thích.

Hồng Lăng đem mấy tờ giấy đầy chữ đưa cho từng người, họ lập tức cúi đầu xem, tuy trong đó có một số từ hiện đại mà họ không hiểu nhưng phương pháp tiếp thị ghi trong giấy này cực kỳ mới lạ, bao nhiêu năm buôn bán thì họ chưa từng thấy qua có ai làm như vậy.

Những người ngồi đây đều là lão luyện trong kinh doanh, sống lâu năm trong thương trường nhưng sau khi xem xong, trong lòng ai cũng rất kinh ngạc, một Vương phi sống sung sướng trong nhà cao cửa rộng sao lại có thể suy nghĩ được đến như vậy, tuy phương pháp này có mới lạ, cũng chưa có ai dùng qua nhưng một khi đã thực hiện thì chắc chắn sẽ kiếm được không ít tiền lời.

Một người trong nhóm đứng dậy cung kính nói với Mộ Dung Thụ: “Nô tài cho rằng có thể làm theo phương pháp của Vương phi, nhưng nếu muốn giảm giá hàng hóa hoặc có chính sách ưu đãi khách hàng lâu năm thì tình trạng hàng hóa của chúng ta phải thật dồi dào, do vậy phải cần một lượng tiền lớn để bổ sung kho hàng.”

“Nô tài cho rằng biện pháp tốt nhất là bán hết hàng tồn kho để lấy phí tồn nhập hàng mới, nếu khách hàng nào mua hàng tồn kho sẽ được ưu đãi khi mua hàng mới. Biện pháp này vừa giúp ta đẩy hết hàng tồn kho lại có thể thu hút khách hàng mới và giữ lại khách hàng cũ.”

“Mọi người nói rất đúng, ta có thể thử qua vài phương pháp nhưng phải chấp nhận mạo hiểm! Nô tài cho rằng mấy phương án này chỉ nên thực hiện mỗi năm một lần mới phát huy tác dụng tối đa.”

Nghe bọn họ nói ra toàn bộ ý tưởng, Mộ Dung Thụ hết sức hài lòng, trong lòng lại nảy ra những ý tưởng mới, “Muốn đạt được mục đích nhất định phải mạo hiểm. Các người cứ yên tâm làm đi. Phương này ắt chẳng qua chỉ là các ý cơ bản còn thực tế phải làm như thế nào thì các người tự tính toán! Còn về phần tiền bạc, các người không cần lo, bản Vương phi sẽ cấp cho các người một vạn lượng, nếu đã quyết định thì bắt tay vào chuẩn bị ngay đi. Nếu lỡ là thì bản Vương phi sẽ gánh nhưng nếu lời, ta sẽ chia các người ba phần lãi.”

Mấy người nghe vậy Mộ Dung Thụ quyết định làm, hai mắt đều tỏa sáng, còn nghe thêm mình được chia ba phần lãi thì phấn khích đến mức tim cũng muốn nhảy ra ngoài! Lợi thật lớn! Nếu nỗ lực làm tốt, không chừng có thể nhân cơ hội này kiếm một khoản thật lớn cho bổ công cả đời làm việc vất vả! Bọn họ nhìn nhau, trong mắt tràn đầy sự vui mừng, liền khó nén kích động cam kết với Mộ Dung Thụ: “Nô tài nhất định sẽ tận dụng hết khả năng.”

“Như vậy thì tốt. Nhưng nếu muốn nhân cơ hội này mà lừa gạt bản Vương phi, khi bị ta phát hiện, nhất định sẽ truy cứu tới cùng!” Mộ Dung Thụ mỉm cười gật đầu, câu cuối cùng chính là cảnh cáo. Nàng không chấp nhận được có người dám ở dưới mắt nàng mà làm bậy!

“Vâng ạ.” Hôn phân nửa trong số mười người này đều biết thủ đoạn của Mộ Dung Thụ, lúc này làm gì dám có tâm tư nào khác, hướng hồ Mộ Dung Thụ lại cho bọn họ lợi ích lớn như thế!

Sau khi bọn họ rời đi. Mộ Dung Thụ liền hỏi Hồng Lăng, “Người có biết bán cửa hàng thì có phiền toái gì không?”

“Vương phi muốn bán cửa hàng?”

“Chỉ là thuận miệng hỏi.”

“Nếu Vương phi muốn bán, chắc chắn sẽ có rất nhiều người muốn mua, đến lúc đó chắc chắn sẽ bán được với giá tốt.” Hồng Lăng cười nói.

Mộ Dung Thụ chỉ im lặng cười, ánh mắt dừng ở trên người Hồng Lăng, thấy dáng nàng yếu điệu liền cười nói: “Người là người thông minh, chút nữa cứ tùy cơ ứng biến, nhìn theo ánh mắt bản Vương phi mà hành sự.”

“Nô tì tin tưởng Vương phi, cho dù Vương phi làm gì, nô tì đều không có nghi ngờ.” Hồng Lăng lập tức nói.

Lúc này, Vân Mai cau mày đi tới, có chút tức giận nói: “Cái tên Dương Trụ này thật là không biết yên thân! Nô tì đến xem hắn có lên chạy trốn hay không, ai ngờ hắn đã lấy đầu gỗ cửa gần đứt dây thừng trên tay, may là nô tì lo xa, trói tay rồi còn quần dây thừng trên đùi, trên người hắn nếu không hậu quả thật khó tưởng tượng.”

Nghe vậy, Hồng Lăng đang buồn bực trong lòng cũng giảm bớt vài phần, không nhịn được cười nói: “Vậy chẳng phải hắn giống y như khoanh giò chả sao?”

“Đúng vậy! Nhìn rất buồn cười! Vậy là Vân Mai đã xả giận thay cho Hồng Lăng tỳ rồi!” Vân Mai chớp chớp mắt to, cực kì đáng yêu nói, sau đó lại tươi cười nói với Mộ Dung Thụ: “Nô tì làm tốt như vậy, Vương phi không thưởng cho nô tì sao?”

Mộ Dung Thụ nghe vậy, liền bật cười, có một tiểu nha đầu như vậy hầu hạ bên cạnh thì thật vui vẻ, mâu quang vừa chuyển, cười nói: “Thưởng chứ, nên thưởng, tối nay nói phòng bếp nhỏ cho người thêm hai chén com đi.”

Sau khi Vân Mai tạ ơn xong mới hiểu liền cười héo queo, bĩu môi nói với Hồng Lăng: “Hồng Lăng tỳ, Vương phi định nhét hai chén com này vào miệng Vân Mai mà!”

“Ha ha...” Mộ Dung Thụ lắc đầu, vẫn nhìn cười không được, nha đầu này thật đáng yêu.

Ba người vừa dứt tiếng cười thì Thanh Bình mang đệm chăn vừa phơi nắng vào phòng liền đến đứng giữa ba người, thấp giọng nói: “Vương phi, tối hôm qua Vương gia nghỉ ngơi ở thư phòng, nghe nói Thẩm trắc phi chờ đến tận nửa đêm.”

Mộ Dung Thụ mỉm cười. Chẳng lẽ Vũ Văn Mặc chán ghét Thẩm trắc phi?

Khi nàng đang nghi ngờ, Thanh Bình lại nói tiếp: “Nghe nói trong triều gặp vấn đề khó giải quyết, Hoàng Thượng đem toàn bộ vấn đề của vùng Giang Bắc gặp nạn giao cho Vương gia xử lý! Đây chính là củ khoai lang phồng tay, năm năm nay, quan viên địa lý vùng Giang Bắc đều đã nghĩ hết các loại biện pháp, nhưng vẫn không có cách, bây giờ việc này lại rơi vào tay Vương gia, sợ rằng đến ngay cả Vương gia cũng không nghĩ ra biện pháp nào.”

“Tình hình nạn tai ở Giang Bắc ra sao?” Trong mắt Mộ Dung Thụ thoáng hiện dị quang, nàng khép hờ mắt, trầm giọng hỏi.

“Nghe nói rất nghiêm trọng, đã có gần bốn vạn người chết, hơn mười vạn dân chạy nạn! Triều đình tuy có phát lương thực giúp nạn thiên tai, nhưng nhiều

người như vậy, triều đình cũng không có cách nào chu toàn được.” Thanh Bình thở dài nói.

Mộ Dung Thụ trầm mặc không nói, tâm khảm chuyển động, trong đầu linh quang hiện ra.

Hồng Lăng thấy Mộ Dung Thụ không nói, liền hơi giận, tái mặt nói với Thanh Bình và Vân Mai: “Sau này không được nói những chuyện như thế này nữa.”

“Vâng.” Thanh Bình và Vân Mai vội vàng trả lời.

Lúc này, tại thư phòng, Vũ Văn Mặc đang cau chặt đôi mày, đang chăm chú nghiên cứu một bản đồ hoàn chỉnh và vài tờ giấy nhỏ về tình hình nạn tai vùng Giang Bắc.

Năm năm nay sản lượng nông nghiệp liên tục giảm, đến năm nay thì đến một hạt thóc cũng không thu được, không những thế còn gặp phải nạn châu chấu. Tuy triều đình hàng năm đều có cứu trợ thiên tai chỉ đáng tiếc như muối bỏ vào biển. Cuộc sống dân chúng lâm vào lầm than, số người chết ngày càng tăng, vấn đề này thật vô cùng khó giải quyết.

Nhìn chằm chằm bản đồ, Vũ Văn Mặc xoa nhẹ huyệt Thái Dương, tiếp tục trầm tư suy nghĩ.

Trúc viên

Mới sáng sớm, Đại phu nhân đã đến thỉnh an Thảm trắc phi, hai người cùng ngồi tán gẫu rất vui vẻ. Không lâu sau, Dương muội đến Trúc viên cầu kiến.

Ban đầu Thảm trắc phi tưởng Dương muội tìm nàng là vì phòng bếp đã xảy ra chuyện, nên lập tức cho vào gặp mặt.

Dương muội quỳ giữa phòng, bắt an chà xát hai tay, quỳ nửa ngày mới mở miệng cầu xin: “Con lớn của nô tỳ cùng Hồng Lăng cô nương tình đầu ý hợp, hai người đã sớm tư định chung thân, hạ nhân trong phủ ai cũng biết, nhưng Hồng Lăng cô nương là người bên cạnh Vương phi, nô tì không dám đến cầu Vương phi đáp ứng việc hôn nhân! Cho nên bắt đắc dĩ mới đến tìm Thảm trắc phi giúp đỡ, xin Thảm trắc phi ban ân, giúp nô tì lần này.”

Dương muội vừa nói xong, mọi người trong phòng đều kinh ngạc, dĩ nhiên là ngoại trừ hai người đã biết trước việc này là Đại phu nhân và Thiển Như.

Thảm trắc phi nhíu mày, ánh mắt sắc bén nhìn Dương muội, nàng đã từng nghe nói về Dương Trữ nên dĩ nhiên cũng biết trong phủ không có ai nào nguyên ý gả cho hắn. Mà nha hoàn Hồng Lăng bên cạnh Mộ Dung Thụ là người thông minh làm sao có thể coi trọng Dương Trữ? Lại nghĩ tới lời đồn trong phủ sáng nay, ánh mắt nhìn Dương muội càng phức tạp.

Đại phu nhân không dám nhiều lời, lúc này chỉ sợ nói ra một câu, sẽ khiến cho Thảm trắc phi nghi ngờ.

“Những năm gần đây, nô tì luôn tận tâm tận lực vì vương phi, không dám có chút lời nhác cầu thả cũng chưa bao giờ dám yêu cầu điều gì... bây giờ con trai nô tì cùng Hồng Lăng cô nương tình đầu ý hợp, tuy cấp bậc lễ nghĩa không tương xứng nhưng cái gì cũng có ngoại lệ! Thảm trắc phi vốn là người nhân từ, hy vọng người có thể giúp nô tì lần này, chỉ cần Thảm trắc phi và nô tì cùng đến gặp Vương phi, nô tì tin chắc là Vương phi sẽ đáp ứng việc hôn sự này, cũng coi như là thành toàn cho con của nô tì cùng Hồng Lăng cô nương.” Dương muội thấy Thảm trắc phi không nói, liếc Đại phu nhân một cái, liền đập đầu lia lịa.

“Hồng Lăng là tâm phúc của Vương phi, hôm qua nô tì muốn lấy Thiển Như đổi mà Vương phi còn không cam lòng chứ đừng nói mang nàng gả đi.” Đại phu nhân dùng khăn gấm màu trắng che miệng, cười nói.

Nghe vậy, khoe môi Thảm trắc phi khẽ nhếch, sâu trong mắt đã thấu hiểu mọi chuyện, nhìn lướt qua Dương muội và Đại phu nhân một lần nữa.

Trong lòng Dương muội rất lo lắng, nếu hôn sự này thành công, bà ta sẽ nhanh chóng có cháu để ẵm bồng, hơn nữa nhìn Hồng Lăng là biết đây là người thông minh, rất thích hợp làm con dâu của bà! Có Hồng Lăng làm thê, không chừng Trữ nhi cũng sẽ không còn làm đường lạc lối.

Đại phu nhân làm như chuyện này không liên quan đến nàng, tỏ vẻ thần nhiên nhưng bàn tay hơi run của nàng ta lại tiết lộ tâm tư của nàng.

Lúc này, hạ nhân của Mai viên đã đem chuyện Dương muội đi gặp Thảm trắc phi báo cho Mộ Dung Thụ.

Sau nửa canh giờ.

Mai viên

“Vương phi, có Thảm trắc phi cùng Đại phu nhân đến.” Một tiểu nha hoàn báo lại.

Lúc này, Mộ Dung Thụ đang nghiên cứu bản đồ của vùng Giang Bắc do Hồng Lăng lấy ra từ trong tầng thư lâu của phủ cùng với vài quyển tạp thư nghiên cứu của dân gian, nàng đang xem đến nhập thần thì nghe bên ngoài có tiếng bầm bầm.

“Thanh Bình, mang cất mấy thứ này cho kỹ.” Mộ Dung Thụ ngẩng đầu lên, phân phó cho Thanh Bình.

“Vâng.”

Nàng quay đầu nhìn Hồng Lăng đang lo lắng nói: “Đi thôi.” Đại phu nhân giúp Dương muội quả nhiên là có ý khác, biết rõ nếu một mình Dương muội đến

đây nàng sẽ dễ dàng giải quyết nên mới cùng Thẩm trắc phi đến.

Tuy có hơi bất ngờ, dù sao Thẩm trắc phi không phải là người sẽ vì Đại phu nhân cùng Nhị phu nhân mà làm việc không có lợi cho mình, lần này nàng ta lại tham dự vào, chỉ sợ là đã nghĩ xong kế sách ứng đối. Mộ Dung Thụ âm thầm nhủ vậy.

Hồng Lăng nghe thấy Thẩm trắc phi cũng tới, càng lo lắng hơn, xem ra Dương muội nhất quyết ép nàng thành thân với Dương Trụ!

Sương phòng

Thẩm trắc phi và Đại phu nhân đã chờ sẵn.

“Sao hôm nay Thẩm trắc phi và Đại phu nhân lại cùng tới gặp bản Vương phi?” Mộ Dung Thụ vừa vào trong phòng, thấy hai người thì liền tươi cười như hoa như ngọc hỏi.

“Hôm qua Vương phi hồi phủ, một đường ngựa xe sẽ rất mệt nhọc, nên muội không dám quấy rầy, hôm nay muội cũng có vài việc nên đến tìm Vương phi thương lượng rồi tranh thủ uống ké trà của Vương phi.” Thẩm trắc phi cùng Đại phu nhân đứng dậy hành lễ với Mộ Dung Thụ, sau đó Thẩm trắc phi cười nói.

Đại phu nhân cũng tươi cười nói: “Nô tì tình cờ gặp Thẩm trắc phi nên cũng muốn thêm một chén uống trà ké của Vương phi đó.”

Nghe vậy, Mộ Dung Thụ khẽ cười nói: “Thì ra là muốn đến đây uống trà, nơi của ta có rất nhiều trà, bảo đảm cho các người uống đến no thì thôi.”

“Ha ha...”

Ba người vừa gặp mặt, sau vài lời nói dí dỏm, không khí liền rất vui vẻ. Tuy ngoài miệng cười nhưng ánh mắt Thẩm trắc phi và Đại phu nhân đều lạnh lùng đánh giá Hồng Lăng đi theo sau Mộ Dung Thụ.

Mắt hai người đều sáng rõ, không ngờ nha đầu này lại là một mỹ nhân, cũng khó trách Dương muội lại nóng lòng như vậy. Nhưng tại sao nét mặt của Hồng Lăng lại không thấy chút buồn bã hay bất an nào?

Hồng Lăng cúi đầu, bình tĩnh đi sau Mộ Dung Thụ, rồi đứng sau lưng nàng, trên mặt không cũng không có biểu hiện dư thừa.

Thu Cúc cùng Vân Mai liền dâng trà.

“Không biết Thẩm trắc phi tìm đến bản Vương phi là vì chuyện gì?” Sau khi ngồi xuống, Mộ Dung Thụ liền cảm ly trà, thổi nhẹ vài hơi rồi nhấp một ngụm nhỏ, nhẹ giọng hỏi.

Đại phu nhân lập tức nhìn Thẩm trắc phi.

“Bây giờ Vương gia bận rộn công vụ, bên cạnh lại có ít người hầu hạ, tính ra thì chỉ có Vương phi, muội và ba vị phu nhân, trong đó có nhị phu nhân do phạm sai NÊN vẫn còn bị cấm túc! Tỷ muội chúng ta ít người như vậy chỉ sợ không thể hầu hạ vương gia chu đáo, bốn phu nhân bây giờ chỉ còn ba, nên muội định thương lượng với vương phi có nên tìm một người nữa không?” Thẩm trắc phi nhìn về phía Mộ Dung Thụ, sâu trong mắt lóe lên dị quang nhưng mặt vẫn tươi cười rạng rỡ, từng câu nói đều là suy nghĩ cho Vương gia.

Nghe vậy Mộ Dung Thụ liền ngẩng đầu, liếc mắt nhìn Thẩm trắc phi một cái, thấy thần sắc nàng ta vẫn như thường, quả nhiên là một hiền thê khiến người người bội phục! Nhưng trong lời này, còn có mục đích gì khác thì chính nàng ta là người hiểu rõ nhất, Mộ Dung Thụ mỉm cười, chăm chú nhìn lá trà đang chậm chậm xoay tròn trong chén, Thẩm trắc phi thấy vậy, âm thầm khinh thường, xem ra Mộ Dung Thụ quả thật đang sử dụng chiêu lật mềm buộc chặt!

Đại phu nhân vô cùng kinh ngạc, nàng và Thẩm trắc phi vốn đến đây vì chuyện Hồng Lăng và Dương Trụ nhưng sao bây giờ lại có thêm chuyện nạp thiếp cho Vương gia?

“Vương phi sao lại chần chừ?” Đợi nửa ngày mà vẫn không thấy Mộ Dung Thụ trả lời, Thẩm trắc phi liền lên tiếng hỏi.

Mộ Dung Thụ ngẩng đầu, vẫn tươi cười như trước “Bản Vương phi nghỉ ngơi không đủ nên hơi mệt mỏi, ngồi một lát lại ngủ quên mất, chuyện nạp thiếp cho Vương gia... cứ theo ý Thẩm trắc phi đi! Dù sao bản Vương phi cũng vừa mới quân sự, ta nghĩ dạng nữ tử Vương gia ưa thích chắc là Thẩm trắc phi hiểu biết nhất.”

Đồng tử Thẩm trắc phi co rụt, ý của Mộ Dung Thụ là gì?

“Nếu tỷ tỷ không có ý kiến, muội liền chuẩn bị.” Thẩm trắc phi cười nói.

Đại phu nhân nghe vậy, trong lòng cảm thấy hơi đau, Vương gia vốn rất ít khi đến chỗ nàng, nay nếu có thêm người mới, Vương gia sẽ càng hiếm đến phòng nàng hơn nữa. Dĩ nhiên Thẩm trắc phi không cần phải lo rồi, một tháng thì đã có hơn nửa tháng Vương gia qua đêm tại phòng nàng ta rồi.

“Ừ, muội cứ chuẩn bị đi.” Mộ Dung Thụ gật đầu, lại cúi đầu nhìn tách trà.

“Mấy ngày nay, muội luôn đề tâm để tìm một nữ tử vừa có sắc mà tính tình lại tốt, nhưng nữ tử tốt thật khó tìm, nhưng may mà trời không phụ người có lòng, cuối cùng muội cũng đã tìm được nữ tử như vậy! Nhưng mà không biết tỷ có cam lòng không?” Thẩm trắc phi nói dứt câu, ánh mắt vẫn chăm chú

nhìn từng biểu tình trên mặt của Mộ Dung Thụ, sau đó ánh mắt lại dời đến Hồng Lăng đang cung kính hầu hạ cho Mộ Dung Thụ.

Mộ Dung Thụ mở bừng mắt, “Hà?”

Thái độ thờ ơ của nàng làm Thẩm trắc phi nhíu mày, trong lòng mơ hồ có chút bất an, nhưng vẫn tiếp tục nói: “Giai nhân này ở ngay bên cạnh Vương phi chứ chẳng đâu xa! Mấy ngày nay, muội thấy đứa nha hoàn bên cạnh tỷ tỷ vừa chu đáo lại vừa trung thành, đúng là người thích hợp nhất, hơn nữa nhan sắc lại xinh đẹp hơn người mà quan trọng nhất tính tình lại nhu hòa, cẩn trọng.”

“Là ai vậy?” Mộ Dung Thụ ngắt lời khen của Thẩm trắc phi, nhẹ nhàng hỏi bằng giọng.

Đại phu nhân hơi nghiêng người về phía trước, có chút tò mò nên chờ nghe. Thật ra tò mò là phụ, tâm trạng vui vẻ khi người gặp nạn mới là chính, nếu người bên cạnh Mộ Dung Thụ thật sự là người như vậy thì đây đúng là một chuyện cười lớn! Bên người lại có một đứa nha hoàn lắng lo, lén lút thông đồng với nam nhân, đến lúc tin này truyền ra không biết sẽ bị người ta chê cười đến mức nào đây!

Thẩm trắc phi đưa khăn lên miệng, khẽ cười, sau đó chỉ vào Hồng Lăng đang đứng sau Mộ Dung Thụ, “Chính là nha đầu phía sau tỷ tỷ!”

“Cái gì?” Đại phu nhân kinh hô. Làm sao có thể?

Hồng Lăng mạnh mẽ ngẩng đầu nhìn Thẩm trắc phi.

Mộ Dung Thụ vẫn đang cúi đầu, trên mặt vẫn tươi cười như hoa, nàng chậm rãi ngẩng đầu nhìn Thẩm trắc phi nói: “Hà? Thì ra là nha đầu này, đúng là người làm cho người ta ưa thích mà. Bất quá...”

“Chẳng lẽ tỷ tỷ luyến tiếc? Hay còn có nguyên nhân nào khác?” Thẩm trắc phi lo lắng hỏi.

Mộ Dung Thụ im lặng cười nhạt, tay nàng chợt run lên, ly trà rơi xuống đất: “Ya.. a..a..! Trà nóng quá.”

Hồng Lăng vội vàng thu dọn.

Thẩm trắc phi không khỏi nhíu mày.

“Thẩm trắc phi mới vừa nói cái gì? Vừa rồi bản Vương phi nghe không rõ lắm.” Mộ Dung Thụ nhìn chăm chăm bàn tay mình một lúc rồi mới ngẩng đầu nhìn Thẩm trắc phi, cười hỏi.

“Muội muốn hỏi tỷ tỷ, có luyến tiếc nha đầu Hồng Lăng này không?” Thẩm trắc phi không chút tức giận, nhếch môi cười nói.

Nghe vậy, Mộ Dung Thụ khẽ nhíu mày, nhìn như rất khó xử nói, “Hồng Lăng là nha đầu hồi môn của bản Vương phi, đã hầu hạ ta từ hồi ở nương, vô cùng hiểu ý ta, cũng rất được ta yêu thích! Nếu không có Hồng Lăng ở bên cạnh hầu hạ, ta cũng không thoải mái, huống chi nha đầu này cũng không phải như bề ngoài của nàng đâu, chỉ sợ sau này sẽ vô ý làm phiền lòng Vương gia.”

“Ha ha, xem ra tỷ tỷ rất là luyến tiếc! Điều này cũng không thể trách tỷ, nếu bên cạnh muội cũng có một người thông minh như vậy thì muội cũng không muốn buông ra! Nhưng tỷ tỷ đừng quá lo lắng, theo muội, Hồng Lăng tuyệt đối sẽ hầu hạ Vương gia thật chu đáo, đến lúc đó không phải tỷ muội ta chính là người vui mừng nhất sao?” Thẩm trắc phi cười nói nhưng bên trong lại âm thầm cười lạnh, quả nhiên không ngoài dự đoán của nàng!

Mộ Dung Thụ đang muốn đáp lại, thì Vân Mai đã ở trước cửa cung kính nói: “Hồi Vương phi, Quân sự phòng bếp - Dương mục cầu kiến.”

“Dương mục? Có nói tìm bản Vương phi vì chuyện gì không? Nếu không quan trọng thì cứ chờ ở ngoài.” Mộ Dung Thụ trả lời.

“Dương mục nói có chuyện rất quan trọng muốn gặp Vương phi.”

Mộ Dung Thụ quay đầu nhìn Thẩm trắc phi và Đại phu nhân.

Đại phu nhân lập tức nói: “Nếu Dương mục có chuyện quan trọng muốn gặp Vương phi thì sao người không gặp bà ta một lần? Nếu thật sự là có chuyện quan trọng, thì giải quyết cho nhanh.”

“Được, cho Dương mục vào đi.” Mộ Dung Thụ gật đầu, phân phó Vân Mai.

Lát sau, một phụ nhân hơi béo cúi đầu bước vào, vào tới giữa phòng thì dừng bước. “Nô tì gặp qua Vương phi, Vương phi vạn phúc kim an.”

“Đến tìm bản Vương phi vì chuyện gì?” Mộ Dung Thụ đi thẳng vào vấn đề, quanh co với Thẩm trắc phi và Đại phu nhân cả nửa ngày thế nên sự nhẫn nại của nàng đã sớm biến mất rồi, nên khi nói chuyện với Dương mục, giọng nói có chút lười nhác. Huống hồ mọi người đã đến đông đủ, có tiết mục gì hay thì cứ trình diễn đi.

Dương mục quỳ bịch xuống đất, “Hồi Vương phi, hôm nay nô tì đến đây để cầu Vương phi một chuyện.”

“Chuyện gì?” Mộ Dung Thụ hỏi.

Đại phu nhân như nín thở nhìn Dương mục, hi vọng Dương mục giữ bình tĩnh, lúc này ngàn vạn lần đừng để xuất hiện lỗ hổng nào.

Thẩm trách phi hiển nhiên so với Đại phu nhân bình thân hơn rất nhiều, trên mặt không lộ bất cứ điểm nào bất thường ngược lại vô cùng bình tĩnh.

Rầm, rầm, rầm ba tiếng, Dương mẹ đập đầu liên tiếp: “Xin Vương phi thành toàn cho con trai lớn của nô tì là Dương Trụ và Hồng Lăng, hai người bọn họ tình đầu ý hợp, sớm tư định chung thân, xin Vương phi thành toàn!”

“A” Đại phu nhân cũng phối hợp kinh hô một tiếng.

Lúc này dù Hồng Lăng có cứng cỏi thế nào cũng không có cách nào không chế sự sợ hãi đang lan tràn, tình hình hôm qua lại hiện ra rõ trong tâm trí nàng, một câu tư định chung thân của Dương mẹ đã dễ dàng phá hủy hoàn toàn sự trong sạch của nàng rồi!

Dương mẹ cũng toát mồ hôi lạnh, lời này nói ra mang theo chút chột dạ nhưng bà ta nghĩ Hồng Lăng chắc chắn không dám kể lại sự việc hôm qua cho Vương phi nghe, dù sao chủ tử nào mà chẳng coi trọng mặt mũi, ai mà chịu được nha hoàn bên người lại làm ra hành vi mất thể diện như vậy!

“Hằng ngày, Hồng Lăng đều hầu hạ bên cạnh bản Vương phi, khi nào lại có tư tình với Dương Trụ? Chuyện này là lần đầu tiên bản Vương phi nghe đến nha.” Mộ Dung Thư không hề tức giận mà còn có ý cười đầy mặt.

“Thật ra thì có rất nhiều hạ nhân trong phủ biết rõ quan hệ của Hồng Lăng và con trai nô tì.” Dương mẹ dùng giọng như muỗi kêu giải thích.

Mộ Dung Thư gật gù, khỏe môi khẽ cong lên nhìn Thẩm trách phi, “Xem ra nha đầu bên cạnh ta không có phúc khí làm người bên cạnh Vương gia rồi! Muội vẫn đi tìm người khác là hơn.”

“Đây chỉ là đề nghị của muội còn quyền quyết định là ở tỷ tỷ.” Thẩm trách phi gật đầu trả lời, mục đích của nàng chính là muốn thử Mộ Dung Thư, nếu Mộ Dung Thư đồng ý thì nàng cũng sẽ có cách loại trừ Hồng Lăng.

Mộ Dung Thư thu hết biểu tình của Thẩm trách phi vào mắt, sau đó thu hồi ánh mắt, như có như không đảo qua Đại phu nhân, rồi nhìn Dương mẹ nói, “Xem ra chuyện Dương mẹ nói là sự thật, nói gì đây cũng là một chuyện tốt, bản Vương phi cũng nên đáp ứng, hơn nữa còn phải chuẩn bị đồ cưới thật nhiều cho Hồng Lăng...”

Dương mẹ rất nhanh liền ngẩng đầu, không ngờ Mộ Dung Thư sẽ đồng ý, nhất thời kinh hãi vô cùng nhưng câu sau của Mộ Dung Thư lại khiến bà ta càng thêm lo lắng, đến thở mạnh cũng không dám.

“Bất quá... Việc này có chút không giống như Dương mẹ nói!” Nụ cười trên môi Mộ Dung Thư đột nhiên biến mất, thay vào đó là ánh mắt vô cùng sắc bén, hướng ra ngoài cửa hô to: “Dẫn người vào đi!”

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54

Trong lòng mỗi người đều có suy nghĩ khác nhau, Mộ Dung Thư sắp làm gì?

Dương mẹ vẻ mặt khó hiểu, ngẩng đầu nhìn Mộ Dung Thư hỏi: “Vương phi, chuyện gì thế này?” Không phải là đang bàn về hôn sự sao? Tại sao lại muốn dẫn người đến? Chẳng lẽ là có người muốn phá đám?

“Dương mẹ không cần lo lắng, người này người cũng biết đấy.” Mộ Dung Thư khẽ cười nói.

Thẩm trách phi bỗng nhiên có một dự cảm không tốt, Mộ Dung Thư cười càng ảm áp nhưng lại đang dấu đi lạnh lẽo như băng, chỉ sợ việc này không ổn rồi.

Đại phu nhân cúi đầu, trong mắt không giấu được sự nghi hoặc, chuyện gì đã xảy ra? Thái độ của Mộ Dung Thư hôm nay không bình thường, còn nha đầu Hồng Lăng kia từ nãy đến giờ vẫn luôn bình tĩnh, trên mặt không có bất kỳ biểu hiện thống khổ nào, ngay cả lúc Thẩm trách phi nói muốn đưa nàng ta lên làm phu nhân cũng chỉ làm nàng thoáng kinh ngạc mà thôi, đối với sự xuất hiện của Dương mẹ cũng không có một chút gì ngoài ý muốn, chẳng qua lúc nghe Dương mẹ nói nàng và Dương trụ tư định chung thân thì sắc mặt có hơi tái nhợt nhưng lại thôi.

“Vương phi đây là...? Nếu như là chuyện tốt, sao người lại không tác hợp? Thật ra, nô tì rất hâm mộ bọn họ, có thể được Vương phi chúc phúc.” Đại phu nhân lại chuyển đề tài về chuyện chính, dùng mắt ra hiệu cho Dương mẹ rồi nói với Mộ Dung Thư.

Dương mẹ lại tiếp tục đập đầu, đập đến nổi trên trán bà ta đã có vài vết máu, con mắt híp lại, cố gắng nặn ra vài giọt nước mắt, “Nô tì tạ ơn Vương phi! Nô tì chưa bao giờ dám nghĩ có thể nhận được chúc phúc hay ân điển của Vương phi, không ngờ Vương phi lại có thể suy nghĩ cho một hạ nhân như nô tì! Nô tì và hài tử tạ ơn Vương phi! Hồng Lăng cô nương tạ ơn Vương phi.”

Nghe vậy, Hồng Lăng bước ra, giọng cứng rắn nói: “Nô tì không có quan hệ với Dương mẹ, vì sao lại thay nô tì tạ ơn Vương phi?”

“Ha ha, mọi người đừng có sốt ruột, mọi việc cứ từ từ mà tính, không phải sẽ tốt hơn sao? Huống hồ, tiết mục chính vẫn còn chưa trình diễn, Hồng Lăng, người tiết kiệm chút sức lực đi! Dù sao thì Dương muội cũng là quân sự phòng bếp, tuy không phải là chủ tử của người nhưng người cũng nên thận trọng từ lời nói một chút. Dù sao ai cũng không được nói bậy mà?” Mộ Dung Thu khẽ cười, tuy lời nói thì chỉ trích Hồng Lăng nhưng ý tứ lại châm chọc Dương muội.

Thầm trầm phi im lặng cúi đầu, Mộ Dung Thu cũng nhàn nhạt nhìn thoáng qua nàng một cái. Đại phu nhân cắn chặt răng, tuy Mộ Dung Thu không nói rõ là có việc gì, nhưng nàng lại cảm thấy có rất nhiều điểm bất thường.

Thấy Mộ Dung Thu im lặng, Dương muội không cam lòng nói tiếp: “Nhất định là Hồng Lăng cô nương thẹn thùng, người tốt như Hồng Lăng thì có đốt đèn đi tìm cũng không thấy, vẫn là con trai nô tì có phúc khí.” Nói một hồi thì bà ta vẫn mang Hồng Lăng thành con dâu của bà như cũ, cũng không quản hôm qua đã tính kế Hồng Lăng như thế nào! Thật ra thì trong lòng Dương muội đang vô cùng đắc ý, từ lúc biết ý của Đại phu nhân, bà ta cũng định đợi vài ngày nhưng nha đầu Thiên Như lại đến báo tin Vương phi đang tìm người thật tốt để gả Hồng Lăng đi, bà ta nghe vậy nên nóng nảy vội vàng thiết kế ra màn kia, may mà bà ta thông minh nếu không... Thật là may mắn, may mắn mà.

Dương muội vừa dứt lời, hai bàn tay vốn nắm chặt của Hồng Lăng liền nổi gân xanh, khớp ngón tay cũng trở nên trắng bệch.

Mộ Dung Thu đang tươi cười đột nhiên thu lại, nhìn Dương muội, lạnh lùng hỏi: “Dương muội, người làm ở vương phủ chắc cũng đã hơn hai mươi năm? Năm nay chắc đã bốn mươi tuổi rồi? Có còn làm nổi công việc của phòng bếp không?”

“Hồi Vương phi, đúng vậy ạ, năm nay nô tì đã bốn mươi lăm tuổi, tuy công việc phòng bếp cũng có chút nặng nhọc nhưng nô tì sẽ cố hết mình làm cho thật tốt.” Dương muội lập tức trả lời.

“Tuổi cũng không còn trẻ nữa, đến lúc người nên ngồi hưởng phúc rồi.” Khóe môi Mộ Dung Thu khẽ cười, thản nhiên nói.

Dương muội sững sờ, ý của Vương phi là gì?

Thầm trầm phi và Đại phu nhân cùng cau chặt mày.

Vào lúc này, vài bà tử đã lôi Dương Trữ đang giãy dụa kịch liệt vào phòng, bởi vì giãy dụa nên quần áo trên người hằn xốc xé rách không chịu nổi, tóc tai bù xù nhìn không ra dạng gì! Mà mấy bà tử này sức lực rất lớn, ốm yếu như Dương Trữ có làm gì thì cũng không thoát được.

Một bà tử dùng sức đá mạnh vào đầu gối của Dương Trữ để cho hắn quỵ xuống, vì miệng hắn bị nên chỉ có thể kêu ư ử trong miệng, khó khăn định đứng dậy thì thấy Mộ Dung Thu ngồi ở ghế chủ vị còn Thầm trầm phi cùng Đại phu nhân đang ngồi một bên nên lập tức không dám lộn xộn, nghiêng đầu lại nhìn thấy Dương muội nhưng do miệng bị nhét giấy nên không thể nói chuyện càng không thể hành động thiếu suy nghĩ.

Dương muội nhìn thấy bộ dạng thảm hại của con mình liền kinh hãi! Tại sao chỉ trong vòng một đêm đã biến thành thế này? Lại nhìn đến người áp giải con bà đều là bà tử trong Mai viên liền biết đây là ý của Vương phi, mặt liền tái nhợt, vội vàng nhìn Mộ Dung Thu, thất kinh hỏi: “Vương phi, con nô tì đã phạm vào tội gì? Sao lại trở nên như vậy?” Dương muội không phải là kẻ ngốc, vừa nhìn thấy bộ dáng của Dương Trữ liền biết hắn đã bị bắt được một thời gian rồi, nếu không cũng không một mồi đến mức như vậy, mà trên người còn có mùi kỳ quái.

Lúc này, mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía Mộ Dung Thu.

“Dương muội quả thực là lớn tuổi rồi, mà hạ nhân trong vương phủ hình như càng ngày càng không có quy củ.” Mộ Dung Thu cười lạnh một tiếng, tầm mắt rơi vào người Thầm trầm phi.

Nhìn một màn vừa rồi, Thầm trầm phi vẫn luôn im lặng vì không đoán được ý của Mộ Dung Thu là gì nhưng vừa nghe được những lời này, hàng mi bất giác cau chặt, đến khi chạm phải ánh mắt của Mộ Dung Thu thì nàng biết đã đến lúc phải lên tiếng: “Dương muội, sao người dám nói vậy với vương phi? Còn không bồi tội với Vương phi!”

Bây giờ Dương muội mới nhận ra những lời mình nói vừa rồi có hơi thất lễ, nên cho dù nghi ngờ trong lòng chưa được giải thích, cho dù có bao nhiêu oán hận cũng phải mở miệng bồi tội với Mộ Dung Thu. “Nô tì lỡ lời, nô tì đã biết sai, xin Vương phi đừng trách.”

May mà từ đầu bà đã chọn trung thành với Thầm trầm phi, vào lúc quan trọng có thể che chở cho bà, ai nghe qua cũng đã biết là Thầm trầm phi không có ý định trách cứ bà.

Mộ Dung Thu cũng không nói gì, chỉ cúi đầu chăm chú nhìn những ngón tay được chăm sóc tỉ mỉ của mình, mà nàng không lên tiếng thì ai dám mở miệng! Một canh giờ trôi qua, trong lòng ai thấp thỏm thì càng khẩn trương nhưng chỉ có Mộ Dung Thu vẫn bình tĩnh như không.

Lúc này, nếu có một cây kim rơi xuống thì âm thanh dù có nhỏ đến đâu cũng có thể nghe được rõ ràng.

“Dương Trữ bước lên trả lời.” Mộ Dung Thu chậm chậm ngẩng đầu, đôi mắt có vẻ lười nhác nhưng lại giống như hầm băng làm người ta lạnh thấu xương, khiến cho Dương Trữ liền cảm thấy sợ hãi.

Hắn đang muốn trả lời nhưng miệng lại bị mấy đôi tất bịt chặt, Vân Mai đảo mắt, liền tiến lên kéo mấy đôi vớ ra, thì mũi cắt gà hôi thối sộc vào mũi mọi người.

Thầm trầm phi và Đại phu nhân không thể giấu được vẻ chán ghét khi nhìn Dương Trữ, nam nhân gì mà ăn ở dơ bẩn lại gầy yếu, suốt ngày ăn không ngồi

rồi, khó trách không có nữ tử nào nguyện ý gả cho hần! Nên mới phải bày kế hãm hại Hồng Lăng mới có thể cưới được thế từ.

Mộ Dung Thư nhíu mày, không biết nha đầu Vân Mai đến cùng đã nhét bao nhiêu cú gài vào trong tất? Cuối cùng Dương trụ cũng có thể nói chuyện nhưng miệng bị bịt kín đã lâu nên có hơi tê, một lúc sau mới có thể nói chuyện bình thường. Hần ngẩng đầu nhìn thấy vẻ đẹp quốc sắc thiên hương của Mộ Dung Thư thì không kìm được liền ngây dại, đến khi Dương mụ nhắc nhở thì mới hoàn hồn, liền vội vàng cúi đầu nói: “Tiểu nhân không biết vì sao Vương phi lại trói tiểu nhân?”

“Không biết?” Mộ Dung Thư nhếch môi cười lạnh.

Dương Trụ cảm thấy mình vô tội, cơ bản là hần không có làm gì sai. Bất quá... Hần chợt dạ nhìn về phía Hồng Lăng, lại thấy Hồng Lăng trang điểm lộng lẫy, hai mắt nhất thời hiện lên vẻ dâm dăng, trước kia hần cũng không biết Hồng Lăng xinh đẹp như vậy nhưng lại biết đáng người nàng ta rất hút hồn! Vừa nghĩ đến việc sẽ cưới được nàng, hằng đêm chung chăn chung gối thì mắt càng hiện rõ vẻ dâm dục.

Hồng Lăng gần đến đồ mật, thật muốn bước tới dâm mù ánh mắt hần!

“Con nô tì đã làm sai việc gì, xin Vương phi minh giám, từ trước đến giờ nó là đứa nhát gan, không dám gây chuyện lung tung! Nếu có vô ý xúc phạm Vương phi, xin người hãy nhân từ bỏ qua cho nó.” Dương mụ nhìn con mình lại nhìn đến sắc mặt giận dữ cùng chán ghét của Hồng Lăng, trong lòng cũng rất hận hực, tuy Dương Trụ có nhiều điểm không tốt nhưng cũng là nam tử, mà sớm muộn gì Hồng Lăng cũng sẽ trở thành con dâu của bà, đã không biết bao che cho người nhà còn ra vẻ ghét bỏ, cứ chờ sau khi gả cho Dương Trụ xong, bà ta phải từ từ dạy bảo lại mới được!

Đại phu nhân cũng không dám nói gì, trong tình huống không rõ này mà mở miệng nói thì đúng là bị ngốc rồi.

Thẩm trắc phi luôn âm thầm quan sát Mộ Dung Thư, nàng thừa nhận, từ đầu đến giờ, nàng không thể nào đoán được suy nghĩ của Mộ Dung Thư, thật ra thì Mộ Dung Thư đang định làm gì?

“Sai? Dương mụ, chỉ sợ lỗi của Dương Trụ đã phạm thì ngay cả bản Vương phi muốn tha cũng tha không được!” Mộ Dung Thư cười lạnh một tiếng, ngẩng đầu nhìn Dương trụ, lạnh lùng cực điểm nói, “Dương Trụ, ngươi đã biết lỗi của mình?”

Dương Trụ kinh hãi, đã xảy ra chuyện gì? Hần nhìn Hồng Lăng, chẳng lẽ nàng ta đã mang chuyện hôm qua nói cho Vương phi? “Tiểu nhân biết sai, đáng lẽ tiểu nhân phải đến cầu hôn ngay hôm qua mới phải.” Dứt lời, còn cười với Hồng Lăng, lộ ra cái răng vàng khè.

Dương mụ vừa muốn mở miệng nói nhưng khi nhìn thấy sắc mặt của Thẩm trắc phi thì liền ngậm miệng, tuy vậy bà ta vẫn không yên tâm nên nhìn về phía Mộ Dung Thư.

Mộ Dung Thư cầm ly trà mới pha, nước trà vẫn còn rất nóng, nghe Dương Trụ nói xong liền khinh thường cười lạnh một tiếng, rồi dứt khoát ném thẳng ly trà vào người Dương Trụ.

“Giới cho một tên tiểu nhân có gan làm loạn! Ngươi tưởng bản Vương phi không biết ngươi làm ra chuyện bản thủ gì sao? Ngay cả người bên cạnh ta mà ngươi cũng dám khi dễ!” Mộ Dung Thư nổi giận quát to.

Dương Trụ bị nóng nhất thời kêu to, “A...”

“Chuyện này là sao...?” Thẩm trắc phi nhíu mày, xem chừng chuyện tiếp theo sẽ không đơn giản như nàng nghĩ. Rốt cuộc Dương Trụ đã bị Vương phi nắm được nhược điểm gì?

“Vương phi, này...” Dương mụ khiếp sợ, sao Vương phi lại tức giận như vậy!

“Hồng Lăng là Đại nha hoàn hồi môn của bản Vương phi, gương mặt xinh đẹp mà dáng điệu cũng tốt, Dương Trụ ngươi chỉ là đứa làm công trong chuồng ngựa mà lại dám có gan mơ tưởng đến Hồng Lăng! Rình rập giường bấy dễ làm nhục nàng? Dương Trụ, ngươi quả thật là ăn gan hùm mật gấu rồi!” Mộ Dung Thư lạnh lùng nói, lời này như cái mũi trâm lên người Dương Trụ.

“Cái gì? Vương phi, người hiểu lầm rồi, Hồng Lăng cô nương và tiểu nhân là tình đầu ý hợp, tuyệt đối không phải do tiểu nhân trêu chọc Hồng Lăng cô nương.” Dương Trụ cũng không phải là người ngu ngốc, 'vũ nhục Hồng Lăng' và 'cùng Hồng Lăng tình đầu ý hợp' có ý nghĩa hoàn toàn khác nhau, trời ơi, hần chỉ có thể thừa nhận Hồng Lăng cùng hần tự định chung thân thôi!

Lúc này Đại phu nhân mở miệng nói, “Vương phi, có phải là có hiểu lầm trong chuyện này? Hay lời nói của Hồng Lăng và Dương Trụ có điều bất nhất?”

Thẩm trắc phi chờ câu trả lời của Mộ Dung Thư.

“Phải không? Nhưng bản Vương phi lại không nghĩ như vậy, Hồng Lăng, ngươi kể lại chuyện xảy ra hôm qua đi!” Mộ Dung Thư xoay người nói với Hồng Lăng.

Hồng Lăng gật đầu, tiến lên chỉ tay vào Dương mụ cắn răng nói: “Hôm qua nô tì đến phòng bếp thì gặp Dương mụ, bà ta kêu nô tì đến xem vài mẫu thêu, xem được một lúc thì tên khốn kia đột nhiên xuất hiện phía sau định giật đồ sàm sỡ với nô tì! Thân là một cô nương trong sạch, đòi nào nô tì để hần muốn làm gì thì làm liền định bỏ chạy nhưng hần ăn nói lỗ mãng lại còn uy hiếp nô tì, nô tì có dọa sẽ nói với Vương phi nhưng không ngờ hần lại dám nhục mạ Vương phi, nô tì tức giận nên có xô xát với hần, sau đó lợi dụng cơ hội đẩy cửa chạy trốn.” Nói xong, khóe mắt Hồng Lăng bắt đầu đỏ hoe, rất ủy khuất rơi lệ, sau đó nghẹn ngào nói tiếp: “Lúc nô tì mở cửa phòng ra, liền thấy Dương mụ đứng ở trước cửa, trong viện còn vài người khác, nô tì vì quá tủi nhục nên đã chạy đi. Dù sao thì đây cũng không phải là chuyện gì tốt nên khi về Mai viên nô tì đã không kiềm được tức giận, đem tất cả nói Vương phi, mong

người làm chủ cho nô tì, đừng để danh dự của nô tì hủy trong tay bọn người này!” Mấy lời cuối cùng là nàng nghiêng răng nghiêng lợi mà nói ra, không hề che giấu đi hận ý.

Thẩm trắc phi và Đại phu nhân cùng nhìn Dương Trữ, thấy trên mặt hắn toàn là vết thương thì liền tin lời của Hồng Lăng, dù sao tận mắt thấy mới là sự thật, Dương Trữ này cũng không phải thứ tốt lành gì!

“Người nói vậy! Ta không hề nhục mạ Vương phi! Người là đứa không biết xấu hổ, được ta xem trọng coi như là người có phúc vậy mà người dám vu khống cho ta!” Lửa giận của Dương Trữ xông lên não, liền mất hết lý trí chửi ầm lên, bất kể đây là lúc nào và đang trong tình huống nào và dĩ nhiên cũng không thèm quan tâm có người nào trong phòng.

Dương mụ gấp quá liền tát cho Dương Trữ một bạt tai, “Người nói vớ vẩn gì vậy?”

Dương Trữ bị đánh, tỉnh cả người, liền vội vàng dập đầu với Mộ Dung Thu, “Tiểu nhân quá tức giận nên hồ đồ, nói năng lung tung nhưng lời Hồng Lăng tuyệt đối không phải là sự thật!”

Sau đó, Dương mụ nhìn sắc mặt Mộ Dung Thu liền biết nàng tuyệt đối sẽ không dễ dàng tha cho Dương Trữ, vội vàng cầu xin Thẩm trắc phi: “Thẩm trắc phi, xin người minh giám, con nô tì tuyệt đối không có giống như lời của Hồng Lăng, chắc chắn là Hồng Lăng vu khống hãm hại con nô tì!”

Thẩm trắc phi nhú mày, nàng cũng không ngờ việc này lại phức tạp như thế, đột nhiên nàng liền hiểu ra là ngay từ đầu Mộ Dung Thu đã không có ý định gả Hồng Lăng cho Dương Trữ! Không thể tin được là một đứa nha hoàn mà lại được Mộ Dung Thu xem trọng như thế!

Thật giả của chuyện này mọi người trong phòng đều biết rõ, Dương mụ quả thật đã giăng một cái bẫy, còn lời nói của Hồng Lăng hư hư thật thật không ai nói được, không thể phủ nhận nha đầu này là đứa thông minh.

Thẩm trắc phi không trả lời Dương mụ, bà ta nhất thời bối rối liền nhìn Đại phu nhân nhưng nàng ta chỉ trợn mắt nhìn bà một cái, rồi ngoi lơ.

“Người xem bản Vương phi là người mù sao? Dương mụ, Dương Trữ, các người coi ta là đứa ngốc để lừa gạt?” Mộ Dung Thu cười lạnh một tiếng, giọng nói mang theo sự lạnh lẽo cực độ.

“Vương phi minh giám! Tuyệt đối không phải như Hồng Lăng nói, tiểu nhân cho dù có một trăm lá gan cũng không dám làm như thế!” Dương Trữ gào khóc.

Dương mụ không ngừng dập đầu, khuôn mặt đã tràn đầy nước mắt, “Con nô tì tuy là một hạ nhân tiện nhưng nhân phẩm cũng là tốt! Nếu Hồng Lăng cô nương không đồng ý, sao nàng lại có thể xuất hiện trong phòng của nô tì để gặp riêng con trai nô tì.”

Thật giỏi! Nụ cười của Mộ Dung Thu càng âm trầm.

“Nếu mà các người thà chết cũng không nhận tội thì ta sẽ cho các người được tâm phục khẩu phục. Người đâu, cho mấy nha hoàn ở cùng khu với Dương mụ, còn có mấy bà tử ở phòng bếp đến đây!” Mộ Dung Thu truyền lệnh.

Đúng lúc này, Thẩm trắc phi lại phúc thân hành lễ với Mộ Dung Thu: “Muội vừa nhớ ra còn có chút việc chưa làm xong nên xin cáo lui trước.” Chuyện của Dương mụ vốn không liên quan đến nàng, nếu tiếp tục ở đây cũng không làm được gì, nàng không muốn việc này truyền đến Vương gia, sẽ lại làm người bất mãn.

Nghe vậy, Mộ Dung Thu nhìn Thẩm trắc phi, cười âm áp như gió xuân nói, “Được! Thanh Bình, tiễn Thẩm trắc phi.”

Sau khi Thẩm trắc phi rời khỏi, hy vọng mong manh của Dương mụ cũng vụt tắt, bà ta bất động ngồi bịch xuống đất, trong lòng thầm hiểu Thẩm trắc phi đã quyết định vứt bỏ bà rồi, nàng nhất định sẽ không ra mặt đối nghịch với Mộ Dung Thu. Trong lúc tuyệt vọng, bà ta lại nhìn Đại phu nhân, dù gì thì chuyện này cũng xuất phát từ gợi ý của Đại phu nhân.

Đại phu nhân nheo mắt, âm thầm cắn răng, lập tức đứng dậy nói với Mộ Dung Thu: “Mấy ngày trước, Dương mụ đã nói qua chuyện này với nô tì, nói Dương Trữ có tình ý với Hồng Lăng, hy vọng nô tì có thể khuyến khích, nhưng lúc đó nô tì lại không biết nhân phẩm của Dương Trữ nên mới đồng ý việc này với Dương mụ, nhưng không thể ngờ là Dương Trữ lại có thể làm ra chuyện đê tiện như vậy.” Lời này vừa nói ra đã phui sạch trách nhiệm của nàng.

Mộ Dung Thu gật đầu, lạnh lùng nhìn nàng nói: “Thì ra là thế.” Mặc dù Đại phu nhân phản ứng nhanh nhạy, nhưng đã nàng đã quyết định hôm nay bằng bất cứ giá nào cũng không buông tha cho nàng ta, nhất định phải cho nàng ta một bài học.

Đại phu nhân cúi đầu, nàng biết những lý lẽ của nàng không vững, ai trong phủ mà chẳng biết Dương mụ là người của Thẩm trắc phi? Không cần Thẩm trắc phi mà cầu nàng làm gì?

Dương mụ rất tức giận, nếu không phải chuyện này do Đại phu nhân khuyến khích thì làm sao bà ta lại nảy ra ý định xấu xa như vậy? Thế mà giờ lại dám nói như vậy, còn đẩy hết trách nhiệm cho bà, nhưng dù sao không có bằng chứng, bà ta có muốn phản bác cũng không được.

“Tại sao có thể như vậy?” Dương Trữ thở dài rồi sững sờ nói.

Qua khoảng ba khắc, Thu Cúc liền dẫn mấy người bà tử cùng nha hoàn đến.

Mấy bà tử có chút lo lắng, không biết mình đã phạm sai lầm gì mà bị gọi đến gặp Vương phi, đến khi nhìn thấy Dương mụ và Dương Trữ đang chật vật

quỳ dưới đất liền biết chuyện này có thể liên quan đến bọn họ.

Mộ Dung Thư nhìn mấy người bà tử hỏi: “Hôm qua Hồng Lăng đến phòng bếp để chuẩn bị điểm tâm cho bản Vương phi, nhưng sau đó lại đến phòng Dương mụ, các người đều làm việc trong bếp. Vậy thì hãy nói xem là vì sao Hồng Lăng lại đến phòng Dương mụ?”

“Hồi Vương phi, nô tì nghe Dương mụ nói có vài mẫu thêu mới trong phòng muốn Hồng Lăng cô nương nhìn thử, có vẻ Hồng Lăng cô nương không muốn đi lắm nhưng Dương mụ nài ép quá nên mới đi!” Một bà tử cân trọng nói.

Hai ba người còn lại cũng gật đầu tỏ vẻ tán thành. Dương mụ cau chặt mày, trong lòng khản trương không thôi.

Mộ Dung Thư gật đầu, lại nhìn mấy người nha hoàn hỏi: “Mấy người các người ở cùng một viện với Dương mụ?”

“Vâng ạ.”

“Hôm qua, Hồng Lăng bước ra khỏi phòng Dương mụ với vẻ như thế nào? Còn có, tại sao lúc ấy Dương mụ chỉ đứng trước cửa phòng mà không vào?” Mộ Dung Thư nói.

Một nha hoàn trong đám dè dặt nói: “Lúc ấy Dương mụ đang đứng ngoài cửa, bộ dáng rất khản trương, một lát sau thì thấy Hồng Lăng cô nương vừa mới vào lúc này đi ra. Bọn nô tì nhìn thấy Hồng Lăng cô nương vừa tức giận, vừa giống như chịu không nổi ủy khuất, sau đó liền thấy Dương Trữ quần áo không chỉnh tề đuổi theo.”

“Vậy quần áo Hồng Lăng có chỉnh tề?” Mộ Dung Thư hỏi tiếp.

“Không có.” Mấy nha hoàn đồng thanh trả lời.

Mộ Dung Thư ôn nhu cười khẽ, lại hỏi: “Bản Vương phi muốn biết Dương mụ nói mình không gây chuyện, Dương Trữ nhân phẩm lại tốt, vậy chuyện có đúng như bà nói không?”

Mấy nha hoàn đưa mắt nhìn nhau, rồi sợ hãi nhìn Dương mụ, vừa nhìn thấy ánh mắt cảnh cáo của bà ta, các nàng liền lắc đầu, không dám nhiều lời mà ngay cả đám mấy người bà tử cũng cúi đầu, dù sao Dương mụ cũng là quân sự, hạ nhân như họ làm sao dám chọc vào.

“Các người không dám nói? Được rồi, Vân Mai, người thử nói một chút về Dương Trữ nào!” Mộ Dung Thư lại nhìn về phía Vân Mai ôn nhu nói.

Vân Mai tức giận nhìn Dương Trữ và Dương mụ rồi đến giữa phòng nói: “Đa số người trong phủ đều biết Dương Trữ có thể an ổn ở trong phủ đều là nhờ Dương mụ, nhưng từ trước đến giờ Dương Trữ hết ăn lại nằm, quân sự chuồng ngựa cũng rất bất mãn với hắn, cho nên đã hai mươi mấy tuổi mà vẫn chưa có thể thất là vì vậy. Hơn nữa, từ xưa đến giờ, Dương Trữ luôn thích lêu lổng trong kỹ viện, Hồng Lăng tỷ là người khéo léo, hắn lại dám 'đùa móc mà chòi mâm son' cũng không biết nhìn lại mình có xứng với tỷ ấy không?”

Vài câu nói không thêm che dấu sự khinh miệt khiến cho Dương Trữ mặt đỏ tai bùng, mà hắn lại dám phản bác, dù sao chuyện này là sự thật. Nét mặt của Dương mụ cũng có chút xấu hổ.

Chuyện này càng ngày càng rõ, dù cho Dương mụ có muốn tiếp tục nói dối thì đám nha đầu bà tử trong phòng này cũng dễ dàng đoán được chuyện gì xảy ra. Huống hồ nhìn ý tứ của Vương phi, lần này là Vương phi nhất quyết vì Hồng Lăng mà đòi công đạo, đây chính là điều mà bà không ngờ tới.

“Nô tì biết sai rồi, đều là lỗi của nô tì, là nô tì không biết dạy con mới gây ra chuyện gièm pha như thế này, hãy để nô tì mang nó về dạy dỗ lại, sau này tuyệt đối sẽ không để chuyện như thế này xảy ra nữa!” Dương mụ phản ứng rất nhanh, lập tức dập đầu nhận sai, không đợi Mộ Dung Thư phản ứng kịp, liền kéo Dương Trữ muốn rời đi.

Dương Trữ cũng lao đảo đứng lên, định im lặng mà đi.

“Dương mụ, khi nào thì người lại có quyền lớn hơn cả bản Vương phi vậy? Loại chuyện nghiêm trọng như thế này chỉ cần nói một câu xin lỗi là xong? Chẳng lẽ người cho rằng phủ Nam Dương Vương không có quy củ?” Mộ Dung Thư khép hờ hai mắt, lạnh giọng nói.

Dương mụ và Dương Trữ cùng đứng lại, không dám rời đi, lại xoay người quỳ xuống, hai người cùng dập đầu rồi đồng thanh nói: “Xin Vương phi bớt giận, Vương phi bớt giận.”

“Dương Trữ đang ở vương phủ, nhưng lại to gan lớn mật dám vũ nhục nữ tử, hành vi phạm tội như thế không thể tha thứ được! Mang xuống phạt sau mười đại bản rồi đuổi ra khỏi phủ, cả đời không được phép bước vào vương phủ nữa bước!” Mộ Dung Thư lộ ra tia sáng rét lạnh, không cho cự tuyệt.

Sắc mặt Dương mụ nhất thời tái nhợt, không thể tin nhìn về phía Mộ Dung Thư, bà ta không ngờ hậu quả sẽ nghiêm trọng như thế, vội vàng thất thanh khóc rống nói: “Vương phi tha mạng! Con nô tì thật sự biết sai rồi! Hắn thật sự biết sai rồi!”

“Khóc cái gì khóc, bản Vương phi cũng chưa có lấy mạng hắn! Về phần người, cũng có tội như hắn, dám dung túng cho Dương Trữ ở trong phòng người có ý đồ gây rối với Hồng Lăng hơn nữa còn chỉ đứng ngoài phòng, không có ý ngăn cản, đến hôm nay vẫn còn muốn bao che cho hắn, định bôi nhọ danh dự Hồng Lăng, dựa vào các điều này, người cũng không thể tiếp tục ở lại trong phủ! Lát nữa đến phòng thu chi lĩnh ba tháng tiền lương rồi rời phủ đi!” Mộ Dung Thư nói.

Dương mụ lâm vào tuyệt vọng, tại sao cuối cùng lửa lại đốt đến thân mình thế này? Bà ta không cam lòng, rồi phủ theo cách này thì sau này còn có ai

dám thuê bà ta nữa? Huống hồ bà ta vất vả bao nhiêu năm mới leo được đến vị trí quản sự trong vương phủ, là bà ta hồ đồ, không biết phân biệt tốt xấu, cho rằng Vương phi dễ bị qua mặt bắt nạt, nên mới bị như vậy.

Đợi chút... Nếu chuyện này không phải do Đại phu nhân, thì bà ta căn bản cũng sẽ không rơi vào mức này! Bà ta căm hận nhìn về phía Đại phu nhân đang chột dạ.

“Cũng là do Đại phu nhân nguoi giờ trò quý! Là nguoi nói muốn thiết kế Hồng Lăng gả cho con ta nếu không sao ta dám ra tay! Cũng tại nguoi! Vương phi, tất cả những điều này là do Đại phu nhân chi điểm.” Dương mụ giận dữ chỉ thẳng vào mặt Đại phu nhân, nói với Mộ Dung Thu.

Đại phu nhân thấp nhòm không yên, sau đó bật dậy, mắng to: “Bịa đặt! Dương mụ, nếu không muốn vào gặp quan phủ thì không gây chuyện!”

“Hừ! Dù sao ta cũng đã làm việc ở vương phủ, ta không sợ! Nguoi không để ta sống thoải mái thì ta tuyệt đối cũng sẽ không cho nguoi yên ổn!” Dương mụ cũng đứng lên, trên mặt hoàn toàn không có một chút sợ hãi nói.

“Chẳng qua ta nhận thấy nguoi vì vương phủ đã làm không ít việc nên muốn tìm cho nguoi một mối hôn sự, tuy có đề nghị Hồng Lăng nhưng khi nào thì ta kêu nguoi tính kế phá hồng danh dự của nàng ta?” Đại phu nhân nổi giận, liền mang hết tâm tư trong lòng nói ra hết.

Mộ Dung Thu nhếch miệng cười, nàng bày nhiều cái bẫy như vậy chính là vì trò vui trước mắt! “Thì ra là việc này lại có liên quan với Đại phu nhân... Nhưng mà bản Vương phi lại không tin Đại phu nhân là người ngoan độc như thế, nhưng mà Dương mụ lại nói chắc chắn như vậy thì bản Vương phi cũng không thể xử sự quá mức thiên vị!”

Đại phu nhân hận nghiền răng nghiền lợi, từng giọt mồ hôi lạnh từ trán chảy xuống, trong lòng bất an, hướng Mộ Dung Thu giải thích: “Vương phi hãy tin nô tì, là lão nô này ăn nói lung tung.”

“Bản Vương phi cũng muốn tin nguoi, nhưng việc gì cũng phải có chứng cứ chứ? Đến đây thì bản Vương phi cũng hơi mệt, chuyện này ai đúng ai sai, bản Vương phi liền giao cho Thẩm trắc phi giải quyết! Hồng Lăng, nguoi dẫn Đại phu nhân cùng Dương mụ đến gặp Thẩm trắc phi đi.” Thanh âm Mộ Dung Thu hết sức ôn nhu, sự ngoan độc vừa rồi giống như chưa từng xuất hiện. Chỉ sợ Đại phu nhân nghĩ như thế nào cũng không ra là Mộ Dung Thu đùa giỡn cả nửa ngày mà mục tiêu không phải là Dương mụ, cũng không phải là Dương Trụ mà chính là là nàng!

Thật ra thì Mộ Dung Thu muốn tự tay giải quyết Dương mụ cùng Đại phu nhân nhưng hôm nay lại có Thẩm trắc phi tham dự vào, nàng đột nhiên cảm giác nếu mình đích thân ra tay thì có chút không ổn, dù sao Dương mụ và Đại phu nhân đều có quan hệ rất thân thiết với Thẩm trắc phi, vậy nếu để nàng ta giải quyết thì kết quả sẽ như thế nào?

Nàng thật mong chờ đi, có lẽ hiệu quả so với nàng tự mình xuất thủ càng tốt đấy chứ.

Lời vừa nói ra, Đại phu nhân cùng Dương mụ đều thở phào nhẹ nhõm, có lẽ đến chỗ Thẩm trắc phi thì chuyện này sẽ được giải quyết dễ dàng nên cả hai đều không phản đối, ngoan ngoãn đi theo Hồng Lăng đến Trúc viên.

Khi Dương mụ rời khỏi, nhìn Dương Trụ đang bị mấy người hạ nhân kéo xuống trong mắt tràn ngập đau lòng nhưng không còn cách nào khác, bà chỉ hy vọng có thể cầu xin được Thẩm trắc phi đừng đuổi ra khỏi vương phủ, thì ngày sau của Dương Trụ sẽ tốt hơn.

Tất cả đều đã đi, căn phòng liền khôi phục lại sự yên tĩnh vốn có, Thu Cúc liền đốt hương để xua đi mùi cứt gà =.=, sau khi đã làm xong mọi thứ thì liền rót cho Mộ Dung Thu một ly trà rồi khó hiểu hỏi: “Vương phi là định tha cho Đại phu nhân và Dương mụ sao?” Dương mụ là người của Thẩm trắc phi nên chắc chắn Thẩm trắc phi sẽ tìm cách giải vây cho bà ta.

Mộ Dung Thu nhấp một ngụm trà, cười nói: “Nếu Thẩm trắc phi ra tay, chỉ sợ còn ác liệt hơn bản Vương phi nữa kia.”

“Hả?” Thu Cúc mờ mịt hỏi.

“Nha đầu này, ngày thường nguoi cực kì thông minh nhưng sao bây giờ lại hồ đồ như thế? Chuyện của Dương mụ và Đại phu nhân ở chỗ của chúng ta sợ rằng toàn bộ người trong vương phủ đã biết, nếu Thẩm trắc phi muốn giữ danh dự thì bắt buộc phải nghiêm trị Đại phu nhân và Dương mụ.” Nếu đã vậy, tội gì nàng phải cực khổ động thủ để đắc tội với người khác? Dù sao lộ quá nhiều sự sắc bén cũng không có tốt, nếu không thì làm gì cũng sẽ không còn quyết tiết. Huống hồ gì, người duy nhất trong phủ Nam Dương Vương này có thể chân chính quyết định sống chết của người khác chỉ có Vũ Văn Mặc.

Quan trọng nhất là nàng đã cho Đại phu nhân một cái cảnh cáo, nếu sau này còn dám gây ra chuyện như thế này nữa thì cho dù có được Vũ Văn Mặc và Thẩm trắc phi bảo vệ thì nàng cũng quyết lấy được mạng nàng ta mới thôi!

Ăn xong cơm chiều, Mộ Dung Thu quay về phòng tiếp tục xem bản đồ của vùng Giang Bắc, trên bản đồ có vẽ rõ địa thế của vùng Giang Bắc, nhìn qua thì có hơi giống với vùng Hắc Long Giang, tỉnh Cát Nhĩ Tân ở thời hiện đại! Đất thì đều là đất thịt nhưng tại sao đất tốt như vậy mà năm năm nay cả một hột thóc cũng không thu được? Nói năm nay có giặc châu chấu vậy mấy năm trước thì sao? Đất thịt phì nhiêu như vậy thì rất thích hợp để trồng lúa nước, ngô, đậu nành... nói chung là cây nông nghiệp, chỉ cần gieo trồng trong điều kiện bình thường sẽ có thu hoạch, nàng nhìn kỹ một hồi mới phát hiện điểm trọng yếu nhất!

Nguồn nước ở vùng này cực ít! Hơn nữa hai năm gần đây hoàn toàn khô hạn! Mọi người đều chọn gieo trồng loại cây cần nhiều nước không chịu trồng lúa nước!

Thật ra vấn đề này cũng không khó giải quyết nhưng nó lại là cả một công trình vĩ đại.

“Vương phi, nô tì đã về.” Ngoài cửa truyền đến giọng nói của Hồng Lăng.

“Vào đi.”

Hồng Lăng vừa vào liền cung kính hành lễ với Mộ Dung Thụ nói: “Nô tì vừa từ Trúc viên về.”

“Ừ, giải quyết việc này mất cả buổi trưa?” Mộ Dung Thụ nhẹ giọng hỏi, chuyện nhỏ như vậy mà Thẩm trắc phi lại mất cả nửa ngày để giải quyết, xem ra là nàng đã đánh giá cao Thẩm trắc phi rồi.

“Hồi Vương phi, nguyên buổi trưa, Thẩm trắc phi tra rõ chân tướng sự việc sau đó đuổi Dương mụ ra khỏi phủ, ngay cả ba tháng lương cũng không cho! Còn về Đại phu nhân thì phạt ba năm nguyệt ngân kèm vài lời cảnh cáo. Thật ra cũng chẳng giải quyết được việc gì.” Hồng Lăng nhỏ giọng trả lời. Nàng thật không ngờ việc này do một tay Đại phu nhân bày ra. Nếu không có Vương phi che chở, thì có lẽ nàng cũng không có lựa chọn nào khác, đành ủy khuất mà gả cho Dương Trữ.

Nghe vậy, Mộ Dung Thụ đang cúi đầu đọc sách liền ngẩng lên nhìn Hồng Lăng, hơi nhíu mi hỏi, “Vì sao?”

Hồng Lăng biết là Mộ Dung Thụ đang hỏi về Đại phu nhân, liền trả lời: “Thẩm trắc phi nói, dù sao Đại phu nhân cũng là nữ nhân của Vương gia, chẳng ai là hoàn mỹ, khó tránh khỏi phạm phải sai lầm, Đại phu nhân cũng chỉ có ý tốt nhưng không ngờ Dương mụ lại làm ra chuyện tác tệ như vậy, may mà chưa gây ra hậu quả nghiêm trọng nên phạt ba năm nguyệt ngân, đuổi Dương mụ ra khỏi phủ xem như đã là một câu trả lời hợp lý cho nô tì rồi.”

Mộ Dung Thụ khép hờ mắt, Thẩm trắc phi thông qua việc bảo vệ Đại phu nhân muốn nói cho nàng biết: cho dù nàng là Vương phi nhưng chuyện trong phủ cũng không phải do nàng quyết định. Nhưng mà Thẩm trắc phi coi như cũng chưa cho nàng ít thể diện, lại xuống tay ngoan độc với Dương mụ như vậy!

Khóe môi hơi cong lên, thềm mắng một tiếng, YD!

“Ủy khuất không?” Mộ Dung Thụ nhìn rõ sự ủy khuất của Hồng Lăng, nhẹ giọng hỏi.

Hai mắt Hồng Lăng sưng đỏ, một giọt thanh lệ tràn mi, cắn răng gật đầu nói: “Thực ra dù cho chuyện này không phải do Đại phu nhân ra tay thì Đại phu nhân vẫn là chủ tử, còn nô tì muôn đời vẫn là nô tì! Chuyện này nếu không phải Vương phi xem trọng nô tì thì hôm nay nô tì chỉ có thể ủy khuất mà gả cho Dương Trữ, kết quả như vậy cũng không ủy khuất gì nô tì.”

“Nhìn qua lần này Đại phu nhân là muốn đối phó với người, nhưng mục tiêu lại là bản Vương phi. Thông qua chuyện này, nàng ta tuyệt đối không dám xuống tay với người bên cạnh ta nữa, mà Hồng Lăng, đến lúc nào đó, bản Vương phi nhất định cho người chọn.” Mộ Dung Thụ dịu dàng cười nói, nha đầu này là rất đáng thương.

Thế nhưng, ở trên đời này, nữ nhân nào mà không đáng thương? Nói chi xa, chỉ nói đến nữ nhân trong vương phủ này, có ai sống mà không phải nơm nớp lo sợ, dè dặt cẩn trọng?

Thẩm trắc phi vui vẻ? Nàng ta lấy Vũ Văn Mặc làm trung tâm cho cuộc đời mình đến quên mất cả bản thân, mấy vị phu nhân kia không phải cũng giống như thế sao?

Hồng Lăng kinh ngạc, không thể tin nhìn Mộ Dung Thụ, Vương phi nói là sau này nàng có thể lựa chọn gả cho ai? Đây là điều nàng nằm mơ cũng không dám! Nàng liền quý xuống đất, dập đầu không dừng, “Nô tì có phúc ba đời mới có thể hầu hạ người! Nhất định ngày sau sẽ vì Vương phi, có chết cũng cam lòng.”

Nghe vậy, Mộ Dung Thụ lắc đầu cười, “Nha đầu ngốc, trở về nghỉ ngơi thật cho tốt đi, không cần để chuyện hôm nay ở trong lòng nữa.”

“Vâng ạ.”

Trúc viên

“Đuổi Dương mụ đi rồi thì phòng bếp cần một quản sự mới, bây giờ thì Vương phi và Thẩm trắc phi cùng cầm quyền, lần này muốn bố trí người của mình thành quản sự phòng bếp sợ rằng không phải chuyện dễ dàng! Thật ra lần này là Đại phu nhân sai, sao lại phải đuổi Dương mụ?” Tú Ngọc có chút không hiểu hỏi.

Thẩm trắc phi hơi nhăn mày, nhìn vàng trắng khuyết ngoài cửa sổ, khóe môi khẽ cười lạnh: “Không đuổi Dương mụ thì không được, Vương phi đã không chấp nhận được bà ta nữa rồi! Về phần Đại phu nhân, Vương phi căn bản không để vào mắt.” Dù sao, chuyện hôm nay, từ lúc bắt đầu cho đến lúc kết thúc đều nằm trong tay Mộ Dung Thụ, mà việc duy nhất nàng có thể làm là bảo vệ Đại phu nhân cũng như bảo vệ địa vị của nàng ta ở trong vương phủ.

“Dương mụ thật là hồ đồ, lại cam tâm bị Đại phu nhân lợi dụng, kết quả một mình chịu kết cục thảm như vậy! Nói gì thì Hồng Lăng cũng là nha hoàn hồi môn của Vương phi, nếu nàng không làm thiếp của Vương gia thì đứa con vô liêm sỉ của bà ta cũng không có cửa!” Tú Ngọc hơi bất mãn nói, phòng bếp là nơi có nhiều thị phi, nếu quản sự không phải là người của Thẩm trắc phi mà là người của Vương phi thì sau này quyền hành của Trắc phi sẽ bị thu hẹp đi.

“Việc này không thể nhiều lời.” Thẩm trắc phi trầm giọng nói.

“Vâng ạ.”

“Hôm nay Vương gia lại nghỉ ngơi ở thư phòng? Chuyện vùng Giang Bắc thật sự khó giải quyết đến vậy sao?” Thảm trắc phi trầm giọng hỏi, nếu nàng như có thể thì nàng thật sự hy vọng có thể giúp hắn. Đáng tiếc, chuyện nàng gỏi thì chỉ là quản lý mọi chuyện trong trạch viện, còn chuyện của nam nhân thì nàng hoàn toàn không biết.

Tú Ngọc gật đầu: “Hôm nay Vương gia không lâm triều, vẫn chỉ ở trong thư phòng, xem ra chuyện tình của vùng Giang Bắc thật sự rất khó giải quyết.”

“Nói phòng bếp hâm cho Vương gia một chén canh thịt.” Thảm trắc phi thờ dãi, sau đó nói.

“Vâng ạ.”

Bắc uyển

Đại phu nhân nằm ở trên giường nhưng lại không thể ngủ được. Chuyện xảy ra lúc sáng vẫn quanh quẩn trong đầu nàng, thân thể không nhịn được liên run rẩy, bây giờ nghĩ lại mới thấy Mộ Dung Thu thật đáng sợ! Chuyện hôm nay, nàng đã bị tính kế ngay từ đầu!

Dương mộ rơi vào kết cục như vậy không những chỉ có Mộ Dung Thu cho nàng cảnh cáo mà Thảm trắc phi cũng đã cảnh báo nàng nên hiểu rõ thân phận của mình!

Nếu như chuyện này lại xảy ra một lần nữa, kết cục của nàng nhất định sẽ còn thê thảm hơn so với Tam phu nhân!

Nàng chợt nhớ tới Thiên Như, Dương mộ bỗng nhiên tính kế Hồng Lăng cùng với Thiên Như là người trung gian truyền lời có liên quan? Đại phu nhân nhắm chặt mắt lại, nghiền răng, nếu như nha đầu này dám ở sau lưng nàng giở trò thì nàng nhất định sẽ không bỏ qua! Nhất định sẽ không bỏ qua!

Ngày hôm sau, Thảm trắc phi đích thân đến Mai viên tìm Mộ Dung Thu để thương lượng việc chọn quân sự phòng bếp mới, Thảm trắc phi đề nghị vài người để chọn ra một nhưng Mộ Dung Thu chỉ nhẹ nhàng cười nói: “Bây giờ Dương mộ đã rời phủ, mấy bà tử kia cũng thể quân sự! Cứ để đó quan sát một thời gian đi, mấy ngày tới cứ để cho Thu Cúc đến phòng bếp giám sát, đợi cho tình hình trong phòng bếp ổn định chúng ta mới bàn đến chuyện chọn người mới.”

Thảm trắc phi nhủ mảy, lập tức cười nói: “Cứ làm theo lời của tỷ, nhưng chỉ có một mình Thu Cúc thì khó để cho đám bá tử trong bếp xem trọng, để muội sai Tú Ngọc cùng đi với Thu Cúc, có hai người khi xảy ra chuyện thì cũng dễ dàng giải quyết hơn.”

“Như vậy cũng được.” Mộ Dung Thu không hề phản đối, trong lòng Thảm trắc phi suy tính gì thì lời nói đã rất rõ ràng rồi.

Chiều hôm đó, Thu Cúc cùng Tú Ngọc đến phòng bếp giám sát, cũng không có chuyện gì xảy ra! Cả hai đều là người thông minh, ngoài thì luôn đối xử thân thiết như tỷ muội, vì vậy, không khí trong phòng bếp cực kỳ bình thường.

Mấy ngày sau

Dùng cơm xong, Mộ Dung Thu liền đi ngủ trưa.

Không được bao lâu, nàng liền cảm giác được trong phòng có hơi thở xa lạ, theo bản năng liền mở mắt, chỉ thấy bóng lưng của một nam nhân, hắn đang đứng trước bàn chuyên chú xem gì đó, vừa đọc vừa khẽ khàng lật sách.

Mộ Dung Thu chậm rãi ngồi dậy, mặc thêm quần áo, xuống giường, định mang giày vào. Vừa lúc hắn xoay người, thấy Mộ Dung Thu đã tỉnh giấc, hơi kinh ngạc hỏi: “Bản Vương đánh thức nàng?”

“Không, thần thiếp đã ngủ được nửa canh giờ, cũng nên thức dậy rồi.” Mộ Dung Thu mỉm cười nói sau đó lại xoay người xỏ giày. Vũ Văn Mặc lại dời mắt nhìn đến bản đồ cùng tập thư, cúi đầu, giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng hỏi: “Vương phi có hứng thú với chuyện vùng Giang Bắc?”

Mộ Dung Thu đang mang giày, tay hơi khựng lại một chút rồi nhủ mi nói: “Thần thiếp đã sớm nghe qua thăm trạng của vùng Giang Bắc nên vẫn canh cánh trong lòng.”

“Không thể ngờ Vương phi lại có lòng như thế. Chỉ không biết là Vương phi về gì trong tờ giấy này?” Vũ Văn Mặc gật đầu, sau đó lấy từ trong đồng giấy trên bàn ra một tờ có phác họa những thứ mà hắn không hiểu, hỏi Mộ Dung Thu.

Mộ Dung Thu nhìn sang, thì ra là bản vẽ mà hai ngày trước nàng đã phác họa, chủ yếu là về hệ thống thủy lợi.

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55

Đây chỉ mới là bản họa, chưa được tính toán cẩn thận nên khi bị Vũ Văn Mặc hỏi thì nàng có hơi sùng sốt.

Vũ Văn Mặc thấy nàng im lặng, liền cúi đầu nhìn bản họa đến thất thần.

Mộ Dung Thụ quan sát vẻ mặt của hắn rồi ngồi xuống bàn trang điểm, chải lại tóc, khi mọi thứ xong thì liền đến gần Vũ Văn Mặc.

Khi nàng nhìn sang thì thấy Vũ Văn Mặc cau mày thật chặt, nghiêm túc nghiên cứu bản họa, cảm nhận được Mộ Dung Thụ đến gần nên hắn nghiêm trọng nói: “Tình hình thiên tai rất nghiêm trọng, nạn dân vô số, gian dân cướp bóc xảy ra như cơm bữa, dân chúng vì đói mà cái gì cũng ăn ngay cả bùn đất, rễ cây thậm chí là xác người, súc vật chết cũng không chừa! Vì sự sống, có người đã bán vợ bán con rồi kỹ viện mọc lên như nấm, cho dù triều đình có phát chẩn giúp nạn thì cũng chỉ như muối bỏ biển, không giải quyết được gì.”

“Vị như triều đình cứu trợ lại mười vạn gánh lương thực, sợ rằng đến tay dân chúng thì chỉ còn khoảng một hai ngàn gánh mà thôi, đây cũng chỉ là ví dụ.” Khóe môi Mộ Dung Thụ gợi lên, ẩn vài phần khinh thường nói, nàng không tin Vũ Văn Mặc không biết chuyện này.

Vũ Văn Mặc ngẩng đầu, con ngươi sâu như đầm nước chăm chú nhìn nàng, hình như là có ngạc nhiên cùng với tò mò nhưng chỉ trong nháy mắt, khóe miệng của hắn nở nụ cười trào phúng: “Không thể tin được, một nữ nhân như nàng cũng biết việc tham ô của bọn quan viên trong triều đình.” Tuy nói là tiên cứu trợ thiên tai của triều đình nhưng hơn phân nửa đó đã chui vào túi của bọn quan lại địa phương rồi, tuy hắn biết nhưng đành chịu! Trước mắt, quan trọng nhất là cứu giúp dân chúng thoát khỏi cảnh khổ cực này.

Trong trí nhớ của Mộ Dung Thụ, Vũ Văn Mặc rất lạnh tình, đối với Thẩm trắc phi nhìn như có tình cũng như vô tình, đối nữ nhân khác thì vô cùng lạnh nhạt, mà khi đối mặt với nỗi khổ của dân chúng thì hắn tuy có nhiều trở ngại nhưng rất muốn cứu dân chúng. Hôm nay hắn đến gặp nàng, có lẽ là vì chuyện hôm qua, dù gì thì cũng liên quan đến Đại phu nhân, ánh mắt của nàng nhìn thoáng Vũ Văn Mặc sau đó lại nhìn bản họa ôn nhu nói: “Muốn giải quyết khổ hạn cùng nạn châu chấu thì cũng không có khó lắm.”

Nàng vừa dứt lời, Vũ Văn Mặc liền không thể tin nhìn về phía nàng.

“Muốn có nước để tưới tiêu thì phải đào con kênh, muốn tránh châu chấu phá hoại mùa màng thì phải phun thuốc, còn cây trồng giảm sản lượng thì phải căn cứ vào độ màu mỡ của đất để lựa chọn cây trồng thích hợp, sau đó bón phân. Không tới hai năm sẽ có thể được như mong muốn!” Mộ Dung Thụ bình tĩnh nói, liền không tự giác nói ra vài từ hiện đại.

Lời nói nghe thì đơn giản nhưng nội dung cùng dáng vẻ bình tĩnh của Mộ Dung Thụ đã khiến cho Vũ Văn Mặc cũng có chút tin tưởng, ánh mắt hắn sáng lên nói, “Con kênh? Phun thuốc? Bón phân?” Hắn không hiểu ba từ này có nghĩa là gì nhưng hắn có cảm giác đây là chìa khóa cho vấn đề nan giải này!

Thấy gương mặt mờ mờ cùng ánh mắt trông mong của hắn, Mộ Dung Thụ khẽ cười nói: “Con kênh là chính là một hệ thống chuyên dùng để tưới tiêu hoặc phục vụ cho việc ăn uống, phun thuốc là thuốc nước dùng để diệt châu chấu, không cho nó phá hoại mùa màng, còn bón phân là dùng nước bài tiết của người hay súc vật để bón đất làm tăng độ phì nhiêu làm cho cây cối tươi tốt hơn.” Vũ Văn Mặc nghe thì đã hiểu một chút nhưng hắn vẫn chưa hình dung được, đôi mày của Vũ Văn Mặc khẽ cau lại nhưng tia sáng trong mắt càng thêm sáng, dường như nữ nhân này có thể giải quyết được vấn đề khó khăn đã làm hắn phiền lòng nhiều ngày nay. “Nói thì đơn giản như vậy nhưng nếu không có cách làm cụ thể thì cũng như không.”

Mộ Dung Thụ là người thông minh, đương nhiên là hiểu là hắn đang thương lượng với nàng nhưng vẫn cố ý chất vấn hơn. Bất quá... phương án thì có thể đưa nhưng không thể đưa miễn phí được!

Nàng cong môi, vươn tay lấy lại bức họa trong tay hắn, cười nói: “Thần thiếp có thể đưa gia phương án cụ thể nhưng gia phải đáp ứng thần thiếp một chuyện.”

“Chuyện gì?” Quả nhiên, chân mày vừa giãn ra lại cau chặt.

“Yên tâm, việc này sẽ không làm gia khó xử, không chừng còn có thể làm gia đỡ phò nhẽ nhỡ nữa kia! Nhưng xin gia thứ lỗi vì bây giờ thần thiếp không thể nói ra việc này, mong gia lượng thứ.” Mộ Dung Thụ cười nói.

Vũ Văn Mặc nghe vậy, mày vẫn cay chặt, nhưng khi hắn cúi đầu nhìn thoáng qua bản họa thì chân mày dần dần giãn ra, gật đầu nói: “Được!” Chỉ cần cứu được dân chúng, đáp ứng một yêu cầu của nàng thì có làm sao? Huống hồ, nếu nàng có thể giải quyết việc này, đừng nói là một yêu cầu, dù mười hay một trăm cái thì hắn cũng sẵn sàng đáp ứng.

Mộ Dung Thụ thấy hắn đáp ứng, liền mỉm cười rồi đem bản đồ cùng bức họa đặt lên trên bàn, mài mực rồi cầm bút bắt đầu vẽ, con kênh này vẫn chưa hoàn chỉnh, các tính toán cũng chưa chuẩn xác nên cần phải có thời gian để hoàn thành. Nàng ngẩng đầu nói với Vũ Văn Mặc: “Xin gia chờ một chút.”

Dứt lời, nàng liền bắt tay vào việc tính toán, Vũ Văn Mặc xem nhưng không hiểu các hình vẽ cùng nàng đang tính toán cái gì. Vốn tập trung vào những gì nàng vẽ trên giấy, nhưng xem mãi cũng không hiểu nên hắn dời mắt đi lại lơ đãng rơi vào gương mặt xinh đẹp của Mộ Dung Thụ.

Da của nàng rất đẹp, có thể là do vừa ngủ dậy nên trắng nõn trong suốt, nhìn gần thì không thấy lỗ chân lông, tia nắng mặt trời chiếu vào người nàng, rơi vào tóc của nàng khiến tóc nàng như được bao bọc trong một tầng ánh sáng ấm áp. Lúc nàng chuyên tâm, ánh mắt sắc bén được thu về thì hắn lại thấy được ở nàng sự tự tin mà không có bất kỳ nữ nhân nào có thể có!

Nàng hơi cau mày, ngừng bút, thoáng trầm tư sau một lúc thì lại tiếp tục vẽ. Đột nhiên, hắn có cảm giác muốn vươn tay vuốt ve mái tóc đó để xác định nữ nhân trước mắt không phải là một ảo ảnh, nhưng khi hắn thật sự vươn tay, cách mặt nàng khoảng vài phân thì nghe nhịp tim mình đập rất mạnh. Lúc

này, Mộ Dung Thụ vừa ngẩng đầu lên, hần nhanh chóng thu tay lại.

“Xong rồi.” Mộ Dung Thụ ngẩng đầu nhìn hần nói.

Vũ Văn Mặc gật đầu, cúi đầu nhìn bản họa, mày khẽ cau. Mộ Dung Thụ đương nhiên hiểu là vì sao hần cau mày, người cổ đại thì làm sao hiểu được những thứ này liền mở miệng giải thích: “Đây là bức họa chi tiết của hệ thống kênh đào. Nhìn vào bản đồ thì vùng Giang Bắc cũng không phải là vùng khô hạn, nơi này, hai mùa xuân hạ đều có mưa, chẳng qua sông quá ngắn mà ruộng lại còn cách sông khá xa, chỉ cần đào kênh là có thể đảm bảo nguồn nước.”

Giọng nói của nàng dịu dàng, nhưng lại mang theo vẻ bình tĩnh cùng tự tin hiếm thấy, hần không thể phủ định lời nàng nói là sự thật nên rất nghiêm túc nghe nàng nói.

“Gia xem, đây là nơi con kênh bắt đầu. . .” Mộ Dung Thụ rút tay ra khỏi bản đồ, chỉ vào bản họa, ngón tay nàng chỉ đến đâu thì lại tỉ mỉ giải thích đến đó, Vũ Văn Mặc tuy chưa bao giờ nghe đến những điều này nhưng Mộ Dung Thụ là một cô giáo giỏi nên cũng không nói lòng vòng mà chỉ nói vào những điểm trọng yếu khiến hần vừa nghe đã hiểu. Càng nghe, đôi mắt của Vũ Văn Mặc càng sáng, những điều nan giải làm cho hần không ngủ yên mấy ngày nay, nhưng chỉ bằng một bức họa nhìn thì đơn giản nhưng cũng rất phức tạp của nàng mà dần dần biến mất.

Nàng thật thông minh!

Một nữ nhân nơi khuê phòng lại có trí tuệ như thế!

Vũ Văn Mặc vô cùng kinh ngạc, nhưng lúc này kinh ngạc cũng không quan trọng bằng việc giải quyết vấn đề trước mắt, hần cũng không ngại ngần mà chỉ vào những chỗ không hiểu để Mộ Dung Thụ cẩn thận giải thích.

Đợi đến khi hiểu hoàn toàn, Vũ Văn Mặc liền cao hứng nói: “Tốt! Tốt lắm! Tốt lắm!”

Tiếp theo, Mộ Dung Thụ lại nói về các loại được vật có thể làm nông được, đây chẳng qua là ít nguyên tắc hóa học, phương pháp đơn giản, dù sao thời cổ đại, đất rộng của nhiều, rất nhiều thứ không có ở hiện đại nhưng lại có ở cổ đại, chỉ cần động não một chút, tận dụng vật này vật kia thì cũng đạt được kết quả như mong muốn.

“Về phân phân, thật ra chính là phân của người và động vật.”

“Vì sao? Phân là bài tiết, rất hôi thối.” Vũ Văn Mặc nhú mày hỏi.

Mộ Dung Thụ lắc đầu nói: “Không phải, thực ra thì thành phần của phân gồm rất nhiều chất có thể cung cấp chất dinh dưỡng cho đất, làm đất phì nhiêu.” Nàng vốn định nói là phân thuộc về chất hữu cơ, nhưng hần làm sao mà biết! “Gia không thấy hoa mọc trên bãi phân trâu luôn xinh đẹp hơn hoa ở các chỗ khác sao?”

Haizz... Sắp đến giờ cơm tối rồi mà lại cùng hần nói tới nói lui cái vụ phân này, thật là ảnh hưởng đến khẩu vị!

Đôi mắt đen của Vũ Văn Mặc mờ to, hoa trên phân trâu? Có người trồng hoa trên đống phân trâu sao? Làm như vậy chẳng phải là hủy hoại bông hoa đó? “Không thể ngờ là kiến thức của Vương phi lại rộng rãi như vậy, chắc là lúc còn ở phủ Tướng quân, Mộ Dung Tướng quân đều mang hết những chuyện đã chứng kiến bên ngoài kể lại cho nàng nghe.”

Mộ Dung Thụ ghen lời, chợt nhớ tới đến nàng đang nói chuyện với một cô nhân, trong nhận thức của hần hay nói đúng hơn nhận thức chung của thời đại này, nữ tử vô tài mới có đức, hơn nữa cho dù nam nhân có từ Nam ra Bắc cũng không thể biết nhiều như vậy. Hần hoài nghi cũng là hợp lý.

“Gia, nếu không tin có thể không làm nhưng nếu gia đã tin thần thiếp, tạm thời thử một năm, dù sao cũng không có hại gì cho dân chúng.” Mộ Dung Thụ nhẹ giọng nói.

“Rất tốt.” Vũ Văn Mặc gật đầu.

Thấy hần không hỏi nữa, Mộ Dung Thụ nhấp một ngụm trà, đảo mắt một vòng rồi nói: “Khí hậu vùng Giang Bắc mùa xuân ẩm áp, mùa đông lại lạnh, không thích hợp gieo trồng tiểu mạch, không bằng gia hãy đề nghị dân chúng chỉ nên tập trung trồng lúa nước, đậu tương và ngô! Hơn nữa, hàng năm vào mùa xuân liền tiến hành cải tạo lại đất.”

May mà Vũ Văn Mặc không tiếp tục hỏi, nếu không thì Mộ Dung Thụ lại phải giải thích sự khác nhau giữa lúa nước và các loại cây khác, vì sao cây này thích hợp gieo trồng trên đất thịt còn cây kia thì không!

“Điểm quan trọng nhất là bây giờ đã cuối thu, trời sắp chuyển đông, dân chúng còn phải chờ một năm nữa, trong thời gian này phải giải quyết cái ăn cho dân chúng thế nào mới là vấn đề cần thiết? Thần thiếp có một phương pháp, gia có thể tham khảo.” Mộ Dung Thụ cúi đầu, đáy mắt hiện lên một chút tính kế.

Bất tri bất giác, không biết từ lúc nào Vũ Văn Mặc đã mang một cái ghế dựa ngồi đối diện nàng, nghe lời của nàng, mày càng nhú chặt.

“Kinh thành thủ phủ - Đỗ gia, cũng chính là nhà nương của Đại phu nhân, gia tài bạc triệu, chỉ cần một góp một chút cũng đã có thể tạm thời giúp dân chúng qua cơn hoạn nạn này, sau đó thì triều đình lại tiếp tục phát chẩn cứu nạn thiên tai thì vấn đề sẽ được giải quyết dễ dàng. Thiếp thân còn nghe nói, huynh trưởng của Đại phu nhân ăn toàn là cao lương mỹ vị, mỗi bữa ăn tốn không dưới ngàn lượng bạc, đi kỹ viện cũng cả ngàn lượng, mà trên chộc nữ

tử nhà lành cũng mất hơn ngàn lượng, mua một con ngựa cũng tiêu ngàn lượng, gia xem, chỉ trong một ngày đã có thể tiêu đến năm ngàn lượng rồi mà số tiền này thì có thể đổi được năm trăm gánh gạo.” Mộ Dung Thụ bình thần nói.

Dứt lời, nàng cũng không nhìn đến sắc mặt của Vũ Văn Mặc mà đứng lên rồi đi đến bên cửa sổ, mở cửa, ngay lập tức một làn gió tươi mát tràn vào phòng tạo cảm giác thoải mái. Vũ Văn Mặc nhìn nàng, trong đôi mắt lạnh lẽo ngàn năm đó lại ần ần hiện hiện ý cười. Đại phu nhân? Nhớ tới lời của quản gia về việc hôm qua, khỏe môi hân hơi nhếch lên. Trong lúc lơ đãng, Mộ Dung Thụ chạm phải ánh mắt của hân, nàng có cảm giác hân đã phát hiện ra tâm tư mình, cũng có chút chột dạ nhưng nét mặt vẫn tươi cười như hoa nói: “Bất quá, thần thiếp chỉ suy nghĩ cho dân chúng mà thôi, tuyệt đối không có ý khác.”

Trúc viên

“Vương gia đến Mai viên, nghe nói lúc Vương gia rời khỏi đó trên mặt còn có ý cười.” Nha hoàn bậc hai của Trúc viên - Phán Nhi hốt hoảng chạy vào trong phòng nói với Thẩm trắc phi đang ngồi thêu áo choàng.

Thẩm trắc phi nghe vậy liền giật mình, kim đâm vào ngón tay, máu nhỏ thành từng giọt, khẽ nhủ mày. Phán Nhi thấy thế, kinh hô: “Thẩm trắc phi!” Nàng lập tức cầm khăn lau sạch vết máu trên tay Thẩm trắc phi, may mà máu đã ngừng chảy, Phán Nhi thở phào một hơi nhẹ nhõm.

“Ta không sao, Vương gia đi Mai viên lúc nào? Ở đó bao lâu?” Thẩm trắc phi nhìn vào áo choàng rồi vuốt ve nó, áo choàng này là nàng dùng cả tấm lòng để may tặng hân. Trời đã vào thu, không tới hai tháng nữa là đến mùa đông cũng là lúc hân mặc áo do chính tay mình may rồi.

“Không đến hai canh giờ, nhưng không dùng cơm chiều ở Mai viên mà quay về thư phòng.” Phán nhi vội vàng nói, Vương gia đã nhiều ngày không đến phòng Thẩm trắc phi mà qua đêm trong thư phòng nhưng chiều nay không biết tại sao lại đến chỗ Vương phi.

Nghe vậy, hai tay Thẩm trắc phi đang vuốt ve áo choàng hơi dừng một chút, sau đó phát tay nói: “Đi xuống đi.”

“Vâng ạ.”

Sau khi Phán Nhi rời khỏi, Thẩm trắc phi liền ngẩng đầu, sắc mặt tái nhợt, đến bên cửa sổ chăm chú nhìn về hướng thư phòng Vũ Văn Mặc thì thầm nói: “Chàng đến gặp Mộ Dung Thụ là vì chàng cũng đã phát hiện ra Mộ Dung Thụ không giống người thường?”

Mai viên

Sau khi Vũ Văn Mặc rời đi, Mộ Dung Thụ liền sai Hồng Lăng chuẩn bị cơm chiều. Dùng bữa xong thì Thu Cúc được nàng phân phó là tạm trong coi phòng bếp về bẩm báo hôm nay trong phòng bếp phát sinh chút việc nhỏ.

“Tú Ngọc cũng không nói gì nhiều với mấy bà tử trong phòng bếp nhưng nô tì cẩn thận quan sát thì phát hiện có một bà tử tương đối gần gũi với Tú Ngọc.”

“Tiếp tục quan sát, Tú Ngọc là người có đầu óc, trong một hai ngày sẽ không dễ gì mà để lộ chân tướng đâu! Quay lại phòng bếp, không cần quá chú ý vào bà tử đó mà nên quan sát người nào không thêm lấy lòng Tú Ngọc bị nàng ta lạnh nhạt, sau đó thăm dò thân phận bà tử này, trong nhà hiện có mấy người, có nữ nhân nào đang làm trong vương phủ hay không.” Mộ Dung Thụ trầm tư một chút rồi nói.

Thu Cúc lập tức hiểu rõ, sợ là Tú Ngọc cố ý tiếp cận bà tử đó cho nàng xem thôi! Bỗng nhiên lại nghĩ đến một chuyện liền nói: “Tháng này phòng thu chi đến báo cáo các khoản thu chi của phòng bếp, tuy bây giờ nô tì và Tú Ngọc tạm quản sự phòng bếp mà từ trước giờ sổ sách do Thẩm trắc phi tra xét, nhưng hôm nay Tú Ngọc nói với nô tì, hai ngày nay Thẩm trắc phi không khỏe nên muốn Vương phi nhìn qua.”

“A? Sao mới không gặp một ngày mà nàng ta đã bệnh rồi? Ngày mai đem sổ sách lại đây!” Mộ Dung Thụ khẽ cười nói. Nàng cũng muốn nhìn Thẩm trắc phi tổn tâm tư tiếp tục an bày người của mình vào vị trí quản sự trong phòng bếp!

Thu Cúc đáp lời. “Vâng ạ.”

“Nếu Tú Ngọc gần gũi với bà tử kia thì người cũng đừng quá lạnh lùng, Tú Ngọc thân thiết như thế nào thì người phải thân với người đó hơn là được.” Mộ Dung Thụ phân phó.

“Vâng ạ.”

“Còn chuyện gì không? Nếu không thì trở về nghỉ ngơi đi.”

“Vâng ạ.”

Thu Cúc lui ra, trong phòng chỉ còn Vân Mai lúc này liền lên tiếng, “Vương phi, nô tì mong Vương phi đáp ứng một chuyện.”

“Ừ, chuyện gì?” Mộ Dung Thụ hỏi. Suốt buổi chiều hôm nay, nha đầu cực kỳ lạnh lợi đáng yêu này lại mang bộ dáng có tâm sự nặng nề, cứ nghĩ đây chỉ là nỗi buồn vu vơ của một nữ tử mới lớn nhưng theo tình huống hiện giờ thì không phải vậy.

“Nô tì muốn xin nghỉ ba ngày, mẩu thân của nô tì bệnh nằm liệt giường, nô tì muốn về cho tròn chữ hiếu. Vương phi, nô tì chỉ xin ba ngày là đủ. mong Vương phi đồng ý.” Vân Mai vội vàng nói, bộ dáng lo lắng, sợ rằng Mộ Dung Thụ sẽ nổi giận cực tuyện.

Nghe vậy, Mộ Dung Thu ôn nhu cười nói: “Ba ngày đủ không? Nếu không đủ cho người thêm hai ngày.”

“Đủ, đủ.” Vân Mai vui vẻ, hơn hờ cười liền phở ra lúm đồng tiền tròn xoe, đáng yêu.

Mộ Dung Thu kéo ngăn kéo, lấy một cái kim nguyên bảo từ trong hộp, đổi thành bạc chắt cũng được khoảng bốn, năm chục lạng: “Cầm lấy đi, tiền chữa bệnh, bốc thuốc là một khoản không nhỏ.”

Vân Mai vội vàng lắc đầu, “Vương phi có thể đồng ý cho nô tì về nhà thì làm sao còn dám nhận quà Vương phi? Lương tháng của nô tì cũng không ít, đủ, thật sự là đủ!” Bản thân nàng đã bán cho Vương phi, đời này chỉ có thể làm nô, cùng người trong nhà không còn quan hệ, vậy mà Vương phi còn khai ân, đồng ý cho nàng về nhà thăm viếng phụ thân cùng mẫu thân, làm sao nàng còn dám lấy tiền của Vương phi?

Thấy nàng từ chối, Mộ Dung Thu cũng thu hồi kim nguyên bảo, không ép buộc. “Nếu có khó khăn cứ việc nói với ta.”

“Tạ ơn Vương phi! Tạ ơn Vương phi!” Vân Mai vội vàng quỳ xuống đất. Nàng chưa bao giờ nghĩ là có thể hầu hạ được một chủ tử tốt như vậy, khi bị đưa lên làm đại nha hoàn, nàng hoàn toàn thất vọng, cũng không thật tận lực hầu hạ Vương phi, giờ nghĩ lại không khỏi xấu hổ đỏ mặt, sao lúc đó nàng lại có thể suy nghĩ như vậy chứ!

...

Hồng Lăng đang chải tóc cho Mộ Dung Thu thì lơ đãng hỏi: “Vương phi có còn nhớ Đại tiểu thư của Liễu phủ hay không?”

“Đại tiểu thư của Liễu phủ?” Trong đầu Mộ Dung Thu xuất hiện một gương mặt mơ hồ, người này hình như là bạn thân của Mộ Dung Thu, cũng là người duy nhất thật tâm đối đãi với nàng! Nhưng ba năm trước, nàng ta đã xuất giá, từ đó về sau, các nàng đều không có liên hệ với nhau nữa. Bây giờ, bỗng nhiên Hồng Lăng lại nhắc tới, nàng đã xảy ra chuyện gì?

“Chính là Liễu phủ Đại tiểu thư, ba năm trước đã gả cho Vương Quân Sơn - con trai trưởng của Vương tuần phủ đang nhậm chức ở Thanh Châu.” Hồng Lăng nói.

“Đúng vậy.” Mộ Dung Thu gật đầu nói, trong trí nhớ ngắn ngủi của nàng có một cô gái đã xấu hổ nói với Mộ Dung Thu rằng nàng đã gặp Vương Quân Sơn, đây là người anh tuấn tiêu sái, lại ôn nhu, nên nàng rất hài lòng hôn sự này.

Hồng Lăng thờ dãi rồi nói: “Ngược lại, Liễu tiểu thư thật đáng thương, ai mà ngờ được Vương thiếu gia được người người khen ngợi đó cũng chỉ cùng Liễu tiểu thư ân ái một năm, trong hai năm qua, không ngừng lập thiếp, di nương thì đã ba bốn người, ngay cả ba đứa nha hoàn hồi môn của Liễu tiểu thư cũng đã bị Vương thiếu gia thu mất hai đứa, thiếp thất mới nạp lại là người không biết an phận, ý vào sự sủng ái của Vương thiếu gia mà chèn ép Liễu tiểu thư khắp nơi, Vương thiếu gia không che chở cho Liễu cô nương thì thôi lại nghe lời xúi giục của đứa thiếp kia, nhẹ thì mắng chửi, nặng thì đánh, còn không biết là vì nguyên nhân gì mà lại đuổi Liễu tiểu thư và con trai lớn của mình ra khỏi phủ.”

“Cái gì?” Mộ Dung Thu nhíu mày, chỉ trong ba năm mà nữ tử kiều diễm, dịu dàng kia lại rơi vào kết cục bi thảm như vậy!

“Số Liễu tiểu thư thật khổ! Nô tì nghe hạ nhân trong phủ nói Liễu tiểu thư đã mang theo trường tử trở lại kinh thành!” Hồng Lăng lại thờ dãi.

Lòng Mộ Dung Thu bỗng dưng nặng trĩu, Liễu Ngọc Nhi là người khổ, vậy Mộ Dung Thu trước kia không phải là người khổ sao? Chỉ sợ sống trong xã hội này, nữ tử nào mà chẳng mệnh khổ! Sợ rằng ngay cả người ngồi trên vạn người, tôn quý nhất thiên hạ không ai sánh kịp – Đường kim hoàng hậu cũng sống cực kì vất vả!

Sau một phen cảm thán, Mộ Dung Thu sai Hồng Lăng cầm sổ sách đến một cái đình nhỏ trong Mai viên. Cuối thu, khí trời mát mẻ, ánh nắng tươi mát, ngồi trong đình dùng trà xem sổ sách, cũng có chút cảm giác tự tại.

Sổ sách rất dày, nhưng chỉ là thu chi trong một tháng.

Mở tờ đầu tiên, Mộ Dung Thu đã nhướng mi. Phòng bếp thật là một nơi dễ 'ăn', muốn khám phá thì xuống tay từ đây là tốt nhất.

Qua mấy khác thì Mộ Dung Thu đã xem xong, Nàng không thể không bội phục Thẩm trác phi có thể tính toán như thế, quy định rõ ràng các hạng mục thu chi, nhìn vào rất hợp lý! Nếu không phải kiếp trước Mộ Dung Thu suốt ngày làm bạn với mấy con số này thì chỉ sợ là khó có thể phát hiện được khuất tất trong đó.

“Sổ sách có vấn đề? Trong hai năm qua, tuy là Vương gia không hỏi qua chuyện tình trong phủ, nhưng Thẩm trác phi luôn xử lý gọn gàng ngăn nắp, chưa bao giờ xảy ra sai lầm. Vương gia cũng rất hài lòng.” Hồng Lăng thấy sắc mặt khác thường của Mộ Dung Thu mới nói.

Mộ Dung Thu cười khề nói: “Sổ sách không có vấn đề.” Cho dù có thì cũng là do Vũ Văn Mặc ngầm đồng ý, dù sao nàng không tin người có tâm tư thâm trầm như hắn mà lại không nhìn ra.

Nếu mà Vũ Văn Mặc không có dị nghị thì việc gì mà nàng lại rước tiếng xấu vào mình? Huống hồ lúc này phòng bếp lại là một vũng nước đục, nàng đương nhiên không có ý định dẫm vào nó rồi.

“Sổ sách đó mang về phòng bếp?”

“Không, đưa đến chỗ Thẩm trác phi để nàng ta xem qua một lần.” Mộ Dung Thu nhẹ giọng nói, chuyện này, một mình nàng nói không có vấn đề không

được, Thảm tắc phi cũng phải chính miệng thừa nhận sổ sách này không sai.

“Vâng ạ.”

...

Buổi chiều, Đại nha hoàn - Thúy Hồng chuyên hầu hạ bên cạnh Vương gia đến thông báo, Vũ Văn Mặc muốn gặp nàng.

Chẳng lẽ là chuyện hôm qua vẫn còn làm hấn nghi ngờ?

Ôm theo nghi hoặc, Mộ Dung Thu mang theo Thanh Bình cùng Thúy Hồng đến thư phòng của hấn.

Đến thư phòng, nàng liền phát hiện ở đây ngoài Vũ Văn Mặc còn có một người nàng đã gặp hai lần – Vũ Văn Hạo! (mẽ nhon - Hạo khura khura~~)

Không thể tin được, mới gặp cách đây mấy ngày, bây giờ lại gặp một lần nữa.

Dung mạo hấn cực kỳ diễm lệ cùng phong thái tôn quý, một thân trầm tĩnh như đầm sâu vô tận làm cho không ai nhìn thấu, thấy hấn một lần nữa, Mộ Dung Thu không khỏi hơi chút rung động, thực ra một người nam nhân lớn lên đã có bộ dáng yêu nghiệt lại còn tôn quý như hấn, quả thật làm cho nữ nhân tự động hồ thẹn. (có thể là nam phụ đẩy các nàng ạ)

Mộ Dung Thu vừa vào thư phòng, Vũ Văn Hạo đã thấy, vừa rồi hấn và Vũ Văn Mặc nghiên cứu cái mà hấn chưa từng nghe qua, gọi là con kênh nhưng đến khi nghe thấy tác dụng trữ nước của nó thì hấn rất kinh ngạc, xem một hồi đến chỗ không hiểu mà Vũ Văn Mặc lại không thể nào giải thích, hấn mới biết người nghĩ ra vật vô cùng phức tạp này chính là Mộ Dung Thu hấn đã gặp!

Chưa bao giờ nghĩ tới một nữ nhân lại có trí tuệ như thế! Trong triều có hơn một trăm quan viên nhưng lại bó tay trước tai họa Giang Bắc suốt năm năm nay, mà nàng chỉ là một nữ nhân lại có những ý nghĩ tinh diệu như vậy! Không chỉ thiết kế ra con kênh, mà còn có thể giải quyết tận gốc nạn châu chấu!

Nhìn nét hoang mang trong mắt phượng của hấn, Mộ Dung Thu thăm hỏi: chẳng lẽ Vũ Văn Mặc đã nói gì với hấn? Thế nên ánh mắt không tự giác lướt qua Vũ Văn Hạo mà nhìn đến Vũ Văn Mặc.

Ngũ quan hấn hoàn toàn khác với Vũ Văn Hạo, Vũ Văn Mặc thì trong trẻo lạnh lùng mà tuấn mỹ, lúc này tóc dài xõa vai, mà đôi mắt lại như dòng suối lạnh lẽo, lúc thấy nàng đến trong mắt lại có chút ấm áp.

Hôm nay, Mộ Dung Thu có hơi điệu đà một chút, trên người nàng mặc váy dài bằng tơ lụa có màu vàng nhạt, thêu hoa cúc viền quanh, trên tóc cài một cây trâm trân châu, làn da nàng vốn trắng mà được sự chiếu rọi của trâm châu càng thêm trong suốt nõn nà. Trong mắt Vũ Văn Mặc và Vũ Văn Hạo, chỉ có hai cụm từ để hình dung nàng: giáo như Xuân Hoa, mị như Thu Nguyệt.

“Thần thiếp gặp qua Vương gia.” Mộ Dung Thu phúc thân hành lễ với Vũ Văn Mặc.

Vũ Văn Mặc gật đầu, sau đó nói với Mộ Dung Thu: “Vương phi không cần đa lễ, đây là Ngọc diện thế tử.”

“Gặp qua thế tử.” Mộ Dung Thu xa lạ mà hữu lễ nói.

Xã hội phong kiến rất khắc nghiệt đối với nữ tử, đã là nữ tử thì không được tiếp xúc quá nhiều với nam nhân, một khi bị người khác nhìn thấy sẽ bị đồn thổi lung tung, danh dự của nữ tử đó sẽ bị ảnh hưởng, thậm chí trong xã hội này nói chuyện phiếm với người khác phái cũng gần gần giống như hành động tự sát!

Vũ Văn Hạo nhếch đôi mắt phượng tà mị, hơi kinh ngạc trước thái độ xa cách của nàng, nhưng chỉ cần nghĩ một chút đã biết rõ nguyên nhân.

“Không biết Vương gia kêu thần thiếp đến đây là vì chuyện gì?” Mộ Dung Thu đi tới trước mặt Vũ Văn Mặc, ôn nhu hỏi.

Vũ Văn Mặc không nói nhiều, kéo tay Mộ Dung Thu rồi chỉ một điểm trên bản họa hỏi: “Ta không hiểu chỗ này.”

Mộ Dung Thu nhìn bản tay to lớn thon dài đang nắm chặt tay mình, không dẫu vết rút ra, sau đó lại nhìn đến chỗ hấn vừa chỉ, cười nói: “Đây là lỗi của thần thiếp đã vẽ không rõ ràng.”

Dứt lời, nàng liền cầm lấy bút, chấm chấm mực, sau đó vẽ lại thật tỉ mỉ chỗ đó một lần nữa, bắt tri bất giác sự tự tin và tao nhã đều lộ ra, đây là khí chất riêng biệt, chỉ thuộc về Mộ Dung Thu, là khí chất bẩm sinh! Sâu trong mắt Vũ Văn Hạo hiện lên một tia sáng kỳ lạ. Mà ánh mắt của Vũ Văn Mặc đối với Mộ Dung Thu hình như đã không còn lạnh lẽo như xưa! Một lúc sau, Mộ Dung Thu đặt bút xuống, Vũ Văn Mặc và Vũ Văn Hạo đồng thanh hô to: “Đúng rồi, tốt quá!” Vũ Văn Mặc đã hiểu hoàn toàn, hôm qua khi nghe nàng giải thích thì hấn cũng hiểu nhưng hôm nay khi nói lại từ đầu cho Vũ Văn Hạo nghe đến chỗ này thì không hiểu, nghĩ cách nào cũng không ra, thì ra vấn đề là ở chỗ này.

“Không biết cách nào để kiến tạo một con kênh tốt nhất?” Vũ Văn Hạo ngẩng đầu, đôi mắt yêu mị nhìn thẳng vào Mộ Dung Thu.

Mộ Dung Thu hữu lễ mỉm cười nói: “Nước tưới đồng ruộng thường được dẫn từ hai con sông là Trường Giang và Hoàng Hà thông qua hệ thống kênh rạch, lúc đào kênh chỉ cần dùng để người bót xén nguyên liệu thì đào một con kênh có thể được sử dụng trong nhiều năm.”

“Tốt lắm. Ngày mai bản Vương liền vào triều đề trình tấu phượng án giải quyết tình hình thiên tai.” Chân mày của Vũ Văn Mặc chậm chậm giãn ra, giọng

nói cũng thả lỏng không ít.

“Thiên nhan chắc chắn sẽ cực kỳ vui mừng.” Vũ Văn Hạo cũng cười nói.

“Vương gia còn có việc? Nếu như không còn việc gì, thần thiếp xin cáo lui.” Thấy thắc mắc của hai người đã được giải quyết, Mộ Dung Thu liền tùy thời mở miệng nói.

Lời này vừa nói ra, hai nam nhân cùng nhìn về phía Mộ Dung Thu.

Vũ Văn Mặc thấy thần sắc nàng bình tĩnh, chuyện này trong mắt nàng dường như là chuyện nhỏ, rõ ràng là một vấn đề nan giải nhưng nàng có thể giải quyết gọn gàng. Thật ra, nữ tử trước mắt nào có giống với Mộ Dung Thu ghen tị thành tính mà hắn từng biết trước đây. “Không còn việc gì.”

Vũ Văn Hạo cũng dấu sự kinh ngạc trong đáy lòng, nữ tử trước mắt này thế gian sợ là khó có, Vũ Văn Mặc cực kỳ may mắn khi cưới được nàng, nhưng mà... nữ tử tài tình, xuất chúng, hiếm ai sánh kịp lại bị ghê lạnh, sau này Vũ Văn Mặc chắc chắn sẽ hối hận.

“Thần thiếp cáo lui.” Mộ Dung Thu quay đi không chút ngập ngừng. Nếu mục đích đã đạt được, dù thời gian cùng tình cảm của nàng có dư dả thì cũng không thể phí trên người Vũ Văn Mặc được.

Quả thực, sáng hôm sau hắn liền thượng triều mang phương pháp này trình tấu, hoàng thượng cực kỳ vui mừng, phong thưởng Vũ Văn Mặc đồng thời giữ hắn lại trong cung thiết yến chiêu đãi.

Mà cũng không biết Vũ Văn Mặc đã dùng cách gì, khiến cho Đỗ gia chịu móc ra hai mươi vạn lượng bạc để cứu tế, Mộ Dung Thu biết được chuyện này không khỏi cười khẩy. Phen này, Đỗ gia lỗ nặng rồi, mà Đỗ thiếu gia sợ là có mấy ngày sẽ không ra phố.

Thẩm trắc phi nhận được tin này vô cùng tự hào về Vũ Văn Mặc, vấn đề đã làm khó triều đình trong năm năm qua, chưa ai có thể giải quyết nhưng mà chàng đã làm được! Dân chúng sẽ muôn vàng cảm tạ Vương gia. Thẩm trắc phi cảm thán, đây là nam nhân mà mà nàng tình nguyện vứt hết tất cả để gả cho! Chàng là người trên thế gian này không ai sánh được.

So với Thẩm trắc phi thì phản ứng của Mộ Dung Thu lại cực kỳ bình thường, nàng vẫn ở trong Mai viên, bình thần xem sách, cao hứng thì còn học thêm thừa với Hồng Lăng, đối với người mà kiếp trước chưa bao giờ cảm qua cây kim như Mộ Dung Thu mà nói, lúc này lại có thể tự tay thêu được một đoá hoa sen, mặc dù là có hơi bị méo, hình dáng thì thuộc diện dứa vẹo táo nứt, nhưng nhìn chung cũng nhìn ra đó là bông hoa nha! Mộ Dung Thu rất hài lòng với kết quả này, lại quan tâm đến thêu thừa hơn một chút.

Mà Hồng Lăng nhìn thành quả mấy ngày nay của Mộ Dung Thu là cái túi be bé với hình thêu hoa sen hơi méo một chút lại tươi cười nhìn Mộ Dung Thu nhiệt tình khen ngợi: “Vương phi thật là lợi hại, vốn vẹn mấy ngày lại có thể thêu được cả hoa sen.”

Hai ngày sau là ngày Vân Mai hồi phủ nhưng nàng vẫn biệt tăm, mãi cho đến mất mũi đồ hoe mới quay về.

Bọn Hồng Lăng có hỏi nguyên nhân nhưng nàng ta chỉ rung rung nước mắt, lắc đầu nói không sao! Hồng Lăng cẩn thận hỏi riêng lần nữa nhưng Vân Mai chỉ biết khóc chứ không chịu trả lời.

Sáng hôm sau, mang theo đôi mắt sưng húp vào hầu hạ Mộ Dung Thu, thấy Vân Mai cứ cúi đầu yên lặng không nói, Mộ Dung Thu nổi lên lòng nghi ngờ liền hỏi: “Bệnh của mẫu thân ngươi vẫn chưa khỏi?”

Vân Mai ngẩng đầu, đôi mắt vốn đã sưng đỏ lại bắt đầu ngập nước, nghẹn ngào trả lời: “Đã bớt rồi ạ, uống thuốc của đại phu nên bệnh cũng đã đỡ hơn.”

“Xem ra là không yên tâm về mẫu thân. Vậy đi, bốn người các ngươi sau này cứ mỗi tháng đều được về thăm nhà một lần.” Mộ Dung Thu cười nói.

Ngoại trừ Thu Cúc đang làm việc ở phòng bếp, ba người có mặt đều mừng rỡ không thôi, “Tạ vương phi!”

Vân Mai cúi đầu, cắn chặt môi, mảy nhíu chặt.

Chiều hôm đó, Thẩm trắc phi đến Mai viên, chủ động bàn bạc chuyện chọn quản sự phòng bếp cùng Mộ Dung Thu.

“Bây giờ tuy phòng bếp không xảy ra chuyện gì lớn, lại có Thu Cúc và Tú Ngọc trông nom, nhưng hai đứa nó đều là tâm phúc của tỷ muội ta mà công chuyện phòng bếp rườm rà vẫn là định ra quản sự phòng bếp mới là tốt nhất.” Thẩm trắc phi nói.

Mộ Dung Thu không dị nghị, gật đầu trả lời: “Thẩm trắc phi nói rất đúng, không biết muội đã chọn được ai chưa?”

Thẩm trắc phi không vội trả lời mà trầm ngâm trong giây lát, cẩn thận quan sát sắc mặt Mộ Dung Thu rồi mới lên tiếng: “Trong lòng muội đã tuyển chọn được một người, là bà tử họ Thẩm.”

Bà tử họ Thẩm? Mộ Dung Thu nhướng mày, là người bị Tú Ngọc xa cách? “Người này làm việc có ổn thỏa?”

“Tuy Tú Ngọc trong phòng bếp chưa tiếp xúc nhiều với bà ta nhưng bà ta là người làm việc ổn thỏa lại thành thật, mà người quản sự thì yếu tố thành thật, được người tin tưởng phải đứng đầu.” Thẩm trắc phi nói, đầu tiên là nàng cố ý phui sạch quan hệ giữa Tú Ngọc và Thẩm bà tử, sau đó lại hết lòng khen ngợi.

Mộ Dung Thụ cười nói: “Nghe nói trong nhà Thẩm bà tử còn có một người bà nhưng bà ta cũng hiểm khi thăm hỏi, người không giữ trọn hiếu đạo e rất khó đảm nhiệm chức quản sự của phòng bếp, nhưng mà bản Vương phi cũng đã chọn được một người vô cùng phù hợp.”

“Là ai?” Thẩm trắc phi không hề dự liệu tới Mộ Dung Thụ sẽ điều tra về gia cảnh của một bà tử mờ nhạt trong phòng bếp như Thẩm bà tử, đến nước này thì xem như Thẩm bà tử không thể dùng được nữa rồi.

“Lý mụ, người này tính tình sáng sủa, quan hệ rất tốt với người trong phòng bếp, có thể chỉ định làm quản sự.” Mộ Dung Thụ cười nói.

Lý mụ? Vừa nghe lời này, Thẩm trắc phi thờ phào nhẹ nhõm, tuy Lý mụ chưa phải là người của nàng, nhưng theo lời Tú Ngọc báo lại Thu Cúc chưa từng tiếp cận Lý mụ mà nàng cùng với bà ta lại thấp phần thân thiện. Chỉ cần không phải là người của Mộ Dung Thụ đều có thể dùng được. Mộ Dung Thụ biết rõ ràng Lý mụ và Tú Ngọc thân thiết với nhau nhưng vẫn chỉ định người này! Thẩm trắc phi cau mày, cố giấu nghi hoặc trong lòng.

“Nếu tỷ cảm thấy Lý mụ có khả năng vậy cứ chọn bà ta đi!”

Mộ Dung Thụ gật đầu, thu hết thần sắc của Thẩm trắc phi vào trong đáy mắt, nàng cười thầm, chọn Lý mụ cũng có lý do riêng của nàng.

Không nghi ngờ gì chuyện Thẩm bà tử là người của Thẩm trắc phi, còn Lý mụ chỉ là công cụ để nàng ta lợi dụng, chưa hẳn Lý mụ đã cảm kích, không phải nàng vừa vận có thể lợi dụng điểm này? Đến cùng thì Thẩm trắc phi cũng tính sai.

Vì thế, sau khi ra quyết định Lý mụ trở thành tân quản sự của phòng bếp, Thẩm trắc phi về Trúc viên liền bắt đầu suy đoán tâm tư Mộ Dung Thụ, qua mấy khắc, nàng đã đoán ra, lập tức cắn răng nói: “Giới cho Mộ Dung Thụ! Cho dù Lý mụ không phải là người của nàng thì nàng cũng sẽ có lợi thế!! Mà ta lại ở thế bị động.”

Nếu phòng bếp đã có tân quản sự, Thu Cúc lại về Mai viên làm việc.

“Sau khi Thẩm bà tử biết biết tân quản sự là Lý mụ liền đi gặp Tú Ngọc, hai người thăm thì to nhỏ một hồi thì Thẩm bà tử quay lại phòng bếp, thái độ vẫn bình thường, việc nâng Lý mụ lên làm quản sự, ngoài Thẩm bà tử, không ai có ý kiến dị nghị.” Thu Cúc nói.

Mộ Dung Thụ gật đầu nói: “Thẩm bà tử sẽ không để yên như vậy đâu, chắc Tú Ngọc đã trấn an bà ta.”

“Hèn chi lúc Thẩm bà tử nghe Lý mụ là quản sự, sắc mặt có vẻ giận dữ, nhưng sau khi gặp Tú Ngọc trở về lại bình tĩnh như thế.”

Thẩm trắc phi là người thủ đoạn, nàng tin chắc sau khi về Trúc viên thì Thẩm trắc phi sẽ nghĩ ra ân ý trong chuyện này và nàng ta sẽ phản công, dù sao từ khi vào vương phủ nàng ta đã nắm quyền, sao lại có thể dễ dàng để người ta đoạt lấy đi mất.

Mấy ngày nay, ba vị phu nhân tại Bắc Uyển đều cực kì yên tĩnh, có lẽ sự việc xảy ra gần đây đã cho các nàng một cảnh cáo, khiến cho các nàng càng dè dặt, thận trọng hơn. Trong lúc đó, trong phòng Đại phu nhân lại nổi lên một hồi phong ba, nghe nói nha hoàn hầu hạ bên cạnh Đại phu nhân là Thiên Như làm việc không chu đáo nên bị phạt và còn bị đi bán, việc này truyền ra, hạ nhân Bắc Uyển đều vô cùng kinh ngạc, không ngờ Thiên Như được Đại phu nhân coi trọng lại có thể rơi vào kết cục thảm như vậy.

Sau khi nghe chuyện, Mộ Dung Thụ chỉ lắc đầu cười, trong chuyện Hồng Lăng bị hãm hại, chắc chắn Thiên Như đã phá hư cái gì, nếu không thì sẽ không khiến Đại phu nhân phùng phùng lừa gạt như vậy!

Về phần Vũ Văn Mặc, sau khi lập được đại công, từ hoàng cung trở về công việc càng bận rộn hơn lúc trước, hầu như không thấy hình bóng hẳn ở đâu. Mộ Dung Thụ biết rõ trong quá trình đào kênh cũng như chế tạo thuốc chống châu chấu sẽ có rất nhiều vấn đề khó khăn, thân là người đưa ra ý kiến, không cần nghĩ cũng biết chuyện nhỏ chuyện lớn gì cũng sẽ đến tay hẳn xử lý cho nên hẳn bận đến cuồng cũng không có gì là lạ.

Hôm đó, Mộ Dung Thụ đang tập trung ngồi thiền hầu bao, được một lúc thì có người đến bẩm báo: “Một vị phu nhân họ Liễu xin cầu kiến.”

Phu nhân họ Liễu? Trong kinh thành này, Mộ Dung Thụ không qua lại nhiều với phu nhân các quan viên, cũng chưa từng xuất phủ gặp ai, sao bây giờ đột nhiên có người đến cầu kiến?

Bỗng nhiên trước mắt hiện lên hình ảnh của một nữ tử xinh đẹp... Phu nhân họ Liễu, chẳng lẽ là người bị nhà chồng đuổi đi giờ mới quay lại kinh thành – Liễu Ngọc Nhi?

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 56

“Cho mời nàng vào.” Mộ Dung Thụ vội vàng nói.

Liễu Ngọc Nhi hẳn đã trở lại kinh thành, trải qua nhiều bất hạnh như vậy, vừa quay lại kinh thành đã đến tìm nàng thì chắc chắn là có chuyện.

Mặc dù nàng không quen biết Liễu Ngọc Nhi nhưng nàng ta lại là bạn thân lúc trước của Mộ Dung Thu.

“Liễu tiểu thư nhất định là gặp việc khó khăn. Sợ rằng Liễu phủ đã không dung nàng ấy.” Hồng Lăng buồn bã thở dài rồi nói, từ trước đến nay, Liễu gia luôn coi trọng thanh danh, mà Liễu tiểu thư lại bị đuổi ra khỏi cửa, Liễu gia nhất định sẽ không dung nàng ấy nữa, dù gì nữ nhi gả đi thì cũng như bát nước đổ ra ngoài.

Nghe vậy, Mộ Dung Thu khẽ cau mày.

Lát sau, một nữ tử cúi đầu theo sau Thanh Bình tiến vào.

Nữ tử đó mặc sam y, ánh mắt rất âm trầm, vài tuy không tệ, nhưng có thể nhìn ra đó là đồ cũ, đã mặc lâu rồi, thân thể nàng gầy yếu, đi cũng có chút lão đạo, vì lo lắng mà hai tay nắm chặt.

“Vương phi, Liễu tiểu thư đã đến.” Đến trước mặt Mộ Dung Thu, Thanh Bình nhẹ giọng nói.

“Dân nữ Liễu Ngọc Nhi tham kiến Vương phi, Vương phi vạn phúc kim an.” Liễu Ngọc Nhi liền cung kính hành lễ.

Quả thật là Liễu Ngọc Nhi!

“Không cần đa lễ.” Mộ Dung Thu liền nói.

Lúc Liễu Ngọc Nhi ngẩng đầu lên, Mộ Dung Thu có hơi không tin được, tuy chưa từng tận mắt nhìn thấy Liễu Ngọc Nhi, nhưng trong trí nhớ thì Liễu Ngọc Nhi là một nữ tử xinh đẹp, nhưng bây giờ lại có dáng vẻ của một thiếu phụ, sắc mặt khô vàng, khuôn mặt vốn nhỏ nhắn tươi tắn giờ lại gầy gò, xương gò má nhô cao, cằm nhọn hoắt, nhìn tới nhìn lui có chỗ nào giống thiếu nữ mười chín tuổi!

Nàng mười chín tuổi nhưng nhìn cứ như sắp ba mươi! Nàng ngẩng đầu nhìn Mộ Dung Thu, ánh mắt né tránh, không dám nhìn thẳng, thấp giọng trả lời: “Vâng ạ.”

Mộ Dung Thu dùng mắt ra hiệu cho Thanh Bình, nàng hiểu ý liền cho mấy nha hoàn khác trong phòng lui xuống, sau đó nhẹ nhàng khép cửa phòng. Bây giờ thì trong phòng chỉ còn ba người là Mộ Dung Thu, Liễu Ngọc Nhi cùng Hồng Lăng.

Người trong phòng ít đi làm cho Liễu Ngọc Nhi thoải mái hơn, lúc này liền mỉm cười nhìn Mộ Dung Thu nói: “Vương phi, không ngờ kiếp này còn có thể gặp lại người, chỉ là khi gặp lại thì Ngọc Nhi đã thành một người khác, mong người đừng sợ hãi.”

Nghe vậy, Mộ Dung Thu liền đứng lên, đi đến cầm tay Liễu Ngọc Nhi, chỉ thấy tay nàng lạnh lẽo, trong lòng liền đoán được tình cảnh hiện giờ của nàng. Mộ Dung Thu dịu dàng nói: “Có thể gặp lại người ta rất vui, trở về kinh thành cũng tốt, tỷ muội chúng ta có thể thường xuyên gặp nhau, còn những chuyện khác, Ngọc Nhi đừng để tâm lo buồn nữa.” Nàng vừa nói vừa dịu Liễu Ngọc Nhi ngồi xuống.

Hồng Lăng nhìn thấy tình cảnh hiện giờ của Liễu Ngọc Nhi thì trong lòng rất xót xa, mắt liền ngân ngấn lệ, lẳng lặng đứng một bên châm trà cho Mộ Dung Thu và Liễu Ngọc Nhi.

“Ba năm không gặp, tính tình của Vương phi cũng đã thay đổi, vậy cũng tốt! Làm việc gì cũng không nên quá mềm yếu, bằng không đến cuối cùng thì người bị thiệt chính là mình, tại vì ta quá mức nghiêm cẩn, nên mới rơi vào kết cục như thế này.” Liễu Ngọc Nhi vỗ vỗ mu bàn tay Mộ Dung Thu, dịu dàng nói, bất quá nụ cười của nàng lại không thể che dấu được gương mặt phong sương cùng đôi mắt nhìn thấu sự đời của nàng.

“Ngọc Nhi yên tâm, bây giờ ta đã hiểu chuyện hơn trước rất nhiều, sẽ không còn tùy hứng làm bậy nữa.” Mộ Dung Thu cười nói, nhìn gương mặt phong sương và thái độ của Liễu Ngọc Nhi, trong lòng Mộ Dung Thu khẽ động, nàng tin rằng ai mà nhìn thấy Liễu Ngọc Nhi của bây giờ thì cũng không giữ được bình tĩnh, ba năm trước là một nữ tử xinh đẹp còn bây giờ lại là một phụ nhân mệt mỏi vì sự đời, trái tim nàng chợt đau xót. Liễu Ngọc Nhi vội vàng gạt đầu, luôn miệng khen tốt. Sau đó, nàng quay sang nhìn Hồng Lăng, “Ba năm không thấy mà nha đầu Hồng Lăng đã trở nên xinh đẹp thế kia rồi.”

Mắt Hồng Lăng đang ngân lệ nhưng khi nghe lời Liễu Ngọc Nhi nói thì liền nở nụ cười, “Liễu tiểu thư vẫn thích khi dễ nô tì.”

“Chẳng lẽ ta đến đây để khi dễ người, nha đầu nhà người đúng là không biết phân biệt lời hay mà.” Liễu Ngọc Nhi che miệng cười duyên nói.

“Nô tì xinh đẹp thì cũng không sánh được với Liễu tiểu thư quốc sắc thiên hương.” Hồng Lăng dậm chân nói nhưng vừa nói ra liền phát hiện mình nói sai nên cần trọng nhìn Liễu Ngọc Nhi.

Nụ cười trên mặt Liễu Ngọc Nhi liền cứng đờ, nhưng chỉ trong nháy mắt, nàng tự cười giễu cợt nói: “Đáng tiếc là đã già.”

“Ngọc nhi, mấy ngày nay người đi đường mệt nên có chút hốc hác, nếu nghỉ ngơi tốt thì sẽ lấy lại dáng vẻ trước đây thôi.” Mộ Dung Thu cười nói, nàng hi vọng Liễu Ngọc Nhi đừng có tiếp tục đắm chìm trong quá khứ bất hạnh, hôm nay nàng đã tự do, chỉ cần buông bỏ quá khứ, vui vẻ để sống tiếp thì tương lai sẽ thênh thang. “Sau này Ngọc Nhi có thời gian cứ tới vương phủ, tỷ muội chúng ta có thể cùng nhau thưởng thức trà rồi tán gẫu.”

Nghe vậy, trong mắt Liễu Ngọc Nhi lóe lên một tia sáng kỳ lạ, nàng không trả lời Mộ Dung Thu, nhưng cũng gạt đầu, thấp giọng nói: “Chắc Vương phi

đã nghe qua chuyện của ta.”

“Có nghe. Ngọc nhi đừng nên thương tâm.”

“Bây giờ ta đã mất hết hy vọng, sẽ không thương tâm vì tên phụ bạc kia! Năm đó khi ta gả cho hắn, hắn đã từng nói cả đời này sẽ xem ta như viên ngọc quý mà nâng niu nhưng chỉ trong ba năm ngắn ngủi mà hắn đã lập bảy tám thiệp thất lại vì một sủng thiếp mà mắng ta đánh ta, ta vẫn chịu đựng được, nhưng có chết ta cũng không ngờ, hắn tin lời bịa đặt của nữ nhân kia nói ta thông dâm cùng người khác, hắn không tra rõ ràng liền bỏ ta, thậm chí hắn còn tin lời dối trá của người kia cho rằng con ta cũng không phải con ruột hắn nên gạch tên con ta trong gia phả. Đối với loại nam nhân vô tình như thế thì sao ta còn có thể thương tâm vì hắn.”

Liễu Ngọc Nhi bình tĩnh nói, tuy như vậy nhưng Mộ Dung Thụ vẫn thấy rõ được hận ý trong mắt nàng.

Sao có thể không hận, đã từng ôm ấp mộng đẹp gả cho Vương Quân Sơn nhưng bây giờ thì cả người lại đầy thương tích! Nhưng điều làm cho Mộ Dung Thụ cảm thấy kỳ lạ là trong mắt Liễu Ngọc Nhi vẫn còn ẩn chứa một tia bất lực cùng không cam lòng.

“Tên Vương Quân Sơn kia không phải là người! Sẽ có một ngày hắn phải chịu báo ứng.” Hồng Lăng tức giận mắng một tiếng.

“Hồng Lăng không cần tức giận, thực ra như bây giờ cũng tốt. Nếu ta tiếp tục ở lại vương phủ, không biết phải còn chịu bao nhiêu tủ nhục nữa.” Liễu Ngọc Nhi ôn nhu nói, giống như chuyện nàng vừa nói chỉ là một chuyện nhỏ, không hề để lại dấu vết trong lòng nàng.

Đôi mắt của Mộ Dung Thụ lóe lên, nàng không tiếp tục với đề tài Vương Quân Sơn nữa, mà hỏi vấn đề nàng quan tâm nhất: “Bây giờ Ngọc nhi đang ở Liễu phủ?”

Ánh mắt Liễu Ngọc Nhi càng u ám, cúi đầu trả lời: “Bây giờ ta là người bị lưu vì thông dâm với người khác. Liễu phủ không chứa chấp ta! Ta thuê một tứ hợp viện trong một ngõ hẻm ở phía đông kinh thành, của hồi môn của ta đều bị hắn nuốt trọn, không trả lại, may mà mẫu thân thấy mẫu tử ta đáng thương nên cho ít bạc với hai gian cửa hàng, bây giờ mẹ con ta cũng không phải lo lắng nữa.”

“Về kinh thành gặp khó khăn sao không đến gặp ta? Ngọc Nhi gặp nạn, làm sao ta có thể khoanh tay đứng nhìn! Thanh Châu quá xa nên ta không biết tình cảnh của Ngọc Nhi nhưng về đến kinh thành rồi mà ngươi vẫn còn giấu diếm ta!” Mộ Dung Thụ cau mày nói.

Liễu Ngọc Nhi là người tự trọng, sẽ không dễ dàng mà đi cầu xin giúp đỡ của người khác nhưng hôm nay nàng bị Liễu phủ từ chối, lại dắt theo một đứa nhỏ ba tuổi, đến nơi nào cũng không dễ dàng an thân.

“Vương phi là Nam Dương Vương phi, trong vương phủ lại phải thận trọng từ lời nói đến việc làm, nếu như ta mới vừa quay về kinh thành đã tới tìm người, sẽ làm hỏng thanh danh của người, ta đã thế này rồi, sao lại có thể liên lụy Vương phi? Vương phi yên tâm, bây giờ tuy là cuộc sống nghèo khổ nhưng đổi lại ta được an tâm, nhìn Vương phi sống tốt, ta càng vui vẻ.” Liễu Ngọc Nhi lại vỗ vỗ mu bàn tay Mộ Dung Thụ nói.

Lúc này, Mộ Dung Thụ liền biết, nàng không cần nói thêm những lời dư thừa. Liễu Ngọc Nhi ổn định xong cuộc sống tại kinh thành rồi mới tìm đến nàng cho thấy nàng không muốn gây bất cứ phiền phức gì cho Mộ Dung Thụ, nàng cúi đầu nhìn lướt qua tay Liễu Ngọc Nhi, chỉ thấy còn da bọc xương khiến người nhìn càng thêm chua xót.

“Đứa bé khỏe không? Từ khi nó sinh ra đến giờ ta vẫn chưa được gặp nó lần nào.” Mộ Dung Thụ liền nói sang chuyện khác.

Nhắc tới con, gương mặt Liễu Ngọc Nhi liền hiện lên nét từ ái, “Hồi trước thì nó nghịch ngợm lắm, cả ngày hết va cái này lại đụng cái kia, trên người không bầm tím thì cũng sưng đỏ, nhưng từ khi về kinh thành, nó đã biết quan tâm, chăm sóc ta, buổi chiều còn biết châm trà cho ta uống.”

“Ha ha... Thật là một đứa nhỏ hiếu thuận, Ngọc Nhi có đứa nhỏ này ở cạnh chắc chắn rất vui vẻ. Lần sau đến nhất định phải mang theo cả đứa nhỏ, ta thật sự rất muốn gặp để xem con của Ngọc Nhi đáng yêu như thế nào.” Mộ Dung Thụ cười nói.

“Lúc này nó cũng ẵm ẵm muốn tới gặp người, nhưng đến lúc đi lại ngủ mất. Chút nữa ta về chắc nó sẽ buồn bực cho xem.” Liễu Ngọc Nhi khẽ cười nói, hình ảnh của đứa con trai méo mào đang liền hiện lên trước mắt.

Sau đó hai người lại nói về chuyện xấu của đứa nhỏ làm Mộ Dung Thụ cười không ngừng, cũng luôn miệng nhắc nhở lần sau phải dắt theo đứa nhỏ, Liễu Ngọc Nhi cũng cười đồng ý.

Sau đó, hai người lại tán gẫu, nụ cười trên mặt Liễu Ngọc Nhi ngày càng nhiều, mà Mộ Dung Thụ cũng cố gắng tránh nói đến chuyện thương tâm của nàng.

Càng nói chuyện, Mộ Dung Thụ càng thích Liễu Ngọc Nhi, tuy tuổi còn nhỏ lại phải trải qua lắm tang thương nhưng lại có dũng khí đứng lên làm lại cuộc đời, nói một hồi có thể hiểu nàng chỉ hy vọng có thể dùng hết sức lực để cho đứa nhỏ của mình sống thoải mái hơn mà thôi.

Điểm quan trọng nhất là nàng thật tâm mong Mộ Dung Thụ có một cuộc sống tốt, lúc cùng cực nhất vẫn không đến tìm nàng, chỉ chờ khi gió yên sóng lặng mới xuất hiện.

Nàng là một nữ tử có lòng tự trọng rất cao, trong lúc bản thân lâm vào cảnh như vậy thì vẫn lựa chọn tự mình đối mặt cũng không cầu xin sự giúp đỡ của ai. Tuy nhà nương đã bỏ mặc nàng nhưng nàng vẫn kiên cường như cũ, bình tĩnh đối mặt với mọi thứ, Mộ Dung Thụ nhìn ra trong nét tươi cười của nàng vẫn ẩn chứa quá nhiều tiếng thở dài.

Sau khi nài ra về, Hồng Lăng liền không nhìn được nữa rơi nước mắt, “Sao ông trời lại có thể nhẫn tâm với Liễu tiểu thư như vậy. Người tốt như tiểu thư lại phải chịu bất hạnh thế này.”

“Thật ra như nàng ấy cũng tốt.” Mộ Dung Thư đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, thật lâu sau mới lẩm bẩm nói, trong thời này, nữ nhân không có nam nhân để dựa dẫm sẽ bị khinh thường, nhưng bây giờ cuộc sống của Liễu Ngọc Nhi tuy có gian khổ nhưng lại an tĩnh, trải qua nhiều chuyện đau đớn như vậy, nàng thật lòng mong Liễu Ngọc Nhi trải qua một cuộc sống yên bình.

“Chỉ thương cho tiểu thiếu gia, tuổi nhỏ như thế mà đã trải qua nhiều chuyện như vậy, nếu như sau này lớn lên, biết cha mình từng thiếp diệt thê, không nhận mình là con còn bị cho là tạp chủng, không biết nó sẽ thế nào?” Hồng Lăng lại thở dài rồi nói.

Mộ Dung Thư nhíu mày, nhớ tới vừa rồi Liễu Ngọc Nhi mặc y phục, liền nói với Hồng Lăng: “Ngày mai ngươi xuất phủ, đến hẻm phía đông, nhìn xem tình cảnh hiện giờ của Ngọc Nhi, nếu có gì khác lạ, lập tức quay về bẩm báo cho ta.”

Bất luận là thế nào thì Liễu Ngọc Nhi vẫn là bạn tốt nhất của Mộ Dung Thư trước kia, huống hồ nàng lại là người đáng để trợ giúp, Mộ Dung Thư sẽ không khoanh tay đứng nhìn.

“Vâng.” Hồng Lăng lập tức trả lời.

“Hai ngày nay Vân Mai có hơi kỳ lạ, ngươi có biết chuyện gì xảy ra không?” Mộ Dung Thư nhìn ra ngoài cửa, thấy Vân Mai đang thất thần đứng bên cạnh cửa, liền trầm giọng hỏi.

Hồng Lăng lắc đầu, cũng nhìn Vân Mai nói: “Chưa từng thấy qua nàng như thế này, chỉ sợ là trong nhà xảy ra chuyện. Đã nhiều ngày, mỗi đêm ngủ nàng ta đều gặp ác mộng, phải có người kêu lớn mới tỉnh lại, bọn nô tì cũng có hỏi nhưng nàng lại kiên quyết không nói hoặc là sẽ khóc, nếu không thì nói là nhớ nhà hoặc lo lắng cho bệnh tình của mẫu thân.”

Mộ Dung Thư gật đầu, sợ là chuyện không đơn giản như vậy, “Chắc trong nhà đã xảy ra chuyện.”

Đêm đó, Mộ Dung Thư dùng xong cơm liền định đi ngủ thì Vân Mai xông vào.

Sắc mặt nàng tái nhợt, vừa vào liền quỳ gối trước mặt Mộ Dung Thư cầu xin: “Xin Vương phi cứu muội muội của nô tì!”

“Chuyện gì xảy ra? Đứng lên rồi nói. Hồng Lăng, đỡ nàng đứng lên.” Lúc Vân Mai xông vào, Mộ Dung Thư liền ngồi dậy, nhíu mày nhìn Vân Mai.

Hồng Lăng liền đỡ Vân Mai dậy, nàng đã khóc không thành tiếng, Vân Mai khóc không ngừng, thân mình run rẩy, nàng đã cùng đường mới đến cầu xin Vương phi giúp đỡ.

“Mấy ngày trước, nô tì về nhà chăm sóc mẫu thân, sau khi nhìn thấy nô tì, bệnh của mẫu thân đã đỡ hơn một nửa, sau đó uống thêm mấy thang thuốc thì gần như khỏi hẳn, nhưng trước khi nô tì hỏi phủ thì muội muội lại xảy ra chuyện, hơn một tháng trước, muội muội nô tì giặt áo bên bờ sông nhất thời cao hứng liền hát một khúc, vừa lúc Đỗ thiếu gia đi ngang qua, liền cho người bắt muội muội nô tì đến rừng cây cạnh bờ sông bắt chấp muội ấy phản kháng hay cầu xin mà... vũ nhục...”

“Muội ấy mất đi trong sạch, chỉ có thể gả cho Đỗ thiếu gia làm thiếp. Ai ngờ, mới vào Đỗ phủ, tuy Đỗ thiếu gia không sùng hạnh nhưng một tháng sau muội ấy phát hiện mình đã mang thai, vốn tưởng rằng có thể trải qua ngày yên bình, ai ngờ lại bị chính thê của Đỗ thiếu gia hãm hại sảy thai, muội muội nô tì gặp chuyện đau lòng này, hai ngày sau, chính thê của Đỗ thiếu gia lại nói muội ấy không tôn trọng nàng nên sai người nhốt muội ấy vào phòng chứa củi, muội ấy vừa sinh non, mà phòng củi lại ẩm ướt, nếu cứ như vậy thì không ít ngày nữa muội ấy chắc chắn sẽ mất mạng, may là có hạ nhân trong Đỗ phủ lên nói cho nô tì biết nếu không muội ấy sẽ chết thảm.”

Vân Mai càng nói càng nóng nảy hơn cũng sợ hãi. Đỗ thiếu gia như vậy thì người người trong kinh thành ai mà không biết, hẳn đã chiếm được thân thể của muội muội thì còn quan tâm đến sự sống chết của muội ấy làm gì! “Vương phi, xin người cứu muội muội của nô tì! Nô tì xin người!” Dứt lời, nàng liền hướng Mộ Dung Thư dập đầu liên tục, chỉ trong chớp lát mà trán nàng đã đỏ một mảnh.

Nghe Vân Mai nói xong, Mộ Dung Thư từ từ nhíu mày, chuyện này lại dính dáng đến Đỗ gia. Tuy Đỗ gia là kinh thành thủ phủ, còn có liên hệ với các đại gia tộc và quan viên, nàng là không thể nào tự mình đến Đỗ gia, làm mưa làm gió chỉ để cứu một thiếp thất.

Hồng Lăng lau nước mắt cho Vân Mai rồi nói: “Đừng khóc nữa.”

“Đỗ gia cũng không phải là phủ Nam Dương Vương, việc này không dễ giải quyết.” Mộ Dung Thư khẽ nói, bây giờ nàng ở Nam Dương Vương phủ, tuy thân phận của nàng là Nam Dương Vương phi tôn quý nhưng lại không thể thò tay vào chuyện gia sự của người khác, thế mới nói, chuyện này không dễ giải quyết.

Vân Mai nghe vậy, sắc mặt trắng bệch, các vết xanh tím trên trán cũng rất dọa người. “Vậy nô tì phải làm sao bây giờ? Muội muội của nô tì hiện giờ cực kỳ suy yếu, nếu còn nằm trong phòng củi thì chỉ còn chờ chết mà thôi!” Vân Mai nói nha hơn, thanh âm hơi cao.

Mộ Dung Thư nhíu mày.

Hồng Lăng nói: “Vân Mai, ngươi có sốt ruột cũng không thể nói chuyện với Vương phi như thế! Hơn nữa chuyện ngươi cầu vốn không dễ giải quyết, muội muội ngươi đang ở Đỗ gia chứ không phải phủ Nam Dương Vương, ngươi là đang làm khó Vương phi?”

Vân Mai tỉnh ngộ, hối hận nhìn Mộ Dung Thu, “Nô tì sai rồi, nô tì không nên bắt kính với Vương phi, nô tì quá nóng nảy! Xin Vương phi tha thứ.” Từ trước đến nay, Vương phi đối xử với nàng rất tốt, chưa từng la mắng, nhưng giờ nàng lại vì chuyện của muội muội mà làm Vương phi khó xử, nàng không nên làm vậy.

Nhưng quả thật nàng không có cách nào, Vân Mai vừa ngừng lệ thì nước mắt lại tràn mi, nàng nói tiếp: “Vương phi đừng khó xử, bây giờ chỉ còn cách chờ xem số phận của muội muội nô tì ra sao thôi, hy vọng Đỗ thiếu nữ nãi nãi có thể phát thiện tâm, tha cho muội muội nô tì một mạng.”

“Cũng không phải không có cách.” Mộ Dung Thu thờ dài nói, vẫn là nàng mềm lòng, dần biết rõ nếu nhúng tay vào việc này sẽ có chút phiền phức tìm đến nhưng nước mắt cùng thân tình của nha đầu Vân Mai đã làm nàng cảm động, thôi cứ xem như làm việc thiện đi!

Vân Mai và Hồng Lăng nghe vậy, mở to mắt, không thể tin nhìn Mộ Dung Thu. Nàng khẽ cười nói: “Nhưng bây giờ đã tối rồi, không làm gì được. Người ráng chờ một đêm?”

“Nô tì tạ ơn Vương phi! Nô tì tạ ơn Vương phi!” Vân Mai quỳ sụp xuống, không ngừng dập đầu cảm tạ, sau mới ngẩng đầu, vui sướng đến trào nước mắt, trong lòng hoan hỉ nhảy nhót, muội muội được cứu rồi! Muội muội được cứu rồi!

“Đừng có dập đầu nữa, nếu cái mặt này mà bị hủy thì bản Vương phi cũng không cho phép người cả ngày lượn lờ trước mặt ta, mắc công ta chường mặt.” Mộ Dung Thu trêu ghẹo.

Vân Mai nín khóc liền mỉm cười, đang muốn tiếp tục dập đầu lại nghĩ đến lời của Mộ Dung Thu, liền nói: “Nô tì sẽ không hủy dung, nô tì sẽ không làm Vương phi chường mặt. Nô tì còn phải hầu hạ Vương phi suốt đời.” Đây không phải là lời nói trong lúc nhất thời mà là lời hứa hẹn, là một lời thề! Vì thế, sau đó, dù nàng mất đi trong khi tuổi hoa đương sáng lạn, thân thể vĩnh viễn chôn sâu dưới lòng đất, nhưng nàng tuyệt không oán không hối.

Hồng Lăng lại nâng Vân Mai dậy một lần nữa, “Nha đầu kia, là người có phúc mới gặp chủ tử như Vương phi, nếu là người khác, chỉ sợ cái mạng nhỏ của người cũng không giữ được, không biết chừng mực gì cả, mau rửa mặt rồi đi nghỉ ngơi.”

“Dạ, Hồng Lăng tỷ.” Vân Mai cười nói, rồi nói với Mộ Dung Thu: “Nô tì không làm phiền Vương phi nghỉ ngơi, nô tì cáo lui.”

Khi nàng ra ngoài, Hồng Lăng liền thu lại nét cười trên mặt, “Muội muội của Vân Mai quả thật đáng thương, nhưng đây là vấn đề khó giải quyết, nghe nói, chính thất của Đỗ thiếu gia thủ đoạn tàn nhẫn, đã có rất nhiều thê thiếp chết trong tay nàng rồi.” Nàng định khuyên Vương phi không nên dính vào chuyện này, dù sao đây là chuyện của Đỗ phủ, không dễ dàng nhúng tay vào.

Dĩ nhiên là Mộ Dung Thu biết tâm tư của Hồng Lăng, khi xảy ra bất cứ chuyện gì, nha đầu này cũng đặt nàng ở vị trí ưu tiên, thà có lỗi với người khác nhưng nhất định phải bảo vệ nàng. Nàng cười nói: “Không sao đâu, bản Vương phi đã có chủ ý.”

Nghe nàng nói chắc chắn như vậy, Hồng Lăng cũng yên tâm.

Sáng hôm sau, dùng xong điểm tâm Mộ Dung Thu liền trang điểm rồi đến Bắc uyển.

Đại phu nhân đang ngồi thêu ở trong phòng, nghe hạ nhân báo Vương phi đến liền nhất thời cả kinh, Vương phi tới làm gì? Từ chuyện lần trước, nàng luôn trốn tránh Vương phi, không dám gặp Vương phi, chỉ sợ nàng ta lại tìm ra sơ hở của nàng.

Nhưng bây giờ nàng đã ngoan ngoãn ở tại Bắc uyển chờ đến khi Vương phi và Thẩm trắc phi đấu nhau đến sống chết thì là nàng sẽ xuất hiện một lần nữa. Nàng tin tưởng với nhan sắc xinh đẹp của mình sẽ giành được sự sủng ái của Vương gia, cũng nhân đó mà có một đứa con.

Nhưng tại sao Vương phi lại đột nhiên đến đây? Nàng vội nói với người thông báo: “Ta với người cùng nghênh đón Vương phi.”

Lúc này Mộ Dung Thu mới đi đến trước cửa phòng thì cửa phòng liền bật mở, Đại phu nhân vội vàng chạy ra nghênh đón Mộ Dung Thu, “Nô tì tham kiến Vương phi.”

“Đại phu nhân không cần đa lễ, lần này bản Vương phi tới tìm người chỉ muốn uống trà, tán gẫu.” Mộ Dung Thu mỉm cười, dịu dàng nói.

Trong lòng Đại phu nhân chấn động, Vương phi có ý gì? Nàng không tin Vương phi đến đây chỉ để uống trà nhưng trên mặt không hề lộ ra chút nghi ngờ nào, liền gật đầu đáp: “Nô tì vô cùng vinh hạnh.” Nói xong liền đi trước dẫn đường vào phòng.

Đây là lần đầu tiên Mộ Dung Thu đến Bắc uyển, cảnh trí nơi này cũng không tệ, tuy không so được với Trúc viên, nhưng lại có một phong vị khác, thật đúng là nơi thích hợp cho tiểu thiếp ở.

Vào trong phòng Đỗ Khả, hai mắt Mộ Dung Thu tỏa sáng, không hổ danh là con gái nhà phú thương, mỗi vật bài trí trong phòng đều có giá trị xa xỉ, trách không được Thẩm trắc phi không dám động đến Đại phu nhân, chỉ sợ Thẩm trắc phi cũng phải nể mặt Đỗ gia vài phần.

Đại phu nhân trong lòng thấp thỏm không thôi, đoán mục đích của Mộ Dung Thu đến đây là gì nhưng đoán mãi cũng chẳng ra, nhìn thấy Mộ Dung Thu đang đánh giá bài trí trong phòng thì càng hồi hộp, chẳng lẽ Mộ Dung Thu sẽ dựa vào mấy thứ này mà bắt bẻ mình?

Đang lúc nàng lo lắng, thì Mộ Dung Thu cười cười, gật đầu nói: “Kiểu thưởng thức của Đại phu nhân quả nhiên cao nhã, bài trí trong phòng đều không tầm thường.”

“Chỉ là vài vật thô xỉ chứ nô tì làm gì mà biết thưởng thức, nếu luận về thưởng thức thì không cách nào so được với Vương phi.” Đại phu nhân dè dặt trả

lời.

Mộ Dung Thụ quay lại, nắm lấy tay nàng, kéo đến ngồi rồi tươi cười ôn hòa nói: “À, tay muội thật lạnh, có phải nhiễm bệnh? Sao không chịu gọi đại phu đến xem?”

“Từ nhỏ tay nô tì đã lạnh, nhọc Vương phi lo lắng.” Đại phu nhân vội trả lời, Mộ Dung Thụ càng ôn nhu, còn xưng tỷ muội thì nàng càng sợ, có chết nàng cũng không quên cái ngày nàng bị Mộ Dung Thụ đùa bỡ trong tay, miệng thì cười nhưng lại giết người lúc nào không hay, không biết hôm nay Mộ Dung Thụ lại muốn gì trò gì.

“Thì ra là như vậy, để bản Vương phi sai người đưa đến một cái lò sưởi tay cho muội, cái này ta dùng đã lâu, rất ấm áp.” Mộ Dung Thụ rất quan tâm nói.

Nhưng nàng càng như thế, Đại phu nhân lại càng thêm e ngại.

“Sao nô tì dám lấy lò sưởi của Vương phi, huống hồ lại là vật Vương phi đã dùng quen, tay nô tì trước giờ vẫn vậy, dù có ôm lò sưởi tay hàng ngày thì cũng chẳng có hơn gì, nên không dám đoạt đồ vật ưa thích của người.” Đại phu nhân từ chối, đùa sao, còn chưa biết mục đích của Mộ Dung Thụ là gì thì làm sao nàng dám nhận.

“Muội không vừa ý bản Vương phi? Hay vẫn giận ta? Tuy mấy ngày trước vì chuyện của Hồng Lăng và Dương muội, hai tỷ muội chúng ta có chút hiểu lầm nhưng dù sao chúng ta vẫn là tỷ muội phải không? Chớ để chuyện này làm tổn hại đến tình cảm của chúng ta. Nếu như muội muội vẫn quyết không cần, thì khó tránh bản Vương phi nghĩ chuyện Hồng Lăng lại có liên quan đến muội.” Mộ Dung Thụ nhún vai, thanh âm hơi chút lạnh nhạt nói, nét tươi cười trên mặt cũng nháy mắt biến mất.

Đại phu nhân hoảng sợ hơn, không dám từ chối, vội vàng nói: “Nô tì tạ ơn Vương phi.” Ấm lò chưa cầm đến mà tay đã như bị phỏng! Mỗi câu nói của Mộ Dung Thụ đều như đang dao mổ, càng đoán không ra tâm tư của nàng ta, nàng lại càng kinh tâm!

“Vậy là tốt rồi. Nhìn thấy muội vui vẻ, ta cũng cao hứng.” Nụ cười sáng rỡ lại xuất hiện, Mộ Dung Thụ vỗ hai cái lên mu bàn tay Đại phu nhân mu, giống như vô cùng hài lòng với câu trả lời của Đại phu nhân.

Đại phu nhân chỉ có thể cười lấy lòng.

“Mấy ngày trước, nhà nương của phu nhân đã quyên không ít bạc cho nạn dân vùng Giang Bắc, dân chúng đều mang ơn Đỗ gia không hết. Không ngờ nhà nương của Đại phu nhân lại hào phóng như thế, nghe nói việc làm lần này của Đỗ gia cũng được đương kim thánh thượng và triều thần tán thưởng.” Mộ Dung Thụ lại mở miệng nói vòng vo.

Đại phu nhân nghe vậy, khóe miệng hơi co giật, chuyện này nàng cũng đã nghe. Có người tạo áp lực với phụ thân nên mới khiến cho phụ thân phải quyên bạc, hiện giờ mấy lời của Mộ Dung Thụ chẳng khác gì châm chọc, nhưng nàng cũng chỉ có thể cười nói: “Chút đóng góp cho nạn dân dĩ nhiên Đỗ gia phải hết sức vui vẻ lắm.”

“Đúng vậy, bây giờ trong kinh thành, ai nhắc tới Đỗ gia mà không phải giơ ngón tay cái lên khen ngợi? Vương gia vì Đỗ gia mà cũng nở mày nở mặt, tâm tình không tệ, vị trí của muội ở trong lòng người lại cao thêm vài phần.” Mộ Dung Thụ khẽ cười nói, trong thanh âm còn có mấy phần hâm mộ.

Đại phu nhân nghe vậy, trong lòng vui sướng lan tràn hỏi: “Phải không?”

“Đương nhiên, chẳng lẽ muội không nghe được người khác nói? Trong lần giải quyết vụ Giang Bắc này, Đỗ gia đã lập công lớn.” Mộ Dung Thụ gật đầu nói, thần sắc thấp phẫn thành khẩn.

Đại phu nhân càng vui sướng, nếu trong lòng Vương gia vì hành động của cha lần này mà thêm sủng hạnh nàng thì thật là trong họa được phúc, nhìn lại Mộ Dung Thụ, chẳng lẽ nàng ta biết tâm tư của Vương gia nên mới đến đây lôi kéo, lấy lòng nàng? “Từ trước đến giờ phụ thân đều giúp người làm niềm vui nhưng quả thật người lập đại công lần này là Vương gia chứ không phải Đỗ gia! Nếu không phải Vương gia nghĩ ra cách giải quyết thì chi e hiện nay người dân vùng Giang Bắc vẫn phải chịu cảnh khổ cực rồi.”

“Thanh danh của Đỗ lão gia thật tốt. Bất quá...” Mộ Dung Thụ quay đầu, trên khóe miệng tươi cười có thêm một tia cười lạnh. Đại phu nhân chưa phản ứng kịp, vội hỏi: “Bất quá cái gì?”

“Bất quá nghe nói gần đây Đỗ gia lại gây ra chuyện gièm pha, Đỗ thiếu nữ nãi nãi không dung được thiếp, dụng thủ đoạn ngoan độc hãm hại một vị thiếp, chẳng qua chỉ vô ý nói vài câu dụng chạm thì nàng liền sai người đem nhốt nữ nhân đó vào cũi rồi bỏ đói, mà nữ nhân đó vừa mới sinh non, muội nghĩ thử xem, nếu việc này truyền đến tai người ngoài, đến tai Vương gia thì thế nào? Người trong kinh thành sẽ nhìn Đỗ gia thế nào? Thanh danh một đời của Đỗ lão gia xem như bị hủy trong nháy mắt.” Mộ Dung Thụ lạnh lùng nói.

Đại phu nhân khẽ run, trên trán đổ mồ hôi lạnh, Mộ Dung Thụ rõ ràng là đang uy hiếp nàng! Chuyện của Đỗ gia thì sao nàng lại không biết, nhưng chưa từng nghĩ Mộ Dung Thụ lại có thể biết tường tận như vậy, thì ra mục đích của nàng ta khi đến đây! Quả thật, em dâu là người khác nghiệt, đã có rất nhiều thiếp thất chết trong tay nàng.

“Nói thật thì chuyện này không quan hệ với bản Vương phi nhưng thiếp thất bị nhốt trong phòng củi kia là muội muội của Đại nha hoàn - Vân Mai bên cạnh ta, khi nghe xong chuyện này không can hệ đến Đỗ lão gia, có lẽ muội muội của Vân Mai cư xử không đúng mực, nên mới bị trừng phạt, thế nhưng, nếu bản Vương phi không can thiệp trước mặt Vương gia, như vậy...”

“Tạ ơn Vương phi nhắc nhở, nô tì lập tức cho người truyền tin hồi phủ.” Đại phu nhân vội vàng chặn lời tiếp theo của Mộ Dung Thu, lo lắng trả lời. Mộ Dung Thu đang uy hiếp nằng! Xem ra, Vương phi thật dạ mang thù!

Mộ Dung Thu cười tươi hơn, gật đầu rồi nói: “Muội chớ nên trách bản Vương phi nhiều chuyện! Dù sao tính tình của Vân Mai, ta cũng hiểu một chút, nếu nàng không cẩn thận nói lộ gì đó thì hậu quả thật khó lường. Bản Vương phi thật tâm suy nghĩ cho muội.”

Đại phu nhân lập tức quỳ xuống đất, cúi đầu cắn răng trả lời: “Nô tì ghi nhớ đại ân của Vương phi, nếu không phải có Vương phi nhắc nhở, sau này chắc chắn gây thành đại họa.”

“Tốt lắm, bản Vương phi ở cũng đã lâu, đến lúc phải trở về rồi! Muội nghỉ ngơi thật tốt đi.” Mộ Dung Thu chậm rãi đứng dậy, nói với Đại phu nhân.

Đại phu nhân trong lòng cực kỳ phẫn nộ, Mộ Dung Thu rời khỏi, nàng cầu còn không được, nhìn lướt qua sắc mặt của Đại phu nhân, Mộ Dung Thu liền rời đi.

Sau khi Mộ Dung Thu rời khỏi, Đại phu nhân liền từ dưới đất đứng lên, nhìn theo bóng lưng Mộ Dung Thu, hai tay nắm chặt thành quyền, quả nhiên đi sai một bước thì sẽ ân hận không kịp, sau này không được hành động thiếu suy nghĩ nữa.

Trên đường về Mai viên, Vân Mai nhin không được hỏi: “Vương phi, chuyện sao rồi?”

“Vương phi tự mình đi gặp Đại phu nhân, chắc chắn được việc.” Hồng Lăng cười nói, lúc rời đi, nàng đã nhìn thấy gương mặt trắng bệch của Đại phu nhân.

Mộ Dung Thu gật đầu nói: “Đợi tin đi.” Cho là muội muội Vân Mai được thả ra thì thân thể cũng đã chịu thương tổn không nhẹ, chỉ sợ ngày sau không thể mang thai, tương lai của nàng ta trong Đỗ phủ càng gặp nhiều khó khăn, thế nhưng, nàng chỉ có thể làm được tới đây.

Vân Mai vừa nghe lời của Mộ Dung Thu, lập tức cười nói: “Không, không, cứu được rồi! Nô tì tạ ơn Vương phi. Thật tốt quá.”

“Tiểu nha đầu, đừng nói lung tung, cười to trên đường, sẽ để người khác nghe thấy.” Hồng Lăng nhìn thấy Vân Mai kích động, vội lên tiếng nhắc nhở.

Vân Mai nghe vậy, vội bịt miệng mà cười.

Mộ Dung Thu thấy thế thì lắc đầu cười cười, qua chuyện hôm nay, xem chừng oán hận của Đại phu nhân đối với nàng càng sâu, nhưng oán thì sao? Xem chừng thì nàng ta cũng sẽ không dám tùy tiện làm gì.

Trong lúc nàng dùng cơm chiều thì có tin truyền đến, Đại phu nhân đã cho người đưa thư đến tay Đỗ thiếu nữ nãi, sau đó người đã được thả còn mời cả đại phu đến xem mạch, hầu hạ chu đáo. May mà muội muội Vân Mai ngày thường thân thể khỏe mạnh, quen làm việc nặng, nên bị giam ở phòng chứa củi một ngày cũng không thương tổn nhiều lắm, chỉ cần tĩnh dưỡng một tháng, sẽ trở lại như xưa. Vân Mai liền mỉm cười, rốt cục thì sau cơn mưa trời lại sáng.

“Ngươi đã yên tâm? Máy ngày nay ngươi khóc lên khóc xuống làm hại bọn ta còn tưởng ngươi bị bức lương, giống y như tiểu kiều thê bị tui thân.” Thanh Bình trêu ghẹo nói.

Thu Cúc nói: “Đúng vậy! Sau này lập gia đình, chắc sẽ sợ hãi?”

“Các tỷ, đừng trêu ghẹo muội.” Vân Mai bĩu môi nói, sau đó chạy đến trước mặt Mộ Dung Thu cáo trạng: “Vương phi, người mau làm chủ cho nô tì, các tỷ ấy đều xem nô tì như trò cười.”

“Ồ, còn không biết xấu hổ, dám cáo trạng với Vương phi.” Hồng Lăng che miệng cười trộm.

Mộ Dung Thu nghe vậy, nhú mày, cười nói: “Quả thật nên phạt, phạt ngươi xếp chân, múc nước rửa chân cho ba người bọn Thu Cúc trong vòng một tháng đi.” Vân Mai nghe vậy, xụ mặt xuống, bĩu môi nói: “Sau này nô tì cũng không dám làm sai việc gì nữa.”

“Ha ha...” Trong phòng liền tràn ngập tiếng cười.

...

Hai ngày sau, Hồng Lăng xuất phủ đến ngõ hẻm phía đông hỏi thăm tin tức của Liễu Ngọc Nhi.

“Liễu tiểu thư lừa Vương phi, thực ra thì Liễu phu nhân không có cho Liễu tiểu thư ngân lượng và cửa hàng, bây giờ Liễu cô nương và tiểu thiếu gia đang sống trong một căn nhà nhỏ ở ngõ hẻm phía đông kinh thành, Liễu tiểu thư chỉ thuê nhà và giặt quần áo thuê để kiếm chút bạc, nô tì không dám đi gặp Liễu tiểu thư, nhưng có nhìn lên từ ngoài viện, tình cảnh bây giờ của Liễu cô nương thật làm nô tì kiềm lòng không được, còn tiểu thiếu gia, mới ba tuổi nhưng đã hiểu chuyện, không khóc không quấy, rất biết nghe lời, cũng ngồi một bên dùng cái tay tí xiu giúp mẹ giặt quần áo nữa, nhìn mà đứt cả ruột.” Hồng Lăng cau mày nói.

Ai có thể được là nhờ người quen sống trong an nhàn, được người hầu hạ như Liễu tiểu thư lại rơi vào hoàn cảnh như bây giờ, chỉ mới ba năm ngắn ngủi!

Nghe vậy, hình ảnh của Liễu Ngọc Nhi liền hiện lên trước mắt Mộ Dung Thu, nàng liền trầm giọng nói: “Ngày mai gọi Tiết chương quý tới gặp ta.”

“Vâng ạ.”

Lúc dùng cơm chiều, Vũ Văn Mặc lại đến Mai viên, cùng đến với hắn thì Thẩm trác phi đã theo sát phía sau.

Hai người rất hiếm khi cùng xuất hiện tại phòng Mộ Dung Thu, nàng sai người dọn thêm hai bộ bát đĩa, Vũ Văn Mặc và Thẩm trác phi cũng không khách khí cũng ngồi xuống.

Ba người im lặng nhìn nhau, dù gì thì quan hệ giữa họ cũng có chút phức tạp. Mộ Dung Thu nhận thấy bây giờ nàng lại là người thứ ba, lại vô tình chen vào thế giới riêng của hai người bọn họ.

Trước mắt nàng, Thẩm trác phi đang ân cần gấp thức ăn cho Vũ Văn Mặc. “Mấy ngày nay gia bận rộn công vụ, không nghỉ ngơi đầy đủ, nghe Thúy Hồng nói, nhiều ngày rồi gia chưa ăn được một bữa cơm ngon miệng, bây giờ đã đến đây rồi gia ăn nhiều thêm một chút.” Dứt lời, nàng ta liền nhìn Mộ Dung Thu, nhưng vẫn chưa gấp thức ăn cho nàng, cười nói: “Không ngờ tay nghề của đầu bếp trong phòng bếp của tỷ tỷ lại khá như vậy, mấy món ăn này muội chưa từng ăn qua bao giờ.”

“Chỉ mấy món đơn giản thôi.” Mộ Dung Thu cười nhạt nói rồi cúi đầu nhìn thoáng qua miếng thịt mà Thẩm trác phi vừa bỏ vào chén nhưng không vẫn ăn.

“Ai mà biết mấy món đơn giản của tỷ tỷ lại không giống của người ta, khó trách gia lại muốn đến đây dùng cơm chiều.” Thẩm trác phi cười nói.

Nghe thấy lời của Thẩm trác phi, Vũ Văn Mặc hơi cau mày, lạnh nhạt lướt qua Thẩm trác phi, nhưng khi ánh mắt lướt qua Mộ Dung Thu thì hắn thấy nàng vẫn bình thường, mà ánh mắt cũng chưa từng nhìn đến hắn, chân mày của hắn càng cau chặt hơn.

“Hai ngày này, muội nghĩ tới nghĩ lui, vẫn thấy Hồng Lăng là tốt nhất, nếu để cho nàng hầu hạ Vương gia, tỷ cùng muội đều sẽ yên tâm.” Lát sau, Thẩm trác phi lại lên tiếng.

Mà lần này, nàng lại chìa mũi tên về phía Hồng Lăng.

Hồng Lăng đang đứng hầu hạ bên cạnh, thân hình khẽ run, cúi đầu che dấu sự kinh hoàng của mình.

“Hồng Lăng không thích hợp.” Mộ Dung Thu trực tiếp cự tuyệt, sau đó dưới ánh mắt kinh ngạc của Thẩm trác phi lại nói: “Thẩm trác phi nên tìm người khác.”

Thẩm trác phi nhìn lướt qua Vũ Văn Mặc, thấy sắc mặt hắn cũng không thay đổi liền nhướn mày nói với Mộ Dung Thu: “Tỷ không muốn cho Vương gia nạp thiếp? Thân là nữ nhân của Vương gia, tỷ phải suy nghĩ cho Vương gia nhiều hơn mới phải, nếu để người ngoài biết sẽ cho rằng tỷ đồ kỵ đó.” Nàng ta cố ý nhấn mạnh hai chữ đồ kỵ nhưng giọng nói lại không có bức người thậm chí còn có chút vui đùa.

“Đồ kỵ?” Nàng nhướn cao mày, trầm giọng hỏi, trong lòng thầm cười lạnh, lạnh lùng nhìn thoáng qua Vũ Văn Mặc vẫn yên lặng không lên tiếng.

Nhận thấy ánh mắt của Mộ Dung Thu, con ngươi của Vũ Văn Mặc lóe lên một tia hàn quang, hắn đưa mắt nhìn Thẩm trác phi, nhưng Thẩm trác phi lại không nhận thấy ánh mắt của Vũ Văn Mặc, ngược lại còn tươi cười nói: “Tỷ tỷ, chúng ta đều là nữ nhân của Vương gia, hắn phải học cách rộng lượng.”

Mộ Dung Thu cười nhạt gật đầu, tỏ vẻ tán đồng với lời nói của nàng, nhưng lại bình tĩnh nhìn Vũ Văn Mặc hỏi: “Nếu ta đã phạm vào thất xuất, vì sao không bỏ ta?”

Thẩm trác phi không thể tin nhìn Mộ Dung Thu, nàng ta biết mình đang nói cái gì không? Lại muốn Vũ Văn Mặc bỏ nàng!

Hồng Lăng lo lắng không thôi, càng kinh sợ nhìn Mộ Dung Thu, Vương phi vì bảo vệ nàng mà dám làm đến mức này!

Ba tâm tư khác nhau nhưng ánh mắt của cả ba đều rơi vào người Vũ Văn Mặc.

Vũ Văn Mặc sau khi nghe xong lời của Mộ Dung Thu, ánh mắt nhìn nàng càng sắc bén lạnh thấu xương, con ngươi càng u tối, trong nháy mắt, quanh thân hắn tỏa ra một trận hàn khí. Lúc này, trong phòng im đến mức cây kim rơi xuống cũng có thể nghe.

Đôi mắt lạnh như băng nhìn Thẩm trác phi. Thân hình nàng ta run lên, đây là lần đầu tiên, hắn dùng ánh mắt vô tình như thế nhìn nàng!

Mộ Dung Thu khéo môi khẽ cong, trong lòng tự nhủ: hôm nay Thẩm trác phi sợ là đã tính sai rồi, quá mức vội vàng.

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57

Nàng tin chắc là Vũ Văn Mặc sẽ không bỏ nàng, nguyên nhân rất đơn giản, bởi vì nàng vừa mới giúp hắn giải quyết một vấn đề khó khăn, nhưng nếu chỉ vì nàng không đồng ý để Hồng Lăng làm thiếp mà hắn thẹn quá giận, lấy tội đồ kị mà bỏ nàng thì sao?

Trong mắt Vũ Văn Mặc lóe lên, hắn nhìn Mộ Dung Thu, lạnh giọng nói: “Không được ăn nói lung tung!” Lại nhìn Thẩm trắc phi, trong mắt đầy giận dữ còn mang theo ý cảnh cáo.

Nghe vậy, Mộ Dung Thu nhú mày, ôn nhu nói: “Đo thần thiếp nhất thời hồ đồ, xin gia đừng để ý.”

Thẩm trắc phi nhìn về mặt của Mộ Dung Thu và Vũ Văn Mặc, vội vàng ho nhẹ một tiếng để che dấu sự chua xót và đau đớn trong lòng, xấu hổ nói: “Tỷ tỷ nói vậy làm gì, muội chỉ đùa một tí, nếu tỷ luyến tiếc Hồng Lăng, vậy để muội chọn người khác.”

Thẩm trắc phi hiểu vừa rồi mình có hơi nóng nảy, tuy nam nhân để ý nhất là thể tử không rộng lượng nhưng phản ứng của Mộ Dung Thu làm nàng thật bất ngờ. Mà Vương gia rõ ràng không muốn nói về đề tài này, mà quan trọng nhất là hắn sẽ không bỏ Mộ Dung Thu, nguyên nhân rất đơn giản, Mộ Dung Thu là nữ nhi của Đại tướng quân.

Bất quá... Nàng có thể nhìn thấy được là hắn không còn lạnh nhạt, vô tình với Mộ Dung Thu như lúc trước, trong mắt hắn dường như có chút cảm xúc khó nắm bắt được.

“Xem ra vì gia nạp thiếp là chuyện phải làm, nếu không muốn bị người dèm pha, thì phải rộng lượng, như vậy đi, Tú Ngọc hầu hạ bên người muội cũng không tệ, so với Hồng Lăng còn tốt hơn nữa.” Mộ Dung Thu vươn bàn tay được bảo dưỡng tỉ mỉ cầm lấy trà, nhấp một ngụm rồi nói.

Tú Ngọc đứng bên cạnh Thẩm trắc phi nghe vậy thì sợ hãi đến sắc mặt trắng bệch, âm thầm cắn răng nhìn Mộ Dung Thu, đây là Vương phi dùng chiêu 'gây ông đập lưng ông', lúc nàng thu lại ánh mắt thì lại vô tình nhìn lướt qua gương mặt tuấn mỹ như điêu khắc của Vũ Văn Mặc, tai nàng liền đỏ ửng.

Thẩm trắc phi chưa phát hiện ra sự thay đổi của Tú Ngọc, nhưng vừa lúc Mộ Dung Thu ngẩng đầu, khuôn mặt trong trẻo lạnh lùng, khóe môi mang ý cười liếc nhìn Tú Ngọc.

“Muội đã sớm định mối hôn sự cho Tú Ngọc, sang năm nó sẽ lập gia đình, muội sẽ ghi nhớ chuyện này, từ từ chọn người thích hợp sau vậy.” Thẩm trắc phi cũng không có kích động, hình như đã sớm đoán được Mộ Dung Thu sẽ nói như vậy.

Mộ Dung Thu nhú mày, xoay người nói với Hồng Lăng: “Một lát nữa, người đến phòng bếp nhỏ hỏi chiêu nay ai đã nấu canh, bản Vương phi muốn ăn canh chua cay chứ không phải canh chua, sao chỉ chua không có vị cay!”

“Vâng ạ.”

Sắc mặt Thẩm trắc phi lúc trắng lúc hồng, vừa rồi nàng đã phạm sai lầm, bây giờ vạn lần không nên tiếp tục, huống hồ nàng cũng không muốn nạp thiếp cho Vương gia, nàng dè dặt đánh giá thân sắc của Vũ Văn Mặc rồi mới múc một chén canh cho hắn.

Lúc chén canh được đặt trước mặt Vũ Văn Mặc, vài lát ớt nằm trên mặt canh lọt vào mắt hắn, hắn lại nhìn thoáng Mộ Dung Thu, thấy vẻ mặt không sao của nàng thì đôi mắt lạnh như băng của hắn có chút tức giận, liền dùng tay hất chén canh xuống đất.

Chén canh vỡ tan, nước canh bắn vào y phục của Thẩm trắc phi, nàng ta sợ hãi, trong lòng rất hối hận, cũng không lau đi nước canh dính trên y phục mà chỉ nhìn Vũ Văn Mặc, thanh âm có hơi run run, “Gia?”

Lông mi của Mộ Dung Thu khẽ động, thần sắc vẫn như cũ.

Vũ Văn Mặc cau mày, trầm mặc không nói nửa câu liền xoay người rời đi.

Khi đi qua Thẩm trắc phi, nhìn thấy sắc mặt lo lắng của nàng, Vũ Văn Mặc lạnh lùng nói: “Về sau không được nhắc lại việc này!”

Vũ Văn Mặc nén giận mà đi, vì nguyên nhân gì thì cả Mộ Dung Thu cùng Thẩm trắc phi đều có thể nhìn thấy một chút đáp án ở trong mắt đối phương.

Hai người cúi đầu, im lặng tiếp tục dùng cơm. Thẩm trắc phi cảm thấy thức ăn trong miệng thật vô vị, thật ra mấy món này hương vị cũng không tệ nhưng qua chuyện vừa rồi thì món ăn trong miệng trở nên đắng chát, tuy bình thường thì Vương gia cũng không có nhiệt tình với nàng, ngay cả khi ở trên giường cũng khá lạnh nhạt nhưng nàng cho rằng đó là bản tính nên mới đối với thể thiếp lạnh nhạt như thế, nhưng hôm nay, hắn có chút khác thường.

Mộ Dung Thu vẫn ăn ngon lành, dù sao tay nghề nấu ăn của mấy bà tử này ngày càng tiến bộ, tuy hương vị không so được với thức ăn do chính tay nàng làm nhưng cũng có tệ đâu, mà ngày ấy trong thư phòng, ánh mắt của Vũ Văn Mặc đối với nàng đã có sự thay đổi nhưng với nàng mà nói chuyện đó cũng chẳng ảnh hưởng gì! Hôm nay nàng lại làm cho hắn chán ghét.

“Nghe nói là tỷ tỷ nấu ăn rất ngon, chắc mấy bà tử này là do tỷ chỉ dẫn đúng không?” Cuối cùng Thẩm trắc phi cũng không nuốt trôi nữa, liền ngẩng đầu nhìn Mộ Dung Thu cười hỏi.

“Bản Vương phi chỉ biết làm mấy món mà thôi, nhóm bà tử để ý nên nhớ kỹ cách làm! Nếu như Thẩm trắc phi thích, mai mốt cứ thường xuyên đến đây.” Mộ Dung Thu cười trả lời.

Thẩm trắc phi đứng dậy hành lễ với Mộ Dung Thu, “Muội tạ ơn tỷ tỷ nhưng ngày ngày đến ăn cơm thì chắc tỷ cũng sẽ cảm thấy phiền, không bằng muội để bà tử của Trúc viên đến đây học cách nấu vài món, đến lúc đó muội vừa được ăn ngon vừa không làm phiền tỷ tỷ.” Nàng muốn làm cho rõ ràng, là

món ăn của Mai viên hấp dẫn Vương gia, hay là... chủ nhân của Mai viên.

Nghe vậy, Mộ Dung Thu khép hờ mắt, nàng liền hiểu mục đích của nàng ta, “Được.” Nàng ta muốn dùng mỹ thực để giữ chân Vũ Văn Mặc, thật sự không một phút giây nào quên nghĩ đến Vũ Văn Mặc.

“Vậy thì muội ta ơn tỷ tỷ.” Thẩm trắc phi tươi cười nói, làm gì mà sắc mặt kinh hoàng, giận dữ ban nãy nữa, trong lòng nàng rung lên một hồi chuông cảnh báo, nếu không muốn bị Vương gia chán ghét, chỉ có thể như vậy một lần, tuyệt đối không có lần hai.

Sau khi Thẩm trắc phi rời đi, Hồng Lăng nhủ mảy nói: “Thẩm trắc phi nhất định là muốn dùng mỹ thực để giữ chân Vương gia, nếu Vương phi không đồng ý thì tốt biết bao nhiêu.”

“Nàng muốn học cứ để nàng ta học, phù Nam Dương Vương to như vậy cũng đâu thiếu đầu bếp.” Mộ Dung Thu nhún vai nói.

Vì Vũ Văn Mặc mà ra sức như vậy, chẳng lẽ Thẩm trắc phi không cảm thấy mệt? Nhưng đáng nói là nàng có thể nắm được trái tim của Vũ Văn Mặc vĩnh viễn không?

Nụ cười của Mộ Dung Thu lại có thêm vài phần nghiền ngẫm, nàng khép mắt để che dấu cảnh giác, Thẩm trắc phi không phải là Đại phu nhân, tiếp theo nàng ta chắc chắn sẽ phản công.

“Vương phi, mẩu thân nô tì hết bệnh rồi, đây là trứng vịt muối do đích thân mẩu thân tự tay ướp gia vị, còn có trứng gà so, mẩu thân sai nô tì mang đến biếu Vương phi.” Vân Mai mang theo hai cái giỏ lớn, cao hứng chạy vào phòng nói với Mộ Dung Thu.

Nghe vậy, Mộ Dung Thu cùng Hồng Lăng đồng thời nhìn sang.

Chỉ thấy hai cái giỏ lớn tràn đầy trứng gà và trứng vịt, Vân Mai vui vẻ chạy vào, Hồng Lăng thấy thế liền đến cầm giúp nàng một giỏ.

“Trứng vịt muối? Còn có trứng gà so?” Mộ Dung Thu cười hỏi.

“Đúng vậy, trứng vịt muối là do chính tay mẩu thân nô tì ướp gia vị, trứng vịt vừa béo lại không mặn, trứng gà so cũng là gà do nhà nô tì nuôi, mẩu thân nói nó rất bổ dưỡng, nói nô tì phải biếu cho Vương phi để cảm ơn Vương phi đã cứu muội muội của nô tì.” Vân Mai cười ngây ngây ngô ngô nói.

Mặc dù mấy thứ này không đáng tiền, nhưng là một phần tâm ý của nhà Vân Mai.

“Ya. A. A..! Trứng vịt này lớn quá đi.” Hồng Lăng nhìn thấy từng cái trứng vịt đều to cỡ trứng ngỗng hơn nữa còn rất sạch sẽ, vừa nhìn đã biết mẩu thân của Vân Mai đã tốn rất nhiều tâm tư.

“Vân Mai, thay bản Vương phi cảm ơn Đại nương.” Mộ Dung Thu lập tức nói, không ngờ mẩu thân của Vân Mai lại là người biết trước biết sau, còn tặng nhiều quà như thế, nàng biết rõ gia đình Vân Mai cũng không giàu có, mà mớ trứng này cũng xem như là một tài sản có giá trị trong nhà nhưng bây giờ lại mang tặng cho nàng, vốn đã gặp quá nhiều người vô tình, không ngờ có ngày còn có thể gặp được những người chất phác thuần lương như thế. Việc này nàng chỉ tiện tay mà làm nhưng lại có thể thay đổi được vận mệnh của muội muội Vân Mai, khiến cho họ mang ơn.

Lễ vật tuy không quý hiếm nhưng tâm ý tràn đầy làm trong lòng Mộ Dung Thu cũng làm cho xúc động.

“Không dám, không dám, Vương phi, cả nhà nô tì phải cảm tạ Vương phi mới đúng. Nếu như không có Vương phi, muội muội nô tì đã sớm hương tan ngọc nát, nhà không có gì chỉ dám mang một ít thứ không đáng tiền này biếu cho Vương phi.” Vân Mai vội vàng lắc đầu, không dám nhận lời cảm ơn của Mộ Dung Thu.

Mộ Dung Thu cười khẽ, thôi không cảm ơn nữa, “Bây giờ muội muội của người như thế nào?”

“Mẩu thân có đến thăm, thân thể muội muội đã tốt hơn nhiều rồi. Đỗ thiếu nãi nãi cũng không còn làm khó muội muội nữa.” Vân Mai nhếch môi, cười nói.

“Vậy là tốt.” Mộ Dung Thu gật đầu, chỉ cần Đỗ thiếu nãi nãi kiêng kị Đỗ lão gia, như vậy muội muội Vân Mai sẽ bình an vô sự sống trong Đỗ phủ.

Hồng Lăng cười nói: “Mớ trứng này cũng đủ cho Vương phi ăn một hai tháng đó nha.” Mẩu thân Vân Mai rất thành ý, dùng cả hai cái giỏ thật to để đựng đầy trứng.

“Mẩu thân nói nô tì phải tận tâm hầu hạ Vương phi, không được cãi lời Vương phi.” Vân Mai dùng khuôn mặt đáng yêu tươi cười nói với Mộ Dung Thu.

Trong lòng Mộ Dung Thu âm áp, nhìn Hồng Lăng và Vân Mai nói: “Các người kêu Thu Cúc và Thanh Bình vào đây, bản Vương phi có việc muốn nói.”

“Vâng.” Hồng Lăng cùng Vân Mai liền vội chạy ra ngoài.

Lát sau, bốn người đã xuất hiện đầy đủ, “Vương phi.” Bốn người đồng thanh nói.

Mộ Dung Thu mỉm cười, lấy trong ngăn kéo ra bốn thỏi vàng nhỏ, “Mấy ngày nay, các người đã giúp bản Vương phi rất nhiều việc, bây giờ thì mời cửa tiệm của ta ở kinh thành đều làm ăn rất được mà các người hầu hạ bản Vương phi cũng có công lao, thưởng các người mỗi người một thỏi.”

“Cái gì? Vương phi, cho tui nô tỳ sao?” Thanh Bình và Vân Mai cùng kinh hô, trong mắt đều là vẻ kinh hãi.

Thu Cúc và Hồng Lăng là người có tính tình ôn trọng, tuy rất vui vẻ, nhưng chỉ phúc thân cảm tạ, run run tiếp nhận thỏi vàng từ tay Mộ Dung Thư.

“Tạ Vương phi!” Bốn người vội dập đầu tạ thưởng.

Mộ Dung Thư vội nói: “Nơi này không có người ngoài, các người không cần đa lễ.”

“Nô tì cũng là tiểu phú bà rồi.” Vân Mai dùng sức cắn thỏi vàng để xác nhận là vàng thật rồi ngậy ngậy nói.

“Người thật là nhà quê!” Thanh Bình mắng yêu một tiếng rồi dè dặt cất kỹ thỏi vàng.

Thu Cúc rung rung nước mắt, từ khi hầu hạ bên cạnh Vương phi thì nàng phát giác mình rất may mắn! Trước kia nàng có chút phòng bị với Vương phi, không hết lòng hầu hạ nhưng sống chung lâu ngày thì nàng âm thầm quyết định, sau này phải tuyệt đối trung thành với Vương phi! Tuyệt không phản bội!

Hôm sau

Tiết chương quý đã đến từ sáng sớm, vừa nghe Vương phi muốn gặp, Tiết chương quý trong lòng rất kinh hoàng, hẳn đã cùng vài chương quý khác bàn bạc, cử ra một người đến báo cáo tình hình buôn bán của mấy cửa hàng thời gian qua mà vừa lúc Vương phi triệu kiến hẳn nên hẳn liền mang sổ sách đến gặp.

Mộ Dung Thư vừa bước vào nhà kê, Tiết chương quý liền hôn hờ nói: “Bẩm Vương phi, dựa theo phương pháp kinh doanh của Vương phi, chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi đã có hiệu quả kinh người! Lợi nhuận của mười ngày đã tương đương với lợi nhuận cả nửa năm trước, đây là sổ sách, xin Vương phi xem xét.”

Mộ Dung Thư mỉm cười, cho Hồng Lăng nhận lấy sổ sách, “Sổ sách này ta sẽ xem sau, cửa hàng có các chương quý như các người làm bản Vương phi rất yên tâm. Hôm nay ta gặp người là vì chuyện khác.”

“Vương phi cứ việc phân phó.” Tiết chương quý lập tức nói.

“Ta muốn mở thêm một cửa hàng bán ngọc.”

“Dạ, nô tài lập tức đi tìm cửa hàng, Vương phi cứ yên tâm, trong thời gian ngắn nhất nô tài nhất định sẽ tìm được cửa hàng.”

Mộ Dung Thư gật đầu, “Vậy thì tốt. Bất quá... Bản Vương phi muốn cửa hàng này thuê chương quý là nữ tử, người này chỉ cần mỗi ngày trong nhà xem xét sổ sách, phân phó tiểu nhị làm việc, không cần xuất hiện, mỗi tháng tiền lương ngang với các người.”

Tiết chương quý nghe vậy, nghi hoặc hỏi: “Trong lòng Vương phi đã chọn được người?”

“Tiết chương quý quả thật thông minh, người hẳn đã nghe nói về chuyện của nữ nhi Liễu Phủ - Liễu tiểu thư?” Mộ Dung Thư gật đầu, vẻ mặt hết sức cẩn thận. Nàng muốn đưa tiền cho Liễu Ngọc Nhi, nhưng nhất định nàng ấy sẽ từ chối, vậy thì cách tốt nhất là cho Liễu Ngọc Nhi một cơ hội, khiến nàng chứng minh bản thân mình, không dựa vào bất luận kẻ nào để duy trì cuộc sống, hơn nữa, còn giữ lại tự tôn cùng kiêu hãnh của Liễu Ngọc Nhi.

“Nô tài hiểu rõ, sẽ đi làm ngay, sẽ không để cho Vương phi thất vọng.” Tiết chương quý lập tức hiểu chuyện gì xảy ra, lập tức đáp lời.

Mộ Dung Thư cười nói: “Vậy thì phiền Tiết chương quý rồi, nhớ lấy, không được nói cho Liễu tiểu thư biết cửa hàng là của bản Vương phi. Về phần nên nói như thế nào mới có thể làm cho nàng tin tưởng, làm phiền Tiết chương quý phí tâm.”

“Nô tài tuân mệnh.”

Tiết chương quý lĩnh mệnh rồi đi, Mộ Dung Thư liền quay về phòng.

Một canh giờ sau, khi Hồng Lăng đưa Tiết chương quý trở về, thấy Mộ Dung Thư đang xem sổ sách, liền đứng ở một bên không dám quấy rầy.

Mộ Dung Thư cẩn thận xem qua từng mục trong sổ sách, chỉ trong mấy ngày đã thu vào hơn một vạn lượng, nếu cứ theo đà này, chỉ sau hai tháng sẽ thu vào khoảng sáu bảy vạn lượng, không thể không nói đây là một khoản thu không nhỏ.

Bỗng nhiên lại nhớ đến Lý thị đang ở trong phủ Tướng quân, bây giờ đã không còn Nhị di nương, vậy cuộc sống của Lý thị cũng sẽ an ổn, nhưng...

Nghĩ đến đây, nàng liền cau mày.

Hồng Lăng thấy nàng cau mày, nghĩ là nàng đang lo lắng về việc của Liễu Ngọc Nhi, liền nói: “Thật ra Liễu tiểu thư cũng không hoàn toàn trắng tay, nàng ấy còn có tiểu thiếu gia, nô tì đứng từ xa trông thấy tiểu thiếu gia, thật là một đứa trẻ đáng yêu, hiểu chuyện, người lại trắng nõn, mềm mại.” Giống y như bánh bao đậu đỏ vậy, là đứa bé đáng yêu nhất trong số các đứa bé mà nàng từng gặp qua.

“Đúng vậy, Ngọc Nhi còn có một đứa nhỏ.” Mộ Dung Thư khép lại sổ sách, mỉm cười nói, cũng vì đứa nhỏ, Liễu Ngọc Nhi mới có thể kiên cường như thế.

“Đáng tiếc tiểu thiếu gì còn nhỏ lại mang cái danh là con hoang, Vương công tử kia đúng thật không phải người, rõ ràng tiểu thiếu gia lớn lên giống hán như vậy mà dám trơ mắt nói dối! Liễu tiểu thư hiền lương thực đức, bị hán vu oan phải mang tội thông dâm!” Hồng Lăng phẫn hận bất bình nói.

Nghe vậy, lòng Mộ Dung Thu trầm xuống, Liễu Ngọc Nhi mang tội này thì nhà nương còn không về được chứ nói gì đến chuyện ngẩng đầu nhìn đời, mới nhìn đã thấy cuộc sống của nàng khó khăn cực điểm, n từ như ngọc này làm sao bước qua những năm tháng gian nan sau này?

“Tuy bây giờ Liễu tiểu thư là người tự do, nhưng mang tiếng xấu như thế thì chắc chắn không một nam nhân tốt nào chú ý đến nàng!” Hồng Lăng thờ dài nói, thật ra nữ tử mang tiếng xấu như Liễu tiểu thư cũng có rất nhiều, có nữ tử đến bước đường cùng phải treo cổ tự tử, nhưng những chuyện đó không xảy ra ở trước mắt, nên chưa từng có cảm giác nhiều còn bây giờ thì tình cảnh của Liễu tiểu thư bày ra trước mắt không khỏi cảm động lây.

“Nói sơ về Thanh Châu Vương gia cho bản Vương phi nghe.” Mộ Dung Thu trầm giọng hỏi.

“Vâng, Vương thiếu gia là con trai trưởng của Vương tuần phủ. Năm trước, Vương tuần phủ tuân theo thánh chỉ đến nhậm chức ở Lâm châu, do gấp gáp nên Vương tuần phủ chỉ mang theo hai di nương đến Lâm châu trước còn Vương thái thái và vài vị thiếu gia tiểu thư vẫn còn ở lại Thanh châu, sau khi Vương tuần phủ đến Lâm châu, Vương thiếu gia liền nạp thiếp không ngừng, ngày càng đối xử tệ bạc với Liễu tiểu thư, chuyện sau này Vương phi đã biết.” Hồng Lăng đều nói về trọng điểm.

Mộ Dung Thu nghe xong, trong mắt lóe lên tinh quang, “Thì ra là thế, Vương Quân Sơn dám làm chuyện như thế là vì không có mặt Vương tuần phủ.”

“Đúng vậy, nếu có Vương tuần phủ ở đấy, tất nhiên sẽ không để cho Liễu tiểu thư chịu ủy khuất như thế này. Bất quá... kết quả nô tì cũng không biết đã xảy ra chuyện gì.”

Mộ Dung Thu gật đầu, tuy Vương tuần phủ không ở Thanh châu, nhưng vẫn còn Vương thái thái, Liễu Ngọc Nhi bị đuổi ra khỏi nhà mà Vương thái thái vẫn điềm nhiên chứng tỏ việc này có liên quan với Vương thái thái.

“Đội Tiết chương quỹ sắp xếp ổn thỏa cho Ngọc nhi, người gọi hai mẹ con họ đến đây, bản Vương phi muốn hỏi Ngọc nhi một số việc.”

“Vâng.” Hồng Lăng đáp.

Trúc Viên

Sau khi trở về từ Mai viên, Thảm trắc phi vẫn rất tức giận nhưng nàng vốn là người giỏi che giấu nên vẫn như bình thường, đến hôm nay thì trên mặt nàng vẫn không có gì bộc lộ.

“Hồi Trắc phi, Khương bà tử đã đến Mai viên.” Tú Ngọc từ ngoài đi vào liền nói với Thảm trắc phi đang ngồi thêu trong phòng.

Thảm trắc phi gật đầu, “Kêu bà ta ráng học cho tốt vào, đừng quên lời ta dặn.”

“Nô tì đã nói với bà ấy, bà ấy sẽ không quên lời phân phó của người.” Tú Ngọc cúi đầu cung kính nói.

Thảm trắc phi ngẩng đầu nhìn Tú Ngọc, cười nói: “Hôm qua ở Mai viên, người cũng nghe được lời của ta với Vương phi, đợi mấy ngày nữa ta sẽ tìm cho người một hôn sự tốt, chuẩn bị thật nhiều đồ cưới, nhất định sẽ không để người chịu thiệt.”

Tú Ngọc nghe vậy thì liền ngẩng đầu, sắc mặt hoàn toàn tái nhợt, lập tức quỳ xuống đất nói: “Nô tì không muốn rời khỏi người, đời này nô tì chưa nghĩ đến việc lập gia đình, chỉ mong được hầu hạ người.”

“Nói càn, năm nay người cũng đã mười bảy, ta không thể giữ người bên mình mãi được.” Thảm trắc phi ôn nhu nói nhưng ánh mắt lại nhìn Tú Ngọc, từ bảy tuổi Tú Ngọc đã hầu hạ nàng, đến nay đã qua mười năm, dĩ nhiên là cũng nàng luyện tiết. Trong lòng nàng, Tú Ngọc không giống như những nha hoàn khác, nàng là muội muội nàng, vì vậy nàng phải tìm một nhà thật tốt để nàng không bị thiệt.

“Trắc phi...” Tú Ngọc rung rung nước mắt, không phải nàng không đồng ý nhưng trước mắt lại hiện lên hình ảnh của Vương gia, nhất thời tim đập nhanh hơn, nếu nàng gả đi, xem như đời này không thể gặp lại nam nhân mà nàng tâm niệm.

“Ha ha... Đừng khóc, đây là chuyện tốt! Cô nương lớn lên phải lập gia đình. Huống hồ cũng chưa gả ngay bây giờ, mau lau nước mắt, đừng khóc nữa, lựa y phục và trang sức cho ta, năm ngày nữa ta sẽ tiến cung gặp đại tỷ.” Thảm trắc phi cười nói.

Tú Ngọc vội lau nước mắt, có chút kinh ngạc hỏi: “Người muốn tiến cung gặp Quý phi nương nương?”

“Đúng vậy, hai ngày trước, đại tỷ cho người truyền tin muốn ta vào cung gặp tỷ ấy, mà ta đã lâu ngày không gặp đại tỷ, trong lòng hết sức nhớ mong.” Thảm trắc phi giải thích, khi nàng nhắc tới Thảm quý phi, con người đen chớp động, vừa hay nàng cũng muốn thừa dịp tiến cung lần này cầu đại tỷ một chuyện, nàng tin dựa vào sự sủng ái của hoàng thượng với đại tỷ, việc này chắc chắn sẽ thành công.

“Vậy nô tì đi chuẩn bị ngay, không biết Vương gia có đi cùng người không?” Tú Ngọc cúi đầu che giấu sự chờ mong trong mắt, thấp giọng hỏi.

Thảm trắc phi tin là dù tối qua nàng có chọc giận hán nhưng hán là người một khi đã quyết định, tuyệt đối sẽ không thay đổi nên nói với Tú Ngọc: “Vương gia đã đồng ý.”

Mai viên

Mộ Dung Thư tiếp tục thuê hầu bao, đã một lần 'thành công' nên nàng càng tự tin hơn, tuy không so được với tay nghề của Hồng Lăng nhưng thuê vài mẫu đơn giản thì không thành vấn đề.

“Hương bạc hà cũng đã nhạt đi, Hồng Lăng, ngửi cho người mua thêm ít bạc hà.” Mộ Dung Thư cúi đầu nghiêm túc thuê, cũng không ngần ngại nói với Hồng Lăng.

“Nhóm bà tử không biết chọn bạc hà, để nô tì tìm cơ hội ra ngoài mua thêm, với lại trong phòng nô tì vẫn còn bạc hà, lát nữa nô tì chọn cho người.”

Mộ Dung Thư gật đầu, “Như thế cũng được.”

“Hồi Vương phi, vừa rồi Thúy Hồng đến truyền lời, nói tối nay vương gia sẽ đến Mai viên.” Thu Cúc đang cầm mấy đóa hoa mẫu đơn đi vào, sau khi cắm hoa vào bình liền nói Mộ Dung Thư.

Nghe vậy, tay thuê Mộ Dung Thư chậm lại, hơi nhíu mày.

“Vương phi, cơm tối nên chuẩn bị thế nào? Cho phòng bếp nhỏ hay phòng bếp lớn?” Thu Cúc lại hỏi.

Hồng Lăng thấy Mộ Dung Thư không nói, có chút lo lắng nói: “Vương phi, lúc này không được chọc giận Vương gia, dù sao thì Vương gia cũng là nam nhân, Vương phi vạn lần không được biểu hiện tâm tư.” Nhìn thấy thái độ của Vương phi đối với Vương gia, nàng liền lo lắng, bây giờ khó khăn lắm Vương gia mới đến Mai viên một lần, Vương phi lại lạnh lùng, nếu mà chọc giận Vương gia, như vậy ngày sau Vương phi sẽ hối hận.

Mộ Dung Thư làm sao không biết suy nghĩ trong lòng Hồng Lăng, nàng cười nói: “Hầu bao thuê xong chưa?”

Hồng Lăng thờ dài, kể từ khi Vương phi tỉnh lại thì cực kỳ thông minh, sao nàng lại không nghĩ ra chuyện này chứ! Haizz... Nàng bắt đầu trả lời: “Khoảng nửa ngày nữa sẽ xong”

“Nếu đêm nay Vương gia đến đây, Thu Cúc người đi nói với phòng bếp nhỏ không cần chuẩn bị cơm cho ta, cứ để phòng bếp vương phủ làm vài món ngày thường Vương gia thích ăn đi.” Mộ Dung Thư ra lệnh cho Thu Cúc.

“Vâng.” Thu Cúc lĩnh mệnh lui ra.

Không lâu sau, Vân Mai liền bưng một đĩa điểm tâm vào.

“Mấy món này phòng bếp nhỏ mới nấu xong, là bánh mai hoa và bánh đậu xanh Vương phi thích ăn.”

Nghe vậy, Mộ Dung Thư buông hầu bao đang thuê dở xuống, vươn người, thuận tay cầm một khối bánh mai hoa đưa vào miệng, bánh vào đến miệng là tan, tay nghề của mấy bà tử càng ngày càng tốt, “Mùi vị không tệ.”

“Vương phi, người có muốn nghe chuyện của Tam tiểu thư không?” Vân Mai cúi đầu nói nhỏ bên tai Mộ Dung Thư, vẻ mặt rất vui vẻ.

Mộ Dung Thư nhướn mày, “Thế nào?”

“Sau khi Tam tiểu thư gả cho Lư Phong, nghe nói cứ hai ba ngày là lại tranh cãi với hắn, Tam tiểu thư không thuận mắt mấy vị tiểu thiếp trong nhà, mà Lư Phong cũng rất chán ghét sự ngang ngược của Tam tiểu thư nên liền cưới một lúc bốn người thiếp để chọc giận Tam tiểu thư, thậm chí có lúc mấy ngày liền Lư Phong đều ở trong kỹ viện, không có về nhà, mà sau khi Tam tiểu thư biết liền mang hạ nhân tới kỹ viện quậy tung bưng, bắt được hắn và kỹ nữ kia ngay trên giường, Lư Phong trong cơn tức giận liền tát Tam tiểu thư một cái, sau khi hồi phủ, Tam tiểu thư cứ đòi hưu phụ, mà Lư Phong thấy Tam tiểu thư cứ ồn ào đòi hưu hắn thì cũng không thêm quan tâm, chuyện này âm ỉ cả thành đều biết, ai cũng đang trông chờ coi rốt cuộc giải quyết như thế nào đây.” Vân Mai từ từ nói.

Không thể ngờ chỉ trong thời gian ngắn ngủi mà Mộ Dung Tuyết và Lư Phong đã xảy ra nhiều chuyện như vậy. Mấy ngày trước, khi Mộ Dung Tuyết thành thân, nàng lấy viện có không có đến dự, dĩ nhiên Vũ Văn Mặc cũng không đến.

Trước khi bọn họ thành thân, nàng đã đoán với tính tình của Mộ Dung Tuyết và cái nét phong lưu thành tính của Lư Phong thì cuộc sống hôn nhân sẽ vô cùng phấn khích, không ngờ nhanh vậy đã muôn màu muôn vẻ như thế.

“Sau đó thì sao?” Mộ Dung Thư hỏi.

Vân Mai thờ dài, “Cuối cùng Tam tiểu thư về phủ Tướng quân náo loạn, lại bị Tướng quân khiển trách vài câu, không cam lòng rung rung trở về. Nhưng mà lần này Lư Phong thật sự tức giận, chẳng những không thêm nhìn đến Tam tiểu thư mà còn chuộc thân cho kỹ nữ kia, kỹ nữ này cũng không biết an phận, mới vào phủ đã đối nghịch với chính thất, đáng tiếc là Lư Phong lại ra mặt bênh vực cho kỹ nữ kia, chọc Tam tiểu thư giận phát bệnh.”

“Tam tiểu thư bị bệnh?” Hồng Lăng vội hỏi.

“Nghe người ta nói là bị bệnh.” Vân Mai gật đầu, lần trước đến phủ Tướng quân, nàng đã từng gặp qua Tam tiểu thư, không thể ngờ được là một người xinh đẹp như Tam tiểu thư sau khi lấy chồng cũng gặp tình cảnh như thế.

Mộ Dung Thư gật đầu: “Sai người lấy một cây nhân sâm trăm năm trong kho của bản Vương phi đem tặng qua đó.” Bất luận như thế nào, Mộ Dung

Tuyệt vẫn là muối muối trên danh nghĩa của nàng, xem như cũng không đến nỗi lãng phí cây nhân sâm này.

“Vương phi... người còn định tặng đồ? Tam tiểu thư gặp ai cũng nói là Vương phi hại nàng! Nếu không phải tại Vương phi thì hôm nay nàng ta đã không phải gả cho Lưu Phong chịu khổ!” Vân Mai thấp giọng nói.

“Cái gì?” Hồng Lăng cau mày, Tam tiểu thư vẫn không có chừng mực! “Tam tiểu thư rơi vào tình cảnh này đều là gieo gió gặt bão, sao có thể oán trách Vương phi?” Nếu không phải Tam tiểu thư khắp đời phó Vương phi, sau đó còn vọng tưởng với Vương gia thì cũng sẽ không rơi vào tình trạng này.

Mộ Dung Thư giận quá hóa cười, “Há? Nàng ta nói như thế?”

“Vương phi, người không giận? Bây giờ chuyện này truyền khắp các đại gia tộc trong kinh thành, gần đây Tam tiểu thư xảy ra nhiều chuyện như vậy nên cũng gây ra một ít gièm pha, tất nhiên có rất nhiều người không tin lời của nàng.” Vân Mai cẩn trọng nói, sợ Mộ Dung Thư tức giận.

Mộ Dung Thư làm sa lại quan tâm đến chuyện nhỏ nhặt như thế nhưng có một số việc vẫn phải làm. “Thì ra Tam muội nhớ thương bản Vương phi như thế. Một khi đã như vậy, thì ngoài cây nhân sâm này, ta tặng thêm vài khúc vải nữa, nhớ lựa màu sắc tươi tắn một chút.”

“A? Vâng.” Vân Mai rất nghi hoặc nhưng không dám hỏi nhiều, chỉ nghĩ thầm: mấy khúc vải kia nằm trong kho đã lâu rồi, tuy chất lượng rất tốt nhưng Vương phi không thích vì màu sắc quá sặc sỡ giống như màu sắc trên xiêm y của kỹ nữ thanh lâu nên Vương phi liền ném vào kho. Tại sao bây giờ lại muốn tặng cho Tam tiểu thư? Còn có cây nhân sâm trăm năm kia nữa, Vương phi cũng cho Tam tiểu thư, xem ra Vương phi thật là một người tốt! Tam tiểu thư nói người như thế mà người lại không nói gì còn đối xử tốt với Tam tiểu thư như vậy.

Hồng Lăng cố gắng nén cười, Vương phi dùng mấy khúc vải này để ám chỉ Tam tiểu thư ngay cả kỹ nữ cũng không bằng!

...

Sau khi dùng xong cơm trưa, Liễu Ngọc Nhi mang theo con đến cầu kiến.

Mộ Dung Thư nghe vậy, liền biết Tiết chương quý đã xử lý sự tình ổn thỏa, vội vàng cho người mời hai mẫu tử họ vào.

Chỉ mới mấy ngày, Liễu Ngọc Nhi đã khác đi, tuy y phục trên người không phải may từ loại vải tốt nhất nhưng là vải mới, gương mặt toát ra nét tươi cười tận trong lòng, nhìn bên cạnh Ngọc Nhi là một đứa bé trai khoảng ba bốn tuổi, đứa bé này da trắng nõn nà, ánh mắt sáng lại trong trẻo, mày thanh môi mọng, bộ dạng cực đẹp lại rất đáng yêu.

Nhưng làm người ta kinh diễm chính là đứa bé có một đôi mắt phượng dài đầy tà mị, lúc chuyển động mệnh môn tựa sóng nước, nhìn rất phong lưu, khi bé nhìn thấy Mộ Dung Thư thì liền nhoẻn miệng cười, hai cái má lúm đồng tiền, lập tức giết người trong nháy mắt, bao gồm cả Mộ Dung Thư. (tim của ta... oh my heart... tiêu mỹ nam...)

Mới ba tuổi lại tuyệt sắc như vậy!

Mộ Dung Thư không khỏi sửng sốt, bé con này quá mức xuất chúng! Là kết hợp của nét đẹp Liễu Ngọc Nhi và Vương Quân Sơn.

Bọn Hồng Lăng nhìn đến ngây người.

Lúc này bé con cười lại còn dùng đôi mắt phượng đầy tà mị nhìn Mộ Dung Thư rồi hành lễ theo đúng phép tắc, thân mình nhỏ nhắn uốn éo, ngọt ngào nói: “Hiên nhi tham kiến Vương phi xinh đẹp, Vương phi xinh đẹp an khang, khỏe mạnh, cường tráng.”

Mộ Dung Thư sửng sốt, đứa nhỏ này thật là đáng yêu! Vừa mở miệng đã làm cho nàng vui rồi, còn nhỏ như vậy mà đã biết lấy lòng nữ tử, không cần đoán cũng biết, tương lai thì đứa nhỏ này chắc chắn là hoa đào bay tán loạn, tiền đồ quang minh!

Liễu Ngọc Nhi nhìn không được cười nói: “Hiên nhi, nàng là Nam Dương vương phi, không phải là Vương phi xinh đẹp.”

Hiên nhi vươn cánh tay mập mập gãi gãi đầu, nhìn Mộ Dung Thư rồi chu miệng lên, ngây thơ nói: “Rõ ràng là Vương phi xinh đẹp mà, mẫu thân, ngoài người ra thì Vương phi là nữ nhân xinh đẹp nhất mà Hiên nhi từng gặp.”

“Ha ha...” Mộ Dung Thư che miệng, cười thành tiếng nói với Liễu Ngọc: “Không ngại Hiên nhi khen ta xinh đẹp.”

Liễu Ngọc Nhi bắt đầu lắc đầu, véo nhẹ chóp mũi Hiên nhi, “Nhưng phải nhớ kỹ lời của mẫu thân ở nhà, không được chạm đến Vương phi.”

“Mẫu thân, Hiên nhi đã biết.” Tiểu Hiên liền gật đầu lia lịa, sau đó giả bộ làm người lớn, nhìn Mộ Dung Thư nói: “Hiên nhi gặp qua Vương phi.”

“Ngọc nhi, ở chỗ ta không có nhiều quy củ như vậy! Hiên nhi, đến đây với ta.” Mộ Dung Thư cười nói với Liễu Ngọc Nhi rồi nói với Tiểu Hiên.

Tiểu Hiên nghe vậy, ngẩng đầu nhìn Liễu Ngọc Nhi, thấy nàng gật đầu mới xiêu xiêu vẹo vẹo đi qua chỗ Mộ Dung Thư.

Thấy bé đã đến trước mặt, Mộ Dung Thư liền ôm lấy bé, thân thể nhỏ nhỏ lại mềm, ôm thật thoải mái, tiểu tử kia lại ngọt ngào nói: “Vương phi xinh đẹp thơm quá!”

“Tiểu thiếu gia lớn lên thật đẹp!” Mấy người Hồng Lăng đồng thời kinh hô.

“Mấy vị cô nương mới đẹp, Hiền nhi là nam tử hán, khí vũ hiên ngang, đỉnh thiên lập địa!” Thấy bọn Hồng Lăng khen bé đẹp, bé liền lên chu đôi môi hồng nộn lên, nhỏ giọng phản bác, lúc nói khí vũ hiên ngang còn rất oai phong chỉ vào mình.

Liễu Ngọc Nhi nhìn không được bật cười, nói với Mộ Dung Thu: “Đứa nhỏ này mỗi lần ai khen nó đẹp nó đều phản bác, không biết nó nghe cái từ khí vũ hiên ngang này ở đâu nữa!”

“Đúng đúng, Hiền nhi là nam tử hán.” Từ trước đến giờ, Mộ Dung Thu đều không có sức kháng cự với con nít, liền vội cười nói.

Tiểu Hiền ngẩng đầu nhìn Mộ Dung Thu, ngọt ngào ngây thơ, lại giống như thốt ra lời thề với bản thân nói: “Sau khi Hiền nhi lớn lên sẽ bảo vệ mẫu thân! Không cho người xấu thương tổn mẫu thân.”

Mộ Dung Thu ngẩng đầu nhìn Liễu Ngọc Nhi đang ngồi bên cạnh, trong lòng có quyết định, sau đó cúi đầu nhìn Tiểu Hiền nhi, cười nói: “Có ta ở đây, không ai có thể thương tổn mẫu thân của Hiền nhi hết.”

Tiểu Hiền nhi nghe vậy, mắt phượng khê cong, liền đứng bật dậy hôn một cái chóc vào môi Mộ Dung Thu, “Tạ vương phi.” (oa.. Mặc ca, nụ hôn của Thu ty đi ời kia...)

Mộ Dung Thu có hơi sững sờ.

Liễu Ngọc Nhi bắt đầu nhìn Tiểu Hiền nhi cười nói: “Hiền nhi, không quậy nữa.”

“Ngọc Nhi, đứa nhỏ này không giống người mà lại giống ta. Thật tốt!” Mộ Dung Thu tỉnh người lại càng yêu thích, ôm chặt tiểu tử trong lòng.

“Ha ha... Đúng là không giống ta.” Liễu Ngọc Nhi che miệng cười nói.

Sau đó, Mộ Dung Thu chơi đùa cùng Tiểu Hiền một lát, thấy bé có vẻ mệt, liền sai bọn Hồng Lăng mang bé đến gian phòng cách vách nghỉ ngơi.

Trong phòng chỉ còn lại hai người là Mộ Dung Thu và Ngọc Nhi, nụ cười trên môi cả hai đều tắt. Mộ Dung Thu nhìn Liễu Ngọc Nhi, nghiêm trọng nói, “Ta muốn sửa án cho người, không thể để người mang tiếng thông dâm cả đời được.” Từ khi nhìn thấy Tiểu Hiền đáng yêu, hiểu chuyện thì ý nghĩ này của nàng càng kiên định.

Liễu Ngọc Nhi nghe vậy, thờ dài một hơi, ngăn ngăn lẹ nói: “Thật ra, ta cũng không cần, đời này cứ thế trôi qua cũng được, nhưng từ khi trở lại kinh thành, những lời xấu xa không ngừng ập tới, Hiền nhi còn nhỏ, ta không thể để cho nó gánh chịu tất cả được, nhưng nếu ta được giải oan thì Hiền nhi sẽ phải nhận tội quy tông, mà tiện thiếp kia cùng phụ thân nó sẽ không để ta quay về mà ta cũng quyết không trở về, đến lúc đó Hiền nhi phải rời ta để trở lại vương phủ mà tiện thiếp kia chắc chắn sẽ không để trường tử như Hiền nhi sống sót.”

Nghe vậy, Mộ Dung Thu cau mày.

“Ta không muốn Vương phi khó xử, càng không muốn liên lụy người, Vương gia mặc dù không phải là danh môn vọng tộc, nhưng ngoại trừ Vương tuần phủ, thì ai cũng không dễ đắc tội. Bây giờ ta ra nông nổi này, vì Hiền nhi, ta chấp nhận nhẫn nhịn mà sống, Vương phi đừng để vì ta mà khiến mình bị tính kẻ.” Liễu Ngọc Nhi mỉm cười, cố gắng ngăn dòng lệ nói với Mộ Dung Thu. Từng câu, từng chữ đều suy nghĩ cho nàng.

“Ngọc nhi...”

Liễu Ngọc Nhi cắt lời nàng, cười nói: “Đừng lo lắng cho ta, bây giờ ta sống tốt lắm.” Nàng biết làm Vương phi cũng gặp rất nhiều khó khăn huống hồ Vương gia đang ở Thanh châu, xa như thế, nàng làm sao có thể để cho Mộ Dung Thu vì mình mà gặp nguy hiểm. “Hiền nhi rất hiểu chuyện, mặc dù chỉ mới ba tuổi, nhưng khi thấy ta mệt, nó liền đắp vai cho ta, thấy ta khát liền dâng trà, có Hiền nhi ở bên, ta đã cảm thấy hạnh phúc rồi, giông bão mạnh tới đâu thì cũng sẽ qua, ta thà mang tiếng thông dâm còn hơn đưa nó về vương phủ. Vương phi, hứa với ta, đừng vì ta mà làm chuyện điên rồ.”

Mộ Dung Thu trong lòng xót xa, rõ ràng xung quanh Liễu Ngọc Nhi đều là trắc trở, tiến một bước đều cũng rất gian nan nhưng vẫn suy nghĩ cho nàng. Nghĩ lại, nàng ấy nói cũng là đúng, tội danh thông dâm của nàng ấy nếu được xóa bỏ thì chưa chắc là nàng có thể trở về vương phủ, nhưng Hiền nhi là con cháu Vương gia nên phải về nhận tội quy tông.

“Ngọc nhi, để ta suy nghĩ thêm một chút, sẽ có cách vẹn cả đôi đường.” Mộ Dung Thu nắm tay Liễu Ngọc Nhi, giọng có chút run run nói. Hôm qua, lúc đưa ra quyết định này nàng đã quên rằng đây là cổ đại chứ không phải hiện đại, nhưng chỉ cần cho nàng thêm thời gian, trong thời gian ngắn nhất nàng sẽ nghĩ ra cách giải quyết tốt nhất.

Liễu Ngọc Nhi lắc đầu cười: “Vương phi, hứa với ta, đừng xen vào chuyện này. Ta biết người làm Vương phi cũng không dễ dàng gì, từng cử chỉ, từng hành động đều bị người ta nhìn đến. Cuộc sống bây giờ của ta rất tốt, sau này chỉ cần rảnh rỗi ta sẽ đến thăm người, chỉ cần tỷ muội chúng ta đều còn sống đã là điều tốt nhất rồi không phải sao?”

Mộ Dung Thu nhú mi.

Liễu Ngọc Nhi vỗ nhẹ mu bàn tay nàng, “Ra ngoài đã lâu nên ta cũng muốn quay về nếu không trời lại tối.”

Lúc này, Hồng Lăng đã ôm Hiền nhi vẫn còn ngủ bước vào phòng.

Liễu Ngọc Nhi liền bước đến ôm lấy tiểu Hiên từ tay Hồng Lăng sau đó khẽ nói: “Hiên nhi, chúng ta phải về, mau cáo từ Vương phi.”

Bàn tay bụ bẫm trắng nõn của Tiểu Hiên dụi mắt mấy cái, nhìn Mộ Dung Thu ngọt ngào nói: “Vương phi xinh đẹp, Hiên nhi phải về rồi, Hiên nhi sẽ nhớ người lắm!”

Mộ Dung Thu mỉm cười, “Ta cũng sẽ nhớ Hiên nhi.”

Liễu Ngọc Nhi nhìn Mộ Dung Thu, gật đầu cười đến mắt cũng híp thành đường chỉ để Mộ Dung Thu tin là cuộc sống hiện tại của nàng thật sự rất tốt.

Mộ Dung Thu nhìn bóng lưng gầy yếu của nàng, trong lòng lại dâng lên một sự đau đớn không tả được.

Nàng vẫn đứng như vậy, cau chặt mày, không biết đã đứng bao lâu cho đến khi Hồng Lăng gọi nàng một tiếng: “Vương phi.”

“Hà?”

“Vương gia đang chờ người để cùng dùng cơm, bọn nô tì đã dọn cơm xong.” Hồng Lăng nhẹ giọng nói, nàng lo lắng nhìn Mộ Dung Thu, Vương phi bị sao vậy? Lại thất thần nhìn theo bóng lưng của Liễu tiểu thư lâu như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58

Nàng đến phòng, vừa đẩy cửa thì mùi thơm của thức ăn đã tràn vào khoang mũi. Nàng vừa nhìn thấy Vũ Văn Mặc đã ngồi xuống và chờ nàng.

Mộ Dung Thu tiến đến.

“Thần thiếp gặp qua gia.”

Dứt lời liền ngồi xuống, đối diện Vũ Văn Mặc.

Lúc này, Vũ Văn Mặc mới ngẩng đầu nhìn Mộ Dung Thu, thấy tinh thần nàng có hơi suy sụp, liền nhíu mi, trầm giọng nói: “Bản Vương đến làm cho nàng khó chịu?”

Nghe vậy, Mộ Dung Thu ngẩng đầu nhìn hắn, mặt tươi cười, “Gia đến đây thần thiếp cao hứng còn không kịp, sao lại khó chịu chứ! Chẳng qua là trong người có hơi mệt mà thôi.”

Vũ Văn Mặc không nói thêm gì nhưng con ngươi càng thêm lạnh lẽo, hắn phát tay ra hiệu cho bọn Hồng Lăng chuẩn bị hầu hạ dùng bữa.

Chẳng biết tại sao, hai người nhìn nhau lại không nói gì, vì vậy không khí càng thêm thâm trầm, bọn Hồng Lăng đều cẩn thận hầu hạ chỉ sợ sớ ý sẽ gây ra sai lầm.

Mộ Dung Thu cúi đầu, im lặng ăn, ánh mắt lúc thì trầm tư lúc thì thất thần.

Vũ Văn Mặc thu hết mọi biểu tình của nàng vào mắt, trải qua việc mấy ngày trước, suy nghĩ của hắn đã thay đổi, các món tối nay rõ ràng là rất đẹp mắt cũng ngon miệng nhưng vì sao càng ăn lại càng cảm thấy vô vị thậm chí còn có chút vị chua.

Thúy Hồng hầu hạ bên cạnh thấy Vũ Văn Mặc không động đũa, vội vàng kinh ngạc hỏi: “Vương gia, thức ăn này không hợp khẩu vị người?” Nói xong, nàng dùng ánh mắt đầy trách cứ nhìn Mộ Dung Thu.

Mộ Dung Thu vẫn cúi đầu nên không nhìn thấy thái độ của Thúy Hồng nhưng Hồng Lăng và Thu Cúc lại thấy nên cảm thấy bất mãn, Vương phi là chủ tử, Thúy Hồng chẳng qua chỉ là một Đại nha hoàn hầu hạ bên cạnh Vương gia, thân phận như thế nào mà lại dám dùng ánh mắt trách cứ Vương phi? Dám bất kính với vương phi chứ!

“Vương phi biết được Vương gia muốn đến dùng bữa tối tại Mai viên, liền phân phó phòng bếp chuẩn bị những món Vương gia thích ăn.” Hồng Lăng lập tức biện hộ cho Mộ Dung Thu.

Thu Cúc cũng không ưa Thúy Hồng nên phụ họa tiếp: “Vương gia cũng chưa nói là món ăn này không hợp khẩu vị, Thúy Hồng tỷ có phải đã kết luận quá sớm không?”

Thúy Hồng ghen lời, ngày thường ở trong phủ, hạ nhân nào nhìn thấy nàng thì cũng phải cúi người hành lễ, ngay cả Thảm trác phi cũng có vài phần tôn trọng nàng, nguyên nhân là vì nàng đã hầu hạ cho Vương gia hơn mười năm. Không ngờ hôm nay, tuy hai nha đầu bên cạnh Vương phi này nói lời thật nhưng nó đã làm mất hết thể diện của nàng! Không có quy củ!

“Là lỗi của thần thiếp, không biết được khẩu vị của gia.” Mộ Dung Thu trong lòng đang buồn bực nên vừa rồi có hơi thất thần nhưng khi nghe được mấy lời của Hồng Lăng và Thu Cúc, liền ngẩng đầu nhìn lướt qua Thúy Hồng, quan sát thái độ bực dọc của Thúy Hồng liền nhẹ giọng nói với Vũ Văn Mặc, sau đó cũng không nhìn đến hán nữa liền quay sang nói với Thúy Hồng: “Vẫn là Thúy Hồng thông minh, bản Vương phi làm phiền Thúy Hồng đến giáo huấn mấy bà tử lừa trên gát dưới trong phòng bếp dùm đi”

“Vì sao? Nô tì không hiểu.” Thúy Hồng sững sốt, vẻ không hiểu hỏi.

Mộ Dung Thu mỉm cười, nụ cười này chính là như đông đi xuân tới, băng tuyết hòa tan, xuân ý hòa hợp. “Các bà to gan dám lừa gạt bản Vương phi, nói những món này đều là món Vương gia thích nên ta mới cố ý cho bọn họ chuẩn bị. Nhưng bây giờ xem ra thì theo Thúy Hồng lại không hợp khẩu vị của gia, như vậy không phải nói mấy bà tử kia cả gan làm loạn, coi lời của bản Vương phi phân phó như gió thoảng bên tai, hoàn toàn không để ta vào mắt!”

Vô luận vị trí trong phủ của nàng có như thế nào thì cũng không tới lượt nha hoàn không biết thân biết phận như Thúy Hồng xem thường! Muốn điều võ dương oai trước mặt nàng mà! Nếu như hôm nay không đem thể diện của nàng ta kéo xuống cũng coi như cảnh cáo thì không biết sau này nàng ta sẽ còn giờ trò gì sau lưng nàng.

“Nô tì... Nô...” Thúy Hồng không nói ra lời, nàng không có ngu ngốc nên hiểu rõ vừa rồi mình đã quá phận, trán liền toát mồ hôi lạnh.

“Ngươi là người hầu hạ gia dĩ nhiên hiểu rõ quy củ hơn ai hết. Để ngươi đi giáo huấn mấy bà tử là thỏa đáng nhất.” Mộ Dung Thu nói tiếp.

Câu nói nhẹ nhàng lại mang theo nụ cười ôn nhu lại khiến cho Thúy Hồng hoảng sợ, sắc mặt tái nhợt, trước mặt Vương gia tối kị nhất là không có quy củ! Có mặt chủ tử ở đây, khi nào thì đến phiên hạ nhân như nàng xen mồm vào? Còn ân ý trách Vương phi để Vương gia chờ! Vương phi đang cảnh cáo nàng! Mặt thoát đỏ, thoát trắng, nhưng trong lòng lại còn một thắc mắc, rõ ràng trong lòng Vương gia thì Vương phi không quan trọng. Thâm trầm phi mới là chủ nhân chân chính trong vương phủ, thế tại sao Vương phi còn có thể ngồng cuồng như thế? Nàng cắn răng, cứng miệng trả lời: “Hồi Vương phi, là mấy người bà tử làm sai.”

Mộ Dung Thu nhướn mày, khóe môi vẫn chưa dứt cười, liếc nhìn Thúy Hồng, “Nói vậy là lỗi của bản Vương phi?” Dứt lời, liền nhìn Vũ Văn Mặc.

Thúy Hồng im lặng nhìn mi nhìn Vũ Văn Mặc, trong mắt có thêm vài phần nhu tình, nàng hầu hạ cho Vương gia hơn mười năm, Vương gia nhất định biết tính tình của nàng, cho nên chắc chắn người sẽ không trách cứ mình, nhưng đôi khi quá tự tin thì sẽ nhận lại kết quả tan xương nát thịt đi!

“Cút đi! Sau này không được xuất hiện trước mặt bản Vương!” Vũ Văn Mặc nhìn Mộ Dung Thu, thấy nàng vẫn giữ nụ cười nhu hòa như nước thì hàng mi càng cau chặt, còn Thúy Hồng kia mang theo ánh mắt chờ đợi cùng chút tình ý khiến hán vô cùng chán ghét. Hán thu hồi ánh mắt vô tình trên người Thúy Hồng, giọng lạnh như băng nói.

Thúy Hồng cả kinh, hai đầu gối mềm nhũn, quỳ trước mặt Vũ Văn Mặc, “Nô tì biết sai, nô tì biết sai rồi.” Nói xong, trong mắt ẩn chứa vài giọt nước mắt.

Mộ Dung Thu nhìn thấy, trong lòng không khỏi thờ dài, nữ nhân trong viện này ai là không biết diễn trò? Có ai lại an phận thủ thường? Chỉ bằng nước mắt lại muốn đổi lấy sự thương hại của nam nhân, Thúy Hồng quả nhiên là hồ đồ! Ở trong mắt Vũ Văn Mặc, sợ là nàng chỉ là một hạ nhân!

“Cút!” Vũ Văn Mặc cũng lười nói liền lạnh lùng nói một chữ, trong lòng hán đang rất tức giận, nhất là khi nhìn đến nụ cười như gió xuân trên môi Mộ Dung Thu thì lúc này lại vô cùng chói mắt!

Thúy Hồng cũng không có phạm sai lớn nhưng lại phạm phải điều cấm kỵ. Thật ra, Mộ Dung Thu chỉ định cảnh cáo để nàng hiểu được thân phận, nhưng không có là ngờ Vũ Văn Mặc lại vô tình như thế. Vì vậy, điều này là nằm ngoài dự tính của Thúy Hồng.

Thúy Hồng hầu hạ Vũ Văn Mặc hơn mười năm, hiểu rõ tính của Vương gia nên biết không thể tiếp tục ở lại nếu không thì sẽ chọc giận Vương gia. Lúc này nước mắt liền tuôn ra rồi lao đảo chạy ra ngoài.

“Chắc gia không đói bụng, để thần thiếp sai phòng bếp chuẩn bị chút điểm tâm.” Mộ Dung Thu không nhìn đến gương mặt đang cau có lạnh lùng của Vũ Văn Mặc mà ôn nhu cười nói.

“Không cần.” Vũ Văn Mặc vẫn lạnh lùng như cũ.

Mộ Dung Thu gạt đầu, cũng không buồn vì sự lạnh lùng của Vũ Văn Mặc mà vẫn ôn nhu nói: “Nếu Vương gia không cần, vậy thì không cần, gia cũng đừng vì một hạ nhân không biết trên dưới mà mất vui.”

Nghe vậy, khóe miệng Vũ Văn Mặc liền co giật, nàng thật sự là biết chọc giận người khác! Nghĩ vậy, ánh mắt Vũ Văn Mặc nhìn Mộ Dung Thu lại sâu và tối thêm vài phần.

“Dọn hết đi! Mang ít hoa quả và trà nóng đến.” Mộ Dung Thu quay đầu phân phó cho Hồng Lăng.

Một lát sau, Hồng Lăng mang hoa quả đến rồi rót trà cho Mộ Dung Thu và Vũ Văn Mặc.

Vũ Văn Mặc uống vài ngụm trà, nhưng không động đến một miếng hoa quả nào.

Khẩu vị của Mộ Dung Thư mấy ngày nay cũng bị phòng bếp nhỏ làm kém đi. Tay nghề đầu bếp phòng bếp nhỏ không kém nói đúng hơn là vô cùng tốt nhưng lại không hợp khẩu vị nàng nên vừa rồi chỉ ăn một ít, nhưng nhìn đến mấy miếng hoa quả màu sắc rực rỡ liền ăn thêm nhiều một chút.

Hai người đều yên lặng đeo đuổi suy nghĩ riêng của mình, bất tri bất giác, trời đã tối đen, bọn hạ nhân liền tiến vào thắp nến.

Dưới ánh nến lay động, Mộ Dung Thư chậm chậm ngẩng đầu nhìn Vũ Văn Mặc, uể oải nói: “Gia, thần thiếp có hơi mệt, muốn nghỉ ngơi, có phải người...” Nên rời đi? Nên đến phòng tiểu thiếp qua đêm, mau đi đi.

Nàng còn chưa dứt lời thì đã bị Vũ Văn Mặc chặn lại, “Ừ, Vương phi hầu hạ bản Vương nghỉ ngơi đi.”

Mộ Dung Thư còn chưa kịp mở miệng đã nghe hần phân phó mấy người Hồng Lăng: “Đều lui xuống.”

Hồng Lăng nghe thấy Vũ Văn Mặc muốn ở lại liền cao hứng thay cho Mộ Dung Thư, nếu Vương gia ở lại thì sau này còn ai trong phủ dám nói linh tinh? Liền tươi cười lui xuống.

Trong phòng chỉ còn lại hai người, Vũ Văn Mặc liền buông chén trà xuống, đi thẳng vào phòng trong.

Mộ Dung Thư ngây ngốc nhìn bóng lưng Vũ Văn Mặc, cau mày: Thị tẩm sao?

“Gia, thần thiếp đang quỳ nước, sợ ngài ghét bỏ.” Mộ Dung Thư đứng dậy nói với Vũ Văn Mặc, nàng không phải là trinh tiết liệt nữ, cũng không phải chưa từng nghĩ tới, nếu lên giường với hần cũng không sao nhưng không thương không yêu khiến nàng chán ghét chuyện này, nam nhân có thể lên giường với nữ nhân mà không cần yêu nhưng nàng thì không làm được.

Thân hình Vũ Văn Mặc dừng lại, dưới ánh nến mờ lung, bóng dáng của hần kéo thật dài, ngày thường thì hần đã cao khoảng 1m85, giờ khắc này bóng lưng hần phản chiếu trên tường lại làm cho người ta liên tưởng đến cây tùng đơn độc, tịch mịch trên vách đá, nhìn rất buồn!

“Vì sao?” Thật lâu sau, hần vẫn đưa lưng về phía nàng, giọng nói trống vắng lạnh băng hỏi.

Mộ Dung Thư nhíu mi, hơn nửa khắc mới trả lời: “Thần thiếp đang quỳ nước.” Đáp án không thay đổi, ý cự tuyệt rõ ràng.

Vũ Văn Mặc chợt xoay người, con ngươi nhìn nàng chăm chăm, hàn khí quanh thân hần liền tỏa ra khắp phòng làm cho Mộ Dung có hơi không thoải mái, khẽ nhíu mày.

Bỗng nhiên, Vũ Văn Mặc bước nhanh tới, ghim chặt hai vai nàng nhưng nhìn đến gương mặt bình tĩnh không có một tia sợ hãi nào của nàng thì hàn băng trong mắt càng thêm dày đặc, hần cứ như vậy lướt qua Mộ Dung Thư, không chút do dự, không nói một lời liền rời đi.

Một cơn gió lạnh ứa vào phòng khiến Mộ Dung Thư hoàn hồn, hần cứ thế mà đi? Vì sao? Khóe môi liền nở nụ cười châm chọc, xoay người định đóng cửa lại thì thấy Hồng Lăng kích động chạy vào, kinh hoàng hỏi: “Vương phi, tại sao Vương gia bỏ đi?”

Mộ Dung Thư nhún vai, “Chắc là nhớ ra còn có chuyện quan trọng cần xử lý nên mới đi.”

“Haizz... Tại sao có thể như vậy?” Hồng Lăng tiếc hận không thôi, cơ hội tốt như vậy lại mất đi rồi.

Vũ Văn Mặc bỏ đi, Mộ Dung Thư nhẹ nhõm thở ra mà Thẩm trắc phi trong Trúc viên càng nhẹ nhõm hơn vài phần, chỉ sợ trong Nam Dương Vương phủ to lớn này, không có ai có thể đoán được tâm tư của Vũ Văn Mặc.

Còn Vũ Văn Mặc sau khi rời khỏi Mai viên cũng không đến phòng tiểu thiếp hay Trúc viên của Thẩm trắc phi mà quay về thư phòng.

Bây giờ có rất nhiều việc cần hần giải quyết, hần không có thời gian bận tâm nhiều chuyện, chỉ là không nhịn được nên đến Mai viên, mà nguyên nhân cụ thể là gì thì hần không biết, cảm giác xa lạ này hần căn bản không hiểu rõ! Giờ phút này, chỉ còn là phần nợ, là phần nợ không áp chế được.

...

Hai ngày sau, hạ nhân được phái đến Lưu phủ tặng lễ vật đã trở lại.

Về mặt hạ nhân kia có vẻ khó xử, nhỏ giọng nói với Mộ Dung Thư: “Thiếu phu nhân nghe nô tài được Vương phi phái tới thế là chưa nghe giải thích đã cho người trong phủ đuổi nô tài ra, Lưu phủ đại nãi nãi còn nhắn với Vương phi...”

Mộ Dung Thư nhìn hạ nhân quần áo rách tươm lại còn dính bùn đất, nhìn rất chật vật liền cười nói: “Cứ nói đừng ngại.” Nàng thật muốn biết lửa giận của Mộ Dung Tuyết lớn đến cỡ nào.

Xảy ra nhiều chuyện như vậy, nếu vẫn chưa học được tính kiềm chế thì thật đúng là quá ngu đi!

“Đại nãi nãi nói là Vương phi đừng giả bộ làm người tốt, người rơi vào tình cảnh khốn khổ hôm nay đều do Vương phi gây ra! Hôm nay cần gì phải mè nheo khóc chuột giả từ bi!” Hạ nhân kia dè dặt nói, sợ không cẩn thận lại chọc giận Mộ Dung Thư.

Mộ Dung Thư giận quá hóa cười, “Ha ha ha... Không thể tưởng được là Tam muội của bản Vương phi lại biết nói vắn vể như vậy, còn biết ví von nữa.”

Hạ nhân kia thấy Mộ Dung Thu cười, quả thực không thể tin được, bị muội muội mình nhục mạ như thế, tại sao Vương phi không tức giận? Lúc ấy hắn bị đuổi ra khỏi phủ lại nghe lời của Đại nãi nãi còn bất bình thay Vương phi nữa kia! Vương phi tốt bụng như thế, lại bị Đại nãi nãi bôi xấu!

“Tam tiểu thư sao có thể như thế!” Hồng Lăng nhú mày, có vài phần giận dữ nói.

“Tam muội oán trách bản Vương phi không tự mình đến thăm? Nhưng gần đây bản Vương phi mới quản chuyện tình trong vương phủ, không cách nào bứt ra. Như vậy đi, lấy một cây nhân sâm mà bản Vương phi để dành tự tẩm bổ mang đến cho Tam muội đi, vậy người ngày mai lại đi Lưu phủ một chuyến.” Mộ Dung Thu nhìn hạ nhân, cười nói.

Tuy hạ nhân kia trong lòng có chút không muốn, Lưu đại nãi nãi là người nóng nảy, không coi hạ nhân là người, nói đánh là đánh, nhưng dù sao đây là mệnh lệnh của chủ tử, hắn cũng chỉ có thể chấp hành. “Vâng ạ.”

“Nếu Tam muội còn đuổi người ra ngoài thì ngày mai người lại tiếp tục chờ trước cửa Lưu phủ, đợi cho đến tối mới được trở về, hôm sau cũng như thế, đợi ba đến năm ngày đi.” Mộ Dung Thu cười phân phó.

“Vâng.” Tuy hạ nhân kia có nghi hoặc, không hiểu vì sao phải chờ đợi... nhưng đây là mệnh lệnh của chủ tử, không tới phiên hắn đặt câu hỏi nên cảm nhân sâm rồi đi.

Hạ nhân kia đi rồi, Vân Mai không cả nể liền lên tiếng, “Vương phi, Tam tiểu thư cũng xem thường người quá, trước mặt người khác lại nói Vương phi như vậy chẳng khác nào hạ thấp thể diện của Vương phi?”

“Nếu để cho người có ý xấu nghe qua, chắc chắn sẽ tin Tam cô nương! Lưu Phong vốn phong lưu, lúc Tam tiểu thư chưa gả cho hắn, thì trong phòng hắn cũng đã có thể thiếp, chuyện này làm sao lại đổ thừa cho Vương phi? Sự thực thì đây đều là lỗi Tam tiểu thư hỏi trước không chịu cẩn thận nhìn người, tự ý cùng Lưu Phong tư định chung thân.” Thanh Bình cau mày nói. Vì trong phòng không có người ngoài nên Thanh Bình nói chuyện rất thẳng thắn, mỗi một câu nói đều vì Mộ Dung Thu.

Mộ Dung Thu nghe vậy, cái ly trong tay run lên, không phải Mộ Dung Tuyết không nhìn rõ người mà là đã nhìn rõ người nhưng lại leo lên nhằm giường thôi. Nàng có chút chột dạ nhìn Hồng Lăng.

Hồng Lăng ho nhẹ một tiếng, “Nói thế nào thì Tam tiểu thư cũng là chủ tử, Thanh Bình đừng nhiều lời, Vương phi làm như vậy cũng có đạo lý của người.”

“Tại sao Tam tiểu thư lại làm mọi chuyện nháo nhào lên như vậy? Hơn nữa hoàn toàn không để ý thân phận của Vương phi? Bất luận như thế nào thì Tam tiểu thư cũng chỉ là thứ xuất, nhà của phu quân bất quá cũng chỉ là Tri châu trong khi thân phận Vương phi vô cùng hiển quý, Tam tiểu thư bất chấp mọi thứ động chạm đến Vương phi có vẻ như không hợp lý.” Thu Cúc hơi cau mày nhìn Mộ Dung Thu nói.

Mộ Dung Thu nhìn đến tâm tư sắc bén của Thu Cúc, liền mỉm cười tán thưởng: “Đúng vậy, bản Vương phi chưa bao giờ biết Tam muội là người ngu xuẩn như vậy.” Chỉ là không biết thực sự ngu xuẩn hay là giả ngu xuẩn.

Thu Cúc mỉm cười, nhìn đến vẻ mặt thoải mái của Mộ Dung Thu liền biết trong lòng Mộ Dung Thu đã sớm có dự liệu.

Bỗng nhiên Mộ Dung Thu nghĩ tới điều gì, liền nói với Hồng Lăng: “Hai ngày sau người xuất phủ gặp Ngọc nhi nói nàng nếu có thời gian thì đến đây một chuyến.”

Hai ngày nay, nàng đã nghĩ ra một biện pháp, tuy thủ đoạn không được tính là quang minh chính đại nhưng trước mắt lại là phương pháp duy nhất có thể giúp cho Liễu Ngọc Nhi.

Thực ra... Liễu Ngọc Nhi... Từ đầu đến giờ nàng vẫn chưa hoàn toàn tin tưởng.

“Vâng.” Hồng Lăng vâng lệnh.

Đã nhiều ngày Vũ Văn Mặc không tới Mai viên, vì thế Mộ Dung Thu cũng thờ phào nhẹ nhõm. Không hiểu tại sao, đêm đó, Vũ Văn Mặc có chút bất đồng với lúc xưa, phần bất đồng này khiến nàng cảm thấy bất an.

Gần đây Thẩm trắc phi cũng không có động thái gì, cũng không có nói đến chuyện nạp thiếp cho Vũ Văn Mặc, chuyện trong phủ cũng bỏ lơ, có chuyện thì cho quân sự trực tiếp đến gặp nàng.

Mặc dù không biết Thẩm trắc phi đang suy nghĩ gì, nhưng nàng ta làm như vậy chắc chắn có mục đích, tạm thời cứ chờ xem nàng sẽ làm trò gì.

Hai ngày sau, Hồng Lăng xuất phủ đến ngõ hẻm phía đông tìm Liễu Ngọc Nhi, nhưng nàng ấy đã không còn ở đó, đến hỏi Tiết chương quỹ thì được biết Liễu Ngọc Nhi cũng không đến làm việc nữa.

Hồng Lăng quanh quẩn ở ngõ hẻm phía đông tìm kiếm mấy lần nhưng cũng không thấy bóng dáng Liễu Ngọc Nhi.

Hồng Lăng nhất thời không có biết làm sao, sợ trễ nãi thời gian, liền lập tức chạy về phủ Nam Dương Vương, nhưng vừa mới đi tới trước cửa vương phủ đã thấy một nam tử diện mạo bình thường mặc áo tang đang lôi kéo thủ vệ vương phủ. Do trong lòng đang có chuyện nên nàng chỉ nhìn lướt qua, liền vội vàng vào phủ.

Khi quay về Mai viên, nàng đến thẳng phòng Mộ Dung Thư.

“Vương phi, không tìm thấy Liễu tiểu thư, ngõ hẻm phía đông cũng không có, ngay cả Tiết chương quý cũng không biết Liễu tiểu thư đi đâu.” Hồng Lăng có chút kinh hoảng nói. Liễu tiểu thư là một nữ tử không nơi nương tựa trong kinh thành, bỏ việc tại tiệm bán ngọc khí còn mang theo một đứa bé, nàng có thể đi đâu?

Mộ Dung Thư đang đọc sách, ngẩng đầu lên, cau mày nhìn Hồng Lăng, trầm giọng hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

“Đầu tiên, nô tì đến ngõ hẻm phía đông tìm nhà Liễu tiểu thư thuê nhưng không tìm thấy người, sau đó đến tiệm bán ngọc khí, Tiết chương quý nói sáng sớm nay Liễu tiểu thư đã đến xin nghỉ việc, bây giờ ông ta cũng không biết Liễu tiểu thư đi đâu.” Hồng Lăng lập tức trả lời.

Mộ Dung Thư càng cau mày chặt, chẳng lẽ Liễu Ngọc Nhi có việc nên mới rời đi? Bỗng nhiên nghĩ đến thái độ hai hôm trước của nàng, những lời cuối cùng dường như là dận dò, chẳng lẽ nàng đã sớm quyết định bỏ đi? “Lúc này chỉ sợ là Ngọc nhi đã rời khỏi kinh thành.”

“Vương phi, có người nói Liễu tiểu thư có phong thư muốn giao cho người.” Ngoài cửa truyền đến thanh âm của một vị nha hoàn. Liễu tiểu thư?

Hồng Lăng lập tức mở cửa, nhận thư từ tay nha hoàn vừa nói.

Mộ Dung Thư lấy phong thư từ tay Hồng Lăng, mở ra xem.

“Vương phi, Ngọc Nhi xin lỗi người! Lúc đầu tìm đến người vốn định lợi dụng thân phận của người để thành công quay lại vương phủ. Ta đã quên mất tình thân giữa hai chúng ta, quên mất người từng đã thân thiết ôm cánh tay của ta kêu Ngọc tỷ. Từ khi Vương Quân Sơn phụ ta, vì sủng thiếp của hắn mà hãm hại ta, buộc ta cùng Hiền nhi rời khỏi Thanh Châu trong sự nguyện rửa thì lòng ta đã tràn đầy căm hận. Ta chưa bao giờ buông tha ý niệm báo thù, nhưng ta chỉ là nữ nhân, cái gì cũng không thể làm. Liễu gia không dung ta, đến đường cùng mới nghĩ tới người. Người là Nam Dương Vương phi thân phận tôn quý, ta không nghĩ ngại nhiều liên đến gặp người. Người biết được chuyện của ta, không ghét bỏ, không hoài nghi, còn chủ động giúp ta rửa sạch tội danh.

Nhưng khi nhìn đến sự quan tâm trong mắt người, ta đột nhiên bừng tỉnh. Nghĩ đến tình cảnh khi ta mới quay lại kinh thành và những gì người phải đối mặt trong phủ Nam Dương Vương, ta nhận ra thật ra ta và người đều sống không dễ chịu.

Ta là Ngọc tỷ của người, không phải Nhị di nương hư tình giả ý kia, càng không phải người kéo tay người kêu tỷ tỷ sau lưng lại hãm hại người như Mộ Dung Lâm hay Mộ Dung Tuyết. Ta là người mà người thân thiết gọi Ngọc tỷ. Ta không thể bởi bản thân mà liên lụy người. Huống chi, ta cũng không phải chỉ có hai bàn tay trắng. Ta còn có Hiền nhi mà Hiền nhi lại hiểu chuyện như vậy, ta không thể để cho nó trở lại vương phủ để tiếp tục trải qua những ngày lo lắng, sợ hãi.

Vương phi... Thư nhi, tha thứ cho Ngọc tỷ đến gặp người là vì tư tâm.

Tiết chương quý kia là người của Vương phi, khi ông ta xuất hiện, ta đã biết người đang âm thầm giúp đỡ ta.

Ta đã không còn gì vương bận mà rời xa kinh thành, mang theo Hiền nhi sống một cuộc đời mới.

Thư nhi.

Chúng ta chắc chắn sẽ gặp lại!”

Một trang giấy tràn ngập chữ nói lên tâm tư đau khổ dằn xé của một nữ nhân. Khóe miệng Mộ Dung Thư gợi lên một chút tươi cười rồi nhẹ nhàng gấp thư lại giao cho Hồng Lăng, “Đốt đi.” Liễu Ngọc Nhi đã có lựa chọn, có lẽ như vậy là tốt nhất.

Sau khi Hồng Lăng nhận thư bỗng nhiên nghĩ đến nam tử vừa gặp trước cửa, chẳng lẽ thư này do hắn mang tới? Nếu như vậy, chắc chắn hắn biết hướng đi của Liễu tiểu thư, vội nói với Mộ Dung Thư: “Vương phi, người truyền tin nhất định biết hướng đi của Liễu tiểu thư.”

“Không cần, Ngọc Nhi đã có lựa chọn.” Mộ Dung Thư thản nhiên nói.

Hồng Lăng nhướng mày, nhìn thấy thần sắc Mộ Dung Thư, cũng không nói thêm gì nữa.

Mộ Dung Thư cúi đầu, ánh mắt chăm chú nhìn vào sách, lúc này mới âm thầm thở dài. Liễu Ngọc Nhi thật là một nữ nhân ngốc, chuyện xảy ra với nàng ấy như thế, dù cho có lợi dụng nàng thì nàng cũng sẵn sàng giở mọi mảnh khóe trả thù thay cho nàng ấy. Dù sao, buông tha cho kẻ thù sống tiêu điều tự tại không phải là phong cách của nàng!

Nhưng Ngọc Nhi, nàng vì Hiền nhi, vì nàng, cam lòng tự nguyện buông tha tất cả, mỉm cười rời đi, không biết chừng nào mới có thể gặp lại nàng ấy đây.

Nhưng Mộ Dung Thư sẽ không ngờ hai người lại gặp nhau nhanh như vậy! Mà lúc đó, nàng sẽ đau lòng vì nữ tử tên Liễu Ngọc Nhi này.

“Sợ rằng Liễu tiểu thư sống ở kinh thành không yên ổn nên mới phải rời đi.” Hồng Lăng vừa đốt thư vừa nói.

...

Trúc viên

Thẩm trắc phi vừa cẩn thận tỉa hoa, vừa nói với Tú Ngọc đang đi cạnh bên: "Bồn cây trúc đào này ta rất thích, mùi nhàn nhạt nhưng lại làm người ta mê muội."

"Đây chính là do Quý phi nương nương ban cho người, nghe nói trong nội cung cũng có mấy bồn cây trúc đào. Quý phi nương nương biết người thích, liền cho người mang từ trong cung ban tặng, Quý phi nương nương thật đúng là không có lúc nào không nhớ thương người hết." Tú Ngọc cười nói.

"Lúc tỷ muội ta chưa xuất giá thì đại tỷ đã rất quan tâm ta rồi, bây giờ vào cung hầu hạ Hoàng Thượng, cũng vẫn còn thương yêu ta. Ngày mai, ta tự tay làm chút điểm tâm cho đại tỷ nếm thử." Thẩm trắc phi khẽ mỉm cười nói.

Tú Ngọc che miệng cười nói: "Chủ tử cũng yêu thương Quý phi nương nương."

Thẩm trắc phi chỉ khẽ cười, tập trung tinh thần vào cây trúc đào.

"Người đã nhiều ngày mặc kệ việc trong phủ, ngược lại còn để cho Vương phi quản lý mọi chuyện, nghe mấy quân sự nói, Vương phi xử sự công đạo, đối với người chưa bao giờ làm những chuyện này như Vương phi lại xử lý mọi chuyện rất gọn gàng ngăn nắp."

"Xem ra trước đây ta nhìn lầm Vương phi rồi." Thẩm trắc phi đang cầm kéo nhỏ bỗng khựng lại nói. Chính vì nhìn lầm mới làm ra chuyện để rồi rơi vào thế hạ phong.

"Người từ không định quan tâm việc trong phủ nữa sao?" Tú Ngọc do dự nửa khắc sau mới hỏi. Mấy ngày nay, hành vi của Thẩm trắc phi hơi khó đoán, trước đây Thẩm trắc phi không bao giờ muốn Vương phi nhúng tay vào chuyện trong phủ nhưng bây giờ lại giao hết lại cho Vương phi, không biết đến tốt cùng thì Thẩm trắc phi đang nghĩ gì. Thẩm trắc phi chỉ im lặng cười nhạt, sâu trong mắt hiện lên một tia cười lạnh.

Tú Ngọc không nghe Thẩm trắc phi trả lời cũng không để ý mà nói tiếp: "Người có nghe nói qua Liễu Ngọc Nhi?"

"Liễu Ngọc Nhi? Chưa nghe qua, người này như thế nào?" Thẩm trắc phi hỏi.

"Liễu Ngọc Nhi là đích nữ của Liễu Phủ duẩn nhưng ba năm trước đây đã gả đến Thanh châu, nghe nói gần đây đã trở lại nhưng lại mang theo tội danh thông dâm. Nàng là khuê mật* của Vương phi, hai ngày trước còn đến gặp gỡ Vương phi." Tú Ngọc nhìn quanh không thấy ai rồi hạ giọng nói với Thẩm trắc phi.

* : bạn thân (ta đoán

"Vâng." Tú Ngọc gật đầu. "Còn có chuyện ầm ĩ gần đây nhất là Tam muội - Mộ Dung Tuyết của Vương phi gây chuyện tứ tung trong Lư phủ, gặp ai nàng cũng nói Vương phi hại nàng lâm vào tình cảnh ngày hôm nay! Còn nói chuyện nàng gả cho Lư Phong là do Vương phi ra tay chứ không phải là mong muốn của nàng."

"Hà?" Hai mắt Thẩm trắc phi sáng bừng.

.....

Mộ Dung Thư nằm phơi nắng trên xích đu trong sân. Bốn nha hoàn kia thì ngồi một bên nói chuyện phiếm.

"Nghe nói Tam tiểu thư càng quậy càng lớn, mỗi ngày đều ở trong phủ nhục mạ Vương phi." Vân Mai đem tin tức nghe được từ trong miệng của những người trong phủ nói với Mộ Dung Thư.

"Còn có người nói, Đại thiếu gia cũng đi khắp nơi nói xấu người, người ngoài hỏi, Đại thiếu gia cũng chỉ thờ dài, nói Vương phi là vì tốt cho Tam tiểu thư nhưng lại sai một bước mà hại Tam tiểu thư. Bây giờ tin đồn nổi lên bốn phía, đều là chuyện của Vương phi và Tam tiểu thư." Thanh Bình cẩn thận nói. Bây giờ, nửa lời nói xấu Vương phi nàng nghe cũng khó lọt tay, lúc nghe người khác nói, thiếu chút nữa nàng đã nhào vào tát người nọ.

Thu Cúc giận dữ nói: "Đại thiếu gia và Tam tiểu thư nói xấu Vương phi như vậy thì có lợi?"

"Chẳng qua bọn họ ganh tỵ với cuộc sống tốt đẹp của Vương phi mà thôi." Hồng Lăng vội vàng nói.

Mộ Dung Thư nghe bốn nha đầu người một câu ta một câu, liền cười nói: "Lời đồn sẽ không lâu nữa đâu, rất nhanh sẽ có người chủ động đến tận cửa kết thúc việc này." Kế tiếp sẽ có một màn kịch vui. Không biết Mộ Dung Tuyết và Mộ Dung Diệp sẽ làm gì đây?

Bốn nha đầu sùng sốt, ý của Vương phi là gì? Các nàng nghe thế nào cũng không hiểu.

"Ngày mai là ngày thứ năm đi? Kêu hạ nhân mang đồ về, không cần đến Lư phủ nữa." Mộ Dung Thư quay đầu phân phó Thu Cúc.

Gió thu hiu hiu, đêm càng dài, màn đêm êm ả, ánh trăng tỏa ra sáng nằm trên bầu trời. Mộ Dung Thư mãi mê xem sách dưới ánh nến.

Bọn Hồng Lăng lo làm việc của mình, người thêu thùa, người quét tước phòng, người chuẩn bị nước và hoa tươi cho Mộ Dung Thư chuẩn bị tắm rửa.

"Vương phi, nên tắm rửa." Vân Mai đến cạnh Mộ Dung Thư, nhẹ giọng nói.

Mộ Dung Thư gật đầu, “Được.” Nàng buông sách, ra phòng ngoài nhìn thùng nước đang tỏa hơi nhè nhẹ, nàng cời y phục, bước vào trong thùng.

Nước ấm vừa phải, về phương diện này Vân Mai đặc biệt chú ý, nha đầu này nhớ kỹ nàng thích nước ấm nên mỗi ngày nàng tắm rửa nàng ta đều cẩn thận pha nước cho đúng độ ấm thích hợp mới để nàng tắm.

“Ngày mai Vương gia và Thảm trắc phi sẽ vào cung diện kiến Quý phi nương nương.” Vân Mai vừa kỳ lưng cho Mộ Dung Thư vừa nói.

“Ừ.” Mộ Dung Thư ừ một tiếng, bây giờ nàng cũng không muốn lãng phí thời gian vào chuyện này. Vân Mai cũng không nói thêm gì nữa.

...

Sáng sớm hôm sau, Vũ Văn Mặc cùng Thảm trắc phi vào cung.

Đại phu nhân và Tứ phu nhân đến Mai viên thỉnh an Mộ Dung Thư.

“Mấy ngày không gặp Vương phi, Vương phi càng thanh lệ thoát tục đi.” Đại phu nhân tươi cười nói. Mặc dù vài ngày trước có xảy ra chút chuyện với Mộ Dung Thư nhưng nữ nhân như các nàng giỏi nhất chính là ngụy trang, rõ ràng hận đối phương nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng ngoài mặt vẫn cố gắng làm như tỷ muội tình thâm.

Tứ phu nhân từ trước tới nay luôn thích gây rối nhưng từ sau khi xảy ra chuyện của Nhị phu nhân cùng Tứ phu nhân thì đã bắt đầu phòng bị Mộ Dung Thư, bây giờ thấy Mộ Dung Thư thì liền chu đôi môi đỏ mọng, nũng nịu nói: “Lần trước Vương phi đến Bắc uyển mà chỉ đến chỗ của Đại phu nhân, không đến thăm nô tì, chuyện này làm nô tì đau lòng hết mất ngày, người biết không, nô tì còn tưởng nô tì đã làm gì đắc tội Vương phi nữa.”

“Tứ phu nhân nói gì vậy, lần trước bản Vương phi đến tìm Đại phu nhân là có chút chuyện cần Đại phu nhân giúp, vốn nghĩ sẽ đến chỗ Tứ phu nhân ngồi một lúc nhưng đột nhiên lại có việc nên phải từ bỏ ý muốn gặp Tứ phu nhân.”

Mộ Dung Thư nhấp vài ngụm trà, trả lời ứng phó.

Đại phu nhân che miệng cười nói: “Tứ phu nhân còn biết ghen tị, lớn rồi mà còn không biết xấu hổ!”

“Không được cười nhạo nô tì, nô tì tính tình nhỏ nhen như vậy đó, giờ thì bị người ta biết hết rồi!” Tứ phu nhân giả vờ cá giận nói.

“Mới sớm Vương gia đã cùng Thảm trắc phi vào cung, chắc lần này cũng sẽ ngủ lại trong cung. Thảm trắc phi thật có phúc, có Quý phi nương nương làm chỗ dựa.” Đại phu nhân cười cười nhìn Mộ Dung Thư, thần sắc lạnh nhạt nói đầy ẩn ý.

Mộ Dung Thư nheo mắt nhìn Đại phu nhân, “Thảm trắc phi tất nhiên là có phúc.” Đại phu nhân muốn ám chỉ rằng nàng ta là người của Thảm trắc phi, mà Thảm trắc phi lại có Thảm Quý phi là chỗ dựa vững chắc.

Nụ cười trên môi Đại phu nhân liền cứng đờ, đành gật đầu phụ họa: “Đúng vậy.”

“Không biết sinh nhật năm nay của Thảm trắc phi, Quý phi nương nương có tới không? Mấy năm trước, Quý phi nương nương đều đến, đáng tiếc năm trước nô tì mới nhập phủ, không thể thấy dung nhan của Quý phi nương nương, đáng tiếc, thật sự rất đáng tiếc.” Tứ phu nhân hơi có chút tò mò nói. Từ khi nàng vào Nam phủ Nam Dương Vương liền tò mò muốn biết nữ nhân như thế nào mà vừa nhập cung đã chiếm được độc sủng của hoàng thượng.

Nàng nghĩ dung nhan của Thảm Quý phi hẳn phải hơn Thảm trắc phi.

“Chắc sẽ đến.” Mộ Dung Thư nhàn nhạt trả lời. Trong đầu xuất hiện vài đoạn ký ức ngắn nhưng không khác nhau lắm, đều là cảnh yến tiệc mừng sinh nhật của Thảm trắc phi, Thảm Quý phi đều nhân cơ hội này để châm chọc Mộ Dung Thư mà Mộ Dung Thư thì ăn nói vụng về nên chỉ có thể bị Thảm Quý phi cười nhạo, sau đó trở thành trò cười của mọi người.

Năm nay, chắc là Thảm Quý phi sẽ không bỏ qua cơ hội để đến cười nhạo nàng đâu.

Nghĩ đến đây, nụ cười trên môi Mộ Dung Thư càng thêm lạnh lẽo.

“Thật tốt quá, có thể tận mắt nhìn thấy Quý phi nương nương tuyệt sắc khuynh thành, không biết sẽ phong hoa tuyệt đại cỡ nào!” Trong lòng Tứ phu nhân đây chờ mong nói.

Đại phu nhân vốn biết rõ tình hình Thảm quý phi nên nàng cũng rất mong chờ, nàng ngẩng đầu nhìn Mộ Dung Thư, không biết năm nay nàng ta sẽ ứng đối như thế nào? Sẽ bị Thảm quý phi biến thành trò cười thêm một lần nữa? Nếu thật như vậy, nàng rất hả dạ đi.

“Vương phi, người mau ra ngoài phủ xem, Lưu phủ đại nãi nãi lại đến khóc lóc la lối trước cửa vương phủ rồi. Còn có cả một đám người vây quanh xem nữa.” Ngoài cửa truyền đến thanh âm kinh hoàng của một nha hoàn.

“Vương phi?” Hồng Lăng nhìn về phía Mộ Dung Thư, cảm thấy nghi ngờ: tại sao Tam tiểu thư lại đến đây gây rối? Chẳng lẽ nàng ta không biết nơi này là nơi nào?

Đại phu nhân và Tứ phu nhân cùng nhìn Mộ Dung Thư, chẳng lẽ lời đồn là sự thật? Mộ Dung Thư tính kế thứ muội của mình? Bây giờ người đã tìm tới cửa! Đại phu nhân và Tứ phu nhân nhìn nhau, có trò hay để xem rồi! Không biết Mộ Dung Thư sẽ đối đãi với thứ muội của mình như thế nào đây? Sẽ

giải quyết việc này như thế nào? Ánh mắt của mọi người trong phòng đều đặt vào người Mộ Dung Thụ.

Mộ Dung Thụ không có chút sợ hãi, ngược lại còn vô cùng bình tĩnh, ánh mắt lạnh nhạt khẽ nhìn qua Đại phu nhân cùng Tứ phu nhân, sau đó nói nhả hoàn ngoài cửa: “Xem ra Tam muội muốn làm khó bản Vương phi đây mà.” Đây là mục đích cuối cùng của Mộ Dung Tuyết? Quay đến trước cửa phủ Nam Dương Vương, để làm khó nàng? Chuyện này càng lớn thì nàng càng nhận được nhiều chê trách của người đời thậm chí có thể khiến cho Vũ Văn Mặc trách tội! Có khả năng là lần này Mộ Dung Tuyết quyết định lưỡng bại câu thương*?

* : ý của câu thành ngữ này là chỉ trong cuộc giành giật, cả hai bên đều bị tổn thương, chẳng có bên nào được lợi cả.

Dứt lời, nàng liền đứng dậy, cười lạnh nói: “Đi thôi, ra ngoài xem là chuyện gì.” Sau đó, quay đầu nhìn thoáng Hồng Lăng, Hồng Lăng nhìn thấy liền gật đầu.

“Tội nô tỳ cũng đi xem, nếu có chuyện gì, bọn nô tì cũng có thể nói giúp vài lời cho Vương phi.” Đại phu nhân cũng đứng dậy, quan tâm nói với Mộ Dung Thụ nhằm ngăn chặn Mộ Dung Thụ cự tuyệt nàng.

Tứ phu nhân cũng đứng dậy, “Đúng vậy, Vương phi, để bọn nô tì theo người đi.”

Mộ Dung Thụ dừng bước, thần sắc trầm trọng, nhìn các nàng vài lần, cuối cùng vờ như bất đắc dĩ nói: “Một khi đã như vậy, các người liền cùng đi.”

Nghe thấy giọng của Mộ Dung Thụ có chút bất đắc dĩ, trong lòng của Đại phu nhân và Tứ phu nhân đều vỗ tay hoan hô hôm nay các nàng đến thỉnh an thật là đúng đắn nên mới có cơ hội tốt như thế này! Nhìn biểu tình khó xử của Mộ Dung Thụ thì sợ là việc này cũng không thể giải quyết dễ dàng! Nếu giải quyết không xong, chắc chắn sẽ gây huyên náo khắp kinh thành.

Ngoài cửa phủ Nam Dương Vương, Mộ Dung Tuyết vẫn tóc theo kiểu phụ nhân, mặc đồ tang trắng đang quỳ, sắc mặt nàng tái nhợt, trên trán có một chút vết máu, mọi người vây quanh xem, chỉ trò bàn tán xôn xao.

“Chẳng lẽ lời đồn này là thật? Chẳng lẽ Nam Dương Vương phi hãm hại thứ muội, không nói không rằng đã đem thứ muội gả cho Lưu công tử sao?”

“Theo ta thấy, Lưu đại nãi nãi là vì nổi cơn ghen, không chịu được việc Lưu công tử nạp thiếp.”

“Nhưng nghe người ta nói, chính miệng Lưu đại nãi nãi nói nàng bất đắc dĩ mới gả cho Lưu công tử, là Nam Dương Vương phi hãm hại nàng, hủy đi sự trong sạch của nàng!”

“Lưu đại nãi nãi chẳng phải là muội muội của Nam Dương Vương phi sao? Có chuyện gì thì đóng cửa mà giải quyết, sao lại để người ngoài biết? Chẳng phải đây gây chuyện cho người ta bàn tán hay sao?”

“Nhiều người nói cũng khác nhau, thôi thì cứ chờ xem Nam Dương Vương phi nói thế nào, nghe nói Nam Dương Vương phi sau khi biết Lưu đại nãi nãi sinh bệnh liền sai người mang nhân sâm lâu năm và vài cuộn vải tốt nhất đến tặng nhưng Lưu đại nãi nãi không những không nhận mà còn sai hạ nhân trong phủ mang người tặng lễ đuổi ra ngoài. Sau đó Nam Dương Vương phi vẫn tiếp tục tặng đồ tốt nhưng Lưu đại nãi nãi vẫn từ chối.”

“Có chuyện này nữa? Xem ra việc này không đơn giản, chúng ta cứ chờ xem kịch vui đi.”

Đám người vây quanh mỗi người một câu, Mộ Dung Tuyết vờ như không nghe, trên gương mặt tái nhợt của nàng toàn là nước mắt, bộ dáng thê thảm vô cùng.

Đã đến lúc thích hợp, nàng liền nhìn về phía mọi người, kiệt lực khóc rồi khàn giọng nói: “Ta - Mộ Dung Tuyết bất hạnh vô cùng! Thân bị tỷ tỷ hãm hại hủy đi trong sạch, bây giờ sống còn không bằng chết!”

Lúc này, đại môn của phủ Nam Dương Vương mở ra.

Người chưa thấy nhưng đã nghe giọng nói trong trẻo, lạnh lùng nhưng không kém phần uy nghiêm truyền ra.

“Tam muội tới gặp bản Vương phi sao lại không vào phủ mà lại mặc tang phục than khóc thảm thiết ở ngoài cửa thế kia?”

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59

Mộ Dung Tuyết ngẩng đầu lên, kinh ngạc nhìn Mộ Dung Thụ đang từ từ đi đến.

Dưới ánh mặt trời sáng chói, bước đi của Mộ Dung Thư bước thong dong tự tin, mỗi bước đều cực kỳ tao nhã tiêu sái, nàng mặc một bộ y phục màu trắng hoa lệ thêu hoa văn tinh xảo càng tôn lên nét phong hoa tuyết đại nhưng không kém trong trẻo dịu dàng, búi tóc cao, cài một cây trâm ngọc màu đỏ nhìn rất kiều sa.

Mộ Dung Thư khẽ nhủ mi.

Nhìn thấy nàng thì mọi người ai cũng kinh ngạc đến mất hồn, Nam Dương Vương phi lại có thể đến thế! Tuy không khuynh quốc khuynh thành nhưng lại mang về tao nhã mà thế gian hiếm có đi.

“Lư phủ có người mới qua đời? Tại sao không ai báo cho bản Vương phi?” Trong lúc mọi người đang thất thần thì lại Mộ Dung Thư quay đầu hỏi mấy nha hoàn sau lưng mình.

“Hồi Vương phi, không có ai qua đời.”

Mộ Dung Thư vờ như thờ dãi nhẹ nhõm, nhìn Mộ Dung Tuyết nói: “Tam muội, nếu trong quý phủ không có ai qua đời, vì sao lại mặc tang phục? Giữa ban ngày như thế này mà lại mặc tang phục khóc lóc thì sẽ làm cho người ta hiểu lầm, mà còn vô tình mang tiếng nguyên rủa nhà chồng, chẳng phải mọi người trong phủ vẫn khỏe mạnh sao?”

“Ngươi!” Mộ Dung Tuyết nghe được lời Mộ Dung Thư thì sắc mặt liền đại biến. Chú ý của nàng không phải thế, chẳng qua là nàng muốn mượn tang phục để biểu lộ ra sự bất hạnh của mình nhưng không ngờ lại bị Mộ Dung Thư nói thành như vậy!

Quả nhiên, người vây quanh nghe thấy Mộ Dung Thư nói xong liền lên án Mộ Dung Tuyết bất hiếu.

“Vương phi, bất kể hôm nay như thế nào, trước mặt mọi người, ngươi phải trả lại cho ta một cái công đạo!” Mộ Dung Tuyết oán hận, hừ lạnh một tiếng, trên mặt hiện rõ sự căm phẫn.

Sau đó nàng ta lại nhìn mọi người rồi bày ra vẻ đáng thương, hai hàng lệ chảy dài trên má nói, “Xin các vị làm chứng, hôm nay ta - Mộ Dung Tuyết muốn Nam Dương Vương phi trả cho cho ta một cái công đạo! Nếu như không phải do nàng thì ta cũng không rơi vào tình cảnh bị thâm này!”

Quả nhiên lời vừa nói ra, mọi người liền bắt đầu nín thở chờ xem kịch vui, trông chờ đáp án từ phía Nam Dương vương phi.

Đại phu nhân lạnh lùng nhìn Mộ Dung Tuyết, thật không ngờ nàng ta lại dám đến tận nhà mà gây chuyện, có trò hay để xem rồi, Vương gia ghét nhất là bị người ta nói lung tung, nếu việc này truyền đến tai người thì không biết sẽ xảy ra chuyện gì! Nàng không tin Mộ Dung Thư có thể giải quyết chuyện này êm thấm, nhìn là biết Mộ Dung Tuyết có chết cũng sẽ kéo theo Mộ Dung Thư !

Tứ phu nhân nhếch mắt đẹp lên, đôi môi đỏ mọng khẽ chu, có trò hay rồi! May mà sáng nay ăn không ít, nếu không sẽ chẳng đủ sức mà đứng xem kịch vui đi!

“Tam tiểu thư, nếu có chuyện sao không trực tiếp tìm Vương phi? Lại mặc tang phục gây rối? Dù sao đi nữa thì Vương phi cũng là tỷ tỷ của Tam tiểu thư, lúc còn ở phủ Tướng quân cũng rất yêu thương người, Vương phi vừa nghe nói Tam tiểu thư bị nhiễm bệnh liền phái người tặng hậu lễ, ngày nào cũng lo lắng cho Tam tiểu thư. Nhưng vì nguyên nhân gì mà Tam tiểu thư hết lần này đến lần khác lại gây hấn với Vương phi, đối với hảo ý của Vương phi cũng xem như không thấy, đến hôm nay lại chạy đến quỳ trước cửa vương phủ, luôn miệng vu tội cho Vương phi. Tam tiểu thư, ngươi muốn gì?” Hồng Lăng lập tức tiến lên, đứng trước mặt Mộ Dung Tuyết nhìn xuống, gương mặt thanh tú đầy vẻ tiếc hận, mỗi câu nói ra đều là chất vấn.

Mộ Dung Tuyết không ngờ mình lại bị một đứa nha hoàn chỉ trích, sắc mặt liền cực kỳ khó coi, có nhiều người xem như vậy, nàng không thể để một đứa nha hoàn lớn lối trước mặt mình, thế nên lao đảo đứng lên, trong lúc Hồng Lăng không chú ý liền vươn tay tát nàng một cái, “Ngươi có thân phận gì? Một đứa nha hoàn mà dám chỉ trích ta? Sao phủ Nam Dương Vương chẳng có quy củ gì hết vậy?”

“Lư đại nãi nãi, người chó khinh người quá đáng! Nếu không phải Lư đại nãi nãi bất kính với Vương phi thì hạ nhân như chúng ta làm sao dám lớn gan như vậy? Nô tì tin tưởng bất cứ ai ở đây cũng đều thấy là Vương phi luôn luôn giữ hòa khí, ngược lại Lư đại nãi nãi lại bức người không tha.” Thu Cúc lập tức tiến lên ôm Hồng Lăng miệng đang chảy máu, sau đó hai mắt rung rung, ủy khuất nhìn Mộ Dung Tuyết, vừa khóc vừa nói.

Hồng Lăng đẩy Thu Cúc ra, cúi đầu âm thầm cắn nát thịt trong miệng, máu tươi liền theo khóe miệng chảy ra, khuôn mặt nàng vốn nhỏ nhắn trắng nõn, máu tươi lại đỏ chói mắt, nước mắt chảy đầy trên mặt, sau khi đẩy Thu Cúc ra liền quỳ gối trước mặt Mộ Dung Thư, “Là nô tì sai, chộc giận Lư đại nãi nãi, nhưng... Nô tì cảm thấy uất ức thay cho Vương phi, người vì chuyện Lư đại nãi nãi và Lư Phong thiếu gia mà đêm ngày lo lắng, người còn đem nhân sâm trăm năm vốn để dành bồi dưỡng cho thân thể cũng mang đến cho Lư đại nãi nãi, gần đây trời trở lạnh, Vương phi đã mang vài khúc vải yêu thích nhất cho Lư đại nãi nãi, nhưng tại sao Lư đại nãi nãi lại đối xử với Vương phi như vậy?”

Vừa nói nước mắt vừa rơi, máu trong miệng không ngừng chảy, “Nhưng dù sao thì nô tì... vẫn không tuân theo quy củ, mong Vương phi trách phạt.”

Mộ Dung Thư bình tĩnh nhìn cái miệng nhỏ đầy máu của Hồng Lăng, hai bàn tay trắng nõn trong tay áo khẽ động. Nàng không nói gì, thờ dãi một hồi nhìn Mộ Dung Tuyết đang la khóc om sòm.

Thấy vậy, trên mặt của bọn thị vệ vương phủ tràn đầy bất mãn. Mộ Dung Thư là Nam Dương Vương phi – là chủ tử của bọn hán nhưng lại bị một thứ nữ như Lư đại nãi nãi nhục mạ! “Lư đại nãi nãi thật là quá đáng!” Một tên thị vệ nói.

Đại phu nhân kinh ngạc nhìn Hồng Lăng, nha đầu này thật làm cho người khác ngạc nhiên đi, đúng là một nha hoàn trung thành, có thể nói ra hết những gì mà Mộ Dung Thư không thể nói!

“Vương phi, đừng trách cứ Hồng Lăng tỷ, tỷ ấy chỉ là uất ức thay Vương phi mà thôi. Nếu Vương phi muốn phạt Hồng Lăng tỷ, vậy cứ phạt luôn nô tì đi! Nô tì cam lòng bị phạt cùng tỷ ấy.” Thu Cúc nhìn lướt qua gương mặt tái xanh vì giận của Mộ Dung Tuyết, lập tức quỳ cạnh Hồng Lăng, thêm dầu vào lửa, châm ngòi thổi gió.

Mộ Dung Tuyết nhìn Hồng Lăng và Thu Cúc, sau đó lại người vây quanh đã bắt đầu chuyển sang chỉ trích mình thì tức đến bốc khói, rõ ràng là hai tiện tì kia đang diễn trò! Nha đầu Hồng Lăng là tâm phúc của Mộ Dung Thu, nàng không tin là nàng ta không biết chuyện nàng bị hãm hại nên mới phải gả cho Lưu Phong!

Bây giờ lại bày ra bộ dáng này, đúng là giả mù sa mưa mà!

Thực đáng giận!

Nàng giận đến hít thở không thông, con giận nghẹn trong ngực đến nổi mặt lúc xanh lúc đen, liền đi nhanh đến chỗ Hồng Lăng định tát thêm một cái nữa nhưng khi vừa vung tay thì đã có người giữ lại giữa không trung, nàng không hề nghĩ ngợi liền mắng: “Đồ hỗn trướng, dám động thủ với ta!”

Nhất thời, tiếng bàn tán ngưng bật, mọi âm thanh đều biến mất.

Mộ Dung Tuyết phát hiện có chỗ không thích hợp liền ngẩng đầu nhìn, kết quả là nhìn thấy Mộ Dung Thu! Nàng liền nhủ mày, “Tại sao là ngươi?”

Mộ Dung Thu nhìn Mộ Dung Tuyết, trong lòng nàng cười lạnh nhưng trên mặt lại hiện rõ vẻ không thể tin cùng tiếc hận, “Tam muội, sao ngươi lại biến thành thế này? Bây giờ ngươi đã gả đi, theo lẽ thì nên giúp phu dạy dỗ con nhưng bây giờ lại vì đồ kỵ mà gây chuyện! Ngươi làm như thế không chỉ là làm mất thể diện một mình ngươi mà còn làm tổn hại đến danh dự của phụ thân và mẫu thân!” Nàng thả tay, nhân lúc Mộ Dung Tuyết mất đi lý trí liền nống to, Mộ Dung Thu vung tay tát mạnh vào mặt Mộ Dung Tuyết, so với cái tát hồi này còn mạnh hơn, Mộ Dung Thu che ngực, vò đầu lòng quát: “Bây giờ ta vẫn xem ngươi là Tam muội! Ngươi bất kính với ta, ta vẫn có thể niệm tình tỷ muội mà tha thứ ngươi, nhưng mà nếu ngươi tiếp tục mặc tang phục gây chuyện thì chớ trách bản Vương phi không xem trọng tình tỷ muội!”

Bốn phía lại vang lên một trận bàn tán mới, mọi người đều chê trách Mộ Dung Tuyết. Theo bọn họ thấy thì từ đầu đến giờ, quả thật đều là Mộ Dung Tuyết công kích Nam Dương Vương phi.

“Chẳng lẽ Lưu đại nãi nãi đồ kỵ đến điên rồi? Nếu đổi lại là người khác, ai mà dám bắt kính với Nam Dương Vương phi như thế?”

“Đúng vậy, nha hoàn của Nam Dương vương phi bị đánh thật thảm, còn chảy máu kia, mà nha hoàn đó cũng thật trung thành, xem ra là Nam Dương Vương phi bị Lưu đại nãi nãi vu tội rồi.”

Mọi người - ngươi một câu ta một câu, khắp nơi đều nhắm vào Mộ Dung Tuyết.

Mộ Dung Tuyết lập tức hoảng sợ, má đau rất khiến nàng cắn chặt răng, oán hận nhìn Mộ Dung Thu: “Rõ ràng lúc ở phủ Rừng quân là ngươi đã hãm hại ta, để cho ta...” Nàng vừa định nói là nàng vốn nghĩ người hèn mình là Nam Dương Vương nhưng chợt bừng tỉnh ra dù nàng có nói thì cũng không có gì để làm chứng.

Hôm nay nàng đến đây là để hủy hoại thanh danh của Mộ Dung Thu, nếu nàng sống khổ sở thì Mộ Dung Thu cũng đừng hòng được thoải mái.

Nghe vậy, Mộ Dung Thu cau mày, “Tam muội, nếu ngươi còn muốn giữ mặt mũi thì liền quay về Lưu phủ hầu hạ phu quân cho tốt, đừng ở đây làm xấu thể diện của Lưu phủ nữa.”

“Ha ha... Mộ Dung Thu, đừng có mà giả dối! Tại ngươi, tại ngươi hết! Đừng tưởng ta không biết ngươi hãm hại ta, hôm nay vô luận như thế nào, ngươi cũng phải trả lại công đạo cho ta! Nếu không thì ta đập đầu chết cho ngươi xem!” Mộ Dung Tuyết oán hận nói.

Vân Mai cùng Thanh Bình thấy tình hình không ổn liền chạy lên chắn trước mặt Mộ Dung Thu, đề phòng nhìn Mộ Dung Tuyết.

“Haizz... Tam muội, ngươi làm bản Vương phi thất vọng! Ngươi như vậy cũng khó trách Lưu công tử...” Trong mắt Mộ Dung Thu lóe lên một tia cười lạnh nhưng trên mặt vẫn bình tĩnh, chỉ bắt đầu dĩ thờ dài một tiếng.

Hồng Lăng dập đầu lia lịa trước Mộ Dung Tuyết, “Lưu đại nãi nãi, lúc trước ở phủ Tướng quân, đều là Vương phi chiếu cố người, người và Lưu công tử vốn tình đầu ý hợp, nếu không tại sao lại... lên lút gặp gỡ vào ban đêm? Người đừng làm Vương phi khó xử nữa, nếu người tức giận vì nô tì động chạm đến người thì nô tì dập đầu bồi tội với người!”

“Lưu đại nãi nãi, nô tì van xin người đừng vu khống cho Vương phi nữa, làm thế thì có gì tốt cho người?” Thu Cúc vừa ngăn không để Hồng Lăng dập đầu vừa nói.

Mộ Dung Tuyết có cảm giác rất muốn đánh người, nàng oán hận nhìn Hồng Lăng và Thu Cúc, “Các ngươi mới là không biết xấu hổ!”

Hồng Lăng cùng Thu Cúc nghe vậy thì đều im lặng cắn răng, nước mắt rung rung.

Trong đám người đứng vậy có không ít nam tử, vì nhìn thấy bộ dáng đáng thương của hai nàng không khỏi lên tiếng: “Lưu đại nãi nãi này ý mình là muội muội của Vương phi liền hồ nháo như thế! Rõ ràng mình là nữ tử chưa gả đi lại lên lút hẹn hò với Lưu công tử vào ban đêm, chuyện như vậy mà cũng đổ thừa Vương phi cho được.” “Đúng đó, coi kia, Vương phi nói câu nào cũng là suy nghĩ cho Lưu đại nãi nãi. Sao mà người lại càn rỡ, không biết phải trái

gi hết vậy?”

“Mộ Dung Thụ, ngươi muốn ta chết tại đây? Được, ngươi không để cho ta sống tốt thì ta cũng không để ngươi thoải mái!” Mộ Dung Tuyết nghe tiếng xì xào xung quanh liền hiểu Mộ Dung Thụ này cực kỳ giỏi làm trò, lại thêm hai tiện tì kia giúp đỡ một tay nữa! Được, dù sao cuộc sống của nàng bây giờ cũng đã rất thống khổ, chỉ bằng chết cho rồi! Nhưng Mộ Dung Thụ cũng đừng hòng được sống tốt!

Ý đã định, hận ý trong mắt Mộ Dung Tuyết càng đậm, “Được, được! Ta lấy cái chết để cảnh báo cho Nam Dương Vương là Mộ Dung Thụ ngươi chính là loại nữ nhân tâm tư ác độc! Tiện thể cũng để cho đương kim thánh thượng nhìn xem Nam Dương Vương phi giết hại thứ muội ra sao!”

Dứt lời, nàng liền đầu lao đến con sư tử đá trước cửa. Mộ Dung Thụ hét lớn một tiếng: “Ngăn nàng lại!”

Thị vệ của vương phủ đầu phải là tầm thường, ai cũng có võ công trong người, nhận được mệnh lệnh liền ngăn Mộ Dung Tuyết lại.

Sau khi Mộ Dung Tuyết bị ngăn lại, Đại phu nhân thăm tiếc hận: Mộ Dung Tuyết thật vô dụng, chạy chậm quá đi! Nếu nàng ta chết thì mới có trò hay để xem chứ! Nếu chuyện này đến tai thánh thượng, chỉ sợ Mộ Dung Thụ sẽ bị Vương gia huỷ!

Một màn này đều làm cho mọi người kinh hãi! Mọi người còn chưa định thần thì Mộ Dung Thụ đã lên tiếng: “Mộ Dung Tuyết chính là thứ muội của bản Vương phi, lẽ ra bản Vương phi phải đối xử hữu ái, khoan dung với nàng nhưng vì đồ kị mà Tam muội đánh mất lý trí, làm những chuyện hoang đường này! Bản Vương phi cũng chỉ có thể đau lòng mà nghiêm khắc giáo huấn nàng, ta không muốn tuyệt tình nhưng cũng chỉ có thể tuyệt tình.”

Lời nàng nói ra ai cũng tán thành, quả thật Mộ Dung Tuyết rất quá quắt!

Mộ Dung Tuyết bị hai thị vệ khống chế, bịt chặt miệng nên khi nghe Mộ Dung Thụ nói xong dù hận đến nỗi muốn giết nàng ngay lập tức nhưng lại không cách nào, chỉ có thể kích động ‘ô ô’ chửi.

Mộ Dung Thụ bước đến trước mặt Mộ Dung Tuyết, cúi đầu nói nhỏ vào tai nàng ta: “Đừng tưởng ta không biết ý định của ngươi và Mộ Dung Lạp! Muốn đầu với ta, ngươi còn chưa đủ kinh nghiệm đâu. Nếu ngươi còn muốn chết, ta sẽ không ngần ngại nhưng ta có thể thành toàn cho Tam đi nương chết theo ngươi! Tin ta đi, đây không phải là lời nói đùa mà là lời khẳng định!”

“Ngươi!” Mộ Dung Tuyết không thể tin, bên tai vẫn còn vang vọng từng câu từng chữ của Mộ Dung Thụ, tuy nàng hận nàng ta nhưng cũng không dám mạnh động.

Sau đó, Mộ Dung Thụ phân phó bọn thị vệ: “Đưa Lưu đại nãi nãi về phủ, phải đảm bảo an toàn cho người, nhắc nhở Lưu thiếu gia một tiếng, chiếu cố Lưu đại nãi nãi thật tốt! Đừng để một người vốn phải ở trong trạch viện như Lưu đại nãi nãi xuất đầu lộ diện, cũng nhắc nhở Lưu tri châu, đừng nên trách cứ Lưu đại nãi nãi, chẳng qua là muội ấy giận quá mất khôn.”

“Vâng ạ.”

Không để ý tới phản ứng của Mộ Dung Tuyết, Mộ Dung Thụ liền xoay người đi vào phủ, lúc đi qua Đại phu nhân và Tứ phu nhân, Mộ Dung Thụ nhàn nhạt nhìn các nàng, nhếch môi nói: “Dọa các ngươi? Tam muội của bản Vương phi trước giờ đã vậy.”

Đại phu nhân và Tứ phu nhân vội lắc đầu nói: “Xem ra là Lưu đại nãi nãi bị bệnh thật rồi.”

Mộ Dung Thụ nhướng mày, mỉm cười.

Đám người vây quanh thấy không còn chuyện nữa thì cũng giải tán.

...

Sau khi quay lại Mai viên, Mộ Dung Thụ liền sai người chuẩn bị trứng gà và nước đá.

“Hong Lăng, ngươi chịu khổ rồi.” Mộ Dung Thụ đau lòng nhìn gò má sưng húp của Hong Lăng nói.

Vân Mai mắng một câu: “Lưu đại nãi nãi xuống tay cũng độc ác quá. Nàng ta không dễ chịu, nên cũng muốn kéo theo Vương phi mà.”

“Hồi Vương phi, nô tì không đau! Thà nô tì chịu tội còn hơn để Vương phi bị người ta chửi rủa, miệt thị thanh danh.” Hong Lăng cười trả lời. Có mấy lời, mấy việc Vương phi không tiện làm thì cứ để các nàng làm thay, thật ra nàng cũng đã sớm chuẩn bị tâm lý cho cái tát này rồi, “Nha đầu ngốc.” Mộ Dung Thụ cười khẽ rồi lấy quả trứng lăn lăn trên gò má của Hong Lăng.

Hong Lăng kinh ngạc, vội đứng lên nói, “Để nô tì tự làm là được rồi! Sao lại dám phiền Vương phi làm thế?”

“Đừng ngại, chính ngươi đã chịu thay một tát này cho ta mà.” Mộ Dung Thụ vừa mỉm cười nói vừa kéo Hong Lăng ngồi xuống, dùng trứng gà xoa nhẹ nhẹ trên mặt nàng. “Miệng ngươi bị thương, tối nay, ngươi đừng dùng đồ nóng.”

Hong Lăng càng kinh ngạc sao Vương phi lại có thể biết miệng nàng bị thương?

“Sức của Tam muội cũng không lớn như vậy, tuy đã dùng đến tám phần lực, nhưng cũng không thể chảy nhiều máu như thế.” Mộ Dung Thụ thản nhiên nói.

Hồng Lăng cười ngây ngốc, trả lời: “Nô tì sợ không đủ hiệu quả, cũng may mà có Thu Cúc.”

Thu Cúc nghe vậy, cười nói: “Sao chúng ta có thể trở mặt nhìn Vương phi bị người ta nói xấu, huống hồ có nhiều người ngoài nhìn vào như vậy, bảo vệ chủ tử là việc quan trọng nhất.”

“Lần tới không được làm như thế nữa.” Tuy Mộ Dung Thu vẫn còn lo lắng cho các nàng nhưng vẫn nghiêm khắc nói cho các nàng. Trong mắt người xưa, hạ nhân thay chủ tử bị phạt là chuyện đương nhiên nhưng đối với nàng, mọi người đều giống như nhau. Tuy không thể bắt bõ Hồng Lăng nhìn nhận như nàng nhưng tuyệt đối không thể để bõ họ cho rằng mạng của mình không bằng mạng người khác.

“Vâng.” Bốn người đồng thanh trả lời.

Hai canh giờ sau, trời đã tối.

Thanh Bình lấy tin từ thủ vệ kia quay về.

“Sau khi Lưu đại nãi nãi bị đưa về Lưu phủ, Lưu tri châu rất giận dữ, khiển trách một phen sau đó liền ra lệnh cấm Lưu đại nãi nãi tự ý xuất phủ! Lưu thiếu gia biết được chuyện thì liền nổi cơn thịnh nộ, cãi nhau một trận với Mộ Dung Tuyết rồi đòi hưu nàng, may mà có Lưu tri châu Đại nhân ngăn lại nên mới tạm yên. Lưu thiếu gia cũng không nhắc lại chuyện hưu thê nữa.”

Mộ Dung Thu gật đầu. Trước kia nghe nói Lưu tri châu là người hiểu chuyện, chuyện hôm nay Mộ Dung Tuyết chạy đến vương phủ gây rối chắc chắn Lưu tri châu không biết.

“Tốt lắm, Lưu tri châu Đại nhân là người hiểu lý lẽ, còn truyền lời xin lỗi Vương phi. Người cam đoan chuyện này sẽ không xảy ra lần nào nữa.” Thanh Bình tiếp tục nói thêm.

Con người của Mộ Dung Thu chợt lóe, theo cách làm người của Lưu tri châu từ xưa đến giờ chắc chắn sẽ không cho Mộ Dung Tuyết xuất phủ.

Thế nhưng, Mộ Dung Tuyết đã giải quyết xong, vẫn còn Mộ Dung Lạp!

Chắc chắn hành động lần này của Mộ Dung Tuyết là do Mộ Dung Lạp giật dây, nếu không với tính tình của Mộ Dung Tuyết thì sẽ không có gan làm chuyện này! Nhất định là Mộ Dung Diệp đã hứa hẹn gì với nàng!

Có lẽ, ngoài Mộ Dung Lạp còn có cả Mộ Dung Lâm!

Dù sao thì chuyện Nhị di nương bị đuổi ra khỏi phủ Tướng quân có liên quan đến nàng, Mộ Dung Lạp và Mộ Dung Lâm hận nàng cũng là chuyện bình thường.

Nàng khẽ nhún mày, ra lệnh cho Thanh Bình: “Ngươi lui xuống đi.”

“Dạ, Vương phi. Trong cung có người tới truyền lời là Vương gia và Thảm tắc phi sẽ ở lại trong cung một đêm, ngày mai mới hồi phủ.” Thanh Bình lại nói thêm.

Mộ Dung Thu gật đầu, “Ừ, bản Vương phi biết rồi.” Chuyện này cũng bình thường, thời gian Thảm tắc phi và Vũ Văn Mặc đi đến cung đã mất khoảng hai canh giờ, dĩ nhiên một ngày sẽ không về kịp.

Sau khi Thanh Bình lui ra, trong phòng chỉ còn một mình Mộ Dung Thu, nàng xem vài trang sách rồi buông xuống, chậm rãi đến bên cửa sổ đã mở ra, ngẩng đầu nhìn lên vầng trăng. Bỗng nhiên, nàng cảm thấy lạc lõng, sau khi đến thế giới này, mỗi ngày đều là tranh đấu, tuy nàng có thể kiểm soát mọi việc cũng như tùy ý đùa bỡn những kẻ muốn hãm hại nàng trong tay nhưng đây không phải là cuộc sống mà nàng mong muốn.

Nhưng nếu muốn sống thì nàng phải chấp nhận nó, thân phận bây giờ của nàng thì sẽ kèm theo rất nhiều điều phải bận tâm. Đột nhiên nàng rất nhớ anh trai ở thế kỷ 21, không biết một mình anh có thể đối kháng với toàn gia tộc không? Hai anh em nàng là con riêng, vừa sinh ra đã phải trả giá để mà sống sót. Nhớ lúc nàng bảy tuổi, anh trai chín tuổi, vợ hiện giờ của cha nàng dùng thủ đoạn cướp ông từ tay mẹ, mẹ nàng bắt đắc dĩ nên phải ly hôn rồi biến thành nhân tình của ba. Không ngờ người đàn bà kia biết được liền thiết kế một vụ tai nạn giao thông để cướp đi tính mạng mẹ. Từ lúc cha đem bà ta về cái nhà kia nuôi dưỡng thì hai anh em nàng đã bắt đầu dùng thủ đoạn để với người đàn bà độc ác đó.

Anh trai nhất quyết muốn trả thù người đàn bà đó và cả cha mình, vì tài sản mà bỏ qua người mình yêu để lấy một thiên kim tiểu thư không hề có chút tình cảm mà điều duy nhất nàng có thể làm là đứng sau giúp anh ấy bày mưu tính kế, không tiếc bất kỳ giá nào cũng phải dẫn dắt những người đó vào trong cạm bẫy nàng đã giăng ra.

Cuối cùng thì cũng thành công, nhưng chưa kịp hưởng thụ thì máy bay đã gặp tai nạn. Sau khi đến nơi này, tuy nàng có thể thay đổi rất nhiều việc, nhưng cuối cùng thì vẫn không thể thay đổi được vận mệnh của mình!

Nàng không còn ở bên cạnh anh hai, không biết một mình anh có chống chọi nổi với những người đó hay không?

“Em không còn bên cạnh anh, hy vọng anh có thể đánh đâu thắng đó, không gì có thể ngăn nổi.” Nàng ngược nhìn vầng trăng rồi nhẹ nhàng thở dài nói, sau đó mỉm cười, vươn tay đóng cửa sổ lại.

Hôm sau

Sau khi dùng xong điểm tâm, Khương bà tử – Quản sự phụ trách việc thu mua vật dụng sinh hoạt trong phủ tìm đến than phiền phòng thu chi không cấp ngân lượng cho bà ra phủ mua hàng.

“Phòng thu chi có nói lý do là gì không?” Mộ Dung Thư trầm giọng hỏi.

Khương bà tử vội nói: “Nô tì có hỏi nguyên nhân, phòng thu chi nói là Thảm tắc phi đã thông báo, nếu không có sự cho phép của người thì không được tùy ý cấp ngân lượng. Nhưng hôm nay Thảm tắc phi đang ở trong cung, làm sao xin phép người cho được đây?”

Nghe vậy, Mộ Dung Thư nhướn mi, phải được Thảm tắc phi đồng ý?

“Nô tì đã nói với phòng thu chi là bây giờ Vương phi và Thảm tắc phi cùng quản lý mọi việc trong vương phủ, chỉ cần Vương phi đồng ý là được nhưng phòng thu chi lại nói là hai năm trước Vương gia đã ra lệnh trừ khi có sự đồng ý của Thảm tắc phi thì mới có thể lãnh tiền.” Khương bà tử có chút khó xử nhìn Mộ Dung Thư.

“Bản Vương phi cho phép cũng có thể lãnh tiền? Đây là suy nghĩ của Khương bà tử?” Mộ Dung Thư phát hiện lời của Khương bà tử có điểm không thích hợp liền bắt vào trọng điểm. Khương bà tử có chút sững sờ nhưng lập tức gạt đầu, “Nô tì cho rằng đây là điều đúng, bây giờ thì phân nửa chuyện tình trong phủ đều do Vương phi quản lý, bây giờ Thảm tắc phi đã vào cung, chuyện lãnh bạc này không phải cũng do Vương phi quản sao?”

“Hừ... Đã có quy định phải được sự đồng ý của Thảm tắc phi mới có thể lãnh tiền, vậy người cứ đợi thêm một ngày đi.” Mộ Dung Thư miễn cưỡng nói.

“Cái này không thể được, trong phủ có rất nhiều thứ cần phải mua.” Khương bà tử nghe Mộ Dung Thư nói vậy, vội la lên giống như hôm nay mà không mua hàng thì hậu quả vô cùng to tát vậy.

Mộ Dung Thư nhíu mày, lạnh lùng nhìn về phía Khương bà tử, ánh mắt sắc bén đảo một vòng trên người bà ta rồi nói: “Cái gì mà quan trọng đến nỗi phải mua ngay hôm nay? Nếu bản Vương phi nhớ không lầm, cứ khoảng mười ngày thì Khương bà tử xuất phủ một lần mà đồ đạc người thường mua chẳng qua chỉ là vật dụng hàng ngày thôi.”

Khương bà tử nghẹn lời, thần sắc có chút kích động, “Vâng, Vương phi nói đúng. Hôm nay là đúng hạn nô tì ra ngoài mua vật dụng, chỉ sợ chậm trễ sẽ có sai sót nên mới tới gặp Vương phi.”

Mộ Dung Thư bình tĩnh nhìn phản ứng của bà ta sau đó đứng dậy nhìn bà, lạnh lùng nói: “Khương bà tử tìm nhầm người rồi, cho dù người muốn mua gì hay người có thất trách hay không thì bản Vương phi không thể quyết định được. Chẳng phải những chuyện này do Thảm tắc phi quản sao? Tốt hơn hết người cứ an tâm chờ Thảm tắc phi đi.”

“Cái này... Nô tì lĩnh mệnh.” Khương bà tử nhìn thấy ánh mắt sắc bén của Mộ Dung Thư thì tâm tình kinh hoàng, mồ hôi đầy đầu, sau khi nghe Mộ Dung Thư nói xong liền thở phào nhẹ nhõm, lập tức rời đi.

Nhìn theo bóng lưng bà ta, Mộ Dung Thư nhíu mày, Khương bà tử này hình như có gì dấu điểm thì phải?

“Vương phi, sao hôm nay Khương bà tử lại đến tìm người? Trước đây chậm trễ một hai ngày cũng đâu có sao mà bây giờ lại lo lắng như thế.” Hồng Lăng nhìn Khương bà tử vội rời đi, nghi hoặc nói.

Mộ Dung Thư gạt đầu: “Có chút khác thường, người kêu Thanh Bình đến phòng thu chi hỏi xem chuyện gì xảy ra.”

“Vâng ạ.”

Sau nửa canh giờ, Thanh Bình quay về.

“Hỏi Vương phi, phòng thu chi nói là Vương gia đã từng nói nếu muốn xuất bạc phải được sự đồng ý của Thảm tắc phi. Do hôm nay Thảm tắc phi vắng mặt nên phòng thu chi không dám tự tiện quyết định xuất bạc ra cho Khương bà tử.” Thanh Bình nói.

“Ừ.” Mộ Dung Thư gạt đầu. Nàng cảm thấy mục đích Khương bà tử đến gặp nàng hôm nay không đơn giản, tuyệt đối là đang che giấu cái gì đó.

Rốt cuộc là cái gì đây? Mộ Dung Thư khép hờ hai mắt.

“Chẳng lẽ Khương bà tử có chuyện gì gạt Vương phi?” Hồng Lăng cau mày nói. Mộ Dung Thư khẽ cười nói: “Bà ta không dám đâu, kêu Thanh Bình theo dõi Khương bà tử, nếu như có gì khác thường báo ngay cho bản Vương phi.”

“Vâng ạ.”

...

Bắc Uyển

Sau chuyện lần trước, Nhị phu nhân vẫn ngoan ngoãn ở trong Bắc uyển, rất hiếm khi ra ngoài, đến nay đã tròn hai tháng. Đại phu nhân và Tứ phu nhân đều là người biết tính toán, biết hôm nay là ngày ta có thể đi ra ngoài nên liền hẹn ngày ta cùng dùng điểm tâm.

Cả ba có rất nhiều chuyện để nói với nhau, chủ đề không phải xoay quanh Mộ Dung Thụ thì là Thẩm trắc phi nhưng nhiều nhất vẫn là Vũ Văn Mặc. Tuy từ sau khi ba người nhập phủ, sự sùng ái không so được với Thẩm trắc phi nhưng so với Vương phi vẫn hơn vài phần, hơn nữa lúc trước Vương phi không có chút tâm cơ ngược lại còn bị các nàng đùa bỡn trong tay.

Nhưng từ khi Nhị phu nhân và Tam phu nhân liên tục gặp chuyện không may, ba người các nàng bỗng nhiên cảnh giác, hình như Vương phi không phải là người có thể tùy ý để các nàng khi dễ như trước nữa!

“Vương phi thay đổi quá nhiều, các người nói thử xem một người có thể thay đổi đến vậy sao?” Nhị phu nhân tuy không có hành động gì trong hai tháng nay nhưng trong lòng vẫn canh cánh chuyện này, càng nghĩ càng cảm thấy không đúng, nếu Vương phi có tâm cơ như thế thì sao trước kia lại dễ dàng bị bốn người các nàng tính kế?

Trong này nhất định có bí ẩn!

Đại phu nhân lạnh nhạt nói: “Ta cứ tưởng nha hoàn Hồng Lăng ở sau lưng bày mưu tính kế, nhưng càng nghĩ thì càng cảm thấy không đúng, nếu nha hoàn này lợi hại như vậy thì tại sao không giúp Vương phi từ hai năm trước?” Sau khi bị Mộ Dung Thụ chinh vài lần thì nàng mới cẩn thận suy nghĩ tới vấn đề này, ngay từ đầu nàng đã nhầm sai mục tiêu!

“Chẳng lẽ Vương phi giả vờ? Có tình để chúng ta tưởng nàng ngu dốt?” Tứ phu nhân suy đoán.

Nhị phu nhân nheo mắt, cắn răng nói: “Chẳng lẽ bị quỷ ám?”

“Quỷ ám?” Tứ phu nhân mở to mắt, vẻ cực kỳ kinh ngạc, sau đó lắc đầu nói: “Nói nhầm, làm gì có chuyện quỷ ám?”

“Không... Có lẽ là quỷ ám thật!” Đại phu nhân nghe được lời của Nhị phu nhân thì hai mắt liền tỏa sáng.

Nhị phu nhân gật đầu với Đại phu nhân nói: “Vẫn là Đại phu nhân hiểu ý ta. Ma quỷ vốn lúc ẩn lúc hiện, chúng ta cũng đã từng vào miếu dâng hương, tất nhiên là tin quỷ thần có thật, cho dù trước đây Vương phi cố tình lừa chúng ta, còn bây giờ mới chân chính là người thì cũng không sao, chỉ cần chúng ta đều tin Vương phi bị quỷ ám là được rồi.”

“Vừa may nhà ta có một đạo trường cứ năm ngày lại đến phủ ta một lần. Chúng ta cứ chờ Vương gia và Thẩm trắc phi hồi phủ liền mời đạo trường đến.” Đại phu nhân hạ giọng nói.

“Tốt, thật tốt quá.” Tứ phu nhân cười lạnh, lập tức phụ họa nói.

...

Nhị phu nhân vừa thoát khỏi lệnh cấm túc liền cùng Đại phu nhân cùng Tứ phu nhân bày mưu tính kế, sau đó liền đến Mai viên thỉnh an Mộ Dung Thụ.

“Nô tì gặp qua Vương phi.” Nhị phu nhân cúi người hành lễ với Mộ Dung Thụ. Từ chuyện lần trước, nàng ghi nhớ trong lòng, tuyệt đối không thể xưng hô tỳ muội với Mộ Dung Thụ để tránh bị lấy cớ đó làm cớ để trừng phạt.

Mộ Dung Thụ nhìn Nhị phu nhân quỳ rạp, hai mắt chuyển động, hai tháng trôi qua thật nhanh? Nàng ngầm đánh giá Nhị phu nhân, coi như lần này đã biết biết vâng lời, hành xử cẩn thận hơn rồi. “Nhị phu nhân không cần đa lễ, đứng lên đi.”

Nghe vậy, trong lòng Nhị phu nhân cười lạnh, nếu cấp bậc lễ nghĩa không chu toàn, không biết người lại đối phó ta bằng cách nào! Nàng đứng thẳng lên, cười nói: “Tạ Vương phi.”

“Hai tháng không gặp Nhị phu nhân, người cũng tốt lên, nhìn qua sắc mặt hồng nhuận, thân thể đầy đặn.” Sau khi Nhị phu nhân ngồi xuống, Mộ Dung Thụ liền cười nói. Nhị phu nhân nghe vậy, hơi giật mình, mới hai tháng mà mình đã béo lên rồi? Không được, trở về nhất định phải ăn ít lại, nếu không sẽ làm Vương gia chán ghét.

“Hai tháng qua, nô tì đã hiểu ra rất nhiều việc, trước đây do không hiểu chuyện, mới chọc giận Vương phi, may mà người nhân từ không chấp nhặt lỗi lầm còn cho nô tì cơ hội để hối cải, sau này nô tì sẽ tận tâm hầu hạ Vương phi.”

“Từ trước đến nay, Nhị phu nhân đều là người có đầu óc, nếu đã biết sai chỗ nào thì đừng tái phạm là được. Người cũng không cần phải tận tâm hầu hạ ta, cứ dùng hết tâm tư trên người Vương gia đi, Vương gia cả ngày bận việc công vụ, rất cần người hầu hạ.” Mộ Dung Thụ cúi đầu, hơi mất kiên nhẫn nói.

Hồng Lăng thấy nàng bắt đầu mất kiên nhẫn, liền thay ly trà khác cho Mộ Dung Thụ. Nàng cầm ly trà, mở nắp khẽ gạt những mảnh trà vụn. Nhị phu nhân không dám nói gì, chỉ không ngừng vâng vâng dạ dạ, sau đó nói với Mộ Dung Thụ: “Lần trước Vương phi hồi phủ Tướng quân, nô tì không có dịp tặng người món lễ vật nào để bày tỏ tấm lòng, hôm nay mới được ra ngoài nên chưa chuẩn bị kịp, chỉ có cây trầm ngọc này là nô tì lựa chọn cẩn thận, chất ngọc vô cùng tốt, ban đầu vừa nhìn thấy nó, nô tì đã cảm thấy chỉ Vương phi mới hợp với nó.”

Hồng Lăng nhận cây trầm từ nha hoàn của Nhị phu nhân rồi đưa cho Mộ Dung Thụ.

Mộ Dung Thụ đối với mấy thứ ngọc trầm, ngân khí, vòng ngọc... thì không có hứng thú nên chỉ nhìn qua kiểu dáng và màu sắc, liền cười trả lời: “Nhị phu nhân phí tâm.”

“Đạ, đây là chuyện nô tì cần làm.” Nhị phu nhân khách khí nói. Mộ Dung Thư giương mắt nhìn Nhị phu nhân cẩn trọng, ăn nói khép nép, hoàn toàn không còn bộ dáng phô trương như ngày xưa. Nàng ta vốn không phải là người dễ cúi đầu, sao hôm nay lại vâng lời như vậy, nếu không phải cam tâm thì chắc là đang định hại người. Đối với mấy tiểu thiếp của Vũ Văn Mặc, bình thường Mộ Dung Thư ít khi quan tâm đến, bọn họ cả ngày rảnh rỗi, không hại người ta thì ăn cơm không ngon! Nghĩ đến đây, Mộ Dung Thư nhú mày có chút không kiên nhẫn, cũng không muốn tiếp tục nói.

Hồng Lăng hiểu ý liền nói lớn: “Vương phi, sổ sách phòng bếp người còn chưa xem, chiều nay lại phải giao cho quản sự phòng bếp rồi.”

“Ừ?” Mộ Dung Thư nhướng mày, nhìn Nhị phu nhân: “Bản Vương phi không thể cùng Nhị phu nhân nói chuyện phiếm nữa, ngày khác lại cùng tán gẫu tiếp.”

Dứt lời, Mộ Dung Thư liền đứng dậy đi qua Nhị phu nhân, bước ra ngoài.

Nhị phu nhân cúi đầu nhìn theo bóng lưng Mộ Dung Thư, nụ cười trên môi liền biến mất, thay vào đó là nụ cười âm lãnh.

Trên đường về, Mộ Dung Thư khen ngợi Hồng Lăng: “Làm không tệ.”

“Nô tì đã sớm nhìn ra Vương phi không muốn nói chuyện cùng Nhị phu nhân nên mới nghĩ biện pháp để Vương phi thoát thân.” Hồng Lăng cúi đầu che miệng cười trộm nói. Hôm nay Nhị phu nhân quá mức giả dối, quá bất đồng với trước, bên ngoài thì tôn kính Vương phi, thật ra thì không biết đang âm mưu gì bên trong.

“Ngươi, giải hoạt!” Mộ Dung Thư lắc đầu cười. Với sự quan sát tinh nhạy và trí thông minh của Hồng Lăng, nếu ở hiện đại chắc chắn sẽ thành công, chỉ đáng tiếc lại sinh ra trong trạch viện của cổ đại – một thời kỳ không cho phép nữ nhân phát triển.

Hồng Lăng khẽ cười nói, “Lúc này Nhị phu nhân đã được giải lệnh cấm, không biết sau này lại gây chuyện gì nữa.”

Mộ Dung Thư nhú mày, sống trong trạch viện thì không được một ngày yên ổn.

...

Lúc này, một nha hoàn làm việc nặng cuống quýt chạy tới, nhìn thấy Mộ Dung Thư liền thở hổn hển nói: “Bẩm Vương phi, bên ngoài phủ có một nam tử mang theo một đứa nhỏ ba bốn tuổi muốn gặp người.”

“Một nam tử và một tiểu hài tử?” Mộ Dung Thư nheo mắt, cố gắng nhớ nhưng đáng tiếc là không hề có hình ảnh của một nam tử cùng một đứa bé nào, chỉ có trí nhớ về Liễu Ngọc Nhi và Hiên nhi.

“Người đó nói gì?” Hồng Lăng cũng muốn biết hai người kia là ai, nghĩ mãi cũng không nghĩ ra là người nào, liền hỏi nha hoàn kia.

Nha hoàn kia liền trả lời: “Bộ dáng nam tử kia là một hán tử nhà quê, đứa bé kia nhìn có chút quen mắt, bé tên là Vương Hiên.”

“Hiên nhi?” Mộ Dung Thư cau mày hỏi lại.

“Vương phi, có phải Liễu tiểu thư và Hiên nhi không? Cũng không phải, nếu tới cùng một nam tử thì chắc không phải Hiên nhi.” Hồng Lăng nghi ngờ nói.

Mộ Dung Thư cảm thấy bất an, lập tức nói với nha hoàn kia: “Cho bọn họ vào.”

Mấy khắc sau, chỉ thấy nha hoàn kia một mình trở về, không có ai theo sau.

“Người đâu?” Mộ Dung Thư hỏi.

Nha hoàn kia lắc đầu trả lời: “Lúc nô tì đến cửa thì hai người kia đã đi rồi, hỏi thị vệ gác cửa thì họ nói đứa nhỏ kia nhìn thấy một chiếc xe ngựa chạy qua liền cùng nam tử kia đuổi theo, lúc đi còn để lại một câu nói cho thị vệ: ‘Vương phi xinh đẹp, mau cứu mẫu thân Hiên nhi!’”

“Quả thật là Hiên nhi!” Hồng Lăng kinh hô một tiếng.

Mộ Dung Thư khép hờ mắt, lâm vào trầm tư. Hiên nhi cùng một nam tử đến tìm nàng, sau đó lại đuổi theo một chiếc xe ngựa, câu nói cuối cùng Hiên nhi để lại là cầu nàng cứu Liễu Ngọc Nhi!

Chẳng lẽ Liễu Ngọc Nhi gặp chuyện gì? Nam tử cùng đi với Hiên nhi là ai?

“Gọi Mã hộ vệ tới đây.” Mộ Dung Thư ra lệnh cho nha hoàn kia. Mã hộ vệ là thống lĩnh thị vệ phụ trách bảo hộ vương phủ, hơn nữa võ công rất tốt.

Nha hoàn kia lập tức vâng lệnh, vội bước nhanh ra ngoài.

Hồng Lăng thấy nha hoàn kia rời đi, liền nói với Mộ Dung Thư: “Vương phi, có phải Liễu tiểu thư gặp phải nguy hiểm? Nếu không sao tiểu thiếu gia lại cầu cứu?”

“Tiểu nam hài chắc chắn là Hiên nhi! Sợ rằng Ngọc Nhi đã gặp phải nguy hiểm rồi.” Mộ Dung Thư cau mày nói.

“Tại sao có thể như vậy?” Hồng Lăng nhăn mày. Rõ ràng là Liễu tiểu thư đã mang theo tiểu thiếu gia rời khỏi kinh thành, sao đột nhiên trở lại kinh thành? Sau đó lại gặp phải nguy hiểm?

Không lâu sau, nha hoàn kia cùng Mã hộ vệ đến nơi.

“Vương phi, Mã hộ vệ đến rồi.”

“Nô tài ra mắt Vương phi.”

Mộ Dung Thu ngẩng đầu nhìn Mã hộ vệ, “Bản Vương phi gọi người tới là có chuyện phiền người đi làm.”

“Vương phi cứ việc phân phó.” Mã hộ vệ trả lời.

“Bản Vương phi cần người tìm ba người, một nữ tử tên Liễu Ngọc Nhi, một hài tử ba tuổi tên Vương Hiến, còn có một người nam tử, đại khái là hán tử nông thôn. Lúc này hán tử còn ở kinh thành. Thị vệ gác cửa có gặp qua hài tử cùng nam tử kia, xin Mã hộ vệ mang theo hai thị vệ kia cùng đi tìm, nếu như có tin tức lập tức báo bản Vương phi.” Mộ Dung Thu thần sắc nghiêm túc, phân phó nói.

Mã hộ vệ cung kính chấp tay trả lời: “Vâng, Vương phi.”

Sau khi Mã hộ vệ rời đi, nỗi bất an trong lòng Mộ Dung Thu ngày càng rõ, nàng có cảm giác sẽ xảy ra chuyện không hay, nàng có thể thấy chuyện không hay nhưng lại không thể nắm bắt được, điều này làm nàng không khỏi khó chịu.

“Hi vọng Liễu tiểu thư cùng tiểu thiếu gia bình an vô sự.” Hồng Lăng cắn răng, thấp giọng nói.

Nghe vậy, đôi mắt Mộ Dung Thu càng lạnh lẽo, nàng tự hỏi: đã xảy ra chuyện gì?

“Vương phi, Phúc công công bên cạnh Quý phi nương nương từ trong cung đến, truyền lời của Quý phi nương nương là mời Vương phi tiến cung.” Đang lúc Mộ Dung Thu trầm tư thì Vân Mai đứng bên ngoài trầm giọng nói.

“Quý phi nương nương muốn gặp Vương phi?” Hồng Lăng lo lắng nhìn Mộ Dung Thu.

Nghe vậy, hai mày Mộ Dung Thu càng cau chặt, chuyện xấu sao cứ dồn dập đến thế này! Thảm Quý phi triệu kiến, dù thế nào thì nàng cũng không thể thoái thác nhưng an nguy của Liễu Ngọc Nhi còn chưa rõ thì phải làm sao?

“Hồng Lăng, người ở lại chờ tin tức của Ngọc nhi, nếu có chuyện khẩn cấp, không cần chờ mệnh lệnh của ta liền phân phó Mã hộ vệ hành động.” Mộ Dung Thu ngẩng đầu nói với Hồng Lăng.

Hồng Lăng vốn muốn cùng Mộ Dung Thu tiến cung đối mặt Thảm Quý phi, nhưng tình thế trước mắt lại không cho phép, Liễu tiểu thư đang gặp nguy hiểm, liền nói: “Vâng!”

“Cho Thu Cúc tiến cung cùng bản Vương phi.” Mộ Dung Thu phân phó nói.

Khi ra khỏi phòng, Vân Mai nhìn Mộ Dung Thu ngập ngừng muốn nói nhưng lại thôi, trong mắt dường như ngần ngại, “Vương phi... Người...”

Mộ Dung Thu nghiêng đầu nhìn Vân Mai hỏi: “Có chuyện gì?”

“Vương phi... Phúc công công vừa mới nói trong phủ có việc mừng, hoàng thượng hạ chỉ về sau trong phủ không có Thảm trác phi, chỉ có Thảm Vương phi.” Vân Mai cúi đầu, cẩn thận nói.

Nghe vậy, hai mắt Mộ Dung Thu lập tức rét lạnh, khóe miệng hiện lên một tia cười lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60

Thảm Vương phi? Đồng nghĩa nàng ta đã lên chức bình thê?

Nghe vậy, khóe môi Mộ Dung Thu xuất hiện một tia cười lạnh, xem ra lần này vào cung thì Thảm trác phi thu hoạch cũng không nhỏ đi!

Thu Cúc trầm xuống, nếu như Thảm trác phi là bình thê, như vậy thì sợ rằng Thảm Quý phi triệu kiến Vương phi vào cung là không ổn! Nàng vội nhìn Vân Mai, lạnh lùng hỏi: “Lời này do Phúc công công nói?”

“Vâng, chính mệnh Phúc công công nói.” Vân Mai cúi đầu trả lời, không dám nhìn Mộ Dung Thu.

“Thu Cúc, không sao, chúng ta đi.” Mộ Dung Thu nhìn Thu Cúc đang lo lắng không ngừng nói. Thực ra thì việc này có điều kỳ lạ, dù sao thì là nhờ Mộ Dung Thu nên nàng mới có thể trở thành chính phi, nhưng mà Mộ Dung Thu vừa mới hồi triều với chiến công hiển hách, sao Hoàng Thượng lại dễ dàng đồng ý với Thâm Quý phi mà không để ý tới Mộ Dung Thu?

Nàng không tin một Đế vương lại có thể sủng hạnh một vị phi tử đến như vậy!

Nhưng trong chuyện này có điều gì đó mà nàng không thể đoán ra, nhưng lại không rõ là chỗ nào! Dù sao thì thánh chỉ vẫn chưa ban xuống!

Con người khế chuyển vài vòng, suy cho cùng thì Phúc công công cũng chỉ là thái giám bên cạnh Thâm Quý phi!

Thu Cúc thấy Mộ Dung Thu vẫn bình tĩnh, liền nhẹ giọng dẫn dò Vân Mai: “Không được để việc này lộ ra.” Dù là thật hay giả, nếu như chuyện này đồn đãi khắp vương phủ thì rất bất lợi cho Vương phi.

Vân Mai vội vàng gật đầu.

Lúc đến tiền viện, Phúc công công đã rất sốt ruột, thấy Mộ Dung Thu đi tới, liền không nhịn được nói: “Vương phi để cho nô tài đợi thật lâu!”

Một tên nô tài đã gặp mặt không hành lễ đã vậy còn dám trách cứ? Mộ Dung Thu hơi nhíu mày, nét uy nghiêm liền hiện rõ trên mặt.

Ngày ngày đều gặp qua rất nhiều gương mặt trong cung, Phúc công công có hơi sùng sốt, cảm thấy nghi hoặc: từ lúc nào mà Nam Dương Vương phi không có chút tâm cơ này lại thay đổi như thế? Chỉ một động tác nhỏ mà đã khiến cho người ta không thể xem thường. Y cũng biết mình đã thất lễ, liền vội vàng nói: “Nô tài tham kiến Nam Dương Vương phi.”

“Đi thôi.” Mộ Dung Thu nhìn thoáng qua Phúc công công, liền hiểu là trong lòng y dĩ nhiên không xem nàng là Vương phi, chỉ qua hành động và lời nói của tên công công này thì liền biết Thâm Quý phi khinh thường nàng đến mức nào! Nhưng dù phía trước là vực sâu không đáy hay biển rộng mênh mông thì nàng vẫn xông lên mà không có chút sợ hãi.

Bất quá... Không biết Liễu Ngọc Nhi ra sao rồi?

Phúc công công càng thêm sùng sốt, sao nàng ta lại có thể phản ứng bình tĩnh như vậy? Chẳng lẽ nha hoàn lúc này không có nói chuyện Thâm trắc phi được nâng lên thành bình thê cho nàng ta biết? Sao nàng ta không chất vấn? Sau đó sẽ mượn cớ này để phát giận? Đang lúc y đang đoán mò thì bên tai truyền đến giọng nói lạnh lùng của Mộ Dung Thu: “Chẳng lẽ Phúc công công không vội? Nếu vậy thì bản Vương phi không ngại trở về uống một ly trà rồi đợi Phúc công công cảm thấy khi nào nên đi thì bản Vương phi lại đến.”

Lời nói tuy bình thường nhưng càng làm cho Phúc công công sùng sốt, y lúc này đúng là có chút thất thần, phản ứng hơi chậm mà đã bị nàng ta phát hiện, từ khi nào thì phản ứng của Nam Dương Vương phi lại nhạy bén như vậy?

“Nô tài vừa rồi thất thần, xin Vương phi đừng trách cứ, Quý phi nương nương còn đang chờ trong cung.” Phúc công công vội trả lời.

Mộ Dung Thu nhàn nhạt gật đầu.

Ngồi vào xe ngựa do trong cung phái tới đón, dù ngoài mặt thì Mộ Dung Thu vẫn bình tĩnh nhưng hai lòng bàn tay đã ướt đẫm mồ hôi. Trong hoàng cung, nếu sơ suất dù chỉ một chút thì chắc chắn sẽ lâm vào vạn kiếp bất phục, mà Thâm Quý phi rõ ràng là không có ý tốt gì, hơn nữa còn có Thâm trắc phi, không biết hai người đang thiết kế cái bẫy gì để chờ nàng sa vào.

“Không biết Quý phi nương nương triệu Vương phi vào cung là vì chuyện gì?” Thu Cúc hỏi.

“Như lời của Phúc công công, là việc vui.” Mộ Dung Thu bình tĩnh nói. Thâm trắc phi không biết đã mất bao nhiêu tâm tư để có thể có được danh vị bình thê này. “Thu Cúc, vén rèm lên cho thoáng đi.”

Thu Cúc vâng lời, liền vén rèm lên.

Một cơn gió lạnh liền ùa vào trong xe ngựa, Thu Cúc thấy quần áo Mộ Dung Thu có chút mỏng manh liền nói: “Trời lạnh mà nô tì lại có thể quên chuẩn bị y phục cho Vương phi.”

“Không sao đâu.” Mộ Dung Thu mỉm cười nói. Nàng nghiêng đầu nhìn ngắm phong cảnh bên ngoài, cũng giống như lần từ phủ Tướng quân trở về, bên ngoài ôn ào náo nhiệt vô cùng, nàng thấy một cặp nam nữ ở trong khách điểm*, cả hai đều mặc quần áo bình thường, nữ tử nhìn thoáng qua nam tử đang bận rộn thì gương mặt giãn ra, cười khẽ, nam tử cũng tươi cười đáp lại. Sự bận rộn là một điểm nhấn cho hạnh phúc giản đơn của bọn họ.

* : nhà trọ, khách sạn

“Vương phi đang lo lắng cho Liễu tiểu thư?” Thu Cúc thấp giọng hỏi.

Mộ Dung Thu thu hồi tầm mắt, nhìn gương mặt xinh đẹp của Thu Cúc hỏi: “Thu Cúc, ngươi muốn gả cho nam tử như thế nào?”

Thu Cúc sững sốt, không ngờ là Mộ Dung Thư lại hỏi chuyện này, khi bình tĩnh lại thì gương mặt nhỏ nhắn của nàng ửng đỏ, cúi đầu nhỏ giọng trả lời: “Nô tì muốn gả cho một nông dân, mặc dù trong phủ ai cũng biết tình thú, càng không biết thơ ca nhưng đa số nam tử làm nông đều rất thật tâm đối với thê tử.”

Nghe vậy, Mộ Dung Thư cũng có hơi sững sốt. Xe ngựa lắc lư, tiếng bánh xe ma sát trên mặt đường khiến nàng hoàn hồn, nhìn Thu Cúc, ôn nhu nói: “Đã có người trong lòng?”

“Là Hoàng ca, hàng xóm cùng thôn. Hắn nói sẽ chờ nô tì.” Thu Cúc trả lời, mặt càng thêm đỏ.

Chờ? Nàng hạ mắt, Thu Cúc đã bán mình cho vương phủ. Nam tử kia sẽ chờ? Nhìn gương mặt tràn đầy hy vọng của Thu Cúc, Mộ Dung Thư chỉ cảm thấy có chút khó chịu ở cổ họng. (có điều muốn nói nhưng không thể nói)

Nữ nhân cổ đại có bao nhiêu người như nàng? Chỉ muốn được tự do? Có bao nhiêu người giống Mộ Dung Thư vì ái thành si mà chết? Lại giống như Liễu Ngọc Nhi toàn tâm toàn ý nhưng lại bị vứt bỏ?

Chưa tới một canh giờ, xe ngựa đã đến hoàng cung.

Xe ngựa đến trước cửa cung liền ngừng lại. Nàng xuống xe, ngồi vào trong kiệu.

Suốt đoạn đường đi đều không có tiếng động gì, thỉnh thoảng thì nghe được tiếng bước chân của bọn thị vệ tuần tra trong cung. Trong hoàng cung, quy củ sâu nghiêm, tất cả mọi người đều không dám nhìn lung tung, chỉ biết cắm đầu đi thẳng về phía trước.

Trong kiệu, sắc mặt của Mộ Dung Thư cực kỳ lạnh lẽo. Đi hơn khoảng nửa canh giờ, kiệu liền dừng lại, bên ngoài truyền đến giọng nói eo éo của Phúc công công, “Bẩm Nam Dương Vương phi, đã đến Hưng Khánh cung. Xin Vương phi hạ kiệu, cùng nô tài vào yết kiến Quý phi nương nương.”

Thu Cúc ở bên ngoài, nghe vậy liền vén màn kiệu, Mộ Dung Thư vịn tay Thu Cúc bước ra.

“Vương phi, mời.” Phúc công công đi trước dẫn đường, Mộ Dung Thư cùng Thu Cúc bước theo sau.

Lọt vào mắt của Mộ Dung Thư là hoàng cung hoành tráng của triều đại chưa từng xuất hiện trong lịch sử. Mộ Dung Thư trước kia chưa từng tiến cung nên trong trí nhớ cũng không có bất kỳ ấn tượng gì với hoàng cung, do vậy nơi này đối với Mộ Dung Thư cực kỳ xa lạ.

Đi bộ khoảng hai canh giờ, sắc trời đã tối dần, vành trăng non đã treo lơ lửng, các bức tường thành cao ngất chìm trong ánh trăng mờ lung. Hưng Khánh cung có vẻ thần bí mà yên tĩnh, cung điện này nằm giữa rừng cây, chỉ lộ ra nóc cung lợp ngói lưu ly, nhìn xa như một đảo nhỏ màu vàng rực, lầu các hoa lệ được bao quanh bởi hoa thanh tri, lục bình xanh biếc mà trong vắt, trên mái ngói khắc hai con kim long cùng kim lân rất sống động, giống như nó thật sự muốn bay lên, mái ngói lưu ly vàng rực của cung điện phá lầy hoàng.

Chỉ như thế cũng đã đủ chứng minh Thảm Quý phi cực kỳ được thánh thượng sủng ái! Chỉ có điều là bây giờ Hoàng Thượng đã ba mươi chín, đã qua cái thời trẻ tuổi yêu đương kia nhưng lại có thể sủng ái Thảm Quý phi vượt qua cả Hoàng hậu!

“Quý phi nương nương, Nam Dương Vương phi đến.” Phúc công công ngừng ở ngoài điện, cất cao giọng bẩm báo.

Mộ Dung Thư cúi đầu yên lặng, Thu Cúc càng dè dặt hơn.

Lúc này, một giọng nói mềm mại, kiều mị đến tận xương của nữ tử từ trong truyền ra. “Vào đi.”

Hai nha hoàn canh giữ ngoài điện nghe vậy liền đẩy hai cánh cửa nặng nề ra, Mộ Dung Thư liền đi theo Phúc công công vào.

“Thần thiếp tham kiến Quý phi nương nương, Quý phi nương nương vạn phúc kim an.” Mộ Dung Thư phúc thân hành lễ đối với nữ tử tuyệt sắc đang ngồi ở ghế chủ vị trong điện.

“Vương phi không cần đa lễ, đứng dậy đi. Ban thưởng ghế ngồi!”

Đội Mộ Dung Thư đứng dậy, Thảm trắc phi ngồi ở một bên liền đứng dậy hành lễ với Mộ Dung Thư, “Muội gặp qua tỷ tỷ.”

Mộ Dung Thư gật đầu, cười nói: “Muội muội đa lễ.” Thảm trắc phi quả nhiên ở đây! Thế nhưng, Vũ Văn Mặc cùng Hoàng Thượng lại không có mặt!

Sau đó, Mộ Dung Thư dời ánh mắt đến Thảm Quý phi.

Da trắng hơn tuyết, mi thanh mày tú, môi đỏ căng mọng. Một mỹ nhân rung động lòng người như thế, khó trách có thể làm cho Hoàng Thượng sủng ái cực độ! Nếu nét đẹp của Thảm trắc phi là thanh nhã như trúc thì Thảm quý phi chính là diễm mỹ tuyệt luân*!

* : xinh đẹp tuyệt trần

Cung nhân mang tới một cái ghế dựa, không biết cố ý hay là vô ý lại đặt phía dưới Thảm trắc phi. Mi Mộ Dung Thư khẽ động nhưng lại không thèm để ý mà ngồi xuống.

Thảm Quý phi nhất thời kinh ngạc, Mộ Dung Thư sao lại có thể thay đổi đến thế? Gặp chuyện thì không sợ hãi mà bình tĩnh đối mặt! Nhất thời nụ cười

bên môi có chút gương gao. Thảm tắc phi cúi đầu không nói, cũng không có để ý, ngược lại cho rằng đây là hợp tình hợp lý.

“Đi đường vất vả, uống trước ly trà nóng đi! Bản cung triệu kiến Vương phi chỉ là muốn cùng người nói chuyện phiếm.” Thảm Quý phi nhìn Mộ Dung Thu, ánh mắt có bảy phần cười, còn ẩn dấu đi ba phần hung ác, nhiều năm sống trong cung đã luyện cho nàng khả năng này, nàng không tin có người có thể nhìn thấu tâm tư của nàng. Nữ tử của Thảm gia từ trước đến nay đều tài trí hơn người, Thảm Nhu là muội muội của nàng, là Nhị tiểu thư của phủ Tế tướng nhưng chỉ là một Trắc phi, dĩ nhiên là làm nàng mất mặt.

Mộ Dung Thu vẫn bình tĩnh, cười nhạt nói, “Vâng ạ.”

“Vương gia đang bàn quốc sự cùng với Hoàng Thượng tại ngự thư phòng, lát nữa sẽ đến. Trời cũng đã tối, sợ rằng đêm nay không thể hồi phủ.” Thảm tắc phi nghiêng đầu nhìn Mộ Dung Thu, cười nói.

Mộ Dung Thu hơi hạ mắt, không nói gì, gật đầu với Thảm tắc phi. Nàng đang đợi, đợi Thảm Quý phi và Thảm tắc phi lộ ra đuôi cáo của mình, giờ phút này, chỉ cần nàng giữ vững sự bình tĩnh thì có thể chuyển từ thế bị động sang chủ động.

Có lẽ vì Mộ Dung Thu quá mức bình tĩnh, làm cho Thảm Quý phi khó chịu, chỉ thấy nàng nhìn Mộ Dung Thu, tươi cười hỏi: “Nghe nói mấy ngày trước mẫu thân của Vương phi bị tiểu thiếp trong phủ hãm hại, sức khỏe không được?”

“Từ trước giờ sức khỏe của mẫu thân đều không tốt, luôn phải uống thuốc bổ thân. Đã làm Quý phi nương nương nhọc lòng.” Nghe vậy, Mộ Dung Thu liền ngẩng đầu nhìn Thảm Quý phi, mềm mại nói.

Thảm Quý phi lập tức cau mày. Khi nào thì Mộ Dung Thu đã biết đóng kịch? Nàng âm thầm nhìn Thảm tắc phi. Thảm tắc phi cũng không thấy lạ, liền cười nói: “Quý phi nương nương nghe nói mẫu thân của tỷ bị Nhị di nương hãm hại nên lo lắng không thôi. Vừa rồi người còn muốn đem nhân sâm do Tây Vực tiến cống cùng tổ yến đưa đến phủ Tướng quân cho mẫu thân của Vương phi dùng nữa kia.”

Chỉ mới nói hai ba câu thì đã xoay vào chuyện Nhị di nương hãm hại mẫu thân, hai người này định xuống tay từ Lý thị? Mộ Dung Thu thầm nhướn mày, lập tức đứng dậy, hướng tới Thảm Quý phi thi hành đại lễ: “Thần thiếp thay mặt mẫu thân tạ ơn Thảm Quý phi.”

“Nhị muội, mau đỡ Vương phi dậy! Thế nào có mấy ngày không thấy, Vương phi lại đa lễ như vậy! Ở chỗ của bản cung, không cần đa lễ.” Thảm Quý phi có chút khoa trương nói với Thảm tắc phi.

Thảm tắc phi lập tức đứng dậy, bước đến đỡ Mộ Dung Thu, cười nói: “Tỷ tỷ không cần đa lễ, Quý phi nương nương nhân từ, nghe được chuyện của mẫu thân tỷ nên rất quan tâm. Hôm nay triệu tỷ vào cùng là uốn nắn hồi sức khỏe mẫu thân của tỷ có đỡ hơn chút nào chưa.”

“Nhọc Quý phi nương nương lo lắng, sức khỏe mẫu thân thần thiếp đã tốt hơn rồi.” Mộ Dung Thu vừa ngồi xuống, nghe xong lời Thảm tắc phi lại định đứng dậy hành lễ, Thảm tắc phi thấy thế, lập tức ngăn nàng lại.

“Tỷ không cần đa lễ với Quý phi nương nương, từ trước tới nay người cũng không câu nệ chuyện này. Nếu tỷ cứ hành lễ nhiều như vậy càng làm Quý phi nương nương khó chịu, làm giảm sự thân hòa giữa chúng ta.” Thảm tắc phi ngăn Mộ Dung Thu rồi nói.

Mộ Dung Thu cười nhạt gật đầu: “Cấp bậc lễ nghĩa không thể bỏ, không thể để người khác nói bản Vương phi không có quy củ.”

“Haizz... Trong chuyện này thì Mộ Dung Tướng quân cũng có chút quá phận, sao lại dung túng cho một Di nương như vậy? Còn làm mẫu thân của Vương phi chịu khổ nhiều như thế.” Thảm Quý phi thờ dài, khi nhắc tới Mộ Dung Tướng quân, nàng ta bất động thanh sắc nhìn lướt qua Mộ Dung Thu, chỉ thấy nàng cũng khẽ thờ dài, nhưng không đáp lời.

Thảm Quý phi lập tức ra hiệu cho Thảm tắc phi, nàng vội nói: “Kỳ thực cũng không trách Mộ Dung Tướng quân được, Di nương kia cũng có vài thủ đoạn mới đoạt được sự yêu thích của Tướng quân. Mộ Dung Tướng quân chỉ nhất thời bị lừa, xét về tình thì có thể tha thứ.”

Mộ Dung Thu lại thờ dài.

“Nhị di nương này thật không có quy củ! Bất quá chỉ là một tiểu thiếp mà dám ám hại chủ mẫu để đoạt vị! Còn Mộ Dung Tướng quân lại quá sức hồ đồ. Tại sao có thể để mặc cho thiếp thất làm càn như vậy!” Thảm Quý phi giận dữ quát một tiếng, ánh mắt theo sát phản ứng của Mộ Dung Thu.

Mộ Dung Thu lại cúi đầu thờ dài một lần nữa nhưng trong lòng cười lạnh: hai người đang chờ lúc này? Chỉ cần nàng mở miệng thừa nhận Mộ Dung Thu dung túng Nhị di nương thì chắc chắn các nàng sẽ thừa cơ mà áp đặt tội danh sùng thiếp diệt thê cho Mộ Dung Thu! Cho dù Mộ Dung Thu đối với nàng không tốt nhưng đến cùng vẫn là phụ thân của nàng, nếu Mộ Dung Thu xảy ra chuyện, Lý thị cũng không xong mà nàng cũng phải chịu liên lụy!

Quan trọng nhất là sợ hai người này sau khi liên thủ định tội phụ thân xong lại tìm sai lầm của nàng để đạt mục đích đã định trước! Khóe môi của nàng gọi lên một nét cười lạnh, sợ rằng chuyện Phúc công công nói Hoàng Thượng đã hạ chỉ phong Thảm tắc phi làm bình thê chỉ là cái cớ!

Các nàng, thậm chí, ngay cả Hoàng Thượng cũng e ngại Mộ Dung Thu!

Muốn nàng đến để chặn miệng Mộ Dung Thu?

Dưới ánh mắt mong đợi của hai người, Mộ Dung Thu lại cầm chén sứ lên, nhấp vài ngụm trà, than thở nói: “Nhị di nương là nhất thời hồ đồ, nhưng cũng không gây thành tội gì nhưng phụ thân lại không quen nhìn tiểu thiếp hãm hại chủ mẫu mới trọng phạt, đuổi nhị Nhị di nương ra khỏi phủ. Qua chuyện này, thần thiếp mới thật sự cảm nhận được tình yêu của phụ thân với mẫu thân, không chấp nhận được việc mẫu thân chịu nửa điểm ủy khuất.”

Hoàn toàn là lời ngoài giả dối, tỷ muội Thẩm trắc phi cau mày thật chặt.

“Như thế rất tốt, Mộ Dung Tướng quân không hổ danh là người trọng tình nghĩa.” Trầm quý phi gật đầu cười nói.

“Đúng vậy, thật đúng là làm cho người ta hâm mộ.” Thẩm trắc phi che khăn cười khẽ.

Sau đó ba người tán gẫu vài chuyện rồi Thẩm Quý phi sai người mang đến một món đồ nói là muốn tặng cho Mộ Dung Thu.

Một cung nữ nâng khay lên, trên khay có một bức tượng Tống Tử Quan Âm làm bằng thuần dương chi bạch ngọc. Thẩm Quý phi nói: “Đây là pho tượng do bốn cung đích thân cầu từ chùa về, từ khi có nó, chỉ trong vòng một tháng thì tadã hoài thai. Nay ta muốn làm chuyện tốt, tặng nó cho Vương phi, mong Vương phi có thể mau chóng vì Nam Dương Vương sinh con. Dù sao, Vương phi đã thành thân cùng Vương gia hơn hai năm, đến giờ vẫn chưa có con thì khó tránh khỏi bị người đời đồn đãi linh tinh.”

“Vật tôn quý như thế thì thần thiếp thật sự không dám nhận.” Mộ Dung Thu vội từ chối. Nghe thấy hai câu cuối của Thẩm Quý phi THÌ đáy mắt lóe một chút ánh sáng lạnh.

“Tỷ tỷ hãy nhận đi, muội cũng rất muốn tỷ tỷ có thể mau chóng sinh con cho Vương gia.” Thẩm trắc phi nhẹ giọng khuyên.

Mộ Dung Thu mỉm cười nhận lấy, nghe nói về vấn đề có con liền nghiêng đầu cười với Thẩm trắc phi: “Tỷ cũng hi vọng muội có thể mau chóng sinh con cho Vương gia.” Lời này khẳng định rõ ràng: vấn đề lấy con nối dòng thì không thể áp chế nàng, nàng không được thì Thẩm trắc phi lại càng không được!

Thẩm Quý phi trầm xuống, trong lòng thầm hận, sao đã hai năm rồi mà Nhu nhi không có chút động tĩnh? Để người khác dựa vào đó mà lấy cớ. “Thấy hai người các người hòa thuận như thế, bản cung thật vui! Trong hai năm qua, Thẩm trắc phi cũng giúp đỡ Vương phi không ít, lại thay Vương gia giải quyết rất nhiều phiền toái.”

“Quý phi nương nương nói đúng lắm, muội muội quả thật vất vả.” Mộ Dung Thu gật đầu phụ họa.

“Đây đều là chuyện muội phải làm. Có thể giúp cho tỷ tỷ, muội thật vui.” Thẩm trắc phi thân thiết nhìn Mộ Dung Thu, nhưng trong lòng nàng rất lo, thái độ bây giờ của Mộ Dung Thu rất bình tĩnh, tuy nàng và Thẩm Quý phi đã sắp xếp mọi chuyện rất kín kẽ, không chút sơ hở nhưng vẫn không tránh được có chút lo lắng.

Thẩm Quý phi rất hài lòng với phản ứng vừa rồi của Mộ Dung Thu, nàng ta tiếp lời: “Thực ra đây cũng là chuyện Thẩm trắc phi phải làm, nhưng nghiêm chỉnh mà nói việc Thẩm trắc phi ra tay quản lý chuyện trong phủ vẫn là không được, bản cung liền nghĩ là đề nghị nâng Thẩm trắc phi lên bình thê, sau này nàng có thể danh chính ngôn thuận vì Vương gia cùng Vương phi mà phân ưu, Vương phi, người nghĩ sao?”

Thẩm trắc phi nhìn chằm chằm Mộ Dung Thu. Nàng tin Mộ Dung Thu hiểu rõ Thẩm Quý phi đang buộc chính phi phải gật đầu đồng ý chuyện này! Dù sao phong bình thê thì cũng phải có sự đồng ý của chính phi mới được.

Mộ Dung Thu nhìn Thẩm Quý phi rồi lại nhìn Thẩm trắc phi, sau đó cười tươi. “Chuyện này chỉ cần Vương gia đồng ý là được. Mà chắc là Vương gia cũng đã đồng ý rồi, nếu không sao Hoàng Thượng lại hạ chỉ.” Dứt lời, nàng liền cúi đầu bụng lý trà nhấp một ngụm, lúc cúi đầu cũng đã nhìn thấy sự buồn bã trong mắt Thẩm Quý phi.

“Nói vậy, Vương phi đã đáp ứng việc này?” Thẩm Quý phi lại hỏi.

Hai tay Thẩm trắc phi nắm chặt.

“Không phải đã hạ thánh chỉ? Một khi đã như vậy, ý kiến của thần thiếp còn quan trọng? Huống hồ, từ trước tới nay, thần thiếp đều lấy Vương gia làm trọng, Vương gia đã đồng ý nên hoàng thượng mới hạ chỉ, thần thiếp đương nhiên không có ý kiến gì rồi.” Mộ Dung Thu cười trả lời.

“Trẫm hạ chỉ gì?”

Cửa điện mở ra, liền có hai người tiến vào, Hoàng Thượng mặc long bào đi phía trước, theo sau là Vũ Văn Mặc trong quan bào.

Thấy hai người xuất hiện, cả Thẩm Quý phi và Thẩm trắc phi cùng cau mày. Sao Hoàng Thượng lại có mặt lúc này? Không phải bọn họ có chuyện trọng yếu cần trao đổi?

Đợi đến lúc hai người đến gần, Mộ Dung Thu mới nhìn thấy rõ gương mặt của Hoàng Thượng.

Không hổ là Thiên tử, cao cao tại thượng, thật là uy nghiêm, long bào khoác trên người được làm từ tơ lụa vàng dệt hoa văn hình mây, phía trên thêu chín con rồng, trên đầu đội mũ màu đen, trước mũ rủ xuống mười hai hàng dây ngọc nam cương, ngay hai bên mũ được điểm hai viên ngọc hồng châu đỏ rực, tóc được búi lên và cố định bằng một cây trâm bạch ngọc hoa điện cực kỳ trân quý. Đây là người cai trị đời thứ mười sáu của triều Đại Ngụy, nắm trong tay toàn bộ quyền lực. So sánh với gương mặt ngũ quan rõ ràng như điêu khắc của Vũ Văn Mặc thì tướng mạo Hoàng Thượng bình thường nhưng lại lộ rõ sự uy nghiêm của bậc đế vương. Nàng không khỏi kinh ngạc, không phải hoàng thượng là thúc thúc của Vũ Văn Mặc? Tại sao lại khác nhau như thế, xem ra diện mạo của Hoàng Thượng giống vị Thái hậu đã quá cố hơn.

Vũ Văn Mặc theo sau khi nhìn thấy Mộ Dung Thu thì có hơi kinh ngạc, nhưng chỉ trong nháy mắt, liền khôi phục như bình thường.

Khi nghe xong câu hỏi của hoàng đế, Thẩm Quý phi liền nhanh chóng tiến lên nói rõ. “Hồi Hoàng...”

Nhưng nàng ta không ngờ là Mộ Dung Thu lại đi trước một bước đứng lên hành lễ với Hoàng Thượng rồi nói: “Thần thiếp tham kiến Hoàng Thượng, Hoàng Thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế! Hồi Hoàng Thượng, mấy người thần thiếp là đang bàn về chuyện binh thế của Thẩm trác phi, Phúc công công đến vương phủ truyền lời với thần thiếp nói Hoàng Thượng đã hạ chỉ phong Thẩm trác phi làm binh thế.”

“Hạ chỉ?” Hoàng đế nghe vậy, nét cười trên mặt liền biến mất, sắc mặt trầm xuống, nhìn về phía Thẩm Quý phi, ánh mắt chất vấn.

Còn Vũ Văn Mặc lại nhìn Mộ Dung Thu, con người đen có chút kinh ngạc, sau đó lại nhìn hai người Thẩm Quý phi cùng Thẩm trác phi cũng là sắc mặt chất vấn.

Thẩm Quý phi cùng Thẩm trác phi có chút kinh hoàng nhìn nhau. Giả truyền thánh chỉ tuyệt đối không phải là chuyện nhỏ! Hai nàng đều không ngờ là Mộ Dung Thu lại nói thẳng ra trước mặt Hoàng Thượng như vậy, nhưng Thẩm Quý phi phản ứng nhanh nhạy, liền cười trả lời: “Hồi Hoàng Thượng, chắc là Phúc công công truyền sai lời làm Vương phi hiểu lầm. Là nô tì muốn Phúc công công đến hỏi Vương phi có đồng ý cho Thẩm trác phi làm binh thế không.”

“Đúng vậy, chắc là Phúc công công truyền sai lời, Vương phi nghe lầm, lúc ấy Quý phi nương nương rõ ràng là sai Phúc công công truyền lời như thế.” Thẩm trác phi cũng tiến lên biện hộ. “Nghe lầm?” Vũ Văn Mặc thấy Hoàng Thượng im lặng, liền nhìn về phía Mộ Dung Thu.

Giờ phút này, Mộ Dung Thu giống như bỏ ngoài tai mọi lời của Thẩm Quý phi và Thẩm trác phi, ngoác môi lại: “Chẳng lẽ Vương gia chưa đồng ý phong Thẩm trác phi làm binh thế?”

Con người đen của Vũ Văn Mặc vốn đang ần chút lửa giận, nhưng nhìn đến biểu tình ngoác môi của Mộ Dung Thu lại có vẻ tươi cười, trả lời đơn giản: “Không.”

Mặc dù chỉ một câu trả lời ngắn gọn, nhưng đã làm cho Thẩm trác phi run rẩy không ngừng, trước mặt nhiều người như vậy mà sao chàng lại có thể trả lời thẳng thừng như thế? Chàng chưa từng nghĩ sẽ cho ta một địa vị cao hơn?

Mộ Dung Thu cũng có chút xấu hổ, trong lòng không hiểu hành vi của Vũ Văn Mặc, vừa rồi nàng còn đoán là Vũ Văn Mặc sẽ vì mặt mũi Thẩm trác phi mà gạt đầu đồng ý thế nhưng hắn lại nói không!

Không khí nhất thời có chút xấu hổ, Hoàng Thượng nheo mắt, phân phó cho Tổng Quân thái giám đang hầu trước điện: “Khang An, kéo Phúc công công xuống từ hình ngay. Lúc bắt hắn không được gây ra náo động, bịt miệng hắn lại đi.”

“Vâng.” Thái giám tổng quản lĩnh mệnh, xoay người thi hành lệnh.

Mộ Dung Thu nhìn lướt qua Hoàng Thượng, giết người để chặn miệng? Xem ra quả nhiên Hoàng Thượng cực kỳ sủng ái Thẩm Quý phi, biết rõ Thẩm Quý phi đang đùa giỡn thánh chỉ nhưng vẫn làm lơ không truy cứu. Nhưng Mộ Dung Thu lại phát hiện ra tuy Hoàng Thượng ra lệnh xử tử Phúc công công, nhưng lại không dây dưa với chuyện Thẩm Quý phi muốn phong Thẩm trác phi làm binh thế.

“Hoàng Thượng, sao người xử lý xong quốc sự nhanh vậy? Nô tì còn chưa sai ngự thiện phòng chuẩn bị bữa tối nữa.” Thẩm Quý phi ở bên cạnh Hoàng Thượng đã bốn năm, nhìn sắc mặt Hoàng Thượng lúc này liền biết không thể nhắc lại chuyện vừa rồi, bây giờ chỉ còn cách là để việc sau hân tính. Nàng bước xuống, đỡ Hoàng Thượng đến vị trí chủ vị, lúc quay người nhìn xuống Mộ Dung Thu, trong ánh mắt có xen thêm một tia hung ác.

“Có Nam Dương Vương hỗ trợ, Trẫm dĩ nhiên phải nhanh hơn rồi.” Hoàng đế ôn nhu nói.

Một âm mưu được tính toán, sắp đặt tinh vi chỉ vì một câu nói nhẹ nhàng 'từ hình lập tức' của Hoàng Thượng mà nhẹ nhàng biến mất, vì lẽ này nên nói đến chuyện binh thế càng phải thận trọng.

Thẩm trác phi vẫn thất thần, sắc mặt trắng bệch nhìn Vũ Văn Mặc. Trong lòng nàng đã biết, chuyện hôm nay chỉ một từ 'không' của Vũ Văn Mặc mà hoàn toàn thất bại rồi. Tuy Thẩm Quý phi đã từng thủ thi bên gối với hoàng đế nhiều lần về chuyện này nhưng chắc chắn người sẽ không quản gia sự của Vũ Văn Mặc.

Lúc này, Vũ Văn Mặc phát hiện chỗ ngồi Mộ Dung Thu ở dưới Thẩm trác phi, ánh mắt liền lạnh dần. Cung nhân mang ghế đến có chút do dự, nhưng dưới sự cho phép của Thẩm Quý phi liền đem ghế đặt cạnh Thẩm trác phi. Vũ Văn Mặc lạnh lùng nhìn thoáng qua Thẩm Quý phi rồi ngồi xuống.

Hoàng Thượng ngồi xuống, nhìn thoáng qua Mộ Dung Thu với ánh mắt thâm trầm cùng rét lạnh. Vừa lúc Mộ Dung Thu đón được ánh mắt ấy, nàng cảm thấy rất cả kinh.

“Nói không phải khen Thẩm trác phi, hai năm qua nàng đã toàn tâm toàn ý sẻ chia lo lắng với Vương gia. Hạ nhân nào trong phủ khi nhắc đến Thẩm trác phi không gờ tay tán dương? Cũng giúp Nam Dương Vương phi thêm nhân nhĩ.” Thẩm Quý phi nói chuyện với Hoàng Thượng, giọng nói càng thêm mềm mại, làm cho xương cốt người ta mềm nhũn.

“Vậy Thẩm trác phi muốn ban thưởng gì?” Hoàng đế hỏi Thẩm trác phi.

Thẩm trác phi tuy buồn bã nhưng nghe Hoàng Thượng hỏi liền lập tức trả lời: “Đây là bổn phận của tiện thiếp, do vậy không dám đòi ban thưởng.”

“Nếu đã vậy thì trăm không thưởng nữa.” Hoàng đế khẽ cười nói.

Sau đó, Hoàng Thượng nhìn Mộ Dung Thu, cười nói: “Nghe nói biện pháp giải quyết tình hình khó khăn ở vùng Giang Bắc là do Nam Dương Vương phi nghĩ ra?”

Nghe vậy, Mộ Dung Thu nhìn thoáng qua Vũ Văn Mặc, liền đứng dậy, cúi đầu cung kính trả lời: “Hồi Hoàng Thượng, là do thần thiếp suy nghĩ.”

Vũ Văn Mặc nhàn nhạt nhìn lướt qua Hoàng Thượng.

Trong mắt Hoàng Thượng hiện lên vẻ kinh ngạc, nhưng liền khôi phục như bình thường, gật đầu tán dương: “Không thể ngờ Nam Dương Vương phi lại có tài như thế, vấn đề khó khăn này cả triều văn võ bá quan suy nghĩ mấy năm nay đều không thể giải quyết thế mà người lại giải quyết dễ dàng như thế, xem ra Nam Dương Vương có một Vương phi thông minh như người chính là phúc của hân.”

Mộ Dung Thu vội trả lời: “Không dám. Thần thiếp chỉ là một phụ nhân, biện pháp này chẳng qua là đúng dịp mà thôi.” Nàng âm thầm cau mày, vì sao nàng lại cảm thấy ánh mắt Hoàng Thượng âm lãnh đến cực độ? Tuy là người đang cười, ánh mắt cũng rất nhu hòa, nhưng lại khiến nàng cảm giác được nguy cơ, trực giác của nàng từ trước tới nay vô cùng chuẩn xác. Hoàng Thượng nghe vậy thì chỉ nhàn nhạt cười khẽ.

Thẩm Quý phi và Thẩm trắc phi đồng thời kinh hãi! Mộ Dung Thu lại thông minh như thế? Giải quyết được vấn đề khó khăn mà rất nhiều quan viên không thể giải quyết? Thật sự chỉ là đúng dịp? Lại nhìn Vũ Văn Mặc, chẳng lẽ vì sự thông minh này của nàng ta mà Vũ Văn Mặc không chút do dự từ chối bình thê?

“Bẩm Hoàng Thượng, Quý phi nương nương, bữa tối đã chuẩn bị xong.”

“Truyền lệnh đi!” Hoàng đế phân phó.

“Vâng ạ.”

Mộ Dung Thu có nằm mơ cũng không ngờ mình có thể cùng dùng bữa với Hoàng đế cổ đại. Nhưng vị Hoàng Thượng này làm nàng không thoải mái, giống như một thanh kiếm sắc bén đang chờ dịp mà đâm thẳng vào nàng. Khi vào dùng bữa, cung nhân theo ý của Thẩm Quý phi sắp xếp Vũ Văn Mặc ngồi cạnh Thẩm trắc phi nên dẫn Vũ Văn Mặc về chỗ bên cạnh Thẩm trắc phi.

Lúc này, bỗng nhiên Vũ Văn Mặc lạnh giọng nói: “Quý phi nương nương, người hầu trong cung người thật không biết lễ nghĩa!” Thẩm Quý phi nhất thời sùng sốt, dù nàng tức giận vì thái độ bất kính của Vũ Văn Mặc nhưng chuyện này cũng là do nàng an bài nên liền đem tất cả sự tức giận của nàng trút lên người Mặc cùng Thu, nàng quát to: “Cút xuống, phạt ba mươi đại bản!”

Cứ như thế, Vũ Văn Mặc ngồi bên cạnh Mộ Dung Thu mà sắc mặt Thẩm trắc phi lại càng trắng bệch.

Cả năm người đều im lặng dùng bữa.

Mộ Dung Thu nhìn thoáng qua sườn mặt của Vũ Văn Mặc, nàng phát hiện so với khi ở vương phủ, ở trong cung hân càng lạnh lùng hơn, trước kia cùng lắm chỉ là núi băng còn bây giờ là hàn băng vạn năm, trong lòng nàng thắc mắc chuyện này là sao?

Mặc dù đồ ăn rất phong phú, cũng như trong vương phủ chưa hề ăn qua nhưng Mộ Dung Thu nuốt không trôi, chỉ ăn vài miếng liền gác đũa. Thẩm trắc phi cũng chỉ uống một chén canh. Còn Vũ Văn Mặc chỉ ăn một miếng trái cây nhỏ rồi cũng buông đũa, chỉ có Hoàng Thượng và Thẩm Quý phi là ăn nhiều hơn một chút.

Dùng xong bữa tối, cung nữ dâng lên hoa quả tráng miệng cho mỗi người.

“Bên người Nam Dương Vương chưa có con nối dõi, Trăm rất là lo lắng! Mong Vương phi có thể vì Nam Dương Vương mà sinh con nối dõi.” Hoàng đế nhìn Mộ Dung Thu cười nói.

Mộ Dung Thu đang muốn đáp lại thì Thẩm Quý phi liền nói: “Trước kia nô tì thường nghe phu nhân của các vị quan viên nói, Nam Dương Vương phi quản Nam Dương Vương rất chặt nên bây giờ bên cạnh Nam Dương Vương cũng chỉ có ba vị phu nhân.”

Nghe vậy, thần sắc Hoàng Thượng chợt u ám, ánh mắt tỏ vẻ không đồng ý nhìn Mộ Dung Thu.

“Hồi Hoàng Thượng, gần đây tỷ tỷ cũng đang tìm nữ nhân cho Vương gia nhưng đáng tiếc là chưa tìm được ai phù hợp.” Thẩm trắc phi tranh lời vào.

Mộ Dung Thu nhàn nhạt nhìn lướt qua Thẩm Quý phi cùng Thẩm trắc phi, không nóng không vội, cực kì cung kính trả lời: “Thần thiếp mất mũi vụng về, chỉ sợ chọn trúng người Vương gia không ưng nên mới không dám tự tiện làm chủ.”

“Năm nay Nam Cương có tiến cống mười vị mỹ nữ, ai nấy cũng quốc sắc thiên hương, ban cả cho Nam Dương Vương.” Hoàng Thượng nhìn Nam Dương Vương nói.

Lời này vừa nói ra, Thẩm trắc phi đang tươi cười bỗng cứng đờ. Nữ tử của Nam Cương đều yêu mị như hồ, công phu ở trên giường cực cao (=||). Mới năm trước đây, Thanh Bình Vương được ban cho năm người thì mỗi ngày đều ở trong phòng năm người, thế thiếp trong phủ đều thất sủng. Mà đây là đến tận mười người? Nàng lập tức đưa mắt nhìn Mộ Dung Thu.

Trên mặt Mộ Dung Thụ không có nửa phần lo lắng, mà còn cười đáp tạ: “Thần thiếp tạ...” Nhưng nàng chưa nói hết câu thì Vũ Văn Mặc đã bật dậy, chấp tay nói: “Tạ hảo ý của Hoàng Thượng nhưng thần không thể nhận được.”

Hoàng đế cau mi, “Vì sao?”

Mọi người đều nhìn Vũ Văn Mặc chờ đợi.

“Chuyện Giang Bắc thần vẫn chưa xử lý tốt, nếu như lúc này trong phủ lại có thêm mười người thiếp thì dân chúng vùng Giang Bắc sẽ nhìn thần như thế nào? Thần không muốn dân chúng mất đi tín nhiệm với thần, cũng như với triều đình, mong Hoàng Thượng thành toàn.” Giọng nói Vũ Văn Mặc trầm thấp nhưng lại cực kỳ quyết tuyệt.

Hoàng Thượng trầm mặc.

Thẩm trắc phi thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Trên mặt Mộ Dung Thụ không có biểu cảm dư thừa, nhưng khi hấn cự tuyệt thì nghi ngờ trong lòng nàng càng sâu sắc. Vũ Văn Mặc hôm nay có chút không giống với ngày xưa, nhưng không giống ở đâu thì nàng nghĩ nửa ngày cũng nghĩ không ra, chỉ có thể chắc chắn nó có liên quan với Hoàng Thượng!

“Coi như là Trẫm nhiều chuyện. Một khi đã như vậy, để một thời gian nữa rồi tính tiếp.” Hoàng đế thở dài, giọng nói thấp phần vô vị nói.

Thẩm Quý phi âm thầm nhìn Mộ Dung Thụ, sâu trong mắt có một tia đề phòng. Hôm nay, Mộ Dung Thụ không có chỗ gì không ổn, ứng phó vô cùng hoàn hảo, không để người ta tìm ra sai lầm, còn khuôn mặt tươi cười thật không chê vào đâu được! Lại nhìn đến Nhu nhi, mặc dù Nhu nhi có tâm cơ, có thủ đoạn, nhưng Mộ Dung Thụ tuyệt đối là một cường địch.

“Sắc trời đã tối, thần cáo lui.” Vũ Văn Mặc trực tiếp nói.

“Nếu trời đã tối, không bằng ở lại trong cung đi, ngày mai rồi hấn hồi phủ, vừa lúc bản cung cũng muốn tán gẫu cùng với Vương phi và Thẩm trắc phi.” Thẩm Quý phi cười nói.

“Tạ hảo ý của nương nương! Trong phủ, thần còn có việc chưa xử lý xong, không thể đề đến ngày mai. Cứ để Nhu nhi ở lại cung đêm nay đi, ngày mai thần sẽ cho người tiễn cung đón Nhu nhi hồi phủ.” Vũ Văn Mặc kiên quyết.

Hoàng Thượng cũng không giữ lại, mà chỉ gật đầu nói: “Nếu còn có việc chưa xử lý, liền trở về đi.”

Hoàng Thượng đã mở miệng, Thẩm Quý phi muốn giữ cũng không thể giữ.

Về phía Thẩm trắc phi, mặc dù nàng muốn cùng Vũ Văn Mặc hồi phủ, nhưng nghe lời của Vũ Văn Mặc thì chỉ có thể ở lại. Nhưng lại không nghe hấn đề cập đến chuyện cũng để Mộ Dung Thụ ở lại thì trong lòng tự nhủ mình phải bình tĩnh, lúc này tâm nàng cũng không tránh khỏi đau đớn. Nếu như trước đây, hấn chắc chắn sẽ cùng ở lại cùng với nàng.

“Thần thiếp cáo lui.” Mộ Dung Thụ lập tức bước ra sau Vũ Văn Mặc cung kính hành lễ với Hoàng Thượng và Thẩm Quý phi. Nàng đã lãng phí quá nhiều thời gian trong cung mà tình hình Liễu Ngọc Nhi và Hiến nhi còn chưa biết ra sao, cứ tưởng nàng phải ở lại hoàng cung, thật không ngờ Vũ Văn Mặc lại muốn xuất cung, dĩ nhiên nàng phải tóm lấy cơ hội này mà cùng hấn xuất cung.

Hoàng Thượng gật đầu, “Ừ, đi đi.”

Sau khi Vũ Văn Mặc và Mộ Dung Thụ rời đi, Thẩm trắc phi liền nhìn theo bóng lưng của hai người, không nhìn được cúi đầu. Không, không được, nàng không thể buông tay! Nàng quay đầu nhìn Thẩm Quý phi, nàng liền mỉm cười ý bảo nàng không cần để ý, hôm nay không được thì không có nghĩa là hôm sau không được. Chúc Vương phi này nhất định có phần của nàng!

...

Đêm yên tĩnh, bên tai chỉ nghe được vó ngựa cùng tiếng bánh xe ma sát trên mặt đường.

Vũ Văn Mặc và Mộ Dung Thụ cùng ngồi chung một chiếc xe ngựa.

Cả hai nhìn nhau, chỉ im lặng, chẳng nói gì.

Do có Vũ Văn Mặc bên trong nên Thu Cúc liền phải ngồi ngoài xe ngựa. Cứ đi một lúc thì nàng lại quay đầu lo lắng nhìn về vào trong xe tuy chẳng nhìn thấy gì. Dù sao thì Vương phi rất ít khi ở cùng một chỗ với Vương gia, mà trong hai lần gặp mặt trước, Vương gia đều mang theo tức giận rời khỏi phòng của Vương phi, lúc này đây... Bên trong xe, lại im lặng đến dị thường.

“Nàng là Mộ Dung Thụ thật sao?” Đôi mắt sắc bén của Vũ Văn Mặc gắt gao nhìn thẳng Mộ Dung Thụ, không buông tha một biểu tình nhỏ nào trên mặt nàng.

Mộ Dung Thụ vẫn bình tĩnh mỉm cười trả lời: “Là thần thiếp.”

“Ngày đó, nàng nói muốn bán Vương bỏ nàng, không phải là nói đùa?” Vũ Văn Mặc vẫn nhìn chằm chằm Mộ Dung Thụ.

Nghe vậy, Mộ Dung Thư có chút giật mình, từ khi tỉnh lại ở vương phủ, nàng đã bắt đầu chuẩn bị cho việc rời đi. Nếu không phải vì Lý thị, nếu mà nàng an bày không chu đáo sẽ liên lụy đến không ít người nên mới để đến ngày hôm nay, nhẫn nại đợi chờ cơ hội. Nhưng nàng không ngờ là hôm nay Vũ Văn Mặc lại hỏi như vậy, nhất thời cũng không biết trả lời thế nào.

“Bất kể là nói đùa hay nói thật, tốt nhất thì nàng nên quên cái ý nghĩ này đi. Kể từ ngày nàng được gả vào phủ Nam Dương Vương, vận mệnh của nàng đã không còn nằm trong tay nàng.” Giọng của Vũ Văn Mặc trầm xuống, nhưng lại mang theo một chút hiu quạnh cùng bất đắc dĩ. (Mặc ca giống như là sợ tỷ rời đi ấy, cơ mà biết phải k nữa..)

Mộ Dung Thư nhú mày.

“Nhưng cũng sẽ có một ngày nàng có thể tự do. Bất quá...” Vũ Văn Mặc thu hồi ánh mắt sắc bén, thanh âm trầm thấp, giọng nói của hắn lẫn cùng tiếng xe ngựa.

“Gia còn thiếu thân thiếp một điều kiện.” Mộ Dung Thư nhìn hắn, vô cùng nghiêm túc nói.

Vũ Văn Mặc ngừng đầu lên, nhìn nàng chăm chăm, trong ánh mắt chứa đựng một tia huyết quang. Hắn mím chặt môi, khó khăn nói: “Nếu hai năm sau ta vẫn còn sống, Mộ Dung gia vô sự, bốn Vương đáp ứng điều kiện của nàng!”

Nghe vậy, Mộ Dung Thư cúi đầu suy nghĩ, lời của hắn có ý gì?

Nàng cứ ôm nghi ngờ cho đến lúc về đến trước cửa vương phủ, lúc xuống xe ngựa, Vũ Văn Mặc nói với nàng: “Nàng là Nam Dương Vương phi, nhất cử nhất động đều bị người ta để ý. Sáng nay nàng làm rất tốt nhưng lát nữa vào phủ, sau khi nhìn thấy Liễu Ngọc Nhi, hi vọng nàng có thể duy trì được sự tỉnh táo và bình tĩnh.”

Mộ Dung Thư nhú mày, hắn đã biết chuyện của Liễu Ngọc Nhi? Mà cũng đúng, Mã hộ vệ là người của hắn, trong cung chắc là cũng có người của hắn nên hắn mới nhận được tin tức nhanh như vậy.

Vừa xuống xe đã thấy hai nha hoàn Vân Mai và Thanh Bình đang đứng chờ ở ngoài cửa vương phủ. Nhìn thấy Mộ Dung Thư, Vân Mai cùng Thanh Bình chạy tới xe ngựa, “Vương phi!”

Hai người nhìn thấy Vũ Văn Mặc bên cạnh liền phúc thân hành lễ: “Nô tì tham kiến Vương gia, Vương phi.” Vũ Văn Mặc lạnh lùng nhìn Vân Mai và Thanh Bình, rồi đi nhanh vào trong phủ.

Vân Mai cùng Thanh Bình nhìn Vũ Văn Mặc đi xa, lo lắng nhìn Mộ Dung Thư rồi chần chừ như có điều muốn nói, cuối cùng Thanh Bình cắn răng nói: “Vương phi, Liễu tiểu thư đã được cứu.”

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61

Nhìn thấy sắc mặt của hai người, Mộ Dung Thư khẽ cau mày.

Vân Mai nói nhỏ: “Tình trạng của Liễu tiểu thư không tốt, nô tì đã mời đại phu, nhưng Liễu tiểu thư nhất quyết không chịu cho đại phu khám.”

“Đi.” Mộ Dung Thư thêm cau chặt mày, vì vậy liền bước nhanh vào phủ.

Lát sau, Mộ Dung Thư đã trở lại Mai viên. Bên trong Mai viên tràn ngập ánh sáng, trên đường đi đều treo đèn lồng.

Khi đến gần, liền nghe thấy tiếng khóc bi thống của một đứa trẻ, “Mẫu thân, mẫu thân, mẫu thân.”

Mộ Dung Thư lập tức đẩy cửa phòng ra, nhất thời, mùi máu tươi liền ập vào mũi. Tim Mộ Dung Thư đập mạnh một cái, dự cảm bất hảo càng thêm mãnh liệt.

Liễu Ngọc Nhi bị thương? Nàng quay đầu nhìn về lưng túng của Vân Mai và Thanh Bình, dự cảm càng mãnh liệt.

“Hiện nhi, đừng khóc.” Giọng nói yếu ớt, còn có chút bất đắc dĩ của Liễu Ngọc Nhi vang lên.

“Mẫu thân.” Hiện nhi hoảng sợ hô to, nhìn thấy gương mặt tái nhợt cùng đôi mắt dần mất đi ánh sáng của mẫu thân thì bé rất sợ. Bé biết mẫu thân rất đau, toàn thân đều rất đau, nếu không sẽ không cau mày, rồi còn nhìn đau rên rĩ.

Nghe vậy, Mộ Dung Thư dừng bước, không bước đến nữa. Hồng Lăng đang túc trực bên giường, nhìn thấy Mộ Dung Thư liền đi tới, “Vương phi.”

“Vương phi đã trở lại...” Liễu Ngọc Nhi nằm ở trên giường, nghe thấy Mộ Dung Thu trở về, nàng muốn đứng lên, nhưng toàn thân đều vô lực, không thể chống đỡ nổi. Hiện nhi thấy thế, thân hình bé nhỏ liền nhào lên giường, cố hết sức đỡ mẫu thân dậy.

Hốc mắt Hồng Lăng đỏ hoe, nàng vừa ngừng khóc không lâu, khi vừa nhìn thấy Mộ Dung Thu thì nước mắt lại dâng lên.

Mộ Dung Thu nặng nề bước đến cạnh giường.

Nàng lướt qua Hồng Lăng, đi đến bên giường, nhìn thấy y phục của Liễu Ngọc Nhi đã rách tươm không đủ che thân, gương mặt thì tái nhợt đến đáng sợ, Mộ Dung Thu lại càng thêm kinh hãi! Chỉ mới có mấy ngày ngắn ngủi mà sao nàng ấy lại thể thảm thế này? Ai đã bắt cóc mẹ con nàng? Đột nhiên, tầm mắt của Mộ Dung Thu rơi vào cổ của Liễu Ngọc Nhi! Trên đó đầy dấu hôn và dấu răng bầm tím!

Chuyện gì đã xảy ra? Mộ Dung Thu giống như chìm vào một hầm băng, lãnh ý tầng tầng lộ ra, lạnh đến thấu xương! Rõ ràng là thế mà! “Hiện nhi, con theo Hồng Lăng ra ngoài một lát? Mẫu thân có chuyện muốn nói với Vương phi.” Liễu Ngọc Nhi cười dịu dàng với Mộ Dung Thu rồi nghiêng đầu nhìn Hiện nhi, nhẹ giọng nói.

Hiện nhi gạt đầu, mắt đọng đầy nước mắt nói, “Vâng, mẫu thân.”

Mộ Dung Thu ngồi xuống giường, liền ôm lấy Liễu Ngọc Nhi. Khi nàng ôm Liễu Ngọc Nhi, nàng cảm nhận rõ ràng là nàng ấy đang run rẩy. Hốc mắt của Mộ Dung Thu liền đỏ lên, các vết trên cổ đã thể thảm như vậy thì vết thương trên mình sẽ thế nào.

“Cảm ơn người đã cứu ta. Nếu người không cứu được ta, chỉ sợ là bây giờ ta đã chết rất thảm đi. Có lẽ sau khi chết thì thể còn bị ném vào bãi tha ma, Hiện nhi cũng sẽ bị hại chết. Thu nhi... Ta suy nghĩ là có phải kiếp trước ta gây tội ác tày trời nên kiếp này mới chịu quả báo? Vương Quân Sơn sùng thiếp diệt thế, tiện nhân kia hại ta phải chạy đến kinh thành mà giờ vẫn không chịu buông tha cho ta. Thực ra, ta đã quyết định dẫn Hiện nhi đến một trấn nhỏ, mua một vài mẫu ruộng rồi mẹ con ta sẽ sống an lành qua ngày. Nhưng... Thế nhưng... Đã không còn cách nào thực hiện được nữa rồi.”

Mộ Dung Thu trầm mặc, chỉ là ôm nàng càng chặt hơn, chờ nàng nói tiếp.

“Thu nhi... Ta có thể ích kỷ cầu xin người một điều là chiếu cố Hiện nhi? Không có ta, một mình nó thì chắc chắn phải nó sẽ phải ra đường xin cơm, nếu mà nó quay về vương phủ thì chỉ có một con đường chết.” Nàng càng nói, giọng nói càng nhẹ đi, dần dần, Mộ Dung Thu phải kề tai sát miệng nàng, mới có thể nghe rõ lời nàng.

“Được.” Mộ Dung Thu trả lời mạnh mẽ.

Nghe vậy, Liễu Ngọc Nhi khẽ cười nói: “Như vậy thì ta an tâm rồi.” Mộ Dung Thu run lên, câu nói cuối cùng này cơ bản là không có phát ra tiếng, chỉ có khẩu hình! Những lời nói trên là nàng ấy đã dùng hết khí lực để nói! Bỗng nhiên, Mộ Dung Thu cảm thấy người mình đang ôm trong lòng mềm nhũn đi, Liễu Ngọc Nhi đã khép hai mắt vĩnh viễn, nhưng nàng vẫn nở nụ cười trên môi.

“Ngọc Nhi!”

“Liễu tiểu thư!”

Mộ Dung Thu nhìn thấy nụ cười trên môi Liễu Ngọc Nhi, trong lòng như bị cào xé, từng đợt co rút đau đớn.

“Mẫu thân!” Một bóng dáng nhỏ bé chao đảo chạy vào, leo lên giường, liền nhào vào người Liễu Ngọc Nhi, hai bàn tay bé nhỏ đang cố sức lay lay bàn tay lạnh lẽo của Liễu Ngọc Nhi, “Mẫu thân, mẫu thân, người tỉnh lại đi, Hiện nhi không thể không có người. Mờ mắt ra đi, mẫu thân. Đừng bỏ Hiện nhi mà?”

Mọi người bên cạnh che miệng khóc nức nở.

Mộ Dung Thu nhìn gương mặt nhỏ nhắn đầy nước mắt nước mũi của Hiện nhi, lòng càng thêm đau đớn. Giờ nàng mới phát hiện, trong cái thời cổ đại vô tình này, sinh mệnh con người rất nhỏ nhoi cùng yếu ớt. Một nữ tử lương thiện như Liễu Ngọc Nhi lại bị ruồng bỏ rồi nhận một kết cục bi thảm như vậy! Mà kẻ đã trao lời ước hẹn cho Liễu Ngọc Nhi lại coi lời ước hẹn của mình như rác rưởi, nói quên liền quên, có mới nói cũ!

“Mẫu thân... Hiện nhi không phá nữa. Hiện nhi sẽ cố gắng đọc sách, sau này lớn lên thành quan to, không để ai khi dễ mẫu thân! Hiện nhi sẽ cùng mẫu thân giặt quần áo. Hiện nhi sẽ cố gắng giặt nhiều hơn người, Hiện nhi sẽ luộc trứng gà cho người ăn. Mẫu thân... Đừng ngủ nữa mà... Hiện nhi sẽ nghe lời người.”

“Hiện nhi làm ấm tay cho người. Mẫu thân không được ngủ? Hiện nhi sẽ ngoan ngoãn, nghe lời người.”

Hai bàn tay nhỏ bé cẩn thận nâng tay của Liễu Ngọc Nhi lên, cái miệng nhỏ nhắn, hồng hồng cong lên không ngừng thổi phù phù vào tay Liễu Ngọc Nhi nhằm truyền hơi ấm.

“Sao càng ngày lạnh thế này? Mẫu thân? Người tỉnh lại đi! Hiện nhi đốt than cho người sưởi ấm.” Bàn tay lạnh lẽo của Liễu Ngọc Nhi trượt khỏi bàn tay nhỏ bé của Hiện nhi, Hiện nhi càng khóc nức nở.

Mộ Dung Thu nghiền ngẫm trong cổ họng, nàng nhẹ nhàng buông Liễu Ngọc Nhi xuống, ôm Hiện nhi vào trong ngực, “Hiện nhi, đừng khóc. Mẫu thân của con đã được giải thoát! Người bây giờ rất mệt, cần phải ngủ một giấc thật dài.”

“Vậy lúc nào người sẽ thức dậy?” Hiền nhi thút thít, tay bé nhỏ đưa lên quệt đi nước mắt, quệt càng không cho nước mắt rơi xuống, ngây thơ hỏi.

Mộ Dung Thu cúi đầu nhìn nụ cười trên môi Liễu Ngọc nhi, nhẹ giọng nói với Hiền nhi: “Sẽ rất lâu, rất rất lâu, nhưng con yên tâm, người vẫn luôn ở bên cạnh con.”

“Mẫu thân... Không được... Con không cho mẫu thân ngủ đâu! Hiền nhi đã đáp ứng mẫu thân, Hiền nhi sẽ nghe lời.” Hiền nhi liều mạng lắc đầu, khóc càng lợi hại.

Mộ Dung Thu hốt mắt ửng đỏ, ôm Hiền nhi vào trong ngực, mặc cho bé khóc, khóc một lúc lâu, bé mệt mỏi liền ngủ.

Mộ Dung Thu giao Hiền nhi cho Thu Cúc, “Ôm Hiền nhi đến phòng bên cạnh, đêm nay người sẽ vất vả một chút, túc trực ở đó chăm sóc Hiền nhi đi.”

“Vâng.” Thu Cúc gật đầu, nhẹ nhàng ôm lấy Hiền nhi đi đến phòng bên cạnh.

Sau đó, Mộ Dung Thu liền an bài hậu sự cho Liễu Ngọc Nhi.

Một lúc lâu sau, rốt cục cũng đã an bày mọi chuyện thỏa đáng, Mộ Dung Thu đến chính sảnh của Mai viên. Mã hộ vệ đã chờ sẵn ở đó.

“Nô tài tham kiến Vương phi.” Mã hộ vệ chấp tay cung kính. Mộ Dung Thu ngồi xuống, nhìn Mã hộ vệ, trầm giọng hỏi: “Là ai bắt Liễu tiểu thư?”

“Hồi Vương phi, người bắt cóc Liễu tiểu thư là hai nam nhân bị mặt, sau khi quăng Liễu tiểu thư cho đám ăn mày liền biến mất. Nô tài đã phái người truy lùng, đáng tiếc là bởi vì hai người che mặt nên không tìm được. Nhưng mười tên ăn mày có khai, giọng của hai người bị mặt không phải người địa phương, có chút giống với giọng của vùng Thanh châu! Còn về phần tiểu thiếu gia, do một nông dân cứu được đưa về vương phủ.” Mã hộ vệ đem việc trình bày một cách ngắn gọn, khuôn mặt hân hạnh như băng, nhưng lúc nhắc đến việc Liễu Ngọc Nhi rơi vào tay mấy tên ăn mày thì trong mắt lại hiện một đạo ánh sáng lạnh.

Nghe vậy, tâm Mộ Dung Thu khẽ run. Mười tên ăn mày? Trách không được, trách không được, trên người Liễu Ngọc Nhi lại có nhiều vết thương như vậy, trách không được là đại thương trầm trọng đến không sống nổi! Trách không được nàng khẳng khẳng không cho đại phu khám! Nàng ấy muốn giữ lại chút tôn nghiêm cuối cùng của mình!

“Việc này không cần tiếp tục truy cứu, cũng không cần báo quan. Báo cho cấp dưới của người là không được để lộ ra việc này. Nếu để lộ dù chỉ một chút, đừng trách bản Vương phi ra tay vô tình.” Mộ Dung Thu lạnh giọng phân phó. Nếu Liễu Ngọc Nhi muốn bảo vệ danh dự cuối cùng, không để Hiền nhi bị đá kích cũng như bị người đời miệt thị, vậy để nàng hoàn thành tâm nguyện cho nàng ấy đi.

Dù sao thì việc này đã được lập kế hoạch chu đáo, cho dù có báo quan thì cũng chỉ khiến trách mấy tên ăn mày nhưng lại để cho toàn thiên hạ biết chuyện tui nhục của Liễu Ngọc Nhi. Nếu vậy thì sẽ để cho Vương Quân Sơn ở Thanh Châu xa xôi vỗ tay chúc mừng, đặc biệt là tiện thiếp to gan lớn mật kia!

Nghĩ đến tiện nhân đó, ánh mắt Mộ Dung Thu càng rét lạnh.

Việc này tuyệt đối có liên quan đến tiện nhân đó!

“Vâng, vậy mười tên ăn mày kia xử lý như thế nào?” Mã hộ vệ hỏi. Nghe vậy, đôi mắt của Mộ Dung Thu càng thêm rét lạnh, dù mười người này có phải là chủ mưu hay không thì nàng mặc kệ, bọn chúng dám không để ý đến sự đau đớn, thống khổ của Liễu Ngọc Nhi mà thay phiên dìm vò nàng khiến nàng chết thảm như vậy! Nếu như mười người này có chút điểm lương tâm, sao bọn họ có thể tàn nhẫn làm nhục một nữ tử gầy yếu như Liễu Ngọc Nhi đến chết được?

“Đưa đến Liễu phủ giao cho Liễu Đại nhân, ta sẽ nói toàn bộ chuyện của Liễu tiểu thư cho Đại nhân biết.” Con người của Mộ Dung Thu khẽ động, trầm giọng phân phó.

Nàng biết, nếu giao mười người này cho Liễu Đại nhân, Liễu Đại nhân sẽ bảo vệ danh dự cho Liễu gia, không nghi ngờ gì là mười người này chắc chắn phải chết!

“Vâng ạ.”

Sau khi Mã hộ vệ lui ra, Hồng Lăng mất mũi đỏ hoe đi đến cạnh Mộ Dung Thu, thương cảm nói: “Liễu tiểu thư thật đáng thương. Đến cùng là ai đối phó với Liễu tiểu thư như thế?”

Mộ Dung Thu im lặng, đôi con ngươi càng rét lạnh, sắc mặt càng trầm tĩnh.

“Lúc Liễu tiểu thư được cứu về, áo không đủ che thân, máu cứ chảy không ngừng. Đại phu nhìn từ xa nói, Liễu tiểu thư sinh non. Những người đó thật sự quá tàn nhẫn mà! Liễu tiểu thư đang mang thai sao lại có thể mất hết nhân tính hại chết nàng?” Hồng Lăng run run vai, có chút kích động nói.

Có thai? Là con của Vương Quân Sơn! Chẳng lẽ tiện nhân kia đã sớm biết? Vì không muốn cho Liễu Ngọc Nhi có cơ hội trở mình nên mới mua sát thủ? Mộ Dung Thu cau mày, trong lòng đã có tính toán.

Lúc này, ngoài cửa truyền đến giọng nói của một nha hoàn, “Vương phi, Vương gia đến.”

Vũ Văn Mặc đến?

“Nô tì lui xuống trước.” Hồng Lăng lập tức lau khô nước mắt, biết Vương gia đến là vì có chuyện tìm Vương phi, nàng ở đây không tiện cho nên mới xin lui xuống.

Mộ Dung Thu gật đầu, “Ừ.”

Sau khi Hồng Lăng rời khỏi, Vũ Văn Mặc bước vào.

“Thần thiếp gặp qua gia.” Mộ Dung Thu liền đứng dậy phúc thân hành lễ với Vũ Văn Mặc. Nàng biết, đã trễ thế này mà Vũ Văn Mặc còn đến tìm nàng chắc chắn là vì chuyện của Liễu Ngọc Nhi. Chắc là sau khi rời khỏi đây, Mã hộ vệ đã đến gặp hắn.

Từ sau khi bước vào, Vũ Văn Mặc cứ chăm chú nhìn Mộ Dung Thu, còn nàng sau khi hành lễ liền ngồi xuống, Vũ Văn Mặc cũng ngồi bên cạnh.

“Nàng muốn nuôi dưỡng con trai của Liễu Ngọc Nhi?” Vũ Văn Mặc trầm giọng hỏi.

“Vâng.” Mộ Dung Thu dứt khoát nói. Dù cho Liễu Ngọc Nhi có mang Hiền Nhi giao cho nàng hay không thì nàng cũng sẽ chăm sóc cho đứa bé này. Trong lòng nàng không thể nào chịu đựng được cảnh Hiền Nhi lưu lạc xin cơm, thậm chí trở lại vương phủ để bị tiện nhân kia ngược đãi.

Thế nhưng... Nàng nhìn Vũ Văn Mặc, thấy sắc mặt của hắn cũng không có gì bất thường nên không biết hắn đang nghĩ gì. Có lẽ giữ Hiền Nhi lại không phải là một lựa chọn sáng suốt, thậm chí còn ảnh hưởng đến hắn.

Con người của Vũ Văn Mặc lóe lên, sau khi trầm mặc nửa khắc thì mới trả lời: “Nàng đã quyết định giữ nó thì cứ giữ nhưng cả đời của nó tuyệt đối không phải là con của Vương Quân Sơn, bản Vương quyết định giữ nó chỉ vì nó là con mồ côi của Liễu Ngọc Nhi, là con nuôi của nàng.”

Mộ Dung Thu kinh ngạc, trong lòng hoàn toàn hiểu ý của hắn! Một, có thể giữ lại Hiền Nhi nhưng nó không còn là con của Vương Quân Sơn, điều này có nghĩa là Hiền Nhi vĩnh viễn không thể nhận tổ quy tông. Hai, giữ lại Hiền Nhi là vì tình thương, hắn cũng không nỡ để một đứa trẻ mồ côi phải lưu lạc khắp nơi.

Bất kể là cái ý nào thì hắn đã đồng ý cho nàng giữ lại Hiền Nhi!

“Cảm ơn.” Mặc kệ là hắn có mục đích hay không thì sự đồng ý của hắn rất quan trọng. Dù sao, nếu hắn không đồng ý thì nàng không biết sẽ phải hao tổn tâm cơ dùng bao nhiêu cách để khiến hắn đồng ý. Nghe Mộ Dung Thu nói, đôi mắt của Vũ Văn Mặc khẽ động, hắn đứng dậy, đi vài bước rồi dừng lại, đưa lưng về phía Mộ Dung Thu, lạnh lùng nói: “Mấy ngày nữa nàng sẽ lại phải vào cung, mọi chuyện cần cẩn thận.”

Mộ Dung Thu khẽ cau mày, mọi chuyện cần cẩn thận? Là chuyện hay là người? Trước mắt lại hiện lên vẻ mặt ôn hòa nhưng lại làm người ta cảm giác được sự âm trầm của vị Hoàng Thượng. Nhắc nhở của Vũ Văn Mặc có liên quan đến Hoàng Thượng?

Lúc nàng ngẩng đầu lên thì trong phòng đã không còn bóng dáng của Vũ Văn Mặc.

Sáng sớm hôm sau, Mộ Dung Thu vừa rửa mặt cùng vắn tóc xong.

“Vương phi, tiểu thiếu gia đã tỉnh.” Thu Cúc đứng ở trước cửa nói khẽ.

“Đi, bản Vương phi đến thăm nó. Ta cũng có chút chuyện muốn hỏi Hiền Nhi.” Mộ Dung Thu gật đầu.

Trong phòng, Hiền Nhi đứng ở trên ghế, thân hình bé nhỏ im lặng nhìn ra ngoài, bé ngẩng đầu nhìn lên trời, bé không khóc, không làm khó, ngược lại còn vô cùng bình tĩnh.

Nghe có tiếng động phía sau, bé nhảy từ trên ghế xuống, nhìn thấy Mộ Dung Thu, liền nhào vào lòng nàng, giọng nói non nớt của đứa trẻ xen lẫn tiếng khóc tím tím: “Có phải là mẫu thân Hiền Nhi sẽ không trở về nữa? Hiền Nhi thật sự biết chuyện, Vương phi, người có thể nói cho mẫu thân? Nói cho người biết, Hiền Nhi rất biết nghe lời.” Khóe mắt Mộ Dung Thu cay cay, nàng nhẹ nhàng vỗ lưng Hiền Nhi, cười nói: “Mẫu thân Hiền Nhi biết được Hiền Nhi chịu nghe lời nhất định rất vui.”

“Thật vậy?” Hiền Nhi thút thít hỏi. Tối hôm qua, mẫu thân còn nói với bé là người sắp đi xa, không thể tiếp tục chăm sóc cho bé nữa. Bé biết, mẫu thân cũng giống như quản gia, ngũ hoài không tỉnh lại nữa. “Hiền Nhi nhớ mẫu thân lắm.”

Mộ Dung Thu nhẹ nhàng vuốt lưng bé, chờ bé bình tĩnh lại liền dịu dàng nói: “Mẫu thân của Hiền Nhi đã mất, để ta làm mẫu thân của con nhé!” Nàng không phải là mẫu thân - người đã sinh ra bé nên dĩ nhiên không thể nào thay thế được hai chữ ‘mẫu thân’ kỳ diệu này.

Hiền Nhi vẫn không ngừng khóc, bé chỉ mới ba tuổi, tuy là có biết chuyện hơn so với những đứa bé đồng lứa khác nhưng mất đi tình thương của mẫu thân vẫn là một sự mất mát không gì so sánh được.

“Mẫu thân? Vương phi xinh đẹp làm mẫu thân của Hiền Nhi?” Giọng nói buồn bã, không xác định hỏi lại.

“Ngoan.” Mộ Dung Thu ôn nhu dụ dỗ.

Đổ hơn nửa ngày, Hiền nhi mới ngừng khóc, mắt phượng nhỏ đã sưng húp, bé nhìn thấy vạt áo của Mộ Dung Thư ướt một mảng, còn có cả nước mũi của mình thì vội dùng ống tay áo lau đi, “Hiền nhi không ngoan, làm dơ y phục của mẫu thân rồi.”

Bé cẩn thận lau nước mắt trên vạt áo nàng, càng lau thì mắt càng ứng đỏ, “Hiền nhi không cố ý đâu, Hiền nhi sẽ nghe lời, Hiền nhi lau sạch cho mẫu thân. Mẫu thân đừng không cần Hiền nhi!” Lòng Mộ Dung Thư lại đau đớn, ôm chăm lấy Hiền nhi, “Mẫu thân thề, tuyệt đối sẽ không bao giờ bỏ rơi Hiền nhi! Mẫu thân sẽ thương Hiền nhi như mẫu thân con vậy.”

Hiền nhi nhào vào lòng Mộ Dung Thư, mắt đầy nước, bé rất quật cường không để cho nước mắt rơi xuống.

Qua một lúc lâu, bé mới trả lời: “Hai người kia bắt mẫu thân đi, rồi còn đánh người, trên người mẫu thân có rất nhiều vết thương. Mẫu thân đau, Hiền nhi cũng đau. Hiền nhi không thể khóc, bọn họ là người xấu!”

Nghe bé ngây thơ nói Liễu Ngọc Nhi bị đánh, ngực Mộ Dung Thư lại càng thêm xót. Nàng nhẹ nhàng hôn lên má, rồi nói với Hiền nhi: “Hai người xấu xa này để ngày sau mẫu thân giúp Hiền nhi dạy cho bọn chúng một bài học.”

Vương Quân Sơn... Tiệp thiếp kia... Hai người này sẽ phải trả giá thật đắt!

“Không... Đợi Hiền nhi lớn lên sẽ tự mình giáo huấn... Mẫu thân bị thương đã ngủ thật lâu, Hiền nhi không muốn mẫu thân người cũng bị đánh rồi ngủ giống vậy.”

“Ừ.” Một lúc lâu sau, Mộ Dung Thư dắt tay Hiền nhi đi đến chính sảnh.

Trong chính sảnh có Mã hộ vệ và một nam tử, người này tuy có vẻ bất an, nhưng vẫn quy củ cúi đầu đứng phía sau Mã hộ vệ.

“Hồ thúc.” Hiền nhi vừa vào chính sảnh liền chạy về phía nam tử đó.

Nam tử kia sau khi nhìn thấy Hiền nhi liền nở nụ cười hiền hậu, “Tiểu thiếu gia.”

“Mẫu thân, là Hồ thúc thúc đã cứu Hiền nhi.” Hiền nhi kéo tay nam tử kia nói với Mộ Dung Thư.

Mộ Dung Thư gật đầu nhìn nam tử, đánh giá hắn một chút rồi lướt qua bọn họ, ngồi xuống ghế nhìn Mã hộ vệ.

Mã hộ vệ lập tức tiến lên phía trước nói: “Nô tài đã hoàn thành việc Vương phi giao phó. Nam tử này là Hồ Tam, người trong thôn Hồ gia, lúc ấy vừa trên đường đến kinh thành thì gặp hai tên bất nết muốn bắt cóc Liễu tiểu thư cùng tiểu thiếu gia, nên đã ra tay tương trợ, đáng tiếc là hai tên kia đều có chút công phu nên không cứu được Liễu tiểu thư mà Liễu tiểu thư lại liều mạng giao tiểu thiếu gia cho hắn, sau đó hắn liền ôm tiểu thiếu gia trốn đến kinh thành, tìm đến phủ Nam Dương Vương.”

“Mã hộ vệ nói đúng?” Mộ Dung Thư nhìn Hồ Tam. Hồ Tam không dám ngẩng đầu nhìn Mộ Dung Thư, chỉ có thể liều mạng gật đầu, “Dạ đúng. Nhưng tôi không thể cứu được phụ nhân kia.”

“Ừ, người đi đi, sau khi rời khỏi vương phủ thì phải quên hết chuyện này. Mau theo Mã hộ vệ đến phòng thu chi lĩnh thưởng mười hai lượng bạc.” Mộ Dung Thư nhẹ giọng phân phó.

“Dạ.” Hồ Tam liền vội gật đầu, cả đời hắn chỉ quanh quẩn trong thôn, chưa từng thấy qua quý nhân. Người trước mặt hắn bây giờ là Nam Dương Vương phi, với một nữ tử tuyệt sắc như thế, Hồ Tam càng không dám ngẩng đầu. Nhưng hắn cũng không phải là người ngu ngốc nên dĩ nhiên là hiểu rõ ý tứ trong lời nói của Mộ Dung Thư nên không ngừng gật đầu, dù gì bản thân cũng chỉ là một nông dân, không cần tự rước rắc rối vào mình. Sau khi nam tử kia đi, Mộ Dung Thư liền dẫn Hiền nhi cùng đi ăn điểm tâm.

Dùng xong điểm tâm, Mộ Dung Thư cho người mang Hiền nhi đi nghỉ còn nàng thì ngồi trong phòng đọc những tư liệu về Vương Quân Sơn. Mấy thứ này là mấy ngày trước nàng sai người tra xét. Nếu biết trước Liễu Ngọc Nhi sẽ bị hại, tất nhiên nàng đã sớm động thủ! Nhưng lúc đó, nàng vẫn còn nghi ngờ Liễu Ngọc Nhi, trong lòng vẫn còn đang phân vân là có nên giúp không thì Liễu Ngọc Nhi đã bỏ đi.

Đọc qua một lần, Mộ Dung Thư không khỏi cười lạnh.

Vương Quân Sơn quả nhiên phong lưu! Nữ nhân cùng hắn không đến một trăm cũng có đến năm mươi. Tuy lúc hắn và Liễu Ngọc Nhi thành thân thì vẫn có thể coi là độc thân nhưng sau khi thành thân không lâu liền mất đi hứng thú với Liễu Ngọc Nhi, cũng bắt đầu bước vào con đường tầm hoa vấn nguyệt.

Hắn rất áo sắc... Hai mắt Mộ Dung Thư bừng sáng.

“Vương phi, Thẩm trắc phi cầu kiến.” Ngoài cửa truyền đến giọng nói của Thanh Bình.

Nghe vậy, Mộ Dung Thư khẽ cau mày, cười lạnh, nàng ta tới thật nhanh! “Nói Thẩm trắc phi chờ ta nhà kẻ một chút, bản Vương phi lập tức tới ngay.”

Nhà kẻ

Thẩm trắc phi tự nhiên thưởng thức trà, ngồi chờ Mộ Dung Thư, sáng hôm nay cửa cung vừa mở, nàng liền hồi phủ. Vừa về đến nàng đã nghe hạ nhân báo Mộ Dung Thư chuẩn bị thu hài tử của Liễu Ngọc Nhi làm nghĩa tử!

Việc này không phải là nhỏ, dù sao đi nữa thì thanh danh của Liễu Ngọc Nhi cũng không tốt, mặc kệ con nàng ta không ai thêm nuôi nấng, tuyệt đối không thể để phủ Nam Dương Vương thu dưỡng được!

Dù sao thì Vương gia vẫn chưa có con nối dòng! Chưa có con nối dòng lại thu nghĩa tử, nếu tin này truyền đi sẽ khiến mọi người nghĩ như thế nào? Nhất định sẽ thành đề tài cho người ta nói linh tinh!

Không lâu sau, Mộ Dung Thư đã đến.

Thăm trầm phi nhìn Mộ Dung Thư một lúc, phát hiện sắc mặt Mộ Dung Thư có chút không tốt liền giả ý hạo tâm hỏi: “Sao sắc mặt Vương phi lại kém như vậy? Chẳng lẽ đêm qua người nghỉ ngơi không tốt?” Vương phi và Liễu Ngọc Nhi thật sự là tỷ muội tình thâm? Đối với muội muội của mình mà Mộ Dung Thư còn có thể tuyệt tình như thế huống gì là Liễu Ngọc Nhi! Chẳng lẽ định diễn cho Vương gia xem? Muốn tỏ ra thiện lương cho Vương gia biết?

“Chỉ là hơi lạnh một chút, không sao cả. Nhọc lòng Thăm trầm phi lo lắng. Sao Thăm trầm phi không ở lại trong cung bồi Quý phi nương nương thêm vài ngày, về sớm như vậy làm gì?” Mộ Dung Thư ngồi xuống bên cạnh Thăm trầm phi cười hỏi.

Nghe vậy, nụ cười bên môi Thăm trầm phi liền cứng đờ, Mộ Dung Thư muốn làm khó nàng mà! Vương gia chỉ mang Mộ Dung Thư xuất cung, để nàng ở lại trong cung, bắt đầu từ tối hôm qua, một chữ 'không' quyết tuyệt của Vương gia đã biến thành cái gai trong lòng nàng.

Mộ Dung Thư vờ như những lời này chỉ là tỷ muội thăm hỏi thông thường, trên mặt vẫn tươi cười, cũng rất tự nhiên nhấp một ngụm trà.

“Hai ngày nay cũng đã làm phiền Quý phi nương nương nhiều, nên cũng tự biết đã đến lúc phải ra về. Huống hồ sau này còn có nhiều cơ hội vào cung gặp Quý phi nương nương, thế nhưng, muội vừa hồi phủ, đã có chuyện lớn xảy ra khiến muội không thể không đến tìm tỷ tỷ. Muội cũng đã sai người mời Vương gia đến đây, chúng ta sẽ cùng giải quyết chuyện này cho dứt điểm.” Trong lòng Thăm trầm phi dâng lên sự oán hận, nhưng ngoài mặt thì lại cười, đáy mắt lóe lên vài tia tính kế.

Chuyện lớn? Mộ Dung Thư nhếch môi, xem ra mấy ngày nay Thăm trầm phi đã chuẩn bị thật tốt để phản công. Chỉ sợ là nàng chờ đợi vô ích, Vũ Văn Mặc chắc sẽ không cùng diễn với nàng!

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 62

Mộ Dung Thư vờ như không hiểu lời của Thăm trầm phi, kinh ngạc hỏi: “Chuyện lớn? Chẳng lẽ trong phủ đã xảy ra chuyện gì? Nếu trong phủ xảy ra chuyện thì đúng là cần có mặt Vương gia để giải quyết.”

Nhìn bộ dạng kinh ngạc của Mộ Dung Thư, khoe miệng của Thăm trầm phi có hơi co giật, trong lòng lại nổi lên hận ý, làm sao mà nàng ta lại không biết chuyện con của Liễu Ngọc Nhi? Bây giờ lại bày ra dáng vẻ như không biết gì, nhìn thật là đáng ghét, nhưng mà nàng thì nhẫn nại có thừa... Cứ đợi Vương gia đến đây thì nàng sẽ cho nàng ta không có cơ hội phản bác cho mà xem.

“Đúng vậy, chuyện không nghiêm trọng nhưng nếu giải quyết không tốt thì sẽ có ảnh hưởng rất lớn đến thanh danh của vương phủ, thậm chí là Vương gia! Do đó, lát nữa Vương gia đến đây thì hi vọng Vương phi có thể phối hợp. Dù nói như thế nào thì cũng là vì tốt cho vương phủ mà thôi.” Thăm trầm phi cười nói.

Mộ Dung Thư khẽ nhíu mày, gật đầu: “Dĩ nhiên. Nhưng Thăm trầm phi vừa từ trong cung về, lại vội đến gặp bản Vương phi, nói vậy việc này chắc hẳn rất quan trọng, nếu không Thăm trầm phi cũng sẽ không gấp như thế, mà Vương gia lúc này cũng vừa mới hồi phủ, nếu không phải việc quan trọng thì cũng nên để Vương gia nghỉ ngơi một chút.”

Ý tứ trong lời của Mộ Dung Thư là ngươi vội như thế, nhưng Vương gia có vội như ngươi? Chưa gì đã lo lắng như thế, trước mắt là thấy mất đi cơ hội động thủ.

Nghe vậy, ánh mắt Thăm trầm phi trầm xuống, nàng thầm cắn răng, miễn cưỡng cười trả lời: “Là muội do sơ sót. Bất quá lúc này hẳn là vương gia cũng sắp đến rồi.”

“Ha ha... Vậy hai tỷ muội chúng ta cứ kiên nhẫn ngồi chờ một lát đi.” Mộ Dung Thư bình tĩnh nói, sau đó thân nhiên nhấp vài ngụm trà, cũng không thèm nhìn đến sắc mặt của Thăm trầm phi, gật đầu nói với Hồng Lăng bên cạnh: “Trà hôm nay rất ngon.”

Hồng Lăng cúi người, cười trả lời: “Điều pha theo cách của Vương phi nói, hương vị đậm đà hơn lúc trước rất nhiều.”

“Nghe nói hôm qua có trà mới? Chiều nay pha thử đi. Bản Vương phi muốn thưởng thức.” Mộ Dung Thư phân phó.

“Dạ, trà là mới đưa đến Mai viên hôm qua, nô tì đã cất rồi. Nếu Vương phi muốn thưởng trà, để nô tì sai người đi pha.” Hồng Lăng nghe vậy, giả vờ như

sẽ lập tức đi sai người đi pha trà.

Mộ Dung Thư thấy thế, lắc đầu nói, “Gấp thế làm gì. Đôi khi phải nhẫn nại một chút mới tốt.”

“Nô tì đã hiểu.” Hồng Lăng lập tức cúi đầu, nhỏ giọng nói.

Bị bỏ qua một bên, Thẩm trắc phi âm thầm vò khăn trong tay, trong lòng rất khó chịu, liền nâng ly trà lên uống một hơi, trà vừa vào miệng đã thấy trà có vị lạt lẽo, thế mà Mộ Dung Thư cứ khen hết lời như vậy, xem ra là hoàn toàn không biết thưởng thức! Nhưng ngum trà này cũng dần làm tắt đi lửa giận trong lòng nàng, sau khi tỉnh táo lại, Thẩm trắc phi cười tươi nhìn Mộ Dung Thư, “Hai ngày nay, muội ở trong cung. Quý phi nương nương cũng đã thưởng muội là trà do Biên Thanh vừa mới tiến cống, lần này tiến cống tổng cộng chỉ có hai cân, Hoàng Thượng chia đều cho các vị phi tần. Quý phi nương nương đã ban thưởng hết phần của người cho muội, nếu tỷ tỷ thích uống trà như vậy thì để muội mang hai cân ấy qua tặng cho tỷ.”

“Ồ, làm vậy sao được, đó là quà của Quý phi nương nương tặng cho Thẩm trắc phi, sao mà bản Vương phi dám lấy? Thôi thì xem như ta phải đến Trúc viên rồi, trong viện của muội toàn là cao thủ pha trà, xem ra lần này bản Vương phi lại có lộc ăn.” Mộ Dung Thư cười nói.

“Tỷ tỷ quá khách khí.” Thẩm trắc phi vội nói. Trong lòng nàng khó chịu, sao hôm nay nàng lại có cảm giác nụ cười của Mộ Dung Thư rất chói mắt? Rõ ràng đã đại họa đã đến thế mà vẫn còn có thể tươi cười như vậy.

Mộ Dung Thư đặt ly trà xuống, thật cẩn thận quan sát Thẩm trắc phi, nàng phát hiện ra hôm nay Thẩm trắc phi ăn mặc rất hoa lệ.

Gấm thượng hạng được may thành váy dài màu phù dung, có thêu hoa văn ngũ phi thiên, hoa văn trên áo lụa được thêu bằng những sợi chỉ kim tuyến vàng thẫm, dưới từng nếp váy được điểm bằng những viên hồ tinh thạch cực kỳ trân quý, cùng với vòng cổ làm bằng huyết ngọc rực rỡ như hoàng hôn buổi chiều, lộ ra khí chất hoàng tộc.

Đôi mắt to tròn sáng lóng lánh như chứa ngàn vì sao trong đó, mũi thẳng, môi căng mọng đỏ thắm. Trên tai nàng cài một đóa hoa màu trắng sinh động được làm bằng lụa. Nhìn nàng cứ như một đóa phù dung mùa thu, nhẹ nhàng nở rộ, thanh thoát mà u nhã, cực kỳ khả ái.

Không hổ là mỹ nhân! Nhất quyết không bỏ qua bất kỳ cơ hội nào để khoe ra nhan sắc!

Dĩ nhiên, Thẩm trắc phi nhìn ra được sự tán thưởng trong mắt Mộ Dung Thư, trong lòng nàng âm thầm đắc ý, tuy hôm qua những lời của Vương gia trong cung đã làm tổn thương nàng không ít nhưng khi nghĩ lại thì dù sao Vương gia cũng là phu quân của nàng, nàng muốn làm bình thê, cũng chưa thương lượng qua với hắn nên phản ứng kia cũng rất bình thường.

Dù sao phong làm bình thê cũng là một chuyện không đơn giản! Nghĩ như thế, lòng nàng liền an ổn lại, nghĩ đến không muốn mình luống cuống trước mặt Vương gia nên nàng trang điểm thật cẩn thận nhằm chứng minh cho Vương gia thấy là bất luận về tài trí hay nhan sắc thì nàng đều hơn hẳn Mộ Dung Thư.

“Y phục của Thẩm trắc phi thật xinh đẹp, càng tôn lên làn da như tuyết của Thẩm trắc phi.” Mộ Dung Thư tán dương.

“Y phục này là do Quý phi nương nương sai người đưa tới, là do tú nữ trong cung may.” Thẩm trắc phi cười nói.

Mộ Dung Thư gật đầu, đã nói được vài câu mà nàng ta vẫn nói về Thẩm Quý phi, xem ra là nàng ta muốn cảnh cáo nàng, chuyện xảy ra ở Hưng Khánh cung hôm qua chắc cũng đã làm cho hai nàng tức đến hộc máu? Cái chết của Phúc công công cũng giống như tát một cái vào mặt các nàng.

Lúc này, ngoài cửa truyền đến giọng nói của một nha hoàn, “Nô tì gặp qua Vương gia.”

Sau đó, bóng dáng của Vũ Văn Mặc liền xuất hiện trong nhà kẻ.

Hôm nay, Vũ Văn Mặc mặc một bộ áo bào màu xanh đen, hình như đêm qua hắn cũng không nghỉ ngơi tốt nên sắc mặt cũng không có bao nhiêu huyết sắc, trên mặt không thể tìm được chút ý cười.

Mộ Dung Thư và Thẩm trắc phi cùng phúc thân hành lễ với Vũ Văn Mặc: “Thần thiếp (tiện thiếp) gặp qua Vương gia.”

Vũ Văn Mặc lập tức đi đến ngồi cạnh Mộ Dung Thư, lạnh lùng nói: “Đứng dậy đi.”

Dứt lời, hắn liền nhìn Thẩm trắc phi hỏi: “Có chuyện gì?”

Thẩm trắc phi cười nói: “Nhu nhi mời Vương gia đến đây là có chuyện quan trọng, mà chuyện này lại có ảnh hưởng đến thanh danh của vương phủ, nếu có sai sót, chắc chắn sẽ làm cho người ta bàn tán về vương phủ, nghĩ sai cho Vương gia. Do vậy, Nhu nhi mới không dám tự ý quyết định, đợi Vương gia hỏi phủ rồi mới cùng người giải quyết. Thực ra thì chuyện này có liên quan đến Vương phi.”

“Hử?” Vũ Văn Mặc nhướng mày, nhìn lướt qua Mộ Dung Thư, thấy sắc mặt nàng không có một chút kích động, khòe môi hắn ần ần nét cười, con ngươi khẽ động.

“Có liên quan đến bản Vương phi?” Mộ Dung Thư vờ như kinh ngạc nhìn Thẩm trắc phi, chờ nàng nói tiếp.

Thẩm trắc phi nhẹ giọng nói với Vũ Văn Mặc cùng Mộ Dung Thư: “Vâng, có liên quan đến tỷ tỷ. Muội vừa hỏi phủ liền nghe nói là tỷ có thu dưỡng con của Liễu Ngọc Nhi - người mang tội thông dâm cùng hạ nhân. Chuyện của Liễu Ngọc Nhi, ở trong kinh thành này từ quan viên đến bách tính ai mà

không phần hận, nếu vương phủ thu được đứa con này của nàng ta sẽ làm cho người ta đồn đãi không hay, thanh danh của phủ Nam Dương Vương không thể vì chuyện này mà bị bôi nhọ được.”

Nghe vậy, Mộ Dung Thu gật đầu nói: “Thật là có việc này. Bất quá đứa nhỏ của Liễu Ngọc Nhi chỉ mới ba tuổi, dù cho làm cái gì sai nhưng nàng đã từng là bằng hữu của bản Vương phi, trước lúc lâm chung nàng đã giao Hiền nhi cho ta, về tình về lý, ta đều không thể từ chối, nếu không sẽ khiến người khác nói bản Vương phi vô tình, đó mới đúng là liên lụy đến vương phủ, liên lụy đến Vương gia, còn liên lụy đến cả Thẩm trắc phi.”

“Này...” Thẩm trắc phi lập tức nhìn Vũ Văn Mặc, miệng lưỡi của Mộ Dung Thu ngày càng lợi hại, đôi mắt trắng thay đen, chét cũng có thể nói thành sống! Thật sự là làm người ta giận phát điên đi! “Vương gia người xem?”

Mộ Dung Thu cũng nhìn Vũ Văn Mặc, nói tốt thêm vài câu về Vũ Văn Mặc: “Từ trước đến nay, Vương gia là người có tình, có nghĩa lại rất bao dung, nhất định người sẽ không để cho thần thiếp mang tiếng vô tình, vô nghĩa, vô ái kia, huống hồ đứa nhỏ cũng thật đáng yêu, nếu để nó lưu lạc xin cơm ngoài đường thì ai nhìn thấy sợ rằng cũng sẽ có vài phần thương xót.”

Vũ Văn Mặc gật đầu, nhìn Thẩm trắc phi nói: “Hôm qua bản Vương đã đồng ý việc này.”

Thân hình Thẩm trắc phi run rẩy. Hôm qua hẳn đã đồng ý việc này? Vì những lời vừa rồi của Mộ Dung Thu?

Hóa ra từ nãy đến giờ nàng chỉ là trò cười? Chỉ có nàng hoàn toàn ngu ngốc làm chuyện vô ích? Dám phản đối quyết định của Vương gia ngay trước mặt hắn, đây là chuyện có chết thì nàng cũng không làm.

“Hành động lần này của Vương gia chắc chắn sẽ khiến cho người trong thiên hạ tán tụng.” Mộ Dung Thu vừa quan sát Thẩm trắc phi vừa tán dương Vũ Văn Mặc.

“Như thế rất tốt.” Thẩm trắc phi cuối cùng cũng hoàn hồn, chỉ có thể nói ra bốn chữ.

“Không biết Thẩm trắc phi còn có chuyện gì? Không phải muội vừa nói là có vài việc cần giải quyết?” Mộ Dung Thu nhìn Thẩm trắc phi, cười hỏi.

Trong lòng Thẩm trắc phi đau xót không thôi, nàng nhìn Mộ Dung Thu, miễn cưỡng nở nụ cười nói: “Việc này thật ra cũng chẳng quan trọng gì nhưng tỷ cũng có phần sơ sẩy.”

“Chuyện gì?” Mộ Dung Thu cười hỏi, trên mặt nàng cũng không có chút kinh hoàng.

“Khương bà tử, quân sự phụ trách việc mua đồ dùng hàng ngày trong vương phủ hôm qua đã có sai sót.” Thẩm trắc phi cười nói với Mộ Dung Thu.

Mộ Dung Thu gật đầu, chờ nàng nói tiếp.

“Nhưng Khương bà tử lại không nhận được ngân lượng từ phòng thu chi, sáng nay bà ta có nói với muội là đã từng đến đến gấp tỷ tỷ để bẩm báo trong phủ còn thiếu vài thứ phải mua nhưng tỷ lại không đồng ý. Kết quả là hôm nay trong phủ thiếu rất nhiều thứ phải sử dụng ngay cả giấy tuyên thành mà Vương gia thường dùng cũng đã hết.” Thẩm trắc phi bình tĩnh lại liền chậm rãi nói. Nói xong liền quan sát sắc mặt của Mộ Dung Thu.

Vũ Văn Mặc đang chuẩn bị nhấp một ngụm trà, nghe xong lời của Thẩm trắc phi liền cau mày nói: “Không phải chỉ có Nhu nhi mới có thể ra lệnh cho phòng thu cho xuất bạc?”

“Hôm đó Nhu nhi và Vương gia vào cung. Trước đó vài ngày, Vương gia đã truyền lệnh là sau này Nhu nhi và Vương phi cùng nhau cầm quyền. Một khi đã như vậy, nếu tỷ ấy đã biết việc này thì nên đến phòng thu chi để ra lệnh xuất bạc hoặc ứng bạc trước, không nên để cho Khương bà tử chậm trễ việc mua đồ, mua đồ mà thiếu thứ khác thì có thể mua sau nhưng lại làm cho Vương gia không có giấy để dùng thì làm sao người có thể xử lý công vụ?” Lời nói Thẩm trắc phi lộ ra chút sắc bén.

Ý tứ trong lời là ám chỉ Mộ Dung Thu không có năng lực quân sự, làm việc không có chu toàn, nên mới dễ xảy ra sơ sót như thế.

“Thì ra là chuyện này.” Mộ Dung Thu mỉm cười, không có chút sợ hãi.

Nàng nhìn Vũ Văn Mặc thản nhiên nói: “Vương gia, qua đó có thể nhìn ra là trong mắt hạ nhân, thần thiếp cũng chẳng quan trọng gì, có lẽ cũng không xem thiếp là Vương phi, là chủ mẫu của phủ Nam Dương Vương! Nếu để người khác biết, không biết sẽ gán tiếng xấu gì cho Vương gia! Để tránh cho người ta nói người sùng thiếp diệt thê thì không bằng thay đổi cả phòng thu chi? Còn Khương bà tử kia, đã biết rõ là trong phủ thiếu đồ dùng mà trước lúc Thẩm trắc phi tiến cung lại không chịu đến phòng thu lĩnh bạc. Lúc đến gấp bản Vương phi cũng không giải thích tình huống, nếu thật sự là cần mua gấp, không thể chậm trễ một ngày thì bà ta có thể nhắc nhở thần thiếp, có chút bạc thì chỉ cần thần thiếp bán mấy vài món đồ trong kho của Mai viên cũng đã đủ.”

Nếu Thẩm trắc phi đã nói vậy thì nàng cũng sẽ không ngại đôi mắt trắng thay đen! Mộ Dung Thu vừa dứt lời thì liền Thẩm trắc phi.

Thẩm trắc phi thầm cắn răng, trốn tránh trách nhiệm thật giỏi! Mộ Dung Thu làm vậy khiến nàng trở tay không kịp, nàng ta chối giỏi thật! Giống như tình cảnh trong cung ngày hôm qua, rõ ràng là đã hiểu ý của Thẩm Quý phi nhưng miệng lưỡi vẫn không chịu thua! Còn âm thầm ám chỉ thân phận tiểu thiếp của mình!

Chuyện hôm qua cũng giống như việc hôm nay, thật là một trò cười!

Nghe xong lời của nàng, đôi mắt sâu như đầm nước không đáy của Vũ Văn Mặc lóe lên, khoe miệng khê nhếch. “Khương bà tử làm việc bất lợi, đổi người đi! Về phần bên phòng thu chi, lát sau sai người đi thông báo, nếu Vương phi muốn lĩnh ngân lượng, không được ngăn cản.”

Vũ Văn Mặc vừa dứt lời, Thẩm trắc phi không nhịn được liền cau mày nói, “Vương gia, bây giờ Vương phi cần phải chiếu cố nghĩa tử nên không có thời gian để ý tới chuyện trong phủ, chỉ sợ là sẽ xảy ra sơ sót.”

Vũ Văn Mặc nhíu mày nhìn Thẩm trắc phi.

“Thẩm trắc phi lo bản Vương phi se mết mỗi sao? Yên tâm đi, Mai viên của bản Vương phi có rất nhiều nha hoàn, chuyện chiếu cố Hiên nhi sẽ có người lo lắng chu toàn. Mấy ngày trước ta có mua mấy đứa nha hoàn mới, nếu bên cạnh Thẩm trắc phi thiếu người, thì mua thêm vài đứa để đỡ dần công việc giúp muội.” Mộ Dung Thu lập tức cười phản bác.

Lửa giận trong lòng Thẩm trắc phi đã đến đỉnh điểm, nàng biết do nàng suy nghĩ không thấu đáo nên mới để cho Mộ Dung Thu tìm ra lỗ hổng, nếu tiếp tục nói nữa thì sẽ tự thương thân hoặc là học máu vì tức, liền lắc đầu nói: “Nha đầu cùng bà tử bên muội đã đủ dùng. Hiên nhi tất nhiên là cần nha hoàn hầu hạ.”

“Ừ, vậy Thẩm trắc phi còn có việc gì nữa không?” Mộ Dung Thu gật đầu, nhấp một ngụm trà hỏi.

Thẩm trắc phi lắc đầu gượng gạo, “Không có.” Nàng lại nhìn Vũ Văn Mặc, cười nói: “Đại phu nhân nói là Đổ phủ có mời một đạo sĩ đạo hạnh cao thâm đến làm phép trừ tà đuổi ma trong phủ rất hay. Nhu nhi đã đồng ý với Đại phu nhân là hai ngày nữa sẽ mời đạo sĩ kia đến phủ một chuyến, không phải để xua quỷ, mà chỉ để bảo vệ bình an.”

Nghe vậy, Vũ Văn Mặc cau mày, từ trước tới nay hẳn không tin có quỷ thần. Thế nhưng, phần lớn phụ nhân đều tin tưởng, liền gật đầu: “Ừ.”

Mộ Dung Thu nhìn Thẩm trắc phi, xua đuổi ma quỷ? Bảo vệ bình an? Thẩm trắc phi lại tin có quỷ thần?

Sau khi quyết định xong chuyện này, Thẩm trắc phi lại nói vài câu với Mộ Dung Thu, còn Vũ Văn Mặc còn có việc cần giải quyết nên đi trước, trước khi đi hẳn còn nhìn thoáng qua Mộ Dung Thu một cái, do chỉ lo ứng phó với Thẩm trắc phi nên Mộ Dung Thu cũng không phát hiện. Dù sao, hôm nay nàng còn có chuyện quan trọng cần phải làm.

Thẩm trắc phi vốn đang tức giận, rất muốn bỏ về ngay, vừa lúc thấy thấy Mộ Dung Thu cũng không muốn giữ nàng liền tìm lý do rời đi ngay. Sau khi bọn họ rời đi, Mộ Dung Thu cho Hồng Lăng dẫn Hiên nhi đến.

“Mẫu thân.” Hiên nhi vào phòng, vừa nhìn thấy Mộ Dung Thu liền ngọt ngào kêu lên, bóng dáng lác lác chạy đến Mộ Dung Thu.

Thật ra là phải đặt linh cửu của Liễu Ngọc Nhi bảy ngày để cho Hiên nhi túc trực nhưng do Liễu Ngọc Nhi: nàng vốn không phải là người trong vương phủ lại mang tiếng thông dâm và quan trọng hơn hết là Mộ Dung Thu không có quyền làm như vậy, nên chỉ có thể phân phó hạ nhân tìm mảnh đất tốt nhất để hạ táng cho nàng.

Hiên nhi là đứa bé hiểu chuyện, khóc lóc rồi cũng không nháo nữa mà càng dè dặt để lấy lòng Mộ Dung Thu, chỉ vì sợ Mộ Dung Thu sẽ vứt bỏ bé. Dù sao thì đứa nhỏ này đã trải qua cảnh bị phụ thân vứt bỏ, mẫu thân chết thảm, nên trong thâm cực kỳ khát vọng được Mộ Dung Thu yêu thương.

Mộ Dung Thu ôm bé vào lòng, nàng thử nâng bé lên, bánh bao nhỏ của nàng cũng thật nặng, nhưng trong lòng nàng rất yêu thương bé, nàng nhu hòa nói: “Một lát nữa mẫu thân dẫn con đến Liễu phủ gặp ngoại tổ phụ cùng ngoại tổ mẫu, lúc đó con phải nghe lời mẫu thân, biết chưa?”

Đến Liễu phủ là nàng có mục đích quan trọng! Nàng sẽ lợi dụng Hiên nhi để kích thích Liễu Đại nhân, từ đó sẽ đối phó Vương Quân Sơn!

“Dạ, Hiên nhi sẽ nghe lời mẫu thân. Nhưng ngoại tổ hung dữ lắm, ngoại tổ phụ còn mắng nhiếc mẫu thân.” Hiên nhi gật đầu liên tục để chứng tỏ bé sẽ nghe lời nhưng vừa nhắc tới hai chữ mẫu thân thì đôi mắt đang sáng rỡ liền u tối.

Mộ Dung Thu cũng không nói gì, người lớn còn không chịu nổi từ biệt huống hồ Hiên nhi chỉ là một đứa bé? Chỉ mong là theo thời gian thì miệng vết thương sẽ khép lại.

“Đừng sợ, có mẫu thân ở đây, ông ấy không dám hung dữ đâu.”

“Dạ, Hiên nhi không sợ.”

Sau khi trấn an Hiên nhi, Mộ Dung Thu liền phân phó người đưa bá tửếp* qua Liễu phủ rồi sau đó mới sai chuẩn bị xe ngựa, dắt Hiên nhi cùng đến Liễu phủ.

* : là thư báo cho người bên kia biết mình sẽ đến

Khoảng nửa canh giờ đã đến Liễu phủ.

Sau khi Liễu phủ nhận được bá tửếp liền cho quân gia chờ ở trước cửa, vừa nhìn thấy xe ngựa của Mộ Dung Thu liền tiến đến cung nghênh.

“Nô tài thỉnh an Vương phi.”

Mộ Dung Thư nắm bàn tay bé nhỏ của Hiên nhi xuống xe ngựa, quần gia kia dĩ nhiên biết Hiên nhi nên có chút sợ hãi, vẻ kinh miệt liền hiện lên trong đáy mắt. Mộ Dung Thư lạnh lùng nhìn hắn, hắn lập tức thu lại ánh mắt, dẫn Mộ Dung Thư và Hiên nhi đến thẳng chính sảnh.

Liễu lão gia và Liễu phu nhân đã đợi sẵn, sau khi hai người nhận được báo thiệp liền bỏ tất cả mọi chuyện để đến chính sảnh ngồi chờ. Dù gì thì Mộ Dung Thư cũng là Nam Dương Vương phi, thân phận tôn quý, không thể đón tiếp chậm trễ được.

Nhưng khi họ nhìn thấy Mộ Dung Thư nắm tay một đứa bé ba tuổi bước vào thì cũng sửng sốt.

Đứa nhỏ xinh đẹp như vậy đều làm cho Liễu lão gia cùng Liễu phu nhân tán thưởng không ngừng nhưng khi bé đến gần, hai người nhìn rõ khuôn mặt bé thì đều khiếp sợ, đây chẳng phải là con của Ngọc Nhi?

Bất quá hai người đều đã trải qua rất nhiều sự đời nên dĩ nhiên có thể dấu đi sự kinh ngạc, cúi đầu phúc thân hành lễ với Mộ Dung Thư, “Lão thân, lão phu nhân thỉnh an Nam Dương Vương phi.”

Mộ Dung Thư gật đầu nói: “Nhị lão không cần đa lễ. Mau mau đứng dậy, đừng để bản Vương phi tổn thọ.”

“Vâng.” Khi Nhị lão đứng dậy, ánh mắt lại rơi trên người Hiên nhi, mặc dù đứa nhỏ này là con của Ngọc nhi, là cháu ngoại bọn họ, nhưng Ngọc Nhi không tuân thủ nữ tắc, dám thông dâm với hạ nhân rồi sinh con nên đứa nhỏ này chính là nghiệt chủng, mặc dù bộ dáng đứa nhỏ này khiến ai cũng sinh ra lòng yêu thương nhưng bọn họ không thể nhìn nhận!

Hiên nhi nhìn thấy ánh mắt của bọn họ liền sợ hãi, chỉ có thể co người nép sau Mộ Dung Thư.

Mộ Dung Thư thu hết biểu tình của bọn họ vào trong đáy mắt, vỗ vỗ tay Hiên nhi nói: “Mau đến thỉnh an ngoại tổ phụ, ngoại tổ mẫu của con đi.”

Nhị lão nghe vậy, vội lắc đầu nói, “Đứa nhỏ này không quan hệ với hai chúng ta.”

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 63

Mộ Dung Thư cảm giác được là thân hình của Hiên nhi đang run rẩy, nàng khom người xuống, xoa nhẹ đầu bé rồi nói: “Hiên nhi, nghe mẫu thân, gọi ngoại tổ phụ, ngoại tổ mẫu.”

Mẫu thân?

Nhị lão nghe hai chữ mẫu thân này, không thể tin nhìn Mộ Dung Thư, Liễu Đại nhân phản ứng trước, kêu lên: “Vương phi, này...”

Vương phi nhận Hiên nhi làm nghĩa tử? Sao nàng có thể? Chẳng lẽ Vương phi không biết Ngọc nhi mang tội danh thông dâm?

Hiên nhi gật đầu với Mộ Dung Thư, thân hình lão đảo đi đến trước mặt Nhị lão, bé cúi người hành đại lễ, “Hiên nhi thỉnh an ngoại tổ phụ, ngoại tổ mẫu.”

Nhị lão là người không có tâm địa cứng rắn, lúc trước không ra tay giúp đỡ mẫu tử Liễu Ngọc Nhi là vì Liễu Ngọc Nhi đã khiến cho gia tộc mất mặt, cho dù có muốn giúp đỡ Ngọc Nhi thì cũng không có khả năng, gia tộc tuyệt đối sẽ không chấp nhận! Bây giờ nhìn thấy Hiên nhi đáng yêu như thế, một tiếng ngoại tổ phụ cùng ngoại tổ mẫu đã khiến lòng mềm nhũn nhưng vì danh dự của gia tộc, họ vẫn không thể nhìn nhận bé. Bây giờ, với thân phận là nghĩa tử của Nam Dương Vương phi thì một tiếng ngoại tổ phụ, ngoại tổ mẫu này cho dù có ngại ngần nhưng bọn họ cũng phải đồng ý.

“Ngoan.” Nhị lão cùng đáp lời.

Hiên nhi nhếch miệng cười tươi, làn da trắng nõn, ánh mắt sáng ngời, môi mọng, mi cong, cực đẹp, nhất thời làm cho Nhị lão sửng sốt, không ngờ chỉ mới là một đứa bé lại có thể đẹp đến như thế. Mới ba tuổi đã đẹp vậy, lúc trưởng thành không biết còn đẹp đến mức nào đây!

Mộ Dung Thư nắm tay tiểu Hiên nhi ngồi xuống, sau đó ôm tiểu Hiên nhi vào lòng, ngẩng đầu nhìn thẳng Liễu đại nhân và Liễu phu nhân, “Hôm nay đến quấy rầy Liễu đại nhân và phu nhân vì chuyện có liên quan đến thanh danh Liễu phủ.”

Nhị lão nghe vậy, tâm bất đầu lo lắng một chút, chuyện có liên quan đến Ngọc nhi? Liễu đại nhân phát tay cho toàn bộ nha hoàn trong phòng lui ra.

“Hiên nhi, đến ngồi cạnh ngoại tổ mẫu, kể cho người nghe Vương Quân Sơn và tiện nhân kia đã làm gì mẫu thân của con, đã làm gì con?” Mộ Dung Thư dịu dàng nói với Hiên nhi.

Hiên nhi vừa đến nghe tên Vương Quân Sơn và sửng thốt kia liền ôm chặt Mộ Dung Thư, giọng nói có chút ghen ghét: “Mẫu thân, hai người kia đều rất xấu, bọn họ luôn khi dễ mẫu thân, hại mẫu thân con nuốt cũng không trôi. Phụ thân lúc nào cũng chửi mắng mẫu thân, còn nữ nhân kia cũng khi dễ mẫu thân. Đêm nào mẫu thân cũng không ngủ được, không biết vì sao, phụ thân lại đuổi Hiên nhi và mẫu thân ra khỏi phủ, mẫu thân bị bệnh lâu lắm rồi!

Hiên nhi đánh nữ nhân xấu xa kia thì phụ thân lại dùng roi đánh Hiên nhi. Mất thân, Hiên nhi, đau quá.”

Nói xong, Mộ Dung Thu vỗ nhẹ lưng bé, an ủi nói: “Hiên nhi, đừng sợ, có ta ở đây này.” Nghe Hiên nhi kể lại cuộc sống của bé và Liễu Ngọc Nhi khi ở trong vương phủ khiến cho Liễu đại nhân và Liễu phu nhân vừa áy náy vừa đau lòng. Còn Mộ Dung Thu lại không lường trước được là sẽ khiến Hiên nhi khổ sở như vậy, rất xót xa cho bé.

Giương mặt nhỏ bé, trắng nõn đầm nước mắt khiến người ta không thể cầm lòng được. Hiên nhi nhào vào trong lòng Mộ Dung Thu, gơ cánh tay nhỏ xíu ra, “Hiên nhi đau chỗ này.”

Con người của Mộ Dung Thu chợt lóe, nâng liền xúc tay áo Hiên nhi lên, trên cánh tay của bé vết roi hiện lên dày đặc! Mặc dù đã kết vảy, nhưng vết sẹo vẫn còn! Hân khí từ nâng bắn ra bốn phía, Vương Quân Sơn, đồ khốn kiếp!

Liễu phu nhân cầm khăn chấm nước mắt. Liễu đại nhân cũng âm thầm nắm tay thành quyền. Bọn họ thật không biết tình hình của Ngọc nhi ở vương phủ! Vốn cho là Ngọc nhi thông đảm nên mới bị đuổi ra khỏi phủ, nhưng không ngờ là Ngọc nhi ở vương phủ phải chịu khổ như thế này! Vài ngày trước nâng hồi phủ, vì sợ gia tộc trách tội nên bọn họ không xuất môn nghênh đón, nhưng bọn họ biết Ngọc nhi sẽ không sao vì nâng còn rất nhiều cửa hồi môn.

Nhưng Hiên nhi là con của Vương Quân Sơn, sao hắn có thể đối xử tàn nhẫn với bé như vậy!

Thu hết thần sắc của Nhị lão vào trong đáy mắt, Mộ Dung Thu nói tiếp: “Bản Vương phi cùng Ngọc nhi là hảo tỷ muội nên sau khi nghe nói nâng bị đuổi ra vương phủ, ta luôn rất lo lắng và bất an. Sau vài ngày thì nâng tới gặp bản Vương phi, thì ta mới biết cuộc sống của nâng ở vương phủ. Nhị lão đều là người thông minh, tiểu hài tử này hai người cũng đã thấy rồi đó, không nói cũng biết là những ngày Ngọc nhi ở vương phủ đã chịu bao nhiêu ủy khuất. Vương Quân Sơn sùng thiếp diệt thế, hại Ngọc nhi chỉ trong ba năm ngắn ngủi đã tóc xanh hóa bạc, nâng mới mười chín tuổi nhưng nhìn chẳng khác phụ nhân ba mươi. Ngọc nhi là một tay hai người nuôi lớn, nhân phẩm cùng tính cách của nâng thì hai người rõ hơn ai hết, nếu Ngọc nhi có tâm tư như thế thì sao lại để Vương Quân Sơn dễ dàng đuổi đi tay trắng như vậy? Sự thật thì bản Vương phi không nói thì Nhị lão cũng có thể có thể đoán được.”

“Cái gì? Vương phi nói Vương Quân Sơn đã chiếm đoạt tất cả của hồi môn của Ngọc nhi? Cho dù thế nào thì cũng phải trả lại đồ cưới, sao có thể chiếm hết được?” Liễu phu nhân nghe vậy, sắc mặt trắng bệch, mắt trừng lớn không thể tin, sau khi nói xong thì trong mắt liền hiện lên hận ý. Con gái ngoan của nâng, chính nữ của Liễu gia ở vương phủ lại có thể bị đối đãi thua cả hạ nhân! Một đứa thiếp mà cũng có thể tùy ý hạ nhục!

Sắc mặt của Liễu đại nhân cũng thay đổi, nhìn đến Hiên nhi, đứa nhỏ này rõ ràng là con của Vương Quân Sơn thế mà lại bị nói là nghiệt chủng! Như thế xem ra, Ngọc nhi bị oan uổng thật rồi!

Nếu đã biết con bị oan uổng, Nhị lão làm sao có thể trơ mắt ngồi xem được! Ngọc nhi là chính nữ của Liễu gia, lại bị gán cho cái tội thông dâm khiến cả gia tộc chê cười, không thể quay về Liễu gia. Trong người lại không có một xu, phải lưu lạc ở ngoài, còn phải nhận hết trào phúng của người trong thiên hạ!

“Ngọc Nhi đáng thương của ta!” Liễu phu nhân ai oán kêu khóc. Con gái của bà, máu thịt của bà! Nâng nhìn Liễu đại nhân, nức nở: “Lão gia, sợ rằng chúng ta đã hiểu lầm Ngọc Nhi! Lẽ ra chúng ta phải tin tưởng Ngọc nhi! Sớm biết như thế, ngày ấy, chúng ta nên đi gặp Ngọc nhi để nghe nó giải thích.”

Liễu đại nhân hốc mắt cũng có chút ửng đỏ, nhìn Hiên nhi, ông nghĩ đến tình cảnh của Ngọc nhi. Hài tử mới ba tuổi làm sao biết nói dối? Huống chi còn có Vương phi.

Trong lòng Mộ Dung Thu thở dài: nữ tử thời cổ đại thật bi ai, bị chồng đổ cho tội thông dâm rồi đuổi ra khỏi nhà, nhà mẹ đẻ lại không có người tin tưởng, bị người đời xa lánh.

“Ngọc nhi là người rộng lượng, hiền lương thực đức. Vào cửa ba năm, cứ hai tháng là lại nạp thiếp cho Vương Quân Sơn, ngay cả bốn đứa nha hoàn hồi môn theo nâng cũng đã có ba đứa trở thành di nương, chưa kể còn có mấy tiểu thiếp do Vương Quân Sơn lập ở bên ngoài, nhưng Vương Quân Sơn tính tình phong lưu, nghe nói hồng nhan của hắn ở thanh lâu kỹ viện không đến một trăm thì cũng năm mươi...” Khóe miệng Mộ Dung Thu lộ ra vài phần cười lạnh.

Liễu phu nhân vẫn đang lo lắng cho Liễu Ngọc Nhi, nghe vậy liền không nhịn được nữa hỏi: “Ngọc nhi hiện ở nơi nào?”

Liễu đại nhân quay lưng lại, thân hình có chút run run.

Mộ Dung Thu thở dài, nhìn Hiên nhi, định cho Hồng Lăng mang Hiên nhi đi thì nghe thấy Hiên nhi nói: “Mất thân ngủ rồi.”

“Hồng Lăng, mang tiểu thiếu gia ra viện chơi đi.” Mộ Dung Thu giao Hiên nhi cho Hồng Lăng.

Sau khi Hồng Lăng ôm Hiên nhi ra khỏi phòng, Mộ Dung Thu nhìn Liễu đại nhân cùng phu nhân nói: “Liễu Ngọc nhi đã qua đời tối hôm qua. Trước khi chết, nâng đã bị hai gã có giọng Thanh Châu bắt đi! Hiên nhi may mắn có được người cứu, chạy đến phủ Nam Dương Vương cầu cứu bản Vương phi. Cuối cùng thì hộ vệ trong phủ đã tìm được Ngọc nhi trong hẻm nhỏ ở phía Đông Bắc kinh thành.”

Mộ Dung Thu dừng lại, nhìn sâu vào mắt Liễu đại nhân và phu nhân, thấy vẻ lo lắng của hai người không phải là giả vờ, mới nói tiếp: “Lúc ấy Ngọc nhi thân không còn mảnh vải, bị mười tên ăn mày vũ nhục!”

“Cái gì! Con của ta!” Liễu phu nhân nghe vậy, không chịu nổi nữa nên ngã nhào xuống đất. Liễu đại nhân vội ôm lấy Liễu phu nhân.

Liễu đại nhân luôn không nói lời nào, nghe đến đó, cuối cùng vẫn không còn đủ nhẫn nại được nữa nói, “Vương Quân Sơn thật khinh người quá đáng!”

“Ngọc Nhi thương tích đầy mình, thật ra là có thể cứu sống nhưng do có thai bị người vũ nhục nên máu chảy không ngừng mà chết.” Mộ Dung Thu nhắm mắt, không muốn nhớ lại thảm trạng của Ngọc Nhi.

“Đồ khốn nạn! Trả con cho ta!” Liễu phu nhân khóc rống, đầm ngực thùm thụp, con của bà chết thật thảm!

Liễu đại nhân hốc mắt cũng đã phiem hồng, nhưng vẫn nhịn không để lộ đồ, “Khi lâm chung, Ngọc nhi có di ngôn gì không?”

“Hiên nhi ở lại bên cạnh bản Vương phi, vĩnh viễn không hồi vương phủ.”

“Ngọc nhi ơi... Nếu như vậy, ta làm cách nào để sửa lại án sai cho con đây? Lão phu không thể để cho Ngọc nhi mang tội thông dâm mà xuống hoàng tuyền được!” Liễu đại nhân thông khổ, sớm biết có ngày hôm nay, ông nên tin tưởng Ngọc nhi, nếu ông tin Ngọc nhi, đã không xảy ra chuyện thế này.

Mộ Dung Thu nhìn chăm chăm Nhị lão, con người dị thường thiện lương, “Cơ hội sửa án cho Ngọc nhi vẫn có, nhưng sửa lại án thì sao, Vương Quân Sơn phong lưu thành tính, hẳn chắc chắn sẽ không sửa. Hai người cứ tìm một kỹ nữ tuyệt sắc, tính tình nanh nọc* đưa đến cho Vương Quân Sơn.”

* : hung ác, thâm hiểm

Để trả thù, nhìn hẳn thống khổ là cách trả thù hay nhất. Thuốc nổ có thể chôn sẵn rồi mới từ từ châm ngòi, giống như rượu ngâm càng lâu thì hương vị càng thuần vậy.

Lời nàng nói rất rõ ràng, Liễu đại nhân ở trong quan trường mấy năm, không cần nói nhiều cũng đã hiểu lời nàng.

Mục đích lần này Mộ Dung Thu đến đây là để kích Liễu đại nhân đi bước đầu tiên này!

“Của hồi môn của Ngọc nhi nhất định phải thu lại, mà phải buộc vương phủ chủ động hoàn trả mới có thể ngăn chặn tiếng đòi dị nghị.” Mộ Dung Thu nhìn hai người, lạnh lùng nói.

Liễu đại nhân nhú mày thờ dãi, “Nói dễ hơn làm!”

“Dùng chính thủ đoạn mà họ đã dùng với Ngọc nhi... Bịa đặt.” Mộ Dung Thu thản nhiên nói.

Hai mắt Liễu đại nhân tỏa sáng, cảm kích nhìn Mộ Dung Thu nói, “Lão phu khấu tạ Vương phi vạn ân!”

“Lão thân khấu tạ Vương phi vạn ân.” Lão phu nhân rơi lệ nói.

“Bản Vương phi không làm cái gì, cũng chưa bao giờ nói cái gì. Bất quá... Ngọc Nhi chết quá thê thảm, nên bản Vương phi truyền đạt lại di ngôn trước khi lâm chung của nàng cho Nhị lão.” Mộ Dung Thu đứng dậy, nhìn hai người nói.

Thực ra Liễu Ngọc nhi chết quá mức oan uổng! Có trách là trách chế độ phong kiến vô hình hại chết nàng! Ngoài kia, không biết còn có bao nhiêu nữ tử vì bất đắc dĩ, vì không cam lòng, vì thống khổ mà chết nữa đây!

Liễu đại nhân và Liễu phu nhân có sai không? Bọn họ vì thanh danh của cả gia tộc mà vô tình với ái nữ, thà tin tưởng lời đồn đãi, cũng không tin lời biện giải của Ngọc nhi.

Ngọc nhi có sai không? Lệnh của cha mẹ, lời mời mai, cùng lời hứa hẹn trót lười đầu môi của một nam tử chỉ mới hai lần gặp gỡ đã có thể toàn tâm toàn ý, để rồi cuối cùng gánh lấy kết cục thật thê thảm.

Mộ Dung Thu rời khỏi Liễu phủ, dắt Hiên nhi lên xe ngựa về vương phủ.

Trên xe ngựa, Hiên nhi vuốt ve khối ngọc bội Liễu phu nhân vừa tặng, bé cứ chùi đi chùi lại chỉ vì sợ nó bị bẩn, sao đó giờ lên hỏi Mộ Dung Thu: “Mẫu thân, ngoại tử mẫu cho Hiên nhi, mẫu thân thấy đẹp không?”

“Đẹp lắm, Hiên nhi nhớ cất giữ cẩn thận.” Mộ Dung Thu gật đầu cười nói. Nếu như Liễu đại nhân là người biết điều thì sau khi lấy đồ cưới của Liễu Ngọc Nhi về thì chắc chắn sẽ giao lại cho Hiên nhi, dù sao, cũng là bọn họ nợ Ngọc nhi mà cũng là nợ Hiên nhi. Nói gì thì nói, khối ngọc bội trên tay Hiên nhi có giá trị cũng không nhỏ.

Hồng Lăng che miệng cười nói: “Tiểu thiếu gia, ngọc bội bị người lau mòn hết rồi kia.”

Hiên nhi nghe vậy, liền vội đặt miếng ngọc vào lòng bàn tay rồi cẩn thận xem xét, một hồi lâu mới chu cái miệng nhỏ nhắn, ngây thơ nói với Hồng Lăng: “Hồng Lăng tỷ gạt người.” Nói xong liền nhét ngọc bội vào bên hông, sờ sờ mấy lần nữa để chắc chắn nó còn ở đó rồi mới yên tâm.

Nhìn cử chỉ đáng yêu của bé, Mộ Dung Thu không nhịn được cười nói: “Nếu nó mòn thật thì con cứ đòi Hồng Lăng tỷ ưa lừa gạt kia một cái mới là được.”

“Dạ.” Hiên nhi toét miệng nhìn Hồng Lăng cười hắc hắc.

Hồng Lăng trừng mắt nhìn, có chút bức tức nhìn Mộ Dung Thu, cũng học Hiên nhi cong miệng lên nói: “Vương phi cùng tiểu thiếu gia khi dễ nô tì.”

Hiên nhi và Mộ Dung Thụ hai mặt nhìn nhau, Hiên nhi liền làm mặt quỷ chọc Hồng Lăng khiến nàng bật cười vui vẻ.

Vốn dĩ đường trong kinh thành đều được làm rất tốt, bình thường đi sẽ không quá xóc nảy. Không lâu sau, đột nhiên xe ngựa dừng lại, không đi tiếp.

“Chuyện gì xảy ra?” Mộ Dung Thụ cau mày hỏi. Chắc sẽ không gặp lại Đỗ gia - Đỗ thiếu gia giữa đường cái ý mạnh hiếp yếu? Liễu gia nằm ngoài phía Tây Nam của kinh thành, cách khu trung tâm rất xa, đường xá cũng xấu và ít người qua lại. Chẳng lẽ nàng lại gặp chuyện gì ở ngay đoạn đường này?

Hồng Lăng lắc đầu nói, “Đề nô tì xuống xe xem thử.”

Nhưng Hồng Lăng xuống xe được một hồi rồi mà vẫn không có chút động tĩnh. Mộ Dung Thụ liền biết là có chuyện xảy ra.

“Hiên nhi, ở yên trên xe đợi mẫu thân. Nếu mẫu thân không kêu con thì không được tự ý ra ngoài.” Mộ Dung Thụ cẩn thận dặn dò Hiên nhi.

Hiên nhi gật đầu, “Hiên nhi đã biết.”

Nghe được Hiên nhi trả lời như vậy, Mộ Dung Thụ liền vén màn xe, nhất thời, một màn trước mắt khiến mày nàng cau chặt.

Một cây đao đang gác trên cổ Hồng Lăng, Hồng Lăng sắc mặt tái nhợt, nhìn Mộ Dung Thụ, cắn răng không la một tiếng.

Mã phu cũng đã sợ tới mức không dám lên tiếng, chỉ nhìn Mộ Dung Thụ.

Có chừng năm hắc y nhân che mặt, trong tay người nào cũng cầm trường kiếm hoặc đao.

Mộ Dung Thụ đánh giá tình hình trước mắt, trong lòng nổi lên nghi ngờ: nơi này là kinh thành, tuy con đường có hơi vắng vẻ nhưng cũng không phải sông rộng núi vắng gì đó, vậy vì sao lại có người bịt mặt đến bắt cóc?

“Các người là ai?” Sắc mặt Mộ Dung Thụ bình tĩnh, nhìn tên che mặt dẫn đầu năm người, lạnh giọng hỏi.

Khi tên cầm đầu nhìn thấy Mộ Dung Thụ, hai mắt liền tỏa sáng, mắt còn nổi lên âm quang, “Không thể ngờ là có thể bắt được một phụ nhân xinh đẹp như vậy! Thật tốt, thật tốt!”

“Nhìn xe ngựa tinh xảo, xa hoa, chắc chắn là phụ nhân nhà giàu có. Chúng ta trước tiên cứ bắt làm tiêu thiếp làm ấm giường cho đại ca, chừng nào đại ca chơi chán lại nhường cho mấy huynh đệ chơi đùa.” Tên đứng sau nhìn Mộ Dung Thụ rồi dùng mắt trên bộ ngực cao vút của nàng, cười âm nói.

Mấy tên khác nghe vậy, liền vỗ tay tán thưởng.

Tuy thần sắc của Mộ Dung Thụ không lộ ra vẻ sợ hãi nhưng trong lòng lại bồn chồn lo lắng, vì sao mấy tên này lại xuất hiện trong kinh thành? Hơn nữa giọng của chúng không giống người kinh thành.

“Đại ca, nơi này không nên ở lâu. Kinh thành ở ngay dưới chân thiên tử. Rất nhanh sẽ có người đến đây! Để tránh phiền phức, cứ cướp phụ nhân này trước rồi tính sau.” Một tên khác đứng ở bên cạnh tên cầm đầu nhìn thấy Mộ Dung Thụ không chút lo sợ liền biết phụ nhân này nhất định không phải là phụ nhân nhà bình thường, không chừng là phụ nhân của đại quan.

Tên cầm đầu nhíu mày, nhìn xung quanh, “Lúc này không có ai, lấy hết cửa cái trên xe, hai đứa này đem về làm ấm giường.” Dứt lời, ánh mắt hèn mọn của hắn dán chặt trên ngực Mộ Dung Thụ, trong đầu hình dung ra cảnh tượng đè nàng dưới thân chơi đùa.

Cướp tiền vậy còn muốn cướp luôn người? Mộ Dung Thụ cười lạnh nhìn mấy bọn hắn. Nơi này còn cách phủ Nam Dương Vương khoảng hai khắc lộ trình, vài dặm sau lưng lại có quan binh thường xuyên tuần tra, bọn cướp này từ đâu ra? Chẳng lẽ có người muốn hại nàng? Người có thể to gan lớn mật lợi dụng thủ đoạn như thế này hại nàng là ai?

Mấy nữ nhân trong phủ Nam Dương Vương kia chỉ rành gia đấu, tuyệt đối không chơi trò ám sát! Trước kia lại chưa từng nghe qua trăm dặm quanh kinh thành có cướp. Bây giờ lại xuất hiện ngay trong kinh thành, có vẻ có người muốn đoạt mạng nàng hoặc phá hủy danh tiết của nàng!

Hồng Lăng nghe mấy tên kia nói xong liền run rẩy, nàng có thể bị bắt, bị lưu lạc thành kẻ làm ấm giường nhưng Vương phi sao có thể được?

“Đừng nói là ta, ngay cả vật nhỏ nhất trên xe ngựa các người cũng không động được! Chỉ là vài đứa tiểu tặc không biết trời cao đất rộng lại dám công khai xuất hiện trong kinh thành cướp bóc, không biết gan các người lớn hay là không biết sống chết là gì!” Con người Mộ Dung Thụ tỏa ra một loại hàn khí lạnh thấu xương, ánh mắt mang theo tia máu nhìn tên cầm đầu rồi xẹt qua năm tên còn lại.

Ánh mắt nàng lạnh băng lại đầy uy nghi khiến tên cầm đầu sùng sốt.

Mộ Dung Thụ dời ánh mắt đến tên đang bắt giữ Hồng Lăng, đột nhiên nổi sát khí, nổi giận gầm lên một tiếng: “Buông nàng ra!”

Thân hình tên bắt cóc run lên bần bật, sợ tới mức đánh rơi cả thanh đao.

Đây là một loại áp lực vô hình, nó khiến cho người ta sợ hãi!

Đao rơi xuống đất, kêu 'keng' một tiếng, sắc mặt Hồng Lăng tái nhợt, sau khi bình tĩnh liền nhảy lên xe ngựa, chắn trước Mộ Dung Thu.

Sau khi Hồng Lăng trốn thoát, tên cướp kia mới nhận ra mình sợ một nữ tử đến mức đánh rơi cả đao, hắn nhặt lại đao một lần nữa, nhắm vào Mộ Dung Thu và Hồng Lăng nhưng khi nhìn thấy ánh mắt lạnh lẽo đến bức người của Mộ Dung Thu thì bất giác lùi ra sau mấy bước.

Tên cầm đầu nhìn Mộ Dung Thu, phụ nhân này tuyệt đối không đơn giản! Nếu chỉ là phụ nhân giúp chồng dạy con, sao trên người lại có luồng khí khiến người khác sợ hãi?

“Đến giờ ta vẫn rất tò mò muốn biết sơn trại tròn méo thế nào! Nếu nhóm các người muốn mời ta đến xem thử thì để ta đến đó một phen vậy! Nhưng người nhà của ta từ trước giờ lại có một thói quen nhỏ là nuôi cở độc trên người, bất kể ta ở nơi nào đều có thể tìm được. Ta thật muốn thử xem sơn trại trên núi cao thì bọn họ có tìm ra không nữa! Không chừng ta lại thắng bọn họ thì sao!”

Mộ Dung Thu nhìn bọn chúng, nhếch miệng cười khê, trên trán ngoại trừ mấy phần lệ khí còn có thêm mấy phần tà khí, sau đó dưới ánh mắt kinh ngạc của bọn người kia, nàng nhảy xuống xe ngựa, đi về phía tên cướp vừa nảy định cầm đao đâm nàng.

Tên kia thấy nàng tới gần, liền vô thức lùi ra sau.

Thấy hắn như thế, Mộ Dung Thu vươn tay phải tóm lấy đao của hắn, sau đó cứa vào ngón trỏ tay trái của mình, ngay lập tức máu tươi nhỏ từng giọt, từng giọt.

Không ai biết lúc này trong lòng Mộ Dung Thu đang rất sợ hãi, lòng bàn tay ướt đầm mồ hôi, chỉ mình nàng biết, đây chẳng qua chỉ là đang diễn trò!

Hồng Lăng cắn chặt răng, không dám gọi vì sợ lộ ra thân phận của Mộ Dung Thu. Nàng cũng biết Mộ Dung Thu đang đặt cược cả vào lần này! Tim nàng đập như sấm, nhìn vết thương không ngừng đổ máu của Mộ Dung Thu, hốc mắt Hồng Lăng ửng đỏ, gần như phát khóc.

“Bao nhiêu đây máu chắc hẳn đã đủ rồi, các người tính thời gian dùm ta thử xem, chắc người cũng sắp đến rồi.” Mộ Dung Thu vừa nói vừa nhìn đám người kia, hoàn toàn mặc kệ ngón tay vẫn còn nhỏ máu.

Tên cầm đầu giật mình, quay sang bốn tên kia, “Không phải chỉ là một nữ nhân sao? Thế nào lại có tà khí như thế này!”

“Đại ca, ta từng nghe nói qua về cở độc, máu này có độc, hơn nữa người nuôi cở cũng có thể lần theo mùi máu tươi mà đến đây. Phụ nhân này tuyệt đối không phải là người chúng ta định bắt cóc!” Con mắt dâm dăng bấy giờ không dám nhìn thẳng Mộ Dung Thu, hắn chỉ cảm thấy toàn thân nàng như được bao bọc bằng một luồng tà khí.

Tên cầm đầu nhìn chằm chằm Mộ Dung Thu.

Mộ Dung Thu vẫn giữ được sự bình tĩnh, nhưng tà khí trên trán ngày càng nồng đậm. Lúc này, một chiếc xe ngựa chạy nhanh đến.

Đường nhỏ đã bị bọn họ ngăn hết nên xe ngựa bắt buộc phải dừng lại.

“Quả nhiên có người đến! Đại ca, làm thế nào đây?” Tên áo đen kinh hoảng.

Mộ Dung Thu giật mình, tuy trên mặt không lộ ra biểu tình nào nhưng trong lòng rất hoảng sợ. Nàng vừa mới dùng hết sức diễn một tuồng kịch nếu chỉ vì chuyện này mà bị hủy hoại trong chốc lát, MK! Nàng không cam lòng chết trong tay mấy tên giặc cỏ này!

“Ngũ công tử, đường phía trước bị chặn rồi. Có mấy tên che mặt đe dọa hai nữ tử.” Người đánh xe cung kính bẩm báo với người ngồi trong.

Đột một lúc, phía trong vẫn im phăng phắc. Bỗng nhiên tiếng đàn du dương từ xe ngựa truyền ra.

Tiếng đàn xuyên qua xe ngựa, vang bên tai mọi người, dường như nghe ra tiếng suối chảy róc rách, nhìn thấy non xanh mây phủ lững lờ, gọi cho người ta cảm giác xuất trần và bình thản, bỗng nhiên, tiếng đàn nghịch chuyển, nghe như ngàn vạn kiếm sắc đâm vào tai, sát khí bức người hít thở không thông.

Mộ Dung Thu cau chặt mày nhìn xe ngựa kia, trong lòng không khỏi kinh hoảng. Người trong xe là ai?

Năm tên cướp cũng nghi hoặc về thân phận của người ngồi trong xe ngựa!

“Ngừng đàn ngay! Coi chừng cái mạng chó của người!” Tâm trạng của tên cầm đầu vì tiếng đàn mà trở nên phiền chán, hắn quát to.

Bỗng nhiên, tiếng đàn im bật. Nghe giọng ngang ngược của tên cầm đầu, người đánh xe vẫn không hề sợ hãi, chỉ cười khê: “Hôm nay các người ra đường không coi lịch đi, nếu không muốn xảy ra chuyện thì mau đi.”

“Thật mắc cười!” Tên cầm đầu ngửa đầu cười to mấy tiếng rồi lạnh lùng nói.

“Chuyện này không ổn rồi, đại ca, chúng ta mau chạy thôi. Phụ nhân này một thân tà khí, chắc chắn không phải là người chúng ta muốn tìm, mà người trên xe càng quỷ dị hơn. Đừng tìm thêm chuyện nữa.” Tên bên cạnh lên tiếng khuyên.

Lúc này, cũng có tám con ngựa vừa chạy đến, tất cả đều đứng chỉnh tề phía sau xe ngựa. Trên ngựa cũng là tám hắc y nam tử nhưng không đeo khăn che mặt, bên hông mỗi người đều giắt trường kiếm.

“Ngũ công tử.” Một trong tám người nhìn năm tên cướp che mặt rồi nhất thời nhủ đôi mày kiếm đen sậm, “Tiểu tặc nơi nào, dám to gan chắn đường Triệu gia - Ngũ công tử nhà ta!”

“Triệu gia? Triệu gia nào?” Vài tên cướp ngu ngơ nhìn nhau hỏi.

“Trong thiên hạ, còn có Triệu gia nào nữa! Khánh châu Triệu gia.” Người nọ trả lời, thái độ càng kiêu căng.

Năm tên tiểu tặc nghe vậy liền kinh hoảng.

“Đi, đi mau!” Tên cầm đầu hô to.

“Vậy phụ nhân này?” Một tiểu tặc hỏi.

“Bảo toàn mệnh quan trọng hơn! Ngàn lượng bạc kia xem như bỏ.” Tên cầm đầu hô to, dẫn đầu năm con ngựa tháo chạy.

Triệu gia? Thanh danh vang dội – Khánh châu Triệu gia, là đệ nhất danh môn vọng tộc tại Đại Hoa triều? Trăm năm trước, tộc này đã có mấy vị làm quan, là nhà mẹ đẻ của ba vị hoàng hậu và bốn vị tể tướng. Mặc dù từ năm mươi năm trước, đã không còn người nào trong tộc tham gia vào quan trường nhưng uy tín hai, ba trăm nay vẫn chấn động tứ phương, gia tộc vẫn hùng mạnh như cũ. Mà vị Ngũ công tử chủ trì gia tộc này chính là nhân vật tiêu biểu nhất, không những diện mạo tựa thần tiên mà ngay cả tư thế, khí chất cũng như thần tiên hạ phàm, làm điên đảo không biết nữ nhân mà kẻ. (*nhai com_phụt* nam phụ xuất hiện nhanh thế...)

Nhìn bụi mù mịt trước mắt, mày Mộ Dung Thu càng nhíu chặt hơn.

Nàng có thể xác định, năm người kia đến vì nàng! Nhưng rốt cuộc là do ai sai khiến? Nếu không phải là Thẩm trắc phi và ba vị phu nhân kia thì là ai? Thẩm Quý phi? Nàng âm thầm phủ nhận suy nghĩ của mình.

Đây không phải lúc suy nghĩ những chuyện này, nàng phải lập tức hồi phủ gặp Vũ Văn Mặc! Nàng cúi đầu nhìn vết thương trên ngón tay trở, cười mỉa mai. Nếu biết sớm có một đại nhân vật xuất hiện, nàng cần gì phải tự hủy hình tượng đi diễn trò chứ?

Hồng Lăng vừa thấy bọn cướp bỏ chạy liền khóc to chạy về phía Mộ Dung Thu, vội lấy khăn tay băng bó cho nàng, “Làm sao bây giờ? Vết thương lớn quá!”

“Không sao.” Mộ Dung Thu nhàn nhạt trả lời.

Mã phu lúc này đã sợ đến choáng váng, nhìn thấy bọn cướp đi rồi mới dám kinh hô: “Ban ngày ban mặt, ngay trong kinh thành, sao lại có cướp?”

Lúc này, có một người nhảy từ trên xe ngựa xuống.

Nghe tiếng động, mấy người Mộ Dung Thu nhìn sang.

Nam tử này tuấn mỹ như ngọc, hai mắt đen huyền, mi mày như họa, khí chất cao nhã thần bí, phảng phất như hàn băng ngàn năm không tan trên núi, cũng giống như nước trong hàn đàm, sâu không thấy đáy, càng nhìn càng thần bí. (nam phụ này có thể làm hài lòng các nàng không...)

Hắn mỉm cười nhìn Mộ Dung Thu, thấy nàng vẫn bình tĩnh như thường thì hắn khẽ nhếch mày, nhìn thấy kiểu vấn tóc liền biết nàng đã có phu quân, một chút kinh ngạc liền xẹt qua trong đáy mắt, hắn gật đầu nói: “Sợ rằng có người vùng tiền hãm hại phu nhân.”

“Tạ Ngũ công tử nhắc nhở.” Mặc dù kiếp trước Mộ Dung Thu đã gặp không ít đàn ông đẹp trai nhưng nam tử trước mắt này lại có nét mặt, thân thể bức người khiến Mộ Dung Thu hơi nhíu mày, thờ ơ nhìn hắn rồi gật đầu nói cảm ơn.

Triệu Sơ vuốt cằm, ôn hòa cười khẽ. “Không cần nói cảm ơn. Chỉ là đứng dịp mà thôi.”

Thân hình Hồng Lăng chấn động, đây chính là Triệu Sơ - Triệu ngũ công tử? Người mà ba tuổi đã ngâm thơ, năm tuổi bình thơ, tám tuổi đã đọc thuộc lòng binh pháp? Người mà Hoàng Thượng nhiều lần đã mời vào triều làm quan, thậm chí dành sẵn chức vị Tể tướng cho thế mà vẫn bị người cự tuyệt, đây Triệu sơ - Triệu Ngũ công tử? Nhân vật như thế này thì Hồng Lăng chưa bao giờ nghĩ có thể tận mắt thấy, lại nhớ đến tiếng đàn vừa rồi, nàng lại có cảm giác mình đang chìm trong mộng vậy.

Mộ Dung Thu nhướng mày, nàng cảm thấy nụ cười của nam tử này có gì đó mà nàng không nắm bắt được, tựa như mây phiêu đảng trên bầu trời, không cách nào chạm tới. Chỉ là một người xa lạ, không cần phải bận tâm quá nhiều, nghĩ vậy nàng liền ra lệnh cho Hồng Lăng: “Lên ngựa hồi phủ.”

“Vâng.” Hồng Lăng thu hồi ánh mắt.

Hai người lên xe ngựa. Mộ Dung Thu không quay đầu lại nhưng Hồng Lăng lại không nhịn được liếc nhìn về phía Triệu Sơ. Lúc này nụ cười ôn hòa trên môi của hắn đã biến mất, ngược lại hai mắt hắn trầm tĩnh như nước nhìn theo xe ngựa của bọn họ.

Mã phu đã không hoàn thành chức trách một lần, không bảo vệ được chủ tử. Bây giờ chủ tử bình an, dĩ nhiên hắn liền thờ phào nhẹ nhõm, phục hồi tinh thần, lập tức ra roi thúc ngựa đi mau.

Bụi đất tung bay, xe ngựa biến mất trong ánh mắt trầm tĩnh của Triệu Sơ.

“Kinh thành này giờ loạn hết rồi, dưới chân thiên tử mà cũng có cướp! Không thể tưởng tượng, không thể tưởng tượng.” Xa phu ngồi trên xe rung đùi đắc ý nói với Triệu Sơ.

Triệu Sơ nhếch môi cười tuyệt mỹ: “Nàng này đối mặt với tình huống nguy hiểm như vậy mà vẫn bình tĩnh, phản ứng lại nhạy bén, nữ nhân như vậy thực khó gặp. Bất quá... Chỉ là không biết nàng có thể lúc nào cũng tỉnh táo như thế để sống sót hay không đây.”

Người có thể thuê vài tên cướp hành động ngay trong kinh thành tuyệt đối không phải là người đơn giản!

...

Trên xe ngựa, Hiên nhi nằm trong lòng Mộ Dung Thu, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, hai bàn tay nhỏ xíu giữ chặt Mộ Dung Thu, “Mẫu thân, Hiên nhi không thể mất người được! Mấy người kia đều là người xấu, người xấu! Đồ xấu xa, đợi Hiên nhi lớn lên sẽ cho bọn họ biết tay!”

Mộ Dung Thu mỉm cười, cảnh tượng vừa rồi chắc đã làm bé sợ, may mà bé nghe lời chỉ ngồi trong xe ngựa không ra ngoài. “Hiên nhi đừng sợ nữa, mẫu thân không sao đâu.”

“Vương phi, bọn người này xuất hiện rất bất thường, dường như đã tính sẵn lộ tuyến, cố ý chờ chúng ta tại đây.” Hồng Lăng trầm giọng nói.

“Không cần lo lắng.” Mộ Dung Thu khép hờ mắt, ánh mắt lạnh lùng, một màn vừa rồi vẫn khiến nàng sợ đến giờ. Rốt cuộc là ai muốn hại nàng?

Đến trước cửa vương phủ, Mộ Dung Thu ra lệnh cho mã phu không được tiết lộ việc này cho bất kỳ ai. Dù sao thân trong trạch viện, dù cho thanh danh nàng xấu hay tốt thì cũng phải bảo vệ nó. Việc đối mặt với bọn cướp cũng đã đủ cho người khác lời ra tiếng vào.

Quay lại Mai viên, Mộ Dung Thu sai Vân Mai đưa Hiên nhi đi nghỉ ngơi, đồng thời cũng cho Hồng Lăng đi nghỉ, còn bản thân cùng Thu Cúc đến thư phòng của Vũ Văn Mặc.

“Thỉnh Vương phi chờ. Để nô tì thông truyền một tiếng.” Nha hoàn Thúy Hồng bị giảm cấp bậc, nha hoàn Tri Thu liền được nâng lên Đại nha hoàn, nhìn qua nàng là một người hành động ôn hòa, biết thân biết phận, đối xử rất cung kính với Mộ Dung Thu.

Tri Thu vào thư phòng một lát rồi quay lại, cúi người trước Mộ Dung Thu: “Vương phi, mời.”

Đây là lần thứ hai nàng đến thư phòng của Vũ Văn Mặc, do lần đó có mặt Vũ Văn Hạo nên nàng chưa quan sát kỹ nơi này, lần này Mộ Dung Thu liếc nhìn một vòng quanh phòng, hai bên phòng bài trí rất đơn giản, một dãy kệ đầy ắp sách được đóng trên bức tường sau lưng Vũ Văn Mặc!

Mà lúc này, trong thư phòng không chỉ có một mình Vũ Văn Mặc, còn có thêm Thẩm trắc phi.

“Gia, áo choàng này là do Nhu nhi tự tay may, mấy ngày nữa có thể che gió che mưa cho người rồi.” Giọng nói nhu hòa của Thẩm trắc phi vang lên, ánh mắt nàng ấm áp nhìn Vũ Văn Mặc, hình như không có phát hiện sự có mặt của Mộ Dung Thu.

Vũ Văn Mặc gật đầu, “Ừ, tay nghề của Nhu nhi ngày càng tốt.”

Thẩm trắc phi nghe hân khen, nụ cười trên môi lại càng thêm tươi, nàng cũng âm thầm yên tâm, qua hành động lần này nhất định có thể quét sạch tất cả bất mãn của hân đối với nàng. Dù sao thì từ trước cho đến giờ, nàng vẫn không hy vọng hân mang nàng đặt ở vị trí quan trọng nhất trong lòng.

“Thần thiếp gặp qua Vương gia.” Mộ Dung Thu phúc thân hành lễ với Vũ Văn Mặc.

Vũ Văn Mặc nhìn qua, khi thấy Mộ Dung Thu thì trong đáy mắt liền hiện lên một tia sáng phức tạp, “Không cần đa lễ.”

“Muội gặp qua tỷ tỷ.” Thẩm trắc phi hành lễ với Mộ Dung Thu.

Mộ Dung Thu mỉm cười, gật đầu. Nhìn lướt qua tấm áo choàng do Thẩm trắc phi tự tay may cho Vũ Văn Mặc, nàng không thể không công nhận tay nghề của nàng ta quả thật rất cao đi, so ra thì mấy cái hà bao mà nàng thêu thật giống đồ cho con nít.

Thẩm trắc phi tự hỏi: tại sao Mộ Dung Thu lại chủ động đến thư phòng? Đến gặp Vũ Văn Mặc có chuyện gì?

Vũ Văn Mặc có chút kinh ngạc khi thấy Mộ Dung Thu đến tìm mình, dạo gần đây, Mộ Dung Thu rất ít khi chủ động đến tìm hân.

“Thần thiếp gặp gia có việc cần thương lượng, mong gia mời hết mọi người ra khỏi phòng.” Mộ Dung Thu nhìn Vũ Văn Mặc, trầm giọng nói.

Nghe vậy, Thẩm trắc phi cau chặt mày, Mộ Dung Thu này đang định giờ trò gì? Nàng vất vả lắm mới tìm được lý do là mang áo choàng vừa thêu xong tới gặp Vũ Văn Mặc để lấy lòng hân, khiến hân quên đi bất mãn đối với việc nàng làm ở hoàng cung, nhưng bây giờ Mộ Dung Thu lại đến, rõ ràng không có lòng tốt.

Nhưng nàng lại không thể tỏ thái độ căm ghét Mộ Dung Thu được nên chỉ có thể mỉm cười nhìn Mộ Dung Thu nói: “Tỷ tỷ, muội chẳng phải là người ngoài, có lời gì mà không thể nói trước mặt muội được chứ?”

Mộ Dung Thụ nhàn nhạt trả lời: “Không dám làm trễ nãi thời gian quý giá của Thảm trắc phi, dù sao trong phủ vẫn còn nhiều chuyện quan trọng cần xử lý.”

Thảm trắc phi kinh ngạc nhìn Mộ Dung Thụ, trong quá khứ, tuy là hai người có tranh phong tương đối, nhưng chưa bao giờ thể hiện rõ trong lời nói như thế!

Vũ Văn Mặc hơi nhíu mày, con người tối sầm lại, nhìn Thảm trắc phi nói: “Nhu nhi lui ra đi.”

“Vâng.” Thảm trắc phi ôn nhu đáp.

Đối với lời nói của Vũ Văn Mặc, từ trước đến giờ nàng vẫn luôn nghe theo. Tuy nàng cực kỳ, cực kỳ muốn ở lại thư phòng để xem là Mộ Dung Thụ muốn giờ trò gì nhưng nàng không thể để Vũ Văn Mặc phiền chán.

Lúc rời đi, khi lướt qua Mộ Dung Thụ, Thảm trắc phi dừng lại, mặc dù trong lòng có hận, nhưng vẫn phúc thần hành lễ theo đúng phép tắc. “Muội cáo lui.”

Mộ Dung Thụ mỉm cười gật đầu.

Thảm trắc phi cắn răng rời đi.

“Nói đi, gặp bản Vương có chuyện gì?” Vũ Văn Mặc trầm giọng hỏi. Mộ Dung Thụ chủ động tới gặp hẳn nhất định là chuyện quan trọng. Nếu không... Con người khế lóe, nếu không nàng tuyệt đối sẽ không chủ động gặp hẳn.

Mộ Dung Thụ gật đầu, nói ngay: “Hôm nay thần thiếp đi đến Liễu phủ, trên đường về vương phủ thì gặp phải năm tên cướp. May mà có Khánh châu Triệu Ngũ công tử ngẫu nhiên đi qua cứu lại một mạng cho thần thiếp! Sau khi xem xét thì thần thiếp chắc chắn là năm tên này đến là vì thần thiếp. Nhưng, nơi này là kinh thành ở dưới chân thiên tử, tại sao lại có thể xuất hiện cướp? Đây thật là chuyện chưa từng xảy ra.” Chỉ có vài câu đơn giản mà nàng đã tường thuật xong một màn kinh hồn lúc này.

Nghe vậy, sắc mặt Vũ Văn Mặc trầm xuống, khuôn mặt hẳn càng thêm lạnh, giống như hàn băng vạn năm, hàn khí của hắn gần như đóng băng cả thư phòng, ngay cả cây bút trên tay cũng bị hắn bẻ gãy. Mộ Dung Thụ nhìn thấy rõ là mu bàn tay hắn nổi gân xanh chẳng chịt, ánh mắt hắn nhìn từ gương mặt đến chân Mộ Dung Thụ, cuối cùng tia lạnh thấu xương trong mắt hắn cũng dần biến mất.

“Việc này bản Vương đã biết. Nàng lui ra đi.” Giọng nói của Vũ Văn Mặc nghe qua phảng phất như đang cực lực kèm chế, phá lệ trầm thấp, lạnh như băng.

Mộ Dung Thụ vốn muốn hỏi hắn là có biết người nào gây ra không, nhưng khi nhìn đến bộ dáng của hắn thì nàng biết nhất định hắn đã đoán được ai hãm hại nàng! Nhưng dĩ nhiên là hắn không muốn nói cho nàng biết. Nàng cũng không hỏi nhiều, xoay người liền rời đi.

Trên đường về Mai viên, Mộ Dung Thụ trầm tư.

Ai có bản lĩnh chọc giận Vũ Văn Mặc như vậy, hơn nữa lại có khả năng hại nàng?

Đến khi đến trước cửa phòng nàng, trước mắt bỗng nhiên một ánh sáng lóe qua.

Thân ảnh vàng chói, ánh mắt nhìn như nhu hòa nhưng lại khiến người ta sợ hãi... Hoàng Thượng?

Mộ Dung Thụ cau mày càng chặt, có khả năng? Xem ra việc này tuyệt đối không phải đơn giản như trong tưởng tượng của nàng! Sau này, nàng nhất định phải cẩn thận hơn mới được.

“Bẩm Vương phi, Thảm trắc phi, Đại phu nhân, Nhị phu nhân cùng Tứ phu nhân đang chờ Vương phi ở nhà kè.” Thanh Bình từ hướng khác đi đến, sau khi hành lễ thì bẩm báo với Mộ Dung Thụ.

“Sao lại đi chung thế kia?” Mộ Dung Thụ khẽ cau mày, trầm tư hỏi. Hôm nay đã xảy ra quá nhiều chuyện, nàng vốn định nghỉ ngơi một chút, ai ngờ đám nữ nhân này lại tới cửa.

Thanh Bình trả lời: “Nghe nói Đỗ phủ - nhà mẹ đẻ của Đại phu nhân có một đạo trưởng đạo hạnh cao thâm đến, đã làm phép xua quỷ, bảo vệ bình an trong Trúc viên và Bắc uyển xong xuôi. Hôm nay Vương phi xuất phủ, hồi phủ xong lại đi gặp Vương gia, cho nên mới đến Mai viên cuối cùng, bọn họ đã chờ hơn nửa canh giờ rồi.”

“Hả?” Mày của Mộ Dung Thụ liền giãn ra, khóe miệng cong lên, mấy người các nàng lại có trò quý quái gì nữa đây? Xua quỷ, bảo vệ bình an? Hôm qua Thảm trắc phi còn cố ý nhắc trước mặt Vũ Văn Mặc, có sự phê chuẩn của Vũ Văn Mặc cho dù nàng không muốn, Thảm trắc phi nhất định sẽ lấy Vũ Văn Mặc ra để áp chế nàng.

Tạm thời cứ đi xem thử! Thật muốn biết mấy người các nàng muốn chơi trò gì.

Trong nhà kè, bốn nữ nhân trò chuyện với nhau thật vui vẻ. Đại phu nhân không tiếc lời khen ngợi Thảm trắc phi khiến Thảm trắc phi che miệng cười không ngừng.

Nhị phu nhân cũng để thua kém Đại phu nhân, hễ có cơ hội liền chen miệng vào.

Tứ phu nhân không biết thế nào, phản ứng nhàn nhạt, có vẻ như cố gắng giữ khoảng cách.

Khi Mộ Dung Thụ đi đến nhà kẻ, cả bốn người đồng loạt đứng dậy, “Muội muội (nô tì) gặp qua Vương phi.”

Thẩm trắc phi hành lễ chu đáo đến cực điểm, có thể nói là tìm không ra bất kỳ sai sót nào, cứ như việc Mộ Dung Thụ ở trong thư phòng làm nàng cảm hận như hề tồn tại vậy. “Tỷ vừa từ chỗ gia về liền đến đây sao?”

Nhắc tới Vũ Văn Mặc, ba vị phu nhân kia ánh mắt sáng rực nhìn Mộ Dung Thụ. Ba người các nàng đã lâu lắm vẫn chưa nhìn thấy Vương gia. Huống hồ thư phòng đầu phải là nơi mà ba người các nàng có thể tự ý đến! Nên với việc Mộ Dung Thụ ở trong thư phòng thì không khỏi hâm mộ, ghen ghét Mộ Dung Thụ.

Mộ Dung Thụ gật đầu cười nói: “Ừ.” Rồi đi ngang qua bốn người, đến thẳng ghế chủ vị ngồi.

“Hôm qua muội đã nhắc qua với Vương gia là sẽ có một đạo sĩ đạo hạnh cao thâm đến phủ làm phép cầu bình an trong phủ, muội cứ ngỡ là phải hai ngày sau người mới đến được nhưng không ngờ hôm nay đã đến rồi. Viện của muội và ba vị phu nhân cũng đã làm phép xong nên mới nhanh đến Mai viên.” Thẩm trắc phi nhìn Mộ Dung Thụ, nhu hòa nói.

“Đạo sĩ kia mời từ nhà Đại phu nhân, có đạo hạnh rất cao, nghe nói rất khó mời. Hôm nay vất vả lắm đạo trưởng mới có chút thời gian liền vội đến vương phủ.” Tứ phu nhân tươi cười nói với Mộ Dung Thụ, nhìn kỹ sẽ thấy có mấy phần lấy lòng trong đó.

Đại phu nhân cùng Nhị phu nhân khó hiểu nhìn Tứ phu nhân. Từ khi nào thì Tứ phu nhân lại làm trò như thế? Lại dè dặt lấy lòng Vương phi?

“Đúng như thế, vậy mới đáng quý! Lúc này tỷ đã quay lại, cũng nên mời đạo sĩ đang chờ ở ngoài vào viện làm phép đi thôi, kéo lại lỡ giờ lành.” Thẩm trắc phi vội nói, mắt nhìn chăm chăm phản ứng của Mộ Dung Thụ.

Mộ Dung Thụ âm thầm quan sát thần sắc của các nàng, mỉm cười nhìn bốn người, nói: “Viện của bản Vương phi chẳng lẽ lại có thể dễ dàng cho nam tử bên ngoài vào? Nếu phải vào viện mới thì phép được thì không hợp lý cho lắm.”

Thẩm trắc phi cùng Đại phu nhân đều cau mày. Sao Mộ Dung Thụ lại có thể suy nghĩ ra nhiều điều để phản bác như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64

“Vương phi, vị đạo sĩ này không phải nam tử bình thường, ngài là người tu hành, đương nhiên không giống với các nam tử khác. Huống chi, trong phủ lại xảy ra nhiều sự tình như vậy, nhất định là do ma quỷ tác quái, cho nên cần phải nhờ vị đạo sĩ ra tay làm phép, mới có thể được bình an.” Đại phu nhân vội đứng dậy, gương mặt xinh đẹp toát lên vẻ quan tâm, cực kì nhẫn nại khuyên nhủ Mộ Dung Thụ.

Mộ Dung Thụ mỉm cười nhìn nàng ta, “Ô?” Rồi lại nhìn lướt qua Thẩm trắc phi, “Đạo sĩ đã vào làm phép cho Trúc viên của Thẩm trắc phi?”

Thẩm trắc phi sừng sốt, dĩ nhiên là nàng không cho phép! Làm gì có nữ nhân nào đồng ý cho phép một nam tử xa lạ bước vào viện của mình? Huống hồ nơi này là phủ Nam Dương Vương, tai mắt nhiều như thế, làm sao nàng dám! “Dạ, không có.”

“Đại phu nhân làm như vậy là không đúng, không phải bản Vương phi không nhận lòng tốt của người, tuy trong lòng người suy nghĩ cho bản Vương phi, muốn làm chuyện tốt cho ta để ta có thể được bình an nhưng ta... Thẩm trắc phi và người đều hầu hạ cho Vương gia, vậy sao chỉ có mình ta được hưởng chuyện tốt thế này? Bản Vương phi không gấp, các người cứ để đạo sĩ đến Trúc viên rồi đến Bắc uyển làm phép trước đi, Mai viên để sau cùng, bây giờ bản Vương phi hơi mệt, không thoải mái lắm.” Mộ Dung Thụ lắc đầu, nhìn Đại phu nhân nói.

Dứt lời, nàng xoa xoa trán vò như không được khoẻ, giống như chuẩn bị rồi đi nghỉ ngơi. Đại phu nhân nghe vậy, trong lòng càng thêm khẩn trương. Bây giờ đã là lúc nào? Nếu để đạo sĩ đến Trúc viên rồi lại sang Bắc uyển làm phép xong thì trời đã tối, hơn nữa bọn họ cũng không thể cho phép vị đạo sĩ đó tiến vào hậu viện được! Mộ Dung Thụ này sao lại khó chơi như vậy chứ?

“Vương phi... Chuyện này?”

Nhị phu nhân và Tứ phu nhân cũng không hòa theo, tuy các nàng hiểu rõ ý đồ của Đại phu nhân nhưng kêu hai nàng chưa chuẩn bị gì mà đã xuống tay với Vương phi thì các nàng phải cân nhắc lại. Dù sao bây giờ cứ ngồi xem tình hình trước cũng không có hại gì.

Mộ Dung Thụ nhíu mày nói: “Đại phu nhân có ý kiến gì?”

“Nếu đạo sĩ đã đến Mai viên thì cứ để ngài làm phép ở đây trước rồi mới đến Trúc viên và Bắc uyển?” Tuy trong lòng Đại phu nhân lo lắng nhưng trên

mặt vẫn giữ nguyên nét tươi cười.

“Đại phu nhân nói cũng có lý. Nếu đạo sĩ đã tới đây thì cũng không nên để ngài đi tới đi lui khiến người khác để ý. Cứ để đạo sĩ làm phép ở chỗ tỷ trước, sau này có dịp lại mời ngài đến từng tiểu viện làm phép.” Thảm trắc phi tiếp lời của Đại phu nhân, nhất quyết không để cho Mộ Dung Thụ có cơ hội cự tuyệt.

Mộ Dung Thụ nghe vậy, vờ như chuyện này cũng hợp lý, liền gật đầu nói: “Cũng tốt, vậy cứ cho đạo sĩ làm phép bên ngoài Mai viên đi.”

Thảm trắc phi và các vị phu nhân cùng thở phào nhẹ nhõm.

Sau đó, một đoàn người cùng nhau đến bên ngoài Mai viên, nhìn đạo sĩ đứng trước cửa, y phục chỉnh tề làm phép, tay vung kiếm gỗ, miệng lầm bầm đọc chú, mũi kiếm liên xuất hiện một luồng lửa đỏ, đạo sĩ bước lên vài bước rồi quất lớn, sau đó dán bùa trước cửa Mai viên.

Việc làm phép kéo dài được nửa canh giờ thì đạo sĩ ngừng tay, nhưng bỗng nhiên, ông bước đến cửa viện, nhíu mày nhìn chằm chằm vào trong Mai viên. Thảm trắc phi liền liếc mắt ra hiệu cho Đại phu nhân, nàng ta lập tức tiến lên hỏi: “Đạo sĩ, có chuyện gì sao?”

Đạo sĩ nghe hỏi, liền cau chặt mày nói: “Trong viện này có ma quỷ tác quái! Nếu không mau chóng trừ khử, chỉ sợ trong phủ sẽ có tai họa giáng xuống! Không phải bản đạo cố tình nói quá nhưng yêu quái này pháp thuật cường đại, không thể xem thường.”

“Cái gì?” Mặc kệ là thật hay giả thì đám người Thảm trắc phi cũng đều kinh hô.

Mộ Dung Thụ thân nhiên nhìn lướt qua đạo sĩ rồi lại nhìn phản ứng của đám người Thảm trắc phi, khóe miệng khẽ nhếch, nhìn không ra là đang cười hay khinh miệt.

“Vương phi, nô tì cảm thấy tên đạo sĩ này đang nói năng bậy bạ.” Thu Cúc bước đến nói thầm vào tai Mộ Dung Thụ, ở Mai viên lâu như vậy mà nàng cũng chưa từng thấy qua ma quỷ, đạo sĩ kia lại dám khẳng định nói thế, thật khiến người ta không khỏi nghi ngờ.

Đại phu nhân quay đầu nhìn lướt qua Mộ Dung Thụ, rồi lại hỏi: “Vậy phải làm sao bây giờ?”

Đạo sĩ trầm mặc nửa khắc, sau đó cầm lấy một vật rồi nói: “Dùng vật này truy quỷ, nhưng nếu chỉ đứng ở ngoài cửa thì cho dù đạo hạnh của bản đạo có cao thâm đến mấy cũng đành thất thủ.” Ý trong lời của ông chính là muốn vào trong tìm kiếm.

Thảm trắc phi quay đầu nhìn Mộ Dung Thụ nói: “Vương phi, chuyện này phải làm sao đây? Nếu không diệt được quỷ, vậy tai họa sẽ giáng xuống vương phủ.”

Việc đã đến nước này thì làm sao Mộ Dung Thụ còn có thể từ chối?

“Thu Cúc, ngươi mời Vương gia đến đây. Nếu Vương gia không có ở đây, bản Vương phi là nữ nhân, sao lại có thể cho phép một nam tử bước vào viện” Mộ Dung Thụ trầm giọng phân phó.

Thu Cúc đáp: “Vâng ạ.”

“Tỷ muội chúng ta đều ở đây, tỷ sợ gì chứ? Hơn nữa, trong viện luôn có rất nhiều hạ nhân mà. Vương gia đang rất bận rộn, chúng ta sao lại vì mấy chuyện nhỏ nhặt như vậy mà làm phiền đến người?” Thảm trắc phi đến trước mặt Mộ Dung Thụ, sau đó nhìn Thu Cúc phát tay, ý bảo nàng không cần đi.

Thu Cúc thấy mà như không hiểu, vẫn đi về phía thư phòng của Vũ Văn Mặc.

Mộ Dung Thụ gật đầu, liền gọi Thu Cúc, “Thu Cúc, đợi đã. Để bản Vương phi hỏi vị đạo sĩ này chuyện gì xảy ra.”

Vị đạo sĩ nghe vậy liền cúi đầu hướng Mộ Dung Thụ nói: “Hồi Vương phi, bản đạo khẳng định trong Mai viên có quỷ.”

“Thật sao? Tuy nhiên, bản Vương phi lại có chút không hiểu, ngươi cứ luôn miệng bảo con quỷ này rất mạnh, vậy ngươi có thể nói cho ta biết nó mạnh đến mức nào và vì sao nó lại xuất hiện trong Mai viên? Ngoài ra, bản Vương phi còn có một thắc mắc đó là con quỷ đó là thứ gì?” Mộ Dung Thụ hỏi.

“Ma quỷ là vô hình, mắt người thường không thể nhìn thấy được, trừ mắt của pháp sư! Nó chỉ xuất hiện và tác quái vào ban đêm, bản đạo cần phải bắt nó lại để nó không còn tác quái được nữa.” Đạo sĩ trầm giọng trả lời.

Thảm trắc phi cau mày nói: “Đáng sợ vậy sao!”

“Xem ra phải làm phiền đạo sĩ kiểm tra một lượt bên ngoài Mai Viên.” Đại phu nhân nhìn lướt qua Mộ Dung Thụ đang đứng ở phía sau, sợ hãi nói.

Lúc này Nhị phu nhân mới lên tiếng: “Đạo sĩ này có thể tin tưởng được không?”

Đạo sĩ nghe vậy thì có vẻ không vui nói: “Nếu đã nghi ngờ bản đạo thì còn mời bản đạo đến làm gì? Nếu đã không tin, bản đạo lập tức rời khỏi đây.” Dứt lời, ông liền chuẩn bị thu dọn rồi đi.

Đại phu nhân trừng mắt, liếc Nhị phu nhân, sao lại có Trình Giáo Kim* thế này! Nàng vội ra dấu cho nha hoàn giữ vị đạo sĩ kia lại, còn bản thân thì

khuyến giải: “Đạo trưởng đừng tức giận, việc này ngoài ngài ra chỉ sợ không ai có thể làm được.” Đại phu nhân dùng sức tăng bốc ông.

* : Trình Giáo Kim

Quả nhiên, đạo sĩ dùng thu dọn, mặt vênh lên nói: “Đại phu nhân nói cũng đúng, đạo sĩ trong kinh thành nhiều nhưng có ai có được đạo hạnh cao hơn bản đạo.”

Mộ Dung Thu thân nhiên nhìn bọn họ diễn trò.

“Chẳng lẽ vào trong viện là cách duy nhất?” Đại phu nhân hỏi.

Đạo sĩ gật đầu, khẳng định nói: “Chỉ cần để bản đạo đi một vòng trong viện thì nhất định sẽ tóm được con quý kia.”

“Vương phi, hay là chúng ta cứ để đạo sĩ vòng trong Mai viên thu thập con quý để tránh cho vương phủ gặp phải đại họa. Vương phi, trong lúc này an nguy của vương phủ phải được đặt lên hàng đầu.” Đại phu nhân lo lắng, năn nỉ Mộ Dung Thu.

Mộ Dung Thu nghe vậy, thở dài một hơi nói: “Haizz.. Sợ rằng không thể. Nếu thật sự có tai họa giáng xuống...” Nàng ngẩng đầu nhìn Đại phu nhân và Thảm trắc phi rồi nói tiếp: “Bản Vương phi thật khó tránh tội. Thế nhưng, từ xưa tới nay, luôn lấy phu là trời, mà bản Vương phi là chủ mẫu trong vương phủ, dĩ nhiên không thể để cho một nam tử xa lạ dễ dàng bước vào viện như vậy, nếu không vương phủ chưa gặp tai họa thì bản Vương phi đã bị người ta nói là không tuân thủ nữ tắc, dám cả gan cho nam tử xa lạ bước vào viện, nếu vậy thì danh dự của bản Vương phi làm sao mà giữ được đây? Vậy không phải đã làm cho Vương gia thất vọng?”

Đám người Thảm trắc phi lo lắng nhìn Mộ Dung Thu, nghe được mấy câu cuối cùng của nàng đều than thầm trong lòng. Nói như vậy là dù thế nào thì Mộ Dung Thu cũng sẽ không cho phép đạo sĩ bước vào viện. Thật ra, các nàng chỉ muốn lợi dụng chuyện mà quý đề tạo có cho đạo sĩ vào trong Mai viên vì hai mục đích, thứ nhất, gieo tiếng xấu cho Mộ Dung Thu để Vương gia này sinh lòng nghi ngờ, sau này sẽ lạnh nhạt, xa cách với nàng hơn, thứ hai, dấn dầy bùa trong Mai viên sau đó mượn miệng đạo sĩ trong vòng một năm không thể có dương khí, nam nhân không thể bước chân vào Mai viên nữa bước, như thế thì trong vòng một năm này, Vương gia sẽ không thể đến Mai viên, Thảm trắc phi sẽ sử dụng tất cả mọi cách để mang thai, rồi dùng cái thai để ép Vương gia cho nàng lên làm bình thê.

Nhưng Mộ Dung Thu lại không chịu hợp tác.

Tứ phu nhân nghe được ý ngôn của Mộ Dung Thu, lập tức tiến lên nói: “Vương phi nói rất có đạo lý, nếu việc cho phép đạo sĩ vào viện bị người ngoài biết nhất định sẽ đồn đãi lung tung, làm tổn hại danh dự của Vương phi, Vương gia nhất định sẽ trách tội.”

Mộ Dung Thu gật đầu, “Tứ phu nhân nói rất có lý, nếu đạo sĩ phải vào viện mới trục được quý được thì bản Vương phi đành mời ngài ra về, Thảm trắc phi và Đại phu nhân cũng đừng quá lo lắng, bản Vương phi nghe nói ngoài thành vẫn có vài vị đạo sĩ không cần vào trong viện, chỉ cần làm phép ngoài cửa là đã có thể bắt quý. Vị đạo sĩ này cứ khẳng khái là phải vào viện của ta thì mới có thể bắt được quý, thật khiến cho bản Vương phi nghi ngờ về đạo hạnh của hắn.”

Dứt lời, Mộ Dung Thu nhìn Tứ phu nhân, lúc này nàng ta lựa chọn đứng về phía nàng, tức là đã tỏ rõ chính kiến của mình, nàng đã nghiêng về phía nàng, so với Nhị phu nhân thì Tứ phu nhân này thông minh hơn nhiều.

Sau đó, nàng nhú mày nói tiếp: “Tên đạo sĩ này cứ đòi vào hậu viện làm phép khiến bản Vương phi nghi ngờ đạo sĩ này có tâm địa bất chính! Vì với đạo hạnh nhiều năm như đạo sĩ đây mà ngay cả đạo lý hành lễ cơ bản mà cũng không biết thì không thể chấp nhận được, nếu lúc trước, mỗi lần đến nhà nào làm phép, hắn ta cũng đòi xông vào hậu viện thì sợ rằng lúc này hắn phải đã ở trong Ứng Thiên phủ.”

Đại phu nhân nhú mày, không ngờ là Mộ Dung Thu lại đề nghị tìm đạo sĩ khác! Như vậy làm sao được! Dù sao đạo sĩ này cũng đã nhận tiền của các nàng rồi.

Vị đạo sĩ kia đi không được mà ở cũng không xong.

Những lời nói của Mộ Dung Thu đã làm cho suy nghĩ của Đại phu nhân rối tung cả lên.

Ngược lại, Thảm trắc phi lại rất bình tĩnh, nàng nhìn Mộ Dung Thu cười nói: “Tỷ nói rất có lý. Là vừa rồi muội suy nghĩ không chu toàn, cho nên mới đồng ý cho đạo sĩ đi vào. Thật ra đây là lần đầu tiên đạo sĩ đến vương phủ làm phép cho nên có chút khẩn trương, chỉ sợ mình làm việc không chu đáo sẽ bị gia chủ trách cứ.”

“Chẳng qua là đạo sĩ một lòng muốn bắt quý nên mới nôn nóng như thế, trước đây ngài cũng đã từng đứng trước cửa nhà nô tỳ trừ quỷ.” Đại phu nhân vội vàng biện hộ, may mà Thảm trắc phi phản ứng nhanh, nếu không chắc chắn tên đạo sĩ này sẽ bị đuổi cô ra khỏi vương phủ, thậm chí còn bị Mộ Dung Thu giải đến Ứng Thiên phủ, nói không chừng đến lúc đó tên đạo sĩ này sẽ quay lại cắn nàng. Nàng đưa mắt ra hiệu cho đạo sĩ, ý bảo hắn làm phép bên ngoài viện.

Đạo sĩ sầm mặt, nếu những lời của Vương phi truyền ra ngoài sẽ ảnh hưởng đến bát com của hắn! Nên dù trong lòng không tình nguyện thì hắn vẫn phải gật đầu trả lời: “Bẩm Vương phi, bản đạo có thể làm phép bên ngoài ở ngoài viện để bắt con quý đó. Thế nhưng, con quý này không phải là một con quý bình thường mà nó còn có sát khí, vì tránh trong quá trình làm phép xảy ra bất trắc nên bản đạo mới nhất quyết xin vào trong Mai Viên. Bây giờ làm phép ở bên ngoài thì sợ rằng sẽ mất nhiều thời gian hơn một chút mới có thể bắt được con quý đó.”

Mộ Dung Thu nhú mày, “Hử?”

“Tỷ tỷ, hay cứ để đạo sĩ làm phép bên ngoài viện đi.” Thẩm trắc phi cười nói.

Mộ Dung Thu lắc đầu, “Lời của đạo sĩ này không thể tin. Nếu mà đã không thể tin, còn để hắn làm phép chỉ cho mất thời gian?”

Đại phu nhân cả kinh, Vương phi sao lại giảo hoạt đến thế?

Tên đạo sĩ này cũng là hiểu chuyện, nghe Mộ Dung Thu nói xong liền thu dọn đồ đạc, chuẩn bị chạy lấy người. Ông thu bạc của Đại phu nhân, tất nhiên là không dám nói lung tung, bằng không truyền đi, sẽ làm nhục danh tiếng của ông, hơn nữa Đồ phủ không phải là nơi để người bình thường như ông trèo vào, nếu không con đường kiếm cơm của ông sẽ tiêu tùng. Do vậy, chạy lấy người là biện pháp tốt nhất.

Thẩm trắc phi cau mày, nhất thời không biết nói gì cho thỏa đáng.

“Thu Cúc, gọi Mã hộ vệ đến đây.” Mộ Dung Thu phản phác cho Thu Cúc.

Gọi Mã hộ vệ để làm gì? Thẩm trắc phi và Đại phu nhân hoang mang nhìn Mộ Dung Thu.

Nhị phu nhân và Tứ phu nhân nhìn Đại phu nhân, lòng liền biết thắng thua đã định, không thể lật ngược thế cờ, may mà hôm nay hai nàng sáng suốt, không dám nhiều lời.

Không bao lâu sau, vị đạo sĩ kia đã thu dọn xong, đang chuẩn bị nhấc chân đi thì Mộ Dung Thu đưa mắt ra hiệu cho đám nha hoàn chặn đường lui của hắn.

Tên đạo sĩ ngơ ngác: “Vương phi có ý gì?”

“Chỉ là ta không muốn tên lừa gạt như ngươi tiếp tục ra ngoài lừa người, tránh cho những quý phụ bị người ta lợi dụng, cuối cùng mất hết danh tiết.” Mộ Dung Thu cười nhạt nhìn thoáng qua Thẩm trắc phi và Đại phu nhân.

“Bản đạo chưa bao giờ lừa gạt ai, là...” Nhìn đến Đại phu nhân, đạo sĩ lập tức ngậm miệng.

Đại phu nhân trừng mắt, quát to với đạo sĩ: “Đã không có khả năng còn dám đến phủ Nam Dương Vương! Mau cút đi!” Nếu để đạo sĩ tiếp tục ở lại, chắc chắn sẽ tạo cơ hội cho Mộ Dung Thu tìm thấy chỗ hở, tra ra được cái gì.

Thẩm trắc phi tức đến nghẹn thở, Mộ Dung Thu sao lại khó đối phó đến vậy? Hơn nữa còn ngang tàng đến thế!

“Người tới, đưa đạo sĩ xuất phủ!” Thẩm trắc phi cũng không muốn làm chuyện thêm phức tạp, nếu tên đạo sĩ này bị vạch mặt thì Đại phu nhân khó thoát khỏi trách nhiệm, nàng cũng sẽ bị liên lụy.

Mộ Dung Thu tươi cười nói với Thẩm trắc phi: “Thẩm trắc phi đừng gấp, tên này không thể thả đi, phủ Nam Dương Vương chúng ta bị gạt cũng không phải chuyện lớn lao gì nhưng thả hắn đi ra ngoài để hắn tiếp tục gạt người thì đó lại là lỗi của phủ Nam Dương Vương. Đại phu nhân, Nhị phu nhân, Tứ phu nhân, các người nói xem có đúng không?”

Sắc mặt Đại phu nhân cực kỳ khó coi, cương hay nhu, tiến hay lùi đều không xong, thật không biết phải làm sao cho được đây.

Nhị phu nhân và Tứ phu nhân vội gật đầu đồng ý. Kẻ biết thức thời mới là trang tuấn kiệt, mặc dù trong lòng các nàng không phục Mộ Dung Thu thậm chí còn có hận nhưng các nàng nhưng không thể phủ nhận là bây giờ Vương phi mới là người nắm quyền chính trong phủ, tuy nói nàng ta và Thẩm trắc phi cùng cầm quyền nhưng vị trí Chính phi là do nàng ta ngồi, ngôi vị chủ mẫu cũng thuộc về nàng ta.

Thẩm trắc phi cúi đầu, cau mày, thật tiến thoái lưỡng nan*!

* : cũng không được, lùi về phía sau cũng khó khăn. thường dùng để chỉ một tình huống mà rút lui hoặc tiếp tục cũng đều là không thuận lợi.

Lúc này, Thu Cúc đã cùng Mã hộ vệ đến.

“Nô tài thỉnh an Vương phi.” Mã hộ vệ cung kính hành lễ.

Mộ Dung Thu quay đầu nhìn Mã hộ vệ, cười nói: “Mã hộ vệ không cần đa lễ, kỳ thực bản Vương phi gọi người đến là muốn người bắt tên đạo sĩ dám đến vương phủ lừa gạt ta rồi giải đến Ứng Thiên phủ để các đại nhân trong đó điều tra cho rõ, tên này sao dám gan đến phủ Nam Dương Vương để lừa gạt.” Vừa nghe xong, thân hình Đại phu nhân liền run lên. Thẩm trắc phi cứ nấp máy môi, muốn nói gì đó nhưng lại không biết nói sao.

Đạo sĩ nghe vậy liền giải thích: “Bản đạo không phải là lừa gạt!” Nhưng cho dù là ông cũng không thể tin nổi lời mình, nếu so với một đạo sĩ có đạo đức nghề nghiệp thì có thể nhìn ra hắn ăn nói hàm hồ, không có căn cứ, không có đạo lý, chỉ biết nói dối gạt người. Ông thỉnh cầu Đại phu nhân: “Đại phu nhân, người biết rõ bản đạo mà, bao năm qua bản đạo đã từng thi pháp, làm lễ cho Đồ phủ không biết bao nhiêu lần, nhờ vậy đến giờ mà Đồ phủ mới có thể là thủ phủ trong kinh thành.”

Đại phu nhân âm thầm sốt ruột, nàng chỉ sợ Mộ Dung Thu nhìn ra manh mối gì nên cau mày nói với tên đạo sĩ: “Nếu đạo sĩ không lừa gạt, dĩ nhiên sẽ vô sự. Vàng thật không sợ lửa, đạo sĩ sợ cái gì? Cứ đến Ứng Thiên phủ để đại nhân thẩm vấn một phen đi.”

Thẩm trắc phi không nói gì, chỉ nhìn lướt qua Đại phu nhân, lại nhìn Mộ Dung Thu.

“Được! Bàn đạo sẽ đến đó!” Tên đạo sĩ ngẩng đầu đi về phía Mã hộ vệ.

Mộ Dung Thu khẽ cười nói với Mã hộ vệ: “Làm phiền Mã hộ vệ đi một chuyến đến Ứng Thiên phủ, giao tên lừa gạt này cho Ứng Thiên phủ điều tra, không được để hắn trốn thoát, sau đó lại làm phiền Mã hộ vệ mời một đạo sĩ khác đến đối chất cùng với tên đạo sĩ này cho bản Vương phi.”

Đạo sĩ cứng đờ người như bị điểm huyệt.

Sắc mặt Đại phu nhân trắng bệch, không khỏi lo sợ là tên đạo sĩ này sẽ bán đứng mình, nàng đành mở miệng lần nữa: “Vương phi, cách này rất hay, nếu tên kia chỉ chuyên lừa gạt người thì nhất định sẽ bị vạch mặt nhưng lúc này đã trễ, sợ rằng việc thăm án phải dời sang ngày mai.”

Mộ Dung Thu cười khẩy, nàng hoàn toàn khẳng định là tên đạo sĩ này đã nhận tiền của Đại phu nhân, còn được Thẩm trắc phi tương trợ.

Tên đạo sĩ thở phào nhẹ nhõm. Mã hộ vệ liền áp giải hắn đến Ứng Thiên phủ.

“Đã trễ rồi, bọn nô tì xin lui về Bắc uyển chuẩn bị cơm tối. Nếu tên đạo sĩ kia là kẻ lừa gạt, vậy thì không cần phải lãng phí thời gian vì hắn nữa. Nô tì xin cáo lui.” Tứ phu nhân cúi người, hành lễ với Mộ Dung Thu rồi lui về.

Nhị phu nhân cũng kiểm lý do thoái thác rồi lui về cùng Tứ phu nhân.

Dù sao việc này cũng là do Thẩm trắc phi đề nghị với Mộ Dung Thu, bây giờ mọi việc lại trở thành như vậy thì tất nhiên Thẩm trắc phi phải giải thích với Mộ Dung Thu: “Không thể ngờ đó lại là một tên lừa gạt! Do muội điều tra không rõ ràng nên mới tin lầm hắn.”

“Nô tì cũng sai, lẽ ra không nên tin tưởng hắn mới phải. Tên đạo sĩ này, không những dám lừa nhà mẹ đẻ của nô tì còn dám chạy đến lừa gạt phủ Nam Dương Vương! Thật là đáng chết!” Đại phu nhân cũng mắng tên đạo sĩ đó.

Hai người đều lộ vẻ áy náy, xấu hổ cùng giận dữ, nếu người không rõ chuyện chắc chắn sẽ bị gạt bởi vì đáng về của hai người, Mộ Dung Thu liếc nhìn hai nàng, ngoài cười nhưng trong không cười nói: “Thẩm trắc phi và Đại phu nhân không cần lo lắng như thế, dù sao cũng không phải là chủ ý của hai người, như ta đã nói, cứ giao hết mọi việc cho Ứng Thiên phủ giải quyết, dù miệng tên kia có cứng đến cỡ nào, chỉ cần vài ba khổ hình thì hắn cũng phải khai ra hết. Tuy bản Vương phi bị lừa nhưng ta vốn là người thông tình đạt lý, hiểu rất rõ đây là tâm ý của hai người, suy cho cùng cũng là muốn tốt cho bản Vương phi có đúng không?”

Sắc mặt của Thẩm trắc phi cùng Đại phu nhân càng thêm khó coi, nụ cười dường như đông cứng nhưng vẫn phải gượng người gạt đầu đồng ý.

Thấy hai người chẳng còn lòng dạ nào để mà đứng đây nữa nên Mộ Dung Thu nói qua loa vài câu rồi cho hai người lui về.

Quả nhiên, sau khi rời khỏi Mai viên, Thẩm trắc phi cùng Đại phu nhân liền quay về Trúc viên.

Mộ Dung Thu trở về phòng, Thu Cúc dâng trà nóng, liền xả hết bực tức trong lòng ra. “Theo nô tì thấy thì việc này chắc chắn có liên quan đến Thẩm trắc phi cùng Đại phu nhân.” Thu Cúc nhìn Mộ Dung Thu nói.

“Đạo sĩ ngày mai chắc chắn là giả.” Mộ Dung Thu nhếch môi nói.

Thu Cúc khó hiểu, hỏi lại: “Ý Vương phi là sao?”

“Đợi tin xấu ngày mai đi.” Mộ Dung Thu cười khê trả lời, khép hờ mắt, tối nay Thẩm trắc phi cùng đại phu nhân chắc chắn sẽ hành động.

Hôm sau, gần đến giờ cơm trưa thì Thu Cúc đi lấy tin từ phía Mã hộ vệ quay lại.

“Bẩm Vương phi, quả nhiều đạo sĩ kia là giả, khó trách không biết tí gì quy củ, còn cả gan muốn vào hậu viên của Vương phi, làm tổn hại thanh danh của người! Đại nhân trong Ứng Thiên phủ còn chưa kịp thẩm vấn thì tối qua hắn đã chủ động nhận tội. Hôm nay đại nhân đã phán tội, bỏ tù hắn năm năm.” Sau khi quay lại, Thu Cúc liền bẩm báo cho Mộ Dung Thu.

Mộ Dung Thu nghe vậy, cười khẩy, không hổ là Thẩm trắc phi, hành động thật nhanh, nhất định tối qua nàng đã sử dụng ít thủ đoạn để ép đạo sĩ kia nhận tội, phải sạch quan hệ giữa hắn và các nàng.

Mộ Dung Thu cũng không định đẩy Thẩm trắc phi và Đại phu nhân vào chỗ chết, sau lưng hai người đều là gia tộc lớn, đặc biệt là Thẩm trắc phi, nếu để lộ sự tranh đấu giữa hai người thì nàng sẽ gặp bất lợi. Nhưng nàng muốn cảnh cáo Thẩm trắc phi và Đại phu nhân thông qua chuyện lần này, không cho phép lặp lại những chuyện như thế này!

Trong thời này, hai chữ 'danh tiết' được coi trọng nhất thế mà hai người này lại cố ý làm hại danh dự của nàng! Cho dù nàng không cần, nhưng phủ Tướng quân có thể không cần sao?

“Thu Cúc, người đến Trúc viên báo cho Thẩm trắc phi biết về kết quả của tên đạo sĩ kia, sau đó đến Bắc uyển thông báo cho các vị phu nhân.” Mộ Dung Thu cầm lấy ly trà, nhấp một ngụm rồi nói.

“Vâng ạ.”

Thẩm trách phi nghe Thu Cúc bẩm báo xong liền trầm xuống, nàng đương nhiên biết rõ chuyện xảy ra và cũng thừa biết là từ hôm qua Mộ Dung Thu cũng đã biết rõ chuyện này là do nàng và Đại phu nhân bày mưu. Nhưng biết thì đã sao, Mộ Dung Thu không có chứng cứ, mà cho dù có chứng cứ thì cùng lắm cũng chỉ khiến trách nàng và Đại phu nhân hồ đồ, gây chuyện, Vương gia nhất định sẽ không để cho chuyện này lộ ra ngoài.

Đại phu nhân lại khác, sau khi nghe Thu Cúc bẩm báo liền lo lắng không ngừng, chỉ sợ Mộ Dung Thu đi gặp Vương gia làm to chuyện, nhưng hai, ba ngày trôi qua vẫn không thấy động tĩnh gì, lúc này Đại phu nhân mới thở phào nhẹ nhõm.

Từ phu nhân đã có quyết định riêng của mình nên từ đó dù không có việc gì cũng đến Mai viên cùng Mộ Dung Thu thưởng trà, tán gẫu, nên người ngoài nhìn vào đều thấy quan hệ tỷ muội của hai người thật tốt.

Hiên nhi cũng đã dần nguôi ngoai sau cái chết của Liễu Ngọc Nhi, mỗi ngày trên khuôn mặt nhỏ nhắn đều là nụ cười ngây thơ. Thỉnh thoảng, thấy Mộ Dung Thu đọc sách đến mệt mỏi, bé liền chạy lại nắm tay, nắm chân.

Nếu không xảy ra sự việc ám sát vào hai ngày trước thì cuộc sống này quả thật là làm cho Mộ Dung Thu cảm thấy thoải mái. Dù sao, Thẩm trách phi cũng an phận ở trong Trúc viên chăm sóc cây cỏ hoặc là đến thư phòng đưa điểm tâm cho Vũ Văn Mặc.

Chẳng qua sự im lặng của Vũ Văn Mặc lại nằm ngoài suy đoán của nàng, Vũ Văn Mặc đang suy nghĩ gì? Chẳng lẽ không phải là do Hoàng Thượng thuê người ám sát nàng?

“Vương phi, đây thư của Liễu phu nhân sai người mang tới.” Nha hoàn giao một phong thư giao cho Mộ Dung Thu.

Mộ Dung Thu nhận lấy liền mở ra xem, không khỏi cười khẩy.

Không ngờ Liễu phu nhân lại ra tay thần tốc như vậy, sai Liễu Đại thiếu gia tìm một cô nương tuyệt sắc trong thanh lâu để làm quà cho Vương Quân Sơn xem như là quà xin lỗi của gia tộc bọn họ.

Vương Quân Sơn nhìn thấy mỹ nhân tuyệt sắc dĩ nhiên là vui mừng không xiết, ba ngày ba đêm đều ở trong phòng nàng ta, điên long đảo phượng, hàng đêm sênh ca*, lạnh nhạt với sủng thiếp kia.

* : làm gì trong đêm tối (:sofunny:)

Nàng ta tức giận, gây náo loạn, ở mọi nơi nhắm vào cô nương thanh lâu kia, nhưng nàng chẳng phải là Liễu Ngọc Nhi, nàng ta vốn không lương thiện, liền sử dụng ám chiêu với sủng thiếp kia, chỉ trong năm ngày ngắn ngủi, vương phủ vì hai nữ nhân này đến gà chó cũng không yên.

“Thật khiến cho người ta khinh thường!” Hồng Lăng thầm mắng một tiếng. Liễu tiểu thư giả nhằm cho nam nhân kém heo, thua chó như thế thật là uống phí cả kiếp làm người.

Nếu Vương Quân Sơn không nhận quà báo thì đúng là trời cao không có mắt.

Mộ Dung Thu khẽ cười nói: “Trò hay vừa bắt đầu thôi, còn nhiều màn hấp dẫn ở phía sau kìa. Cứ chờ Liễu đại nhân đốt lửa xong, chúng ta lại đổ thêm ít dầu.” Đối phó với nam nhân háo sắc cũng không cần phải dùng quá nhiều tâm cơ nhưng phải để hắn từ từ chịu khổ mới là thượng sách.

“Bẩm Vương phi, có thư của Mộ Dung Tướng quân.” Nha hoàn vừa trình lên thư của Liễu phu nhân lại cầm thêm một phong thư nữa đưa đến.

Mộ Dung Thu nhướn mày, hôm nay là ngày gì sao lại nhận nhiều thư vậy? Còn thư của Mộ Dung Thu? Chẳng lẽ có chuyện gì? Hồng Lăng nhận thư từ tay của nha hoàn kia liền dâng lên cho Mộ Dung Thu. Mộ Dung Thu hơi nhíu mày, nàng không đoán ra là Mộ Dung Thu viết gì trong đó.

Xem xong bức thư, sắc mặt Mộ Dung Thu trầm xuống, đôi mắt càng thêm lạnh lẽo.

Trong thư, Mộ Dung Thu muốn nàng đồng ý cho Thẩm trách phi làm bình thiếp, nguyên nhân rất đơn giản: mấy ngày trước đây nàng đã gặp cướp, danh dự bị tổn hại, ngoài ra còn muốn đưa Mộ Dung Lâm vào vương phủ. Ngày mai, Mộ Dung Lâm sẽ lấy cớ vấn an mà trú lại trong phủ.

“Vương phi, người sao vậy?” Hồng Lăng nhìn thấy sắc mặt khó chịu của Mộ Dung Thu lo lắng hỏi.

Mộ Dung Thu lạnh lùng nói: “Giới cho người làm cha như ngươi!”

Lúc này, Vân Mai hoảng hốt lao vào phòng, “Vương phi, người trong cung đến truyền ý chỉ của Quý phi nương nương triệu kiến Vương phi vào cung.”

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 65

Triệu vào cung? Mộ Dung Thu cười khẩy.

Không ngờ nàng lại có thể giống như tình cảnh giống của Liễu Ngọc Nhi! Chỉ là bị cướp chặn lại một chút, đã bị nói thanh danh không tốt?

MK!

Có phải gần đây nàng quá nhân từ? Để người ta tùy tiện khi dễ? Trước kia Thẩm trắc phi làm gì nàng đã cho qua, chỉ cần đừng đụng đến nàng là được. Bây giờ nghĩ lại, bọn họ không cho nàng sống yên thì bọn họ cũng đừng hòng được yên!

Muốn làm binh thế? Một chút cơ hội nàng cũng không cho!

Nhưng Mộ Dung Thu lại biết chuyện này? Chẳng lẽ do Thẩm Quý phi báo? Nhưng Thẩm Quý phi biết được bằng cách nào? Hay là có liên quan đến Triệu Sơ?

“Sao Quý phi nương nương lại triệu Vương phi vào cung chứ?” Hồng Lăng nghe Vân Mai nói vậy liền nhíu mày hỏi.

Mộ Dung Thu nắm chặt thư trong tay rồi giao cho Hồng Lăng: “Cất kỹ đi.” Thẩm Quý phi sao lại biết nàng bị cướp chặn lại? Hay là do nàng ta ra tay?

Không đúng, nếu do Thẩm Quý phi sai khiến thì sao Thẩm trắc phi lại không biết? Huống hồ, Thẩm Quý phi cũng chỉ là một Quý phi cao quý trong thâm cung, sao có thể vươn tay ra tận ngoài cung? Hay nói đúng hơn là do Thẩm Tề tướng đứng sau lưng giúp đỡ?

Hay có người tiết lộ tin tức? Tên đánh xe kia? Không có khả năng, người này rất nhát gan, sẽ không dám nói lung tung khắp nơi. Là Triệu Sơ? Thế nhân nói Triệu gia - Ngũ công tử không quản thế sự, nên chuyện này sẽ không có khả năng liên quan đến hắn, huống hồ Triệu Sơ cũng không biết thân phận của nàng.

Hồng Lăng nhận thư xong lo lắng hỏi: “Vương phi, bây giờ chuẩn bị vào cung?”

“Không đi! Mau tìm đại phu đến, nói với công công kia về báo lại rằng bản Vương phi đột nhiên ngã xỉu, vẫn chưa tỉnh lại.” Mộ Dung Thu trầm giọng phân phó.

Dứt lời, nàng quay lại giường, nằm xuống.

Hồng Lăng 'vâng' một tiếng rồi mang thư cất kỹ, sau đó cùng Vân Mai đến tiền viện gặp vị công công hầu hạ bên cạnh Thẩm Quý phi.

Chưa đến nửa canh giờ sau, Hồng Lăng đã dẫn đại phu đến.

Đại phu xem qua thần sắc của Mộ Dung Thu, sau khi bắt mạch xong thì nói là trong người nàng bị nhiệt, ngủ không đủ giấc, chỉ cần uống chút canh dưỡng thần, sau đó tên đại phu kê ít thuốc xong liền lui ra.

“Công công nghe nói Vương phi bị bệnh liền hồi cung ngay lập tức.” Đại phu đi rồi, Hồng Lăng liền bụng thuốc đã sắc lên.

Mộ Dung Thu nhìn chất lỏng đen thui trong bát, nàng vừa ngửi qua đã thấy đắng liền phát phát tay.

Hồng Lăng khẽ cười, sau đó đổ hết bát thuốc vào chậu hoa trong phòng, quay đầu nói: “Vương phi, hôm nay người không vào cung, sợ rằng ngày mai Quý phi nương nương lại tiếp tục sai người đến mời nữa.”

“Ừ, lấy ngọc bội hồi môn của ta ra đây.” Mộ Dung Thu phân phó.

Hồng Lăng đến cạnh hộp trang sức để trên bàn trang điểm tìm ngọc bội, đây là ngọc bội hảo hạng mà Mộ Dung Thu đã tặng cho nàng trước khi nàng xuất giá xem như là hồi môn, ngọc bội này sợ rằng khó tìm được cái thứ hai.

Mộ Dung Thu cầm trong tay, nhìn qua một chút rồi liền đập mạnh trên mặt đất, một khối ngọc xinh đẹp đến hoàn hảo trong nháy mắt vỡ thành từng mảnh.

“Vương phi, người làm gì?” Hồng Lăng kinh hô.

“Mang toàn bộ của mảnh ngọc để vào phong thư mà ta gửi cho phụ thân, sau đó lập tức sai người mang đến phủ Tướng quân, sẵn tiện chuyển lời của ta đến phụ thân: ‘Đừng để tiền mất tật mang, cuối cùng lại ngọc tan người nát, lưỡng bại câu thương.’” Mộ Dung Thu lạnh giọng phân phó. (người nát thì cứ sai sai sao ấy...)

Mộ Dung Thu đúng là phụ thân tốt đi! Lúc này không những không bảo vệ thanh danh cho nàng mà còn đưa nữ nhân đến cho Vũ Văn Mặc! Còn muốn nàng phải đồng ý lập Thẩm trắc phi làm binh thế!

Nàng muốn cho Mộ Dung Thu hiểu rõ, nàng không phải là quân cờ chịu sự khống chế của ông ta! Nếu như ông ta định lấy Lý thị ra áp chế thì nàng cũng không ngại ăn miếng trả miếng đâu, thà là nàng tổn ba nàng thì nàng sẽ làm cho ông ta tổn ngàn vạn!

Dĩ nhiên là Hồng Lăng không dám chậm trễ, liền nhặt các mảnh vỡ của ngọc bội để vào trong phong thư, rồi tìm người đưa thư đến phủ Tướng quân.

Lại nói, sau khi Mộ Dung Thu nhận được thư hồi âm thì lại được hạ nhân truyền lại lời nhắn của Mộ Dung Thu, ông thấy các mấy mảnh ngọc vỡ trong phong thư, nét mặt ngay lập tức trầm xuống, liền ném phăng mấy mảnh ngọc vỡ ra ngoài cửa.

“Người đâu.” Mộ Dung Thu hô lớn một tiếng.

Chỉ lát sau, quản gia liền xuất hiện trước mặt Mộ Dung Thu, ông ta trầm giọng phân phó: “Phái người tiến cung truyền lời nhắn cho Quý phi nương nương: 'Bản Vương nhất định bảo vệ Vương phi vị, không đồng ý bình thê'.”

“Vâng ạ.”

Sau khi quản gia rời đi, sắc mặt Mộ Dung Thu càng thêm âm trầm đáng sợ, từng ấy năm lần lộn trong thương trường, trải qua đủ thứ chuyện đã làm cho mặt ông có không ít nếp nhăn, gương mặt lúc này vì phần nộ mà trở nên vô cùng đáng sợ, liếc nhìn đến khối ngọc bội bị vỡ, thật không ngờ con ranh này dám uy hiếp ông!

Trong cung Hưng Khánh cung

Sau khi Quý phi nương nương nghe công công hồi báo Mộ Dung Thu đột nhiên bị bệnh, không thể nhập cung, ánh mắt hiện lên tia ngoan độc “Bị bệnh? Còn dám kiêu cố, chẳng trách là Nhị muội nói Mộ Dung Thu là người quỷ kế đa đoan, nói dối như thật, có thể đảo trắng thay đen! Được, ngày mai bản Cung sẽ tự thân đến phủ Nam Dương Vương nhìn thử xem nàng ta bệnh thật hay bệnh giả đây!”

Nàng tin là Mộ Dung Thu đã báo cho Mộ Dung Thu về việc ông ta đồng ý chuyện bình thê mà Mộ Dung Thu lại giả bộ bệnh để thoái thác? Quá ngây thơ!

Lúc này một cung nhân tiến đến, “Hồi bẩm Quý phi nương nương, Mộ Dung Vương quân phái người tới đáp lời là: 'Mộ Dung Thu Vương quân nhất định bảo vệ Nam Dương Vương phi vị, không đồng ý bình thê'.”

“Cái gì?” Thảm Quý phi cao giọng, cau mày nói. Lão già đó, dám lật lọng? Lão không sợ nàng mang chuyện Mộ Dung Thu bị cướp chặn lại tổn hại thanh danh truyền đi?

Được, một khi đã như vậy, ngày mai nàng sẽ tự thân đến, lần này Mộ Dung Thu không đồng ý cũng phải đồng ý!

Màn đêm buông xuống, trên bầu trời lấp lánh đầy sao, gió thổi nhẹ nhẹ.

Mộ Dung Thu giả bệnh để khỏi tiến cung, nhưng sau khi Hiền nhi biết Mộ Dung Thu bị bệnh liền đến ngồi lì trên giường nàng.

Bàn tay bé nhỏ nắm tay Mộ Dung Thu, ngọt ngào ngây thơ nói: “Mẫu thân, mau hết bệnh nha. Hiền nhi sẽ luộc trứng gà cho người, trứng gà do Hiền nhi luộc ngon lắm đó.”

“Ha ha... Được, mẫu thân sẽ chờ trứng gà do Hiền nhi luộc.” Mộ Dung Thu ôn nhu vuốt ve đầu Hiền nhi, khẽ cười nói.

“Dạ. Nhưng Hiền nhi nghe Hồng Lăng tỷ nói mẫu thân nấu cơm rất ngon, Hiền nhi cũng muốn ăn, mẫu thân, người mau khỏe lại, Hiền nhi luộc trứng gà cho người còn người thì nấu đồ ăn ngon cho Hiền nhi, có được không?” Hiền nhi tươi cười nịnh nọt sau đó quay sang trừng mắt với Hồng Lăng.

Hồng Lăng sùng sốt, đứa nhỏ này... Thật sự là tuần mỵ đến cực độ đi! Còn nhỏ đã có một cái phong thái như vậy, sau này lớn lên thì còn đến mức nào nữa đây! (tiểu Hiền mà lớn miêng nữa là yukita hót rồi..)

Mộ Dung Thu gạt đầu, trong lòng có chút áy náy, chẳng qua là nàng đang giả bệnh mà đứa nhỏ này cứ lo lắng không thôi. Tuổi còn nhỏ vậy mà đã biết dỗ dành người khác, bánh bao nhỏ nhắn này khiến lòng nàng thật ấm áp.

“Vương phi, Vương gia đến.” Nha hoàn giữ cửa lớn tiếng bẩm báo.

Nghe vậy, trông mặt của Mộ Dung Thu khẽ chuyển, phân phó Hồng Lăng: “Mang Hiền nhi ra đi.”

“Vâng ạ.”

“Vậy Hiền nhi cáo lui. Mẫu thân nghỉ ngơi thật tốt.” Hiền nhi hành lễ với Mộ Dung Thu sau đó đảo đảo đi theo Hồng Lăng ra ngoài.

Ngay lúc cửa mở, Vũ Văn Mặc vừa bước vào.

“Nô tì gặp qua Vương gia.” Hồng Lăng lập tức phúc thân hành lễ.

Hiền nhi vừa thấy Vũ Văn Mặc liền vội vàng cúi đầu, Vương gia nhìn thật hung dữ! Không có dịu dàng như mẫu thân. Nhưng bé vẫn ngoan ngoãn hành lễ: “Hiền nhi thỉnh an phụ thân.”

Phụ thân? Vũ Văn Mặc khựng lại, cúi đầu nhìn Hiền nhi, đây là lần đầu tiên hắn thấy Hiền nhi, vốn tưởng đứa trẻ do tên hỗn đản Vương Quân Sơn kia sinh ra cũng chẳng khác gì hắn, nhưng bây giờ nhìn thấy thì đứa bé này chính là phần điều ngọc trác, đẹp đến tuyệt mỹ!

Thấy Vũ Văn Mặc cả nửa ngày cũng không có động tĩnh gì, bánh bao nhỏ ngược đầu nhìn Vũ Văn Mặc, cái miệng nhỏ nhắn cười tươi nói: “Phụ thân?”

Phụ thân? Đôi mắt lạnh lẽo của Vũ Văn Mặc lóe lên, đây là một từ hoàn toàn xa lạ với hắn! Người chưa từng tiếp xúc qua trẻ con như hắn lại gật đầu nói với Hiên nhi, “Ừ, người lui ra đi.”

Hắn đồng ý với cách xưng hô của Hiên nhi? Mộ Dung Thư kinh ngạc như ong mày.

“Vâng, Hiên nhi lui ra.” Hiên nhi làm bộ dáng nghiêm trang, ngọt ngào ngây thơ trả lời.

Con người của Vũ Văn Mặc lóe sáng, nhìn bóng dáng tròn vo như bánh bao của Hiên nhi biến mất trước cửa. Đứa nhỏ này cũng không tệ, chỉ tiếc là gặp phải người cha như Vương Quân Sơn.

Sau khi đóng cửa, Vũ Văn Mặc đi thẳng vào gian trong.

Trước khi hắn vào thì Mộ Dung Thư đã rời giường, ngồi xuống bên bàn, rót sẵn hai ly trà nóng.

Khi Vũ Văn Mặc đi vào, nhìn thấy người vốn phải nằm trên giường lúc này lại đang ngồi, cái miệng nhỏ nhắn tự nhiên thường thức trà, khoe môi bắt giắc cong lên, hắn liền đến ngồi đối diện với nàng.

Mộ Dung Thư đứng dậy hành lễ, “Thần thiếp thỉnh an gia.” Do giả bệnh còn nằm trên giường, nên nàng xõa tóc, mái tóc đen quá thất lung như mực, mượt mà như lụa, càng làm nàng trở nên nhỏ nhắn.

“Ngồi xuống đi.” Vũ Văn Mặc chưa từng thấy qua bộ dáng Mộ Dung Thư như thế, ánh mắt chột lóe, trầm giọng đáp.

Mộ Dung Thư lại ngồi xuống, đưa ly trà cho Vũ Văn Mặc.

Hai người tiếp tục im lặng, nửa khắc sau, Mộ Dung Thư ngẩng đầu nhìn Vũ Văn Mặc, chuyện hôm nay nàng giả bệnh để không phải vào cung chắc chắn sau khi hồi phủ hắn đã biết. Nàng đoán chắc là đêm nay hắn sẽ đến tìm nàng, thật không ngờ nàng lại đoán đúng.

“Không biết là người nào đã tiết lộ chuyện thần thiếp bị cướp chặn lại, sợ là Quý phi nương nương muốn lợi dụng việc này để bôi xấu thanh danh của thần thiếp. Mà phụ thân của thần thiếp sau khi biết được việc này lại sai người truyền tin đến, đề nghị thần thiếp đồng ý cho Thẩm trắc phi làm bình thê.” Mộ Dung Thư bình tĩnh nói.

Vũ Văn Mặc ngẩng đầu, nhìn thoáng qua nàng, sau đó cúi đầu nhìn chăm chú vào ly trà đang gọn sóng trong tay: “Nàng đã đồng ý?”

“Không! Thần thiếp vẫn chưa đồng ý. Gia chớ nên hiểu lầm, không phải thần thiếp không rộng lượng nhưng nếu như thần thiếp đồng ý, chỉ sợ Quý phi nương nương sẽ càng lấn tới, sau đó ép buộc thần thiếp từ bỏ vị trí Chính phi! Thế nhưng, nếu Vương gia đồng ý thì thần thiếp tuyệt đối sẽ không. Nhưng, thần thiếp phải biết được là ai ở phía sau hạ độc thủ với thần thiếp?” Mộ Dung Thư nhíu mày nói. Không thể phủ nhận là người hạ thủ đoạn này đối với nàng thật tâm ngoan thủ lạt, nếu như cướp thành công, xem như danh tiết đời này của nàng hoàn toàn mất hết, lại còn liên lụy đến Lý thị, lại còn chuyện rời khỏi vương phủ để tự do làm theo ý mình thì càng không thể bàn đến.

Nàng nhìn Vũ Văn Mặc, chờ câu trả lời của hắn.

Vũ Văn Mặc nghe nàng nói, mắt lóe lên nhưng chỉ trong nháy mắt liền tối lại, hắn nói nhỏ. “Thẩm trắc phi vĩnh viễn cũng không trở thành Chính phi. Cho dù nàng có đáp ứng thì bản Vương cũng không đồng ý. Về phần người hại nàng thì nên quên đi, càng truy cứu thì càng mờ mịt.”

Mộ Dung Thư nhìn hắn chằm chằm, “Hoàng Thượng?”

“Không, là Thẩm Quý phi.” Vũ Văn Mặc thấy nàng không có ý định buông tha cho việc truy vấn, do dự một lúc mới mở miệng trả lời.

“Là nàng ta? Chẳng lẽ Thẩm Tể tướng thật sự ở phía sau hiệp trợ?” Mộ Dung Thư lạnh giọng nói. Thẩm Quý phi hại nàng chỉ vì Thẩm trắc phi? Phi lý, nếu chuyện này do Thẩm Quý phi làm, tại sao Thẩm trắc phi lại không biết?

Chuyện này như sương mù dày đặc, xua được lớp này lại hiện lên lớp khác. Chuyện này nhất định không đơn giản như vậy.

Bàn tay thon dài của Vũ Văn Mặc nhắc ly trà, hắn thổi nhẹ lớp trà vụn trên mặt chén, nhấp một ngụm. “Chuyện này cứ ghi nợ đi, sau này có cơ hội sẽ đòi lại.”

Nghe vậy, Mộ Dung Thư cúi đầu trầm tư. Sau đó lại kinh ngạc ngẩng đầu nhìn Vũ Văn Mặc: “Gia, người sao lại nói cho biết thần thiếp?” Chẳng phải Thẩm trắc phi mới là người thương trong lòng hắn? Lẽ ra hắn sẽ không nói cho nàng biết mới đúng chứ! Trong khi hắn biết rõ nếu để nàng biết ai hại nàng thì nàng tuyệt đối sẽ không bỏ qua!

Vũ Văn Mặc ngẩng đầu, thâm trầm nhìn nàng như muốn hút nàng vào trong thế giới của hắn.

“Gia, nếu người khó xử thì không cần phải nói ra.” Mộ Dung Thư thu hồi tầm mắt, khẽ cười nói. Sau đó giống như vừa nhớ ra điều gì, nàng nói: “Mấy ngày trước, Thẩm trắc phi và Đại phu nhân có lòng lo lắng cho Mai viên của thần thiếp. Nói thật thần thiếp rất vui nhưng ngặt nỗi là hai vị muội muội này thật sự quá đơn thuần, hoàn toàn bị tên đạo sĩ kia lừa đảo, may mà thần thiếp phát hiện có chỗ không thích hợp, nên đã sai Mã hộ vệ tống hắn vào Ứng Thiên phủ. Nếu không nếu có người không hiểu chuyện biết, còn tưởng là Thẩm trắc phi và Đại phu nhân đồng mưu với tên đạo sĩ kia.”

Dứt lời, nàng cười nhẹ nhìn Vũ Văn Mặc. Nàng tin là hẳn có thể hiểu được ý tứ sâu xa trong lời của nàng. Nếu như không phải vì nể mặt hẳn, nàng tuyệt đối không dễ dàng bỏ qua cho Thẩm trắc phi và Đại phu nhân, cũng sẽ không chỉ ra đòn cảnh cáo nhẹ nhàng như thế. Dù sao thì hai người cũng là nữ nhân của hẳn.

Khi nàng nhắc tới Thẩm trắc phi và Đại phu nhân, tay cầm ly trà của Vũ Văn Mặc có chút khựng lại, sau đó lại như bình thường, trong ánh mắt thâm trầm có ánh sáng thoáng hiện, “Nàng muốn bản Vương làm gì cho nàng?”

Mộ Dung Thu mỉm cười nói: “Dĩ nhiên là làm chuyện tốt rồi. Cái chết của Ngọc nhi thì gia cũng biết rõ, mà dù sao thì Vương Quân Sơn cũng là phu quân của Ngọc nhi, thần thiếp là nghĩ một ngày vợ chồng, trăm ngày ân nghĩa, vốn phải ngọt bùi cùng hưởng.”

“Ngọt bùi cùng hưởng?” Vũ Văn Mặc đọc lại bốn từ này, ánh mắt sâu thẳm dần sáng lên, chậm rãi ngẩng đầu nhìn Mộ Dung Thu.

Nàng là Chính phi của hẳn, hai năm trước khi trước nhập phủ, nàng là một nữ nhân không có chút tâm cơ, đơn thuần, bộc trực, bây giờ nàng lại rất bí ẩn và thâm trầm. Bốn chữ này qua nghe thì đơn giản, nhưng chân chính có thể làm được sẽ có mấy người?

“Chỉ cần gia viết một lá thư cho Vương tuần phủ, trong đó nói là Vương tuần phủ quản gia không nghiêm, dung túng cho trưởng tử của mình sủng thiếp diệt thê, để mặc cho sủng thiếp hãm hại chính thê, vu oan chính thê thông dâm.” Mộ Dung Thu cúi đầu, hạ giọng nói. Sau khi Vương tuần phủ nhận được thư thì chắc chắn sẽ chạy về Thanh châu, nhìn thấy vương phủ bị Vương Quân Sơn cùng tiểu thiếp làm cho hỗn loạn, không cần có người ngoài động thủ, Vương tuần phủ sẽ vì bảo toàn danh dự mà nhất định trừng phạt Vương Quân Sơn thật nặng, đến lúc đó Liễu gia xuất hiện, ra tay sửa lại án oan cho Liễu Ngọc Nhi. Ngày lành của Vương Quân Sơn đã sắp chấm dứt.

Vũ Văn Mặc lúc này đã bất tri bất giác mà thất thần.

“Gia?” Mộ Dung Thu khề khêu. Sao hôm nay hẳn lại kỳ lạ đến vậy? Hơn nữa còn rất dễ nói chuyện nha, mọi việc đều có thể cùng hẳn thương lượng. Vốn tưởng là nàng phải phí một phen võ mồm, ai ngờ lại dễ dàng giải quyết như vậy.

“Ừ.” Vũ Văn Mặc gật đầu đáp.

Sau đó, hẳn đứng lên đi đến bàn của Mộ Dung Thu.

Mộ Dung Thu có chút sững sốt, khẽ nhướn mày, cũng đứng dậy đi theo hẳn.

Trên bàn bày ra vài quyển sổ, vài tấm giấy tuyên thành đầy chữ số ả rập mà nàng tính chưa xong. Đây là công việc hàng ngày của nàng, dùng phương thức giải toán của thời hiện đại để tính toán doanh thu của các cửa hàng cũng thu chi trong vương phủ. Cái thời cổ đại này, đừng nói là chữ số ả rập, mà ngay cả một cái bàn tính còn không có! Mấy phép tính đơn giản nàng chỉ cần vài khắc là đã tính xong nhưng những người ở thời đại này, nếu không có đầu óc thông minh chỉ sợ mất ba đến năm ngày mới tính xong.

Quả nhiên, khi Vũ Văn Mặc nhìn đến các chữ số chi chít kia liền nhủ mày, một tay cầm giấy, một tay cầm sổ.

Mộ Dung Thu không có chờ hẳn hỏi, liền tự động giải thích: “Đây là một loại ghi nhớ số, các ký tự này là để rút gọn số lượng. Sổ sách của các cửa hàng do thiếp quản thì rất nhiều nên phải dùng phương pháp này để tính toán.”

Vũ Văn Mặc không nói gì, cẩn thận đọc quyển sổ mà chương quầy giao cho nàng, tiếp theo liền nhìn trang giấy từ đầu đến cuối rồi ngẩng đầu hỏi: “Phương pháp này do nàng nghĩ ra?”

“Không phải, thần thiếp học được từ người khác thôi.” Mộ Dung Thu cười nhạt đáp lại. Để tránh cho hẳn hoài nghi, nàng liền tùy tiện nói dối.

Vũ Văn Mặc gật đầu, lại hỏi: “Vậy mở sổ sách này thì nàng mất bao nhiêu thời gian để xem và kiểm tra xong?”

“Lâu lắm thì khoảng một canh giờ.” Mộ Dung Thu trả lời. Hẳn hỏi cái này làm gì?

Con người của Vũ Văn Mặc chợt lóe, hẳn làm như lơ đãng nói: “Quân ta có năm ngàn cung thủ, nhưng tên chỉ có hai mươi tám vạn mũi, vậy bình quân mỗi người sẽ được cấp bao nhiêu mũi tên?”

Mộ Dung Thu suy nghĩ một lát rồi trả lời cực nhanh: “Mỗi cung thủ được cấp năm mươi sáu mũi tên.” Dùng bài toán đơn giản như vậy để hỏi nàng, thì chính là vũ nhục chỉ số thông minh của nàng! Bất quá ai bảo người này lại là Nam Dương Vương, là com cha áo mẹ của nàng. Đành phải để chỉ số thông minh của nàng chịu ủy khuất chút vậy.

Tay cầm sổ sách của Vũ Văn Mặc khựng lại, ngẩng đầu, con người sắc bén nhìn Mộ Dung Thu, trong mắt dường như hơi sáng lên, không tự chủ cong môi, liền bỏ sổ sách và tờ giấy trên tay xuống bàn, nói với Mộ Dung Thu: “Hôm nay, nàng từ chối vào cung, theo tính tình của Quý phi nương nương thì nhất định ngày mai sẽ xuất cung đến vương phủ gặp nàng. Vậy để ngày mai bản Vương sẽ ở lại phủ chờ tin, không phải bản Vương và nàng cùng phải đi Liễu phủ?”

“Ý gia là muốn cùng thần thiếp gặp Quý phi nương nương?” Mộ Dung Thu nghi ngờ hỏi. Hẳn giúp nàng bảo trì thanh danh? Lúc này, lòng nàng tràn đầy nghi hoặc đối với các hành động tối nay của hẳn. Dù sao, hẳn cũng chưa từng nói nhiều với nàng như vậy. Hơn nữa Hoàng Thượng, Thẩm Quý phi và cả hẳn, như làm cho nàng bước vào sòng mìn.

“Ừ.” Vũ Văn Mặc gật đầu, ánh mắt rơi vào đồng sổ sách trên bàn, hẳn cũng không ngẩng đầu nói: “Bất quá, thời gian này bản Vương phải kiểm kê cùng

quân dụng để lệnh cho binh lính chuyển đến biên cương. Nhưng đến giờ chỉ mới tính toán được phân nửa.”

Nghe vậy, ánh mắt Mộ Dung Thụ lóe lên, cũng tốt! Bánh ít đi, bánh quy lại! Nàng gật đầu đáp: “Sáng sớm mai, thần thiếp sẽ đến thư phòng của gia để cùng thăm tra tính toán.”

Vũ Văn Mặc gật đầu, “Tốt.” Ánh mắt của hắn nhìn Mộ Dung Thụ có vài phần kinh ngạc, mặc dù trong lòng nàng khiếp sợ hay nghi hoặc, nhưng chung quy vẫn không hỏi gì.

Sáng hôm sau, Mộ Dung Thụ dậy sớm hơn thường lệ, dùng điểm tâm, trang điểm đơn giản rồi đến thư phòng.

Lúc này, Vũ Văn Mặc đã sớm có mặt, hắn đang ngồi tính toán.

Mộ Dung Thụ gõ cửa đi vào, cúi người thi lễ, “Thần thiếp thỉnh an gia.” Nhìn bộ dáng của hắn, có vẻ như đã bận rộn từ lâu, nhưng bây giờ cùng lắm thì chỉ mới hừng đông thôi mà.

Vũ Văn Mặc ngẩng đầu nhìn nàng, gật đầu nói: “Ừ, lại đây đi.”

Mộ Dung Thụ thông thả đi đến, ánh mắt rơi vào hai chồng giấy thật dày trên bàn, đây là thứ cần tính toán?

“Chỗ này còn chưa tính xong đây.” Vũ Văn Mặc chỉ vào hai chồng giấy lớn nói.

Nhìn chồng giấy cao ngất mà Vũ Văn Mặc đang dùng hán tử tính toán, Mộ Dung Thụ vỗ trán, tính cái kiểu này chắc thức suốt đêm cũng chưa xong. “Để thần thiếp hướng dẫn phương pháp tính toán bằng chữ số ả Rập hôm qua cho Vương gia. Hai ngày sau, thần thiếp sẽ làm cho Vương gia một cái bàn tính, sau này có tính toán gì thì cũng tiết kiệm thời gian.”

Vũ Văn Mặc lại ngẩng đầu nhìn Mộ Dung Thụ, khóe miệng cong lên thành nụ cười mỉm, “Được.”

Thật ra Mộ Dung Thụ chọn cách dạy Vũ Văn Mặc phương pháp tính toán thời hiện đời chỉ vì mong muốn mau kết thúc chuyện này, quan trọng hơn nữa để tránh sau này hắn cứ tìm nàng nhờ giúp đỡ thì cứ dạy hắn để hắn tự tính chính là tốt nhất.

“Là thế này...” Mộ Dung Thụ ngồi cạnh Vũ Văn Mặc, bắt đầu nghiêm túc dùng phương pháp đơn giản, dễ hiểu nhất để giảng cho Vũ Văn Mặc hiểu.

Vốn nghĩ Vũ Văn Mặc phải mất một thời gian khá lâu để học được chữ số ả Rập, nhưng chưa đến một tiếng, hắn đã nắm vững toàn bộ, làm phép nhân chia cũng rất thành thạo. Điều này hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của Mộ Dung Thụ, nàng không thể tưởng tượng được là năng lực tiếp thu của Vũ Văn Mặc lại mạnh mẽ như thế, nàng thử đưa vài phép tính thử, chỉ trong chớp lát hắn đã có thể đưa ra đáp án.

Hai người chỉ trong khoảng hơn hai canh giờ đã kiểm tra cùng tính toán xong tất cả.

Vũ Văn Mặc nhìn canh giờ, phát hiện lúc này đã giữa ngọ, là thời gian dùng cơm trưa.

Mộ Dung Thụ xoa xoa cái gáy tê cứng, nhìn Vũ Văn Mặc không có chút mệt mỏi nói: “Đã giữa ngọ, thần thiếp phải về Mai viên dùng cơm trưa, chắc là Quý phi nương nương sẽ đến sau buổi cơm trưa. Đến lúc đó, thần thiếp sẽ cho nha hoàn đến báo với gia.”

“Không cần phiền toái như vậy, bản Vương đến Mai viên dùng cơm trưa với nàng.” Vũ Văn Mặc đứng dậy, cắt chồng giấy đã tính toán xong xuôi vào ngăn kéo, nói với Mộ Dung Thụ.

Nghe vậy, Mộ Dung Thụ chỉ có thể gật đầu. “Vâng ạ.”

Quay về Mai viên, Mộ Dung Thụ liền phân phó người dọn cơm trưa. Sau đó, lại sai Hồng Lăng dẫn Hiên nhi đến.

Mặc dù Hiên nhi chỉ mới ba tuổi, nhưng sử dụng đũa cũng rất được. Mộ Dung Thụ thấy tay bé quá nhỏ mà đũa lại quá dài, lúc gấp thức ăn hai chiếc đũa lại cứ lệch nhau nên đã làm cho bé một đôi đũa ngắn dùng cho thuận, trên đó còn có khắc hai con thỏ nhỏ. Hiên nhi nhìn thấy, thích thú vô cùng, cứ nâng niu trong tay, tiếc nuối mãi không muốn dùng.

Vũ Văn Mặc thấy đôi đũa của Hiên nhi, con người khề lóe.

Ba người dùng cơm rất nhanh, sau đó dùng hoa quả tráng miệng do nha hoàn bưng lên.

Sau khi ăn xong tráng miệng, uống hết hai ly trà thì có nha hoàn đến truyền, Quý phi nương nương đến, đang chờ trong Trúc viên của Thảm trắc phi.

“Đi thôi.” Vũ Văn Mặc đặt ly trà xuống, quay đầu nói với Mộ Dung Thụ.

Mộ Dung Thụ mỉm cười, gật đầu: “Dạ.” Để xem Thảm Quý phi muốn làm gì.

Trúc viên

Do có Quý phi nương nương giá lâm, bốn phía Trúc viên đều có thị vệ canh gác cẩn mật. Mà trong viện, bọn nha hoàn người nào người nấy đều cực kì bận rộn.

Khi thấy Mộ Dung Thụ và Vũ Văn Mặc cùng đến Trúc viên, bọn nha hoàn ở đây đều sửng sốt. Từ trước đến giờ, họ chưa từng thấy hai người cùng nhau đến Trúc viên, hôm nay sao lại cùng nhau đến? Lại nhớ đến thời gian này Vương gia bận bịu công việc nên rất ít khi đến Trúc viên.

Hai người cùng đến, chẳng lẽ là trùng hợp gặp nhau trên đường?

Mộ Dung Thụ cười nhạt đáp lại ánh mắt nghi ngờ của bọn nha hoàn. Quá khứ hay tương lai, vô luận ở nơi nào, bất quá là chuyện tuyệt đối không tránh khỏi.

Bọn nha hoàn còn ngoài ý muốn, huống chi là Thẩm Quý phi và Thẩm trắc phi.

Khi bước vào chính sảnh, tỷ muội Thẩm Quý phi kinh ngạc không thôi, nhìn về phía Vũ Văn Mặc.

Thẩm trắc phi kinh ngạc nhưng trong lòng có chút đau. Sáng nay mới biết là tối qua Vũ Văn Mặc đến gặp Mộ Dung Thụ, mà cả buổi sáng nay, Mộ Dung Thụ đều ở trong thư phòng cùng Vũ Văn Mặc. Trong lòng nàng hoảng hốt, từ khi nào hai người lại trở nên thân mật như vậy?

Thẩm Quý phi hơi kinh ngạc, bất động thanh sắc nhìn Vũ Văn Mặc, sau đó ánh mắt dừng lại trên người Mộ Dung Thụ, nàng ta thần thái phấn khởi, sắc mặt hồng nhuận, làm gì có dấu hiệu bệnh chứ? Khá lắm, Mộ Dung Thụ, dám gạt nàng!

“Gặp qua Quý phi nương nương.” Vũ Văn Mặc cùng Mộ Dung Thụ đồng thời hơi cúi người hành lễ.

Thẩm Quý phi phát tay, “Không cần đa lễ như vậy.”

“Nhu nhi gặp qua Vương gia, tỷ tỷ.” Thẩm trắc phi cũng đứng dậy hành lễ với Vũ Văn Mặc và Mộ Dung Thụ.

Vũ Văn Mặc gật đầu nói: “Nhu nhi không cần đa lễ.”

Sau đó, Vũ Văn Mặc và Mộ Dung Thụ liền ngồi xuống phía dưới Thẩm Quý phi, Vũ Văn Mặc đến đây, dĩ nhiên là bọn nha hoàn không dám chậm trễ, liền dâng trà.

Thẩm trắc phi ra lệnh cho bọn nha hoàn hầu hạ lui ra hết. Trong phòng chỉ còn bốn người bọn họ, Thẩm Quý phi nhìn Mộ Dung Thụ, cười nói: “Xem khí sắc của Vương phi tốt như vậy thì chắc là bệnh đã tốt hơn rồi.”

“Nhọc lòng Quý phi nương nương lo lắng, bệnh của thần thiếp bệnh đã giảm hơn phân nửa.” Mộ Dung Thụ cười nhạt trả lời.

“Bây giờ đã cuối thu, ban đêm gió lạnh, buổi tối tỷ tỷ đừng để nhiễm lạnh.” Thẩm trắc phi thu hồi tâm tư, sau đó quan tâm nói với Mộ Dung Thụ.

Mộ Dung Thụ gật đầu, “Tạ muội muội nhắc nhở, nha hoàn của Mai viên đều là rất cẩn thận nhưng tại bản Vương phi nửa đêm mở cửa sổ nên mới nhiễm phong hàn.” Dứt lời, nàng nhìn về Thẩm quý phi nói tiếp: “Mà không may lại vừa lúc Quý phi nương nương triệu thần thiếp vào cung, thần thiếp vốn muốn đi theo công công tiến cung, nhưng vừa đặt chân xuống giường lại té xỉu. Mong Quý phi nương nương đừng trách cứ thần thiếp.”

“Ai lại nói như vậy, Vương phi bị bệnh nằm trên giường, bản Cung sao có thể không lo lắng cho sức khỏe của Vương phi mà buộc người tiến cung? Bản Cung biết Vương phi nhiễm bệnh, hôm nay liền đến thăm, giờ thấy Vương phi đã đỡ hơn thì ta yên tâm rồi.” Thẩm Quý phi tỏ vẻ quan tâm, nhẹ nhàng nói.

Mộ Dung Thụ nghe vậy, lại đứng dậy thi lễ. “Nhọc lòng Quý phi nương nương lo lắng. Tạ Quý phi nương nương quan tâm.”

Thẩm trắc phi có chút thất thần, ánh mắt nhìn Vũ Văn Mặc đang ngồi cạnh Mộ Dung Thụ, trong lòng không khỏi suy đoán, có phải Vũ Văn Mặc đã biết trước Thẩm Quý phi đến đây nên mới cùng Mộ Dung Thụ đến?

Hắn là sợ Thẩm Quý phi sẽ làm khó Mộ Dung Thụ? Càng nghĩ trong lòng nàng càng khó chịu. Tuy thái độ của Vũ Văn Mặc đối với nàng không khác gì với thời gian trước nhưng nàng có cảm giác thái độ của hắn đối với Mộ Dung Thụ đã dần dần chuyển biến. Nàng khẽ nhíu mày, từ lúc nào mà thái độ của hắn đối với Mộ Dung Thụ dần dần thay đổi như vậy?

Là lúc sau khi Mộ Dung Thụ vỡ đầu tỉnh lại, chất vấn Nhị phu nhân? Hay khi hai người cùng hỏi phủ Tướng quân? Hay hôm ở hoàng cung?

“Nghe nói, hai ngày trước Hoàng Thượng đã giao việc kiểm tra cùng tính toán quân dụng ở biên cương cho Vương gia xử lý. Cứ ba tháng sẽ kiểm tra một lần, mỗi lần phải mất hơn mười ngày để tính toán rõ ràng. Nhưng bây giờ nhìn Vương gia thoải mái như vậy, chắc là đã xử lý tốt?” Thẩm Quý phi gặp Vũ Văn Mặc đến đây, trong lòng có chút bất mãn, bởi không biết phải mở miệng trách tội Mộ Dung Thụ như thế nào nên muốn Vũ Văn Mặc rời đi. Nhưng lời vừa nói ra, nàng liền hối hận. Đây chuyện của triều đình, khi nào thì đến một nữ nhân như nàng lên tiếng?

Quả nhiên, sau khi nghe thì Vũ Văn Mặc khẽ cau mày nhìn Thẩm Quý phi, giọng nói lạnh lạnh, “Việc này là quốc gia đại sự, Quý phi nương nương đừng nên hỏi đến vấn đề tốt hơn! May là lời này chỉ có bản Vương nghe, chứ nếu lọt vào tai đại thần trên triều đình thì sẽ khó tránh khỏi họ hoài nghi Quý phi nương nương có âm mưu khác.”

Thẩm quý phi xanh mặt, cắn chặt răng, nhếch miệng định phản kích nhưng lại không tìm được câu đáp trả liền trầm mặt.

“Quý phi nương nương chỉ quan tâm đến Vương gia, chứ không có ý gì khác.” Thẩm trắc phi thấy thế liền vội nói đỡ cho Thẩm Quý phi, hy vọng có thể

xoa dịu không khí trong phòng.

Vũ Văn Mặc lạnh nhạt nói, “Ừ.”

Mộ Dung Thu lạnh lùng nhìn Thẩm Quý phi, một nữ nhân trong chốn thâm cung lại biết nhiều chuyện quốc gia đại sự như vậy, xem ra tuyệt đối không phải là ngẫu nhiên, có phụ thân là Tể tướng cũng thật được việc.

Thẩm Quý phi nhìn thấy nụ cười lạnh trên môi Mộ Dung Thu, có chút giận dữ nói: “Nghe nói mấy ngày trước trên đường từ Liễu phủ về vương phủ, Vương phi đã bị cướp chặn lại, bản Cung cực kì tò mò, sao Vương phi thoát thân được? Bản Cung nghe người trong cung nói, bọn cướp phi này không chỉ cướp tiền mà còn cướp sắc, chỉ cần có thể cướp nhất quyết sẽ không bỏ qua.” Dứt lời, hai mắt sáng toà nhìn Mộ Dung Thu.

Nghe vậy, Mộ Dung Thu cười lạnh trong lòng. Thẩm Quý phi thật độc ác! Chọn cướp lại còn chọn bọn chuyên cướp sắc? Nếu như lần trước bọn cướp kia không tin chuyện cổ độc mà nằng bịa ra, nếu như Triệu gia - Ngũ công tử không đột nhiên xuất hiện thì sợ rằng nằng đã bị nhốt trong son trại mà chịu vô số sự chà đạp cùng nhục mạ rồi!

Như thế xem ra, việc này nhất định có liên quan đến Thẩm Quý phi và Thẩm Tể tướng!

Thẩm trác phi vô cùng kinh ngạc, nằng quay sang nhìn Mộ Dung Thu, trong lòng mừng rỡ không thôi, Mộ Dung Thu bị cướp chặn lại? Có nghĩa là thanh danh nhất định khó giữ. Vương gia chắc chắn sẽ không còn tâm tư gì với nằng ta! Nghĩ vậy, trong lòng nằng vui vẻ không thôi, nhưng ngoài mặt không có biểu hiện gì nhìn Mộ Dung Thu.

Mộ Dung Thu cúi đầu, nhẹ giọng thở dài, vờ như lòng vẫn còn sợ hãi, “Haizz...”

“Kết quả đã xảy ra chuyện gì?” Thẩm Quý phi thấy nằng không trả lời, liền hỏi tiếp.

“Bản Vương thật sự muốn biết tại sao Quý phi nương nương lại nói như vậy?” Vũ Văn Mặc ngẩng đầu, ánh mắt trong trẻo, không có một tia sợ hãi, lạnh lùng chất vấn.

Thẩm Quý phi nghẹn lời, né tránh ánh mắt của hắn, lòng thầm than không ổn. Chuyện này vốn không ai biết nhưng nằng lại là người nói đến đầu tiên. “Thì có người báo cho bản Cung biết.”

“Trên đường từ Liễu phủ về vương phủ, vừa vặn lại thuộc về khu vực của Thẩm Thiếu Tướng quân phụ trách tuần tra, sao lại có thể xuất hiện cướp? Huống hồ, hôm đó Vương phi ở cùng với bản Vương, sao bản Vương không biết việc này mà Thẩm Quý phi lại biết rõ thế kia? Ngay cả thói quen của bọn cướp cũng rõ như lòng bàn tay? Như thế xem ra, Quý phi nương nương nhất định phải giao cái tên ăn nói hàm hồ kia cho bản Vương để bản Vương nghiêm hình ép hỏi, vì sao lại muốn vu tội Vương phi. Có phải mục đích của hắn là phủ Nam Dương Vương không?”

Đôi mắt đen huyền, lạnh lùng của Vũ Văn Mặc nhìn thẳng Thẩm Quý phi, giọng nói cực kì u lạnh, vang lên không ngừng trong lòng Thẩm Quý phi khiến nằng chấn động, sắc mặt đột nhiên trắng bệch.

“Vương gia, này...” Thẩm trác phi muốn lên tiếng nhưng lại không biết nên nói gì. Nhìn thấy sắc mặt của Quý phi nương nương, nằng cũng giật mình, chẳng lẽ việc này có liên quan đến Thẩm Quý phi? Nếu quả thật xuất hiện cướp, đại ca chắc chắn sẽ phải chịu liên lụy!

Thẩm Quý phi làm sao có thể nghĩ sâu xa như thế! Càng không ngờ Vũ Văn Mặc sẽ phản kích, chia mũi nhọn về Đại ca làm Thiếu Tướng quân của mình! Nên mối hận của nằng đối với Mộ Dung Thu lại cao hơn.

Trong lòng Mộ Dung Thu thầm khen Vũ Văn Mặc làm tốt, không uống công nằng mới sáng sớm đã đến giúp hắn! Nhưng Vũ Văn Mặc đã xuất thủ, nằng làm sao có thể ngồi không xem cuộc vui? Nghĩ liền làm, hai mắt nằng chợt rung rung, cảm khản chậm mắt tựa như người bị oan uổng, tức tức khóc: “Là đồ hồn trưởng nào dám nói xấu thần thiếp như thế? Muốn hủy hoại thanh danh của thần thiếp? Vương gia, người nhất định phải làm chủ cho thiếp thân, cái thứ người độc ác như vậy, dám đổi trắng thay đen, nhất định sẽ đoạn tử tuyệt tôn, chắc là định nói xấu cho thần thiếp mà!”

Lời vừa nói ra, sắc mặt Thẩm Quý phi chuyển đen rồi chuyển xanh sao đó đỏ bừng bừng. Mộ Dung Thu là đang nguyên rửa nằng đoạn tử tuyệt tôn!

Thẩm trác phi mờ mịt, mặc dù biết việc này có liên quan đến Thẩm Quý phi nhưng rốt cuộc nằng vẫn mơ hồ không rõ chuyện này là như thế nào.

Khóe miệng Vũ Văn Mặc giật giật, đoạn tử tuyệt tôn? Mặc dù hơi độc miệng nhưng cũng không tệ.

Ánh mắt cả ba người đều dừng trên người Thẩm Quý phi.

Thẩm Quý phi cảm giác da đầu run lên, trong đầu nằng hoàn toàn trống rỗng, nằng khê cau mày, cố gắng suy nghĩ ra một lời giải thích rõ ràng.

Mộ Dung Thu khép hờ mắt, sắc mặt nghiêm trọng, nằng đứng lên, đi đến trước mặt Vũ Văn Mặc khóc rống, “Gia, người nhất định phải làm chủ cho thiếp! Nếu không để cho Thẩm Thiếu Tướng quân ra làm chứng, nói rõ ngày ấy không xuất hiện cướp. Nếu như không nói rõ ràng, thần thiếp có chết cũng phải chứng minh mình trong sạch.”

Đôi mắt của Vũ Văn Mặc chợt lóe, khóe miệng nhếch lên, hắn gật đầu đáp: “Việc này liên lụy rất lớn. Ngày mai bản Vương sẽ vào triều bẩm báo lên Hoàng Thượng để người hạ chỉ tra xét rõ ràng!”

Sắc mặt Thẩm Quý phi càng thêm tái nhợt, hai tay khê run rẩy. Chuyện nằng và phụ thân hợp mưu lần này Hoàng Thượng không hề hay biết, nếu để

Hoàng Thượng phát hiện, sợ rằng sẽ hạ chỉ tra xét! Đến lúc đó, nàng sẽ không dễ dàng thoát thân! Đáng chết, chỉ vì muốn lợi dụng việc này để đưa Nhu nhi thượng vị, sau đó phụ thân ở trên triều sẽ áp chế Mộ Dung Thu, đến lúc đó, Thẩm gia có thể độc đại, nàng có thể phong hậu, sau này khi Hoàng Thượng băng hà, nàng tất nhiên sẽ trở thành Hoàng Thái hậu. Nhưng bây giờ ăn vụng không xong mà con bị bắt!

“Vương gia không cần phiền như thế. Dĩ nhiên bản Cung biết tên khốn đó vu oan cho Vương phi, đồng thời cũng hãm hại luôn Thẩm Thiếu Tướng, cho nên lúc đó đã truyền lệnh xử tử hắn rồi.” Thẩm Quý phi nói xong, trong lòng đau như dao cắt, đau chết đi! Đau chết đi!

Sau đó nàng nhìn Mộ Dung Thu nói, “Vương phi yên tâm, tên kia đã bị xử tử. Thanh danh của Vương phi tuyệt đối sẽ không bị tổn hại.”

Lúc này, Thẩm trắc phi mới nhận ra: Thẩm Quý phi muốn vu tội cho Mộ Dung Thu, hủy hoại thanh danh của nàng ta, cuối cùng kết quả lại hoàn toàn ngược lại, Vương gia lại nhúng tay vào chuyện này. Đương nhiên nàng biết rõ ngày Mộ Dung Thu đến Liễu phủ thì Vũ Văn Mặc không có xuất phủ, vậy chuyện này rõ ràng là Vũ Văn Mặc đang giúp đỡ cho Mộ Dung Thu, không muốn nàng ta bị hủy đi thanh danh!

Hắn vì bảo vệ cho Mộ Dung Thu, không tiếc mà đối chọi căng thẳng với Thẩm Quý phi! Chẳng lẽ là vì bảo vệ thanh danh phủ Nam Dương Vương như lời hắn nói? Nét cười trên môi Thẩm trắc phi lập tức biến mất. Nàng nhìn Vũ Văn Mặc, thật sự nàng có rất nhiều điều muốn hỏi hắn, đáng tiếc nàng không thể. “Vương gia cùng tỷ tỷ xin đừng tức giận. Quý phi nương nương vì bảo vệ thanh danh của tỷ đã cho xử tử người nọ. Chuyện này đừng nhắc tới nữa.”

“Thế cũng tốt, nhưng sau này lại có sự việc như thế xảy ra, chỉ mong Quý phi nương nương đừng tự làm chủ thì tốt hơn.” Vũ Văn Mặc không đổi sắc, lạnh lùng nói.

Thẩm Quý phi thật sự là đang tự tát mình, tự làm tự chịu! Chỉ vì vậy mà đắc tội với Vũ Văn Mặc! Thật là tức cười mà!

Mộ Dung Thu vẫn im lặng, bởi vì một khi Vũ Văn Mặc đã mở miệng thì Thẩm Quý phi chắc chắn phải có phần kiêng kị, sự việc thế này sẽ không xảy ra lần thứ hai nên nàng cũng không cần thiết khiến cho Vũ Văn Mặc khó xử. Bỗng nhiên, nhớ tới điều gì, nàng liền ngừng đầu, nhìn Thẩm Quý phi nói: “Hôm qua phụ thân có truyền tin báo cho thần thiếp, nói Quý phi nương nương đề nghị nâng Thẩm trắc phi làm bình thiê, người cũng không có ý kiến, tất cả đều do thần thiếp làm chủ.”

“Hả? Vậy Vương phi có đồng ý không?” Thẩm Quý phi trầm giọng hỏi.

Mộ Dung Thu mỉm cười, nhìn Vũ Văn Mặc nói: “Tất cả đều do Vương gia làm chủ.” Chuyện đã đến mức này thì giải quyết cho hết luôn đi, tránh sau này lại vì chuyện bình thiê mà làm phiền đến nàng! Huống hồ, lần này Vũ Văn Mặc đứng về phía nàng, nhưng lần sau thì ai biết được!

Thẩm trắc phi tràn đầy hy vọng nhìn Vũ Văn Mặc. Ngược lại thì Thẩm Quý phi cũng không mong chờ lắm vì thứ nhả - con giận của nàng vẫn chưa nguôi, thứ hai - nàng mơ hồ cảm thấy Vũ Văn Mặc căn bản không có ý bình thiê!

Quả nhiên, Vũ Văn Mặc lạnh lùng trả lời: “Nếu như Hoàng Thượng có hai Hoàng Hậu, bản Vương liền lập bình thiê.”

Thẩm trắc phi lại một lần nữa phải ôm lấy thất vọng, nàng cúi đầu, siết chặt hai nắm tay, lòng tự hỏi: Chẳng lẽ nàng yêu cầu nhiều lắm sao?

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 66

Thẩm Quý phi vì chịu kích thích nên trong lòng có chút không yên. Nàng cảm thấy lời của Vũ Văn Mặc chứa đầy hàm ý, có lẽ hắn sẽ không dễ dàng mà buông tha như vậy. Nàng phải hồi cung, sau đó suy nghĩ cho thật cẩn thận - tìm ra một kế sách ứng phó vẹn toàn, việc bình thiê xem ra cũng không thể nói lại đi. Thẩm Quý phi ở ngoài mặt thì cười nhưng bên trong không cười, nàng nói ứng phó vài câu rồi lập tức rời khỏi phủ Nam Dương Vương.

Sau khi Thẩm Quý phi rời đi, Thẩm trắc phi bởi vì câu nói của Vũ Văn Mặc mà thất thần, nàng cũng nói hai, ba câu nhưng không có ăn nhập. Mộ Dung Thu tự nhận bản thân mình có chút nhậm lực, nhìn thần sắc của Thẩm trắc phi không có việc gì, liền ai oán nhìn Vũ Văn Mặc. Nàng ở lại thì đúng làm chướng mắt người ta, chắc là Thẩm trắc phi có nhiều điều muốn hỏi Vũ Văn Mặc?

Dù sao thì nàng chẳng qua là có thân phận cùng địa vị của Chính phi, nhưng ít nhất không phải là thiếp! Mà ở trong vương phủ, Vũ Văn Mặc rất tín nhiệm nàng, cho nên nàng mới nể mặt hắn, tùy ý để cho Thẩm trắc phi đứng sau màn của sự việc này. Nhưng hôm nay, Vũ Văn Mặc cự tuyệt, khiến cho nàng khó tránh khỏi nghi ngờ.

Sau khi tìm cơ để rời đi, Mộ Dung Thu liền hành lễ với Vũ Văn Mặc rồi cáo lui.

Trong thư phòng, Thẩm trắc phi thờ dài nhẹ nhõm, nhìn Vũ Văn Mặc muốn nói lại thôi.

“Bản Vương không thể tuân thủ lễ tắc đã đặt ra. Ngôi vị Chính phi chỉ có một, Trắc phi người cũng như là bình thiê đi, chớ như thế nếu không lại xảy ra tranh cãi.” Vũ Văn Mặc thản nhiên nói.

Thẩm trắc phi cần môi, nàng đương nhiên là hiểu chuyện gì đang xảy ra. Nhưng mà nàng muốn được như Mộ Dung Thu, có thể ngang hàng cùng ăn, cùng ngồi với nàng ta. Hốc mắt nàng đỏ hoe, nàng đứng dậy đi đến trước mặt Vũ Văn Mặc, tuy không cam lòng, nhưng trên mặt lại tỏ ra như đã hiểu: “Là Nhu nhi sai. Từ nay về sau sẽ không nhắc lại chuyện này, cũng sẽ không làm cho gia khó xử nữa.”

Có lẽ là nàng yêu cầu quá nhiều, mà quên mất điểm mấu chốt. Dù sao thì có rất nhiều Vương gia cũng như thế tử nhưng chỉ có duy nhất ở Bình thành - Bình Vương gia là có hai vị Chính phi, làm cho người ta ngày ngày nghị luận, nhưng cũng có ít người khen ngợi, cho nên nàng mới muốn ngang hàng với Mộ Dung Thu để cùng ngồi, cùng ăn. Ai ngờ lại khiến chiến đúng điểm mềm của hắn, khiến cho hắn nghi ngờ nàng có dã tâm. Đó không phải là điều nàng muốn, điều nàng muốn rất đơn giản, nàng muốn ngang hàng với Mộ Dung Thu ở trong lòng hắn.

Vũ Văn Mặc gạt đầu, đưa đôi tay thon dài ra, nâng ly trà mà Thẩm trắc phi đã pha, cẩn thận uống hai ngụm.

“Đêm nay, gia ở lại Trúc Viên dùng cơm?” Thẩm trắc phi dè dặt hỏi, trên mặt hiện lên thần sắc khẩn cầu.

“Bản Vương còn có việc quan trọng chưa xử lý xong. Lát nữa sẽ quay trở lại thư phòng, đợi đến khi đó rồi quyết định.” Vũ Văn Mặc trầm giọng trả lời.

Thẩm trắc phi không biết nói gì, chỉ có thể gạt đầu đáp ứng: “Vâng ạ.”

Vũ Văn Mặc sau khi dùng xong trà thì liền rời khỏi Trúc Viên. Lúc hắn rời đi, Thẩm trắc phi lập tức quay đầu, nàng không nhìn được nữa liền ngân ngẩn lệ.

Khi Mộ Dung Thu sắp về đến Mai Viên thì đã thấy Thanh Bình đứng chờ trước cửa Mai viên.

Nhìn thấy Thanh Bình đi qua đi lại, nàng liền bước nhanh đến. Thanh Bình trông thấy Mộ Dung Thu đang đi tới, liền nói: “Vương phi, Nhị tiểu thư ở phủ Tướng quân đến đây.”

Nghe vậy, Mộ Dung Thu nhướng mày, có chút kinh ngạc. Theo lý, sau khi Mộ Dung Thu nhận được thư trả lời cùng với mấy mảnh ngọc vỡ thì là tạm thời sẽ không có hành động gì. Không ngờ là Mộ Dung Lâm vẫn như vậy mà đến. Chắc là Mộ Dung Lâm đã tốn không ít công khuyên nhủ Mộ Dung Thu đi.

“Vào trong xem thư.” Mộ Dung Thu gạt đầu.

Khuôn mặt của Thanh Bình cùng Hồng Lăng có chút vặn vẹo và bất bình, Nhị tiểu thư đến đây thì liền biết là nàng ta muốn cái gì. Lần trước, lúc hỏi phủ Tướng quân, có nghe nha hoàn phủ Tướng quân nói Nhị tiểu thư có tâm tư muốn tiến vào phủ Nam Dương Vương, lúc ấy trong lòng hai người đã cảm thấy bất bình cùng khó chịu. Nhị tiểu thư gả cho ai mà không được, sao cứ nhất quyết phải gả cho Vương gia, tranh giành với Vương phi.

Khuôn mặt Mộ Dung Thu không có biểu hiện dư thừa, nhưng Thanh Bình cùng Hồng Lăng có chút lo lắng cho Mộ Dung Thu sẽ phải chịu bất công. Nếu như bị người khác biết được mục đích của Nhị tiểu thư đến vương phủ, chắc chắn sẽ khiến cho mấy vị phu nhân cùng mất tên hạ nhân đồn đãi lung tung, Vương phi sẽ bị bọn họ cười nhạo. Không biết Mộ Dung Tướng quân suy nghĩ thế nào mà có thể làm ra việc như thế.

Lúc này, Mộ Dung Lâm đang chờ tại Sương phòng, nàng đợi Mộ Dung Thu đã được hai canh giờ, tâm tình của nàng không yên, tuy ở nhà đã có lời dặn dò của Mộ Dung Thu, nói là khi đến vương phủ thì nhất định phải vì lợi ích của Vương phi mà suy nghĩ, tuyệt đối không được đối nghịch cùng Vương phi. Chỉ cần nàng có thể tiến vào vương phủ, nàng nhất định sẽ chiếm được sự sủng ái của Vũ Văn Mặc. Nhưng bây giờ Mộ Dung Thu có cho nàng ở lại hay không, nàng cũng không có biết. Dù sao, lần trước khi Mộ Dung Thu về phủ, tính tình của nàng ta đã thay đổi không ít, thật làm cho người ta không thể nắm bắt được.

Nàng cũng không muốn giống như Mộ Dung Tuyết, tuy gả cho Lưu Phong làm chính thê, nhưng cả đời thì dốc hết tâm tư để lo nghĩ cho cuộc sống. Chờ sau khi Lưu lão gia qua đời, Mộ Dung Tuyết không biết sẽ phải chịu những thế thảm như thế nào đâu. Nàng thả vào vương phủ làm thiếp của Vương gia chứ không muốn gả cho một tên nhà nghèo. Đời này, nàng phải sống thật tốt cùng hạnh phúc.

Ôm tâm tư này, nàng đã phải suy nghĩ rất nhiều, tìm đủ mọi cách, còn lợi dụng Tứ tiểu thư, Ngũ tiểu thư để làm cho Mộ Dung Thu một lần nữa có hi vọng đối với nàng. Trùng hợp, nàng biết được Vũ Văn Mặc có thể sẽ nâng Thẩm trắc phi lên làm bình thê. Nếu như thế thì địa vị của Mộ Dung Thu sẽ bị uy hiếp, nên nàng liền bắt lấy cơ hội này mà thuyết phục Mộ Dung Thu giữ nàng ở lại.

Mộ Dung Lâm cần môi, dù thế nào thì nàng cũng phải giữ lấy cơ hội lần này, phải nghĩ mọi cách để có thể ở lại vương phủ. Chỉ cần có thể ở lại vương phủ thì việc tiếp cận Vương gia sẽ không có gì là khó khăn. Đợi đến khi nàng không còn chút kiên nhẫn thì liền nghe bên ngoài có tiếng nói: “Bẩm Vương Phi, Nhị tiểu thư còn đang chờ ở trong phòng.”

“Ừ, người đi chuẩn bị trà và điểm tâm đi.” Mộ Dung Thu phân phó.

Chiều dài tốt đến vậy? Mộ Dung Lâm liền cảm thấy nghi hoặc. Không có lý nào lại như vậy? Theo lý thì Mộ Dung Thu phải biết là nàng đến với mục đích gì chứ? Đang lúc nàng nghi hoặc thì cửa bị đẩy ra.

Mộ Dung Thu đi tới, sắc mặt của nàng hồng nhuận, nụ cười cũng thật tỏa sáng, thật chói mắt người nhìn. Mộ Dung Lâm khoe miệng co rúc, từ khi nào thì Mộ Dung Thu lại có thể chói lọi như vậy? Bất quá, Mộ Dung Lâm chỉ thoáng thất thần, liền phục hồi tinh thần thình an Mộ Dung Thu: “Lâm nhi thình an Vương phi.”

“Đứng lên đi, đều là người trong nhà, đang ở nơi của bản Vương phi, Nhị muội cũng không cần phải đa lễ như vậy.” Mộ Dung Thu tiến lên đỡ nàng dậy,

cười nhạt nói.

Mộ Dung Thu như vậy làm cho Mộ Dung Lâm không có một chút chủ ý, vốn là nàng đang nghĩ ra kế sách đối phó với sự tức giận cùng những lời nhục mạ của Mộ Dung Thu, nhưng nàng còn chưa suy nghĩ xong thì bây giờ bị bắt ngờ hoàn toàn, liền không biết phải làm cái gì, nói cái gì.

'Phịch', Mộ Dung Lâm liền quỳ gối dưới chân Mộ Dung Thu, nàng đập đầu vài cái thật mạnh. Khóe miệng của Mộ Dung Thu ẩn hiện nét cười lạnh, cũng không ngăn Mộ Dung Lâm lại. Hồng Lăng cũng không ngăn cản, nhưng lại nói: "Nhị tiểu thư đừng làm như thế, Vương phi không thể nào nhận đại lễ của người? Người cũng không có làm gì sai, người mau mau đứng lên."

Mộ Dung Lâm ngẩng đầu lên nhìn Mộ Dung Thu, hai mắt đầm lệ nói: "Vương phi, Lâm nhi sai rồi! Khi ở phủ Tướng quân, ý mình là Nhị muội của Vương phi, không hề cố kỵ, cứ ngộ nghịch với Vương phi, là Lâm nhi không tốt! Sau khi xảy ra chuyện của Nhị di nương, Lâm nhi đã hoàn toàn tỉnh ngộ, sau này tuyệt đối sẽ không để xảy ra chuyện giống như thế một lần nữa. Lâm nhi hy vọng Vương phi có thể tha thứ cho Lâm nhi."

"Nhị muội nói như vậy là sao? Con người có mấy ai hoàn mỹ? Ai chưa từng làm phạm sai lầm? Tuy là Nhị muội ra tay độc ác với mẫu thân, nhưng từ trước đến nay, mẫu thân ta cũng chưa từng trách phạt người. Bây giờ, người lại chủ động đến vương phủ nhận lỗi, có lý nào mà ta không tha thứ cho người. Nhanh đứng lên, nếu để cho người thấy, lại nghĩ là bản Vương phi đang khi dễ người."

"Tạ Vương phi tha thứ, sau này Lâm nhi sẽ hiếu kính mẫu thân, hiếu kính với Vương phi." Mộ Dung Lâm dùng tay nâng ống tay áo, lau khô nước mắt trên mặt, khẽ cười. Xem biểu cảm trên mặt, quả nhiên là được giáo dục rất tốt, Hồng Lăng đỡ nàng ta đứng lên.

Mộ Dung Thu như cười như không nhìn Mộ Dung Lâm, nàng đứng lên, nắm tay nàng ta, vỗ về nói: "Chỉ cần muội biết sai là tốt rồi! Bất quá... Sao muội lại đến vương phủ? Cũng không nói trước một tiếng cho bản Vương phi, để ta cho đầu bếp chuẩn bị cơm chiều sớm một chút. Chờ sau khi dùng xong cơm thì bản Vương phi sẽ sai người hộ tống người trở về phủ."

Mộ Dung Lâm nghe xong thì mặt liền biến sắc, liền hiểu là Mộ Dung Thu đang giả vờ hồ đồ. Nàng ta biết rõ là nàng đến với mục đích gì, nhưng lại nói ra những lời như thế. Đôi mắt to tròn chớp chớp, nhìn Mộ Dung Thu trả lời: "Lâm nhi là muốn đến gặp Vương phi, nên liền cầu xin phụ thân để đến gặp Vương phi. Phụ thân nói là nếu như Lâm nhi thật sự nhớ Vương phi thì có thể ở lại vương phủ thêm vài ngày, vừa có thể thỏa niềm thương nhớ, vừa có thể chiều cổ thật tốt cho Vương phi. Có như thế phụ thân và mẫu thân mới có thể yên tâm." Nói hay, trong thời gian bị cấm túc thì nàng ta cũng đã có nhiều tiến bộ. "Thì ra là muội nhớ bản Vương phi. Nếu đã như vậy thì muội cứ ở lại vài ngày đi." Mộ Dung Thu cười nhạt nói.

Mộ Dung Lâm không ngờ là mọi chuyện lại đơn giản như vậy, vốn tưởng sẽ phải khuyên nhủ thêm một lúc nữa thì mới có thể làm cho Mộ Dung Thu không tình nguyện mà gật đầu. Thế mà, nàng chỉ mới nói có một hai câu thì nàng ta đã cho nàng ở lại. Chẳng lẽ Mộ Dung Thu là thật sự tin lời nàng, hay vì Mộ Dung Thu đã nói trước nên mới được như thế? Dù là nguyên nhân gì, nếu nàng đã có thể ở lại phủ Nam Dương Vương thì nàng đã có cơ hội trèo lên giường của Vũ Văn Mặc.

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67

Mộ Dung Thu buông tay nàng ta ra, trở lại ghế chủ vị ngồi, nhìn lướt qua thần sắc của Mộ Dung Lâm, nàng nâng ly trà lên hớp vài ngụm, sau đó ngẩng đầu, vờ như lơ đãng nói: "Nhị di nương gần đây khỏe không?"

"Tốt." Mộ Dung Lâm còn đang khiếp sợ về lời nói vừa rồi của Mộ Dung Thu, nên khi nghe nàng hỏi vậy liền vô ý thức mà trả lời. Nhưng vừa nói ra, càng làm thêm sợ hãi, liền sửa lại: "Sau khi Nhị di nương bị đuổi ra khỏi phủ, Lâm nhi cùng Nhị di nương cũng không còn liên hệ, lúc này thì Lâm nhi cũng không biết Nhị di nương ra sao. Cũng không có nghe người ta nói đến. Nhị di nương phạm sai lầm nên mới bị đuổi ra khỏi phủ, cho nên hạ nhân trong phủ không ai có tin tức của bà."

Tốt? Mộ Dung Thu khép hờ mắt, Nhị di nương đã bị đuổi ra khỏi phủ nhưng vẫn không biết an phận? Sợ lần cái này là do Mộ Dung Lâm nghĩ ra. Bất quá... Lý thì tuy có tâm cơ, nhưng Nhị di nương chính là niềm vui của Mộ Dung Thu, không phải là bà ta muốn lợi dụng Mộ Dung Lâm để xoay người lần nữa đi! Tuy nói là bị đuổi ra khỏi phủ, nhưng ai biết được là bà ta có thật là bị đuổi đi? Bà ta đã theo Mộ Dung Thu nhiều năm như vậy, chắc là vót được không ít đi (vót tiền của)! Cũng khó trách Mộ Dung Lâm lại nói là bà ta sống tốt!

"Ha ha... Nhị muội cũng không cần lo lắng, nhưng nếu lo lắng, thì cứ phái người đi tìm, nếu như có tin tức, người và đại ca của người cùng nhau giúp Nhị di nương. Dù sao thì đó cũng là người sanh các người." Mộ Dung Thu cúi đầu cười nói.

"Vương phi chớ nói vậy, tuy Nhị di nương là người sanh ra Lâm nhi và đại ca, nhưng Lâm nhi và đại ca vẫn hiếu thuận với mẫu thân nhất, đại ca nói cả đời này muốn chăm sóc thật tốt cho mẫu thân. Nếu Nhị di nương phạm sai lầm bị đuổi ra khỏi phủ, dĩ nhiên sẽ không còn quan hệ với Lâm nhi và đại ca." Mộ Dung vừa nói thì đã phủi sạch mối quan hệ giữa nàng ta cùng Nhị di nương.

Mộ Dung Thu liếc mắt nhìn Hồng Lăng, Hồng Lăng dĩ nhiên đã hiểu, liền nhìn Mộ Dung Lâm lắc đầu nói: "Nhị tiểu thư làm sao có thể nói tuyệt tình như vậy chứ? Nhị di nương tuy đã làm sai, nhưng từ trước đến nay đều đã chăm sóc và giáo dục rất tốt cho Nhị tiểu thư cùng Đại thiếu gia."

Mộ Dung Lâm vừa nghe, âm thầm cắn răng, trách không được Mộ Dung Thu lại đáp ứng cho nàng ở lại, thì ra là đã biết trước nàng sẽ đến nên chờ! Bất quá, nàng không có giống như Mộ Dung Tuyết, chỉ vì mấy câu nói của Mộ Dung Thu mà đã không biết đối phó lại như thế nào. Nước mắt tràn mi, trên khuôn mặt trắng nõn của nàng ta lại đầy nước mắt, quả nhiên là phiên bản lúc còn trẻ của Nhị di nương, điềm đạm đáng yêu, “Cũng không còn cách nào khác mà. Dù sao kết quả này là do Nhị di nương tự làm tự chịu, phụ thân đã hạ lệnh, không cho ta cùng đại ca có quan hệ gì với Nhị di nương.”

“Đừng nghĩ về mấy chuyện này nữa. Chỉ cần Nhị di nương ở bên ngoài có thể sống tốt là được rồi.” Mộ Dung Thu gật đầu nói.

“Vương phi, người mới vừa từ Trúc viên trở về. Có mệt không? Nô tì giúp người trở về phòng nghỉ ngơi, sau đó sẽ an bài phòng cho Nhị tiểu thư.” Hồng Lăng nói.

Mộ Dung Thu gật đầu, phân phó nói với Hồng Lăng: “Chiều có cho tốt, hiếm lắm Nhị muội mới đến một lần. Ở trong vương phủ cũng không lâu lắm. Hai, ba ngày nữa đã hồi phủ.”

Hai, ba ngày? Thời gian quá ngắn! Hết ba ngày không biết có thể gặp được Vũ Văn Mặc không kia! Thời gian như vậy, càng không thể nghĩ tới Vũ Văn Mặc sẽ nạp nàng làm thiếp! “Lâm nhi gần đây nhàn rồi, có thể ở trong vương phủ mấy ngày để bồi Vương phi thật tốt.”

Mộ Dung Thu đảo mắt nói, “Nếu Nhị muội ở trong vương phủ quá lâu sẽ khiến bọn hạ nhân đồn đãi, dù sao đây là phủ Nam Dương Vương không phải phủ Tướng quân. Nếu như liên lụy đến thanh danh của người, đến lúc đó người sẽ tự cười khổ! Được rồi, không cần nói gì nữa, bản Vương phi biết tâm ý của người. Người trở về phòng nghỉ ngơi trước đi, đến giờ cơm tốt, tỳ muội chúng ta cùng nhau tâm sự.”

Mộ Dung Lâm vốn định nói thêm gì đó, nhưng nghe được mấy lời của Mộ Dung Thu, cũng không thể nói thêm cái gì, nếu không sẽ khiến Mộ Dung Thu chán ghét.

Hồng Lăng an bài cho Mộ Dung Lâm một căn phòng cách không xa Sương phòng của Hiền nhi. Cũng để cho Thu Cúc hầu hạ cho Mộ Dung Lâm. Mộ Dung Lâm đương nhiên biết Thu Cúc là đại nha hoàn, nàng đoán chắc là Mộ Dung Thu cho nàng ta đến giám sát nàng, vì thế luôn hòa nhã với Thu Cúc.

Sau khi Mộ Dung Thu trở về phòng, liền nhìn thấy một đứa bé đang ngồi trên giường.

“Hiền nhi.” Mộ Dung Thu khẽ gọi. Tuy Hiền nhi không phải do nàng sanh ra, nhưng Hiền nhi lại hiểu chuyện cũng rất đáng yêu khiến cho nàng thật sự yêu thích, trong lòng cũng cho bé là con của mình.

Thật ra thì Hiền nhi rất nhạy cảm. Nhỏ như vậy mà đã phải trải qua nhiều chuyện, muốn nhất chính là được Mộ Dung Thu yêu thương, cho nên mấy ngày nay rất là nghe lời. Ngoại trừ những lúc rời gian phải đối mặt với vết nước tiểu trên giường, có chút tức giận. Còn những lúc khác, đứa bé này thật thông minh cùng ngoan.

Hiền nhi vừa thấy Mộ Dung Thu trở về, lập tức nhảy xuống giường, lao ào chạy tới, nhào vào lòng Mộ Dung Thu, vui vẻ nói: “Mẫu thân, cuối cùng người đã về, Hiền nhi đợi người rất lâu rồi. Mẫu thân, người xem, đây là trứng do Hiền nhi luộc. Người mau ăn đi, Hiền sợ nói lạnh nên đã bung trong lòng.” Bàn tay nhỏ bé trắng nõn từ trong lòng lấy ra một quả trứng gà, xem như vật quý hiếm mà đưa cho Mộ Dung Thu.

Mộ Dung Thu vội cầm lấy trứng gà, nghe Hiền nhi nói, trong lòng không tránh cảm thấy ấm áp. “Hiền nhi thật ngoan, mẫu thân liền ăn.” Tuy buổi trưa ăn không ít, lúc này tuy không ăn nổi nhưng vẫn phải ăn, nhưng khi nàng nhìn thấy ánh sáng trong đôi mắt phượng của Hiền nhi, Mộ Dung Thu liền nhìn lại cái trứng.

Trứng gà luộc, Mộ Dung Thu liền cắn một cái, tinh tế nhai, chưa bao giờ nghĩ là trứng gà luộc lại ngon như vậy, lập tức xoa đầu Hiền nhi, dịu dàng nói: “Trứng gà thật ngon. Mẫu thân chưa bao giờ ăn một cái trứng gà nào ngon như vậy.”

“Mẫu thân thích ăn? Sau này Hiền nhi sẽ luộc thật nhiều cho người ăn.” Nụ cười trên mặt Hiền nhi rực rỡ như một đóa hoa.

“Ừ.” Mộ Dung Thu gượng gật đầu.

Hiền nhi từ trong lòng Mộ Dung Thu nhảy xuống, sau đó nhìn về phía cửa chính Mai viên, “Mẫu thân, Hiền nhi nghe nói là có một nữ nhân xấu vừa tới! Vân Mai tỷ và Thanh Bình tỷ đều nói là nữ nhân đó từng đối xử không tốt với mẫu thân. Bây giờ sao lại không thấy?”

Mộ Dung Thu sững sờ, nhớ tới Mộ Dung Lâm, Vân Mai và Thanh Bình lại nói cái này ở trước mặt Hiền nhi? Vừa muốn nói lại, đã thấy hai tay nhỏ của Hiền nắm chặt thành quyền, bộ dạng chính là muốn bảo vệ cho Mộ Dung Thu, “Ai khi dễ mẫu thân, Hiền nhi liền khi dễ lại!”

Nàng nhìn không được liền bật cười nói: “Con nhỏ đã như vậy.”

Mộ Dung Thu không nghĩ tới là Hiền nhi không chỉ nói như vậy, mà là thật sự làm.

Vốn cho là bé chạy ra ngoài chơi đùa, ai biết nàng chỉ mới nghỉ được hai khắc thì Thu Cúc lại kinh hoảng chạy tới nói, “Vương phi, tiểu thiếu gia xảy ra chuyện!”

“Chuyện gì?” Mộ Dung Thu cả kinh, có phải là Hiền nhi quá bướng bỉnh, không cẩn thận đụng đầu nên bị thương?

“Tiểu thiếu gia ở trong phòng của Nhị tiểu thư. Nô tỳ vốn ở ngoài phòng canh, sau khi nghe được âm thanh liền chạy vào, vừa vào đã thấy tiểu thiếu gia ngồi khóc ở dưới đất. Nô tỳ hỏi chuyện gì xảy ra. Nhị tiểu thư liền nói tiểu thiếu gia đến gặp nàng ta, sau đó tặng trứng gà luộc. Kết quả là tiểu thiếu gia tự tay làm rớt trứng gà, sau đó khóc.” Thu Cúc nói ngắn gọn. Dĩ nhiên lúc thấy Hiền nhi khóe mặt đỏ bừng, nàng cũng đau lòng vô cùng, nàng đỡ thế nào

cũng không nín khóc nên đành đến tìm Vương phi để người tự thân đến xem!

Mộ Dung Thụ cũng không nghĩ nhiều, liền nóng nảy đi.

Kết quả là vừa vào, liền thấy Hiên nhi đang cầm một cái trứng gà bị bể, trên mặt còn chưa khô nước mắt, ánh mắt thâm nhìn Mộ Dung Thụ: "Người quăng trứng gà của Hiên nhi! Người bồi thường cho Hiên nhi! Người là người xấu, rất rất xấu... Hiên nhi muốn nói cho phụ thân, để cho phụ thân đuổi người ra khỏi phủ!"

Lời này vừa là lên án, chỉ trích cũng như đã định tội cho người ta, Mộ Dung Thụ che trán. Đúng là đứa bé này nói thì sẽ làm, tốc độ làm cũng không bình thường đi.

Lúc này Mộ Dung Lâm rất là oan uổng, năng thế nào cũng không biết sao đứa bé này lại không ngoan cùng quá quắt như vậy! Đúng là con của hạ nhân, lại theo Liễu Ngọc Nhi bị đuổi ra khỏi phủ! Nhỏ như vậy mà đã có thể làm năng chịu thiệt. Sau khi thấy Mộ Dung Thụ, năng đã định nói rõ mọi chuyện, thế nhưng Hiên nhi lại giành nói trước.

Hiên nhi nghiêng đầu thì nhìn thấy Mộ Dung Thụ, cũng nhanh chóng bỏ nhào vào năng, ôm chân Mộ Dung Thụ mà khóc: "Mẫu thân, năng ta làm bể trứng gà của Hiên nhi, vẫn không chịu bồi thường. Năng thật xấu..."

Mộ Dung Thụ yên lặng ôm lấy Hiên nhi, sau đó nói: "Người sao lại chạy tới đây?"

"Các tỷ tỷ nói, muội muội của mẫu thân đến, còn là nữ nhân rất xinh đẹp. Hiên nhi liền chạy tới, muốn tặng cho năng trứng gà... Năng thật xấu... Làm bể trứng của Hiên nhi." Hiên nhi khóc đến sưng mắt, bàn tay nhỏ nhắn chỉ vào người Mộ Dung Lâm mà khóc lớn.

Còn nhỏ như vậy, mà đã có thể làm như thế thì thật không bình thường!

Sau khi nghe Hiên nhi giải thích xong, Mộ Dung Thụ liền nhìn về phía Mộ Dung Lâm.

Mộ Dung Lâm sùng sốt, sắc mặt trắng bệch, chỉ vào Hiên nhi nói: "Đứa bé này nói dối. Vương phi, không phải như vậy đâu."

Mộ Dung Lâm vừa nói xong, sắc mặt Mộ Dung Thụ liền trầm xuống, năng dĩ nhiên biết chuyện này là do Hiên nhi làm! Bất quá... bên ngoài còn có người, Mộ Dung Lâm lại hô to lên như thế, Hiên nhi không phải con ruột của Vương gia, chắc chắn vì vậy mà người đã bố trí. Cho nên sẽ không để cho Hiên nhi gánh vác.

"Nhi muội có phải đã quên đây là phủ Nam Dương Vương? Ở đây cũng không phải là phủ Tướng quân. Hiên nhi là nghĩa tử của bản Vương phi. Cũng là Nam Dương Vương Đại thiếu gia, Hiên nhi tặng người trứng gà, người lại dám quăng đi! Xem ra là bản Vương phi tin lầm người! Cho rằng người tự biết thân biết phận. Hôm nay, xem ra người vẫn không biết thay đổi! Bây giờ, phủ Nam Dương Vương không dám chứa chấp một người cao quý như người! Hồng Lăng, chuẩn bị, tiễn Nhi tiểu thư hồi phủ Tướng quân!" Mộ Dung Thụ lạnh lùng nói, ánh mặt băng lãnh, sau đó phân phó cho Hồng Lăng.

Hồng phản ứng nhanh nhạy, nhìn thấy tiểu thiếu gia khóc sưng cả mắt, lòng năng thật sự sinh ra thương yêu, Nhi tiểu thư này thật không biết điều!

Mộ Dung nghe xong có chút sùng sốt, trong lòng hối hận, liền biết là đứa bé này đang vu oan cho năng, nhưng nói ra, ai sẽ tin tưởng đứa bé ba tuổi chứ? Không được, năng nhất định phải giải thích rõ ràng, liền vội nói: "Vương phi, Lâm nhi không có làm như vậy, chỉ là không cẩn thận nên mới đánh rơi cái trứng gà, tuyệt đối không có quăng đi. Tiểu thiếu gia còn nhỏ, nhất định là không hiểu chuyện..."

"Câm miệng! Nam Dương Vương Đại thiếu gia lại có thể để người vu tội!" Mộ Dung Thụ quát một tiếng.

Thân hình Mộ Dung Lâm khẽ run, dĩ nhiên Mộ Dung Thụ hiểu rõ mọi chuyện nên chắc chắn sẽ không hỏi đến chân tướng, như thế thì làm sao năng giải thích! Như vậy xem ra, vừa rồi Mộ Dung Thụ chỉ là giả vờ hòa nhã, căn bản không muốn cho năng ở lại vương phủ! Mộ Dung Thụ thật đúng là ác tâm. Nhất định là năng ta nói tên nghiệt chủng này hại năng.

Ánh mắt nhìn ra cửa, chợt thấy Vũ Văn Mặc, quả nhiên là ông trời chiếu cố cho năng!

Năng lập tức chạy tới, quỳ gối trước mặt Vũ Văn Mặc, nước mắt tự rơi như mưa, giọng nói thê lương, bi bi thảm thảm nói: "Vương gia, người vì Lâm nhi làm chủ!"

Mộ Dung Thụ quay đầu nhìn lại, mới phát hiện Vũ Văn Mặc đã đứng trước cửa, không biết hắn đã đứng bao nhiêu lâu, lại nghe thấy lời của Mộ Dung Lâm, trong lòng cười nhạt, Mộ Dung Lâm này diễn xuất thật nhập tâm và xuất sắc đi!

Wũ Văn Mặc nhíu mày nhìn người quỳ gối trước mặt. Mọi mọi mím chặt thành một đường thẳng, đáy mắt có vài tia chán ghét.

Mộ Dung Lâm vẫn cúi đầu khóc, không nhìn thấy vẻ mặt của Vũ Văn Mặc.

Mộ Dung Thụ không ngừng cười lạnh, nhìn từ trên xuống dưới người Vũ Văn Mặc, muốn nhìn xem hắn có thể thương hoa tiếc ngọc không.

Hiên nhi ở trong ngực năng vẫn còn chảy nước mắt, sau khi nghe thấy lời của Mộ Dung Lâm, liền xoay đầu nhìn lại, quả nhiên là thấy Vũ Văn Mặc! Liền cho là mình gây họa! Hai hàng lệ liền tuôn, có chút ủy khuất nhìn Mộ Dung Thụ, đôi mắt phượng câu hồn, khiến cho Mộ Dung Thụ ngây người một chút, sau đó năng thâm than, nghĩ không ra năng cũng sẽ bị sắc đẹp mê hoặc! Bất quá... nhìn thấy sắc mặt của bé, năng liền biết là bé sợ mình gây họa, cho nên mới phải lộ ra biểu tình thế này.

“Mẫu thân...” Hiên nhiên ôm cổ nàng, khe khẽ kêu một tiếng, sau đó nhìn về phía Vũ Văn Mặc, thấp giọng kêu: “Phụ thân.”

Vũ Văn Mặc nghe vậy, con ngươi khẽ lóe, nhìn Hiên nhi một chút sau đó lại đưa mắt về phía người của Mộ Dung Thu, trầm giọng nói: “Vừa rồi có chút vấn đề, liền tới hỏi.”

Hắn xem như không thấy Mộ Dung Lâm đang quỳ gối trước mặt, chỉ nhìn Mộ Dung Thu.

Mộ Dung Thu buông Hiên nhi ra, đứng dậy phúc thân thi lễ với Vũ Văn Mặc: “Thần thiếp gặp qua gia.”

Hiên nhi cũng liền theo quy củ, hành lễ nói: “Hiên nhi thỉnh an phụ thân.”

Vũ Văn Mặc gật đầu, “Đứng lên đi.”

“Vâng.” Mộ Dung Thu và Hiên nhi đồng thời đáp.

Mộ Dung nhìn màn này mà ngốc lảng tại chỗ. Có chút phản ứng, đây là chuyện gì? Chẳng lẽ vừa rồi là Vũ Văn Mặc suy nghĩ nên không nhìn thấy nàng? Nếu như nàng mà cứ như vậy trở về phủ Tướng quân, phụ thân nhất định sẽ trách cứ kìa, mà nàng cũng mất mặt, lần này tới vương phủ thì nàng đã phí không ít tâm tư. Bất luận thế nào thì cũng thế để cho Mộ Dung Thu đuổi nàng đi.

Huống hồ đây là một cơ hội tốt, Vũ Văn Mặc đang ở trước mặt! Nhị di nương đã từng nói, trước mặt nam nhân phải mềm mại đáng yêu, đầm đìa, khiến họ sinh lòng thương tiếc. Nàng rất tự tin về vóc người cùng tướng mạo của mình, lúc này trên mặt nàng chảy hai hàng lệ trong suốt.

Liền cảm khăn gấp lau khôe mắt, thân hình run lên như cành liễu trong gió, thấp giọng khóc: “Vương gia, đây không phải lỗi của ta. Lúc đó ta không thấy rõ nên mới không thể tiếp lấy quả trứng. Lúc đó vô trứng có chút trơn. Xin Vương gia đừng trách cứ, xin Vương phi đừng trách cứ, xin tiểu thiếu gia đừng trách cứ. Sau này ta nhất định sẽ chú ý hơn.”

Nghe xong, Hiên nhi liền trừng mắt, bé vốn còn nhỏ, suy nghĩ không được nhiều lắm, càng không hiểu sao người này vừa rồi rất cứng rắn, bây giờ lại mềm yếu như cành liễu? Chẳng lẽ người lớn đều có thể? Tiểu thiếp ai cũng sử dụng chiêu này, nhờ sử dụng chiêu này mà bọn họ luôn hơn người tốt! Hiên nhi nghĩ như vậy, nhất định là như vậy.

Nghĩ tới nghĩ lui, nhìn tới nhìn lui, nữ nhân này càng nhìn càng đáng ghét, bé vì mẫu thân mà sợ thiên hạ bất công. Hiên nhi cắn cái miệng nhỏ nhắn, chớp chớp đôi mắt phượng câu hồn, khuôn mặt đáng yêu lại có thêm tia ủy khuất, lão đảo chạy đến trước mặt Vũ Văn Mặc, sau đó quỳ trước mặt hắn, ngẩng đầu nhìn hắn: “Phụ thân, Hiên nhi không có sai.” Sau đó, vươn tay chỉ vào Mộ Dung Lâm, giọng nói non nớt lên án: “Nàng cũng không phải nữ nhân của phụ thân, thế nào lại muốn phụ thân làm chủ.”

Dứt lời, đẩy Mộ Dung Lâm một cái nói: “Người ném trứng gà của ta, còn dám cáo trạng với phụ thân, ngươi cùng với di nương ở vương phủ kia đều như nhau, đáng ghét!”

Mộ Dung Lâm ngừng khóc, Hiên nhi tuy là dùng sức đẩy nàng, nhưng dù sao thì đứa bé này còn nhỏ, sức lực cũng không bao nhiêu. Nhưng khi nghe được lời của Hiên nhi, nàng sững sờ. Đứa bé này quá thông minh?

Khóe miệng Mộ Dung Thu giật giật, Hiên nhi mạnh hơn mẫu thân của bé, còn nhỏ tuổi đã tự biết bảo vệ mình cùng người thân.

“Ngươi.” Mộ Dung Lâm tức giận, đứa bé này thật khiến cho người ta chán ghét, thật muốn phé đi cái miệng của nó. Nàng vừa định chửi thành tiếng, may mắn là còn có chút lý trí. Ở trước mặt Vũ Văn Mặc thì phải giữ hình tượng thật hoàn hảo. Quay đầu nhìn lướt qua Mộ Dung Thu, thấy sắc mặt thoải mái của nàng ta, bộ dáng đó chính là đang xem trò vui, Mộ Dung Lâm cố gắng áp chế sự tức giận.

Ngẩng đầu nhìn Vũ Văn Mặc, tiếng nói nhu hòa, quả nhiên là khiến người ta sinh thương tiếc, “Vương gia...”

Mộ Dung Thu nhú mày, Mộ Dung Lâm hoàn toàn không có khí chất của tú nữ khuê phòng, nàng chính là phiên bản của Nhị di nương, xem ra Nhị di nương đã sớm bồi dưỡng Mộ Dung Lâm thành một tiểu thiếp tư thâm như bà ta. Bất quá... mỹ nhân cũng không ít, một người lúc nào cũng có quá nhiều mỹ nhân bao quanh như Vũ Văn Mặc, có thể bị nàng ta hấp dẫn? Nàng âm thầm đánh giá Vũ Văn Mặc.

Thân hình hắn cao lớn, dung mạo lại tuấn mỹ còn có khí chất bất phàm. Có thể hắn sẽ thích kiểu như Mộ Dung Lâm! Nhưng có một điều nàng khẳng định, Mộ Dung Lâm là thừa kế điểm mạnh nhất của Nhị di nương là chuyện trên giường.

Giữa lúc nàng đang đánh giá Vũ Văn Mặc, thì hắn lại không thèm liếc mắt nhìn đến Mộ Dung Lâm vẫn đang quỳ gối mà bước qua nàng ta, đi về phía nàng, mở miệng nói: “Xem ra... ngươi cứ giải quyết chuyện này trước đi. Sau đó hãy nói.”

Dứt lời, liền xoay người đi qua từ bên trái Mộ Dung Lâm, đi được mấy bước lại nhú mày, quay đầu lại nhìn Mộ Dung Lâm nói: “Nơi này là phủ Nam Dương Vương, cũng không phải sân khấu để diễn kịch. Đừng làm cho Vương phi mất mặt.” Dứt lời, liền xoay người rời đi.

Hiên nhi nghe vậy, không hiểu mà quay đầu nhìn Mộ Dung Thu, phụ thân sao lại không trách cứ bé, không đánh chửi bé? Thời gian ở vương phủ trước đây, tên nam nhân kia (Vương Quân Sơn) lại có thể đánh chửi mẫu thân chỉ vì làm cho nữ nhân kia vui! Nghĩ đến đây, ánh mắt Hiên nhi tối sầm lại. Sau khi đứng lên, thân thể nhỏ nhắn từ từ đi về phía Mộ Dung Thu.

Mộ Dung Lâm như đang ở trong một hồ băng giá rét thảng chạp, nàng thế nào cũng không nghĩ là Vũ Văn Mặc lại coi thường nàng như vậy! Lại có thể

cười nài nài! Hẳn xem nàng là một kỹ nữ đề tiện? Chẳng lẽ Mộ Dung Thụ ở sau lưng của nàng nói như vậy với hẳn? Mối mấp máy, muốn giải thích, nhưng Vũ Văn Mặc đã đi xa.

Nàng nhìn Mộ Dung Thụ, dù không cam lòng thế nào, nàng cũng phải thỉnh cầu để có thể tiếp tục được ở lại vương phủ!

Nàng dập đầu với Mộ Dung Thụ, khóc lóc cầu xin: “Vương phi, Lâm nhi đã biết sai, ngày sau sẽ không bắt kính với Vương phi và tiểu thiếu gia nữa.”

Mộ Dung Thụ thờ dài, xoay người phất phất tay: “Không cần nói nhiều. Xem như là bản Vương phi không muốn lưu người, hôm nay Vương gia chưa chắc tha cho người. Mặc dù ta cũng rất yêu thương người, nhưng chỉ đành để người tỷ muội xa cách, về sau ta sẽ thường hồi phủ Tướng quân, người không cần lo lắng.” Nàng vỗ như rất bất đắc dĩ nói với Mộ Dung Lâm.

Nghe vậy, sắc mặt Mộ Dung Lâm tái nhợt, lúc này trên mặt đã lộ ra vài phần cảm xúc thật. Cấn chặt môi, khăn tay trong tay của nàng ta cũng gần như bị vò nát. Hung hăng liếc nhìn Mộ Dung Thụ, sau đó đứng dậy định rời đi.

“Nhị muội, chờ một chút. Bản Vương phi muốn người chuyển lời tới phụ thân, lần tới nếu muốn bản tính cái gì, hy vọng có thể bàn trên bàn tiệc.” Mộ Dung Thụ thần nhiên nói.

Sắc mặt Mộ Dung Lâm hết xanh lại chuyển trắng, Mộ Dung Thụ là đang vũ nhục nàng trước mặt mọi người! Đảo mắt khắp phòng, bọn họ đều đang cúi đầu cười trộm.

Ôi trời! Nhất định là Mộ Dung Thụ đã tính toán trước! Nếu không thì sao Vương gia lại xuất hiện vào lúc này?

Trong lòng tràn đầy căm phẫn, Mộ Dung Lâm chỉ đành xấu hổ rời đi!

Sau khi nàng đi, Hiên nhi ôm lấy Mộ Dung Thụ nói: “Mẫu thân, Hiên nhi vì người trút giận!”

Mộ Dung Thụ vuốt đầu Hiên nhi, con người khẽ chuyển, ôn nhu nói: “Hiên nhi, chiêu hãm hại này ai dạy con?”

Hiên nhi ngẩng đầu, ngây thơ nói: “Lúc ở vương phủ, mấy di nương kia thường dùng chiêu này để đối phó với mẫu thân. Tên nam nhân kia thì luôn tin mấy di nương, sau đó sẽ đánh chửi mẫu thân.”

“Ngoan. Hiên nhi, nghe mẫu thân nói. Hiên nhi để mẫu thân ra tay cũng không sai. Bất quá... sai ở chỗ, con không phải một nữ nhân thiếu hiểu biết, con là nam nhân, tương lai sau này sẽ phải tạo dựng sự nghiệp. Cái chiêu hại người này không được dùng lại lần nữa.” Mộ Dung Thụ trầm giọng giải thích. Nàng không muốn sau khi Ngọc nhi đem Hiên nhi giao cho nàng, lại biến thành trạch đầu cao thủ, mà là một nam nhân đỉnh thiên lập địa*, có chí khí!

* : đầu đội trời chân đạp... đất

Mộ Dung Thụ thấy sắc mặt bé bình tĩnh không né tránh nàng, liền biết là bé đã hiểu rõ, lúc này mới yên tâm gật đầu, cười nói: “Hiên nhi thật ngoan.”

Sau buổi cơm chiều. Trời cũng chưa tối hẳn, Vũ Văn Mặc liền cầm một tờ giấy đến.

Mộ Dung Thụ cầm lấy nhìn một cái, không phải đề số học, cũng không phải là một đề nghiêm túc. Vấn đề là ở chỗ đó. Giống như là trên chiến trường, nhưng đề rất là kỳ lạ. Đề là quân ta có năm nghìn cung thủ, tên thì có hai vạn. Quân địch cũng có năm nghìn cung thủ, tên cũng có hai vạn. Vậy bên nào sẽ thắng?

YD! Hẳn bị biến thái? Chuyện này chắc chắn ai nịnh nọt sẽ nói quân ta thắng. Còn không nịnh nọt sẽ nói cũng có thể thắng, còn ai muốn chết sẽ nói hai bên ngang tài. Kỳ lạ ở chỗ, đề có chút không lô-gíc!

Mộ Dung Thụ liền cầm bút ghi dưới chỗ trống: Chờ đến lúc quân ta và quân địch giao chiến mà ngang tài ngang sức, liền cho một đội quân nhỏ ra trận, mà đội quân nhỏ này chỉ cần năm trăm cung thủ, năm nghìn tên liền có thể ngồi hưởng thắng lợi!

Hẳn dĩ nhiên biết chữ, nhưng vẫn không hiểu Mộ Dung Thụ viết cái gì, chỉ thấy sau khi Vũ Văn Mặc đọc câu trả lời của Mộ Dung Thụ thì vẫn trầm mặc.

Buổi chiều, Hồng Lăng đi Hiên nhi, Thu Cúc ba người hầu hạ nàng tắm nắng.

Buổi chiều, Mộ Dung Thụ thích nó nhất trong ngày, vì nó là lúc hưởng thụ.

“Vừa nãy ăn cơm tối, nghe nói Nhị gia ở bên ngoài làm ăn đã trở về vương phủ.” Vân Mai vừa xoa bóp lưng cho Mộ Dung Thụ vừa nói. (Nhị gia là anh em của Mặc ca)

“Nhị gia không phải là đã xây phủ của mình ở Bình thành? Thế nào lại trở về?” Thanh Bình không hiểu hỏi.

Vân Mai lắc đầu, “Ta là nghe mấy bà tử ở phòng bếp nhỏ nói mới được. Chắc là làm việc thất bại, cho nên mới phải quay về vương phủ.”

“Tam gia, Tứ gia, Ngũ gia đều ở ngoại thành quả gia nghiệp của vương phủ, trong hai năm qua thì sự nghiệp càng ngày càng tốt. Ngoại trừ Nhị gia. Sợ lần này trở về là định ở trong vương phủ luôn đi.” Thanh Bình suy đoán nói.

Thu Cúc liếc nhìn sắc mặt của Mộ Dung Thụ, thấy nàng không có hứng thú với việc này, liền nói với Vân Mai và Thanh Bình: “Ồ trước mặt Vương phi,

cũng không thể bàn luận về việc của chủ tử khác.”

“Vâng.” Vân Mai và Thanh Bình đồng thời đáp.

Mộ Dung Thu nhíu nhíu mày, cố gắng nhớ lại về chuyện Nam Dương Vương - Nhị gia Vũ Văn Khải.

Ba năm trước, Vũ Văn Khải đã đi quản lý sản nghiệp ở Bình thành của vương phủ. Đáng tiếc, sản nghiệp giao cho hắn, chỉ trong vòng một năm đã gần như sụp đổ, tiền buôn bán thiếu hụt còn có nợ. Vì thế, Vũ Văn Mặc liền thu hồi lại sản nghiệp, mà hắn thì ở bên ngoài tự mình xây phủ, sau đó mở hai cửa hiệu bán tơ lụa và rượu.

Bây giờ trở về, sợ là đã phá sản, ở bên ngoài sống không nổi nữa, mới chạy về vương phủ.

Chỉ là, da mặt của hắn thật dày, lúc đi thì về mặt cũng hùng hồn, giờ trở về thì cũng như vậy. Hơn nữa hắn là con của lão Vương gia (phụ thân Vũ Văn Mặc) cùng Tần di nương sinh ra. Tần di nương cũng là một người có đầu óc. Trước đây, việc Vũ Văn Khải đi Bình thành quản nghiệp là chủ ý của Tần di nương. Bây giờ lại trở về, chắc không phải chủ ý của Tần di nương đi.

Lúc này, đây cũng chỉ là một lời đồn đãi, cũng có thể hắn không trở lại. Chỉ là hạ nhân trong phủ đều nói vậy.

Mộ Dung Thu thờ dài, phủ Nam Dương Vương thật là không yên tĩnh gì cả!

Hôm sau, có người từ cửa hàng tới, là Tiết chương quý, sau khi Mộ Dung Thu biết được thì có chút nghi hoặc. Bây giờ cũng đã qua tháng kiểm tra sổ sách, Tiết chương quý sao lại đến? Chắc là có chuyện quan trọng. Vì thế nàng liền đến nhà kẻ.

Tiết chương quý về mặt khó sợ, nói với Mộ Dung Thu: “Đại thiếu gia lại đến cửa hàng lấy bạc, nô tài đã đáp ứng. Đại thiếu gia ủy hiếp nô tài, nếu nô tài không đưa bạc cho hắn, hắn liền đem chuyện Vương phi bị cướp chặn đồn ra ngoài, đến lúc đó ai mắt mặt sẽ biết! Lúc đó, nô tài cũng không có ý đến gặp Vương phi bầm bóa ngay. Xin Vương phi đừng trách cứ.”

“Đại thiếu gia? Cướp chặn?” Mộ Dung Thu bùng ly trà lên, hóp một ngụm, con người liền xuất hiện vài tia băng lãnh cùng sát khí. Mộ Dung Lâm vừa đi, Mộ Dung Lạp đã ra tay! Cướp chặn sao? Mộ Dung Thu cười nhạt, sợ là Mộ Dung Thu đã tiết lộ việc này, để cho Mộ Dung Lạp biết ngày đó nàng bị cướp chặn! Bây giờ lại dùng việc này uy hiếp nàng?

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68

Bất quá...

Cũng không hẳn vậy, Mộ Dung Thu chắc sẽ không có hồ đồ đến vậy, biết rõ Mộ Dung Lạp là kẻ vô dụng, căn bản sẽ không đem việc này nói cho hắn, dù sao nếu như nàng mất đi thanh danh thì ông ta cũng đừng nghĩ có thể ngăn đầu trong triều!

Như vậy, tên Mộ Dung Lạp muốn đồn thổi chuyện gì?

Mộ Dung Thu khép hờ mắt, cẩn thận nghĩ.

Bỗng nhiên, trước mắt sáng ngời. Chẳng lẽ là liên quan đến chuyện của Mộ Dung Tuyết? Nếu thật sự là như thế thì không thể không nói là tên Mộ Dung Lạp thật quá mức ngu xuẩn! Việc này tính ra thì cũng đã giải quyết xong, ngay cả Lưu tri châu Đại nhân cũng thừa nhận là tinh thần của Mộ Dung Tuyết không bình thường, nếu hắn lại kéo chuyện này lên nữa thì hắn chẳng khác nào tên hề!

Cứ coi như là nói nàng bị cướp chặn lại thì sao? Thẩm Quý phi sẽ không để chuyện này liên quan đến mình và gia tộc, chắc chắn sẽ nghĩ hết biện pháp làm cho chuyện này lắng xuống! Mộ Dung Thu cười lạnh một tiếng, sợ rằng không cần nàng ra tay, Mộ Dung Lạp sẽ tự mình không thành còn mất thêm năm gạo!

“Vương phi, bây giờ nên làm thế nào cho phải?” Tiết chương quý hỏi. Ông rất lo, Đại thiếu gia quá cường ngạnh, lại còn bày trò vô si, thật là khiến người ta khinh bỉ. Chẳng biết tại sao, đem so với thanh danh vang dội của phủ Tướng - Đại thiếu gia thì đúng là một trời một vực! (ý nói Mộ Dung Lạp hữu danh vô thực)

“Vương phi, không bằng đem việc này nói cho Đại tướng quân biết, lần này Đại thiếu gia rất quá đáng. Mấy cửa hàng này đều là của hồi môn của Vương phi, vốn không liên quan gì đến phủ Tướng quân, cũng như không liên quan đến Đại thiếu gia. Đại thiếu gia đã tới lấy bạc một lần rồi? Lần này là đe dọa lần sau là uy hiếp, như vậy thì còn mấy lần sau?” Hồng lăng cau mày nói, bất bình thay cho Mộ Dung Thu.

Trước đây, lúc Vương phi còn ở Tướng phủ, Đại thiếu gia đã làm mọi cách ngăn cản Vương phi, ý được Tướng quân ủng hộ nên không đem đích nữ coi vào đâu! Bây giờ, sau khi Nhị di nương phạm một sai lầm lớn, hắn cũng đã bị lão gia trách phạt. Bây giờ còn không biết sai, hay nói thẳng ra là hắn

ngu xuẩn. Lần trước Tam tiểu thư gây phiền toái cho Vương phi, dĩ nhiên là có liên quan đến hắn. Nếu không Tam tiểu thư sẽ không dám làm như thế.

Nghe vậy, Mộ Dung Thu khẽ gật đầu: “Đưa tin đến cho phụ thân, cứ đem hết mọi chuyện Đại ca uy hiếp bản Vương phi ra sao nói cho phụ thân biết.”

Tiết chương quý gật đầu. “Vâng.”

“Lần trước Đại ca lấy hai vạn lượng của bản Vương?” Mộ Dung Thu dùng ngón tay vuốt ve ly trà khắc đầy hoa văn, nhẹ giọng hỏi.

“Vâng, thực ra thì lúc trước cũng có lấy đi không ít. Nếu tính không sai thì cũng phải một nghìn lượng.” Tiết chương quý trả lời.

“Sau khi báo tin cho phụ thân, đi gặp Đại ca, nói hắn trả hết nợ lần trước - một nghìn lượng, nếu như không trả thì chuẩn bị gặp quan.” Mộ Dung Thu lạnh giọng phân phó.

Tiết chương quý sửng sốt, Vương phi ra tay với người nhà cũng thật ngoan độc? Không phải, Vương phi làm như vậy cũng là bình thường, dù sao cũng là Đại thiếu gia quá đáng. Ông sẽ giúp Vương phi, như nếu không phải lúc trước do Vương phi rộng lượng, hành vi này của Đại thiếu gia chắc chắn sẽ bị người khắp kinh thành biết. “Vâng.”

Sau khi Tiết chương quý rời đi, Hồng Lăng có chút tức giận nói, “Đại thiếu gia thật quá đáng! Mong là lần này lão gia sẽ không che chở cho Đại thiếu gia. Bất quá, sau khi Đại thiếu gia lấy ngân lượng đi, đều đem đi ăn uống đánh bạc, làm sao có ngân lượng để trả Vương phi?”

“Coi như là khiến cho hắn chết, ta cũng phải làm cho hắn nhớ bạc ra.” Mộ Dung Thu khóp hờ mắt, lạnh giọng nói. Mộ Dung Lạp nơi nào cũng muốn hại nàng, muốn ép chết nàng, nếu hắn đã ra tay thì nàng làm sao phải giả nhân giả nghĩa, nhân từ mà nương tay đây.

...

Ngày Mộ Dung Thu nhận được thư, sau khi xem, nét mặt liền đỏ bừng. Lập tức cho người bắt Mộ Dung Lạp từ kỹ viện trở về. Nói được hai câu liền tát Mộ Dung Lạp vài cái.

Mộ Dung Lạp bị đánh nên đầu óc có chút choáng váng, trong miệng cũng đã chảy máu.

Mộ Dung Lạp chẳng biết chuyện gì, chỉ vừa nói hai câu liền đánh hắn.

Mộ Dung Thu mắng to: “Ngươi nhiều gan, dám uy hiếp Vương phi? Ngươi là muốn toàn gia tộc chết cùng ngươi? Lâm nhi đã vô dụng, ngươi lại càng vô dụng!”

Mộ Dung Lạp vừa nghe liền biết Mộ Dung Thu đã nói cho Mộ Dung Thu biết, lập tức sợ hãi, “Phụ thân...”

“Không hổ là con của tiểu thiếp, ăn hại! Ngươi muốn lợi dụng chuyện của Tuyết nhi để đối phó Vương phi? Ngươi có chút tâm cơ đã dám đấu với Vương phi? Xem ra, nếu như hôm nay không trừng trị ngươi, ngươi sẽ không bao giờ biết trời cao đất rộng là gì.” Mộ Dung Thu tức giận mắng không ngừng, càng nói càng tức giận, vừa nói vừa đánh đá Mộ Dung Lạp.

Dĩ nhiên là Mộ Dung Lạp không dám phản kháng, cố gắng chịu đựng mấy cái đá. Bất quá... Sau khi hắn nghe được lời của Mộ Dung Thu, trông lòng không ngừng mà cười lạnh, thì ra là Mộ Dung Thu nghĩ là hắn sẽ nói chuyện của Mộ Dung Tuyết ra! Nếu như nàng đã ngu xuẩn đến vậy thì hắn nhất định sẽ cho nàng hồi hận!

Sau khi Mộ Dung Thu mắng vài câu, nhìn thấy Mộ Dung Lạp đã biết sai, liền phát phát tay ý cho hắn lui xuống. “Sau này dù là chuyện gì cũng không được đụng vào Vương phi, nếu không, một khi bị ta biết, sẽ đem ngươi khai trừ khỏi gia tộc, cả đời đừng mong hồi phủ Tướng quân.”

“Vâng, phụ thân yên tâm, nhi tử biết sai rồi.” Mộ Dung Lạp vờ như hối lỗi đáp. Bây giờ, hắn thành bộ dạng này cũng là do Mộ Dung Thu ở sau lưng hăm dọa, lấy một ít bạc của nàng thù làm sao? Của hồi môn của nàng cũng là do Tướng phủ cho? Chờ đến khi hắn thừa kế Tướng phủ, chuyện thứ nhất hắn làm chính là thu hồi của hồi môn của nàng! Để cho nàng không có chỗ kiếm bạc, để xem xem nàng ta làm sao có thể trụ chân trong phủ Nam Dương Vương!

Đôi khi hắn từ phòng của Mộ Dung Thu thư đi ra, Tiết chương quý liền tiến lên đòi bạc. Mộ Dung Lạp mới vừa bị Mộ Dung Thu đánh, coi như chịu không ít ủy khuất, lúc này thấy Tiết chương quý liền tức giận, Tiết chương quý nói còn chưa dứt câu liền bị hắn đánh tới. Năm nay Tiết chương quý đã bốn mươi, vốn không phải là một nam nhân to lớn, lúc này lại bị đánh như vậy thì đầu óc liền choáng váng, lập tức liền hô to với mấy người phía sau: “Vương phi hạ lệnh, Đại thiếu gia nhiều lần lấy bạc của Vương phi, nếu hôm nay không trả, thì đưa đi gặp quan.”

Mộ Dung Lạp vừa nghe, giận dữ, hô to: “Dựa vào cái gì!”

Lúc này, bởi vì động tĩnh quá lớn, Mộ Dung Thu liền đến. Tiết chương quý vừa thấy Mộ Dung Thu đến, lập tức tiến đến nói rõ tình huống. Mộ Dung Thu vừa nghe, ngọn lửa giận lúc này vừa tắt liền cháy lên. Ông liền chỉ vào Mộ Dung Lạp, mắng một trận thật to.

Mộ Dung Lạp sợ, hắn đã từng thề với Mộ Dung Thu, về sau sẽ không lấy bạc nữa, bất quá bây giờ hắn căn bản không thể trả bạc được.

Mộ Dung Thu đã không chịu nghe Mộ Dung Lạp giải thích, dù sao sói vẫn là sói, làm sao có thể thành thỏ, ông muốn tin cũng không được, ông tức giận ra lệnh cho phòng thu chỉ đem một nghìn lượng trả thay cho Mộ Dung Lạp.

Sau đó, liền khai trừ Mộ Dung Lạp ra khỏi gia phả, đuổi ra khỏi Tướng phủ.

Lúc Mộ Dung Thu nghe tin thì khó tránh khỏi chút kinh ngạc, nghĩ không ra là Mộ Dung Thu này lại ngoan tâm như vậy, dù sao thì Mộ Dung Lạp cũng là con của ông, cũng như ông đã dùng rất nhiều tình cảm để giáo dục hắn.

“Sau khi Đại thiếu gia bị đuổi ra phủ, Tướng phủ cũng trục hắn ra khỏi kinh thành, sau này không được bước vào kinh thành nữa bước. Say này thì Đại thiếu gia không thể gây bất lợi cho Vương phi.” Hồng Lăng thờ phào nhẹ nhõm nói.

Nàng suy nghĩ khác Hồng Lăng, trong lòng Mộ Dung thư cảm thấy chuyện này kì lạ. Mộ Dung Lạp lại bị Mộ Dung Thu nghiêm phạt như vậy là nàng không có nghĩ tới, vốn tưởng là Mộ Dung Thu sẽ tìm cách giải quyết nhẹ nhàng nhất nhưng không ngờ là ông lại khai trừ Mộ Dung Lạp ra khỏi gia phả, sau đó lại còn đuổi ra kinh thành. Bình thường, con chó bị ép quá cũng phải nhảy qua tường mà thoát.

Bị đuổi ra khỏi kinh thành, không có nghĩa là Mộ Dung Lạp sẽ an phận. Chấn chấn là Mộ Dung Lạp sẽ quay lại đâm lên nàng.

“Lẽ nào Vương phi còn có lo lắng?” Hồng Lăng thấy Mộ Dung Thư cau mày, liền hỏi.

“Trong khoảng thời gian này, ngoài thành trong thành có tin gì, động tĩnh gì liền báo cho biết bản Vương phi.” Mộ Dung Thư giãi bày ra, phân phó cho Hồng Lăng.

Hồng Lăng gật đầu đáp ứng.

“Lát nữa xem xem Hiền nhi muốn ăn gì, người liền kêu mấy bà từ ngày mai đi mua.” Mộ Dung Thư phân phó.

Nghe vậy, Hồng Lăng cười nói: “Hôm nay vào lúc ăn điểm tâm, tiểu thiếu gia nói muốn ăn các món do Vương phi nấu.”

“Ha ha... Đứa nhỏ này cứ nhắc mãi chuyện này, ngày mai vào buổi tối, ta tự mình nấu cho bé.” Mộ Dung Thư cười nói. Hiền nhi này rất khác với những đứa bé kia, trải qua đủ chuyện, bé hiểu chuyện quá sớm, hơn nữa cẩn thận thì cũng quá cẩn thận, nàng biết, bé là sợ nàng sẽ vứt bỏ bé.

“Tiểu thiếu gia có lộc ăn.” Hồng Lăng che miệng cười. Cúi đầu, mắt của nàng hiện lên một tia kinh dị, lúc ở Tướng phủ, nàng chưa từng nghe nói là Vương phi xuống bếp, chỉ là thấy Lý thị xuống bếp, chẳng lẽ là Vương phi chỉ từ trong sách xem? Lắc đầu, nghĩ nhiều như vậy làm gì, dù sao thì Vương phi vẫn là Vương phi, bất quá... chỉ là tâm cơ và thông minh hơn trước mà thôi.

...

Trúc viên

Sau khi Thẩm trắc phi nghe Tướng phủ xảy ra chuyện, con người khề lóe. Nghĩ không ra là Mộ Dung Thư ra tay với người nhà cũng thật ngoan độc? Tuy nói Mộ Dung Lạp có chút không tốt, bất kính với nàng, nhưng khai trừ khỏi gia phả thì tương đương với đời này đều bị hủy!

Tú Ngọc thấy Thẩm trắc phi thất thần, liền nói: “Tướng quân phủ - Đại thiếu gia thật đúng là bất hạnh, cứ như vậy bị khai trừ khỏi gia phả, ngày sau nhất định là khổ sở, chắc chắn sẽ bị mọi người cười nhạo.”

Thẩm trắc phi khẽ cười nói: “Mộ Dung Lạp vốn là tên ăn hại, Đại tướng quân đem hết hy vọng cùng tình cảm đặt ở trên người hắn vốn là lãng phí.” Nếu thật là Mộ Dung Lạp tiếp quản Tướng phủ, sợ là Mộ Dung Thư sẽ không còn chỗ dựa ở nhà mẹ đẻ, đây cũng lý do vì sao Mộ Dung thư lại ra tay ngoan độc với Mộ Dung Lạp như vậy.

Tú ngọc gật đầu, nói đến Mộ Dung Lạp, ai trong kinh thành mà không biết. Bất quá... Chỉ là mọi người nể mặt Đại tướng quân nên mới không nói ra, nhưng rõ ràng là Mộ Dung Lạp bên ngoài thì tỏ vàng nạm ngọc bên trong thì thối rửa.

Thẩm trắc phi nghĩ tới Mộ Dung Thư liền nghĩ đến Vũ Văn Mặc. Đã nhiều ngày như vậy, dù Vũ Văn Mặc tới, cũng là tới sau buổi cơm tối rồi cũng rời đi. Khiến nàng không thể nói câu là hắn đã rời đi. Thịnh thoảng nàng cũng mềm giọng xin Vũ Văn Mặc ở lại, hắn cũng chỉ lắc đầu, nói có việc cần phải xử lý, liền rời đi.

Hôm qua, mẫu thân có đưa tới thư, nói nàng mau chóng mang thai, chỉ cần có con, thì địa vị của nàng ở phủ Nam Dương Vương sẽ được nâng cao. Nhưng... nàng cau mày, trong mắt lóe lên vài tia đau xót, trong hai năm qua, nàng cũng không có mang thai. Bây giờ, Vương gia lại không thường xuyên đến phòng nàng.

Nàng không thể để cho Mộ Dung Thư mang thai đầu tiên.

“Mẫu thân sai người đưa tới Nhất Tiên Ba.” Thẩm trắc phi trầm giọng ra lệnh.

“Vâng.”

“Qua mấy ngày nữa thì Nhị gia sẽ trở lại, lát nữa ta sẽ đi Mai viên để cùng Vương phi bàn bạc một chút, nên chuẩn bị một chút.” Thẩm trắc phi còn nói thêm.

Có tên Nhị gia này, còn có thêm Tần di nương, nữ nhân này cũng không phải hiền, đến lúc đó, phủ Nam Dương Vương phủ chắc sẽ vì hai người này mà xảy ra không ít chuyện!

Con người lóe lóe, nàng phân phó cho Tú Ngọc: “Đem Từ La Sa mà Quý phi nương nương tặng đưa cho, châu ngọc đều chuẩn bị cho tốt, chờ Tần di nương trở về, liền đưa qua.”

“Từ La Sa mà người muốn dùng để may y phục mừng tân niên, vật quý trọng như vậy mà người phải tặng cho Tần di nương? Huống hồ Tần di nương và Nhị gia còn không biết lúc nào sẽ đến đi.” Tú Ngọc kinh ngạc nói. Tần di nương đúng là người sinh ra Nhị gia, nhưng dù sao vẫn là kỹ nữ gánh hát. Toàn thân đều không có vẻ tiểu thư khuê phòng, cho dù ở phủ Nam Dương Vương cũng không thể che giấu.

Bất quá... Chỉ là ý vào vẻ ngoài mới được lão Vương gia sủng ái. Thảm tắc phi thân phận cao quý, vì sao phải tặng đồ lấy lòng Tần di nương?

Thấy Tú Ngọc không hiểu, Thảm tắc phi cười nhạt không nói, trong mắt lóe lên tinh quang. Nếu Tần di nương biết thân phận mình, biết tiến biết lui, như vậy thì nàng không cần phải... Lưu ý. Nhưng Tần di nương này hết lần này tới lần khác gây không biết bao nhiêu việc, trước đây có nghe nó bà ta ở trong phủ gây chuyện, vài nha hoàn ở trong tay của bà đã bị chơi đùa không còn nhìn ra, sau cùng mấy nha hoàn đó vẫn có chung một kết cục là hương tiêu ngọc nát.

Hôm nay trở lại, một nhân vật như vậy nên sớm chuẩn bị để đối phó, sau đó bà ta có gây chuyện cũng đi tìm Mộ Dung Thu!

“Chuẩn bị, ta phải đi Mai viên.” Thảm tắc phi nghiêng đầu nhìn Tú Ngọc đang thất thần, phân phó.

Tú Ngọc lập tức gật đầu, “Vâng.”

Mai viên

“Thảm tắc phi tới.” Bên ngoài truyền đến giọng nói của nha hoàn canh cửa.

Mộ Dung Thu đang xem tiểu thuyết của thời cổ đại, đang bị tình tiết của câu chuyện này thì chợt nghe thấy giọng nói của nha hoàn canh cửa. Nàng liền đóng sách, ngẩng đầu lên, nhân nhát nói, “Để cho nàng vào đi.”

“Vâng.”

Nàng cúi đầu, thấy mấy cuốn sách còn có mấy bức thư, liền dọn dẹp một hồi.

Thảm tắc phi vừa vào phòng, liền cười nói với Mộ Dung Thu: “Muội muội thỉnh an tỷ tỷ.”

“Thảm tắc phi không cần đa lễ, mau mau đứng lên. Thu cúc, rót trà cho Thảm tắc phi.” Sau khi Mộ Dung Thu cất thư cùng sách xong, liền ngẩng đầu cười với Thảm tắc phi.

Thảm tắc phi ngồi xuống, liền nhìn về phía họ Mộ Dung thu, “Tỷ đã biết Tần di nương và Nhị gia sẽ trở về? Cũng không có gì bất ngờ, chắc năm ngày nữa sẽ về đến kinh thành.”

“Ừ. Thảm tắc phi có nghĩ gì?” Mộ Dung Thu gật đầu, hỏi lại.

“Sau khi Tần di nương và Nhị gia trở về thì nhất định sẽ ở phủ Nam Dương Vương, cho nên muội muốn cùng tỷ bàn bạc một chút, chuẩn bị cho Tần di nương và Nhị gia ở viện nào?” Thảm tắc phi cười nói.

Mộ Dung Thu nhìn nàng, sao lại nhiệt tình như vậy? Hình như nàng ta đang chờ mong Tần di nương và Vũ Văn Khải trở về. Nàng cười nói: “Trước, cứ sắp xếp một cái viện đi.”

“Sợ là ở không được, Nhị gia có sáu người thiếp.” Thảm tắc phi có chút khó khăn nói. Nữ nhân bên cạnh Vũ Văn Khải so ra thì nhiều hơn Vương gia, chắc là hần tuần mỹ.

“Vậy một cái nhà.” Mộ Dung Thu nhân nhát trả lời, đối với Vũ Văn Khải còn có Tần di nương, nàng nhưng không có tâm tư quan tâm đến. Hai người đều không phải là người tốt lành gì, không cần thiết phải lãng phí tâm tư.

“Tốt, muội liền đi an bài. Không quấy rầy tỷ tỷ nghỉ ngơi. Muội xin cáo lui.” Sau khi Thảm tắc phi nghe Mộ Dung Thu trả lời xong, liền đứng lên xin cáo lui.

“Ừ, Thu Cúc. Tiễn Thảm tắc phi.” Mộ Dung Thu gật đầu cười nói.

“Vâng.” Thu Cúc đáp.

Thảm tắc phi đi tới trước cửa thì quay đầu nhìn lại, lúc này Mộ Dung Thu đã đem toàn bộ ánh mắt đặt ở trên quyển sách tiểu thuyết kia, thần sắc rất thản nhiên. Ánh mắt của Thảm tắc phi hiện lên một tia phức tạp.

Sau khi nàng rời đi, Mộ Dung Thu ngẩng đầu, nghiêng đầu hỏi Hồng Lăng bên cạnh: “Thảm tắc phi có chỗ nào khác thường?”

Hồng Lăng trầm tư một chút rồi trả lời: “Hình như Thảm tắc phi rất quan tâm tới chuyện của Nhị gia và Tần di nương. Kỳ thực chuyện Nhị gia cùng Tần di nương trở về thì Vương gia cũng không có nói qua, cũng không có nói Vương phi chuẩn bị viện. Nhưng Thảm tắc phi tựa như rất muốn Nhị gia và

Tần di nương trở về.”

“Đúng vậy, quá dễ tâm hay có dụng tâm.” Mộ Dung Thu thấp giọng nói. Nàng lạnh lùng nhìn ngoài cửa.

“Nếu Vương gia hỏi, Vương phi sẽ trả lời như thế nào?” Hồng lăng giờ mới tỉnh hồn lại, chuyện này Vương gia không có đáp ứng, Vương phi đã đồng ý, chẳng phải là cùng Vương gia đối nghịch?

Mộ Dung Thu thu hồi ánh mắt sắc bén, không sợ hãi trả lời: “Chuyện này không phải do Thẩm trắc phi thu xếp? Nếu như có việc thì cứ để Vương gia đi tìm Thẩm trắc phi, bản Vương phi cũng là một phụ trợ quản lý.”

“Vương phi nói đúng.” Hồng lăng yên lòng, cười nói.

Mộ Dung Thu cúi đầu tiếp tục xem tiểu thuyết. Tiểu thuyết cổ đại so với hiện đại đúng là tệ hơn, trách không được, chỉ có thời gian để hãm hại người ta, cướp đoạt sủng ái, chỉ là do rảnh rỗi không có việc gì làm. Bỗng nhiên, lúc này, nàng hết sức tò mò về lão Vương gia và lão Vương phi sao lại cùng đi?

Nghe nói là phòng bị cháy, đang ngủ thì chết đi.

Thực sự là đơn giản như thế?

Đây không phải là hiện đại, thiết bị điện, khí đốt thiên nhiên, có đôi khi ta không chú ý sẽ xảy ra cháy. Đó là ở hiện đại, còn ở đây, làm sao lại có thể xảy ra hỏa hoạn?

Phủ Nam Dương Vương chỉ có Vũ Văn Mặc. Những huyênh đênh khác của hắn đều đi quân nghiệp ở khắp nơi. Ngoại trừ tên Vũ Văn Khải.

Cười lạnh... Nàng làm sao có thể đem tâm tư đặt ở nơi này? Phủ Nam Dương Vương, sớm muộn gì nàng cũng sẽ rời đi.

Nàng cố ý tránh tình yêu. Nam nhân cùng với nàng, tuyệt đối chỉ có mình nàng ở bên, cũng có cùng ý nghĩ với nàng, tuyệt đối trung thành về trái tim, kể cả thân thể. Tuy nói ở hiện đại, nàng hiểu biết nam nhân, nam nhân ở xã hội thượng lưu, trong nhà có một thê tử môn đăng hộ đối, bên ngoài cũng có vài tình nhân xinh đẹp, bất quá những tình nhân đều là chịu thiệt thòi.

Dưới tình huống này, nàng thà là độc thân.

Nàng là đang ở cổ đại với chế độ tam thê tứ thiếp, nam nhân sẽ luôn muốn có nhiều nữ nhân bên cạnh. Sợ là cả đời này, nàng có thể gặp được một nam nhân chỉ yêu mình nàng thì cơ hội hầu như là số không.

Trước mắt nàng bỗng nhiên xuất hiện bóng dáng của Vũ Văn Mặc. Kỳ thực Vũ Văn Mặc làm nam nhân hiếm có ở cổ đại, hắn không trầm mê nữ sắc. Chỉ là hắn cùng nàng vẫn chưa có lòng tin với nhau, ý nghĩ cũng khác nhau, tư tưởng cũng khác nhau, hắn cho rằng nam nhân tam thê tứ thiếp là chuyện thường, chỉ cần không phong lưu là được. Ý nghĩ này, ở cận hiện đại thì cũng bình thường. Giá trị của đời người thay đổi theo thời gian, nó đã định là nàng cùng hắn chỉ có thể là bằng hữu.

Đúng vậy, nàng xuyên không mới đến đây, hắn đã giúp nàng không ít. Phải nói, sau khi trải qua nhiều chuyện như vậy, nàng tin nhiệm hắn, không hơn, chỉ là tin nhiệm.

“Vương phi, đây là thư Vương gia đưa tới.” Sau khi Vân Mai bước vào, liền đem một phong thư giao cho Mộ Dung Thu.

Mộ Dung Thu thu nhận lấy, nhìn đến mặt giấy.

Nhìn mấy cái chữ rồng bay phượng múa, Mộ Dung Thu khoe miệng co quắp, trong lòng có kết luận, Vũ Văn Mặc quả nhiên bị biến thái!

Nàng muốn xem lại là chuyện gì.

Hỏi: Quân ta cùng quân địch giao chiến, đều có số cung tiễn thủ và tên, lúc lưỡng bại câu thương*, đột nhiên lại có một chi quân đội tấn công đến, chi đội quân này là đồng minh với quân địch. Lúc này, quân ta đã thảm bại, câu hỏi là làm sao để chuyển bại thành thắng?

* : Ý của câu thành ngữ này là chỉ trong cuộc giành giật, cả hai bên đều bị tổn thương, chẳng có bên nào được lợi cả.

Câu thành ngữ này có xuất xứ từ “Sử ký - Truyện Trương Nghi Liệt”.

Thời Chiến Quốc, hai nước Hàn Ngụy giao chiến với nhau đã được hơn một năm, mà vẫn chưa phân thắng bại.

Tần Huệ Vương muốn xuất quân can thiệp việc này, mới triệu tập quần thần lại hỏi ý kiến. Các đại thần đều có ý kiến khác nhau, khiến Tần Huệ Vương chẳng biết quyết đoán ra sao.

Bấy giờ có một người nước Sở tên là Trần Chấn mới kể truyện Biện Trang Tử giết hổ cho vua nghe: “Một hôm, Trang Tử nhìn thấy hai con hổ ăn thịt một con trâu, ông đang định rút kiếm ra đâm chúng, thì người hầu bàn trong quán dịch vội ngăn ông lại nói: Hiện nay chúng đang mải ăn, nhưng đến lúc ăn ngon miệng rồi thì chúng tất tranh nhau, mà đã tranh giành nhau thì tất cắn xé nhau. Sau đó thì con hổ to hơn sẽ bị thương, con hổ nhỏ sẽ bị cắn chết. Đến lúc đó, ông ra tay đâm chết con hổ bị thương kia, há chẳng phải có tiếng tăm cùng lúc giết chết hai con hổ sao. Biện Trang Tử nghe lời nói này thật có lý, bèn dừng tay ngồi đợi xem, cuối cùng quả nhiên đúng như vậy, ông một lúc giết chết cả hai con hổ”.

Kỳ thực thì Trần Chấn đã vì hai nước Hàn Ngụy là hai con hổ, khuyên nước Tần hãy đợi khi hai nước này đã thương vong nặng nề rồi mới xuất quân, thì sẽ chẳng khác gì Biện Trang Từ ngồi không mà được lợi. Tần Huệ Vương nghe xong vô cùng mừng rỡ, bèn làm theo ý của Trần Chấn, tạm thời không xuất quân để chờ đợi thời cơ.

Hiện nay, người ta vẫn thường dùng câu thành ngữ này để chỉ hai bên đều bị tổn thương trong tranh chấp, chẳng được ích lợi gì.

Mộ Dung thư che trán, hỏi về vấn đề chính là nói nhảm! Lúc đấy mà vẫn còn chờ kỳ tích xuất hiện? Nghe liền hiểu, kết quả là chờ chết.

Nhưng con người nài khéo chuyển, liền viết ra những chữ tình tế đẹp mắt: Một, nếu đã lưỡng bại câu thương, còn có đồng minh của quân địch đến, thì cứ chờ chết, thiếp đề nghị quân ta tiên phong. Tướng quan cùng binh sĩ viết xong di thư, để làm người nhà bớt bị thương. Đồng thời, hãy học cách tự sát, nếu không đồng minh của quân lực thì tinh thần và sức lực đặc biệt tốt, hạ thủ chắc chắn sẽ rất ngoan độc, đến lúc đó, chết sẽ đủ thê thảm.

Hai, nếu như không muốn chết, tốt hơn là mang ít người đi, coi như cho quân địch của đồng minh của chúng mất hết sức lực rồi đạo quân còn lại hãy tiến ra. (ta nổ đại vì có vài chỗ thiếp ... Hên mà ta cũng biết chút lịch sử)

Đem phong thư giao Tri Thu, Mộ Dung Thư hỏi: “Hôm nay Vương gia không có xử lý công vụ?” Nếu không làm sao lại rảnh rỗi như vậy, làm cho truyền lại mấy thứ này?

Nha hoàn cung kính trả lời: “Mấy ngày gần đây, Vương gia phải xử lý rất nhiều công vụ. Mỗi ngày đều phải đến khuya mới đi ngủ.”

Bận rộn như vậy? Mộ Dung Thư nhướn mày, như vậy mà còn thời gian đi hỏi mấy câu này?

Thực ra Mộ Dung thư không biết, lúc này Vũ Văn Mặc đang gặp vấn đề. Bất quá... Hắn thay đổi để đi hỏi cách mà thôi.

Tri Thu đem thư giao cho Vũ Văn Mặc, sau khi xem, trên mặt hắn không có chút ý cười, mà là càng nghiêm trọng.

Biết rõ là sẽ chết, ai dám tiên phong? Hắn khẽ cau mày, đôi mắt nhìn như hồ nước tĩnh lặng yên bình nhưng đã bắt đầu gợn sóng, âm trầm.

Trước giờ cơm tối, Mộ Dung Thư gọi Hồng Lăng.

“Muội muội của Vân Mai bây giờ ra sao, người biết không?” Mộ Dung Thư trầm giọng hỏi.

Hồng Lăng thờ dài nói: “Cái này...”

“Nói đi.”

“Một là nguy hiểm đến tính mạng, Vân Mai tuy là lo lắng, nhưng cũng không có cách nào. Trước đó vài ngày, nàng đã bị Đỗ đại nãi nãi đuổi ra phủ. Nói là nàng không bao giờ có thể mang thai nữa, nàng phạm vào 7 điều cấm kỵ ở nữ nhân, bị bỏ.” Hồng Lăng thấp giọng trả lời. Sau khi Vân Mai biết, rốt cuộc cũng thờ phào nhẹ nhõm, không ở lại Đỗ phủ mới tốt, so với sống ngày ngày đề phòng vì sợ Đỗ đại nãi nãi hại chết vẫn hơn.

Mộ Dung Thư cũng thờ dài, “Như vậy là tốt.”

“Đúng vậy, nẫu thân Vân Mai rất vui. Bất quá... muội muội của Vân Mai cả đời này cũng không thể lập gia đình. Ai... đời này đã bị Đỗ đại thiếu gia hủy.” Ai bảo muội muội của Vân Mai chỉ là một tiểu thiếp, chính thất ra tay giết nàng cũng sẽ không ai dám nói. Quan trọng là mẹ của nàng cũng chỉ là một bách tính bình thường. Làm tiểu thiếp cũng không sao, chỉ cần nhà mẹ đẻ lớn mạnh là được, còn nếu không thì tính mạng coi như nằm trong tay chính thất.

“Hai ngày nay, Đại phu nhân an phận?” Mộ Dung thư trầm giọng hỏi.

Hồng Lăng đáp: “Không có bất kỳ động tĩnh gì.”

“Người đi gặp Tứ phu nhân, để cho nàng như thường cùng Đại phu nhân đi dạo.” Mộ Dung Thư phân phó nói.

“Vâng.”

Ngày thứ hai

Thẩm trắc phi đã bắt đầu thu xếp, chuẩn bị viện ở phía đông cho Tần di nương và Nhị gia, theo thứ tự là đông vườn, lâm vườn nhượng hạ nhân lí lí ngoại ngoại thanh lý sạch sẽ. Sau khi Vũ Văn Mặc biết chuyện, liền cho Tri Thu đi hỏi Thẩm trắc phi.

Thẩm trắc phi cười trả lời: “Ta đã cùng tỷ tỷ thương lượng việc này. Tỷ ấy đã đáp ứng rồi.”

Sau khi nghe nói lại lời của Thẩm trắc phi, Vũ Văn Mặc cũng không nói gì, cũng âm thầm chấp nhận.

Sau khi Tứ phu nhân dùng điểm tâm, liền đến phòng của Đại phu nhân, cùng Đại phu nhân diễn vở tỷ muội trường thân tình mà tán gẫu. Nhị phu nhân dĩ nhiên là không cam lòng bị Vũ Văn Mặc bỏ quên, liền muốn tìm mọi cách để đi gặp Vũ Văn Mặc, nàng ta còn tự mình làm điểm tâm đưa đến thư phòng của Vũ Văn Mặc, đáng tiếc, nàng vừa định tiến vào thì đã bị Tri Thu ngăn ở ngoài cửa.

Nhị phu nhân mềm giọng nói với Vũ Văn Mặc ở trong thư phòng để hắn đáp ứng. Đáng tiếc, hắn chỉ nói đúng hai từ, "Lui ra." Nàng không cam lòng cũng phải đưa điểm tâm cho Tri Thu, sau đó rời đi.

Sau khi Tri Thu đem điểm tâm vào thư phòng, Vũ Văn Mặc nhìn lướt qua điểm tâm, lúc này hắn cũng có chút đói, liền cầm lấy một khối bánh hoa quế ăn một chút.

Vừa ăn xong, hắn liền cau mày, đem khối bánh đặt xuống.

Tri Thu thấy thế hỏi: "Vương gia, không hợp khẩu vị?"

"Quá ngọt. Mang vứt đi."

"Vâng."

Mai viên

Vào bữa trưa, sau khi Hiên nhi nghe nói Mộ Dung Thư vì bé làm cơm tối thì cực kỳ vui vẻ, ôm Mộ Dung Thư cánh tay, "Mẫu thân, thật tốt! Hiên nhi thật muốn ăn ngay bây giờ luôn!"

Mộ Dung Thư ôn nhu xoa đầu của bé, mỉm cười ôn nhu nói: "Ha ha... Nói ta nghe, hôm nay xem sách gì?" Cái ngày mà Mộ Dung Lâm rời đi, bé liền đòi đọc sách, sau đó sẽ làm đại quan.

Một đứa trẻ chỉ mới ba tuổi lại muốn đọc sách.

Làm Mộ Dung thư có chút ngoài ý muốn là bé lại biết không ít chữ. Biết vậy, nàng liền cho là Liễu Ngọc Nhi dạy.

"Tam Tự kinh." Hiên nhi đỏ bừng mặt cúi đầu, hai ngày nay bé vẫn xem Tam Tự kinh, nhưng đọc mãi cũng vẫn chưa thuộc được nhiều.

Mộ Dung Thư mỉm cười. "Từ từ sẽ thuộc, Hiên nhi còn nhỏ."

"Dạ." Hiên nhi đáng yêu gật đầu. Bé âm thầm hạ quyết tâm, sau này lớn lên bé nhất định sẽ là đại quan, không cho bất kỳ ai khi dễ mẫu thân!

Nửa canh giờ nữa sẽ là giờ cơm tối, Mộ Dung Thư liền đi phòng bếp nhỏ.

Mọi thứ đã sớm chuẩn bị, sau khi bà tử của phòng bếp nhỏ mua đủ nguyên liệu, nàng liền bắt tay chuẩn bị.

Hiên nhi còn nhỏ, không thể các món cay hay món phương Tây. Cho nên Mộ Dung Thư liền làm các món đơn giản cho gia đình.

Năm món ăn, một chén cháo, một món ăn vặt.

Cá nướng, tương kho cà, gà hầm ngũ quả, tôm chiên, thịt sườn kho. Cháo hầm hạt sen. Còn có thêm mứt quả. Sau khi ăn cơm xong, liền đem mứt quả cho Hiên nhi ăn.

Mấy bà tử của phòng bếp nhỏ không thể không kinh ngạc, Mộ Dung Thư đã xuống bếp một lần, cho nên mấy bà tử đều là bình tĩnh ở một bên chờ Mộ Dung Thư phân phó sẽ làm cái gì.

Khi sắc trời đã tối, mấy món ăn cũng đã chuẩn bị xong.

Tuy chỉ mấy món bình thường, nhưng mùi hương cùng màu sắc quả thật bắt mắt, quả nhiên là làm cho người ta mở rộng tầm mắt.

Mộ Dung Thư phân phó cho người bưng đến phòng, dọc theo đường đi, Vân Mai cứ không ngừng xin Mộ Dung Thư dạy mình, không ngừng nói: "Thức ăn này thơm quá!"

Thu Cúc trêu ghẹo nói: "Là muốn nấu ăn thật ngon cho phu quân tương lai!"

Vân Mai đỏ bừng mặt nói, "Mới không phải, là muốn nấu cho Vương phi ăn."

Mộ Dung thư khẽ cười nói: "Tốt, sau này chỉ cần bản Vương phi xuống bếp, người liền ở một bên nhìn mà học."

Mộ Dung thư vừa về đến phòng thì phát hiện trong phòng có người không được mời mà tới, hắn còn sẽ ăn cơm của nàng.

"Nô tỳ gặp qua Vương gia."

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 69

Sao hán lại đến? Không phải Tri Thu nói hai ngày nay hán bận rộn nhiều việc sao?

Nhìn hán ngồi cùng Hiên nhi, bộ dáng kia chính là muốn chờ nàng cùng ăn com tối. Trong lòng Mộ Dung Thu nghĩ: Hán thật biết chọn thời gian mà đến, cứ chọn lúc nàng xuống bếp là đến. Bất quá... Nàng cũng không biết là hán sẽ đến, cho nên chỉ làm có năm món, không biết có đủ bọn họ ăn hay không. Cho dù trong lòng không vui, nhưng nàng cũng không biểu hiện ra bên ngoài, vẫn phúc thân hành lễ với Vũ Văn Mặc: “Thần thiếp gấp qua gia.”

“Đứng dậy đi.” Vũ Văn Mặc thân nhiên nói. Tầm mắt rơi vào hai năm thức ăn do hai nha hoàn bưng sau lưng Mộ Dung Thu, hán là nghe Tri Thu nói đêm nay nàng vì Hiên Nhi mà tự xuống bếp, kết quả là đến lúc dùng com tối, hán tự nhiên lại đến Mai viên.

Hiên nhi nghe thấy được mùi thơm của các món ăn, thân thể liền chạy về phía Mộ Dung Thu, sau ôm lấy Mộ Dung Thu mà ngây thơ nói: “Mẫu thân, Hiên nhi thật đói.”

Mộ Dung Thu xoa xoa đầu bé, cười nói: “Ha ha... Bây giờ, chúng ta cùng ăn.”

“Thật tốt quá.” Hiên nhi cười như hoa, hai lúm đồng tiền trên mặt càng lộ rõ, nhìn rất là đáng yêu. Mộ Dung Thu nắm tay bé cùng đi đến cạnh bàn, ngồi xuống.

Nàng ngồi đối diện Vũ Văn Mặc, còn Hiên nhi lại là ngồi ở một bên.

Bọn nha hoàn đem các món ăn để trên bàn. Lúc lấy cái nắp đẩy ra, mùi thơm của các món liền tỏa ra bốn phía, làm cho Vũ Văn Mặc và Hiên nhi liền muốn ăn, Hiên nhi nhếch đôi mắt phượng, hô: “Mẫu thân, những thức ăn này nhìn rất đẹp! Nhất định ăn sẽ rất ngon.”

Vũ Văn Mặc nhìn từ món này đến món kia, sau khi không thấy màu đỏ gai mắt, trong con ngươi hình như có ý cười. Sau khi nghe được lời của Hiên nhi, trong lòng cũng đồng ý. Tuy thái độ của Mộ Dung Thu giả dối, đa biện như hồ, nhưng tay nghề cũng phải khiến cho hán ngạc nhiên. (lần trước Thu tỷ cho anh ý ăn mấy món cay.. giờ anh ý gai mắt màu đỏ là đương nhiên)

Sau khi Mộ Dung Thu nghe được lời tán thưởng của Hiên nhi, cũng khẽ cười, khi xuống bếp niềm vui lớn nhất chính là khiến cho mọi người ăn xong cảm thấy ngon, liền giờ ngón tay cái ra mà tán thưởng.

Tri Thu ở một bên hầu hạ vì Vũ Văn Mặc gấp cá nướng, tương kho cà, tôm chiên, cháo hầm hạt sen.

Còn Mộ Dung Thu thì gấp thức ăn cho Hiên nhi.

Hiên nhi vừa ăn được hai miếng sườn liền kêu to: “Hiên nhi chưa từng ăn qua món nào ngon như vậy! Ăn quá ngon.”

Từ nãy đến giờ, Vũ Văn Mặc dùng com tao nhã, tuy chỉ mới ăn thịt gà và chút cá nướng thì cũng ngạc nhiên, nhưng bằng sơn cuối cùng vẫn là bằng sơn, khiến cho mọi người nhìn không ra hán đang vui, buồn hay giận.

Mộ Dung Thu thấy hán hình như không thích món ăn này cho lắm, nhướn nhướn mày nói: “Món này là cá nướng, tuy nói thì đơn giản nhưng thiếp đã dùng gần một canh giờ để làm. Thật ra thì món này nấu rất phức tạp.”

“Ừ.” Nghe vậy, Vũ Văn Mặc đem miếng cá trong miệng nuốt xuống, ngẩng đầu nhìn Mộ Dung Thu, sau đó trả lời.

Tri Thu có chút kinh ngạc nhìn Vũ Văn Mặc, nàng chưa từng thấy Vương gia ăn nhiều như vậy. Chỉ có một món cũng ăn thật nhiều. Nàng lập tức gấp thêm tương kho cà.

Hiên nhi thấy Vũ Văn Mặc ăn tương kho cà, bé cũng vươn đôi đũa chỉ về món đó, Mộ Dung Thu thấy thế liền cho Hồng Lăng múc hai chén com tẻ nhỏ đưa cho Hiên nhi và Vũ Văn Mặc.

“Đây là tương kho cà, ăn chúng với com tẻ thì rất ngon.” Mộ Dung Thu cười nói. Tương kho cà giống như một món ăn của phương Bắc, cũng ăn chung với com tẻ, mà nàng thì rất thích ăn cà, cho nên mỗi lần ăn đều phải ăn chung với com tẻ.

Vũ Văn Mặc ăn cà, sau khi ăn thì hương thơm vẫn còn đọng lại, hương cà, hương hành, hương tỏi cùng hòa quyện với nhau, dùng chung với com tẻ, quả nhiên là rất ngon. Tri Thu thấy thế liền gấp thêm cà.

Hiên nhi ra sức ăn, không có thời gian nói, cứ cách một lúc bé lại hô ‘ăn quá ngon!’. Làm cho Mộ Dung Thu cười không ngừng.

Vũ Văn Mặc nhìn món gà hầm ngũ quả, Tri Thu liền vì Vũ Văn Mặc gấp một miếng gà cùng nấm. Đây là lần thứ ba hán được ăn món do nàng làm. Ba lần làm gà đều có chút khác nhau, lần này gà nhìn trắng nõn, hương vị cũng là cực kỳ tươi mới.

“Ăn chậm một chút, đừng có gấp.” Mộ Dung Thu vuốt ve đầu Hiên nhi, ôn nhu nói.

Vũ Văn Mặc ngẩng đầu nhìn, thấy Mộ Dung Thụ ôn nhu chăm sóc cho Hiên nhi, còn giúp bé lau đi vết thức ăn dính trên miệng, con người khẽ lóe lóe.

“Mẫu thân, cái này ăn thật ngon! Giòn lắm.” Hiên nhi hết lòng mà ca ngợi món tôm chiên.

Lúc này, Vũ Văn Mặc cũng ăn một miếng, trong lòng thầm khen, màu sắc vàng nhạt, bên ngoài giòn còn bên trong lại mềm, hương thơm cũng rất được.

Mộ Dung Thụ sợ Hiên nhi ăn nhiều như vậy, không thể ăn cháo hầm hạt sen được, liền quay đầu phân phó cho Hồng Lăng, múc cho Hiên nhi một chén cháo.

Nhưng lực chú ý của Hiên nhi đã bị tôm chiên hấp dẫn, chỉ nghĩ ăn thật nhiều món này, sau khi thấy chén cháo, cũng không ăn.

Thấy thế, Mộ Dung Thụ cười nói: “Món này là cháo hầm hạt sen, món này giúp dễ tiêu hóa, sức khỏe không tốt dùng nhiều sẽ tốt, Hiên nhi ăn nhiều như vậy, rất khó tiêu hóa. Nghe mẫu thân, húp vài ngụm đi.”

Hiên nhi nghe vậy, liếc nhìn món tôm chiên một chút, sau đó cúi đầu đem chén cháo húp một hơi cạn sạch. Bé ngẩng đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn nhìn Mộ Dung Thụ nói: “Hiên nhi nghe lời, về sau mẫu thân sẽ thường xuyên xuống bếp nấu ăn cho Hiên nhi có được không?”

“Được.” Mộ Dung Thụ cười đáp ứng.

Lúc này Vũ Văn Mặc cũng ưu nhã uống một ngụm cháo hầm hạt sen, hương vị thơm nhẹ, hòa tan trong miệng, sau khi ăn vào thì dạ dày đúng thoải mái hơn nhiều. Sau khi nghe đoạn đối thoại của Hiên nhi và Mộ Dung Thụ, con người thâm trầm lóe lên một cái.

Sau khi hạ nhân dọn dẹp bàn ăn xong, liền dâng trà và hoa quả.

“Vương phi còn làm một món ăn vặt cho tiểu thiếu gia! Nhìn rất ngon.” Hồng Lăng cười nói, trên tay bưng đến một mâm đầy mứt quả.

Trên mâm có bốn loại mứt quả.

Sau khi Hiên nhi thấy, lập tức bị hấp dẫn, “Đây là cái gì?”

“Gọi là mứt quả, dùng dừa tươi cùng vài loại hương liệu khác để làm. Ăn rất ngon miệng.” Mộ Dung Thụ cười giải thích.

Lúc này, đã qua hai canh giờ sau khi ăn cơm tối, Vũ Văn Mặc vẫn như cũ, im lặng ngồi thưởng thức trà, sau khi nghe thấy đoạn đối thoại của bọn họ, liền nhìn đến mứt quả.

Hiên nhi đã no nhưng vẫn đưa tay chuẩn bị cầm một miếng mứt quả, Mộ Dung Thụ lập tức ngăn cản nói: “Bây giờ không thể ăn. Chút nữa rồi ăn.”

“Vì sao?” Hiên nhi nhìn mứt quả, miệng đã gần chảy nước bọt, bé thật muốn ăn, nhưng sau khi nghe Mộ Dung Thụ nói, bé liền đặt mứt quả trở lại.

Vũ Văn Mặc nghe vậy, con người có chút không hiểu nhìn Mộ Dung Thụ.

Mộ Dung Thụ khẽ cười nói: “Hiên nhi vừa ăn xong tôm chiên? Nếu bây giờ ăn thêm sẽ không tốt. Nếu bây giờ Hiên nhi muốn ăn mứt quả, sẽ dễ bị nôn mửa, cháng váng đầu!”

“Vì sao?” Những lời này là do Vũ Văn Mặc hỏi ra.

Khỏe miệng Mộ Dung Thụ giật giật, nàng không thể dùng ngôn ngữ của hiện đại để giải thích, nói tôm chiên có nhiều an-bu-min và còn có nhiều can-xi. Nếu như bắt bọn chúng nhai với hoa quả, như cây nho, cây lựu, dừa, cây hồng... dạ dày sẽ tiêu hóa chậm chất dinh dưỡng an-bu-min, hơn nữa hải sản cùng hoa quả kết hợp sẽ gây ra kích thích với dạ dày, làm cho thân thể cảm thấy khó chịu, xuất hiện nôn mửa, cháng váng đầu, nhức huyết thái dương và đau bụng đi tả. Nếu ăn hải sản trước rồi thì phải chờ đến nửa canh giờ sau mới ăn tiếp hoa quả.

Nhưng nếu hần đã hỏi, nàng không thể không trả lời, cúi đầu trầm giọng nói: “Có rất nhiều loài thực vật tương khác nhau. Giống như nhiễm bệnh thì uống thuốc Đông y, cũng lấy độc trị độc?”

Nghe vậy, Vũ Văn Mặc trầm mặc không nói.

Một lát sau, Hiên nhi chơi đùa đã mệt, liền trở về phòng đi ngủ, trước khi đi còn không quên nói Hồng Lăng sáng sớm ngày mai phải đem mứt quả qua phòng bé.

Mộ Dung Thụ nghiêng đầu nhìn thoáng qua Vũ Văn Mặc, tâm trạng đã có chút lo lắng.

“Bản Vương còn có việc phải xử lý, người nghỉ ngơi đi.” Vũ Văn Mặc nhận ra ánh mắt của nàng, đôi mắt lạnh như băng, không có chút độ ấm, đứng dậy nói.

Mộ Dung Thụ lập tức đặt ly trà xuống, tảng đá ở trong lòng liền rơi xuống, thở phào nhẹ nhõm, đứng lên nói, “Thiếp cung tiễn gia.”

Vũ Văn Mặc gật đầu, kiên quyết rời đi, để lại cho Mộ Dung Thụ một bóng lưng rộng cùng cô đơn.

Bóng đêm đến, người người đã an giấc.

“Vương phi, vì sao Vương gia không ở lại?” Hồng lăng nghi hoặc hỏi. Nàng ở một bên hầu hạ, thấy Vương phi và Vương gia cùng nhau ở chung thì, hai người đều có nét gì đó rất giống nhau, rõ ràng Vương gia và Vương phi đã thành thân hơn hai năm, bây giờ cũng chỉ như người xa lạ có quen biết một chút. Tối hôm nay vốn là một rất cơ hội tốt, Vương phi không nên buông tha.

“Có một số việc, người không biết. Đóng kỹ các cửa, người lui ra đi về nghỉ ngơi đi.” Mộ Dung Thu cười nhạt nói.

Hồng Lăng thấy Mộ Dung Thu như vậy, không hỏi thêm nữa. Gật đầu liền lui ra.

Lại qua ba ngày.

Mộ Dung Thu vừa đọc xong một quyển tiểu thuyết, thầm nghĩ: tình yêu của hai nhân vật thật quá đơn điệu. Không có oanh oanh liệt liệt, chỉ có tình chàng ý thiếp. Hai người đều tuấn nam mỹ nữ, gia đình thì môn đương hộ đối, thật đẹp đôi.

Nàng thuận tay cầm lấy một quyển, nhìn văn án, là giang hồ hào kiệt, cũng giống với truyện Thủy Hử. Vừa định mở ra xem, người của đại trù phòng đã tới.

“Bẩm Vương phi, Trầm bà tử và Lý mụ đánh nhau. Mấy bà tử đều cố gắng khuyên can nhưng không được.” Một bà tử của đại trù phòng sốt ruột đến tìm Mộ Dung Thu, muốn họ Mộ Dung thu khư khuyên can.

Nghe vậy, Mộ Dung Thu nhướn mày hỏi: “Vì sao đánh nhau?”

“Trầm bà tử muốn đến tố giác với Thẩm trắc phi, nói Lý mụ đã lấy ngân lượng của đại trù phòng. Thẩm trắc phi sẽ đem toàn bộ ngân lượng Lý mụ cho vào túi lấy ra, nếu không sẽ đem Lý mụ đuổi ra vương phủ. Lý mụ nghe Trầm bà tử cáo trạng, liền ở ngay đại trù phòng mà cùng Trầm bà tử tranh chấp, Lý mụ nói bà ta không có tham ô. Nhưng Trầm bà tử lại nói Lý mụ lấy ngân lượng. Cho nên hai người liền ở tại trù phòng mà đánh mắng nhau.” Bà tử kia đem mọi chuyện đã xảy ra nói với Mộ Dung Thu.

Tham ô? Thái độ Lý mụ nàng đã nghe Thu Cúc nói qua, có chút nhiệt tình, thẳng thắn cũng rất tốt bụng, chuyện tham ô ngân lượng, bà ta sẽ không làm đi.

Nhưng Trầm bà tử sao lại nói vậy?

Bà tử thấy Mộ Dung Thu chân chờ, liền nói: “Trầm bà tử cho đi gọi Thẩm trắc phi đến chủ trì công đạo. Còn Lý mụ nhờ nô tỳ đến đây mời Vương phi đến trù phòng chủ trì công đạo.”

Ánh mắt Mộ Dung Thu khẽ chuyển động, Lý mụ là muốn nàng giúp đỡ? Xem ra hôm nay cần phải đến đại trù phòng một chuyến. “Đi đến đại trù phòng, bản Vương phi thật muốn biết là chuyện gì xảy ra.”

“Vâng ạ.”

Lúc Mộ Dung Thu đến đại trù phòng thì Thẩm trắc phi đã tới. Nàng ngồi ở trong sân nhìn Trầm bà tử và Lý mụ, thần sắc ngưng trọng.

Sau khi phát hiện Mộ Dung Thu đến, mọi người hành lễ nói: “Nô tỳ gặp qua Vương phi.”

Thẩm trắc phi nghe vậy, cũng xoay người nhìn Mộ Dung Thu, hành lễ nói: “Muội muội gặp qua tỷ tỷ. Tỷ tỷ cũng đã biết chuyện của đại trù phòng?” Thẩm trắc phi có chút tức giận: Mộ Dung Thu tới cũng thật nhanh. Đại trù phòng chính là nơi dễ dàng tham ô nhất, ai quản ai được chứ. Hôm qua, một chương quỹ của cửa hàng đến gặp nàng, nói mấy tháng nay, lợi nhuận giảm xuống. Chủ yếu là nói các cửa hàng của Mộ Dung Thu dùng nhiều biện pháp hấp dẫn cho nên đa số khách hàng đều chạy tới cửa hàng của Mộ Dung Thu.

Nhị gia và Tần di nương sắp trở về, không thể không đưa ta lễ, quy củ xưa nay đều vậy, nàng cũng không thể làm khác. Nhưng hôm nay, đại trù phòng lại có tham ô, nàng lại thiếu tiền, huống hồ, trước khi Nhị gia và Tần di nương trở về, nàng phải trở thành người quản sự chính của đại trù phòng.

Vốn tưởng những động tác này không gây chú ý, nhưng nghĩ không ra là Mộ Dung Thu lại còn đến. Nhìn thoáng qua tia sáng trong mắt Lý mụ, liền biết là Lý mụ luôn thông báo việc của trù phòng cho Mộ Dung Thu! Rõ ràng đây là đi cùng thuyền.

“Đúng vậy, tiếng động lớn như vậy, muốn không biết cũng có chút khó. Vừa lúc bản Vương phi ăn xong điểm tâm, trong lúc rảnh rỗi liền đến xem, muốn biết chuyện gì đã xảy ra.” Mộ Dung Thu khẽ cười nói, ánh mắt sắc bén nhìn lướt qua Thẩm trắc phi, sau đó nhìn Lý mụ và Trầm bà tử.

Sau khi Lý mụ và Trầm bà tử thấy được ánh mắt của Mộ Dung Thu, lập tức cúi đầu đến mức thấp nhất.

Thẩm trắc phi cũng cười nói: “Chút chuyện nhỏ này thì muội giải quyết cũng được đi. Không dám làm phiền tỷ tỷ. Bất quá... Hai người điều là nô, hỏi rõ, biết rõ liền có thể.”

“Thẩm trắc phi đừng lo cho bản Vương phi, nếu bản Vương phi đã tới, liền ngồi xem một chút, coi như còn có thể giúp Thẩm trắc phi. Dù sao thì tham ô, tội cũng không nhỏ, nếu Lý mụ thực sự làm thì không phải chỉ cần đuổi ra vương phủ như vậy được.” Ánh mắt Mộ Dung Thu dừng trên người Thẩm trắc phi, cười nhạt khước từ nói.

Nàng vừa nói xong, Lý mụ liền hoảng sợ nhìn Mộ Dung Thư. Bà hoảng sợ, Vương phi không phải đến giúp bà?

Trầm bà tử lại âm thầm cười trộm, xem ra Vương phi cũng là đứng về phía bà.

“Vâng.” Thẩm trắc phi đáp. Bây giờ nói nàng ta rời đi thì không có khả năng. Bất quá... Nghe lời này Mộ Dung thư, mắt nhìn về phía Trầm bà tử, chẳng lẽ Mộ Dung Thư muốn nhân cơ hội này để thu Trầm bà tử? Nghĩ tới đây, Thẩm trắc phi cau chặt mày.

Mộ Dung Thư âm thầm đem thần sắc của ba người thu vào mắt, sau đó lạnh lùng nói: “Nhưng nếu là bịa đặt, bản Vương phi tuyệt đối không tha!”

Trầm bà tử thân hình kịch liệt run lên, trên trán chảy ra mồ hôi. Lý mụ nghe xong lời này, liền đoán là Vương phi đến giúp bà.

“Tỷ tỷ mời ngồi. Để muội đi thăm vấn.” Thẩm trắc phi cung kính nói với Mộ Dung Thư. Nàng xoay người, ngoan độc trừng mắt nhìn Trầm bà tử, Mộ Dung Thư vừa nói thế, bà ta đã lo lắng không yên, thật đúng là nhất gan!

Trầm bà tử cúi đầu càng thấp hơn, trong lòng bồn chồn.

“Làm phiền Thẩm trắc phi.” Mộ Dung Thư gật đầu đáp ứng.

Sau khi Mộ Dung Thư đồng ý, Thẩm trắc phi nhìn về phía Lý mụ, giọng nói trầm xuống, chất vấn: “Lý mụ ngươi không nhận tội?”

Lý mụ dập đầu hai cái dưới chân Thẩm trắc phi, thái độ cường ngạnh: “Nô tỳ không có tội. Nô tỳ chưa từng tham ô, là Trầm bà tử vu oan cho nô tỳ.” Bà nhất gan, nên không dám tham ô, chỉ sợ sau khi bị chủ tử phát hiện, bà sẽ bị đuổi ra khỏi vương phủ, có thể sẽ bị bán cho người môi giới.

Thẩm trắc phi gật đầu, lại hỏi Trầm bà tử: “Trầm bà tử, ngươi có chứng cứ gì để chứng minh Lý mụ tham ô?”

Trầm bà tử cũng dập đầu hai đầu. Trả lời: “Nói, hai ngày nay, nô tỳ luôn thấy Lý mụ lén lút, có chút hiếu kỳ, nô tỳ cũng nhìn đến bà ta mấy lần, mới phát hiện bà ta dĩ nhiên ba nghìn lượng bạc cất vào ngực sau đó đem về phòng. Sau đó, nô tỳ đến kiểm tra sổ sách, phát hiện tháng này dùng nhiều bạc hơn tháng trước. Liền biết là Lý mụ tham ô, bạc căn bản đều do Lý mụ lấy!”

“Ngươi là đang nói suông, Trầm bà tử, ngươi có dụng tâm? Sao ta lại cho là ngươi tốt?” Sau khi Lý mụ nghe Trầm bà tử nói, khí sắc trên mặt đỏ lên, chỉ vào Trầm bà tử, ngón tay run. Tức giận đến nói không được.

“Đây là sự thực! Đây là sự thực!” Trầm bà tử nói Thẩm trắc phi.

Mộ Dung Thư lạnh lùng nhìn, bây giờ nàng đã xác định là Trầm bà tử nói oan cho Lý mụ. Cho nên ở một bên đem ánh mắt của các nàng và thần sắc thu vào mắt, sau đó cẩn thận suy tính.

“Vương phi, nhìn qua thì Trầm bà tử không giống như là nói láo.” Hồng Lăng khom người ở bên tai Mộ Dung Thư nói nhỏ.

“Nhìn hơn nữa.” Mộ Dung Thư nhẹ giọng nói.

Thẩm trắc phi nghiêng đầu nhìn lướt qua Mộ Dung Thư, thấy nàng không nói gì, liền tiếp tục hỏi: “Trầm bà tử ngươi cũng biết là ngươi nói cái gì? Đây cũng không phải là việc nhỏ, nếu như để ta phát hiện ngươi nói oan cho Lý mụ, như vậy, hậu quả ngươi có thể không gánh nổi.”

Trầm bà tử cắn răng trả lời: “Nô tỳ chắc chắn.”

“Lý mụ, ta cũng sẽ không để người khác nói oan cho ngươi. Ta sẽ cho người tới lấy sổ sách đến, sau đó đối chiếu, nhìn xem có thiếu ngân lượng hay không.” Thẩm trắc phi nhìn về phía Lý mụ nói.

Nghe vậy, Lý mụ gật đầu, biểu thị không có ý kiến.

Một lát sau, người đi đến phòng Lý mụ lấy sổ sách đã trở về, người nọ đem sổ sách giao cho Thẩm trắc phi. Sau khi Thẩm trắc phi nhận lấy, liền lật ra xem, cẩn thận nhìn mấy ngày nay.

Nhưng tính toán kỹ sẽ mất rất nhiều thời gian, chắc phải mất hai đến ba ngày chứ mà trong vài canh giờ tính toán xong thì sợ là không được. Nàng cau mày nhìn về phía Trầm bà tử, “Ngươi nói Lý mụ đã có hành vi tham ô nhiều ngày, mà ngươi cũng đã nhìn sổ sách, như vậy ngươi muốn chỉ chỗ thiếu ngân lượng cho ta.”

Dứt lời, nàng đem sổ sách đưa cho Trầm bà tử. Trầm bà tử lập tức vội vàng tìm kiếm, bởi vì lo lắng hoặc là vì sợ nên lòng bàn tay của bà đều là mồ hôi, làm cho sổ sách cũng thấm chút ít mồ hôi.

Mộ Dung Thư đương nhiên biết nơi này tính toán lạc hậu, cho nên Thẩm trắc phi nhìn mấy lần liền không nhìn tiếp, hay nói là không có cách để biết đúng sai trong thời gian ngắn như vậy. Cho nên mới vút cho Trầm bà tử.

Nhưng... Con ngươi Mộ Dung Thư lóe sáng, đây là điểm đáng ngờ đi! Trầm bà tử cũng chỉ là một hạ nhân làm việc nặng ở trừu phòng, tuy có biết tính toán, nhưng làm sao có thể so với Thẩm trắc phi. Nếu vậy, làm sao nàng ta lại không phát hiện chỗ không thích hợp? Chẳng lẽ đã sớm biết? Nhìn lướt qua lý mụ, thấy thần sắc bà không chút e ngại, trong lòng nàng liền có kết quả.

Trầm bà tử tìm kiếm nửa ngày, mọi người đều sắp mất hết kiên nhẫn, Trầm bà tử liền kinh hô: “Chính là chỗ này, vốn là hai trăm lượng, kết quả ngày thứ hai dĩ nhiên lại thiếu một trăm lượng!”

Lý mụ kinh ngạc không thôi, nhìn về phía chỗ Trầm bà tử chỉ, không dám tin trừng trừng hai mắt, “Không có khả năng! Nô tỳ chưa bao giờ lĩnh quá hai trăm lượng! Hôm nay nô tỳ cũng chỉ đến phòng thu chi lĩnh một trăm lượng bạc!”

“Chứng cứ trước mắt, ngươi có nói gì thì cũng không có ai tin ngươi.” Trầm bà tử vừa nghe Lý mụ hô to, liền ngoan độc nhìn Lý mụ, lạnh giọng nói.

Thẩm trắc phi tiếp nhận sổ, thấy chỗ này đúng là có hai trăm lượng, kết quả qua ngày thứ hai lại thiếu một trăm lượng. Ngắc đầu nhìn Lý mụ, nhũ mày nói: “Lý mụ, chứng cứ vô cùng xác thực, ngươi có lời gì muốn nói?”

“Không phải. Xin Thẩm trắc phi tin tưởng nô tỳ, nô tỳ tuyệt đối không có lĩnh quá hai trăm lượng. Cũng không có tham ô một trăm lượng. Đầu là Trầm bà tử vu oan cho nô tỳ.” Lý mụ kinh hoàng lắc đầu, bây giờ bà khổ đến nói không nên lời, rõ ràng là bà đã ghi vào sổ sách một trăm lượng, làm sao lại biến thành hai trăm lượng? Nhìn về phía Trầm bà tử đang đắc ý, bà tức giận nói, “Trầm bà tử, là ngươi vu oan cho ta!”

“Chớ nói nhảm, từ trước đến nay ta luôn thành thật, làm sao sẽ vô duyên vô cớ vu oan uổng ngươi?” Trầm bà tử lập tức trở về nói.

Thẩm trắc phi thấy thế liền nói: “Chứng cứ trước mắt, thì là ta không thể thiên vị cho Lý mụ ngươi được. Dù sao đây là phủ Nam Dương Vương, có quy củ, nề tình Lý mụ ngươi đã ở trong vương phủ tám năm, liền không giao ngươi cho quan phủ, ngươi đến phòng thu chi lý lĩnh tiền của tháng này rồi rời khỏi vương phủ.”

Đuổi ra vương phủ? Tại sao lại như vậy! Bà vẫn còn đang bán cho vương phủ, giờ bị đuổi đi, muốn tìm được chủ tử mới, mà bà không có kế ước thì không thể. Như vậy, chẳng phải giống như đi chờ chết? Nghĩ tới đây, Lý mụ nghĩ đến Mộ Dung Thu, bà vội bò đến chân Mộ Dung Thu, dập đầu cầu xin Mộ Dung Thu nói: “Xin Vương phi mau cứu nô tỳ. Chuyện này không phải do nô tỳ làm, nô tỳ xin thề, nếu như nô tỳ tham ô nhất định sẽ chết không được từ tể!”

Các bà tử vây quanh xem đều có chút không đành lòng quay đầu đi chỗ khác, Lý mụ đối xử với các bà rất tốt, hơn nữa luôn ra tay giúp đỡ các bà. Nếu nói Lý mụ tham ô, các bà không tin. Nhưng quyển sổ kia lại viết rõ ràng như thế, Lý mụ thật sự tham ô một trăm lượng.

Một trăm lượng đối với một gia đình bình thường, thật đủ cho bốn đến năm người ăn còn chỉ tiêu trong hai năm.

Mộ Dung Thu cười nhạt, đang muốn mở miệng, Thẩm trắc phi đã giành nói: “Tỳ tỳ, chứng cứ này vô cùng xác thực, sổ sách là do Lý mụ viết, đúng là thiếu một trăm lượng bạc. Coi như tỳ và mọi người đều muốn tin tưởng Lý mụ, nhưng cũng không có cách nào. Lý mụ, không cần nhiều lời. An phận mà rời đi đi.” Mộ Dung Thu bình tĩnh khiến cho nàng cảm thấy bất an, luôn cảm thấy là Mộ Dung Thu đã nhìn ra cái gì rồi.

Trầm bà tử khàn khàn nhìn về phía Mộ Dung Thu, lúc này thì không nên xảy ra chuyện gì nữa!

Lúc mọi người lo lắng không yên thì Mộ Dung Thu thần nhiên nói với Thẩm trắc phi cười nói: “Thẩm trắc phi, làm như vậy là quá lỗ mãng? Chỉ dựa vào một quyển sổ mà đã có thể định tội?? Sổ cũng có thể làm giả, Trầm bà tử cũng nói thề là nói suông nói nhảm.”

Nghe vậy, sắc mặt Thẩm trắc phi như đang bị táo bạo, nhìn Mộ Dung Thu nói: “Sổ sách là do Lý mụ viết, mà nguyên ngày thì Trầm bà tử đều ở đại trù phòng, đương nhiên sẽ thấy hành vi của Lý mụ. Chuyện này không giả được.”

“Vậy sao?” Mộ Dung Thu cười khê, sau đó liếc nhìn sổ sách, lát sau, liền đem quyển sổ ném tới trước mặt của Trầm bà tử, giọng nhẹ như gió xuân nói: “Là ngươi thêm một cái gạch đi?”

Trầm bà tử thân hình kịch liệt run lên, không thể tin nhìn Mộ Dung Thu, cuống quýt lắc đầu không thừa nhận, “Không phải, nô tỳ chưa từng xem qua sổ sách!”

“Ngươi dám nói láo!” Mộ Dung Thu lớn tiếng quát. Nhìn lướt qua Thẩm trắc phi, sau đó nói: “Nếu ngươi chưa xem sổ sách, sao có thể thấy ngân lượng bị thiếu? Hơn nữa còn có thể biết rõ như vậy? Ta tin ở đây sẽ không có ai chỉ cần nhìn thoáng qua lại có thể biết sổ sách có lỗi, ta tin không ai có bản lĩnh đó! Mà ngươi cũng không biết các chữ số quá lớn, sao lại nhìn là biết?”

Nghe vậy, Trầm bà tử sững sốt. Không biết nên làm sao đáp lại.

Mấy người bà tử nhìn Trầm bà tử, nghị luận âm ỉ.

Thẩm trắc phi cau chặt mày, ánh mắt khê chuyển. Nàng không có nghĩ tới phương diện này, không ai phát hiện ra chỗ sơ sót, nhưng lại bị nàng phát hiện.

“Huống hồ, nếu Lý mụ lĩnh quá hai trăm lượng thì sẽ dùng 'hai'! Mà cái này lại dùng 'nhị', thế là sao? Như vậy, bản Vương phi muốn nghe xem Trầm bà tử có muốn giải thích gì không?” Mộ Dung Thu lạnh giọng hỏi. (e hèm. đoạn này ta sẽ diễn tả một cách gọn để các nàng hiểu - Lý mụ luôn viết là ‘hai trăm lượng, không có dùng ‘nhị trăm lượng’, thế mà trong sổ lại ghi ‘nhị trăm lượng’)

Trầm bà tử nghẹn lời, “Nô tỳ... Nô tỳ...”

Mộ Dung Thu quay đầu phân phó cho Hồng Lăng: “Mau đi hỏi phòng thu chi, trong vòng năm ngày gần đây, Lý mụ có lĩnh quá hai trăm lượng không?”

“Vâng.”

Lời này vừa nói ra, trong lòng Trầm bà tử thâm than, nàng đã quên đi phòng thu chi! Cũng không có nghĩ là sẽ có người nhớ đến phòng thu chi. Mấy ngày nay, Lý mụ cũng không có lĩnh quá hai trăm lượng.

Ngay cả Lý mụ cũng có chút sùng sờ, tại sao bà không nghĩ đến phòng thu chi? Nếu bà nghĩ đến thì cũng đã không cần phải hoảng sợ như vậy.

“Thẩm trắc phi, mau cứu nô tỳ.” Trầm bà tử biết, chỉ cần Hồng Lăng trở về, lời nói dối của bà sẽ bị vạch trần, bà tuyệt vọng cầu xin Thẩm trắc phi.

Thẩm trắc phi cau mày, nhìn lướt qua Mộ Dung Thu, lạnh lùng nói với Trầm bà tử nói: “Việc này là nguoi dựng lên, thiếu chút là nói oan cho Lý mụ.” Lời thì nghe bình thường, nhưng ý tứ sâu xa chính nàng cũng không bảo vệ được bà ta.

Trầm bà tử vừa nghe, sắc mặt trắng bệch, bây giờ mới biết sợ. Nhưng việc này là do Thẩm trắc phi sắp xếp. Nếu như không phải do Thẩm trắc phi vào hai ngày trước, sau khi nhìn thấy bà, lại nói bà dùng thủ đoạn để đuổi Lý mụ đi thì bà cũng không có bịa đặt chuyện này!

Mộ Dung thu nhìn thoáng Thẩm trắc phi và Trầm bà tử, khẽ cười nói với Trầm bà tử: “Trầm bà tử có nỗi khổ? Chỉ cần nguoi nói ra nguyên nhân là gì, bản Vương phi liền xem xét để cho nguoi tiếp tục ở lại đại trù phòng.”

Hai mắt Trầm bà tử vô thần nhìn Mộ Dung thu, muốn nói việc này là do Thẩm trắc phi sắp xếp. Nhưng cẩn thận suy nghĩ, ngày ấy Thẩm trắc phi không có nói thẳng, chỉ là ngấm ngấm nói. Có lẽ bà sai? Cho dù bà có nói, Thẩm trắc phi cũng sẽ nói không có. Như vậy thì kết cục của bà sẽ càng thảm hại hơn.

Nghe vậy, Thẩm trắc phi nhìn lướt qua Mộ Dung Thu, đáy mắt xẹt qua tia sáng lạnh. Bất quá... Nàng ta lại cười. Nàng làm sao có thể cho Trầm bà tử cơ hội, cũng như cho Mộ Dung Thu cơ hội tấn công nàng?

Trầm bà tử trầm mặc, Mộ Dung Thu trong lòng hiểu rõ, Thẩm trắc phi thông minh hơn Đại phu nhân rất nhiều, dù làm gì cũng sẽ chừa đường lui cho bản thân. Nàng có chút thương hại nhìn thoáng qua Trầm bà tử, dễ dàng bị lừa như vậy, kết quả cuối cùng thì bà ta cũng chỉ là quân cờ, là một quân cờ có nỗi khổ nhưng không nói ra được!

Một lát sau, sau khi Hồng Lăng trở về, liền nói trong năm ngày gần đây Lý mụ không có lĩnh quá hai trăm lượng bạc. Cho nên chuyện này đều là do Trầm bà tử dựng lên.

Mọi người kinh ngạc ồ lên, Lý mụ cảm tạ Mộ Dung Thu, trong lòng còn thầm thề sẽ trung thành với nàng suốt đời.

Trầm bà tử nhìn Thẩm trắc phi, hy vọng Thẩm trắc phi sẽ vì bà mà lên tiếng, nhưng đợi cả nửa ngày, cũng không có thấy Thẩm trắc phi nói gì, liền triệt để tuyệt vọng.

Bất quá Thẩm trắc phi vờ như chỉ chút tức giận nhưng không nổi, sau khi dạy dỗ Trầm bà tử vài câu, liền đem Trầm bà tử bán cho người môi giới, còn cố ý nói Trầm bà tử đã được bán cho một người vô cùng tốt. (bán cho môi giới thì thôi rồi...)

Mộ Dung Thu thờ ơ, Thẩm trắc phi tốt như vậy? Một quân cờ vô dụng, nàng cũng sẽ không đối xử tốt đến vậy. Chỉ là tiếc cho Trầm bà tử, lại quá hồ đồ! Chuyện này nàng hiểu rõ, Trầm bà tử đã sống chết vì Thẩm trắc phi. Cuối cùng rơi vào kết quả này.

Giải quyết xong việc này, Thẩm trắc phi liền rời đi trước. Mộ Dung Thu cũng chuẩn bị rời đi thì Lý mụ lại quỳ gối trước mặt Mộ Dung Thu, dập đầu tạ ân, “Nếu như hôm nay không có Vương phi làm chủ cho nô tỳ thì lúc này nô tỳ đã bị đuổi ra vương phủ rồi. Ngày sau, nô tỳ nhất định sẽ tận tâm tận lực quản thật tốt đại trù phòng, không khiến cho Vương phi thất vọng.”

Bà đã biểu hiện là bà sẽ vì Mộ Dung Thu làm mọi chuyện.

Đúng như trong dự liệu, nhưng vẫn khiến Mộ Dung Thu có chút kinh hi, dù sao nàng chọn Lý mụ cũng là vì bà ta từng là người của Thẩm trắc phi, nhưng nàng vẫn chưa làm cho bà ta phục nàng thật tâm, nhưng giờ đã phục rồi!

Loại cảm giác này nói thế nào nhỉ? Giống như bỏ ra hai vạn, kết quả vẫn thu về hai vạn nhưng lại có thêm thành quả khác.

Sau khi sắp xếp xong việc của đại trù phòng, để cho Lý mụ chuẩn bị chọn một bà tử mới tiến vào trông coi đại trù phòng thay cho Trầm bà tử. Mộ Dung Thu liền trở về Mai viên.

Trên đường đi, Hồng Lăng cười nói: “Vương phi, đến tốt cùng là Trầm bà tử nghĩ gì? Rõ ràng là Thẩm trắc phi sắp xếp chuyện này, thế nhưng bà ta lại không nói? Vương phi cũng cho bà ta cơ hội nói đi.”

Mộ Dung thu cười khẽ trả lời: “Sợ là Trầm bà tử này là quá ngu xuẩn. Thẩm trắc phi chỉ là nói ngấm ngấm thôi, giờ bà ta chỉ chứng nàng ta thì cũng không được.” Thẩm trắc phi vờ như vô tội. Bất quá... Trong nơi trạch viện này, không nên có lòng thương hại.

Hai người vừa trở lại Mai viên, Thu Cúc tươi cười như xuân liền chạy tới, vừa chạy đến trước mặt Mộ Dung Thu, chưa kịp thở đã nói: “Vương phi, bên Thanh Châu Vương gia có tin tức.”

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 70: Chương 70 (1)

“Có tin tức? Có phải đã điều tra rõ sự thật và trả lại trong sạch cho Liễu tiểu thư?” Hồng Lăng nghe vậy thì kích động hỏi. Nếu như Liễu tiểu thư có thể rửa sạch oan uất này, tuy Liễu tiểu thư đã không còn trần thế, nhưng cũng phải làm cho người hại nàng sống không bằng chết!

Mộ Dung Thư cảm thấy ngoài ý muốn, nhanh như vậy? Vũ Văn Mặc viết đúng là có tác dụng lớn thật. Còn có kỹ nữ do Liễu đại nhân chọn.

Thu Cúc tiến lên đỡ lấy cánh tay trái của Mộ Dung Thư, trầm giọng nói: “Tin tức của Thanh Châu truyền đến, nói là sau khi Vương tuần phủ Đại nhân trở về, phát hiện Liễu tiểu thư bị đuổi đi, còn người quản lý hậu viện cũng chỉ là một kỹ nữ vừa được chuộc về, ông giận dữ, lập tức điều tra xem Liễu tiểu thư tại sao lại mang tội danh thông dâm. Kết quả là sau khi điều tra, thì biết trước kia Vương Quân Sơn sủng ái một tiểu thiếp họ Ngô. Ngô thiếp cũng chỉ là một kỹ nữ thanh lâu thì làm gì có quyền nói, căn bản là có miệng mà như câm.”

“Vương tuần phủ Đại nhân liền đem Ngô thiếp bán cho người môi giới. Người môi giới nghe Ngô thiếp này hãm hại Liễu tiểu thư cũng rất tức giận, sau đó liền đem Ngô thiếp bán cho một kỹ viện hạ đẳng. Về phần Vương Quân Sơn, tuy là con của chính thất, nhưng Vương tuần phủ Đại nhân thấy hắn sủng thiếp diệt thế cũng tức không chịu nổi, liền trục xuất khỏi gia phủ. Mặc cho lão phu nhân (vợ của Vương tuần phủ) cầu xin thì cũng vậy, Vương tuần phủ Đại nhân tức muốn chết nên đã nói là làm. Còn có, Vương Quân Sơn đã quỳ ở trước cửa phủ ba ngày ba đêm nhưng Vương tuần phủ Đại nhân vẫn không có đổi ý. Sau khi Vương Quân Sơn đã mất hy vọng liền rời khỏi Thanh Châu, giờ vẫn không biết hắn lưu lạc ở đâu. Hai ngày nay, Vương tuần phủ Đại nhân chạy tới kinh thành, tự mình đến tạ tội với Liễu đại nhân, còn nói sẽ trả lại của hồi môn của Liễu tiểu thư, hy vọng có thể để ông bồi tội với Liễu tiểu thư, đáng tiếc, Liễu tiểu thư đã đi. Vương tuần phủ Đại nhân nghe vậy, khổ tâm đến mất quên cả khóc. Cuối cùng, Liễu tiểu thư cũng được giải oan, nô tỳ tin Liễu tiểu thư ở trên trời có linh, thấy mình được giải oan thì nhất định sẽ vui mừng.”

Một đường trở về phòng, Thu Cúc liền đem hết mọi chuyện nói rõ ràng.

Thu Cúc thở dài, cũng không biết kết cục bây giờ là tốt hay xấu. Tuy Vương Quân Sơn đã có báo ứng, nhưng Liễu tiểu thư cũng không thể trở về được.

Hồng Lăng viên mắt phiếm hồng, Liễu tiểu thư đã thanh thân.

Đôi mắt Mộ Dung Thư lóe ra, lúc nàng xin Vũ Văn Mặc viết thư thì nàng đã biết được kết cục của Vương Quân Sơn. Bất quá, so với nỗi khổ của Liễu Ngọc Nhi đã gặp mà nói, kết cục này của Vương Quân Sơn thì thật sự là quá tốt cho hắn!

Nhưng bỗng nhiên nghĩ tới Hiên nhi. Dù sao thì Hiên nhi cũng chảy máu của Vương gia! Điều này không thể nghi ngờ. Cho nên... “Sợ là vài ngày nữa thì Vương tuần phủ sẽ đến. Hai ngày này các người chuẩn bị tốt vào, nếu như người của Vương tuần phủ đến thì chiêu đãi thật tốt.”

“Ý Vương phi là Vương tuần phủ Đại nhân sẽ đến đem tiểu thiếu gia đi? Nhưng lúc Liễu tiểu thư đi, thì đã đem tiểu thiếu gia giao cho Vương phi chăm sóc. Tiểu thiếu gia đã nhận Vương phi làm nghĩa mẫu, dĩ nhiên không cần rời đi. Đồng thời, trong gia phủ không có tên của tiểu thiếu gia, cho nên tiểu thiếu gia không cần đi theo Vương tuần phủ Đại nhân.” Hồng Lăng cau mày, tiểu thiếu gia hiểu chuyện biết lễ tắc như thế lại phải trở về Vương gia, không biết sẽ sống qua một ngày thế nào.

Mộ Dung Thư dĩ nhiên hiểu Hồng Lăng lo lắng chuyện gì, nhưng Hiên nhi ở phủ Nam Dương Vương thì không thể giải oan, Vương tuần phủ nhất định sẽ đến. Chỉ là nàng hứa Liễu Ngọc Nhi, Hiên nhi sẽ do nàng nuôi lớn, như vậy mới có thể làm cho Liễu Ngọc Nhi yên lòng mà đi. Bất quá... Chuyện này có chút khó giải quyết. Người không cần lo lắng. Cũng đừng để Hiên nhi biết việc này.”

Hiên nhi cũng chỉ ba tuổi, dù hiểu chuyện nhưng cũng không thể hiểu được sự phức tạp giữa người lớn. Nàng không thể để cho bé tiếp xúc với những cái ô uế như vậy. Bất quá... Nàng sẽ làm bé hiểu, mẫu thân của bé là một nữ nhân thế gian hiếm có, đời này rất thuần khiết, đáng tiếc là bị người hãm hại.

“Vâng.” Hồng Lăng và Thu Cúc đồng thời đáp. Các nàng cũng không hy vọng Hiên nhi bị thương tổn.

Sau khi Thảm trác phi trở về, nàng trầm mặc. Cũng lặng lẽ cho người đến đưa bạc cho người môi giới, nói người môi giới cho Trầm bà tử ngủ độc, sau này ra ngoài bà ta sẽ không thể nói lung tung.

Tuy Trầm bà tử không có chứng cứ, nhưng cứ ra ngoài nói lung tung, đem tội đồ lên người nàng, lúc đầu không tin nhưng nghe mãi cũng tin. Nàng tuyệt đối không cho phép có người hạ thấp thanh danh của nàng. Tuy Trầm bà tử im lặng vào lúc đó, nhưng dù sao cũng chỉ là một hạ nhân, cũng có thể trở mặt.

Ban đêm, Thảm trác phi liền phân phó cho một bà tử học nấu ăn ở Mai viên làm vài món, sau đó liền cho Tú Ngọc đến thư phòng mời Vũ Văn Mặc đến Trúc viên dùng cơm chiều.

Vũ Văn Mặc vốn định đến Mai viên ăn cơm chiều, nhưng Thảm trác phi đã đến mời hắn nhiều lần nên liền đi Trúc viên.

Sau khi hạ nhân đem các món sắp xếp trên bàn xong, Vũ Văn Mặc mới phát hiện mấy món này hắn đều đã ăn ở Mai viên, không nghĩ tới bà tử của Trúc viên cũng có thể làm.

Tựa hồ đã nhận ra nghi vấn của hắn, Thảm trác phi cười giải thích: “Những món này đều là Nhu nhi để bà tử đến Mai viên học nấu. Nghe nói là gia rất

thích ăn.”

Vũ Văn Mặc gật đầu, “Mấy món này có mùi vị không tệ.” Tài nấu ăn của Mộ Dung Thụ cũng không phải bình thường, hầu như món ăn do nàng nấu đều là cực kỳ ngon miệng, trừ vài món ăn cay ra.

Thẩm trắc phi cười, nếu như hắn thích, nàng tốn bao nhiêu tâm tư cũng đáng giá.

Tri Thu dựa theo món ăn yêu thích ở Mai viên của Vũ Văn Mặc, đem tương kho cà bỏ vào trong chén của Vũ Văn Mặc.

Vũ Văn Mặc ưu nhã, sau khi đem cà cho vào miệng, liền nhú mồm, tương kho cà của Mộ Dung Thụ không có mùi vị này. Tuy nấu không khó ăn, cũng có thể nói là ngon, nhưng không thể so với món do Mộ Dung Thụ làm. Ăn một miếng liền thôi, mấy món kia thì hắn cũng chỉ thử một ít.

“Gia, tương kho cà ăn với cơm tẻ rất ngon. Gia cũng ăn chút đi.” Thẩm trắc phi đứng lên, tự mình múc cho Vũ Văn Mặc một chén cơm tẻ.

Tri Thu cảm thấy kỳ lạ, Vương gia không phải rất thích ăn mấy món này? Ở Mai viên thì Vương gia cùng tiểu thiếu gia đều ăn sách sẽ năm món, nhưng sao bây giờ lại...?

“Ừ.” Vũ Văn Mặc đồng ý. Trên bàn đều là mấy món quen thuộc, nhưng hắn không thèm.

Thẩm trắc phi cũng không biết tâm tư của Vũ Văn Mặc, chỉ là thấy hắn ăn nhiều hơn so với bình thường thì cao hứng, thật ra hôm nay Vương gia đến khiến nàng rất vui. Bữa cơm này, đã làm cho cục đá trong lòng nàng dần rơi xuống.

...

Ngày mai, Mộ Dung Thụ nhận được thư của Liễu lão phu nhân (mẹ của Liễu Ngọc Nhi), buổi chiều cũng gặp được Liễu lão phu nhân.

Lần trước, Liễu lão phu nhân cực kỳ bi thương, có lẽ đã giúp Liễu Ngọc Nhi giải oan, lần này bà cũng chỉ có chút bi thương.

“Vương tuần phủ đã trả lại của hồi môn của Ngọc nhi, lão gia nhà ta nói đem qua để Vương phi trông quản, đợi đến lúc Hiên nhi lớn thì đưa cho nó.” Liễu lão phu nhân đem một cái hộp bằng gỗ giao cho Mộ Dung Thụ, trên mặt không có chút không muốn.

Mộ Dung Thụ mỉm cười tiếp nhận, cũng không chậm lại, dù sao đây cũng là của Hiên nhi. “Bản Vương phi chắc chắn quản thật tốt, đến lúc Hiên nhi lớn là có thể giao.”

Liễu lão phu nhân gật đầu, “Như vậy rất tốt. Ngọc nhi là mệnh khổ, bị người hãm hại, thật vất vả, nhưng cũng đã sửa lại án cho nàng, nàng cũng không có thể tận mắt thấy. Nghĩ đến liền đau lòng. Vương Quân Sơn thật...” Bà nói xong liền không nhịn được thương tâm, rơi lệ.

“Liễu lão phu nhân không cần quá thương tâm, coi như Ngọc nhi đã có thể thanh thân đi. Dù sao Vương Quân Sơn kia đã bị báo ứng. Ngày sau Vương Quân Sơn không có gia tộc ở sau chống đỡ, chỉ có thể chết. Mà Ngô thiếp kia chỉ có thể mỗi ngày ở kỹ viện hạ đẳng tiếp khách, cũng coi như trừng phạt đúng tội.” Mộ Dung Thụ vỗ vỗ mu bàn tay của Liễu lão phu nhân, lời nói nhỏ nhẹ an ủi.

Đó là kết cục của ái thiếp kia? Như vậy cũng tốt. Nàng mỗi ngày ở trong kỹ viện tiếp khách, ngay cả lúc ngủ cũng tiếp khách. Không nghĩ cũng biết, cuộc sống của nàng ta rất thảm.

Nhưng... So với Ngọc nhi của bà thì còn quá nhẹ.

“Nếu không phải Lão gia ngăn cản, ta thật muốn chém tên Vương Quân Sơn kia thành nghìn mảnh. Ngọc nhi gả cho hắn, hắn lại thê thốt yếu nàng, lúc đó ta hồ đồ, không có nghĩ nó chỉ là lời gió bên tai, hắn không làm được.” Liễu lão phu nhân căm hận mình, biết vậy bà đã không gả con cho hắn. Có lẽ thấy Mộ Dung Thụ dịu dàng, lại có quan hệ tốt với Ngọc nhi, hàng phòng vệ trong tâm liền bị phá vỡ, đem toàn bộ chuyện nói cho nàng. Mộ Dung Thụ ngẩng đầu nhìn lướt qua Thu Cúc.

Thu Cúc thấy ánh mắt của Mộ Dung Thụ, liền đi ra ngoài, gác ở trước cửa.

“Ngọc nhi đã đi, Liễu lão phu nhân chú ý thân thể. Đừng để Ngọc nhi xuống đất mà vẫn phải lo lắng cho người.” Mộ Dung Thụ nhẹ giọng trấn an nói.

Liễu lão phu nhân lau nước mắt, không ngừng gật đầu, bà bi thương ngồi im lặng, nhưng bỗng nhiên bà nhớ tới một điều, liền nói với Mộ Dung Thụ: “Sợ là Vương tuần phủ Đại nhân sẽ đến vương phủ cầu kiến Vương phi.”

“Là định đến đem Hiên nhi đi?” Mộ Dung Thụ nhẹ giọng hỏi lại.

“Vương tuần phủ nói, dù sao thì Hiên nhi cũng là con của tên kia, là của đích tôn của ông ta. Đã trừng phạt người hãm hại Ngọc nhi, như vậy Hiên nhi theo lý nên trở về Vương gia.” Liễu lão phu nhân cúi đầu, thấp giọng trả lời. Trên mặt hiện ra vẻ khổ sở.

Mộ Dung Thụ nhếch môi, cười nhẹ hỏi: “Liễu đại nhân cùng Liễu lão phu nhân nghĩ thế nào?”

Liễu lão phu nhân lắc đầu, “Hiên nhi là do Ngọc nhi giao cho Vương phi, mà Vương phi cũng đã nhận Hiên nhi làm nghĩa tử, như vậy thì nó trở về hay không thể trở về vương phủ cùng Vương tuần phủ, là do Vương phi quyết định. Lão gia và ta đều là nghe theo quyết định của Vương phi.” Nhị lão đều biết Mộ Dung Thụ thật tâm với Hiên nhi, nhất định sẽ vì Hiên nhi mà nghĩ ra biện pháp tốt nhất.

“Tốt, xin Liễu đại nhân cùng lão phu nhân yên tâm.” Mộ Dung thư mỉm cười. Có những lời này của Liễu đại nhân thì rất tốt, nếu không thì chuyện này sẽ khó giải quyết. Bây giờ tuy chỉ còn chút trở ngại, nhưng nàng vẫn phải suy nghĩ thật kỹ, cuối cùng thì làm sao mới là tốt nhất.

Buổi chiều, Vũ Văn Mặc lại tới. Bất quá... Hắn vừa bước vào thì sau lưng lại có thêm Đại phu nhân, Nhị phu nhân cùng Tứ phu nhân.

Mấy món này vừa mới dọn lên, Mộ Dung Thư vốn định dùng xong sớm, sau đó sẽ đi xem tiếp quyển tiểu thuyết kia, ai biết mấy người này lại tới.

Vũ Văn Mặc luôn im lặng, chỉ ưu nhã dùng cơm, nhưng tốc độ rất nhanh.

Bất quá... Hôm nay lại có thêm mấy người này, nhìn qua làm cho lòng người khó chịu. Không phải là bởi vì ghen. Mà là...

“Gia, có nô tỳ hầu hạ người.” Nhị phu nhân quỳn rừ động lòng người, thân thể có lỗi có lờm, lúc nói chuyện thì cái miệng anh đào nhỏ nhắn chép chép, rất kiều khích nam nhân. Bây giờ lại ân cần gấp thức ăn cho Vũ Văn Mặc, đáng vẻ mười phần sẵn sàng.

Bị Nhị phu nhân đi trước, Tứ phu nhân thầm cắn răng, tuy tư sắc của nàng kém hơn Nhị phu nhân, nhưng dáng của nàng lờ lờ đều có, vì thế cũng lác lác eo nhỏ ở trước mặt Vũ Văn Mặc, cầm đôi đũa gấp một miếng thức ăn để đến trước mặt Vũ Văn Mặc nói: “Gia, thịt gà này tươi ngon, người ăn nhiều một chút.”

Bị hai tiểu mỹ nhân vây quanh, khiến cho Vũ Văn Mặc dần lạnh lùng, không kiên nhẫn, hai người cứ nói không ngớt, làm hắn thấy phiền, vì thế cau mày, lạnh lùng nói: “Lui sang một bên đi, không cần các người hầu hạ, có Tri Thu.”

Nụ cười trên mặt Nhị phu nhân và Tam phu nhân cứng đờ, lúng túng lui sang một bên. Hai người nhìn mấy món ăn trên bàn, cũng thêm đi, thì ra là thật, phòng bếp nhỏ của Mai viên nấu ăn như vậy, chẳng trách tối nào Vương gia cũng đến dùng cơm.

Ánh mắt hai người chuyển động thì thấy Đại phu nhân thông minh, vừa vào đã đến cạnh Mộ Dung Thư, vì nàng mà ân cần gấp thức ăn.

Nhân lực của Đại phu nhân vô cùng tốt, chỉ cần Mộ Dung Thư nhìn đến món nào thì nàng liền gấp cho Mộ Dung Thư. Cũng không đi quỳn rừ Vũ Văn Mặc, chỉ hy vọng Vũ Văn Mặc có thể vì thế mà nhìn nàng. Quả nhiên, sau khi cho Nhị phu nhân cùng Tứ phu nhân lui sang một bên, Vũ Văn Mặc liền ngẩng đầu nhìn lướt qua nàng, làm nàng mừng như điên.

Mộ Dung Thư cười thầm, ba người nữ nhân này đúng là thật đã lâu chưa cùng Vũ Văn Mặc làm 'cái kia kia' (=,=||), ngày thường không thể thấy Vũ Văn Mặc, liền đến đây chờ hắn. Nhìn món ăn trong chén, chỉ cần nàng ăn một nhiều hơn một chút thì Đại phu nhân lại tiếp tục gấp tiếp. Ăn cần như vậy, nhân lực tốt vậy, dĩ nhiên là Nhị phu nhân cùng Tứ phu nhân không thể so được.

“Phụ thân, mẫu thân, Hiền nhi ăn no. Hiền nhi trở về phòng.” Hiền nhi yên lặng dùng cơm cũng đã nhận ra bầu không khí có chút kỳ quặc. Mấy người phu nhân này cứ vây quanh mẫu thân và phụ thân, không vây quanh bé. Nhưng mà bé còn chuyện quan trọng hơn, bé phải trở về ăn mật quả.

“Ừ, trở về đi.” Mộ Dung Thư cười nói. Để Hiền nhi ở đây sẽ khiến bé học tấm gương xấu, còn không bằng để bé đi. Nàng liếc mắt nhìn Vũ Văn Mặc, nghĩ: Hắn thật câu hoa đi.

Vũ Văn Mặc cũng ngẩng đầu, “ừ” một tiếng.

Sau bữa cơm chiều, ba vị phu nhân thận trọng đứng ở một bên, trong mắt Nhị phu nhân ẩn tình có ba phần, dụ hoặc có ba phần, chờ đợi có bốn phần, nàng ta chắc trong chờ Vũ Văn Mặc đến phòng mình đi. Trong lòng Đại phu nhân cùng Tứ phu nhân cũng chờ mong, chờ Vũ Văn Mặc mở miệng. Tuy mục đích các nàng đến đây hôm nay đã rất rõ ràng, nhưng làm sao đây? Ai bảo đã hơn ba tháng rồi mà Vương gia không đến Bắc uyển dù chỉ một lần.

“Không còn sớm nữa, ba người các người trở về Bắc uyển đi.” Vũ Văn Mặc lạnh giọng phân phó. Đối với ánh mắt chờ đợi của ba người thì xem như không thấy.

Ba vị phu nhân cắn răng, không cam lòng, còn có chút bất mãn nhìn nhìn Vũ Văn Mặc.

Mộ Dung Thư vội cúi đầu, một người có ánh mắt này nhìn nàng thì nàng còn có thể chịu được, nhưng ba người thì đúng là làm nàng có chút sợ hãi.

Lúc Mộ Dung Thư cúi đầu, Vũ Văn Mặc nhìn lướt qua nàng một cái.

Nhị phu nhân bạo dạn tiến lên nói: “Vương gia, đã ba tháng rồi mà người không có tới Bắc uyển. Đêm nay để nô tỳ hầu hạ người đi.” Lúc trước, ngoại trừ Thẩm trắc phi, thì nàng cũng được sủng ái.

Lời vừa nói ra, liền khiến Đại phu nhân cùng Tứ phu nhân kinh ngạc.

Khóe môi Mộ Dung Thư giật giật, chết lặng tại chỗ. Là ai nói nữ nhân cổ đại bảo thủ? Là ai nói nữ nhân hiện đại hào phóng? Vì không muốn tham dự vào chuyện này, nàng liền đứng dậy nói với Vũ Văn Mặc: “Thiếp có chút mệt mỏi, xin về phòng trước.”

Vũ Văn Mặc cũng đứng dậy, hắn vỗ vỗ y phục, giọng nói nguội lạnh, “Bản Vương cũng có chút mệt mỏi, các người lui ra đi.” Dứt lời, hắn liền đi theo Mộ Dung Thư vào trong.

Để lại ba người nhìn nhau, nhìn bóng lưng của Mộ Dung Thư, đáy mắt giống như có lửa. Đại phu nhân quay đầu, ngoan độc nhìn Nhị phu nhân, chằm

chọc nói: “Mất mặt.”

Tứ phu nhân cũng châm chọc nói, “Nhị phu nhân về sau không nên nói thẳng về chuyện đó như thế, Vương gia không có thích nữ nhân không biết thẹn.”

Nhị phu nhân bị châm chọc, đành vò nát cái khăn trong tay, cắn cái miệng anh đào nhỏ nhắn, không có lời nói lại.

Nếu Vương gia đã ra lệnh, các nàng cũng không thể ở lại.

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 71: Chương 70(2)

Nguyệt Hoa Dạ Tuyệt

“Nô tỳ cung tiễn Đại phu nhân, Nhị phu nhân, Tứ phu nhân.” Hồng Lăng canh giữ ở ngoài cửa, nghe các nàng nói chuyện với nhau mà cười lạnh ở trong lòng. Lúc này mà còn lo cười nhạo đối phương, bọn họ không nghe rõ những lời mà Vương gia vừa nói sao?

Ba người kia đồng thời trừng mắt với Hồng Lăng, không phải là Vương phi được sủng lại một lần nữa thôi sao? Một nha hoàn mà dám cười nhạo ba người các nàng! Cả ba hừ lạnh một tiếng, xoay người rời đi với vẻ hậm hực.

Phòng trong.

Mộ Dung Thụ vừa bước chân trước vào phòng đã phát hiện bước chân theo sau của Vũ Văn Mặc.

Hắn mà cũng tới đây nữa à? Mộ Dung Thụ nhìn lướt qua không gian xung quanh. Nơi này là phòng trong của nàng, cách đó không tới mười thước là một cái giường, vậy mà Vũ Văn Mặc lại cự tuyệt lời mời của ba vị mỹ nhân, đi theo nàng tới đây. Tất cả đã quá rõ ràng!

Mộ Dung Thụ thăm thò dài, rốt cuộc vẫn không trốn được sao?

Quay đầu lại, nàng cười với Vũ Văn Mặc, “Đêm nay, gia đình nghỉ lại chỗ của thiếp thân phải không?”

Wũ Văn Mặc nhú mày, bỗng nhiên cảm thấy nụ cười của nàng chói mắt lắm sao. Hắn trả lời bằng giọng lạnh lùng, “Nàng là nữ nhân của bốn vương.”

Đáp án đã quá rõ ràng.

Khỏe môi Mộ Dung Thụ đột ngột cứng đờ. Nàng phúc thân rồi đáp lại, “Thiếp thân...”

“Nàng không cần khẩn trương, nếu bốn vương đã đồng ý để nàng rời khỏi đây sau hai năm, mấy ngày này, bốn vương sẽ không chạm vào nàng. Có điều, đêm nay bốn vương phải ở lại đây. Hai ngày này, nhị đệ và Tần di nương sẽ trở lại vương phủ.” Vũ Văn Mặc có hơi vội khi chặn lại lời của Mộ Dung Thụ, hắn nói cũng rất vội vàng.

Mộ Dung Thụ kinh ngạc, nhìn Vũ Văn Mặc bằng ánh mắt không thể nào tin được, “Gia?”

Thấy dáng vẻ Mộ Dung Thụ kinh ngạc như vậy, đôi mày rậm của Vũ Văn Mặc càng nhíu lại sâu hơn. Hắn có chút không kiên nhẫn, thậm chí chẳng hề muốn tiếp tục nói về chủ đề này. “Đừng tiếp tục nói đến vấn đề này nữa, nàng nghĩ thế nào, bốn vương đều biết. Cùng lắm vẫn là câu nói kia, nếu như nàng có thể sống sót sau hai năm, bốn vương sẽ cho nàng bất cứ cái gì nàng muốn. Có điều, nhị đệ và Tần di nương đều không để ứng phó đâu.”

“Dạ, thiếp thân đã rõ. Để thiếp sai người trải giường cho gia.” Không còn lời nào khiến Mộ Dung Thụ vui mừng hơn những lời vừa rồi. Phải biết rằng, sống trong xã hội này, thứ không đáng giá nhất chính là lời hứa hẹn của nam nhân đối với nữ nhân. Không thể tưởng tượng được là Vũ Văn Mặc vẫn còn nhớ rõ. Nhưng mà sao nàng lại cảm thấy... dường như hắn có chút tức giận?

Còn nữa, hắn lựa chọn đêm nay ở lại Mai viên, là vì Vũ Văn Khải và Tần di nương à? Không muốn khiến nàng mất thể diện trước mặt hai người kia?

Dù sao thì đối với nữ nhân ở thời đại này, không được nam nhân yêu thích, người ta nhất định sẽ rất xem thường.

Wũ Văn Mặc không nhìn thần sắc của Mộ Dung Thụ, tựa như không cần đoán cũng biết lúc này vẻ mặt của nàng như thế nào.

Hồng Lăng khó mà che giấu nét cười trên mặt. Nàng ta bước vào gian trong, tiện tay trải giường cho thật gọn, sau đó đốt một chút hương an thần, kế tiếp lại phân phó mấy người Vân Mai nấu nước ấm, chuẩn bị cánh hoa hồng để Mộ Dung Thụ tắm rửa.

Ngày trước, khi Vũ Văn Mặc không đến, Mộ Dung Thụ đều có thói quen tắm cánh hoa hồng trước khi đi ngủ. Bây giờ, nghe nói hắn muốn ở lại, cuộc sống thường ngày của mấy người các nàng có hơi xáo trộn một chút. Mộ Dung Thụ không nói gì, cũng chẳng giải thích, để mặc mấy nha đầu ca hát thoải

mái, vui vẻ kỳ cọ thay nạng, sau đó bôi cho nàng một lớp kem dưỡng ẩm, có thể coi như là kem dưỡng da của thời đại này.

“Đề ngày mai tắm xong rồi hãy thoa mấy thứ này. Đêm nay vẫn đừng nên thoa, nếu không sẽ thất lễ với Vương gia, mất nhiều hơn được. Vương phi, người đành chịu qua một đêm vậy.” Thu Cúc cẩn thận để kem dưỡng da ra xa tầm tay Mộ Dung Thu, không để nàng đụng tới.

Thanh Bình che miệng cười trộm, “Qua đêm nay, chỉ sợ là càng về sau, Vương phi càng ít thoa hơn đấy.”

Khuôn mặt của Mộ Dung Thu biến thành màu đen. Nàng vỗ trán thêm một lần nữa, là kẻ nào đã nói nữ nhân cổ đại bảo thủ hả?

Lúc trở lại phòng, Vũ Văn Mặc đã thay áo trong, nằm ở phía bên ngoài chiếc giường. Mộ Dung Thu nhướng mày.

Trong phòng bỗng nhiên xuất hiện một nam nhân, ít nhiều đều có chút không yên tâm, tâm tình cũng trở nên khác đi. Nàng bước tới, dáng vẻ dè dặt, cẩn thận.

Vũ Văn Mặc ngẩng đầu, liếc nàng một cái. Cái tên này, con người đen, thâm sâu tựa như biển rộng mênh mông, chỉ sợ một cơn gió biển thổi cũng trở thành sóng to gió lớn. Mà lúc này, đôi mắt của hắn chỉ có sâu thẳm, không hề có một cơn gió biển nào.

Lúc này, Mộ Dung Thu mặc y phục màu tím bằng vải sa mỏng. Tuy bên trong là bộ trung y màu trắng, nhưng vẫn khiến người ta có cảm giác mơ màng. Khuôn ngực đầy đặn, vòng eo như liễu nhỏ, hông vênh cao. Dung mạo thanh lệ thoát tục, khuôn mặt hình quả trứng*, da thịt trắng nõn nà, quả là một mỹ nhân hoàn mỹ của thời cổ đại.

*Mặt oval

Mộ Dung Thu cảm giác được ánh mắt của hắn, trong lòng cảm thấy hồi hộp vô cùng. Mấy nha đầu kia không thêm để ý đến sự phản đối của nàng, cứ thế mà mặc cho nàng bộ y phục màu tím bằng sa mỏng này. Bọn họ còn nói, nàng mặc áo màu tím càng thể hiện sự cao quý đến mê người, da thịt càng trắng nõn nà hơn. Nếu không phải nàng nhất quyết đòi mặt trung y trắng bên trong, chỉ sợ là bây giờ, cả thân thể nàng đã lộ ra trước mặt Vũ Văn Mặc.

Vũ Văn Mặc thu hồi ánh mắt, thần sắc lạnh nhạt mà bình tĩnh, chỉ là giọng nói giống như cổ tình làm cho trầm xuống, “Nghỉ ngơi đi. Vương tuần phủ có thể sẽ đến vào ngày mai.”

Mộ Dung Thu gật đầu: “Dạ”. Ngày mai đã tới rồi sao? Xem ra, sự coi trọng của Vương tuần phủ đối với Hiên nhi đã vượt xa tưởng tượng của nàng.

Nàng bước tới rất gần giường, Vũ Văn Mặc chẳng hề có ý định xích vào bên trong. Mộ Dung Thu nhú mày, nói, “Gia à, người ngủ ở trong được không?” Ngủ ở bên trong, dù sao cũng giống như cừu con sắp bị làm thịt.

Vũ Văn Mặc im lặng, ngẩng đầu, lẳng lặng nhìn nàng, một hồi sau mới đáp lại, “Giờ Dần ngày mai, bốn vương muốn thức dậy rồi qua thư phòng.”

Mộ Dung Thu lại nhú mày. Giờ Dần không phải là ba giờ lúc rạng sáng sao? Hơn nửa đêm, hắn đi thư phòng làm cái quái gì? Nghĩ lại, Nam Dương vương này đâu có tốt bao giờ. Hắn không sợ giờ Dần tỉnh lại sẽ ầm ĩ đến nàng à? Thôi đi. Có lẽ là do thói quen ngủ của mỗi người. Không suy nghĩ nữa, Mộ Dung Thu bước vào phía trong giường để nằm.

Đắp chăn kín mít, kê sát vách tường, nhắm hai mắt lại.

Vũ Văn Mặc liếc nàng một cái, thấy nàng đã nhắm mắt rồi, con người đen thăm thẳm của hắn liền chớp mấy cái. Hắn nghiêng đầu, nhìn về phía ánh nến còn đang lay động. Cái này lẽ ra nên do nàng tắt. Có điều, nhìn thấy hàng mi của nàng rung động liên hồi như vậy, hắn đành đứng dậy, thổi tắt hai ngọn nến sáng màu đỏ.

Ngày hôm sau, lúc Mộ Dung Thu thức dậy thì trời đã sáng. Bên cạnh giường, quả nhiên đã không còn thấy bóng dáng của Vũ Văn Mặc. Hôm qua, tuy rằng nàng nhắm chặt mắt, cố gắng đưa mình vào giấc ngủ, thế nhưng vẫn cứ trần trọc hơn một canh giờ mới ngủ được. Bây giờ cảm thấy toàn thân không thoải mái như vậy, có lẽ là do tối qua ngủ chẳng được.

Bốn người Hồng Lăng bước vào trong, thấy vẻ mặt mệt mỏi của chủ tử thì liền suy nghĩ lệch lạc cả đi. Mặt Mộ Dung Thu chưa hồng mà mặt các nàng đã đỏ, lúc cúi đầu cũng không che giấu được ý cười, sau đó tiếp tục hầu hạ chủ tử ân cần như tối ngày hôm qua.

Vân Mai là người hài hước nhất. Nàng ta vừa giúp Mộ Dung thay quần áo vừa nói, “Vương phi vất vả rồi.”

Khóe miệng Mộ Dung Thu giật giật, nửa ngày sau mới trả lời, “Dọn điểm tâm đi, để Hiên nhi ăn một chút.”

“Dạ”.

Trúc viên bên kia vừa nghe nói Vương gia ở lại phòng của Mộ Dung Thu, mãi đến giờ Dần mới rời khỏi, sắc mặt Thảm trắc phi liền thay đổi rõ ràng.

Tú Ngọc nói, “Nghe Đại phu nhân nói, tối hôm qua, Vương gia khước từ ba người các nàng, Vương phi muốn mà còn làm bộ, cuối cùng thì Vương gia ở lại Mai viên.” Đây là lần thứ hai kể từ đêm tân hôn hai năm rưỡi trước đây, Vương gia nghỉ lại Mai viên!

Thảm trắc phi cúi thấp đầu, che giấu sắc mặt sẫm đã tái nhợt. Nàng ta thất thần một hồi rồi mới nói, “Vương gia muốn giúp Vương phi đây mà. Hôm nay Vương tuần phủ đã tới, ngày mai, Nhị gia và Tần di nương cũng đều trở lại.” Hắn chỉ là không muốn chính phi Mộ Dung Thu của mình phải thua thiệt trước mặt Vương tuần phủ, Nhị gia, Tần di nương, đồng thời muốn bọn họ không được coi thường Mộ Dung Thu.

Nghĩ tới đây, Thảm trắc phi tự giễu cợt mình. Vốn dĩ cho rằng ở trong lòng vương gia, nàng ta khác với Mộ Dung Thụ và những nữ nhân kia, vì vậy mà hai năm nay hẳn mới sùng ái nàng ta. Kết quả bây giờ, hẳn lại muốn thu hồi sao?

“Vương tuần phủ tới là muốn đưa tiểu thiếu gia đi sao?” Tú Ngọc hỏi. Nàng ta từng thấy tiểu thiếu gia một hai lần, đáng vẻ như phấn điều ngọc mài, cực kỳ đáng yêu, nói chuyện với người khác rất lễ phép. Toàn bộ hạ nhân của phủ không có ai là không thích nó.

Thảm trắc phi lắc đầu, “Vương tuần phủ muốn đưa đi, nhưng Mộ Dung Thụ sẽ để hẳn đưa đi sao?”

“Nhưng mà dù sao đi nữa, trên người tiểu thiếu gia cũng có huyết mạch của Vương gia.” Tú Ngọc có chút nghi hoặc. Cho dù Vương phi không muốn để tiểu thiếu gia trở về, nhưng Vương tuần phủ chịu để yên sao?

Nghe vậy, Thảm trắc phi trở nên im lặng. Đối với chuyện này, nàng ta không nảy ra một chút tâm tư nào được, đành bỏ qua chuyện này, sau đó nói với Tú Ngọc, “Người đi phân phó ba vị phu nhân ở Bắc viên, dùng một chút tâm tư đối với Vương gia.”

“Dạ.” Tú Ngọc đáp lời, lập tức ra ngoài, gọi người đến Bắc viên truyền lời.

Thảm trắc phi đột nhiên nghĩ tới một chuyện, nàng ta gọi Tú Ngọc lại, “Người có biết chuyện của Nhị cô nương Mộ Dung Lâm ở phủ Tướng quân không?”

“Nô tỳ không biết, nhưng mà mấy ngày trước, nàng ta từng tới gặp Vương phi, chỉ là đợi không tới một ngày đã bị Vương phi đuổi đi. Nghe nói, nàng ta đụng chạm đến tiểu thiếu gia, chọc giận Vương gia. Chủ tử, chuyện người muốn biết là việc này sao?” Tú Ngọc dừng lại, đợi Thảm trắc phi đáp lời.

Thảm trắc phi gật đầu, trong mắt hiện lên một tia u ám, “Đi thăm dò cho ta.”

Sau khi dùng xong điểm tâm, Mộ Dung Thụ giữ Hiên nhi ở lại phòng mình. Nàng có chuyện muốn nói với nó.

“Hôm nay, tổ phụ Hiên nhi sẽ đến, Hiên nhi có muốn gặp không?”

Hiên nhi vừa nghe, mắt phượng liền mở to, trong mắt chứa đầy sự ngạc nhiên xen lẫn vui mừng. Nó hỏi rất ngây thơ, “Tổ phụ muốn tới à?”

Mộ Dung Thụ gật đầu. Nàng biết, ở Vương gia, mặc dù lão thái thái và Vương Quân Sơn không thích Hiên nhi, nhưng Vương tuần phủ lại rất yêu thích nó. Tuy rằng Hiên nhi mới ba tuổi, nó vẫn nhớ rõ về Vương tuần phủ.

“Hiên nhi muốn gặp tổ phụ. Nhưng mà...” Hiên nhi cúi đầu, cắn răng nửa ngày mới nói, “Nếu như Hiên nhi gặp tổ phụ, có phải Hiên nhi sẽ không được ở lại bên cạnh nương không? Hiên nhi không muốn rời khỏi mẫu thân. Mẫu thân nấu cơm rất ngon, mẫu thân đối tốt với Hiên nhi giống như mẫu thân của Hiên nhi đối tốt với Hiên nhi vậy. Có thể... Ở nơi đó, tổ mẫu không thích Hiên nhi, mấy di nương cũng chẳng thích Hiên nhi, bọn hạ nhân đều không thích Hiên nhi, chỉ có tổ phụ mà thôi.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của đứa nhỏ này đã ướt đầm nước mắt, nó lấy tay quệt mũi, cầu xin, “Mẫu thân, Hiên nhi không muốn rời khỏi người. Hiên nhi không muốn trở về Vương gia với tổ phụ.”

Nghe tiếng khóc cùng lời khẩn cầu của đứa nhỏ, Mộ Dung Thụ Hiên cũng muốn rơi nước mắt. Nàng vuốt ve mái đầu của nó, dịu dàng nói, “Hiên nhi không muốn rời khỏi mẫu thân, mẫu thân tuyệt đối không để Hiên nhi rời khỏi.”

Hiên nhi khăn trương đến mức ôm chặt eo Mộ Dung Thụ, hai cánh tay nhỏ bám chặt vào lưng nàng, “Hiên nhi rất ngoan. Hiên nhi nắm lưng cho mẫu thân nha. Hiên nhi thật sự rất ngoan, ngày sau, Hiên nhi nhất định sẽ hiếu thuận với mẫu thân.”

“Ng ngoan.” Đứa nhỏ nghe lời như vậy, thử hỏi có ai mà không thích? Mộ Dung Thụ cảm thấy chua xót, nàng ôm chặt lấy Hiên nhi.

Có lẽ ở thời đại này, người duy nhất nàng không cần phòng bị chính là đứa nhỏ này.

Sau khi dùng cơm trưa xong, Hiên nhi có chút mệt mỏi, Mộ Dung Thụ bảo Hồng Lăng bế nó về phòng nghỉ ngơi.

“Không phải Vương tuần phủ đưa thiệp mời, nói là ngày hôm nay sẽ tới sao? Sao đã qua giờ cơm trưa mà vẫn chưa thấy?” Vân Mai nghi hoặc, nói.

Mộ Dung Thụ lạnh nhạt, lật xem tiểu thuyết, nghe Vân Mai nói ra lời nghi ngờ như vậy thì cười, “Bây giờ là giờ nào rồi?”

Vân Mai xấu hổ, nở nụ cười ha ha. Nàng ta quả thực sốt ruột, không muốn tiểu thiếu gia bị Vương tuần phủ đưa đi chút nào. Dù biết Vương phi đã nghĩ đủ mọi cách để giữ tiểu thiếu gia lại, nàng ta vẫn không tránh khỏi có chút lo lắng.

“Vân Mai, nhà của người bây giờ ra sao?” Mộ Dung Thụ nhẹ giọng hỏi.

Vân Mai thở dài, sau đó mới đáp, “Tuy bệnh của mẫu thân có đỡ hơn trước, nhưng mỗi ngày đều phải uống thuốc, có điều, mẫu thân vẫn có thể làm ruộng. Sức khỏe của phụ thân cũng ổn. Còn muội muội, sau khi bị Đỗ nãi nãi đuổi khỏi Đỗ phủ, lúc đầu cứ ngồi ngốc ở trong nhà, nhưng mà muội muội của nô tỳ rất mạnh mẽ, một thời gian sau liền làm việc, thuê nhà, quán xuyên nhà cửa. Bây giờ, người một nhà có thể ở chung, thật sự rất là vui vẻ. May là còn có Vương phi, nếu như không có Vương phi, không biết cả nhà nô tỳ sẽ ra sao nữa.”

Nghe vậy, Mộ Dung Thu mỉm cười, nói: “Người ở trấn nhỏ này đều biết cả rồi. Từ trước tới nay, muội muội của ngươi sống không dễ chịu, có nghĩ tới việc chuyển nhà đến nơi khác sống không?”

“Phụ thân và mẫu thân đúng là muốn chuyển đi, nhưng mà ở trấn Từ Thượng này còn có vài mẫu ruộng tốt, họ không đành lòng bỏ lại. Nếu như chuyển đến nơi khác, chỉ sợ là không còn gì để kiếm sống. Muội muội của nô tỳ cũng ít khi ra khỏi nhà, suốt ngày chỉ biết thêu thùa, những lời khó nghe cũng không hẳn đến tai.” Vân Mai đáp.

Đây là sự bi ai của nhân vật phụ. Rõ ràng không phải lỗi của mình, vậy mà chẳng có ai đồng tình, ngược lại còn chế nhạo, chê cười. Muốn đổi nơi để sống, nhưng lại gặp trở ngại, đành chấp nhận hiện thực.

Nghe Vân Mai kể lại, con ngươi đen trong mắt Mộ Dung Thu liền chớp động. Qua nửa ngày, nàng nói, “Nếu như bốn vương phi có thể giúp người nhà ngươi rời khỏi trấn này, cơm áo không cần phải lo, các ngươi có đồng ý rời đi không?”

Vân Mai kinh ngạc, “Vương phi, ý của người là để nô tỳ rời khỏi cùng phụ thân, mẫu thân và muội muội?”

Mộ Dung Thu gật đầu, tia sáng trong mắt lóe lên, “Bốn vương phi có ý định mua một sơn trang ở Bình Thành, nhưng mà lại chẳng có ai đáng tin để giao cho canh giữ. Nếu như phụ mẫu của Vân Mai ngươi có thể đến Bình Thành, thay bốn vương phi trông coi vẫn là tốt nhất. Mỗi tháng, ta đều sẽ trả tiền cho ngươi, phụ mẫu ngươi, muội muội ngươi, không dưới mười lượng bạc đâu.” Mấy ngày này, nàng xem qua tất cả các nơi ở Đại Hoa quốc, Bình Thành là nơi xa kinh thành nhất, đất đai rộng mở, con người lại nhiệt tình, mua thôn trang làm ruộng có vẻ rất được.

“Nô tỳ tạ ơn Vương phi.” Đôi mắt Vân Mai đầm lệ, nàng ta lập tức quỳ xuống đất tạ ơn. Đây là chuyện tốt vô cùng! Cho dù tiếp tục làm ruộng ở trấn Từ Thượng này, một năm cũng lắm chỉ có ba mươi lượng bạc! Bây giờ, mỗi tháng mỗi người được hơn mười lượng, đây chính là chuyện có năm mơ cũng không thể ngờ. Phụ thân và nương nhất định sẽ đồng ý.

“Có điều, người nhà ngươi phải ký khế ước bán thân cho bốn vương phi. Không phải bốn vương phi không tin nhiệm ngươi, mà đây là điều tất yếu phải làm, người thương lượng với người nhà xong xuôi, nếu như không được, bốn vương phi cũng chẳng nói gì đâu.” Kiếp trước, nàng là thương nhân, chưa bao giờ kinh doanh mà không chuẩn bị chiến lược. Mặc dù nàng tin Vân Mai, nhưng nàng chưa gặp người nhà nàng ta, khó mà đề phòng trước được chuyện gì. Mộ Dung Thu cúi đầu, chậm rãi nói.

Mộ Dung Thu bảo người ta ký khế ước bán thân cho mình, chuyện này nghe ra thì có vẻ không phúc hậu cho lắm, nhưng đối với Vân Mai mà nói, có thể đến Bình Thành làm việc cho Vương phi, được Vương phi giao sơn trang cho cả nhà mình quản lý, ký khế ước bán thân là điều tất phải làm. Nàng ta vui vẻ vô cùng, nghĩ đến khi phụ thân, mẫu thân và muội muội nghe được tin này sẽ mừng đến mức nào thì cười tươi như hoa, nói, “Tạ Vương phi! Nô tỳ khấu tạ Vương phi. Đại ân đại đức này, cả nhà nô tỳ sẽ vĩnh viễn khắc ghi ở trong lòng. Đợi mấy ngày sau, nô tỳ về thăm nhà, nhất định sẽ nói cho phụ mẫu biết chuyện này, nhanh chóng chuẩn bị.”

Nghe Vân Mai nói vậy, Mộ Dung Thu mới cảm thấy yên tâm.

Nàng lại nói một chút chuyện với Vân Mai, sau đó thì một nha hoàn ở bên ngoài bẩm báo, “Vương tuần phủ đại nhân cầu kiến Vương phi.”

“Đề tuần phủ đại nhân chờ ở gian bên cạnh đi.” Mộ Dung Thu nói với nha hoàn đang đứng ngoài cửa.

“Dạ.”

Mộ Dung Thu lại phân phó Vân Mai, “Ngươi qua phòng của tiểu thiếu gia, bảo Hồng Lăng đưa tiểu thiếu gia đến gian bên cạnh.”

“Dạ.”

Không quá một phút đồng hồ, Mộ Dung Thu đã tới nơi mà Vương tuần phủ đang đợi.

Mặc dù đã bước tuổi 50, Vương tuần phủ vẫn rất khỏe mạnh, thân thể vô cùng tốt. Dưới cằm có một chòm râu, nhìn qua khá giống một lão phu tử, có điều toàn thân vẫn tràn đầy chính khí. Thấy Mộ Dung Thu, ông ta lập tức cúi đầu, cung kính hành lễ, “Lão phu bái kiến Vương phi.”

“Tuần phủ đại nhân không cần đa lễ. Mau đứng lên.” Mộ Dung Thu cười nói.

Vương tuần phủ ngồi xuống. Thấy nha hoàn rót trà cho Vương phi, Vương phi uống một ngụm rồi, ông cũng không ngần ngại, nói thẳng vào vấn đề, “Hôm nay lão phu đến đây, một là muốn cảm tạ Vương phi đã cứu nhi tức* của lão phu, an táng cho nàng; hai là muốn đưa ái tôn* trở về Vương gia để nhận tổ quy tông.”

*Nhi tức: Con dâu; Ái tôn: Cháu yêu

Vừa nghe, đôi hàng mi của Mộ Dung Thu liền chớp động. Vương tuần phủ không hổ là người lăn lộn trong chốn quan trường nhiều năm, mới mở miệng mà đã nói rõ ý đồ của mình, sẵn tiện còn gọi Liễu Ngọc Nhi là nhi tức, Hiên nhi là ái tôn, khiến người ta cảm thấy như là mình nên làm việc đó cho ông ta vậy. Đáng tiếc, ông ta đã quên rằng Liễu Ngọc Nhi và Hiên nhi bị đuổi khỏi cửa lớn của Vương gia.

Có điều, dù sao đi nữa, người làm sai là Vương Quân Sơn cũng không có can hệ với ông ta. Mộ Dung Thu nói rất bình tĩnh, “Tuần phủ đại nhân đừng sốt ruột quá. Dù sao thì Ngọc Nhi cũng đã bị Vương công tử hưu rồi, mà Hiên nhi còn bị hấn gọi là nghiệt chủng, ngay cả thái thái của tuần phủ đại nhân cũng thừa nhận kia mà. Không chỉ ở Trấn Châu, chuyện này sớm đã truyền khắp kinh thành. Vì vậy, nhi tức và ái tôn của tuần phủ đại nhân giờ đã không còn là người nhà họ Vương nữa.”

Vương tuần phủ nhíu mày, mắt phượng nhíu lại, kiên nhẫn nói, “Việc này quả là lỗi của khuyến tử*, thậm chí còn là lỗi của Ngô thiếp, nhưng lão phủ đã trực xuất khuyến tử khỏi gia phả, Ngô thiếp cũng đã bị đuổi khỏi Vương gia, sau đó bị người môi giới bán cho kỹ viện. Coi như cũng cho nhi tức một cái công đạo rồi.” Đây là chuyện mà ông tự trách mình nhiều nhất, để Vương Quân Sơn bạc đãi nhi tức, làm ra biết bao chuyện khiến trời đất không thể dung thứ. Vương phi càng nhắc, nét mặt già nua của ông ta càng tăng thêm vẻ xấu hổ.

*Vương Quân Sơn

“Đáng tiếc, Ngọc Nhi đã bị hại chết.” Mộ Dung Thu cúi đầu, giọng nói tràn ngập sự đau thương, tiếc nuối. Nàng muốn tuần phủ đại nhân hiểu rõ, Ngọc Nhi đã chết rồi, cho dù ông ta có cố bù đắp thế nào cũng vô ích mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 72: Chương 71 (1)

Vương tuần phủ nhíu mày thật chặt, không nói gì. Mộ Dung Thu lại nói tiếp, “Trước lúc lâm chung, Ngọc Nhi đã giao Hiền nhi cho bốn vương phi chăm sóc, việc nuôi nấng cũng Hiền nhi cũng là do Ngọc Nhi phó thác, bốn vương phi đều cam tâm tình nguyện. Dù sao đi nữa, Hiền nhi vẫn là đứa trẻ đáng yêu, hiếm có trên thế gian này.”

“Không thể được! Hiền nhi là người của họ Vương, sao có thể lưu lạc bên ngoài?” Vương tuần phủ vừa nghe Mộ Dung Thu nói xong thì lập tức mở miệng phản bác. Để cháu ruột của ông ta lưu lạc ở ngoài, lại mang họ Vương, sau khi chết đi, ông ta biết phải ăn nói sao với tổ tiên mình? Nhưng mà người trước ông ta lại là Nam Dương vương phi, ông ta không thể tỏ thái độ quá kịch liệt, đành trầm giọng nói, “Xin Vương phi đồng ý để lão phu đưa ái tôn về nhà.”

Vương tuần phủ nói rất chân thành, Mộ Dung hoàn toàn hiểu được, cũng rõ dụng tâm của ông ta đối với Hiền nhi, dù ông ta không ở Vương gia nhiều năm, thái thái của Vương gia không coi trọng Hiền nhi một chút nào. Bây giờ đứa nhỏ mới có ba tuổi mà đã hành xử cẩn thận, biết được lòng người ấm lạnh, có thể thấy, nếu để nó trở lại Vương gia, không biết nó sẽ lâm vào tình cảnh gì nữa! Vương tuần phủ không thể bảo vệ Hiền nhi một lần, vậy thì càng không thể bảo vệ Hiền nhi cho đến ngày khôn lớn! Điều quan trọng nhất chính là Hiền nhi không muốn rời khỏi nàng.

Bởi vì nàng có thể cho nó tình thương của một người mẹ. Có điều, Vương tuần phủ lại không ý định rút lui. Mộ Dung Thu đành khép hờ mắt, ra vẻ trầm tư.

Vương tuần phủ thấy Mộ Dung Thu không nói gì thì lại càng thêm bần chồn. Dù sao đi nữa, chuyện của Ngọc Nhi là do Vương gia không tốt, nhưng bất luận thế nào, Hiền nhi cũng là người nhà họ Vương, ngàn vạn lần không thể lưu lạc ở bên ngoài.

Sau một lúc lâu, Mộ Dung Thu từ từ ngẩng đầu lên. Mắt nàng đầm lệ, giọng nói nàng tràn đầy sự bi thương, tha thiết, “Vương tuần phủ có biết Ngọc Nhi chết thế thảm thế nào không?”

Nhìn vẻ mặt của Vương tuần phủ, thấy chân mày của ông ta khẽ nhíu một cái, chứng tỏ ông ta còn chưa biết rõ ràng mọi chuyện. Mộ Dung Thu thầm cười giễu cợt, nàng đành dùng cái chết của Ngọc Nhi để ứng phó, hi vọng Ngọc Nhi không trách nàng. Thu lại ánh mắt đánh giá đối phương, Mộ Dung Thu tiếp tục nói, “Ngọc Nhi bị hai nam nhân Thanh Châu bắt đi, vẫn không rõ là do Vương công tử hay sủng thiếp kia gây nên. Nhưng mà chính mắt bản cung đã nhìn thấy khi Ngọc Nhi được cứu về, cả người nàng ấy không một mảnh vải, thân thể đầy những vết thương.”

Vừa nghe xong lời ấy, những nếp nhăn nơi khóe mắt của Vương tuần phủ chợt giãn ra, đôi mắt ông ta cũng mở to hơn, “Sao có thể như vậy?” Hiền nhiên ông ta đã đoán được.

Nàng không muốn cho ông ta cơ hội phản bác hay tìm lý do, trực tiếp nói một cách tàn nhẫn, “Chính là bị hai nam nhân lực lưỡng Thanh Châu bắt cóc rồi ném vào một ngõ nhỏ ở đâu đó, sau đó thì bị hơn mười tên ăn mày làm nhục rất quá đáng!”

“Tại sao có thể như vậy?!” Vương tuần phủ bị chấn kinh khi nghe tin này. Ông ta vốn tưởng nhi tức của mình chết đi là do oán hận tích tụ trong lòng, lâu ngày sinh bệnh, nào ngờ lại do nghịch tử và sủng thiếp kia hại chết! Nếu biết sớm mọi chuyện, ông ta đã không còn mặt mũi đề xuất hiện tại Liễu phủ, gặp Liễu đại nhân và Liễu thái thái! Nghĩ đến lúc Liễu thái thái không ngưng lau nước mắt, chắc chắn nguyên nhân là vì chuyện này. Nếu sớm biết hết thấy, ông ta chắc chắn sẽ đưa nghịch tử kia lên quan, dùng loạn côn để đánh chết Ngô tiểu thiếp. Khuôn mặt già nua của Vương tuần phủ đỏ bừng lên vì giận dữ, ông ta áy náy đến mức không dám nhìn thẳng Mộ Dung Thu.

“Lúc được cứu về, Ngọc Nhi đã dùng hết sức lực cuối cùng, khóc lóc cầu xin bốn vương phi, mong bốn vương phi thu nhận Hiền nhi, nhất định không để nó trở về Vương gia. Đây là di nguyện của nàng ấy trước lúc lâm chung. Tuần phủ đại nhân, chẳng lẽ ngài tàn nhẫn đến mức không thể thành toàn cho tâm nguyện cuối cùng của một nữ tử có số phận buồn thương như vậy sao? Dù là vô tình hay thật lòng, Ngọc Nhi cũng đã từng hiểu thuận với ngài, thậm chí còn gọi ngài hai tiếng phụ thân.” Mộ Dung Thu nhìn thẳng vào Vương tuần phủ, giọng nói vừa chỉ trích vừa xen lẫn một sự thỉnh cầu.

Vương tuần phủ vẫn cảm thấy khó xử. Ông ta tự trách mình không dạy dỗ tốt nghịch tử Vương Quân Sơn, khiến nó hại chết Ngọc Nhi, đồng thời lại muốn sau này khi chết đi, gặp mặt tổ tiên rồi còn biết ăn nói, nhất thời không biết phải đáp lời thế nào.

Mộ Dung Thư dĩ nhiên biết Vương tuần phủ đang băn khoăn điều gì, nàng tự động lùi một bước, nói, “Tuần phủ đại nhân yên tâm. Hiên nhi chắc chắn sẽ lớn lên bình an ở Nam Dương vương phủ. Thật ra, thái thái là người thế nào, trong lòng tuần phủ đại nhân đều hiểu rõ hơn ai. Từ đến cuối, Vương thái thái luôn tỏ thái độ chán ghét Ngọc Nhi, đồng thời cũng chán ghét Hiên nhi, cho nên mới để mặc Vương công tử hành động tiện. Nếu để Hiên nhi nhận tổ quy tông, tuần phủ đại nhân có chắc sẽ bảo vệ Hiên nhi khỏi sự khi dễ của người khác sau này hay không? Có thể để nó sống mà không cần lo nghĩ cho đến ngày lớn khôn chăng? Nếu như tuần phủ đại nhân tin tưởng bốn vương phi, bốn vương phi sẽ đồng ý với tuần phủ đại nhân, chỉ cần Hiên nhi lên mười sáu tuổi, bốn vương phi sẽ để nó trở về Vương gia, nhận tổ quy tông. Có điều, hy vọng đến ngày đó, Vương gia vẫn còn nhớ tới đứa cháu đích tôn này.”

Vương tuần phủ suy ngẫm cẩn thận về những lời của Mộ Dung Thư, trong đầu không ngừng xoay chuyển. Suy xét một hồi thật lâu mà ông ta vẫn chưa quyết định được, đúng lúc đó, một bóng dáng nhỏ bé đột nhiên xuất hiện.

Đáng người nhỏ nhắn nhào vào lòng Vương tuần phủ, kêu lên một tiếng ngây thơ, ngọt ngào, “Tổ phụ.”

Cúi đầu nhìn xuống, quả là Hiên nhi! Nét sầu khổ trên mặt Vương tuần phủ lập tức biến mất, thay vào đó là nét cười dịu dàng, “Hiên nhi, gần đây con sống có tốt không?” Hiên nhi cao hơn so với mấy tháng trước, thân thể cũng có da có thịt, xem ra đúng như lời Vương phi nói, Hiên nhi thực sự vui vẻ khi ở bên cạnh nàng.

“Dạ, Hiên nhi rất tốt. Mẫu thân đối với Hiên nhi rất tốt. Tổ phụ có tốt không ạ?” Hiên nhi gật đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn nở nụ cười đáng yêu.

Vương tuần phủ bị lời nói của đứa nhỏ cuốn hút, tâm tình nặng nề vì cái chết của Ngọc Nhi cũng bị xua tan đi không ít. Ông ta cười với Hiên nhi, “Tổ phụ vẫn tốt.”

“Tổ phụ tốt là Hiên nhi yên tâm rồi.” Hiên nhi ngây thơ lại rất ngọt ngào, còn nhỏ mà đã nói chuyện hào vậy là tốt rồi. Hiên nhi yên tâm rồi.”

Một câu khiến Vương tuần phủ ảm hết cả lòng.

Mộ Dung Thư nhìn thấy tình cảnh này, tảng đá nặng trong người cũng buông đi hơn nửa. Nàng đợi quyết định của Vương tuần phủ.

“Hiên nhi có muốn về với tổ phụ không? Nếu Hiên nhi theo tổ phụ trở về, tổ phụ sẽ luôn để Hiên nhi bên cạnh, không cho bất kỳ kẻ nào khi dễ Hiên nhi, được không?” Vương tuần phủ nói rất cẩn thận, vẻ mặt chăm chú vô cùng, trong lòng thập phần không yên.

Nghe vậy, Hiên nhi không suy nghĩ gì thêm mà trực tiếp cúi đầu, thì thào, “Tổ mẫu không thích Hiên nhi, hạ nhân cũng không vui khi thấy Hiên nhi, phụ thân lại càng không thích Hiên nhi. Ở Vương gia chỉ có tổ phụ và mẫu thân đối tốt với Hiên nhi mà thôi. Ngoài tổ phụ ra, Hiên nhi không thích người nào ở Vương gia cả. Hiên nhi thích vương phủ, thích mẫu thân, thích mẫu thân tự mình làm đồ ăn, thích Hồng Lăng tỷ tỷ, Thu Cúc tỷ tỷ, Vân Mai tỷ tỷ, còn có đám người mama ở nhà bếp nhỏ nữa. Họ đều đối xử với Hiên nhi rất tốt, lúc nào cũng làm điểm tâm cho Hiên nhi ăn.”

Dứt lời, đứa nhỏ ngẩng đầu, nhìn thoáng qua Vương tuần phủ, sau đó lại cúi đầu, thấp giọng nói: “Trước kia khi còn ở Vương gia, Hiên nhi chưa từng được nhiều người đối xử tốt như vậy.”

Vương tuần phủ nghe xong thì càng cảm thấy chua xót. Ông ta không ở nhà một thời gian, rốt cuộc Ngọc Nhi và Hiên nhi đã phải trải qua những ngày tháng khổ cực đến mức nào?! Nét mặt già nua của ông ta nhìn chằm chằm xuống đất. Trong nháy mắt, Vương tuần phủ tựa như già đi rất nhiều, xấu hổ đến mức không dám nhìn thẳng Mộ Dung Thư, đành thấp giọng nói, “Mong Vương phi chăm sóc Hiên nhi cẩn thận, đừng quên chuyện mà người đã đồng ý với lão phu.”

“Bốn vương phi nhất ngôn cửu đỉnh. Tuần phủ đại nhân yên tâm.” Mộ Dung Thư cười, gật đầu.

“Ồ kinh thành, lão phu có hai cửa hàng tơ lụa. Bây giờ Hiên nhi được vương phi chăm sóc ở vương phủ, hai cửa hàng này vốn thuộc về Hiên nhi, mong vương phi nhận lấy.” Vương tuần phủ nói xong thì mới ngẩng đầu nhìn Mộ Dung Thư.

“Được, bốn vương phi sẽ tận tâm xử lý. Đợi Hiên nhi lớn khôn, hai cửa hàng tơ lụa này đều giao lại cho nó.” Mộ Dung Thư biết Vương tuần phủ có ý tốt, nàng biết ông ta cảm thấy xấu hổ, muốn làm một chút gì đó để bản thân dễ chịu hơn, dù sao thì buồn bán tơ lụa từ trước tới nay rất lời, tiền kiếm được hàng năm không ít. Ông ta không muốn nàng bạc đãi Hiên nhi.

Vương tuần phủ lúc này mới yên lòng, gật đầu, “Như vậy thì tốt rồi.” Dứt lời, ông ta cười hiền, xoa đầu Hiên nhi. Nghĩ đến việc mười sáu năm sau mới có thể gặp lại, trong lòng ông ta thật sự không nở, nhưng chỉ đành biết thờ dài.

Mộ Dung Thư bước qua gian phòng kế cận để Vương tuần phủ và Hiên nhi có không gian trò chuyện với nhau.

Sau khi trở về chỗ của mình, nàng mới thực sự thở phào một hơi nhẹ nhõm.

“Vương phi rốt cuộc cũng có thể yên tâm, tiểu thiếu gia giờ đây đã danh chính ngôn thuận ở lại vương phủ rồi.” Thu Cúc vui vẻ nói.

Mộ Dung Thư gật đầu, “Phải. Điều này quả thực rất đáng mừng. Đêm nay bảo phòng bếp nhỏ làm thêm chút đồ ăn, cũng làm cho bốn người các người nhiều đồ ăn hơn một chút, lát nữa đem mấy lượng bạc qua đó.”

“Dạ.” Thu Cúc vui vẻ đồng ý, vội vàng gọi nha hoàn đi thông báo cho phòng bếp nhỏ.

“Bẩm vương phi, vương gia muốn gặp người.” Ngoài cửa vang lên tiếng của Tri Thu.

Vừa nghe xong, Mộ Dung Thu có chút nghi hoặc. Vũ Văn Mặc mới rời đi sáng nay, sao tự nhiên lại muốn gặp nàng lúc này? Nhưng mà nàng không thể cự tuyệt, đành gật đầu, nói, “Ừ, bôn vương phi biết rồi.”

Nàng quay đầu lại, Thu Cúc giúp nàng đổi một bộ y phục khác, sau đó mới theo Tri Thu đi đến tiền viện thư phòng.

Kỳ thực, người của hậu viện không được phép đặt chân đến tiền viện, trừ khi có sự đồng ý của Vũ Văn Mặc mới có thể quang minh chính đại bước vào, mà Mộ Dung Thu lại được Vũ Văn Mặc mời đến, lần trước là có chuyện nhờ nàng, không biết lần này sẽ là cái gì đây?

Mang theo nghi ngờ bước tới thư phòng, Mộ Dung Thu cúi đầu, đi vào theo Tri Thu.

“Hồi vương gia, vương phi đến rồi.” Tri Thu nói.

“Thiếp thân bái kiến Vương gia.” Mộ Dung Thu lập tức phúc thân, hành lễ.

Lúc này, cách đó không xa truyền tới giọng nói hưng phấn của Vũ Văn Mặc, “Nàng đến rồi, mau qua đây nhìn bàn tính mà nàng nói này.”

Nghe vậy, Mộ Dung Thu lập tức ngẩng đầu, nhìn về phía Vũ Văn Mặc, không ngờ rằng mình lại gặp nam tử kia một lần nữa – Triệu Sơ!

Mộ Dung Thu có hơi sững sốt. Vẻ đẹp của Triệu Sơ bức người như vậy, quả thực giống với thần tiên, mà lúc hai người gặp mặt lại là thời điểm khó xử của nàng. Nàng nhìn thoáng qua rồi lại cúi đầu xuống. Nghe Vũ Văn Mặc nói, nàng đoán là hắn có quen biết với Triệu Sơ. Nghĩ đến việc Triệu Sơ đã nói hết chuyện ngày ấy cho Vũ Văn Mặc rồi, nàng nói, “Bái kiến Triệu Ngũ công tử.”

Nàng ngẩng đầu, nhìn lướt qua Vũ Văn Mặc. Sao hắn lại quen với Triệu Sơ?

Vũ Văn Mặc nhìn hai người, thấy tình cảnh vừa rồi thì có hơi thất thần, nhú mày.

Mộ Dung Thu cảm thấy nghi hoặc. Nàng nhìn bàn tính trong tay Vũ Văn Mặc rồi nói, “Nhanh như vậy mà đã làm xong rồi à?” Bàn tính này được làm rất tinh xảo. Ngày đó, nàng mô tả hình ảnh của nó cho Vũ Văn Mặc nghe. Bàn tính hình chữ nhật, bốn phía có khung gỗ, bên trong có nhiều cây gỗ nhỏ dựng thẳng, mỗi cây mọc hạt châu bằng gỗ nốt, chính giữa là một cây xà ngang ngăn bàn tính làm hai phần, phần trên của mỗi cây gỗ có hai hạt châu, phần dưới có năm hạt châu.

Không thể tưởng tượng là hắn thật sự tìm người làm ra nó, thậm chí còn làm vô cùng tinh xảo. Cây gỗ nhỏ được mài từ ngọc đen, nhìn qua có từng vòng từng vàng rất sáng, khung gỗ được làm từ gỗ Đàn Hương loại tốt nhất.

Thật ra thì kiếp trước nàng có học cách dùng bàn tính trong vòng hai ba tháng, đối với bàn tính có một chút hiểu biết. Vì vậy, dù ở đây không có Computer, không có máy tính bỏ túi ở thời hiện đại, nàng vẫn có thể đánh đồng bàn tính với bốn phát minh lớn của Trung Quốc cổ đại rồi nói cho Vũ Văn Mặc.

“Là như vậy. Đêm hôm đó, sau khi nghe nàng nói xong, bôn vương tiện tay vẽ ra một bản rồi giao cho thợ thủ công làm, có điều làm thử mấy cái mà vẫn không tốt. Lần này thì sử dụng ngọc đen để chế tạo, quả nhiên không sai chút nào.” Vũ Văn Mặc gật đầu, đáp lại, sau đó nhìn qua phía Triệu Sơ, nói tiếp với Mộ Dung Thu, “Triệu Ngũ công tử cũng có một vật như thế này, nhưng mà lại cất ở trong nhà. Bởi vì không có ai biết cách sử dụng cho nên mới tò mò qua đây liếc mắt một cái.”

Nghe vậy, tim Mộ Dung Thu đột nhiên đập mạnh. Nàng nhìn Triệu Sơ, có chút kích động không kịp dè nén, vội vàng hỏi: “Vật này rốt cuộc là từ người nào mà ra?”

“Nghe nói là tổ tiên Triệu gia tổ tiên truyền lại, nhưng mà không ai biết cách dùng, vốn dĩ còn tưởng phải mời thầy tướng số đến chỉ cách. Nhưng hôm nay nghe vương gia nói nó có công dụng tính toán thì không khỏi có chút tò mò.” Triệu Sơ cười nói, đôi mày đen như mực tàu cũng chứa nét cười, nhưng Mộ Dung Thu lại phát hiện ý cười của hắn không đạt đến đáy mắt.

Nghe Triệu Sơ nói vậy, Mộ Dung Thu khó tránh khỏi có chút thất vọng. Nàng vốn tưởng rằng trên thế gian này còn có người xuyên không đến thời đại này giống như nàng, kết quả lại là công dã tràng. Nàng chưa tới mức đi hỏi tổ tiên của Triệu Sơ là ai, nhưng nếu biết rồi thì có thể làm thế nào? Mộ Dung Thu thu hồi ánh mắt, cảm xúc chùng xuống thấy rõ, nói, “Ừ.”

Vũ Văn Mặc nhú mày nhìn nàng, vừa rồi chỉ trong nháy mắt, cảm xúc của nàng sao lại biến chuyển nhanh như vậy? Ngạc nhiên, chờ đợi, thất vọng. Đào mắt một cái đã thay đổi cả rồi.

Không chỉ có Vũ Văn Mặc cảm thấy kỳ quái, mà ngay cả Triệu Sơ cũng nghi hoặc. Hắn cho rằng nàng có hứng thú với tổ tiên hắn.

Mộ Dung Thu cúi đầu, vẫn chưa phát hiện thần sắc của hai nam nhân kia. Đến khi ngẩng đầu nhìn lên, ánh mắt của nàng trong sáng, khoe miệng lộ ra nụ cười tao nhã, ung dung bình tĩnh, “Vương gia có muốn biết cách dùng bàn tính ra sao không?”

Dứt lời, nàng nhìn lướt qua Triệu Sơ. Dù sao thì người này cũng không phải người trong phủ, nàng không chắc Vũ Văn Mặc muốn kẻ khác biết cách dùng bàn tính.

Vũ Văn Mặc nhìn thấu suy nghĩ của Mộ Dung Thu, trong lòng chợt động. Hắn gật đầu rồi đáp, “Cứ nói, đừng ngại.”

Chân mày Triệu Sơ khẽ nhíu lại. Nữ nhân này phòng bị hẳn.

“Được.” Mộ Dung Thu gật đầu, nếu Vũ Văn Mặc không ngại, điều đó chứng tỏ quan hệ giữa hắn và Triệu Sơ không đơn giản. Đối với quan hệ của hai người này, sự nghi ngờ trong lòng nàng càng lúc càng sâu. Một người là Nam Dương vương quyền cao chức trọng của đương triều, một người là Triệu Ngũ công tử mưu trí siêu quần, rốt cuộc giữa họ có mối liên hệ như thế nào?

Ánh mắt Mộ Dung Thu lóe lên tia sáng. Trong hoàng cung, hoàng đế đã không đơn giản rồi, mà Nam Dương vương này lại kín bưng như cái hũ nút, chỉ sợ là càng không đơn giản.

Nhìn hai người, Mộ Dung Thu chậm chậm nói ra cách dùng bàn tính.

Chỉ cần nói mấy câu, nàng biểu diễn vài lần, bọn họ đã hiểu hết cả. Dựa theo cách của nàng, tự mình nghiệm chứng vài lần, biết rõ đều là những con số chính xác, cả hai đồng thời kêu lên, “Được! Rất tốt! Không thể tưởng tượng là trên đời còn có vật tốt như vậy. Sổ sách vốn phải tính hai ba lần mới chắc chắn, bây giờ chỉ cần vài khắc là đã tính chính xác rồi!”

Hai người đồng thời mừng rỡ, Mộ Dung Thu chỉ nở nụ cười nhẹ nhàng.

Kể đó, nàng dạy cho họ bài về về bàn tính trong vòng một canh giờ. Dùng nhiều lần, luyện cũng nhiều lần, họ nhanh chóng hiểu rõ tất cả.

May mà bọn họ đều là người thông minh, nàng không cần lãng phí quá nhiều nước miếng và tâm tư, tự họ cũng hiểu.

Không muốn xen vào chuyện của người khác, chỉ cho bọn họ cách dùng xong, Mộ Dung Thu lập tức cáo lui với Vũ Văn Mặc.

Mộ Dung Thu rời khỏi đó rồi, ánh mắt cùng thần sắc phức tạp của Triệu Sơ mới thu hồi lại. Hắn nhìn Vũ Văn Mặc rồi cười nhẹ, nói, “Vương gia, ngài đã lấy được một nữ tử độc đáo, có một không hai trên thế gian này. Có lẽ nàng sẽ là người hỗ trợ đắc lực của ngài đấy.”

Vũ Văn Mặc nhướn mày, khoe miệng khẽ nhếch lên một nét cười không rõ. Nghĩ tới mấy lời mà Mộ Dung Thu từng nói, nét cười của hắn đột nhiên trở nên băng lạnh, đôi mày cũng nhăn lại chặt hơn. Có lẽ chỉ một mình nàng nói được mấy lời ấy.

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 73: Chương 71 (2).

Sau khi trở lại Mai Viên, đám người Hồng Lăng liền giúp Mộ Dung Thu thay y phục, đồng thời chuẩn bị bữa tối.

Lúc này, hoàng hôn đã bắt đầu buông xuống. Nửa canh giờ trước, Vương tuần phủ vốn lưu luyến cháu cũng đã rời đi. Hiện tại rốt cuộc vẫn có chút không nề xa tổ phụ, dù sao tuổi của nó cũng còn nhỏ, hai mắt đỏ hoe cả lên.

Mộ Dung Thu không nói gì, nàng để nó ăn cơm xong rồi sai người dẫn nó đi nghỉ.

“Trước khi rời đi, Tuần phủ đại nhân nhờ nô tỳ chuyển lời cho vương phi. Khế ước của hai cửa hàng tư lỵ kia, khoảng hai ngày nữa, ông ta sẽ sai người mang tới.” Ăn xong bữa tối, Hồng Lăng đưa Hiền nhi về phòng nghỉ rồi mới trở lại bên Mộ Dung Thu, nói rõ với nàng những lời mà Vương tuần phủ dặn dò.

“Ừ.”

“Ba người Thu Cúc đã chuẩn bị nước tắm rồi, vương phi có muốn tắm không ạ?” Hồng Lăng lại hỏi.

Nghe vậy, Mộ Dung Thu cười nhẹ, gật đầu, “Được.” Đứng hơn hai canh giờ, chân nàng có hơi mỏi, miêng cũng cảm thấy khô ran. Tắm một chút cho đỡ mệt.

Nhắm mắt lại khi ngâm mình trong bồn, Mộ Dung Thu chợt nghĩ tới quan hệ giữa Vũ Văn Mặc và Triệu Sơ. Có thể đường hoàng bước vào thư phòng của Vũ Văn Mặc, xem ra ko phải là người đơn giản. Lần trước là Vũ Văn Hạo, bây giờ là Triệu Sơ. Nếu là Vũ Văn Hạo thì nàng ko cảm thấy lạ, bởi vì họ là thân thích, qua lại là chuyện bình thường.

Triệu Sơ đang ở Bình Thành, gần đây mới xuất hiện ở kinh thành, lại có quan hệ với Vũ Văn Mặc, thậm chí hai người họ dường như có mối giao tình rất sâu. Vũ Văn Mặc ko hề giấu diếm bất cứ cái gì trước mặt Triệu Sơ.

Nghĩ đến việc này hết sức phức tạp, chỉ sợ về sau cả nàng cũng bị liên lụy. Vũ Văn Mặc liên tục nhắc tới việc liệu nàng có sống được qua hai năm kế tiếp hay không đã khiến lòng nàng chần chừ. Rốt cuộc thì chuyện gì sẽ xảy ra trong vòng 2 năm tới?

Ngày thứ hai, nàng vừa dùng điểm tâm ko bao lâu thì Vũ Văn Khải và Tần di nương trở lại.

Mộ Dung Thu là Nam Dương vương phi, thân phận cao hơn hai người họ nên không cần ra nghênh đón. Vũ Văn Mặc vào cung, bây giờ vẫn chưa hồi phủ, cho nên chỉ có đám người quản gia tiếp đón bọn họ.

Đến tối hôm đó, Vũ Văn Khải và Tần di nương sắp xếp xong xuôi, người mà họ đến gặp đầu tiên là Thẩm trắc phi chứ không phải nàng.

Mộ Dung Thu chỉ cười nhạt. Nghe đám người Hồng Lăng nói, Vũ Văn Khải trở về có đến 7 8 tiểu thiếp chứ không phải 6 người như nghe đồn, y phục Tần di nương mặc sang quý đến mức nào, đầu bà ta còn cài đầy châu ngọc chói mắt. Nói đến đoạn Tần di nương đi gặp Thẩm trắc phi trước, sắc mặt Hồng Lăng lập tức trầm xuống.

Nghe vậy, Mộ Dung Thu liền cười nhạt hai tiếng. Sự tình có gì mà khó hiểu. Thẩm trắc phi là trắc phi của Nam Dương vương phi, địa vị cao hơn Tần di nương, mấy ngày trước còn ân cần sắp xếp chỗ ở cho hai mẹ con bà ta, nàng không cần nghĩ nhiều cũng biết chủ ý của Thẩm trắc phi.

Nhưng nếu đúng như vậy, Vũ Văn Khải và Tần di nương quả thực hồ đồ, bề ngoài thông minh nhưng trong bụng lại cực kỳ ngu xuẩn. Cho dù Thẩm trắc phi có chu đáo với bọn họ đến mức nào, chủ mưu thực sự của Nam Dương vương phi vẫn là Mộ Dung Thu chứ không phải là Thẩm trắc phi.

Vì vậy, hai kẻ kia vừa mới bước vào Trúc Viên, trong phủ liền bắt đầu đồn đãi lung tung.

Thẩm trắc phi dĩ nhiên biết hai người này hành xử không thỏa đáng, nàng ta cảm thấy rất phiền hà. Nếu để vương gia biết được, không chừng hẳn sẽ cho rằng nàng ta đang có tâm tư gì đó. Vì vậy, nàng ta đành sai người đi người Mộ Dung Thu tới.

Mộ Dung Thu thấy thế thì nhũn mày, phản phó Hồng Lăng, “Nói với người bên ngoài rằng bốn vương phi đang có việc, không thể qua Trúc Viên.” Mặc kệ Thẩm trắc phi có tâm tư gì, thân phận của nàng cũng không phải là một nha hoàn nhỏ bé để Thẩm trắc phi kêu một tiếng là phải đi! Huống hồ, hai kẻ không biết thân biết phận còn đang ở Trúc Viên! Thẩm trắc phi đúng là có ý hay mà!

Trên đời làm gì có chuyện tốt như thế!

Kết quả, Thẩm trắc phi nghe nha hoàn báo lại, nàng ta liền biết Mộ Dung Thu đã rõ nguyên nhân. Lần này thì quả thực khó xử rồi. Nhìn hai người trước mặt, Thẩm trắc phi cau mày thật chặt. Hai người này vừa mới hồi phủ đã gây chuyện cho nàng ta rồi, nàng ta còn tưởng có thể lợi dụng họ để đối phó với Mộ Dung Thu! Đúng là một ý tưởng không hay chút nào!

Thẩm trắc phi lại nhìn Tần di nương. Bà ta vận y phục rực rỡ đến lóa mắt, nhìn đi nhìn lại vẫn giống mấy kẻ nhà giàu mới nổi, sợ là người khác nhìn vào sẽ không biết Thẩm trắc phi nàng ta mới là chủ tử.

Vũ Văn Khải nhìn qua thì có vẻ phong lưu hào phóng, dáng người cao một mét tám, diện mạo vô cùng tuấn mỹ, chỉ có đuôi mắt lộ ra một tia âm tà, khiến người đối diện cảm thấy cực kỳ không thoải mái.

Thẩm trắc phi liền cảm thấy hối hận. Dựa vào thân phận hiện tại, nàng ta còn cần phải lấy lòng hai người này à? Không chừng lấy lòng người ta rồi, ngay cả một chút hồi báo cũng chẳng có!

Cách duy nhất để cứu vãn tình hình hiện tại chính là bảo hai người này nhanh chóng qua Mai Viên tham kiến Mộ Dung Thu.

Vừa nghe Thẩm trắc phi nói xong, Tần di nương liền uốn éo cái eo, hỏi vói về nghi hoặc, “Tại sao? Vương phi đâu có giúp chúng ta, sao chúng ta phải đi tham kiến nàng?” Dù gì bà ta cũng là trường bối, là nữ nhân của lão vương gia đã qua đời.

Vũ Văn Khải tuy là kẻ vô tích sự nhưng vẫn hiểu được chuyện gì đang xảy ra, dù sao thì Mộ Dung Thu cũng là Nam Dương vương phi. Hắn gật đầu, đáp, “Nên như vậy.” Vừa dứt lời, hắn lại dùng ánh mắt tham lam mà trở mắt nhìn Thẩm trắc phi. Đẹp quá đi mất! Thiếp thất của hắn không thể sánh bằng dung nhan này.

Thẩm trắc phi thấy Tần di nương hỏi vậy thì hơi nhũn mày. Tần di nương này sao mà ngu xuẩn đến thế! Chẳng biết bà ta có đang giả bộ hay không nữa! Dù sao thì Tần di nương trải qua trạch đấu nhiều năm, bây giờ vẫn sống trong bình yên vô sự, hơn nữa còn có thể sống một mình, bản thân trở thành một thái thái thực sự. Đáng tiếc, Vũ Văn Khải là kẻ không dùng được, rốt cuộc cũng phải trở về vương phủ. Thẩm trắc phi thầm cân nhắc một hồi rồi mới cười, nói, “Bây giờ một nửa việc trong phủ là do vương phi quản. Tần di nương và Nhị gia trở về rồi, tốt hơn vẫn nên qua tham kiến vương phi trước. Chỗ này của ta cũng gần bên đó, hai người cùng lắm chỉ là đi ngang, thuận tiện ghé vào thôi.”

Quả nhiên, nàng ta vừa dứt lời, Tần di nương liền vượt theo đuôi, “Phải, ta và Nhị gia chỉ là tiện đường ghé vào. Bây giờ không còn sớm nữa, chúng ta muốn qua Mai Viên tham kiến vương phi. Thẩm trắc phi nghĩ ngơi tốt ạ.”

Đội Tần di nương và Vũ Văn Khải rời đi rồi, Thẩm trắc phi cười lạnh một tiếng. Xem ra Tần di nương cũng không ngu xuẩn như trong tưởng tượng, chỉ là tin tức mà nàng ta nhận được lại không rõ ràng. Nếu nàng ta biết Mộ Dung Thu không phải như trong lời đồn như vậy, thậm chí bây giờ còn quản lý sự vụ trong phủ, ngày hôm qua vương gia còn ngủ trong phòng vương phi, nàng ta sẽ không ân cần khiến cho Tần di nương đi thẳng tới Trúc Viên như vậy.

Quả nhiên, Tần di nương vừa mới đi ra, nha hoàn của Thẩm trắc phi đã đuổi theo, thầm thì với bà ta vài câu. Sắc mặt bà ta lập tức biến chuyển, khẽ nói, “Không thể ngờ là vương phi lại thay đổi tới mức như thế, chỉ trong vòng hai đến ba tháng mà đã xoay chuyển, vương gia không chỉ sủng ái nàng mà còn để nàng cảm quyền.” Bây giờ bà ta đã bước ra khỏi Trúc Viên, dựa theo quy củ phải tới Mai Viên, nhất định phải làm sao để người ta không bắt được sai lầm.

Vũ Văn Khải vốn chẳng có tâm cơ, hẳn không nghe ra ý trong lời của Tần di nương, hôm nay lại vừa trở về, cả người có chút mệt mỏi liền tùy hứng, nói, “Gia một quả, ngày hôm nay không qua Mai Viên đâu.”

“Không được, bây giờ con mới về vương phủ, bản thân chưa chiếm được vị trí nào cả. Lúc này, nếu con không toàn tâm toàn ý tuân theo quy củ ở đây, chỉ sợ vương gia sẽ đuổi con ra ngoài đó.” Tần di nương vừa nghe hẳn nói liền quát lên một tiếng, trong lòng âm thầm thở dài. Sao bà ta lại có một đứa con trai thua kém như vậy chứ? Nếu như hẳn có chút tâm tư, bà ta đã không cần mặt dày trở lại phủ rồi! Không biết bên ngoài có bao nhiêu kẻ đang chê cười hai mẹ con bà ta đây.

Vũ Văn Khải thở dài, đành gật đầu đồng ý.

Mai Viên.

Mộ Dung Thụ nghe hạ nhân báo lại, nâng phát tay, “Bỏ vương phi có việc bận nên không tiếp khách. Bảo Tần di nương và Nhị gia tới ngày khác đi.”

Ngoài cửa, hai người kia vừa nghe nha hoàn báo lại thì lập tức thấy choáng hết cả đầu. Vương phi không chịu gặp họ, chẳng lẽ nàng giận họ vì hành động ban nãy sao?

Hai người cảm thấy không cam lòng, nhưng rốt cuộc vẫn phải mặt xám mày tro mà rời khỏi đó.

Trong phòng, Hồng Lăng kể lại dáng vẻ của hai người vừa rời đi cho Mộ Dung Thụ.

Mộ Dung Thụ cười rộ lên, Hồng Lăng lại nói tiếp, “Vương gia coi trọng quy củ nhất, Tần di nương và Nhị gia mới về mà đã như vậy, nếu vương phi còn tha thứ cho họ, họ nhất định sẽ tưởng người là quả hồng mềm, sau này càng thêm thất lễ đó.”

Có Mộ Dung Thụ ở đây, Hồng Lăng tha hồ ăn miếng trả miếng. Bọn họ đã từng khiến nàng ta mất hết mặt mũi, nàng ta không ngại khiến bọn họ mất cả mặt mũi. Bọn họ dám làm nàng ta không dễ chịu, nàng ta sẽ làm bọn họ khó chịu hơn. Không muốn tiếp tục nói tới đề tài hiện tại, Mộ Dung Thụ liền hỏi Hồng Lăng, “Hiên nhi có khỏe không?”

“Dạ, vừa rồi đọc sách, thiếu gia còn đòi ăn mút quả nữa ạ.” Hồng Lăng che miệng cười. Tiểu thiếu gia này bắt đầu thích ăn vặt rồi.

Mộ Dung Thụ khẽ cười, nói, “Phòng bếp nhỏ dĩ nhiên phải làm. Người bảo họ làm nhiều hơn một chút vào ban ngày, nhưng đồng thời cũng phải để ý, mút quả ngọt dễ làm răng hư, thích ăn nhưng không được để đứa nhỏ ăn nhiều.”

“Vương phi yên tâm, nô tỳ đã rõ ạ.”

Mộ Dung Thụ gật đầu, yên lòng.

Trước đó, lúc ăn xong cơm tối, Mộ Dung Thụ lại nhận được thư của Vũ Văn Mặc.

Trên tờ giấy trắng viết vài dòng như sau: Trên chiến trường, quân địch có binh hùng tướng mạnh, quân của ta binh yếu tướng gầy, mà binh lính cũng như ngựa chiến, nên dùng biện pháp nào để giành thế chủ động đây?

Mộ Dung Thụ mắng một tiếng: Biến thái!

Nàng hỏi âm lại cho hẳn: Người phụ trách dẫn tướng dẫn binh đi đánh giặc là kẻ ngốc. Đại Hoa quốc có dân giàu, nước mạnh, sao lại không dưỡng ra được một đội quân cường tráng? Lại còn muốn chọn kẻ gầy đi đánh giặc? Đó không phải là anh hùng mà là gấu. Thật đáng buồn.

Mặt khác, hẳn còn viết: Nếu như từ đầu đã sai, chúng ta vẫn còn cách khác để dùng. Đó chính là sử dụng ám chiêu, làm lung lay quân địch, đốt hết lương thảo của chúng, khiến chúng đói tầm mười ngày đến nửa tháng. Đến lúc đó, binh yếu tướng gầy có khác gì quân ta? Lúc giao chiến, chúng ta sẽ có một nửa cơ hội chiến thắng.

Nàng hỏi âm thêm vài lời: Gia à, có phải gần đây gia rảnh rồi quá không vậy? Thiếp thân rất là bận đó.

Kiểm tra kỹ càng lại một lần nữa, xác định không còn vấn đề gì, Mộ Dung Thụ mới giao thư cho Tri Thu.

Vũ Văn Mặc nhận được thư liền vội vàng mở ra xem. Đọc đoạn phía trên, ánh mắt hẳn tràn đầy ý cười, đến khi đọc dòng sau cùng, đôi môi mỏng khẽ nhếch lên một cái.

Đốt bỏ lá thư hẳn gửi, Mộ Dung Thụ phân phó Tri Thu, “Hôm nay dọn cơm tối ở phòng bên cạnh đi.”

Ngày thứ hai, Tần di nương và Vũ Văn Khải đến bái kiến Mộ Dung Thụ. Lại một lần nữa, nàng dùng lý do mình có việc quan trọng để từ chối họ. Hai người đó không chịu quay về nghĩ cách mà tìm tới bái kiến nàng hai ba ngày liền.

Cho đến ngày thứ tư, rốt cuộc nàng cũng chịu gặp họ.

Tần di nương thấy Mộ Dung Thụ tràn đầy khí độ chủ mẫu, vẻ ung dung không giận mà uy thì liền lập tức cúi đầu, nói, “Ngày hôm nay vội đến bái kiến vương phi, chỉ mong không quấy rầy vương phi là tốt rồi.”

Vũ Văn Khải nhìn Mộ Dung Thư, ánh mắt lộ ra một tia dâm tà. Vũ Văn Mặc đứng là có phúc! Bên cạnh toàn là mỹ nhân, ai nấy đều xinh đẹp như tiên nữ hạ phàm! Lại thêm bốn nha hoàn hầu hạ bên cạnh vương phi, mỗi người một vẻ, dung mạo như hoa. So ra, mấy thiếp thất của Nhị gia hẳn còn không bằng!

Mộ Dung Thư âm thầm đánh giá thần sắc của hai kẻ trước mặt. Đối với ánh mắt không ngừng lộ ra từng tia dâm tà của Vũ Văn Khải, nàng chỉ cảm thấy ghê tởm vô cùng! Đây là lần đầu tiên nàng nhìn thấy một kẻ bề ngoài phong lưu mà bản chất bỉ ổi đến thế này. Nghĩ lại, có lẽ Vương Quân Sơn cũng thuộc hạng người này.

“Tần di nương khách khí rồi. Hai ngày trước, bốn vương phi thật sự quá bận, sổ sách trong phủ đều phải đưa tới phòng thu chi để thẩm tra, đối chiếu, số lượng lại rất nhiều, và lại còn phải xử lý một vài việc vụn vặt, chỉ sợ thất lễ Tần di nương và Nhị gia rồi. Hôm nay mọi việc đều đã xong, bốn vương phi liền gặp mặt hai người.” Mộ Dung Thư thu hồi tâm mắt, sau đó chuyển sang nhìn Tần di nương. Tên Vũ Văn Khải kia quá dâm tà, ánh mắt còn tràn đầy dục vọng, nhìn hẳn một hồi, chỉ sợ ngay cả com nàng cũng chẳng muốn ăn nữa.

Tần di nương xem ra cũng rất biết chăm sóc bản thân, trông qua còn tưởng bà ta mới hơn ba mươi tuổi. Dung mạo khá hơn người bình thường, đáng vẻ lại rất quyến rũ, có chút phong trần, đẹp một cách trần tục. Mặc dù y phục bà ta mặc có hơi khoa trương, màu sắc rực rỡ, không chừng nữ nhân ở Câu Lan uyển* đều thích mặc màu sắc hồng nhạt phàm tục thế này. Bà ta cài đầu trâm châu lẫn ngọc quý trên tóc, sáng đến chói mắt. Xem ra, Tần di nương này có vốn riêng.

*Nơi hát múa và diễn kịch thời Tống, Nguyên ở Trung Quốc

Điều khiến Mộ Dung Thư không thoải mái chính là ánh mắt Tần di nương cứ nhìn nàng bằng vẻ dò xét, không chừng bà ta đang âm thầm so sánh nàng và Thẩm trắc phi cùng nên.

Tần di nương nghe Mộ Dung Thư nói vậy thì cảm thấy trong lòng thư thái, xem ra nàng không có trách tội bọn họ. Bà ta tiếp lời, “Hôm trước hồi phủ, vốn đi định qua đây bái kiến vương phi trước, nhưng Trúc viên tương đối gần chỗ ở nên chúng ta mới qua đó để gặp Thẩm trắc phi, chỉ là không có nghĩ tới vương phi lại bận như vậy.”

“Thật ra thì bây giờ Tần di nương đã về rồi, ngày sau còn có nhiều thời gian để gặp mặt, không cần phải nóng lòng nhất thời. Nói đi nói lại, chúng ta đều là người của hoàng thất cả mà, đúng không? Hai người đã gặp vương gia chưa?” Mộ Dung Thư cười, hỏi.

Nghe vậy, Tần di nương liền lắc đầu, “Vẫn chưa. Vương gia phái người truyền lời cho chúng ta, nói là trong khoảng thời gian này ngài đang bận công vụ, không có thời gian mở yến tiệc thiết đãi ta và tẩy trần cho Nhị gia, đợi sau này có cơ hội sẽ lại làm.”

Lúc này, Vũ Văn Khải chợt cười vang, nói, “Ha ha, đại ca ta là vương gia, dĩ nhiên phải bận rộn vì công vụ rồi, không cần phải vội vàng. Tàu tử đúng là người biết chia sẻ, hầu hạ ca của ta thật tốt.” Hắn nói chuyện cực kỳ khéo, luôn tự nhận mình là người phong lưu. Vừa dứt lời, Vũ Văn Khải liền cầm cây quạt lên phe phẩy trước mặt.

Mộ Dung Thư suy tư buồn nôn. Nam nhân này nói xa nói gần, không có câu nào là không mang ý dâm tà trong đó! Thảo nào đến tận bây giờ vẫn chẳng làm nên chuyện, tự xây nhà ở riêng mà rốt cuộc vẫn phải trở về vương phủ kiếm cơm ăn!

Thấy Mộ Dung Thư không nhìn mình, trong lòng Vũ Văn Khải có chút mất mát xen lẫn sự giận dữ. Dù gì thì hắn cũng là Nhị gia của Nam Dương vương phủ, nàng lại dám coi như không có hắn ở đây? Có điều, hắn lại hiểu nữ nhân rất rõ. Từ trước tới giờ, nữ nhân luôn nói một đằng làm một nẻo, chần chừ là nàng rất muốn mà cứ bày ra dáng vẻ giả vờ. Nếu hắn lột sạch y phục của nàng, không chừng nàng sẽ vội vàng mò mẫm thân dưới của hắn, cầu hắn muốn nàng. Nghĩ tới đây, Vũ Văn Khải nở nụ cười dâm dăng, hẳn còn cho rằng nàng đang thẹn thùng nữa kia.

Mộ Dung Thư cười lạnh, ngoài mặt làm như có ấn tượng rất tốt với hai người nhưng trong lòng thì vô cùng chán ghét. Nàng lại không thể đắc tội hai tiểu nhân này, đành ứng phó vài câu cho qua. Kế tiếp đó, Hồng Lăng thấy nàng không còn đủ kiên nhẫn mới tìm lý do để giúp nàng thoát thân. Tiền hai kẻ kia ra ngoài đúng là chẳng dễ dàng gì.

Bọn họ vừa rời khỏi, nụ cười trên mặt Mộ Dung Thư liền biến mất. Nàng xoa hai huyệt thái dương, thờ dãi, “Đúng là mãi không thể bớt lo, chỉ sợ vương phủ này lại càng thêm náo nhiệt một phen.”

Sau đó, dường như nhớ ra cái gì, nàng lập tức phân phó bốn nha hoàn bên cạnh, “Từ nay, nếu thấy Nhị gia thì phải tránh đi, đừng chạm mặt với hắn.”

Ánh mắt của Vũ Văn Khải nhìn bốn người các nàng tràn đầy vẻ dâm tà, lúc đi lại gần các nàng còn liếc mắt một cái. Sợ là mai này có cơ hội, hắn sẽ ra tay với bốn nha hoàn này, quan trọng hơn nữa, Vũ Văn Khải không phải kẻ đáng tin cậy để phó thác cả đời.

Bốn nha hoàn vừa nghe đã hiểu ý của Mộ Dung Thư, đồng thanh đáp, “Vương phi yên tâm.”

Đúng lúc này, một bóng người nhỏ chạy vào, nhào vào lòng Mộ Dung Thư.

“Mẫu thân, người xem, đây là tranh do Hiên nhi vẽ. Phụ thân dạy Hiên nhi đó.” Hiên nhi mở tranh ra cho Mộ Dung Thư xem.

Mộ Dung Thư chỉ thấy trên tranh họa một đóa mẫu đơn. Có thể là vì Hiên nhi còn nhỏ, cầm bút không vững, đóa mẫu đơn này trông qua có đôi chút giống hoa sen, phía trên còn vương không ít mực vẽ. Nhưng mà đứa nhỏ này mới ba tuổi, vẽ được tranh đã là kỳ tích rồi.

Nhưng mà... Vũ Văn Mặc tới Mai viên, dạy nó vẽ tranh lúc nào?

Nàng khích lệ Hiền nhi, “Con về đẹp lắm, tiếp tục cố gắng lên nhé” rồi quay sang Hồng Lăng, hỏi, “Vừa rồi, gia đến à?”

Hồng Lăng lắc đầu, bốn người các nàng đều ở trong phòng hầu hạ Mộ Dung Thu từ nãy tới giờ, không biết đến chuyện xảy ra ở bên ngoài. “Đề nô tỳ đi hỏi.”

Một lát sau, Hồng Lăng trở về, bẩm báo, “Hồi vương phi, đúng là vừa rồi vương gia có tới, nhưng ngài ấy thấy vương phi đang nói chuyện với Tần di nương và Nhị gia nên đã trở lại tiền viện rồi, đúng lúc đó thì ngài gặp tiểu thiếu gia, cho nên mới vào phòng của tiểu thiếu gia.”

Nghe vậy, Mộ Dung Thu gật đầu. Thì ra là thế. Xem ra, Vũ Văn Mặc cũng rất không thích hai người kia.

Nàng quay đầu, gọi Thu Cúc, Vân Mai, Thanh Bình rồi nói, “Từ nay về sau, ba người các người lưu ý một chút, đừng để tiểu thiếu gia tiếp xúc với Tần di nương và Nhị gia quá nhiều.”

Gần mực thì đen, nàng không muốn Hiền nhi lại trở thành một Vũ Văn Khải, nếu không, nàng sẽ không còn mặt mũi nào để đứng trước bài vị của Liễu Ngọc Nhi và cho Vương tuân phủ một câu trả lời.

“Dạ.”

Trúc viên

Đại phu nhân tới gặp Thẩm trắc phi, hai người bảo nha hoàn hầu hạ trong phòng lui xuống.

“Nô tỳ phát hiện Vương gia dường như cực kỳ thích tiểu thiếu gia. Hôm qua ngài lại đi Mai viên, tự mình dạy tiểu thiếu gia vẽ tranh đó.” Đại phu nhân thấp giọng nói.

Thẩm trắc phi đương nhiên cũng biết. Nàng ta thật sự không ngờ là Mộ Dung Thu lại dùng thủ đoạn này để quyến rũ Vũ Văn Mặc. Dù sao thì vương gia vẫn chưa có con trai nối dõi, mà Hiền nhi lại đáng yêu đến mức ai nấy đều thương. Xem ra, Mộ Dung Thu giữ lại đứa nhỏ của Liễu Ngọc Nhi là có mục đích.

“Hiền nhi đáng yêu như vậy, cũng khó trách Vương gia yêu thích.” Thẩm trắc phi lạnh lùng nói, từng câu chữ lộ rõ sự ghen tuông. Đến bây giờ, nàng ta vẫn chưa có tin vui, chẳng biết là chuyện gì đã xảy ra nữa. Thỉnh thoảng, nàng ta không khỏi suy đoán, bốn phu nhân, nàng ta và vương phi đều chưa từng mang thai, vấn đề là do các nàng hay là do vương gia?

Đại phu nhân hơi nhíu mày, nhìn Thẩm trắc phi bằng ánh mắt cẩn thận rồi nói, “Bây giờ Vương gia ngày càng sùng ái vương phi, sợ là ngày sau, nơi mà vương gia thường xuyên lui tới sẽ là Mai viên.”

Nghe vậy, cánh tay của Thẩm trắc phi liền run lên, sắc mặt cũng trở nên trắng bệch. Lúc trước, vương gia thường đến Trúc viên của nàng ta. Nếu như sau này đổi lại thành Mai viên, nàng ta cảm thấy thật khó mà chấp nhận.

Thật ra thì nàng ta cũng đã thử thuyết phục chính mình, nữ nhân của vương gia về sau sẽ càng nhiều, nha đầu thông phòng đều không thiếu, nếu vương gia nhất thời thích một ai đó, về lý về tình đều có thể tha thứ; nhưng mà nàng ta lại không nhà ra được. Dù sao đi nữa, nàng ta và bốn phu nhân kia vào phủ sớm hơn Mộ Dung Thu!

“Nô tỳ nghe người ta nói, hình như phụ thân của Hiền nhi là Vương Quân Sơn đã đến kinh thành. Không biết hẳn ta có tới gặp vương phi hay không?” Đại phu nhân lại nói tiếp, tin này là do nhà mẹ ruột báo cho nàng ta biết. Nghe nói, Vương Quân Sơn giờ đang quanh quẩn trong mấy ngõ hẻm nghèo nàn, không ai còn có thể nhận ra một Vương công tử đã từng phong lưu phóng khoáng, bao trọn hầu hết thanh lâu kỹ viện!

“Gặp vương phi?” Thẩm trắc phi nhíu mày, ánh mắt nàng ta đột nhiên sáng lên. Vương Quân Sơn đúng là phụ thân thân sinh của Hiền nhi! Và lại, bây giờ hẳn ta còn bị đuổi khỏi Vương gia! Nhất định hẳn sẽ mặt dày mày dạn tìm tới vương phi để dựa dẫm. Dù sao đã không còn gia tộc giúp đỡ, có thể thấy bây giờ Vương Quân Sơn thế thảm tới mức nào.

Hai người đưa mắt nhìn nhau, tiếp tục thưởng trà rồi bàn chuyện.

Ngày thứ hai, Vũ Văn Mặc vừa vào triều khoảng một canh giờ, hoàng đế liền phái người đến Nam Dương vương phủ tuyên đọc thánh chỉ, nội dung chủ yếu là triệu kiến Mộ Dung Thu.

Lúc Mộ Dung Thu nhận được thánh chỉ, nàng chỉ cảm thấy có chút nghi ngờ. Hoàng thượng muốn gặp nàng để làm gì? Giờ này hẳn là vừa mới kết thúc buổi triều? Vũ Văn Mặc còn chưa hỏi phủ, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Mộ Dung Thu có cảm giác không ổn. Nhớ tới bọn cướp lần trước, xem ra việc này không phải do Hoàng thượng gây ra, nhưng ngày đó ở trong Hưng Khánh cung, ánh mắt của Hoàng thượng nhìn nàng đã khiến nàng cảm thấy lạnh, không khỏi mang lòng đề phòng.

Nhưng người gọi nàng vào yết kiến không phải là Thẩm Quý phi mà là Hoàng thượng, triệu kiến nàng mà không cho nàng một lý do. Mộ Dung Thu chỉ có thể hoài nghi, sau đó sắp xếp mọi việc ở Mai viên cho ổn rồi cùng Thu Cúc, Thanh Bình vào cung.

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 74: Chương 72 (1)

Mộ Dung Thụ là người xuyên không, cho nên sẽ có một số từ nàng dùng không phải là từ của người cổ đại.

Qua một canh giờ sau, Mộ Dung Thụ đã đến hoàng cung. Nàng đi theo một thái giám bên cạnh Hoàng đế, tới sau đại điện thì mới dừng lại.

Mộ Dung Thụ nhìn khắp bốn phía có binh lính trấn giữ. Ngẩng đầu lên, hình như có khoảng hơn hai trăm bậc thang, ở nơi cao là một tòa đại điện, sừng sững, nguy nga, khí thế hiển hách.

Giọng nói lạnh lạnh của thái giám bên cạnh truyền tới tai nàng, “Nam Dương vương phi, mời người theo nô tài vào đại điện.”

Đại điện? Không phải là chỗ Hoàng đế thiết triều với các quan đại thần mỗi sáng sao? Để nàng tới đó làm gì? Không... Phải nói là Hoàng đế để nàng tới đó làm cái gì?!

Mộ Dung Thụ gặp chuyện càng khó giải quyết lại càng bình tĩnh. Trong đầu nàng nghĩ đến vô số khả năng. Nhớ lại ánh mắt Hoàng đế nhìn mình lúc đó chứa đầy sự lạnh lẽo lẫn sát khí, mà Thẩm Quý phi lại biết chuyện xảy ra ở trên triều, sự sủng ái của Hoàng đế đối với nàng ta rõ ràng không tầm thường, thậm chí có phần vượt qua Hoàng hậu! Bây giờ là lúc lâm triều, hân triệu nàng tới để nói chuyện gì?

Nàng theo chân thái giám, bước lên từng bậc thang.

Mộ Dung Thụ cẩn thận nhớ lại, cẩn thận thăm dò. Thần sắc của nàng trở nên lạnh lùng, đột nhiên nghĩ tới việc vì sao thần sắc Hoàng đế đột nhiên thay đổi! Vì sao Vũ Văn Mặc gần đây thay đổi! Còn cả câu nói kia nữa, hai năm sau, liệu nàng sống được đến ngày đó không!

Từ xưa đến nay, tình thân trong hoàng gia vốn rất mỏng manh, thần tử mưu phản lại ít nhiều có dính dáng đến, mà nàng lại vô tình bị liên lụy vào đó!

Không... Phải nói là từ khi gả vào phủ Nam Dương vương, Mộ Dung Thụ đã bắt đầu bị liên lụy, bởi vì số mệnh này đã không còn thuộc về nàng.

Nếu như về sau, Mộ Dung Thụ vẫn cứ ngu ngốc vô dụng, có lẽ nàng đã bị rất nhiều người lợi dụng; nhưng nếu nàng là kẻ có trí tuệ hơn người, nàng không chỉ sẽ bị lợi dụng mà thậm chí còn có nguy cơ! Cho nên, điều đó dễ dàng giải thích cho việc Hoàng đế cười bên ngoài nhưng bên trong không cười.

Rốt cuộc thì nàng cũng bước qua hai trăm bậc thang.

“Nam Dương vương phi, mời người tiến vào đại điện.” Thái giám nói. Sau đó, hân quay mặt về phía đại điện, hô lớn, “Nam Dương vương phi đến!”

Mộ Dung Thụ gật đầu, bước theo sau thái giám. Nàng cúi đầu, nhìn mũi chân, ánh mắt chỉ có thể trông thấy từng đôi giày đứng ở hai bên đại điện. Xem ra đó là bá quan văn võ của Đại Hoa triều. Nàng chưa từng nghĩ có một ngày mình sẽ đến đại điện trang nghiêm đang nghị sự của một quốc gia như vậy.

Lúc này, tất cả mọi người đều nín thở, nhìn nữ tử đang tiến vào đại điện. Nữ tử cúi đầu, không ai thấy rõ dung mạo của nàng, nhưng mọi người đều biết nàng là Nam Dương vương phi có tướng mạo xuất chúng, hân là nữ nhân sắc nước hương trời.

Hoàng đế ngồi ở ngai vàng trên cao, mặc hoàng bào chói mắt, nhìn xuống Mộ Dung Thụ đang từ từ tiến vào, ý cười không rõ trên mặt.

Vũ Văn Mặc đứng ở bên phải. Nhìn thấy Mộ Dung Thụ, thần sắc hân trở nên lạnh lạnh.

“Thần phụ Mộ Dung Thụ khấu kiến hoàng thượng, Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế.” Mộ Dung Thụ quỳ gối, chạm đầu xuống đất rồi hành đại lễ.

“Nam Dương vương phi không cần đa lễ, đứng dậy đi.” Giọng nói hiền hòa của Hoàng đế xen lẫn sự uy nghiêm.

“Thần phụ tạ ơn hoàng thượng.” Mộ Dung Thụ từ từ đứng dậy, đầu vẫn cúi rất thấp, không dám ngẩng lên, nhưng nàng biết rõ ánh mắt của tất cả mọi người trong đại điện này đang hướng về mình.

Mộ Dung Thụ trầm nghĩ: Trước mặt nhiều người như vậy, Hoàng thượng gọi nàng đến, dường như cũng không có ý định giết nàng! Nếu không giết nàng, vậy thì làm gì?

Đúng lúc nàng còn đang nghi hoặc, giọng nói của Hoàng đế chợt truyền đến, “Trẫm cho gọi Nam Dương vương phi n đến đây, đó là vì sứ thần Tây Vực có chuyện quan trọng muốn thỉnh giáo Nam Dương vương phi, hy vọng Nam Dương vương phi có thể biết tri vô bất ngôn*.”

*Hễ biết thì sẽ nói

Sứ thần Tây Vực? Tri vô bất ngôn? Thỉnh giáo? Mộ Dung Thụ cúi đầu, đôi mày dần nhăn lại, “Thần phụ chỉ là phụ nhân*, đại sự khó khăn, chỉ sợ sẽ khiến Hoàng thượng không vui, sứ thần thất vọng.”

*Nữ nhân có chồng

“Lời ấy sai rồi. Nam Dương vương phi có thể hóa giải được thiên tai mà không ai giải quyết được, dĩ nhiên so với những phụ nhân thiên cận bình thường có sự khác biệt. Nam Dương vương phi không cần khiêm tốn như vậy. Chúng ta chỉ muốn thỉnh giáo vương phi một chuyện nhỏ thôi. Và lại, nếu Nam Dương vương phi đã có thể giải quyết được thiên tai ở vùng Giang Bắc của Đại Hoa triều, dĩ nhiên có thể có thể giải quyết vấn đề mà triều ta đang gặp phải.” Phía trước, bên trái truyền đến một giọng nói nghe là lạ, giống như người ngoại quốc nói tiếng Trung dở vậy. Nếu không nghe cẩn thận thì không cách nào phân biệt được, ai mà nghĩ đó là tiếng của sứ thần Tây Vực.

“Thần phụ không dám.” Lúc này, Mộ Dung Thụ thâm cười lạnh, rốt cuộc là ai đã đề nghị để nàng tiến vào đại điện, gặp gỡ sứ thần, giải quyết vấn đề? Nàng trở thành Bách Khoa Toàn Thư từ khi nào vậy? Có vấn đề liên đến tìm nàng? Cho rằng nàng chỉ cần viết vài chữ mà đã có ngay phương pháp giải quyết à? Lại vẫn có người muốn khiến nàng liên lụy như vậy sao?! Hoàng đế? Thật buồn cười!

Nàng không thể không cảnh giác. Nếu như ngay cả đối thủ mạnh nhất cũng chẳng tính kế được thì không thể liều lĩnh, ngạo mạn. Nàng đã phạm vào tội kỵ!

Lúc ấy, nếu nàng không chỉ cho Vũ Văn Mặc cách để giải quyết thiên tai, nàng sẽ không lâm vào phiền toái như ngày hôm nay!

Hoàng đế biết chuyện của nàng, sợ là không phải do Vũ Văn Mặc nói ra! Có lẽ chuyện giữa hai người họ cũng không đơn giản, nhưng Vũ Văn Mặc chưa hề cảnh cáo nàng rằng không thể quá mức nổi bật. Gần đây có quá nhiều chuyện xảy ra, khiến nàng bỏ qua rất nhiều vấn đề, vô tình mất đi cảnh giác.

Mộ Dung Thụ nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc bước ra.

Vũ Văn Mặc cúi đầu, hướng về phía người đang ngồi trên ngai vàng rồi cung tay, nói, “Khởi bẩm Hoàng thượng, thần có chuyện này không thể không nói ra.”

“Hử?... Chuyện gì?” Giọng nói trầm thấp của Hoàng đế xen lẫn một chút lạnh lẽo.

“Vương phi của thần đã có thai khoảng một tháng.” Âm thanh tựa như băng lạnh trong tiết trời giá rét mùa đông của tháng chạp vang lên từ miệng Vũ Văn Mặc.

Lời vừa thốt ra, tin tức quả thật như một quả bom nổ đùng!

Mộ Dung Thụ cảm thấy ngoài ý muốn. Nàng cúi đầu, mặc dù sắc mặt vẫn không đổi nhưng trong lòng thì chấn động không thôi! Hành động lần này của Vũ Văn Mặc là vì sao? Muốn nói dối ngay trên đại điện ư?

Chẳng lẽ là âm mưu đó?

Đại điện trở nên yên lặng, yên lặng đến mức đáng sợ!

Không khí dường như cũng lạnh theo.

Tội khi quân có thể liên lụy đến cử tộc! Từ lúc bước đại điện, nàng đã biết mình bước một bước vào địa ngục rồi!

Nếu như nơi này không phải là đại điện căng thẳng muốn ép chết người, không phải Nam Dương vương phủ, nàng nhất định sẽ chỉ vào đỉnh đầu Vũ Văn Mặc, mắng to: Người có kiến thức về sinh lý không vậy? Nam nữ ở cùng một giường, không cần vận động mà mang thai được à?!

Một hồi sau, Hoàng đế chợt cất tiếng cười sáng khoái, “Đây là tin vô cùng tốt! Nam Dương vương sắp có con nối dòng. Trẫm muốn thưởng cho Nam Dương vương phi!”

Ngay sau đó, tiếng chúc mừng của bá quan văn võ cả triều vang lên.

Vũ Văn Mặc lạnh nhạt tiếp nhận lời chúc mừng từ bốn phương tám hướng, thân sắc lại càng lạnh lùng, chỉ có khóe miệng khẽ nhếch lên một nụ cười, tiếp tục nói, “Tạ ơn Hoàng thượng. Có điều, từ trước tới nay, thân thể vương phi rất yếu, thần rất coi trọng hài nhi không dễ mà có này. Nếu như xảy ra chuyện ngoài ý muốn khiến thần mất đi hài nhi, thần chắc chắn sẽ... đau thấu tâm can... Thậm chí còn... còn mất đi... lý trí!”

“Tạ ơn hoàng thượng.” Vũ Văn Mặc vừa dứt lời, Mộ Dung Thụ liền mở miệng.

“Ha ha ha... Nam Dương vương không cần cẩn thận quá như vậy. Cứ để hạ nhân ở vương phủ hầu hạ, tất sẽ không xảy ra chuyện ngoài ý muốn nào đâu.” Hoàng đế lại cười vang, nói.

Mộ Dung Thụ cảm thấy tim mình đập mạnh một nhịp, nàng không thể xem nhẹ sự rung động mà Vũ Văn Mặc mang đến cho nàng, càng không thể xem thường tiếng cười sáng khoái của vị Hoàng đế luôn luôn khiến người ta không khỏi nhũn mày kia!

Lúc này, bên tai nàng truyền đến tiếng nói nhỏ của Vũ Văn Mặc, “Nàng nên nghĩ cách tự mình thoát thân đi.”

Đôi hàng mi của Mộ Dung Thụ lại rung động một phen.

“Thần trước tiên muốn chúc mừng Nam Dương vương, Nam Dương vương phi, hy vọng lần này là một nam hài.” Sứ thần Tây Vực đã quen đoán ý tứ qua lời nói và sắc mặt. Thấy vẻ mặt của Hoàng đế hiền hòa, khuôn mặt tuấn tú của Nam Dương vương thoáng qua nét cười, ông ta mới bước lên nói.

Mộ Dung Thu gật đầu, “Đa tạ sứ thần. Thịnh sứ thần nói ra vấn đề. Bỏn vương phi nhất định sẽ biết gì nói vậy.”

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 75: Chương 72 (2)

Sứ thần Tây Vực nghe nàng nói vậy thì rất mừng, vội hỏi, “Từ trước tới nay, Tây Vực có đất đai màu mỡ, nhưng vì sao các loại hoa màu như ngô, đậu, dưa, cà, khoai tây lại không ngon miệng bằng Đại Hoa quốc? Không biết có phải là do chúng ta đã gieo trồng sai cách chăng? Thịnh vương phi cho biết.”

Vừa nghe xong, Mộ Dung Thu liền chậm rãi nhắm mắt lại, cố nén lửa giận đang trào lên từ tận đáy lòng. Con bà nó! Hai nước khác nhau, đất đai sao mà giống nhau hả? Con bà nó! Nàng thật muốn rũ bỏ hình tượng bên ngoài để hỏi thăm cha mẹ của tên sứ thần này là ai!

Vấn đề nhảm nhí như vậy mà cũng triệu nàng từ Nam Dương phủ vào cung, mất đến hơn hai canh giờ!

Trong mắt mọi người, Mộ Dung Thu trầm mặc nghĩa là đang suy nghĩ, nhưng chỉ có nàng biết là nàng đang nghĩ kế thoát thân.

Phải thoát ra bằng cách nào đây? Dùng biện pháp gì để người ta không hoài nghi? Ánh mắt nàng đột nhiên sáng lên. Không phải Vũ Văn Mặc vừa nói là nàng có thai đó sao?

Sau khi nghĩ được cách, Mộ Dung Thu mới dịu dàng đáp lại, “Cái này khó quá, thần phụ thật sự lý giải được.”

“Sao có thể như vậy? Không phải hai bên đều giống nhau, đều làm ruộng? Chẳng lẽ nữ nhân này lại lừa gạt ta? Không muốn nói cho ta biết?” Sứ thần Tây Vực nói một tràng bằng quốc ngữ, cũng chính là tiếng Anh. Ánh mắt hân nhin nàng không còn một chút hảo cảm.

Người khác nghe không hiểu, nhưng Mộ Dung Thu lại rất hiểu. Nàng có thể nói được năm thứ tiếng, thậm chí nói tiếng Anh như tiếng mẹ đẻ thứ hai của mình.

Mộ Dung Thu cúi đầu, nhếch môi cười lạnh, sau đó nói bằng giọng hổ thẹn, “Thần phụ đã nói rồi, chuyện giải quyết thiên tai ở Giang Bắc chỉ là cách mà một người đã từng nói cho thần phụ biết trước đây, cũng may thần phụ không quên cho nên mới đưa ra kế sách kịp thời. Thần phụ vốn ngu dốt, chỉ biết Tử thư Nữ giới, giúp trượng phu dạy con. Chuyện hoa màu này, thần phụ thực sự không hiểu, đã khiến Hoàng thượng và sứ thần thất vọng rồi.”

Dứt lời, nàng quả nhiên nghe được tiếng thờ dài có vẻ mất mát, đặc biệt là sứ thần Tây Vực kia, hân nhin không được mà mắng to một câu, “Đồ đàn bà ngu xuẩn!”

Ánh mắt của Mộ Dung Thu trở nên lạnh lùng. Kế tiếp, nàng lại nói bằng giọng rất nhỏ, cẩn trọng vô cùng, “Thần phụ dĩ nhiên không hiểu được nhiều chuyện như vậy, nhưng thần phụ lại biết Đại Hoa quốc quốc phú dân cường*, đất rộng của nhiều, cho nên cái gì cũng đều rất tốt.”

*Dân giàu nước mạnh

“Nam Dương vương phi nói rất có lý!” Bá văn văn vỗ đồng thanh.

Vũ Văn Mặc nhìn về phía Mộ Dung Thu rồi mỉm cười.

Có người khen thiên hạ mình thống trị, đương nhiên Hoàng đế rất cao hứng. Lời này của Mộ Dung Thu đã khiến hân nhin thỏa mãn vô cùng. “Tốt, rất tốt!”

Sứ thần Tây Vực sừng sốt, lập tức nói bằng thứ tiếng Trung bập bõm, “Lời của Nam Dương vương phi chính là chân lý.”

Hoàng đế nhìn về phía Mộ Dung Thu, cười nói: “Nam Dương vương phi muốn được trăm ban thưởng gì?”

Mộ Dung Thu lập tức sợ hãi, đáp lại, “Thần phụ không có công, không dám cầu ban thưởng.”

Thấy dáng vẻ của nàng sợ hãi, Hoàng đế cũng không miễn cưỡng. Hân nhin mảy, nói, “Nam Dương vương phi hiện đang có thai, không tiện ở lâu, mau phái người đưa vương phi hồi phủ.” Dứt lời, hân nhin chăm chú vào Mộ Dung Thu đang cúi đầu rồi ngẫm nghĩ, chẳng lẽ tin tức đó là sai?

Vừa nghe xong, tảng đá nặng trong lòng Mộ Dung Thu liền buông xuống, nàng đáp, “Tuân mệnh.”

“Xin Hoàng thượng cho phép thần và vương phi cùng nhau hồi phủ.” Vũ Văn Mặc đứng ở bên cạnh chấp tay, nói.

Bầu không khí trong đại điện trở nên im lặng.

Hoàng đế vẫn cười sang sảng như cũ, phát phát tay, “Đi đi. Lát nữa trăm sẽ sai người đưa đồ ban thưởng đến vương phủ, hy vọng Nam Dương vương phi dưỡng thai thật tốt.”

...

Trong xe ngựa.

Mộ Dung Thu thần sắc lạnh lẽo, nhìn Vũ Văn Mặc rồi lạnh lùng nói, “Gia lợi dụng thiếp thân.” Đây là điều mà nàng chắc chắn.

Vũ Văn Mặc nghe vậy thì ngẩng đầu, nhìn thẳng vào ánh mắt lạnh của nàng, nhú mày, đáp, “Phải.”

“Lợi dụng thiếp thân để có được sự kính trọng của dân chúng vùng Giang Bắc, sau đó để Hoàng thượng mang hết nghi ngờ đổ cho thiếp thân, còn gia đứng một bên để xem diễn trò?” Mộ Dung Thu lạnh giọng chất vấn.

“Nàng nghĩ nhiều rồi.” Vũ Văn Mặc nhú mày thật chặt, ánh mắt kinh ngạc nhìn về phía Mộ Dung Thu. Trong cái nhìn của hắn có chút đau xót nhưng lại biến mất rất nhanh, giọng nói của hắn cũng trở lại vẻ bình tĩnh lúc đầu.

Nửa khắc vừa rồi, Mộ Dung Thu nhìn rõ tất cả sự thay đổi về mặt thần kỳ của Vũ Văn Mặc, trong lòng càng thêm nghi ngờ sâu sắc. Xem ra, âm mưu này còn rất cao thâm, không đơn giản như nàng đã nghĩ. Vì thế, khuôn mặt nàng mới giãn ra, cười tươi với hắn, “Vậy thì... gia muốn dùng lời nói dối buồn cười như vậy để bảo vệ thiếp thân sao?” Chỉ sợ việc này cũng nằm trong âm mưu đó.

Dứt lời, nàng thu hồi tầm mắt, không nói thêm gì nữa.

Bên cạnh nàng là cửa sổ nhìn ra ngoài. Thế giới bên ngoài xe ngựa quả là muôn màu muôn vẻ, ai nấy đều có không gian riêng của mình, khiến người ta cảm thấy hấp dẫn, tựa như muốn kêu gọi người khác tham gia cùng. Mỗi nhà đều có một quyển sách khó đọc, mỗi người lại đều siêu phàm thoát tục, thoát khỏi thất tình lục dục.

Nàng không nhìn nữa, chậm rãi nhắm mắt lại.

Cõi lòng bốn bề sóng dậy giờ đây đã bình tĩnh. Cho dù Vũ Văn Mặc có âm mưu gì đối với Hoàng đế, cho dù nàng có bị liên lụy, núi ngấn sóng cản thì đã sao? Nàng tuyệt đối sẽ dùng hết sức bình sinh để thoát ra khỏi nơi hiểm trở đó một cách an toàn nhất!

Con người đen láy chuyển động, ánh mắt tựa như phát ra tia sáng. Thời gian hai năm ư? Nàng sẽ không đâu!

Nàng cần phải suy nghĩ thật cẩn thận, làm sao để “thai nhi trong bụng” biến mất trước mắt mọi người!

“Qua khoảng nửa tháng, ta sẽ truyền tin nàng sảy thai ra ngoài.”

Hắn trầm giọng nói.

Mộ Dung Thu thờ dài, cúi đầu không còn sức, hỏi, “Phụ thân của thiếp và gia có thường lui tới không?”

“Không.”

“Vậy thì tốt.”

Ngày thứ hai, toàn bộ hạ nhân của quý phủ đều biết tin Mộ Dung Thu có thai. Khắp Mai viên hoan hô không dứt. Dĩ nhiên, có người vui thì cũng có người sầu.

Thảm tắc phi dù ghen tị nhưng vẫn phải Tú Ngọc đưa thuốc bỏ qua đó.

Ba vị phu nhân trong Bắc viên, trong lòng vừa đổ kị lại vừa hâm mộ, không rõ tư vị là gì, đồng thời sai người mang thuốc bỏ đến Mai viên.

Tần di nương và Vũ Văn Khải ở Đông viên cũng sai người mang thuốc bỏ qua, chỉ là vẫn khoa trương như kiểu nhà giàu mới nổi, mang qua khoảng bốn đến năm mươi cân tổ yến, bào ngư.

“Vương phi, những thứ thuốc này phải xử trí thế nào?” Hồng Lăng nhìn thuốc bỏ ở khắp phòng, cười hỏi. Nàng ta không những rất hâm mộ vương phi mà còn là người vui nhất ở Mai viên này. Ba năm trôi qua, rốt cuộc vương phi cũng mang thai rồi.

Mộ Dung Thu nhìn lướt qua. Thuốc bỏ chất thành tầng tầng lớp lớp như một ngọn núi, món nào cũng rất trân quý, chỉ tiếc là nàng không dùng được. Thu hồi ánh mắt, nàng thần nhiên phân phó, “Cất vào hết đi.”

“Dạ. Vương phi có thai, dĩ nhiên không thể ăn đồ do người khác đưa đến. Lát nữa, nô tỳ sẽ đi phân phó phòng bếp, sau này phải chú ý hơn về đồ ăn của vương phi, nhất định không để kẻ khác lợi dụng chỗ hở để hãm hại người.” Hồng Lăng gật đầu, thu xếp với vẻ thích thú, ai không biết còn tưởng nàng ta mới là người có “thai”.

Mộ Dung Thư không nói gì. Nàng chuyển đề tài mở, hỏi, “Hôm nay Vân Mai xuất phủ về thăm nhà rồi à?”

“Đạ, sáng mai sẽ trở lại.” Hồng Lăng đáp.

“Ừ, sáng mai nàng trở lại, bảo nàng tới gặp bốn vương phi ngay lập tức.” Mộ Dung Thư trầm giọng phân phó. Nếu như xảy ra việc ngoài ý muốn, người nhà Vân Mai chắc chắn sẽ đồng ý giúp.

Thật ra thì ở trong Nam Dương vương phủ to lớn như vậy, người mà nàng hoàn toàn tin tưởng không có quá hai người. Tâm tư Vân Mai đơn thuần, nàng lại có on với người nhà của nàng ta, nàng ta nhất định sẽ tận tâm làm việc cho nàng, tuyệt đối không để xảy ra sự cố gì.

“Đạ.”

“Vương phi, có một vị công tử họ Vương đưa thiệp mời, xin được cầu kiến.” Bên ngoài cửa, một nha hoàn cung kính bẩm báo.

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76: Chương 73

Nghe vậy, đôi mắt đang khép hờ của Mộ Dung Thư khẽ nâng lên một chút. Vương công tử?

“Vương công tử là người của phủ nào? Chẳng có phép tắc gì hết! Hắn ta thật vô lễ, dám đến cả hậu viện của Vương phủ đòi gặp vương phi!”

Hồng Lăng đang đứng bên cạnh Mộ Dung Thư, nghe nha hoàn báo như vậy, lập tức nhú mày lắm bầm.

“Vô lễ, trả lại bái thiếp, không gặp.”

Mộ Dung Thư lạnh nhạt nói. Đúng như lời Hồng Lăng, hậu viện không phải là chỗ có thể dễ dàng cho nam khách(nam nhân) tới gặp. Huống hồ nàng còn không biết lai lịch của hắn. Cũng như hiện tại, nàng không rảnh đi để ý. Những ngày này nàng có rất nhiều việc cần làm, ví dụ như chuyện nói dối là đã mang thai, dù Vũ Văn Mặc đã hứa rằng không quá hai tháng hắn sẽ tuyên bố với bên ngoài là nàng sảy thai. Đến lúc đó nàng chỉ cần giả vờ nằm trên giường nghỉ ngơi vài ngày là được.

Nha hoàn ngoài cửa còn nói thêm: “Bẩm Vương phi, Vương công tử tự xưng là cha của tiểu thiếu gia, bảo rằng nếu Vương phi không chịu gặp thì sẽ đi thẳng đến Liễu phủ cầu kiến Liễu đại nhân.”

Vương Quân Sơn?! Hắn còn dám đến tìm nàng? Không, phải nói hắn làm gì còn tư cách đi cầu cứu Liễu đại nhân. Mộ Dung Thư nhú mày, khóe môi cong lên mang theo ý cười khinh miệt: “Để cho hắn đi đi, không được ngăn. Nếu như hắn không biết Liễu phủ ở đâu, phái người đưa đi.”

“Vâng.” Nha hoàn vâng lệnh rồi đi.

Ngoài cửa, Vương Quân Sơn nghe nha hoàn nói lại lời của Mộ Dung Thư, nhất thời ngẩn ra. Hắn đã rơi vào bước đường cùng, ăn không đủ no, mặc không đủ ấm. Vì vậy, hắn liền nghĩ người duy nhất có thể dựa vào lúc này chính là Nam Dương Vương phi, bởi vì Hiền nhi đang ở phủ Nam Dương Vương, mà Hiền nhi lại là con của hắn. Nhưng hắn không ngờ là Nam Dương Vương phi lại hồ hững và tuyệt tình như thế, còn chặn hắn ngoài cửa. Nàng ta còn để hắn đi tìm Liễu đại nhân! Hắn trăm triệu lần cũng không thể đi tìm ông ta, nếu tìm ông ta chẳng khác nào tự tìm chết. Vương Quân Sơn đã quá mệt mỏi nhưng không còn cách nào khác, chỉ có thể tìm một nơi cách Nam Dương Vương phủ không xa ngồi xuống, cố gắng chịu đựng đói khát chờ cơ hội.

Nha hoàn kia thấy hắn không chịu đi, lập tức quay về Mai viên báo lại với Mộ Dung Thư.

“Nếu hắn đã muốn thì cứ cho hắn đợi. Chú ý đừng để người khác chỉ trích. Nếu sáng mai hắn vẫn không chịu rời đi thì gọi thủ vệ bắt hắn đưa tới quan phủ.” Mộ Dung Thư lạnh giọng dặn dò.

“Vâng ạ.”

“Vương Quân Sơn này thật đúng là một tên cặn bã. Tự mình đuổi tiểu thiếu gia khỏi Vương phủ của hắn. Giờ rơi vào cuộc sống hết như kẻ ăn mày là hắn tự làm tự chịu. Vậy mà không biết xấu hổ, lại dám đến tìm Vương phi, còn lấy tiểu thiếu gia làm cái cớ. Cũng không biết đây là loại người gì!” Hồng Lăng nghiêng răng nghiêng lợi nói. Vương Quân Sơn đúng là kẻ mặt người dạ thú, hành vi không khác kẻ trộm kẻ cướp là bao.

Mộ Dung Thư nhàn nhạt cười: “Khi nào thì Hồng Lăng ngươi lại trở nên dễ nóng giận như thế? Đừng để ý những kẻ không đáng.”

“Vâng.” Hồng Lăng ním cười chua chát. Nàng phẫn nộ, chủ yếu vì thấy không đáng cho Liễu cô nương, tiểu thiếu gia và cả Vương phi. Vương Quân Sơn này đã không còn là con người, sao lại dám nghĩ có thể đến tìm Vương phi để nương tựa! Vương phi và hắn chẳng có bất kỳ quan hệ gì.

Đối với việc Hồng Lăng không có cách nào nuốt xuống được con giận, Mộ Dung Thư vẫn như thường, nâng cúi đầu, chăm chú đọc quyển sách về thuốc tìm thấy ở thư phòng hôm qua.

Quyển sách thuốc này chủ yếu nói về công dụng của các loại thảo dược, nếu phối hợp các loại thảo dược khác nhau sẽ có hiệu quả gì, cũng đưa ra cách trị các chứng bệnh. Có điều sách này chỉ diễn đạt bằng lời mà không có hình minh hoạ nên có chút khó hiểu, nhiều khi nàng không thể hiểu được.

Trúc viên

Thẩm Trắc phi nghe tin Vương Quân Sơn đang ở trước cửa, liền cho người đi mời Tần di nương đến.

Tần di nương vừa nghe Thẩm Trắc phi cho mời, lập tức không nói hai lời, ăn mặc chỉnh tề rồi đến Trúc viên.

“Tần di nương trở lại Vương phủ đã được mấy ngày, chắc cũng biết việc Vương phi nhận nuôi một đứa bé ba tuổi. Đứa bé này là con của Liễu Ngọc Nhi cô nương, là bạn tốt của Vương phi.” Thẩm Trắc phi cười hỏi, thoải mái thân thiết tựa như nói chuyện phiếm bình thường.

“Hai ngày nay cũng có nghe nói. Hình như đứa bé kia trắng trẻo xinh xắn, vô cùng đáng yêu! Có lẽ đứa bé này có phúc, ở Mai viên không được mấy ngày, Vương phi đã có thai. Bây giờ trong Vương phủ, người quan trọng nhất chính là Vương phi! Vương phi thật đúng là có phúc khí.” Tần di nương vội cười trả lời, cũng không nghĩ nhiều mà chỉ nói theo bản năng.

Thẩm Trắc phi tuy không muốn quá để ý nhưng nghe vậy trong lòng rất khó chịu. Nếu Vương phi lần đầu mang thai lại sinh con trai, như vậy đời này của nàng đều không thể ngừng đầu nói chuyện cùng nàng ta! Trong mắt Vương gia sẽ càng ngày càng không có vị trí của nàng. Lời Tần di nương vừa nói ra cũng làm nàng có chút nghi ngờ. Chẳng lẽ vận khí Vương phi tốt như vậy đều do con của Liễu Ngọc Nhi mang đến?

“Đúng vậy, hai ngày nay trong Vương phủ đâu đâu cũng thấy không khí vui mừng. Nghe nói Vương gia còn chuẩn bị mời hai ma ma chuyên hầu hạ người có thai trong cung tới chăm sóc cho Vương phi. Vương phi thật đúng là người có phúc khí.” Tần di nương nhìn lướt qua Thẩm Trắc phi, lời nói nghe thì vui vẻ bình thường nhưng thật ra là cố ý xát muối vào vết thương của nàng ta.

Quả nhiên, nụ cười giả tạo trên khuôn mặt hoàn mỹ của Thẩm Trắc phi có chút cứng ngắc.

Tần di nương cúi đầu nói tiếp: “Vương phi có thai, Vương gia tất nhiên không thể đến chỗ Vương phi. Hiện thời trong Bắc viện cũng chỉ có ba vị phu nhân, không bằng nhân dịp này chọn thêm một vị?”

Thẩm Trắc phi vốn vì chuyện Mộ Dung Thư mang thai mà bị kích thích đến nổi trong lòng như ngàn dao đâm, lại bị Tần di nương cố ý xát muối vào, trong lòng càng thêm đau và khó chịu. Lúc này nghe được bà ta nói Vương gia không thể đến chỗ Vương phi, đôi mắt liền tỏa sáng, vẻ mặt mát trên mặt liền biến mất, cười nói: “Trước đó vài ngày ta cũng có ý này. Có điều trong khoảng thời gian gần không tìm được ai vừa ý. Thật ra trong phòng Vương phi có hai người thích hợp, nhưng thân phận lại thấp kém. Nếu Tần di nương thấy ai được, không bằng đề cử giúp ta.” Nàng không phải người rộng lượng, nhưng những chuyện này nàng cần phải làm. Một là để biểu hiện sự hiền lương thực đức của nàng, hai là có thể phân tán lực chú ý của Vương gia dành cho Mộ Dung Thư.

Mà người Tần di nương có khả năng đề cử cũng không khác bà ta là mấy, đều là những kẻ chỉ biết quyền rũ nam nhân. Loại nữ nhân này chỉ thích hợp với thú vui khuê phòng, không lên được phòng khách*, lại càng không thể ảnh hưởng đến nàng.

*: không địa vị, không tiếng nói

Quả nhiên, Tần di nương nghe vậy, liền lập tức nói: “Người thích hợp thì có. Chính là cháu gái của ta, tướng mạo tuy không bằng Thẩm Trắc phi cùng Vương phi, nhưng cũng là thanh tú, biết hầu hạ nam nhân. Nếu Thẩm Trắc phi thấy được, ta sẽ cho người đón nó đến.”

“Lúc này vừa vặn rất tốt. Gần đây Vương gia quá bận rộn công vụ, bên cạnh không có kẻ am hiểu lòng người có thể hầu hạ.” Thẩm Trắc phi gật đầu, coi như đồng ý.

Tần di nương mừng như điên, trên mặt tươi cười rạng rỡ: “Vậy là tốt quá rồi.”

Thế nhưng, bà ta cũng không quên mục đích hôm nay Thẩm Trắc phi gọi mình tới. Vừa rồi tuyệt đối không phải ngẫu nhiên mà nàng ta nhắc tới tiểu thiếu gia. Ngoài cửa Vương phủ có một nam nhân ngồi mãi không chịu đi. Việc này người trong phủ đều biết rất rõ ràng. Dù sao nếu không có chuyện gì Thẩm Trắc phi tất nhiên sẽ không tìm bà. Vì ngày sau, Tần di nương lại nói tiếp: “Nghe nói phụ thân của tiểu thiếu gia đang ở bên ngoài vương phủ, quần áo lôi thôi, trông rất chật vật.”

“Thế à? Là phụ thân của tiểu thiếu gia? Nói gì thì cũng không thể để hắn ta ngồi ngoài cửa được.” Khóe miệng Thẩm Trắc phi cong lên, trong mắt chợt thoáng qua một tia sáng, nhìn như hết sức kinh ngạc nói.

Tần di nương thở dài nói: “Hậu viện của Vương phủ sao có thể cho nam tử vào? Vương phi tất nhiên sẽ không gặp hắn. Nhưng đáng về của hắn thật đúng là rất đáng thương.”

Ý cười trong mắt Thẩm Trắc phi càng đậm: “Hôm nay Nhị gia không ở trong phủ sao?”

“Hôm nay đúng lúc không có chuyện gì, Nhị gia đang ở Đông viện.” Tần di nương cũng đi theo Thẩm Trắc phi, giống nhau nét mặt tươi cười như hoa nói.

Hai người hai mặt nhìn nhau, lập tức cùng cười lên.

Hơn nửa canh giờ sau, Vũ Văn Khải - Nhị gia của Nam Dương Vương phủ, người tự cho mình là phong lưu tiêu sái, ra khỏi Vương phủ đi tới chỗ Vương Quân Sơn đang ngồi cách đó không xa, vừa nói được hai ba câu, mắt Vương Quân Sơn sáng lên, đứng dậy lao đảo đi theo sau Vũ Văn Khải vào Vương phủ.

Bọn thủ vệ đều vô cùng kinh ngạc, một người trong số đó lập tức chạy tới Mai viên bẩm báo.

Mộ Dung Thụ nghe tin, cũng chỉ hơi nhíu mày rồi cho thị vệ kia lui ra.

Hồng Lăng đầu tiên là sùng sốt, ngay sau đó liền nghi ngờ: “Nhị gia khi nào thì quen biết Vương Quân Sơn? Chuyện của Vương Quân Sơn đã truyền âm ỉ khắp kinh thành, Nhị gia sao lại gặp hắn? Còn cho hắn vào Đông viên?”

“Sai người đi báo cho Vương gia biết việc này.” Mộ Dung Thụ thấp giọng ra lệnh.

“Vương phi, Thảm trắc phi và Tần di nương cầu kiến.” Thanh Bình vào phòng, nói với Mộ Dung Thụ.

Hai người lại cùng nhau đến? Trong mắt Mộ Dung Thụ hiện lên tươi cười, dặn dò Thanh Bình: “Bản Vương phi cảm thấy không khỏe, không tiếp khách.”

Nghĩ đến Thảm Trắc phi quả nhiên lợi hại, nhanh như vậy đã làm cho Tần di nương lên cùng thuyền với nàng ta. Thậm chí thân là Vũ Văn Khải thân là cũng tham dự mấy chuyện xấu xa bẩn thỉu này.

Chỉ một lát sau, Thanh Bình đã trở lại: “Thảm Trắc phi và Tần di nương vừa rời đi thì Nhị gia lại đến đây, đang chờ ngoài cửa. Nhị gia còn dẫn theo một nam nhân, tự xưng là phụ thân của tiểu thiếu gia.”

“Cũng từ chối. Hỏi lại Nhị gia xem có phải đã quên Mai viên là hậu viện?” Giọng nói của Mộ Dung Thụ vô cùng lạnh lùng. Những người này chẳng lẽ tưởng là Mộ Dung Thụ nằng nề bị ăn hiếp lắm sao, lại dám tụ với nhau đối phó nàng? Lúc này nàng nhất định sẽ không nhân từ mà nương tay!

Thanh Bình vâng lời rồi dẫn theo mấy bà tử ra cửa, mời Vũ Văn Khải đi khỏi. Hành vi của Vương Quân Sơn thật giống bọn lưu manh ngoài đường, lại dám nói muốn gặp con, xô xát cùng mấy bà tử. May mà nhóm bà tử đều mạnh mẽ, hơn nữa toàn làm việc nặng, còn Vương Quân Sơn quanh năm suốt tháng toàn cùng nữ nhân, cộng thêm mấy ngày nay không được ăn uống gì, đói bụng đến hoa mắt choáng váng, sức đâu mà chống lại đám bà tử, lập tức bị xô té xuống đất.

Vũ Văn Khải ý vào thân phận mình tôn quý, không có ý định tham gia, chỉ đứng một bên xem cuộc vui.

Thanh Bình lo lắng nhìn, Vương Quân Sơn lớn tiếng ồn ào kêu to như thế, chắc chắn làm người ta đàm tiếu! Đang lúc phiền muộn tìm cách, bỗng nhiên cảm giác có người vỗ vỗ nhẹ hông nàng. Thanh Bình hét lên một tiếng, quay lại đã thấy hai mắt Vũ Văn Khải nhìn nàng một cách dâm dăng.

“Làm nha hoàn khổ cực, không bằng nàng theo Nhị gia ta, đảm bảo cả đời ăn ngon mặc đẹp.” Vũ Văn Khải vuốt cằm, ngả ngón nhìn Thanh Bình nói.

Thanh Bình cũng chỉ là một tiểu cô nương, bị người sờ soạng mỏng một chút đã kinh hoảng, nghe Vũ Văn Khải nói xong lập tức sợ tới mức sắc mặt tái nhợt, liều mạng lắc đầu.

Cẩn rằng xoay mặt qua chỗ khác, lui về phía sau vài bước, nhìn Vương Quân Sơn bị mấy bà tử đánh cho thương tích đầy mình liền cho họ dừng tay. Sau đó vội đi như chạy trốn về bẩm báo với Mộ Dung Thụ.

Vũ Văn Khải không thể không dẫn Vương Quân Sơn rời đi. Bóng hai người vừa khuất, Tứ phu nhân đã tới.

Thanh Bình đem việc bị Vũ Văn Khải vỗ hông giấu trong lòng, chuyện này vốn dĩ rất khó mở miệng nói ra. Nàng chỉ báo lại toàn bộ hành vi vô lại của Vương Quân Sơn cho Mộ Dung Thụ.

Mộ Dung Thụ nghe xong chỉ ‘ừ’ một tiếng rồi không nói gì nữa. Đúng lúc đó Tứ phu nhân đến.

Từ sau lần trước Tứ phu nhân nghiêng về phe Mộ Dung Thụ đến nay, lại cùng nhau tán gẫu vài lần, nàng ta càng thêm chắc chắn mình đi theo Mộ Dung Thụ tuyệt đối không sai.

“Vương phi, người có thai không thể ngồi lâu, tốt nhất cứ nằm trên giường.” Tứ phu nhân vừa vào đã thấy Mộ Dung Thụ ngồi bên bàn xem sách, lập tức tỏ vẻ quan tâm.

Nghe vậy, Mộ Dung Thụ cười khê trả lời: “Không có gì. Nằm mãi cũng buồn.”

Quả nhiên, người trong phủ đều cho rằng nàng đã mang thai, cũng không có gì lạ, chính miệng Vũ Văn Mặc nói ra thì ai dám nghi ngờ.

“Tuy vậy nhưng ba tháng đầu khi mang thai nhất định phải cẩn thận. Nếu đi lại nhiều khó tránh đụng chạm, rất dễ dàng sảy thai.”

Tứ phu nhân sau khi ngồi xuống, cười cười dặn dò. Kỳ thực đối với chuyện Mộ Dung Thụ mang thai, nàng cũng không khó chịu gì lắm. Mộ Dung Thụ là Vương phi, đúng lý thì nên mang thai trước, bằng không tiểu thiếp như các nàng sinh con thì cũng phải đưa cho Mộ Dung Thụ nuôi?

Mộ Dung Thư gật gù đầu, ý đã ghi nhận lời Tứ phu nhân.

Sau đó Tứ phu nhân bỗng nhiên hạ giọng, nghiêng thân mình tới trước, gần Mộ Dung Thư, thấp giọng nói: “Đã nhiều ngày nô tì hay ở cùng một chỗ với Đại phu nhân. Nhưng mà có một ngày, nô tì phát hiện có gì đó không đúng.”

Mộ Dung Thư nhướn mày lắng nghe. Tứ phu nhân thấy Mộ Dung Thư có ý muốn nghe liền nói tiếp: “Hôm qua, nô tì định đi tìm Đại phu nhân trò chuyện. Ai ngờ, Đại phu nhân không ở trong phòng cũng không ở ngoài đình của Bắc viện. Vốn nô tì nghĩ Đại phu nhân chắc đi đâu đó. Nhưng khi nô tì đang muốn quay về lại phát hiện Đại phu nhân sắc mặt đỏ bừng, có chút kinh hoảng chạy về phòng. Nô tì nghĩ nhất định là xảy ra chuyện gì, hoặc là Đại phu nhân gặp người nào. Nô tì để bụng, sau bữa cơm chiều lại đi tìm Đại phu nhân. Về mặt nàng vẫn còn kích động, nô tì đương nhiên thấy được nàng đang gượng cười.”

“Gặp ai? Là loại người nào có thể làm cho nàng sắc mặt hồng hào, thần thái kích động?” Mộ Dung Thư hơi hé đôi mắt sắc bén thấp giọng lầm bầm.

Tứ phu nhân lắc đầu: “Cái này thì nô tì không biết.”

Mộ Dung Thư tập trung suy nghĩ một lát rồi quay sang nhắc nhở Tứ phu nhân: “Vậy người có rảnh rồi thì tìm Đại phu nhân uống trà trò chuyện đi. Nếu Đại phu nhân thật sự có chuyện phiền lòng, người cũng quan tâm hơn một chút.”

“Vâng, nô tì đã hiểu.” Ánh mắt Tứ phu nhân chột lóe, lập tức đáp.

Hai người nói chuyện thêm một lát, Tứ phu nhân liền nói thẳng không quấy rầy Mộ Dung Thư nghỉ ngơi rồi lui xuống.

Nàng vừa ra khỏi phòng đã chạm mặt Vũ Văn Mặc đang đứng trước cửa.

Nàng rất kinh ngạc, mừng rỡ cung kính hành lễ: “Nô tì bái kiến Vương gia.”

Nàng đã vài ngày không gặp Vương gia, giờ đến chỗ Vương phi lại có thể nhìn thấy người. Xem ra lựa chọn của nàng lúc trước là chính xác.

“Mấy ngày nay Vương gia có khỏe không ạ?”

Vũ Văn Mặc hồ hững nhìn lướt qua Tứ phu nhân, gật đầu trả lời: “Ừ, bản Vương rất tốt. Không có chuyện gì thì người lui ra đi.”

Tứ phu nhân không khỏi cảm thấy thất vọng, nhưng cũng không dám nhiều lời liền cúi đầu rồi đi.

Mộ Dung Thư nghe tiếng nói chuyện, biết Vũ Văn Mặc đã tới thì gấp sách lại bỏ vào ngăn kéo rồi đứng lên đón hân. Từ hôm qua khi hai người xuống xe ngựa vào phủ, đã không nói chuyện bao nhiêu. Ngay cả một chút ấn tượng tốt của Mộ Dung Thư vừa mới có trên đại điện hôm qua đã bị phai nhạt đi nhiều. Nguyên nhân là Mộ Dung Thư biết rất rõ, Vũ Văn Mặc cũng không quang minh lỗi lạc.

“Thần thiếp bái kiến gia.”

Vũ Văn Mặc liếc nhìn Mộ Dung Thư, khuôn mặt tuấn mỹ như sơn thủy đối diện đôi mắt lạnh nhạt thông dong của Mộ Dung Thư, trong lòng bởi vậy hơi run lên, mang theo tâm tình phức tạp thu hồi ánh mắt, ngồi xuống nói: “Bản Vương đã chuẩn bị tốt mọi thứ, hai tháng sau người bị sảy thai năm trên giường nghỉ ngơi nửa tháng.”

“Hai tháng sau? Sao lại lâu như vậy?” Mộ Dung Thư nhú mày hỏi. Trong hai tháng đó chắc chắn sẽ có người muốn kiểm chuyện, dù sao nàng mang thai là giả, nếu như có người mời đại phu đến khám, chỉ sợ lời nói dối sẽ bị vạch trần. Đến lúc đó nàng đừng nói muốn có cuộc sống của riêng mình, chỉ sợ ngay cả việc giữ được tính mạng cũng là xa xỉ!

“Người yên tâm, ngay cả nếu có người muốn đến xác nhận người có thai hay không cũng không thành vấn đề, bản Vương đã thăm mua chuộc người khác, tuyệt đối sẽ không có chuyện gì.” Vũ Văn Mặc lại nói.

Nhìn dáng vẻ hân giống như muốn bảo vệ nàng, Mộ Dung Thư không cách nào nhịn được khoe môi nổi lên cười lạnh. Mấy ngày nay xảy ra nhiều chuyện như vậy, nàng dám chắc chắn đó không phải sự trùng hợp, mà là từng sợi, từng sợi dây một đan thành chiếc võng cuốn nàng vào âm mưu.

Nét cười lạnh thoáng qua trong nháy mắt đó làm cho lòng Vũ Văn Mặc đau nhói. Đôi mày của hân dần dần nhăn lại, mấy ngón tay xoa nhẹ vài vòng quanh thái dương, giọng nói trầm thấp, khàn khàn: “Nếu như giả mang thai có thể giữ lại tính mạng của người, người còn cho rằng bản Vương đang lợi dụng người sao?” Hân luôn khinh thường việc giải thích, đừng nói chỉ là giải thích cho một nữ nhân. Vì thế hân đã giữ những lời này trong lòng một thời gian dài, suy nghĩ rất lâu mới thốt ra được. Nhưng vừa nói ra đã hối hận, hai hàng lông mày cau chặt. Mộ Dung Thư cúi đầu, chớp chớp mắt, có chút kinh ngạc liếc hân một cái, trả lời: “Nếu đã như vậy, thần thiếp tạ ơn gia.”

Không khí lại rơi vào yên lặng.

“Về phần Vương Quân Sơn, người này quá tiểu nhân, rất dễ gây chuyện, tìm lý do sai hộ vệ đưa hân lên quan đi.” Được một lúc, Vũ Văn Mặc thấp giọng nói.

“Vâng. Cảm ơn gia, thần thiếp đã rõ. Nhưng hình như Nhị gia có quen biết Vương Quân Sơn, đã đưa hân ta vào phủ. Chuyện Vương Quân Sơn sủng thiếp diệt thế, còn bị gia tộc xoá tên đã xôn xao khắp kinh thành. Nói thế, danh tiếng Vương Quân Sơn rất không tốt, Nhị gia đưa hân vào phủ, nhất định khiến người khác bàn tán chê cười.” Mộ Dung Thư trầm giọng nói. Trong Vương phủ, chỉ cần có những lời này của Vũ Văn Mặc, nàng giải quyết chuyện

Vương Quân Sơn cũng không cần kiêng kị, dù sao lúc này chỗ dựa của Vương Quân Sơn là Nhị gia.

Từ đầu đến cuối, đôi mày đang nhíu chặt của Vũ Văn Mặc chưa từng giãn ra. Một ngày trước đây khi ở chung với Mộ Dung Thu, hắn có cảm giác thái độ của nàng đối với hắn thay đổi rất nhiều, ít nhất hai người trò chuyện với nhau khá vui vẻ. Nhưng hôm qua sau khi từ trong cung trở về, nàng và hắn lại có khoảng cách.

Nghĩ đến đây, con ngươi đen sâu không đáy của Vũ Văn Mặc càng có vẻ thâm trầm.

“Từ lâu, Tần di nương và Nhị đệ đã không còn là người của phủ Nam Dương Vương. Hiện tại bọn họ cũng chỉ là khách mà thôi.” Vũ Văn Mặc thu hồi ánh mắt, giọng nói trầm trầm lại lạnh lẽo như trước.

Mộ Dung Thu gật đầu: “Vậy thì được rồi.”

Đối với Vũ Văn Khải và Tần di nương, lần đầu tiên ra tay tuyệt đối không thể chùn bước! Nàng không muốn trong mấy ngày ít ỏi còn ở Vương phủ lại phải đề phòng bọn họ mọi lúc mọi nơi.

Giữa trưa, Vũ Văn Mặc ở Mai viên dùng xong cơm trưa liền trở về thư phòng.

Khi Mộ Dung Thu đang ngủ trưa thì mơ hồ nghe được tiếng ồn, mới hơi tỉnh lại. Hồng Lăng canh chừng bên ngoài lập tức bước tới.

“Vương phi, có phải tiếng ồn làm người thức giấc không?”

“Xảy ra chuyện gì?”

Mộ Dung Thu lạnh giọng hỏi. Muốn ngủ ngon cũng không được, hôm nay nhất định không được yên rồi.

Khuôn mặt Hồng Lăng tràn đầy căm giận nói: “Tên Vương Quân Sơn kia thừa lúc nha hoàn của Mai viên đang ăn cơm trưa liền xông vào, may là mấy bà tử thấy được, lập tức ngăn hắn lại bên ngoài. Người này cực kì lưu manh, gây sự. Bị mấy bà tử chặn đường, hắn giống như mấy nữ nhân chanh chua chửi nọ lung tung, nói Vương phi nhảm tâm khiến hắn cùng cốt nhục chia lìa. Hắn còn nói, Vương phi khinh người quá đáng!”

Nghe vậy, trên đôi mày đang nhíu lên của Mộ Dung Thu thoáng hiện một luồng khí rét lạnh. Vương Quân Sơn đúng là một tên vô lại, đôi mắt trắng trợn! Hôm nay nàng sẽ thay Liễu Ngọc Nhi dạy dỗ hắn thật “tận tình”!

“Người đi gọi hai hộ vệ trời trời lại, sau đó ném ra ngoài cửa Vương phủ! Nếu như còn ở trước cửa tiếp tục kiểm chuyện, trước hết để cho thị vệ giữ cửa đánh hắn mấy cón! Đánh liên tục cho tới khi bản Vương phi đi ra mới thôi.” Mộ Dung Thu lạnh giọng ra lệnh.

Dứt lời, nàng đứng dậy mặc quần áo, gọi Thu Cúc tới trang điểm lại.

Hồng Lăng vâng lời, lập tức đi tìm hộ vệ trời trời Vương Quân Sơn lại. Kỳ thực, thừa dịp Vũ Văn Khải cùng tiểu thiếp ở trong phòng thân thiết, Vương Quân Sơn đã tự ý chạy đi tìm Mộ Dung Thu. Thật ra hắn cũng không nghĩ đến việc dẫn Hiền nhi đi, mà là muốn dựa vào quan hệ với Hiền nhi, đòi của Mộ Dung Thu ít bạc mà thôi! Kể từ đó, sau này hắn sẽ có thể không phải lo cơm áo. Nhưng ngay cả hắn cũng thật không ngờ, thằng nhóc kia quá tốt số, lại được Nam Dương Vương phi nhận nuôi.

Nhưng ai có thể nghĩ tới Nam Dương Vương phi một chút tình cảm đều không có, đừng nói một lượng bạc, ngay cả một xu cũng không bỏ thí. Một khi đã như vậy, hắn đương nhiên không phục, liền đánh bạo đến Mai viên làm loạn, hắn cũng không tin Nam Dương Vương phi không sợ việc này bị làm lớn.

Kết quả, lúc hắn như cũ đang tự hào kiêu ngạo vì mình có thể cao giọng la to, vài tên hộ vệ to khỏe không gì liền bịt miệng của hắn, tiếp theo bắt trời hắn lại.

Nhóm bà tử đứng đầy sân đều nhìn hắn một cách khinh thường, tên này cũng được coi là nam nhân? Mỗi một hành động đều giống hệt nữ nhân! Thật sự khiến người ta khinh thường!

Sau khi Mộ Dung Thu mất thêm một lát trang điểm lần nữa, liền chuẩn bị ra trước cửa Vương phủ xem “nữ nhân chanh chua” - Vương Quân Sơn kia một chút (==||).

Ra khỏi Mai viên đã nhìn thấy Vũ Văn Khải có chút kích động.

“Sắc mặt của tâu tử thật hồng hào. Xem ra giữa trưa nghỉ ngơi rất tốt.” Vũ Văn Khải vừa thấy Mộ Dung Thu liền cười hai tiếng, hí mắt nhìn nàng nói. Khi nói chuyện, hắn đồng thời xem xét chung quanh. Nếu là trước đây, tất nhiên hắn sẽ không từ bỏ bất kỳ cơ hội nào để ngắm mỹ nhân nhưng lúc này thật sự hắn đang gặp phiền phức.

Mộ Dung Thu thấy hắn như thế, cười lạnh nói: “Nhị gia tìm Vương Quân Sơn? Từ lúc nào Nhị gia lại quen biết Vương Quân Sơn, kẻ bị người người khinh thường, thậm chí còn bị Vương tuân phủ gạch tên khỏi gia phả? Chẳng lẽ Nhị gia và Vương Quân Sơn là cùng một loại người? Nếu thế, bản Vương phi đúng là nhìn lầm. Lát nữa ta sẽ sai người bẩm báo cho Vương gia, người đã mời một người có thanh danh không tốt vào Vương phủ. Hôm nay hắn đã náo loạn hai lần trong Vương phủ, như một nữ nhân chanh chua, thật là khó coi! Nhị gia, hay là bản Vương phi thay người đi cầu xin Vương gia, cho người cũng giống Vương Quân Sơn, bị gạch tên khỏi gia phả? Nhị gia yên tâm, bản Vương phi chắc chắn dốc hết sức! Dứt lời, Mộ Dung Thu bỗng thay đổi thái độ, đôi mắt rét lạnh nhìn Vũ Văn Khải. Nếu hắn đã không nể tình, nàng cần gì chừa mặt mũi cho hắn!

Vũ Văn Khải nghe xong, máu trên mặt như rút hết, nhìn về phía Mộ Dung Thụ cắn răng nói: “Người đừng quên người là ai! Cùng lắm người cũng chỉ là một nữ nhân hậu viện, dám nói chuyện với ta như thế.”

“Có phải Nhị gia đã quên mất thân phận của mình? Nơi đây là phủ Nam Dương Vương, nhưng vài năm trước Nhị gia đã ở Bình Thành tự lập phủ khác. Từ đó trở đi, Nhị gia đã không còn thuộc về phủ Nam Dương Vương. Bản Vương phi là chủ mẫu, đương nhiên có quyền xử lý mọi chuyện. Trong mắt bản Vương phi, Nhị gia cùng lắm cũng chỉ là khách. Đáng tiếc, khách như Nhị gia rất không biết thân phận, đưa một tên cận vệ vào Vương phủ, ý đồ bôi xấu thanh danh Vương phủ!” Mộ Dung Thụ quát lên. Những câu nói như lưỡi dao đâm vào người Vũ Văn Khải.

Sắc mặt Vũ Văn Khải trắng bệch, hấn tức giận vô cùng, chỉ vào Mộ Dung Thụ không nói nên lời!

Mấy bà tử đứng đầy sân vì Mộ Dung Thụ mà không dám liếc nhìn Vũ Văn Khải. Kỳ thật trong mấy tháng nay, bọn họ cũng là lần đầu tiên thấy Vương phi tức giận như thế. Nhưng Nhị gia này vừa trở về mấy ngày đã gây chuyện, quả thật làm cho người ta tức giận vô cùng.

“Vương phi không nên tức giận.” Thu Cúc đi tới, nhẹ giọng nói với Mộ Dung Thụ.

“Được, người khá lắm.” Vũ Văn Khải từ lúc sinh ra đến giờ chưa từng chịu đựng loại coi thường này, vẻ mặt càng giận dữ, nghiêng răng nghiêng lợi nói với Mộ Dung Thụ.

Mà đúng lúc này Thẩm Trắc phi, Tần di nương, còn có ba vị phu nhân đang đi đến.

Lời nói vừa rồi của Mộ Dung Thụ và Vũ Văn Khải, bọn họ cũng nghe được không ít. Sắc mặt Tần di nương trầm xuống cực thấp. Lời nói mới rồi của Mộ Dung Thụ đúng là khinh người quá đáng. Phủ Nam Dương Vương này cũng không phải là của Mộ Dung Thụ!

Còn Thẩm Trắc phi lại cau mày nhìn Mộ Dung Thụ. Lúc này nàng ta tuyệt đối sẽ không vô duyên vô cớ phát lửa giận lớn như vậy. Nếu đã nổi giận thì nhất định là có chuẩn bị, bằng không những lời lúc này cũng chẳng cần mỗi câu đều sắc bén như dao.

“Vương phi, lời của người không đúng. Nhị gia chỉ là muốn giúp Vương phi. Vương Quân Sơn dù sao cũng là phụ thân của tiểu thiếu gia, không phải sao?” Tần di nương bước lên, che trước mặt Vũ Văn Khải, khuôn mặt tươi cười nói với Mộ Dung Thụ.

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 77: Chương 74

A! Phụ thân? Vương Quân Sơn trở thành phụ thân của Hiên nhi lúc nào thế?! Tần di nương, đây là phủ Nam Dương Vương, người có thể nói mà không cần nghĩ. Nhưng nếu lời này truyền ra ngoài Vương phủ, người có biết sẽ đưa tới bao nhiêu lời đàm tiếu?! Vương Quân Sơn hoang dã vô độ, trong nhà thiếp thất thành đàn, nhiều năm ăn chơi trong kỹ viện, lại còn sủng thiếp diệt thế, hàm oan cho Liễu Ngọc Nhi và Vương Hiên. Trước mặt mọi người, hấn tuyên bố Hiên nhi không phải con hấn, bây giờ lại tới Vương phủ làm gì? Hấn cho là phủ Nam Dương Vương ta để lừa thế sao? Nhưng mà hình như tình huống trước mắt đúng là như vậy. Một người bị gia tộc gạch tên khỏi gia phả lại có thể được Nhị gia mời đến Vương phủ! Vào Vương phủ rồi còn dám đến Mai viên của ta gây sự! Tần di nương, người giải thích một chút, cuối cùng là chuyện gì đang xảy ra! Người nói vì bản Vương phi suy nghĩ là thế nào!” Tần di nương vừa nói xong, Mộ Dung Thụ đã lạnh giọng quát.

Tần di nương nghe vậy thì biến sắc, cắn chặt môi, thân hình lung lay mấy cái, vì trên mặt trét một lớp phấn thật dày, cũng đánh son thật đậm nên dù có nghẹn lời cũng không cách nào nhìn ra sắc mặt tái nhợt. Hai hàng mi dài rung động, bà ta tức giận vô cùng nhưng không nói nổi một câu nào. Thật ra hiện tại Tần di nương đang âm thầm buồn bực không thôi. Bà ta hiểu rằng nhất định là do Vương Quân Sơn hai lần tới gây chuyện ở Mai viên đã làm cho Mộ Dung Thụ nổi giận đến mức này, cho nên mới nói ra những lời không nể nang gì như thế.

Sau đó Tần di nương lại rầu rĩ vô cùng, cảm thấy Mộ Dung Thụ căn bản không thèm chừa lại chút tình nghĩa nào. Trước mặt nhiều hạ nhân như vậy làm bà ta mất hết mặt mũi.

Vũ Văn Khải tức giận quát lên: “Người miệng lưỡi xảo trá! Làm càn!”

Thẩm Trắc phi và ba vị phu nhân thấy tình hình trước mắt thì hiểu rõ không thích hợp đứng ra giảng hoà, chỉ có thể ở một bên nhìn.

“Vương phi đừng khinh người quá đáng. Bất kể ra sao, chuyện này cũng là ý tốt của chúng ta. Ai mà ngờ sẽ ầm ĩ đến tình trạng như bây giờ. Vì sao Vương phi lại tức giận tới mức này, lại còn nói những lời khó nghe như thế!” Tần di nương nhàu mày, tức giận nói. Thật ra qua nhiều năm như vậy, từ khi đến Bình Thành tự lập phủ khác, bà ta là đối tượng để người trong phủ nịnh bợ, có khi nào phải chịu khổ kiểu này! Cho nên mới giận tới mức không kịp thở.

Mộ Dung Thụ giận quá hóa cười: “Khinh người quá đáng? Những lời này của Nhị di nương và Nhị gia là để nói về bản thân mình? Đã biết rõ Vương Quân Sơn là người ở đâu còn dám đưa hấn đến làm bản thanh danh của phủ Nam Dương Vương, khiến Vương gia bị người trong kinh thành chê cười! Hiện tại, bản Vương phi không thể không hoài nghi Tần di nương và Nhị gia ở Bình Thành lập phủ khác rồi lại quay về phủ Nam Dương Vương là có

mục đích gì!”

“Ngươi!” Vũ Văn Khải và Tần di nương cùng chỉ tay vào Mộ Dung Thu.

Mộ Dung Thu lạnh lùng liếc nhìn bọn họ, cười lạnh nói: “Nhị gia và Tần di nương không cần sốt ruột. Dù sao các ngươi là khách, cũng không ở lại phủ Nam Dương Vương bao lâu. Qua mấy ngày nữa lúc các ngươi rời đi, bản Vương phi chắc chắn tặng một phần lễ thật lớn. Thế nhưng, trước mắt hai người làm việc quá mức mất thân phận, khó tránh làm cho người ta tức giận.”

Dứt lời, nàng cầm lấy sổ sách từ trong tay Thu Cúc đang đứng phía sau, ánh mắt tàn nhẫn, sắc bén như dã thú nhìn Tần di nương.

Mộ Dung Thu quăng sổ sách nhẹ bỗng tới trước mặt Tần di nương và Vũ Văn Khải, ánh mắt lạnh như băng lướt qua hai người, sau đó từng chút, từng chút lướt qua Thẩm Trắc phi, Đại phu nhân, Nhị phu nhân, Tứ phu nhân.

Nụ cười quyến rũ, mang theo chút quyết đoán, giọng nói êm dịu như tuyết đầu mùa: “Đây là sổ ngân lượng được ghi lại sau mấy ngày gần gũi mà Tần di nương trở lại Vương phủ đã dùng! Đều là của Tần di nương. Có điều bản Vương phi không hiểu, Tần di nương cùng lắm chỉ là một người khách, sao lại dùng bạc của Vương phủ? Có phải là mượn không? Nếu là mượn thì ba ngàn lượng này thật đúng là quá nhiều. Bản Vương phi làm chủ mẫu Vương phủ có trách nhiệm yêu cầu Tần di nương, trước buổi sáng ngày ngươi và Nhị gia rời khỏi Vương phủ phải trả lại ba ngàn lượng! Về phần các khoản tiêu dùng khác lúc ở Vương phủ ta sẽ không tính toán. Dù sao từ trước tới nay bản Vương phi cũng là người hiếu khách.” Dừng một lát, nàng lại nói tiếp: “Thế nhưng, khách cũng phải có cách xử sự của khách! Nhị gia và Tần di nương đã quên mất thân phận của mình. Trong vòng mấy ngày gần gũi đã đưa tới vô số những việc phiền phức lớn nhỏ. Bất kể thế nào Vương phủ cũng không thể chứa nổi các ngươi.” Mộ Dung Thu thu hồi ánh mắt, quay đầu nhìn Thu Cúc dặn dò: “Bảo mấy người làm trong Đông viên nhanh chóng thu dọn hành lý cho Nhị gia và Tần di nương, không thể chậm trễ hành trình ngày mai của hai người.”

Thu Cúc lập tức đáp: “Nô tì tuân mệnh.”

Mấy câu ngắn gọn vừa nói xong, Mộ Dung Thu không nể mặt chút nào làm cho Tần di nương và Vũ Văn Khải choáng váng. Thật không ngờ một nữ nhân yếu ớt lại có thể mạnh mẽ quyết đoán như thế!

“Vương phi, người không có cái quyền này!” Tần di nương cau mày lạnh giọng nói. Bọn họ bởi vì không sống nổi ở Bình Thành nữa mới có thể đưa cả nhà quay lại Vương phủ, nếu bây giờ rời đi, sau này phải sống thế nào đây? Nhìn đáng vẻ Mộ Dung Thu không muốn nói nhiều, Tần di nương bỗng nhiên nghĩ mà sợ không thôi. Sớm biết như thế đã không lội vũng nước đục này.

Vũ Văn Khải suy nghĩ có phải hần đã làm sai? Đây vốn là chuyện của Mộ Dung Thu, lẽ ra hần không nên nhúng tay. Huống hồ còn đưa Vương Quân Sơn vào Vương phủ để người này làm loạn bên ngoài Mai viên.

“Nếu Bản Vương phi không có cái quyền này, vậy ngươi có? Tần di nương, nếu bản Vương phi không nhớ lầm, ngươi xuất thân là kỹ nữ, ban đầu là nha hoàn thông phòng, sau đó sinh ra Nhị gia mới được nâng thành di nương. Nói khó nghe một chút là ở trước mặt bản Vương phi, ngươi cùng lắm cũng chỉ là một nô tì!” Nếu đã muốn, Mộ Dung Thu cũng không ngại nói khó nghe hơn một chút.

Có lẽ gần đây quá nhiều chuyện xảy ra khiến nàng phải để ý. Làm gì cũng phải cẩn thận khiến những người này tưởng nàng không khơi nổi sóng to gió lớn! Một khi đã như vậy, hôm nay nàng phải mượn chuyện này làm sóng to gió lớn ngay trước mặt bọn họ. Tần di nương vừa quay về phủ đã thân cận với Thẩm Trắc phi. Thân cận thì kẻ họ, chỉ cần không đến trêu chọc nàng là được. Nhưng bà ta lại cố tình cùng Vũ Văn Khải đưa Vương Quân Sơn tới kiếm chuyện với nàng!

Loại hành vi này không thể tha thứ! Cũng không thể chủ quan mà bỏ qua! Cần gì phải giữ thể diện cho bọn họ, một đám người không biết cái gì gọi là xấu hổ!

Thu Cúc và Thanh Bình hai mặt nhìn nhau. Đây là lần đầu tiên kể từ khi hai người đi theo Vương phi tới nay mới thấy người tức giận đến vậy! Nhưng mà Tần di nương và Nhị gia đứng là quá quái. Dù sao Vương Quân Sơn kia cũng không phải là người có thanh danh tốt, vào Vương phủ rồi còn dám tới quấy rầy Vương phi nghỉ ngơi!

Mà bây giờ Vương phi không chỉ một mình...

“Xin Vương phi bớt giận, người bây giờ đang có thai.” Hồng Lăng đã gọi mấy người hộ vệ tới, sau đó đi về phía Mộ Dung Thu, nghe thấy nàng giận dữ quát lên thì sắc mặt khẽ biến, vội vã khuyên giải.

Nghe vậy, Mộ Dung Thu nhường mày, có lẽ trong khoảng thời gian này ở Vương phủ, việc mang thai giả không phải chỉ mang tới cho nàng phiền phức mà chỉ cần lợi dụng đúng lúc đúng nơi cũng có nhiều lợi ích.

Đôi mày liễu của Thẩm Trắc phi nhíu chặt, hai tay bấu chặt, chăm chú nhìn Mộ Dung Thu, muốn nhìn thấu nàng ta. Trước kia không có việc gì nàng cũng dám kiếm chuyện vì nàng biết Mộ Dung Thu sẽ không làm gì mình, dù sao sau lưng nàng còn có Thẩm Quý phi và phụ thân. Nhưng hôm nay hình như Mộ Dung Thu đã không thêm quan tâm! Tầm mắt Thẩm Trắc phi dừng trên cái bụng bằng phẳng của Mộ Dung Thu, chẳng lẽ là vì đứa bé?

Đại phu nhân cúi đầu, không dám ngẩng lên nhìn Mộ Dung Thu. Dù sao lúc đến nàng cũng mang tâm lý xem kịch. Nói gì đi nữa thì Tần di nương cũng là trưởng bối, còn Nhị gia là một nam nhân, là thứ đệ của Vương gia, Mộ Dung Thu tuyệt đối sẽ không đụng tới hai người này! Kết quả thật ngoài ý muốn, Mộ Dung Thu vốn không thêm để bọn họ trong mắt. Không, phải nói rằng trong mắt Mộ Dung Thu, thân phận hai người này đều không bằng nàng, nhất là Tần di nương.

Nhị phu nhân và Tứ phu nhân hai mặt nhìn nhau, giờ mới phát hiện ngày hôm nay vương phi đã thật sự nổi giận! Chuyện này của Tần di nương và Nhị gia, giống như đã không có đường quay lại.

“Ngươi...”Tay Tần di nương run run chỉ vào Mộ Dung Thư.

Vũ Văn Khải dù sao cũng là nam nhân, bị Mộ Dung Thư kích như thế, xuất phát từ việc muốn giữ gìn mặt mũi, không tự chủ được hét lên: “Ngươi tưởng gia thật sự muốn ở lại Vương phủ không đi sao? Ngày mai gia sẽ đi, sau này tuyệt đối không bước vào Vương phủ nữa bước.”

“Tốt lắm, Hồng Lăng, lát nữa phải đi báo cho Vương gia, ngày mai sau khi gia lâm triều trở về phủ, bản Vương phi và Vương gia sẽ cùng tiễn Nhị gia và Tần di nương.” Mộ Dung Thư cười lạnh nói, đứng là không chừa một chút khả năng quay lại nào cho người khác.

Thân hình Tần di nương lao đảo đứng không vững, nhưng lại nghiêng sang người Thẩm Trắc phi sát bên cạnh. Lúc đụng tới Thẩm Trắc phi, hai mắt Tần di nương lập tức sáng lên, đưa mắt cho Thẩm Trắc phi, ý bảo nàng ta nói giúp bọn họ một tiếng.

Dù sao Tần di nương và Vũ Văn Khải làm như vậy cũng bởi Thẩm Trắc phi ở một bên kích. Vì không muốn sau này bị phiền phức liền cười nhẹ, nhìn Mộ Dung Thư nói: “Tỷ tỷ không nên tức giận như thế. Nhị gia và Tần di nương dù sao cũng có quan hệ thân thích với chúng ta. Tuy việc đưa Vương Quân Sơn vào trong phủ là không đúng, nhưng Nhị gia và Tần di nương vừa trở về từ Bình Thành, không biết những chuyện đã qua, cũng không biết Vương Quân Sơn là hạng người gì cho nên mới phạm phải sai lầm này. Từ trước tới nay Vương phi nhân từ đại lượng, đừng làm mất hòa khí trong phủ. Nếu chuyện hôm nay truyền ra, người ngoài sẽ cho rằng phủ Nam Dương Vương không quan tâm đến thân thích. Những lời này sẽ gây ảnh hưởng không tốt đến Vương gia.”

Nghe vậy, con ngươi sắc bén của Mộ Dung Thư khẽ nhếch, nhìn chằm chằm Thẩm Trắc phi, cười lạnh nói: “Nói như vậy là bản Vương phi ta không thấu tình đạt lý? Nói vậy, Nhị gia và Tần di nương đưa Vương Quân Sơn vào Vương phủ là đúng? Nói vậy, phủ Nam Dương Vương chúng ta chẳng phân biệt được chủ - khách? Thậm chí có thể nói, thân phận bản Vương phi là chủ mẫu nhưng lại không bằng một nô tì? Xem ra, bản Vương phi chắc phải tìm Vương gia hỏi cho rõ một chút.”

Thẩm Trắc phi ghen lời, cắn chặt răng nhìn đi chỗ khác, không thèm nhắc lại.

Lúc này, vài người vốn không có ý tốt đang đứng đây đều hiểu, Mộ Dung Thư biết rõ hiện tại đang xảy ra chuyện gì, thái độ này là nàng ta không có ý định bỏ qua!

Cuối cùng, người hối hận nhất là Tần di nương. Bà ta cắn môi, trong miệng đủ vị chua chát, đây gọi là gì? Ăn trộm gà không thành còn mất nắm gạo! Ai có thể ngờ Mộ Dung Thư là người quyết không chịu thiệt thòi, lại còn có thể đánh trả!

Vừa rồi Vũ Văn Khải vừa thốt ra lời đã hối hận. Hiện giờ hán và Tần di nương là phạm ăn nhờ ở đậu, nếu như rời khỏi Vương phủ, bọn họ đúng là không có chỗ để đi.

Chuyện này thật sự đã làm sai!

Nhưng hối hận có tác dụng gì, hiện tại đã không còn đường lui! Huống hồ xem dáng vẻ này của Mộ Dung Thư là tuyệt đối không có ý định thu hồi lời đã nói.

“Bản Vương phi không làm phiền Nhị gia và Tần di nương nữa. Dù sao từ giờ đến sáng mai thời gian cũng không còn nhiều, hai vị nên nhanh quay lại Đông viên thu dọn hành lý đi, nếu không sẽ lỡ thời gian xuất phát. Đúng lúc bản Vương phi có chuyện cần xử lý một chút, thứ cho bản Vương phi không thể giúp nhị vị thu xếp. Thẩm Trắc phi, nếu ngươi không bận thì nên tới Đông viên giúp Tần di nương và Nhị gia.” Mộ Dung Thư nhìn mấy người đứng đối diện, cười nói.

Dứt lời, Mộ Dung Thư không nhìn tới vẻ mặt choáng váng của bọn họ đã lướt qua, hướng tới trước cửa Vương phủ mà đi.

Ngay lúc Mộ Dung Thư đi qua, Đại phu nhân sau lưng nàng vội kêu lên: “Vương phi, không thể làm như thế. Dù sao Nhị gia cũng là thứ đệ của Vương gia, việc này cần sự đồng ý của Vương gia mới được.”

Nhị phu nhân và Tứ phu nhân cùng trừng đôi mắt có chút kinh ngạc nhìn về phía Đại phu nhân, thấy sắc mặt nàng trắng bệch, có vẻ hoảng hốt, có chút không hiểu. Sao bỗng nhiên nàng ta lại ra mặt nói chuyện vì Tần di nương và Nhị gia?

Ngay cả Thẩm Trắc phi cũng thấy khó hiểu với Đại phu nhân. Đồng thời mang vẻ mặt phức tạp nhìn Vũ Văn Khải như dò xét.

Mà Vũ Văn Khải cũng rất kinh ngạc nhìn về phía Đại phu nhân, đáy mắt lại có vẻ tươi cười. Riêng Nhị di nương lại mang vẻ mặt tràn đầy cảm kích.

Không khí nhất thời có chút xấu hổ.

Mộ Dung Thư chậm chậm xoay người lại đối diện với Đại phu nhân, khóe miệng hơi cong lên thành một nụ cười tươi đến chói mắt: “Vừa rồi bản Vương phi quên nói sao? Trước bữa cơm trưa Vương gia đã nói với bản Vương phi, chuyện của Vương Quân Sơn tùy ý bản Vương phi xử lý. Chuyện Vương Quân Sơn cũng có liên quan đến Tần di nương và Nhị gia. Nếu ai có thắc mắc hay bất mãn với cách làm của ta thì cứ tới hỏi Vương gia.”

Nói xong, Mộ Dung Thư xoay người bước đi, để lại mọi người hai mặt nhìn nhau. Trong mắt Tần di nương rất nhanh đã rung rung lệ, Vũ Văn Khải thì thất hồn lạc phách.

Đi sau Mộ Dung Thu, Thanh Bình cười nhẹ, Nhị gia xứng đáng bị báo ứng! Tội nay tắm rửa phải kĩ một chút, nếu không thật là khó chịu.

Trước cửa Vương phủ

Mấy gã hộ vệ còn đang đánh Vương Quân Sơn. Tên này được cời trói rồi miệng vẫn không sạch sẽ mắng mỏ, nhục mạ Mộ Dung Thu. Bao nhiêu lời nói thô tục, ngay cả tổ tông mười tám đời người ta cũng đều mang ra chửi rửa, làm những hộ vệ kia nghe được ai nấy mặt mũi tràn đầy phẫn hận.

Nói gì đi nữa Mộ Dung Thu cũng là chủ mẫu của phủ Nam Dương Vương lại bị người ta nhục mạ như thế, đương nhiên những hộ vệ này mang theo tình cảm cá nhân mà xuống tay vô cùng ác độc. Trận đánh này có khoảng một canh giờ, Vương Quân Sơn đã bị hành hạ tới đứng không nổi, không ngừng kêu la. Làm sao còn nghe được những lời mắng chửi trong miệng hắn nữa!

Mọi người vây chung quanh đều chỉ trỏ Vương Quân Sơn, phần đông đã nghe qua chuyện của hắn, cho nên thái độ đối với Vương Quân Sơn rất khinh thường. Huống hồ đến bây giờ Vương Quân Sơn còn không chịu hiểu ra. Một kẻ khổ nạn quá đáng như thế dù hiện tại bị đánh đến nôn ra máu, thậm chí chết thì cũng không có ai đồng tình, thương cảm.

Mộ Dung Thu đứng ngay cổng, trên cao nhìn xuống Vương Quân Sơn, giọng nói lạnh như băng dội thẳng vào tai hắn: “Vương Quân Sơn, ngươi có biết tội của ngươi?”

Bọn hộ vệ ngừng đánh. Vương Quân Sơn vừa được rảnh, không kịp kêu đau đã nghe tiếng Mộ Dung Thu. Hắn quỳ rạp trên đất từ xa nhìn lại, thấy Mộ Dung Thu mang vẻ khuyênh thành khuyênh quốc nhưng lại lạnh lùng xa cách, lập tức lau khô vết máu bên miệng, liên tục lắc đầu: “Bản công tử không biết mình đã phạm tội gì.”

“Được, Hồng Lăng, ngươi hãy nói cho Vương công tử biết hắn đã phạm tội gì.” Mộ Dung Thu cười lạnh, nghiêng đầu nói với Hồng Lăng.

Hồng Lăng được lệnh thì bước lên phía trước vài bước, nhìn Vương Quân Sơn bằng vẻ chán ghét không thêm che giấu, giọng nói lạnh lùng: “Vương công tử làm loạn trước cửa Vương phủ, đây là tội thứ nhất. Trước mặt người khác, Vương công tử nhục mạ Nam Dương Vương phi, còn xúc phạm cả tổ tông Vương phi, đây là tội thứ hai. Vương công tử và tiểu thiếu gia đã sớm không có bất cứ quan hệ gì, hiện tại lại không biết liêm sỉ đến Nam Dương Vương phủ tự xưng là phụ thân của tiểu thiếu gia, định lừa gạt vương phi, đây là tội thứ ba. Ba tội đều rành rành trước mắt, Vương công tử có muốn không thừa nhận cũng không được. Dù sao ở đây cũng có rất nhiều người có thể làm chứng cho Vương phi!”

Hồng Lăng vừa dứt lời đã nghe đám đông bốn phía đồng thời hô to: “Đúng vậy! Vương công tử phạm vào ba tội, kẻ cặn bã đến mức này nên đưa tới Ứng Thiên phủ để tránh gây hại cho người khác.”

Vương Quân Sơn nghe dân chúng ở đây thét to thì rất kinh hoàng. Bởi trong khoảng thời gian này ăn uống không đầy đủ làm cho sắc mặt hắn trở nên vàng vọt càng thêm dữ tợn, nhìn Mộ Dung Thu nắc nọ: “Hiển nhiên vốn là con của bản công tử. Ngươi, nữ nhân không biết xấu hổ đã giữ con ta không muốn trả lại, còn dám giả mạo xảo trá! Thật đáng giận!”

“Xem ra Vương công tử vẫn chưa chịu hiểu. Hồng Lăng, không cần nhiều lời. Từ trước tới nay Vương công tử vốn chẳng biết phân biệt trắng đen. Trước tiên cùng đám sủng thiếp vu oan cho Liễu Ngọc Nhi thông dâm cùng hạ nhân, sau đó đuổi hai mẫu tử nàng ấy ra khỏi Vương phủ. Hành vi sủng thiếp diệt thê đó không thể dung tha. Bây giờ lâm vào đường cùng lại nghĩ tới Liễu Ngọc Nhi, người bị hành hạ chết và đưa con hắn không thừa nhận trước mặt bao nhiêu người. Đó chính là hành vi của kẻ tiểu nhân! Hiện thời không chiếm được ích lợi nào thì lớn tiếng chửi bậy khắp nơi. Bản Vương phi dù có lòng dạ Bồ Tát cũng không thể bỏ qua. Người đâu, đưa hắn tới Ứng Thiên phủ.” Mộ Dung Thu lạnh giọng ra lệnh.

Nàng vừa dứt tiếng, mọi người vây xem đã kêu to: “Tốt quá, hành vi cặn bã như thế nên loạn côn đánh chết! Vương phi quyết định đúng lắm, đưa hắn tới Ứng Thiên phủ đi.”

“Tốt quá! Tốt quá! Đưa hắn vào Ứng thiên phủ, hi vọng các vị quan trọng Ứng Thiên phủ tuyệt đối không thể xem nhẹ mà bỏ qua cho hắn!”

Mọi người liên tục tán thưởng, Vương Quân Sơn bị nhục mạ đến sắc mặt trắng bệch, trong cơn giận dữ lại phun một ngụm máu tươi. Nhìn mấy gã thị vệ tràn đầy sát khí đi về phía mình, hắn sợ đến mức không khống chế được, dưới thân có dấu vết một mảng ẩm ướt. Mọi người vừa thấy lập tức cười nhạo không thôi.

Vương Quân Sơn không chịu nổi sự nhục nhã này, đột nhiên ngã xuống đất ngất đi.

Mộ Dung Thu cũng lười nhìn liền xoay người hồi phủ. Sau lưng vẫn truyền tới tiếng khen ngợi của mọi người. Người ở triều đại này xem trọng nhất chính là phép tắc. Vì vậy hành vi sủng thiếp diệt thê là không được chấp nhận nhất!

Khi quay về đến Mai viên, mấy người Vũ Văn Khải, Tần di nương, Thẩm Trắc phi vẫn còn ở bên trong.

Nhìn thấy bọn họ, Mộ Dung Thu nhú mày, trên khóe miệng thoáng có ý cười. Nàng thân nhiên đi qua.

Tần di nương lập tức chào đón, cười nịnh nọt: “Vương phi, là do nô tì cùng Nhị gia làm sai, đã suy nghĩ không chu toàn mới có thể phạm vào lỗi như thế. Vừa rồi nô tì lỡ lời chọc giận Vương phi, xin Vương phi đừng nên để bụng. Dù sao chúng ta đều là người trong phủ Nam Dương Vương không phải sao?”

Mộ Dung Thu không nói, mắt lạnh nhìn Tần di nương diễn trò. Nàng đương nhiên có thể cảm nhận được khi nói những lời này, Tần di nương nghĩ một đằng nói một nẻo.

Bên này Vũ Văn Khải cũng tiếp lời: “Là lỗi của Nhị đệ, đại tẩu chó nên tức giận. Nhị đệ thật sự không biết Vương Quân Sơn là người như vậy.”

“Tỷ tỷ, nếu Nhị gia và Tần di nương đã biết sai rồi, tỷ tỷ cũng đừng để bụng. Dù sao người một nhà hòa thuận vẫn tốt hơn, tất nhiên đôi khi cũng khó tránh khỏi sẽ có mâu thuẫn hay va chạm. Tỷ tỷ không nên trách Nhị gia và Tần di nương nữa. Nếu cứ tiếp tục như thế sẽ làm Vương gia khó xử.” Thẩm Trắc phi bước lên nắm tay Mộ Dung Thu, cười khuyên.

Mộ Dung Thu không dấu vết rút tay lại, ánh mắt lạnh như băng lướt qua Vũ Văn Khải và Tần di nương, cười nói: “Sao lại còn ở đây? Nếu chân chừ, ngày mai sẽ không kịp thu dọn đâu. Yên tâm đi, vừa rồi bản Vương phi đã kêu Lâm quản gia chuẩn bị xe ngựa cho Nhị gia và Tần di nương rồi.”

Dứt lời, liền từ mấy người bên người đi qua, đi vào Mai viên. Sau đó dặn dò Thu Cúc, cũng không quay đầu lại.

“Thu Cúc, cho bà tử canh chừng. Bản Vương phi hơi mệt, muốn nghỉ ngơi thoải mái, hai ngày này sẽ không tiếp khách”

“Vâng.” Thu Cúc đáp rồi quay sang bảo đám bà tử còn đang choáng váng trông coi cẩn thận.

Tần di nương và Vũ Văn Khải ngơ ngác đứng trước cửa, sắc mặt cả hai liên tục thay đổi.

Sắc mặt Thẩm Trắc phi cũng vô cùng khó coi. Bọn họ đã hạ mình như thế mà Mộ Dung Thu vẫn không có ý định bỏ qua, chẳng lẽ muốn đối đầu với nàng? Hoặc là Mộ Dung Thu đã đoán được nàng có liên quan đến việc này cho nên mới nhất quyết không buông tha?

Đối với Thẩm Trắc phi mà nói, bất kể là phương diện nào thì đây cũng giống như cho nàng một cái tát vào mặt!

Đang lúc mọi người ở đây không biết làm thế nào thì không chú ý tới biểu tình của người khác, hai mắt Đại phu nhân lại loé lên hận ý, cắn răng nhìn bóng lưng Mộ Dung Thu đã đi xa.

Tần di nương thất hồn lạc phách, không có chủ ý: “Bây giờ phải làm sao?”

Sớm biết như thế, bà đã thành thành thật thật ở Đông viên, không nên tới trêu chọc Mộ Dung Thu. Bây giờ thì hay rồi, căn bản bà không chịu nổi hậu quả này.

Mất mũi Vũ Văn Khải càng choáng váng. Vốn hắn cũng không phải là người thông minh, mỗi ngày từ sáng đến tối thích nhất là tìm nữ nhân để chơi đùa. Vì vậy khi có chuyện ập lên đầu, hắn không thể nghĩ ra chủ ý gì.

Mọi người hai mặt nhìn nhau. Lúc này Đại phu nhân đề nghị: “Đi tìm Vương gia.”

Nhị phu nhân, Tứ phu nhân cùng cúi đầu.

Tần di nương và Vũ Văn Khải nghe vậy, hai mắt sáng lên, lập tức gật đầu: “Được, ta sẽ đi ngay bây giờ. Ta tin Vương gia chắc chắn có thể ra mặt giúp chúng ta.”

Thẩm Trắc phi cũng rất đồng ý.

“Được.”

Lập tức mọi người cùng đi tới thư phòng ở tiền viện.

Nhị phu nhân và Tứ phu nhân đứng tại chỗ nhìn bóng lưng bọn họ đã xa, sau khi đưa mắt nhìn lẫn nhau thì xoay người đi tới Mai viên, nói mấy câu với bọn nha đầu canh gác trước cửa rồi rời đi.

Mộ Dung Thu đang ở trong phòng đọc sách, nghe nha hoàn báo lại, nhin không được cười nói: “Vậy thì chờ xem kịch vui đi.”

“Nếu Vương gia đứng về phía Nhị gia và Tần di nương thì làm sao đây?” Hồng Lăng lo lắng hỏi.

Mộ Dung Thu lắc đầu: “Khi Tần di nương và Nhị gia trở về Vương gia không làm tiệc tẩy trần, thậm chí đến bây giờ cũng không gặp hai người đó. Có thể thấy, chuyện bọn họ quay về Vương gia cũng không thích. Hiện tại có sẵn cái cớ để bọn họ rời đi, Vương gia sẽ có ý kiến gì chứ.”

“Đúng vậy. Trước nay Vương gia chưa từng đi thăm Nhị gia và Tần di nương. Nhưng Tần di nương đúng là rất quá đáng. Vừa trở về phủ đã sinh sự, mới mấy ngày mà lấy hết ba ngàn lượng bạc của Vương phủ. May mà Vương phi nhìn ra manh mối trong sổ sách, nếu không Tần di nương này còn không biết trời cao đất dày là gì.” Một bên Thanh Bình thán phục nói.

Thấy thế, Mộ Dung Thu lắc đầu cười khê: “Các người ra ngoài đi, nếu có người đến thì nói bản Vương phi đã ngủ, không tiếp khách.”

“Vâng ạ.”

Đợi ba người lui ra, Mộ Dung Thu bèn cầm lấy sách thuốc, cẩn thận đọc.

Một lúc lâu sau, Mộ Dung Thu cảm thấy mắt hơi khó chịu thì gấp sách lại. Sau đó lấy sổ sách trong ngăn kéo ra. Mấy tháng này việc buôn bán của mười cửa tiệm ngày càng phát đạt, mỗi tháng đều lời khoảng một vạn lượng. Mà cửa hàng tơ lụa do tuần phủ đại nhân nhờ nàng trông coi thay cũng làm ăn rất

tốt. Tổng cộng hàng tháng thu vào gần hai vạn hai. Hơn nữa tiền tiêu vật hàng tháng của nàng là mấy trăm lượng, không tới mấy tháng đã có thể gom được khá khá.

Có điều chuyện mua son trang ở Bình Thành, rồi mướn người làm, xây nhà cửa, khai khẩn, cũng cần đến một khoản lớn. Nàng phải tính toán, lên kế hoạch chu đáo.

Đồng thời, dùng cách nào mới có thể không để lại sơ sót? Không làm liên lụy bất kì ai? Ví dụ như bốn nha đầu trung thành bên cạnh? Còn có Lý thị trong phủ Tướng quân?

Đó là một vấn đề khó khăn, nàng cần phải suy nghĩ cẩn thận. Khôn khéo như Hoàng thượng, sâu không lường được như Vũ Văn Mặc, tay cầm quyền cao như Mộ Dung Thu, người người đều không phải là kẻ dễ bị lừa.

Nàng lại không có nhiều thời gian...

Mộ Dung Thu nhíu chặt lông mày. Trong Vương phủ luôn phát sinh mấy nhiều chuyện. Thẩm Trắc phi rõ ràng là một nữ nhân trí tuệ hơn người, nhưng cứ thế rảnh rỗi lại đi kiểm chuyện không ngừng. Vài vị phu nhân cũng đều có tâm tư.

Về phần Tần di nương và Vũ Văn Khải không đáng nhắc tới, nhưng nếu không để mắt đến thì hai người này cũng rất ưa gây chuyện.

Sau nửa khắc suy nghĩ, Mộ Dung Thu xoa nhẹ hai bên huyệt thái dương.

Tiếp đó chợt nghe Hồng Lăng, người này giờ không thấy bóng dáng, gõ cửa. Mộ Dung Thu thả tay đang xoa huyệt Thái Dương xuống hỏi: “Chuyện gì?”

Hồng Lăng trả lời: “Tri Thu đến báo lại, nói là Vương gia đã đồng ý cho Nhị gia và Tần di nương ở lại, chờ Nhị gia tìm được nơi ở mới rồi sẽ dọn đi.”

Nghe vậy, trong đôi mắt của Mộ Dung Thu hiện lên một chút khác lạ. Vũ Văn Mặc đã đồng ý cho đám người Vũ Văn Khải tiếp tục ở lại!

Cũng khó trách, dù có thích cách cư xử của Vũ Văn Khải hay không thì đó cũng là người thân của Vũ Văn Mặc. Nàng có thể vô tình, nhưng hẳn thì không.

Không gì hơn điều đầu tiên này, những việc nàng làm này giờ đều uống công. Cũng có thể nói, con giận nàng cố tình phát ra là vô ích. Nhưng nếu đứng trên lập trường của Vũ Văn Mặc mà nghĩ, kể từ lúc này, Vũ Văn Khải và Nhị di nương đã không thể nói gì nữa. Ngay cả hai người muốn rêu rao phủ Nam Dương Vương vô tình không chứa chấp bọn họ cũng không có cơ sở hay bằng chứng nào. Cứ như vậy, so với quyết định lúc trước của nàng cũng không khác là bao, chỉ là có vẻ Vũ Văn Mặc nhân từ hơn một chút.

Đang suy nghĩ như thế thì ngoài cửa Hồng Lăng lại nói tiếp: “Hiện tại Nhị gia và Tần di nương đều đang chờ ngoài phòng, nói là muốn xin lỗi Vương phi.”

“Bản Vương phi mệt mỏi không tiếp khách.” Mộ Dung Thu nhíu mày trả lời. Thông qua việc này, nàng tin là Tần di nương và Vũ Văn Khải đều sẽ dâng hoàng, ngay cả Thẩm Trắc phi muốn lợi dụng hai người gây sóng gió, hai người cũng không dám.

“Vâng ạ.”

Ngoài cửa Vũ Văn Khải và Tần di nương cũng có chút không yên, muốn đích thân gặp Mộ Dung Thu xin lỗi. Thật ra vừa rồi bọn họ đã suy nghĩ lại, trong chuyện này thật là bọn họ ăn no rồi việc. Đây rõ ràng chính là chuyện của bản thân Mộ Dung Thu, chẳng liên quan gì đến hai người. Việc tranh sủng của Thẩm Trắc phi và Mộ Dung càng không dính dáng gì đến bọn họ, lẽ ra phải sớm phân rõ khoảng cách. Tần di nương hối hận không thôi, bà ta thật không nên lợi dụng nước đục này.

Kết quả bây giờ Mộ Dung Thu không gặp bọn họ. Tuy Vũ Văn Mặc đã chịu cho bọn họ tiếp tục ở lại Vương phủ, nhưng mà với tư cách là khách. Nếu bọn họ đã lập phủ khác bên ngoài thì không thể ở lâu trong Vương phủ. Ý Vũ Văn Mặc là để bọn họ mau chóng lựa chọn một chỗ chuyển đi.

Việc này với việc Mộ Dung Thu bảo bọn họ ngày mai phải đi cũng không khác nhau là mấy! Chẳng qua Vũ Văn Mặc không muốn cho bọn họ có lí do nói tới nói lui mà thôi.

Hai người cũng biết chuyện gì xảy ra. Cũng tại lúc này đã hiểu được, ở trong lòng Vũ Văn Mặc, Mộ Dung Thu rất quan trọng. Bởi vậy bọn họ lại càng rầu rĩ. Bất kể nói gì, rời khỏi Vương phủ rồi từ nay trở đi chắc chắn không dễ chịu. Mà nếu có thể ở lại Vương phủ, nhất định bảo đảm không phải lo cơm áo.

Ngày kế, hai người tiếp tục đến Mai viên cầu kiến lại bị Mộ Dung Thu tìm lý do từ chối, đồng thời sai Hồng Lăng nhắc lại một câu: “Nếu Nhị gia và Tần di nương rảnh rỗi như thế, nên nhân dịp hai ngày này có thời gian, ra ngoài tìm thử xem có phủ đệ nào thích hợp hay không.”

Hai người nghe vậy, sắc mặt nặng như chì, ỉu xiu rồi đi.

Sau khi hai người đó đi rồi, người của phủ Tướng quân đến đây, đưa tới rất nhiều thuốc bổ, tơ lụa, trân châu, mã não, khoảng ba bốn rương, bằng một phần ba của hồi môn lúc trước, người đến tặng lễ nói năng rất lưu loát.

Mộ Dung Thu hiểu được, phụ thân mình bỏ ra vốn nặng như thế cũng chỉ vì “đưa con trong bụng” của nàng. Ông ta đã muốn đưa thì nàng sẽ nhận. Nếu đổi mấy thứ này thành ngân lượng cũng được chừng một vạn.

Nàng khách sáo hỏi người tới vài câu về sức khoẻ gần đây của Lý thị. Người tới gật gù đầu, vừa cười vừa trả lời là rất tốt.

Chờ xong việc cũng là lúc Vân Mai từ nhà trở lại.

“Vương phi, cha mẹ nô tì đồng ý. Đây là giấy bán thân của cha mẹ và muội muội nô tì. Cha nô tì nói chỉ còn chờ lệnh Vương phi, khi nào Vương phi bảo lên đường, cha mẹ nô tì sẽ mau chóng thu dọn đồ đạc rồi đi.” Vân Mai che giấu không được nụ cười trên mặt. Lần này về nhà, nàng nói với cha mẹ ý định của Vương phi, hai người đứng là vô cùng vui vẻ, lập tức đồng ý. Thậm chí ngay cả trên mặt muội muội cũng có ý cười ít thấy.

Đối với việc này Mộ Dung Thư chưa từng nghĩ nhiều, nhận giấy bán thân từ tay Vân Mai rồi mới cảm thấy trong lòng đau xót. Cũng không biết nàng có làm đúng không, nếu ngày sau bị phát hiện, thế thì nàng đã liên lụy cả nhà Vân Mai. Loại hành vi này quá mức ích kỷ. Nhưng nàng không thể không làm.

“Được, hai ngày này ta sẽ sắp xếp cho người xuất phủ. Người cùng người nhà đi Bình Thành. Ta đã xem qua Bình Thành, giá cả tương đối thấp. Một vạn năm ngàn lượng là đủ. Trước tiên các người ở Bình Thành thu xếp cho tốt, tạm thời mua một tiểu viện, gọi là Lộ phủ đi.” Mộ Dung Thư nhẹ nhàng căn dặn.

Lộ - là họ của nàng ở kiếp trước.

Vân Mai không có thắc mắc gì, lập tức gật đầu: “Vâng, tất cả đều nghe theo lời Vương phi.”

Mộ Dung Thư gật gù đầu, cho Vân Mai đi xuống nghỉ ngơi. Sau đó nàng cất kỹ giấy bán thân của một nhà Vân Mai. Lại thức đêm suy nghĩ rất nhiều chi tiết, xác nhận sau này không thể liên lụy nhà Vân Mai mới gọi bốn đại nha hoàn đến.

“Hôm nay bản Vương phi có chuyện tìm các người. Bản Vương phi cần Vân Mai ra ngoài làm việc, vì vậy tạm thời sẽ để nàng rời khỏi Vương phủ. Trong khoảng thời gian này, ba người các người chia nhau làm việc của Vân Mai. Nếu như có khó khăn thì cứ tìm thêm một đại nha hoàn đi.” Mộ Dung Thư nhìn bốn người Hồng Lăng nói.

Hồng Lăng lại bước lên một bước: “Ba người nô tì có thể chia sẻ việc của Vân Mai, xin Vương phi yên tâm.”

“Vâng, Hồng Lăng nói rất đúng. Vân Mai cũng không phải không trở lại, huống hồ ba người nô tì chia sẻ một chút cũng không khó khăn gì.” Thu Cúc cũng bước lên một bước cười nói.

Thanh Bình cũng vội gật đầu: “Đúng vậy. Vương phi, người không cần tìm thêm đại nha hoàn đâu.”

Bốn người các nàng sống chung rất thoải mái vui vẻ, nếu đột nhiên xuất hiện một người không quen, chỉ sợ sẽ xảy ra không ít va chạm. Huống hồ bây giờ Vương phi đang ở thời kì nấn cầm.

Vân Mai luôn luôn im lặng. Thật ra trong khoảng thời gian ở bên người Vương phi, nàng vẫn luôn rất vui vẻ. Tuy sau này có thể ở cùng người nhà, nhưng ân đức của Vương phi đối với gia đình nàng ngay cả dùng tính mạng của nàng mà đổi cũng không cách nào trả hết nợ. Nghe Mộ Dung Thư nhắc nhở ba người Hồng Lăng xong, đôi mắt Vân Mai đỏ lên, giọng nói nghẹn ngào: “Sau này các người phải chăm sóc Vương phi cho tốt đó. Lúc Vương phi tắm rửa thích nhất là nước ấm ấm, không quá nóng cũng không quá lạnh. Nhất định phải dùng tay thử qua độ ấm mới có thể cho Vương phi dùng.”

“Không phải chỉ đi ra ngoài ít ngày thôi sao? Sao nói giống như là sẽ không trở lại thế?” Hồng Lăng nhìn lệ trong mắt Vân Mai thì nhẹ dúi lên chóp mũi của nàng, cười nói.

“Đúng vậy. Nếu Vân Mai ngại lo lắng thì nhanh làm xong chuyện Vương phi giao đi rồi quay về.” Thu Cúc che miệng cười nói.

Thanh Bình bước lên ôm lấy Vân Mai, cũng không nhận được roi lệ: “Trong khoảng thời gian này không ai mức nước rửa mặt cho Thanh Bình.”

“Sau này không được ngủ nướng, phải dậy sớm tự mình múc nước!” Vân Mai giả vờ sầm mặt.

Thanh Bình bĩu môi thật đáng yêu.

Thấy vẻ mặt bốn người các nàng, Mộ Dung Thư phì cười: “Được rồi, cũng không phải Vân Mai đi ra ngoài ngay hôm nay. Cũng đừng làm cho mắt mũi đỏ lên thế kia, ai không biết còn tưởng ta đánh đập gì các người.”

“Sao Vương phi lại đánh mắng bọn nô tì. Từ trước tới nay Vương phi đối với chúng nô tì rất tốt.” Vân Mai nghe vậy, lập tức đĩnh chính, dáng vẻ này đúng là không chấp nhận được người khác nói Mộ Dung Thư nửa câu không phải.

Mộ Dung Thư nghe vậy, cảm động vạn phần, nhưng trong lòng lại có chút băn khoăn. Sau này nhất định sẽ trả giấy bán thân cho nhà Vân Mai, có hết sức giúp gia đình bọn họ có một cuộc sống sung túc.

Hai ngày sau, Vân Mai và người nhà mang theo ngân phiếu cùng nhau rời khỏi kinh thành để đến Bình Thành. Trước khi đi, mẹ Vân Mai xếp trứng gà, trứng vịt trong nhà đầy ngập bốn năm cái giỏ lớn đưa tới.

Mấy người Hồng Lăng nhìn thấy mớ trứng này đều vỗ trán, đau đầu vô cùng. Nhiều như vậy chỉ sợ mấy tháng cũng ăn không hết. Mộ Dung Thư bật cười, mẫu thân Vân Mai đứng là hết sức đáng yêu.

Mấy ngày nay, Hiên nhi luôn chăm chỉ luyện vẽ tranh. Dù nhìn bé còn nhỏ, nhưng là nghiêm túc đến chết người. Chỉ cần ăn cơm xong trở về phòng,

sau đó thần thần bí bí vẽ tranh, ngay cả nha hoàn thiếp thân hầu hạ một bên cũng không biết kết quả là vẽ về cái gì.

Đến một ngày, khi Hiền nhi đem một bức tranh được cuộn tròn để trước mặt Mộ Dung Thụ, nàng mới nhìn thấy nó.

“Mẫu thân, đây là Hiền nhi tặng người.” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Hiền nhi thần thần bí bí, một bên nói một bên ghé vào trên đùi Mộ Dung Thụ lấy lòng để Mộ Dung Thụ tự tay mở ra.

Nói thật, Mộ Dung Thụ đúng là hết sức tò mò, kết quả Hiền nhi bận rộn nhiều ngày như vậy là để vẽ cái gì?

Mở cuộn tranh ra, Mộ Dung Thụ chợt sững sờ.

Là một nữ tử!

Lập tức chuông báo động trong lòng Mộ Dung Thụ vang lên, ý nghĩ đầu tiên toát ra chính là Hiền nhi thích bé gái nào đó! Người cô đại đều trưởng thành sớm, mười ba tuổi đã có thể lấy vợ sinh con. Tuy Hiền nhi mới ba tuổi nhưng mấy ngày này bé luôn ra về thần bí, không khỏi làm lòng Mộ Dung Thụ lo lắng, đôi mắt chớp chớp.

Tuy trưởng thành sớm, nhưng nếu đứa nhóc ba tuổi đã có người mình thích chính là yêu sớm! Vấn đề yêu sớm nói lớn không lớn mà nhỏ cũng không nhỏ. Nếu như Liễu Ngọc Nhi dưới tuổi vàng biết được việc này, nàng làm sao ăn nói đây?

Nhìn Hiền nhi, nàng nhướn cao mày, giọng nói không khỏi trầm xuống nói: “Mấy ngày nay Hiền nhi vẫn vẽ bức tranh này sao?”

Hiền nhi gật đầu, dường như nhận thấy được trên mặt Mộ Dung Thụ không có ý cười, đến cả giọng nói cũng chính là lạnh như băng, lập tức tươi cười trên khuôn mặt nhỏ nhắn biến mất, dè dặt hỏi bằng giọng trẻ con ngọt ngào ngây thơ: “Mẫu thân không thích bức tranh này?”

“Hiền nhi vẽ gì mẫu thân đều rất thích.” Mộ Dung Thụ gật đầu khen ngợi. Lúc nàng ba tuổi đừng nói là bút lông, ngay cả bút vẽ cũng cảm không nổi, tất nhiên Hiền nhi rất giỏi. Có điều, động cơ này...

Hiền nhi nghe vậy, trên khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức cười như hoa nở. Hiền nhi vốn đã vô cùng đáng yêu lại còn cười tươi như thế càng làm người khác yêu thích.

Hiền nhi cười rộ lên, nói: “Hiền nhi mất cả buổi chiều mới vẽ xong.”

“Người trong bức vẽ là ai?”

Hiền nhi nghiêng đầu nhìn Mộ Dung Thụ, vẻ mặt buồn rầu, nhìn bức tranh lại nhìn nhìn Mộ Dung Thụ, rom róm nước mắt khóc: “Không giống mẫu thân sao?”

Nghe vậy, Mộ Dung Thụ trừng mắt nhìn, bật cười, âm thầm trách mình vừa rồi quá mức để ý thành ra nghĩ sai! Nàng ôm chặt Hiền nhi vào ngực: “Giống.”

Hiền nhi nghe vậy, lập tức từ trong lòng Mộ Dung Thụ nhảy xuống, cầm bức vẽ từ trong tay nàng rồi chạy ra ngoài. Mộ Dung Thụ tỏ vẻ không hiểu. Hiền nhi đứng trước cửa quay đầu nhìn nàng: “Hiền nhi mang cho phụ thân xem.”

Mộ Dung Thụ nhướn mày. Từ lúc nào thì Hiền nhi và Vũ Văn Mặc lại thân thiết như thế?

Dù sao Hiền nhi cũng còn nhỏ, luôn mong muốn được phụ thân yêu thương. Trước kia Vương Quân Sơn không thể cho bé, hiện thời Hiền nhi thích gần gũi với Vũ Văn Mặc, có lẽ bé muốn có được sự yêu thương của Vũ Văn Mặc.

Chi không biết đây có phải là chuyện tốt hay không...

Từ mấy ngày trước, lúc Tần di nương và Vũ Văn Khải biết mình đã sai rồi liền thành thật ở tại Đông viên, Tần di nương rất ít đi Trúc viên ôn chuyện cùng Thẩm trắc phi.

Thẩm trắc phi cũng an phận ở Trúc viên hiếm khi ra ngoài.

Riêng Nhị phu nhân và Tứ phu nhân lại rảnh rỗi đến Mai viên, mỗi lần tới đều phải tán gẫu với Mộ Dung Thụ một lát.

Về phần Đại phu nhân...

Nghe nói mấy ngày gần đây tâm tình không tệ, sắc mặt hồng nhuận, cũng không thường nhắc đến Vũ Văn Mặc. Điều này không khỏi làm cho Mộ Dung Thụ chú ý, dặn Tứ phu nhân nếu có gì khác thường thì bẩm báo.

Mà Vũ Văn Mặc mấy ngày rồi cũng không đến Mai viên. Ba ngày trước Hiền nhi mang cho hắn xem tranh bé vẽ, sau khi trở lại Mai viên, trong tay Hiền nhi đã có thêm một khối ngọc bội thượng đẳng.

Nhưng đêm nay, bỗng nhiên Vũ Văn Mặc lại đến.

Đối với việc hấn đột ngột tới đây, Mộ Dung Thư cảm thấy kỳ lạ. Bởi giờ này đã khuya, đồng thời hấn lại lặng lẽ đi vào mà không kinh động bất kì ai.

Hơn nữa thái độ của hấn lạnh như băng, đôi mắt đỏ ngầu. Ngay cả là đêm tối, trong phòng chỉ có ánh trăng nhàn nhạt chiếu vào, Mộ Dung Thư vẫn có thể thấy rõ ánh mắt hấn mang theo sát khí dày đặc, con ngươi phủ đầy tơ máu không ngừng phát ra lãnh ý.

Bước chân hấn nhẹ bằng, thân hình lung lay đi về phía Mộ Dung Thư đang ngồi trên giường. Chờ hấn đến gần, hai tròng mắt Mộ Dung Thư mở lớn. Quần áo trên người hấn rách nát, lộ ra rất nhiều vết thương do bị kiếm đâm đang chảy máu không ngừng.

Mộ Dung Thư vội đứng lên đỡ hấn, kết quả hấn lại ngã vào lòng nàng. Hấn nhìn nàng bằng đôi mắt phủ đầy tơ máu, sát khí trong mắt từ từ biến mất, cuối cùng là lâm vào mê man.

Lúc này hấn đã không còn gượng được mà té xỉu, vô cùng yếu ớt nói với nàng: “Chuyện ta bị thương, không được nói cho bất kì kẻ nào biết.”

“Ngay cả Thẩm trắc phi cũng không được?” Hấn gọi Thẩm trắc phi là Nhu nhi, chắc là tình cảm hai người rất thâm thiết.

Không ngờ Vũ Văn Mặc nghe vậy, sát khí trong mắt vốn đã biến mất một lần nữa hiện lên, nhưng vì bị thương khá nặng, chỉ có thể lắc đầu, nhẹ giọng trả lời: “Không được.”

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 78: Chương 75

Không ngờ Vũ Văn Mặc nghe vậy, sát khí trong mắt vốn đã biến mất một lần nữa hiện lên, nhưng vì bị thương khá nặng, chỉ có thể lắc đầu, nhẹ giọng trả lời: “Không được.”

Mộ Dung Thư còn chưa hỏi là vì sao thì Vũ Văn Mặc đã nhắm mắt bất tỉnh.

Nàng cúi đầu, miệng vết thương còn đang chảy máu, mùi máu rất nặng. Phải xử lý vết thương này thế nào để không bị phát hiện đây? Dáng vẻ của hấn cho thấy hấn bị thương rất nặng.

Nàng cau mày, khó hiểu nhìn Vũ Văn Mặc. Nếu không muốn cho bất kì ai biết, sao còn đến tìm nàng? Tin tưởng nàng? Hay là hấn biết nàng một lòng muốn rời đi, không có tâm tư khác?

Tuy có nhiều nghi hoặc, nhưng bây giờ không phải lúc tìm lời giải thích, mà việc cấp bách hiện giờ là giúp hấn xử lý vết thương khắp cơ thể này.

Vết thương có chút đáng sợ, nàng vô thức nhíu mày. Không biết rõ tình trạng vết thương, nếu bị thương quá nặng, không có đại phu xử lý, sẽ dễ bị nhiễm trùng, phát sốt, thậm chí là thối rữa hay ở hiện đại mọi người gọi là hoại tử, đe dọa tới tính mạng.

Đột nhiên, hai mắt nàng sáng lên, trong phòng của nàng có kim sang dược. Đồ trong Vương phủ tất nhiên là thượng hạng, hiệu quả rất tốt.

Có thuốc, vậy làm sao để băng bó cầm máu, xử lý những vết thương này?

Việc này nhất định không thể để ai phát hiện. Nếu đã không có băng vải, vậy thì đành lấy áo trong của nàng cắt ra dùng tạm. Áo trong của nàng rất sạch sẽ, hơn nữa không có tẩy nhuộm, thích hợp để băng bó.

*: yếm (ta cũng không chắc lắm)

Quyết định xong, Mộ Dung Thư không do dự, lập tức đỡ Vũ Văn Mặc lên giường. Nhưng không ngờ thể trọng của Vũ Văn Mặc lại vượt xa tưởng tượng của nàng. Thân thể hiện tại nhỏ hơn trước nhiều, lại còn được nuông chiều từ bé nên nàng phải mất rất nhiều sức mới có thể đỡ được hấn lên giường, mồ hôi nàng thấm ướt cả lưng áo.

Cuối cùng cũng đỡ hấn tới giường, Mộ Dung Thư nhẹ nhàng thở ra. Tiếp theo phải coi y phục của hấn mà không được mạnh tay, sợ đụng tới miệng vết thương nên cuối cùng chỉ có thể dùng kéo từ từ cắt đi.

Cởi được xong y phục của hấn, đập vào mắt nàng là từng vết thương chi chít đan xen rõ ràng. Sau khi xem xét, tổng cộng có hơn hai chục vết thương, đó là còn chưa tính phía sau lưng!

Rốt cuộc sao lại có nhiều vết thương như vậy? Có người ám sát hấn? Hoặc hấn đi ám sát người khác nên bị thương?

May là những vết thương này chỉ có hai ba vết là tương đối sâu, có thể nhìn thấy máu thịt lẫn lộn, còn lại đã kết vảy. Tuy nhiên, vết thương ở bả vai lại nhìn thấy cả xương cốt, da thịt nhầy nhụa không ngừng ứa máu. Sắc mặt của hấn tái nhợt không chút huyết sắc, nhất định là do mất máu quá nhiều mà ra. (tả cảnh này mà cứ lạnh lạnh sống lưng, Mặc ca bị thương cực nặng)

Lúc này, có tiếng Hồng Lăng ngoài cửa: “Vương phi tỉnh rồi sao? Người có gì cần sai bảo không ạ?”

Nghe vậy, tay Mộ Dung Thu run lên. Vừa rồi, để có thể nhìn thấy rõ vết thương trên người Vũ Văn Mặc thì nàng đã thấp một ngọn nến. Nhất định là Hồng Lăng thấy ánh nến trong phòng nên mới hỏi như thế.

Trần tình lại, Mộ Dung Thu giọng điệu vững vàng trả lời: “Không có gì! Ngươi về nghỉ ngơi đi!”

“Vâng ạ.”

Chờ đến lúc ngoài cửa không còn tiếng động gì, Mộ Dung Thu thở ra một hơi, nàng lập tức xử lý vết thương trên người Vũ Văn Mặc. Khoảng hơn một canh giờ, nàng đã bôi thuốc qua một lượt vết thương lớn nhỏ trên người hắn. Cũng dùng hết sạch ba bình kim sang dược. Có thể thấy vết thương của hắn nghiêm trọng cỡ nào!

Nàng cắt áo trong thành từng mảnh lớn nhỏ tùy miệng vết thương rồi bắt đầu băng bó cho hắn.

Vũ Văn Mặc hôn mê nên toàn bộ sức nặng dựa vào trên giường, vì vậy nàng băng bó còn dùng nhiều sức hơn lúc này vì mỗi vòng quấn đều phải nâng cơ thể hắn lên, rồi phải đặt xuống hết sức nhẹ nhàng.

Băng bó xong, cả người nàng đều là mồ hôi, còn thiếu chút nữa là ngất đi.

May mà kim sang dược đều là đồ thượng hạng, sau khi bôi xong có thể tạm thời cầm máu. Có điều cũng chỉ là tạm thời, không thể kéo dài. Bằng không những vết thương bị hở da thịt ra ngoài chắc chắn sẽ nhiễm trùng.

Lau sạch mồ hôi, Mộ Dung Thu lập tức dọn dẹp mọi thứ sạch sẽ, lại mất thêm chút sức để đổi drap giường mới, đốt một nén hương thơm, xác nhận mùi máu trong phòng nhạt đi nhiều mới mệt mỏi ngồi xuống.

Sau khi xử lý xong mọi thứ, nàng ngồi xuống ghế, đầu óc Mộ Dung Thu liền bắt đầu hoạt động. Vũ Văn Mặc xảy ra chuyện gì? Tại sao lại bị thương thế kia? Nếu như có người biết hắn bị thương sẽ có hậu quả gì? Mà lý do hắn tin nhiệm nàng là gì? Đến tột cùng hắn có bí mật gì?

Rất nhiều câu hỏi này ra trong đầu nhưng dù nghĩ hơn một ngày, nàng vẫn không có cách nào giải đáp.

Nhưng nàng hiểu rõ, biết càng ít thì bản thân càng an toàn.

Bởi vì quá mệt mỏi, nàng nằm gục trên bàn thiếp đi. Nhưng mơ màng trong chốc lát, không thể nào an ổn, lại nghe tiếng ní non rất nhẹ của Vũ Văn Mặc.

Xoa nhẹ huyết thái dương có chút đau, nàng đến bên giường nhìn thoáng qua Vũ Văn Mặc, thấy trên người hắn toàn mồ hôi, lập tức dùng vải bông lau khô.

Hắn không ngừng nhỏ giọng ní non, nhưng Mộ Dung Thu nghe không rõ, cũng không biết hắn đang nói gì. Chẳng qua nàng sợ, nếu hắn ngủ được an ổn, chứng tỏ những vết thương này không bị nhiễm trùng. Nhưng nếu hắn phát sốt nói mê, nghĩa là vết thương đã bị nhiễm trùng, hậu quả thật không dám nghĩ tới.

Hi vọng ngày mai hắn có thể tỉnh lại. Bằng không đối với nàng chính là một vấn đề lớn.

Nàng cau mày nhìn vết thương trên bả vai hắn đã được bôi thuốc nhưng vẫn không ngừng chảy máu, mày càng nhíu chặt. Nếu tiếp tục như thế thì e là không ổn. Làm thế nào mới mới được đại phu mà không làm người khác nghi ngờ?

Không được! Trong Vương phủ tai mắt nhiều như thế, rất dễ bị phát hiện. Không thể để cho đại phu vào phủ.

Vậy phải làm thế nào?

Mộ Dung Thu đi qua đi lại, bỗng nhiên nghĩ tới việc nàng đang xem sách thuốc. Mấy ngày trước, vừa vặn có xem qua cách trị vết thương do đao kiếm.

Nàng lập tức đến trước bàn, từ trong ngăn kéo lấy ra sách thuốc xem thật cẩn thận, dù sao y dược cũng không phải sở trường của nàng, rất nhiều thứ đều không hiểu rõ, chỉ biết một vài thứ vụn vặt, trong lòng tràn đầy lo lắng.

Đọc một lát, cuối cùng cũng tìm được cách trị liệu vết thương nặng do đao kiếm.

Nhưng nếu ra ngoài phủ đi mua những thuốc này phải lấy có gì đây? Tuy bên người nàng vẫn còn lại ba nha hoàn, các nha đầu này đều trung thành, trong đó có Hồng Lăng rất được lòng nàng. Nhưng việc Vũ Văn Mặc bị thương không phải chuyện nhỏ. Tuyệt đối không thể lộ ra ngoài nữa chứ. Bằng không với việc Vũ Văn Mặc hôn mê, nàng hết đường chối cãi, có khi còn bị người khác nói nàng muốn mưu sát phu quân của mình không chừng.

Phải dùng cách nào đây?

Bỗng nhiên đôi mắt Mộ Dung Thu sáng lên, nhìn về chiếc kéo bén nhọn trên bàn, xem ra nàng thế nào cũng phải tự hại mình một lần!

Lúc này, sắc trời dần sáng. Một đêm qua, Mộ Dung Thu mệt mỏi không thôi. Nàng nhìn về phía Vũ Văn Mặc trên giường, hai mắt hắn như cũ, vẫn khép

chặt mẽ man. Mộ Dung Thụ nhanh nhẹn lấy một bộ quần áo sạch sẽ trong tủ để thay, chải sơ lại mái tóc có phần hơi rối.

Đồng thời sau khi xác định trong phòng không còn điểm nào đáng nghi, nàng cầm kéo và bức tranh thêu đi ra gian ngoài, chờ mấy nha hoàn vào phòng.

Vừa nghe ngoài cửa có chút động tĩnh, nàng lập tức cầm kéo quẹt một đường làm mu bàn tay bị thương, nhất thời máu tươi ứa ra. Nàng kêu đau một tiếng: “A!”

Người ngoài cửa vừa nghe tiếng kêu đã ngay tức khắc gõ cửa chạy vào.

Hồng Lăng là người đầu tiên phát hiện vết thương trên mu bàn tay Mộ Dung Thụ không ngừng chảy máu, nhất thời hoảng hốt la lên: “Vương phi! Sao người lại bị thương?”

Thu Cúc, Thanh Bình vào sau, nhìn thấy miệng vết thương trên tay Mộ Dung Thụ cũng đồng loạt la lên: “Vương phi!”

Mộ Dung Thụ nhìn về phía Hồng Lăng đang kinh hoàng, cười nói: “Không được hoảng, bản Vương phi không sao.”

“Nô tì đi lấy kim sang dược.” Hồng Lăng nói xong đã vội vàng muốn đi vào gian trong lấy thuốc.

Thấy thế, Mộ Dung Thụ bèn lên tiếng ngăn cản: “Trước đó vài ngày bản Vương phi vô ý làm đổ hết kim sang dược trong phòng rồi. Không còn.”

Hồng Lăng nghe vậy lập tức chạy ra gian ngoài lấy kim sang dược trong ngăn kéo, bôi lên cho Mộ Dung Thụ, sau đó dùng vải băng bó lại.

“Nô tì ra phủ đi tìm đại phu. Vết thương trên tay Vương phi còn đang chảy máu, không thể xem nhẹ được. Nhất định phải tìm đại phu.” Thu Cúc thấy vết thương đã được bôi thuốc vẫn chảy máu, lo lắng nói.

Thanh Bình cũng không yên lòng: “Vương phi, sao người lại không cẩn thận như thế. Hà bao này không cần thêu gáp, người đang mang thai, đừng để mệt nhọc quá sức, cũng không thể không cẩn thận như vậy.”

Đối với khuôn mặt tràn ngập lo lắng của ba người, Mộ Dung Thụ nhin đau căn dặn: “Đừng lo lắng quá. Bản Vương phi kê đơn thuốc, các người đưa theo đó đi lấy thuốc. Chuyện ta bị thương chớ để người khác biết.”

“Vương phi, như vậy không được. Vẫn là gọi đại phu đến xem đi.” Hồng Lăng càng lo lắng, lắc đầu nói. Nếu Vương gia biết Vương phi bị thương, nhất định sẽ trách tội xuống. Huống hồ Vương phi bây giờ không chỉ một mình.

Hai nha đầu còn lại cũng là lo lắng không thôi: “Đúng vậy. Vương phi, cẩn thận vẫn hơn.”

Có đôi khi hết mực trung tâm, hoặc được quan tâm để ý quá cũng không phải chuyện tốt. Nếu như tìm đại phu đến, xem chừng vết thương nhỏ của nàng chính là chỉ cần đắp kim sang dược lên là ổn. Nhưng Vũ Văn Mặc trong phòng lại không thể chỉ dùng kim sang dược đơn giản như vậy.

Nàng nhin đau trả lời: “Gọi đại phu đến sẽ làm người khác bàn ra tán vào. Bản Vương phi không thích bị phiền phức, càng không muốn nghe ai nói chuyện linh tinh. Phương thuốc này ta đọc được trong sách, sẽ không sai.”

Nghe Mộ Dung Thụ nói thế, ba người vì nàng không muốn thêm phiền phức liền gật đầu đồng ý: “Vâng.”

Thu Cúc làm việc thật chu đáo. Mộ Dung Thụ viết xong đơn thuốc thì giao cho nàng.

Tiếp theo Mộ Dung Thụ lại phân phó: “Bản Vương phi muốn uống chút canh gừng. Hồng Lăng, người đến phòng bếp nhỏ nấu bát canh gừng. Điểm tâm hôm nay sai người mang đến đây đi.”

“Vâng.”

Hồng Lăng đáp, không nhận ra sự khác thường của Mộ Dung Thụ.

Sau lúc điểm tâm được đưa lại, Mộ Dung Thụ cho Hồng Lăng cùng Thanh Bình lui ra. Lúc đầu hai người còn lắc đầu cự tuyệt, đều nói tay nàng bị thương không thể tự ăn cơm, thái độ rất kiên quyết. Thấy thế, Mộ Dung Thụ thờ dài nói: “Bản Vương phi muốn tự làm.”

Hồng Lăng cùng Thanh Bình không còn gì để nói đành lui ra.

Chờ các nàng đi khỏi, Mộ Dung Thụ lập tức ăn chút cháo và một cái bánh bao hấp, đợi hơi có sức rồi mới mang canh gừng và cháo đi vào gian trong.

Vào phòng, nàng để cháo và canh gừng xuống, định nhìn xem Vũ Văn Mặc đang trên giường thế nào. Kết quả vừa ngẩng đầu nhìn qua đã thấy hán đang mở to đôi mắt, con ngươi đen rét lạnh nhìn nàng.

Không thể tưởng tượng được hán tinh nhanh như vậy.

“Gia tinh?” Mộ Dung Thụ nhẹ giọng hỏi.

Đôi mắt lạnh lẽo của Vũ Văn Mặc tuy rằng rất có thần, nhưng mất máu quá nhiều, dù đã nghỉ ngơi một chút nhưng thân thể vẫn còn yếu ớt nên chỉ có thể

vô lực gạt đầu. Tầm mắt rơi vào vết thương trên mu bàn tay trái của Mộ Dung Thu, trong con ngươi đen trầm tĩnh bỗng nhiên thoáng xao động.

Mộ Dung Thu không chú ý tới ánh mắt hắn. Nhìn thấy hắn tỉnh lại, trong lòng thoáng buông xuống. Chỉ cần không liên tục hôn mê là tốt rồi, liền bụng cháo đi qua.

Nàng nhẹ giọng nói: “Gia ăn bát cháo trước đã. Một lát lại uống thêm chút canh gừng.”

Vũ Văn Mặc thu hồi tầm mắt, thấp giọng đáp: “Ừ.”

Mộ Dung Thu biết hắn bị thương, sức lực chẳng có bao nhiêu nên nâng hắn dựa vào đầu giường, đút hắn ăn cháo.

Thấy hắn cau mày nhìn thìa, cũng không định há miệng, Mộ Dung Thu nhường nhường mày, giải thích: “Tối qua gia đã dặn không để ai biết chuyện người bị thương cho nên không thể để hạ nhân chuẩn bị thêm một phần điểm tâm. Cháo này thần thiếp cũng chỉ mới ăn vài miếng.”

Nghe vậy, Vũ Văn Mặc hơi nhíu mày nhưng cũng hé miệng ra.

Thấy đáng vẻ không tình nguyện của hắn, Mộ Dung Thu mắng thầm trong lòng: “Khó chiều! Nếu không phải ta cứu ngươi, ngươi có thể sống sao? Còn chê bà đây bản? Bà đây không ghét bỏ ngươi bản đã là tốt lắm rồi.”

Vì bận rộn suốt đêm qua, trong lòng nàng có chút bất mãn.

Dù sao sau này nàng có thể lợi dụng việc mình cứu hắn để nói chuyện, còn bây giờ cứ để hắn ăn trước đã.

Vũ Văn Mặc vô thức đã uống xong bát cháo. Ánh mắt Mộ Dung Thu thoáng trầm xuống. Khẩu vị của hắn rất tốt, ăn sạch không thừa một miếng. Không phải chê nàng bản?

Vũ Văn Mặc vừa thấy mình ăn hết sạch bát cháo thì cúi đầu. Hai tai hắn ửng đỏ, là cảnh hiếm thấy, tầm mắt nhìn chằm chằm cái bát không và thìa đang kia.

Trong mắt người đương thời, dùng lại thứ một nữ nhân đã dùng qua là cực kì đáng bị khinh thường. Hắn là người cổ chấp hơn bất kì ai, những điều đặc biệt khinh thường trong mắt người đương thời, tuyệt đối không thể xảy ra với chính bản thân hắn. Hắn là Vương gia tôn quý nhất, mười ba tuổi phụ thân cùng mẫu thân đã sắp xếp nữ nhân cho hắn, hắn luôn đề bụng việc này, thậm chí là chán ghét. Đặc biệt là môi nữ nhân. Hắn chưa bao giờ hôn môi bất kì nữ nhân nào, mà môi hắn cũng chưa bao giờ chạm qua bất kì nữ nhân nào. Bởi vì môi chạm môi sẽ làm hắn chán ghét.

Nhưng hôm nay... Hắn ăn bằng chiếc thìa nàng đã ăn qua, dùng cái bát nàng đã dùng qua. Cứ tưởng rằng chính mình sẽ chán ghét. Nhưng... không có.

“Gia nên uống thêm một chén canh gừng để làm ấm người. Lúc này thân thể gia còn yếu, nếu lại phát sốt sẽ lớn chuyện đó.” Mộ Dung Thu buông chén cháo xuống rồi đem canh gừng đưa tới.

Vừa nghe mùi vị canh gừng, đôi mày kiếm của Vũ Văn Mặc vừa giãn ra lại nhăn: “Mùi canh gừng này khó ngửi quá... không cách nào nuốt xuống.”

Nghe vậy, Mộ Dung Thu miễn cưỡng nhìn hắn một cái, lại còn kiên nhẫn!

“Canh gừng này là thiếp sai nhóm bà tử nấu bằng phương pháp riêng biệt. Mùi gừng đã nhẹ đi rất nhiều.”

Vũ Văn Mặc có chút phòng bị nhìn Mộ Dung Thu, nhẹ nhàng lắc đầu: “Trước kia chưa từng nghe nói bị kiếm làm thương uống canh gừng có tác dụng. Cho nên không uống cũng được.”

Nàng từ trước tới nay giả dối, lời này không thể tin, cũng như món ăn làm từ ruột heo lần trước.

Không uống thì thôi! Mộ Dung Thu tự mình ngửa đầu uống cạn. Cả đêm không được nghỉ ngơi đằng hoàng, cơ thể vừa lúc suy nhược, uống chút canh gừng làm ấm thân mình cũng tốt.

Thấy nàng uống hết, hắn lại nhăn mày.

Mộ Dung Thu không thèm nhìn sắc mặt hắn, tự mình tìm quần áo trong tủ cho hắn. Bất kể Mai viên, Trúc viên hay Bắc uyển đều có y phục của Vũ Văn Mặc. Vậy cũng thật thuận tiện.

Nàng tìm thấy một chiếc áo choàng đỏ tía, màu này có thể làm làn da nhợt nhạt của hắn tươi lên một ít.

“Thay quần áo đi. Chuyện gia ở trong phòng thiếp không thể giấu lâu. Mặc quần áo vào vừa khéo che được miệng vết thương.” Mộ Dung Thu cảm y phục đưa đến trước mặt hắn, nói.

Vũ Văn Mặc gạt đầu, lúc này dường như nghĩ tới điều gì, ánh mắt lạnh tựa một thanh băng đao, lộ ra một thân sát khí.

Bỗng nhiên không khí như ngưng lại, Mộ Dung Thu cũng không phải người ngu xuẩn, chuyện không nên biết, nàng tuyệt đối sẽ không hỏi. Gặp đáng vẻ Vũ Văn Mặc như thế cũng chỉ làm như không thấy.

Một lúc sau, Vũ Văn Mặc cũng thu lại sát khí, ngẩng đầu nhìn Mộ Dung Thụ: “Thay quần áo cho bản Vương.”

Mộ Dung Thụ gạt đầu, xóc chân lên.

Vũ Văn Mặc nhất thời cảm giác được người chột lạnh, cúi đầu nhìn. Hắn phát hiện vết thương đã được băng bó, hơn nữa, băng bó rất là... khó coi, tròn vo, không những vậy còn qua qua lại lại quấn chặt cánh tay của hắn. Làm kiểu này, kể cả hắn muốn tự mặc quần áo cũng không có cách!

Càng làm cho hắn đen mặt chính là...

Từ trên xuống dưới cơ thể hắn, trừ bỏ 'vị trí trọng yếu' kia, chỉ có một mảnh lụa hình tam giác! Hắn không có mặc y phục, là trần như nhộng! Hai ông quần đều bị cắt đi, bấp bệch lộ ra hoàn toàn. Đáng vẻ như vậy thật hết sức chật vật!

“Tôi qua gia hôn mê, cả người đều là vết thương, chảy máu dính chặt vào quần áo không thể cởi ra, chỉ có thể dùng kéo cắt bỏ. Vốn là muốn cắt hết toàn bộ quần áo nhưng vì tránh cho gia 'cảnh xuân' lộ ra nên giữ lại.” Mộ Dung Thụ thấy Vũ Văn Mặc đang nhìn chăm chăm 'tiết khổ tam giác' nàng mới tạo ra, ánh mắt hắn sáng rực lên giải thích.

Nàng là vì mặt mũi hắn, cũng tránh cho mình không bị đau mắt!

Vũ Văn Mặc khoe miệng co giật. Ánh mắt sáng rực nhìn chăm chăm Mộ Dung Thụ đang mặc y phục cho mình: “Cũng không phải chưa từng xem qua.” (ôi cái đoạn này... =. =||)

Cuối cùng cũng mặc xong y phục cho hắn, nàng cầm lấy lược chải tóc cho hắn.

Đáng tiếc, kiểu chải tóc thời xưa này, với nàng mà nói thì còn khó hơn lên trời. Thành ra nàng đành chải sơ theo ý mình rồi vắn lên theo kiểu đầu công chúa như nàng (-.-||)

Vũ Văn Mặc tuy không nhìn thấy nàng chải kiểu gì cho hắn, nhưng lại cảm thấy da đầu rất đau, có vài sợi tóc đen rơi xuống bả vai.

Mộ Dung Thụ cuối cùng cũng chải xong, nhìn thoáng qua mấy lọn tóc phía trước, có chút vừa lòng. Tuy không phải khí chất cao ngạo của nam nhân nhưng chỉ ít cũng là tiêu mỹ nhân!

Nàng gạt đầu nói: “Xong rồi.”

“Chuyện bản Vương bị thương đừng cho ai biết. Trước khi vết thương lành lại, bản Vương tiếp tục ở lại đây. Lát nữa sai người đi báo cho quân gia để hắn thay bản Vương xin nghỉ, bảo ta bị bệnh cần nằm trên giường nghỉ ngơi.” Về mặt Vũ Văn Mặc chột nặng nề, trầm giọng phân phó.

Mộ Dung Thụ cũng cau mày, trả lời: “Thần thiếp nghĩ gia nên trở lại tiền viện. Ở lại chỗ này của thần thiếp cũng không phải cách hay.”

Từ tối hôm qua đến giờ nàng đều tận tâm hầu hạ hắn, chính là không muốn rước thêm phiền phức, càng không muốn bản thân bị dính vào. Ai biết Vũ Văn Mặc tự nhiên lại đòi dưỡng thương ở Mai viên cho đến lúc tốt lên.

Thần sắc Vũ Văn Mặc trầm xuống, cúi đầu. Thật lâu sau, dùng âm thanh nhỏ như tiếng muỗi kêu nói: “Phủ Nam Dương Vương to như vậy nhưng bản Vương không tin được bất kì ai.”

Nghe vậy, hai mắt Mộ Dung Thụ thoáng rung động, càng thêm chắc chắn việc Vũ Văn Mặc bị thương tuyệt không đơn giản. Cùng lúc nàng cũng xác định phủ Nam Dương Vương tồn tại những nguy cơ không đơn giản.

Nhìn Vũ Văn Mặc bị thương, dù nàng không muốn hắn ở lại cũng không thể để hắn rời đi với dáng vẻ như thế. Nếu không tin tức hắn bị kiếm đá thương truyền đi chắc chắn đem lại rắc rối lớn.

Trong khoảng thời gian này, nàng tuyệt đối không cho phép chuyện ngoài ý muốn nào phát sinh, không thôi kế hoạch ra đi của nàng sẽ bị bóp chết từ trong trứng nước. Nhìn sắc mặt tái nhợt của Vũ Văn Mặc, sau nhiều lần suy xét, Mộ Dung Thụ chỉ có thể gạt đầu.

Không đầy một lát, Thu Cúc đã đem bát thuốc vừa sắc xong từ ngoài đưa vào. Mộ Dung Thụ cầm lấy rồi cho Thu Cúc lui ra, dứt thuốc này cho Vũ Văn Mặc uống.

Sau giờ cơm trưa, Mộ Dung Thụ nói chuyện Vũ Văn Mặc ở Mai viên cho nhóm Hồng Lăng biết. Ba người biết thời gian này Vương gia sẽ ở lại Mai viên dưỡng bệnh khó nén kinh ngạc, đồng thời vì Mộ Dung Thụ vui vẻ không thôi.

Việc này truyền đi khắp Vương phủ, Thẩm Trắc phi là người đầu tiên biết được. Nàng không cách nào kiềm chế được đau lòng cùng ghen tị. Vương gia cần dưỡng bệnh vì sao không đến Trúc viên mà lại âm thầm đến Mai viên? Nàng không hiểu, rốt cuộc thì Mộ Dung Thụ đã dùng cách gì để hấp dẫn Vũ Văn Mặc? Trong mấy tháng gần gũi đã làm cho Vương gia đặt ánh mắt trên người nàng ta ngày càng nhiều? Hơn nữa, nghĩ đến nguy cơ thất sủng về sau, nàng lại vô cùng bất an.

Không thể tiếp tục như vậy được nữa!

Mộ Dung Thụ hiện đang mang thai, nếu sinh ra con trai, vậy phủ Nam Dương Vương không có chỗ cho nàng dung thân!

“Chủ tử! Vương gia hiện đang ở Mai viên, Vương phi lại đang có thai, không biết có thể chăm sóc tốt cho Vương gia hay không?” Tú Ngọc nhũn đôi mi thanh tú, lo lắng hỏi.

Nghe vậy, Thẩm Trắc phi thu hồi ghen tị, giờ không phải lúc. Nếu để Mộ Dung Thu ngày đêm chăm sóc bên Vũ Văn Mặc, cũng khó đảm bảo Vương gia không kính trọng nàng ta thêm vài phần, mà vị trí của nàng cũng bị lung lay. Dù thế nào trong lòng nàng cũng thấy ê ẩm. Không tưởng tượng được có một ngày, Thẩm Nhu nàng sẽ rơi vào tình cảnh phải cùng Mộ Dung Thu tranh sủng. Từ đầu tới cuối nàng vẫn cho trong lòng Vũ Văn Mặc nàng là đặc biệt nhất. Hắn cùng nàng là thanh mai trúc mã kia mà!

Nén lại cảm xúc cô đơn, Thẩm Trắc phi bảo Tú Ngọc trang điểm cho mình tí mĩ một chút rồi vội đến Mai viên.

Mai viên

Do tác dụng của thuốc, sau bữa trưa thì Vũ Văn Mặc đã đi ngủ. Bởi hắn chiếm giường nên Mộ Dung Thu đành nằm ở mép ngoài giường nghỉ một chút. Có lẽ do tối hôm qua quá mức mệt nhọc, nàng ngủ suốt hai canh giờ.

Vừa tỉnh lại liền nghe Thẩm Trắc phi, ba vị phu nhân, Vũ Văn Khải cùng Tần di nương cầu kiến. Hơn nữa đã đến hơn một canh giờ, chờ nàng thức dậy.

Mộ Dung Thu xoa xoa mi tâm đã nhăn lại, nghĩ đến việc phải đối phó những người này thật đúng là đau đầu. Không ngờ lại kiên trì như vậy, chờ hơn một canh giờ! Nói gì đi nữa thì nàng cũng không thể để những người này gặp Vũ Văn Mặc, càng không thể để cho bọn họ biết hắn bị thương.

“Bẩm Vương phi, Thẩm trắc phi, ba vị phu nhân, Nhị gia cùng Tần di nương đang chờ Vương phi. Vừa rồi Thẩm Trắc phi muốn trực tiếp vào thăm Vương gia nhưng bị nô tì chặn lại ở bên ngoài. Nô tì đã nói với Thẩm Trắc phi là Vương gia đang ngủ trưa, không thể quấy nhiễu.” Hồng Lăng nhìn Mộ Dung Thu, cau mày, trầm giọng nói.

Thái độ của Thẩm Trắc phi, hình như không hài lòng việc Vương phi chăm sóc Vương gia.

“Đi thôi.” Mộ Dung Thu đứng dậy trả lời, thần sắc tuy lạnh nhạt bình tĩnh nhưng có vẻ mệt mỏi.

Xem ra những ngày Vũ Văn Mặc ở Mai viên này, nàng không tránh khỏi việc có vài trận chiến ác liệt.

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 79: Chương 76

Nhà kẻ

Mấy người Thẩm Trắc phi đã chờ hơn một canh giờ. Nhưng bọn họ đều rất nhẫn nại, tuy thời gian đợi chờ dài như vậy nhưng vẻ mặt mỗi người mỗi khác.

Đôi mắt Tần di nương không ngừng đánh giá cách bài trí trong nhà kẻ. Mộ Dung Thu là Nam Dương Vương phi nhưng cách bài trí lại khá đơn giản, chủ yếu cũng chỉ có vài cái bình hoa thôi. Mộ Dung Thu đứng là không để lộ ra điều gì. Từ nay về sau tuyệt không thể đối đầu với nàng, nếu không chỉ dựa vào khí thế và thủ đoạn của nàng ta, nhất định bà sẽ không có được những ngày yên ổn. Cho dù có phải làm gì, bà ta cũng nhất định phải ở lại phủ Nam Dương Vương. Tần di nương lại nghiêng đầu đánh giá Thẩm Trắc phi đang ngồi cạnh, bây giờ Vương gia nhiễm bệnh lại muốn ở Mai viên nghỉ dưỡng, trong lòng là cái mùi vị gì... chỉ bản thân nàng ta mới rõ.

Thẩm Trắc phi cúi đầu, tao nhã nhấp một ngụm trà, trên mặt bình tĩnh như nước, nhưng trong lòng đã dậy sóng mãnh liệt.

Nhị phu nhân và Tứ phu nhân nhỏ giọng thì thầm, cực kì lo lắng cho Vũ Văn Mặc, bởi không biết bệnh gì mới càng nguy hiểm. Nếu như bệnh của Vương gia nghiêm trọng, các nàng mất đi chỗ dựa, dù sao gia thế nhà của các nàng cũng không tốt như Đại phu nhân.

Trái với sắc mặt lo lắng của hai người, Đại phu nhân lại cực kỳ thoải mái, trong mắt thấp thoáng ý cười. Ngẫu nhiên chạm phải ánh mắt của Vũ Văn Khải, tuy nàng che giấu đi nụ cười nhưng sắc mặt hưng phấn giống như vừa được bay lên.

Vũ Văn Khải nhanh nhẹn đánh giá mọi người, ngẫu nhiên chạm đến ánh mắt của Đại phu nhân cũng rất phong nhã nhếch môi cười. Thanh Bình đang ở nhà kẻ hầu hạ, thấy nước trà trong chén chủ tử vui đi lập tức tiến lên châm vào. Nhưng nàng đối với Vũ Văn Khải, hắn là bóng ma trong lòng, vì vậy khi châm trà, liền cố sức đem thân mình tránh xa, không muốn cùng hắn có bất kì tiếp xúc nào. Ngược lại, Vũ Văn Khải lại đối với Thanh Bình có chút yêu thích, ngay lúc nàng châm trà, tay cầm quạt thò ra vuốt ve tay Thanh Bình.

Thân hình Thanh Bình hơi run lên, vội vàng rút tay lại, cẩn thận nhìn Vũ Văn Khải. Cảnh này vừa vụt rơi vào trong mắt Đại phu nhân ngồi ở phía đối diện, trong mắt nàng lóe lên ánh sáng sắc lạnh.

“Đợi đã lâu như vậy, e là Vương phi hầu hạ Vương gia quá mức mệt nhọc. Không bằng ngày khác chúng ta lại đến?” Tần di nương đợi lâu đã mất kiên

nhăn liền nói với mọi người.

Thẩm Trắc phi lắc đầu, thái độ vô cùng kiên quyết: “Vương gia nhiễm bệnh nằm trên giường, chúng ta chờ như vậy thì có là gì? Chờ thêm một lát đi, Vương phi ngủ trưa cũng không bao lâu nữa.” Dứt lời, nàng cúi đầu, bàn tay giấu trong tay áo nắm chặt. Nàng không biết có phải Mộ Dung Thu cố ý hay không, lúc này đã hơn một canh giờ.

“Thẩm Trắc phi nói đúng, chúng ta chờ thêm một lát đi. Vương phi rất nhanh sẽ thức dậy.” Nhị phu nhân gật đầu phụ họa. Tới cũng đã tới, nếu vì chờ đợi quá lâu không nhìn được mà bỏ về thì thật không tốt. Trong ngoài phủ có biết bao nhiêu con mắt đang soi mói.

Đại phu nhân và Tứ phu nhân đều cúi đầu không có ý kiến. Hai người cùng ý tưởng với Nhị phu nhân, bây giờ mọi người đều ở đây, so đo làm chi một chút thời gian.

Tần di nương nhíu mày, từ chối cho ý kiến, vì những ngày tháng yên ổn sắp tới, hôm nay chờ đi. Dù sao lo lắng cũng vậy, Vương gia cũng không thể có việc gì, bằng không về sau cả nhà bà ta cũng không biết làm sao.

Khóe mắt Vũ Văn Khải không ngừng đánh giá Thanh Bình, càng ngắm càng hài lòng với nha đầu này. Không chỉ tướng mạo thanh tú động lòng người, dáng người có lỗi có lờm gợi hứng thú, trên người còn có mùi hương xư nữ. Kiểu gì hẳn cũng phải nghĩ cách để có được nàng.

Đang lúc mỗi người có tâm tư riêng trong lòng thì cuối cùng Mộ Dung Thu cũng xuất hiện.

Bọn họ lập tức đứng dậy hành lễ với Mộ Dung Thu: “Bái kiến Vương phi.”

Ánh mắt Mộ Dung Thu lạnh nhạt nhìn bọn họ. Thật đúng là đến toàn bộ! Nàng ở trước cửa nhìn qua, ngoại trừ Tần di nương có chút không kiên nhẫn chờ đợi, những người khác đều không có biểu hiện gì.

Bọn họ chăm chú nhìn Mộ Dung Thu. Hôm nay nàng mặc quần áo màu xanh nhạt, tóc búi đơn giản cắm một cây trâm ngọc, sắc mặt có chút nhợt nhạt. Xem dáng vẻ này, trong lòng mọi người đều nhận định, chắc là do phải chăm sóc Vương gia.

“Không cần đa lễ.” Mộ Dung Thu cười nói, lướt qua trước mặt bọn họ ngồi xuống ghế chủ vị phía trên. Nàng ngẩng đầu đánh giá bọn họ, sau đó cười nhạt: “Vương gia bởi gần đây quá mệt nhọc, lại nhiễm phong hàn, mà bản Vương phi luôn luôn ở bên chăm sóc, vừa rồi nghỉ chân một lát nên có chút chậm trễ.”

Những lời này của nàng là lời giải thích đơn giản, mà Thẩm Trắc phi nghe vậy, hai mi nhíu lại, mùi vị chua xót trong lòng lan rộng. Nghĩ đến việc Vương gia nhiễm bệnh lại không đến Trúc viên, lòng của nàng đau đớn không thôi, đau đến muốn chết. Nhưng từ nhỏ, nàng đã được dạy là lấy phu làm trời, nàng chỉ có thể đem sự không cam lòng cùng thống khổ chôn chặt trong lòng mà thôi.

“Vậy bệnh của Vương gia có nặng lắm hay không?” Tần di nương vội hỏi, vẻ mặt kia đúng là lo lắng đến cực điểm. Làm như chỉ sợ Mộ Dung Thu không biết bà ta có bao nhiêu lo lắng, hoàn toàn ngược lại với dáng vẻ không kiên nhẫn vừa nãy.

Wũ Văn Khải cũng buông quạt, khuôn mặt tuấn mỹ tràn ngập lo lắng, hỏi: “Đại ca vẫn ổn chứ?”

Ba vị phu nhân đồng thời nhìn Mộ Dung Thu, đồng thanh hỏi: “Vương gia ổn chứ?”

Mộ Dung Thu gật đầu cười nói: “Yên tâm, Vương gia không việc gì, có điều cần nghỉ ngơi nhiều. Các người cũng biết bệnh phong hàn này nói lớn không lớn, nhỏ không nhỏ, vì vậy bản Vương phi cũng không dám qua loa.” Nếu như để bọn họ biết Vũ Văn Mặc bị kiểm lâm thương nặng, cũng không biết sẽ loạn thành cái dạng gì.

“Tỷ tỷ, muội muốn gặp Vương gia. Chỉ có tận mắt nhìn thấy Vương gia không có gì, muội mới yên tâm. Hơn nữa Vương gia rất ít khi bị bệnh, lúc này vạn lần không thể sơ sót. Bằng không cho người tiến cung mời Ngự y đến thăm bệnh cho Vương gia.” Thẩm Trắc phi nghe Mộ Dung Thu nói xong, cảm giác là Vương gia không phải chỉ nhiễm phong hàn như vậy. Nhưng đó cũng chỉ là một loại trực giác. Vì vậy chỉ có tận mắt nhìn thấy Vương gia thì nàng mới an tâm.

Thẩm Trắc phi nói xong, người khác cũng lập tức phụ họa: “Để cho chúng ta cùng thăm Vương gia đi.”

Nghe vậy, nụ cười trên môi Mộ Dung Thu tắt hẳn, một đạo ánh sáng lạnh xẹt qua đáy mắt, trong đầu hiện lên vẻ mặt từng người. Sau một lát, vẻ mặt không chút gợn sóng trả lời: “Bản Vương phi cũng biết các người muốn gặp, nhưng Vương gia còn đang ngủ. Thực ra, Vương gia không có gì đáng ngại, nhưng sợ các người lo lắng nên mới bảo hạ nhân báo cho các người. Yên tâm đi, Vương gia không việc gì.”

Thẩm Trắc phi đối với câu trả lời của Mộ Dung Thu thì không hài lòng. Nàng ta không phải không muốn cho bọn họ nhìn thấy Vương gia? Tâm tư đó không cần đoán cũng biết, nàng ta muốn độc chiếm công lao! Chờ Vương gia khỏi bệnh rồi sẽ sủng ái nàng ta hơn. Nhíu mày nhìn chằm chằm Mộ Dung Thu, hơi gắt giọng: “Bây giờ Vương gia nhiễm bệnh nằm trên giường, thân là nữ nhân của Vương gia, muội phải chăm sóc người. Chỉ với mấy câu giải thích trấn an của Vương phi, muội không thể buông sự thấp thỏm trong lòng được.”

Lời nói của Thẩm Trắc phi đã có phần cứng rắn. Tần di nương, Vũ Văn Khải nghe thấy đều sùng sốt.

Đại phu nhân, Nhị phu nhân, Tứ phu nhân hai mắt nhìn nhau, không khỏi có chút vui sướng khi người gặp họa. Xem dáng vẻ Thẩm Trắc phi, hẳn là thẹn quá thành giận. Dù sao trong hai năm qua, phủ Nam Dương Vương to lớn như vậy cũng không có người nào so được với Thẩm Trắc phi, nhất là vị Vương phi không được sủng ái kia. Nhưng chỉ trong mấy tháng này Vương phi thay đổi tính tình lại làm Vương gia chú ý, thêm việc lần này, Vương gia

nhằm bệnh lại không chọn Trúc viên tình duyên, cũng khó trách Thẩm Trắc phi cùng ngày xưa khác nhau nhiều. Có vẻ như việc này phát sinh trên người ai, đều sẽ thấy không thoải mái. Riêng với các nàng, lại đã sớm thành thói quen.

Các nàng rất rõ chuyện gì đang xảy ra nhưng Tần di nương và Vũ Văn Khai lại không biết, dù sao bọn họ vừa mới trở lại Vương phủ. Lúc còn ở Bình Thành có nghe nói qua chuyện Thẩm Trắc phi, biết nàng và Vũ Văn Mặc là thanh mai trúc mã, cảm tình rất tốt. Chính là ... tình huống trước mắt là sao?

Mọi người trong phòng đều đặt ánh mắt trên người Mộ Dung Thu.

Mộ Dung Thu giãn quá hóa cười, ánh mắt lạnh nhạt lướt một vòng trên người Thẩm Trắc phi, tao nhã nâng ly trà lên nhấp một ngụm. Thấy nước trà có chút nguội, mảy hơi hơi cau lại, nghiêng đầu nhìn qua phía Thanh Bình, hạ giọng nói: “Thanh Bình, trà lạnh, đổi bình trà nóng khác đi.”

Thanh Bình đang đứng cúi đầu một bên, nghe vậy lập tức quay lại nói: “Là nô tì sơ sót, nô tì đi đổi ngay.”

Khi nàng đi ra nhà kè, ánh mắt Vũ Văn Khai cũng đi theo, chăm chú nhìn y phục bởi động tác đi lại mà lộ ra cái mông đầy đặn vênh cao, thầm nghĩ: nha đầu kia mặc dù có dung mạo thanh tú nhưng thân thể còn đẹp hơn. Bộ ngực cao vút cùng cái mông vênh cao, chỉ nhìn cũng đã làm cho tâm ngứa ngáy khó nhịn.

Thẩm Trắc phi nói xong liền có chút hối hận. Bất kể trong lòng có bao nhiêu bất mãn cũng không thể ở trước mặt mọi người bày ra, nếu để Vương gia biết được thì hình tượng nàng luôn duy trì đều bị phá hư, còn làm cho Mộ Dung Thu tìm được sai lầm.

Quả nhiên, Mộ Dung Thu đặt ly trà xuống, ngẩng đầu liếc nàng một cái, cười nhạt: “Thẩm Trắc phi nói vậy có phải là không tin bản Vương phi?”

Hai mày Thẩm Trắc phi cay chặt, ngay lúc nàng vừa muốn mở miệng nói lại đã bị Mộ Dung Thu cướp lời: “Hoặc là vừa rồi Thẩm Trắc phi thất thần, nghe không rõ lời của bản Vương phi? Lời của Thẩm Trắc phi giống như nói bản Vương phi cô ý không cho các người gặp Vương gia đi.” Dừng lại một chút, tầm mắt nhìn về phía Tần di nương và Vũ Văn Khai cười nói: “Vừa rồi hai người có nghe được rõ ràng lời của bản Vương phi không? Trong lúc Vương gia đang nghỉ ngơi, ai có gan đi quấy rầy?”

Tần di nương vừa nghe Mộ Dung Thu hỏi bọn họ, bây giờ cần lấy lòng nàng, vội trả lời: “Quả thật Vương gia nhiễm phong hàn cần nghỉ ngơi nhiều. Thẩm Trắc phi, không bằng chúng ta ngày khác lại tới đi.”

“Đại tẩu nói cực kỳ hợp lý. Đại ca vốn ngày đêm làm việc vất vả, khó tránh thể lực suy giảm mà nhiễm phong hàn. Bây giờ, thật vất vả mới được rảnh, đương nhiên phải nghỉ ngơi thật tốt.” Vũ Văn Khai cũng vội cười nói.

Mộ Dung Thu gật gù đầu, ý cười càng sâu thêm mấy phần, nghiêng đầu nhìn Thẩm Trắc phi.

Mà Thẩm Trắc phi tuy hai mày cau chặt nhưng cũng không mức mất bình tĩnh, ngẩng đầu nhìn Mộ Dung Thu: “Muội vừa rồi quả thật lo lắng, nếu có chỗ nào mạo phạm thì xin tỷ tỷ tha thứ. Nhưng mà muội nghĩ tới nghĩ lui, cẩn thận vì tỷ tỷ suy nghĩ, bây giờ tỷ tỷ đang mang thai, vạn lần không thể có sơ sót gì. Vậy nên để muội thay tỷ tỷ chiếu cố Vương gia đi. Một lát Vương gia tỉnh, sai người đưa Vương gia đến Trúc viên thì thế nào?”

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 80: Chương 77

Ánh mắt sắc bén của Thẩm Trắc phi không chớp nhìn Mộ Dung Thu. Lúc nàng đến Mai viên đã suy nghĩ rất kỹ, bất kể làm cách nào cũng phải làm cho Mộ Dung Thu đồng ý. Tuyệt đối không thể để cho Vũ Văn Mặc ở lại Mai viên, nếu không rất khó cam đoan vị trí của nàng sau này.

Nàng vừa nói xong, ánh mắt của những người trong phòng lại rơi trên người Mộ Dung Thu.

Lúc này, Thanh Bình đi thay trà đã trở lại, Mộ Dung Thu chờ nàng dâng trà. Nhìn ly trà không ngừng bốc lên hơi nước, Mộ Dung Thu gật đầu với Thanh Bình, cười nói: “Rất tốt. Sau này khi có khách đến, nhớ không để trà nguội, luôn luôn phải châm trà nóng.”

“Vâng, nô tì nhớ kỹ.” Thanh Bình lập tức cung kính trả lời.

Dặn dò Thanh Bình xong, Mộ Dung Thu ngẩng đầu nhìn Thẩm Trắc phi, khoe miệng khẽ cong, sắc mặt trầm xuống, cười nhẹ trả lời: “Thẩm Trắc phi không cần lo lắng, hạ nhân Mai viên không phải không có. Nói gì đi nữa thì trong phủ Nam Dương Vương này, bản Vương phi cũng là chủ mẫu, rất nhiều chuyện lớn, chuyện nhỏ cũng không cần ta tự mình lo liệu. Cho nên Thẩm Trắc phi lo lắng có chút dư thừa. Huống hồ Vương gia đã nói với bản Vương phi, gia muốn tình duyên ở Mai viên, không muốn đến bất kì chỗ nào khác. Đối với mệnh lệnh cùng ý nguyện của gia, chúng ta đều nghe theo không ý kiến. Đúng không?” Ánh mắt nàng lướt qua Tần di nương, Vũ Văn Khai, Đại phu nhân, Nhị phu nhân, Tứ phu nhân, cuối cùng dừng trên người Thẩm Trắc phi.

Nghe vậy, sắc mặt Thẩm Trắc phi trắng bệch, Mộ Dung Thu nói quá rõ ràng đi, không chừa một kẽ hở. Đem tất cả quyết định đều đổ trên người Vũ Văn Mặc. Hơn nữa, nàng ta nói như vậy cũng giống như đánh cho nàng một cái thật mạnh! Nàng âm thầm cắn răng, trong lòng không cách nào ngăn

được nổi oán hận đang dâng tràn.

“Nếu Vương gia đã bảo như vậy, chúng ta cũng đừng ở đây quấy rầy Vương phi thêm nữa. Chờ Vương gia tỉnh tất nhiên sẽ gặp chúng ta. Lại nói, Vương gia nghỉ ngơi ở chỗ Vương phi là thích hợp nhất. Dù sao Mai viên cũng là viện của chính phi.” Bộ dáng Tần di nương hết sức lấy lòng, nhìn Mộ Dung Thu nói.

Nhị phu nhân và Tứ phu nhân thấy vẻ mặt đó của bà ta, cảm thấy vô cùng khinh thường. Tần di nương này đúng là kiểu người gió chiều nào theo chiều ấy. Trước kia mâu thuẫn với Vương phi, giờ đây thái độ lại như vậy, cũng không sợ lời này nói ra đến chính mình còn thấy buồn nôn. Có điều đây chính là sinh tồn, không có mấy người thích nghe khuyên răn mà đều muốn nghe chút nịnh hót, dù có hơi quá sự thực. Hai người biết rõ điểm này nên cũng gật đầu cười.

Đáng tiếc, Mộ Dung Thu trước nay đều không giống người khác. Nàng cũng không phải người lương thiện hay thánh nữ gì; một giây trước như hổ sấm với mình, làm hết các chuyện xấu; bây giờ lại mềm mỏng như nước, nói toàn lời hay ý đẹp thì mong nàng bỏ qua chuyện cũ. Cho nên nói, có người đưa tới cửa cho nàng lợi dụng, nàng cũng chưa bao giờ từ chối. Nhìn thấy ba người các nàng một dạng không muốn tìm phiền toái, Mộ Dung Thu gật đầu ý đã tiếp nhận.

Ngay sau đó, Vũ Văn Khai cũng khuyên Thẩm Trắc phi: “Thẩm Trắc phi không cần quá lo lắng. Đại ca từ trước tới nay không phải người để cho người ta chất vấn quyết định của huynh ấy. Ta tin tưởng đại ca cũng biết ý tốt của người. Hãy để đại ca an tâm dưỡng bệnh ở chỗ Vương phi đi.”

Thẩm Trắc phi nhú mày, đối với việc bọn người này lâm trận phản chiến, cảm thấy dần dần nảy sinh hận ý. Mộ Dung Thu đúng là có bản lĩnh chế phục người khác, mới vài ngày đã khiến cho mấy người vốn theo nàng theo nàng ta, dám 'ngươi một lời ta một câu' không cho nàng có cơ hội phản bác!

“Hôm nay Thẩm Trắc phi nghe Vương gia nhiễm bệnh, cơm trưa cũng chưa dùng, trong lòng lo lắng, bất an vô cùng. Không bằng Vương phi để Thẩm Trắc phi gặp Vương gia đi, cũng để cho Thẩm Trắc phi có thể yên tâm. Huống hồ, trước kia Vương gia cũng tương đối tín nhiệm Thẩm Trắc phi, bây giờ nhiễm bệnh chắc là cũng muốn gặp Thẩm Trắc phi.” Đại phu nhân lạnh nhạt lên tiếng vì Thẩm Trắc phi. Từ trước tới nay nàng rất rõ ràng vị trí của bản thân, đã cùng Mộ Dung Thu đối lập, lúc này nếu lại lâm trận phản chiến chắc chắn sẽ bị nàng ta khinh thường, cũng như đắc tội Thẩm Trắc phi.

Bất kể bây giờ Thẩm Trắc phi lâm vào loại hoàn cảnh nào cũng không thể coi thường thế lực gia tộc ở phía sau nàng.

Nghe xong mấy lời của Đại phu nhân, Thẩm Trắc phi nghiêng đầu nhìn nàng một cái, trong mắt có ý cười. Thẩm Trắc phi quay đầu đón nhận ánh mắt Mộ Dung Thu, chờ nàng đáp lại. Lời của Đại phu nhân rất có lý, để xem Mộ Dung Thu lúc này có thể nói gì.

Mộ Dung Thu nhẹ xoa mi tâm, giọng nói lạnh như băng: “Chẳng lẽ lời nói vừa rồi của bản Vương phi các người đều nghe không rõ? Hay là trong mắt các người bản Vương phi không phải chủ mẫu của phủ Nam Dương Vương? Bất kể nói cái gì đều có thể nghi ngờ. Một khi đã như vậy, bây giờ bản Vương phi rất muốn vào cung thỉnh giáo Thánh ý của Hoàng thượng, để xem bản Vương phi có phải chính phi do Nam Dương Vương cưới vào phủ hay không!”

Thẩm Trắc phi cau mày, Mộ Dung Thu là đang diễn tuồng?

Mộ Dung Thu lại nghiêm giọng nói tiếp: “Còn nữa, bản Vương phi khi nào nói không cho các người gặp Vương gia? Vừa rồi ta không chỉ một lần nhắc nhở Vương gia đang nghỉ ngơi. Chẳng lẽ các người phải quấy rầy bằng được Vương gia tỉnh dưỡng mới cam lòng? Hay là nói, các người căn bản không phải tới thăm Vương gia mà chính là muốn cho bản Vương phi có sơ sót? Làm mọi người chê bai ta? Để Vương gia trách phạt ta? Nếu thật sự như thế, ngày hôm nay bản Vương phi nếu không biết được rõ ràng chuyện gì xảy ra, tuyệt đối không bỏ qua!” Hôm nay nàng sẽ cho bọn họ biết cái gì gọi là can quấy!

Thái độ của Thẩm Trắc phi cùng Đại phu nhân kiên quyết như vậy, từ trước tới nay đều không đem nàng để vào mắt. Ánh sáng trong mắt Mộ Dung Thu lạnh đến cực độ. Thẩm Trắc phi cùng Vũ Văn Mặc là thanh mai trúc mã, cho nên sau khi Thẩm Trắc phi vào Vương phủ liền cho rằng mình là chính phi, không đem Mộ Dung Thu để trong mắt, đoạt quyền của Mộ Dung Thu, thậm chí ngầm sử dụng thủ đoạn làm Mộ Dung Thu ở trong phủ mất hết mặt mũi. Bây giờ lời nói ra đều với giọng điệu kiêu ngạo, đúng là quá tự đại đi!

“Vương phi chớ nên tức giận, là nô tì dùng từ lẫn lộn. Cũng là nô tì không biết rõ chuyện xảy ra, nếu Vương gia đang nghỉ ngơi không thể quấy nhiễu, vậy bọn nô tì sẽ ở đây chờ, đợi khi Vương gia tỉnh lại thì liền gặp.” Nụ cười trên mặt Đại phu nhân cứng đờ, một lát sau mới chậm rãi khôi phục thần sắc, cười nói. Dứt lời, nàng liền cúi đầu, cau chặt mày. Nếu vừa rồi Mộ Dung Thu làm ầm ĩ đến tai Vương gia, Thẩm Trắc phi thì không sao, còn nàng thì chưa chắc!

Sắc mặt Thẩm Trắc phi trắng bệch, lời này của Mộ Dung Thu dù thẳng thừng hay bóng gió đều nói cho nàng biết, thân phận nàng chỉ là Trắc phi, ở Vương phủ này, từ đầu tới cuối người ra quyết định đều là chính phi! Vấn đề thân phận luôn làm cho nàng tránh né, vì nàng luôn nghĩ sẽ có một ngày nàng sẽ trở thành Vương phi chứ không phải chỉ là Trắc phi. Nhưng hôm nay, Mộ Dung Thu nói như vậy, chắc chắn khiến nàng mất hết thể diện trước người trong phủ. Nàng không tin Vương gia lại vô tình như vậy, giống như Mộ Dung Thu đã nói, không muốn gặp bất luận kẻ nào kể cả nàng.

“Ta vừa nhớ lại còn có chút việc chưa làm xong, hiện tại cũng không còn sớm, ngày khác ta lại đến.” Tần di nương thấy tình hình không ổn đã liền đứng dậy muốn rời đi. Ngay khi đứng lên cũng nhìn Vũ Văn Khai một cái.

Vũ Văn Khai còn muốn ở lại xem Thẩm Trắc phi ứng đối ra sao, nhưng thấy ánh mắt của Tần di nương cũng hiểu ngồi đây là vô ích, vẫn nên rời đi. Hắn liền đứng dậy, cười nói: “Đúng lúc ta cũng có việc, xin cáo lui trước.”

Lúc hắn rời đi, hai mắt sáng lên nhìn Thanh Bình đang đứng cúi đầu.

Bọn họ vừa đi, Nhị phu nhân cùng Tứ phu nhân hai mặt nhìn nhau, cũng muốn đứng dậy rồi đi.

Đáng tiếc, Thẩm Trắc phi vốn trong lòng rất khó chịu do lời nói của Mộ Dung Thu, đang muốn phát tiết, thấy hai người đã đứng dậy, liền lạnh lùng quát: “Bây giờ Vương gia không biết tình huống thế nào, các người đều là nữ nhân của Vương gia, mới chờ một chút đã muốn rời đi?”

“Nô tì là muốn ra ngoài đi tiểu tiện.” Tứ phu nhân sắc mặt trầm xuống, tìm đại một cái lý do. Hôm nay Thẩm Trắc phi đúng là mất đi tư thái lạnh nhạt trong quá khứ, ở chỗ Vương phi không đạt được mục đích liền mượn các nàng ra trút giận.

Nhị phu nhân cũng bị nói cho không còn mặt mũi, cúi đầu che giấu sự bất mãn trả lời: “Ngồi hơn một canh giờ, lại uống hết vài ly trà, thế nào cũng nhịn không được, cho nên muốn đi tiểu tiện. Xin Thẩm Trắc phi cho phép.”

Nghe vậy sắc mặt Thẩm Trắc phi lúc đỏ lúc trắng. Nàng đứng là bị con tức giận làm mất đi lý trí, hiểu được vừa rồi mình có hơi nóng vội, liền dùng giọng điệu hòa nhã, nhẹ nhàng nói: “Đi đi. Vương gia cũng không phải tính trong chốc lát. Chắc cũng khá lâu nữa.”

Nhị phu nhân và Tứ phu nhân cùng đồng ý. Hai người quay sang Mộ Dung Thu nói: “Bọn nô tì đi tiểu tiện, một lát sẽ quay lại.”

“Đi đi.” Mộ Dung Thu gật đầu đáp.

Tuy ở giữa có vài đoạn nhạc đệm, nhưng Mộ Dung Thu như cũ vẫn không có ý định bỏ qua chuyện này, con người lạnh thấu xương đứng trên người Thẩm Trắc phi, lạnh giọng nói: “Tốt nhất bây giờ Thẩm Trắc phi nói một chút xem, có phải trong mắt Thẩm Trắc phi, bản Vương phi không tôn quý bằng người? Bản Vương phi nói cái gì cũng không cần quan tâm? Còn có thể không cần đem bản Vương phi để trong mắt? Hoặc là nói trong phủ Nam Dương Vương chúng ta chỉ có Vương gia mà thôi? Người định làm cho Vương gia mang cái tội 'sùng thiếp diệt thế' sao?” Không phải nàng không tha, mà là gần đây Thẩm Trắc phi đang âm thầm bày hết trò này đến trò khác, thừa dịp này cho Thẩm Trắc phi một kích trí mạng, khiến nàng ta hiểu được, Mộ Dung Thu nàng không phải là một người tốt, bị đánh thì không đánh lại, bị trách móc thì không nói lại; ngày sau không có chuyện gì cũng đừng đại dốt mà gây sự với nàng.

Ngay tức khắc Đại phu nhân đưa mắt nhìn Thẩm Trắc phi xem nàng đáp lại thế nào, dù sao Mộ Dung Thu đã cho ra một đòn gần như chí mạng. Hiển nhiên, con tức của Mộ Dung Thu hôm nay rất lớn!

Thẩm Trắc phi cau mày, sắc mặt vốn tái nhợt lúc này càng thêm trắng bệch. Bây giờ Mộ Dung Thu đã đoạt gần hết sự chú ý của Vũ Văn Mặc, lại khiến nàng mất mặt trước đám bà tử ở đây, còn đánh nàng một đòn chí mạng, lời nói sắc bén khiến nàng không thể phản bác.

Nhưng lúc này... nàng tuyệt đối không thể thua được!

“Lời nói của Vương phi có chút quá khích. Cùng lắm muội cũng là lo lắng cho Vương gia, muốn biết hiện tại Vương gia thế nào chứ chưa bao giờ chất vấn Vương phi. Mặc dù nói không nghe rõ ý tứ Vương phi nhưng về tình cũng có thể tha thứ. Dù sao lúc này Vương gia vẫn quan trọng hơn. Tuy giọng điệu của muội có hơi nặng nề một chút, nhưng là tỷ tỷ rộng lượng như vậy, chắc hẳn có thể thông cảm cho tâm tình muội.” Thẩm Trắc phi ổn định tâm tình xong liền cười cười trả lời.

Nhìn thái độ cung kính đối trá của Thẩm Trắc phi, Mộ Dung Thu cười nhẹ: “Trước nay Thẩm Trắc phi đều là người thấu tình đạt lý, nhưng lời nói này bản Vương phi có chút nghe không lọt tai. Nếu như Thẩm Trắc phi bất kính với bản Vương phi, còn mệnh lệnh của bản Vương phi cũng không nghe, sau đó lại nói về tình có thể tha thứ, như vậy bất kỳ kẻ nào trong Vương phủ cũng có thể không nghe bản Vương phi, cuối cùng lại giải thích là về tình có thể tha thứ. Như vậy phủ Nam Dương Vương thật đúng là không có tôn ti, là vô chủ chưa từng có. Không biết nếu truyền ra ngoài phủ người khác sẽ nghĩ gì? Nói là bản Vương phi nhân từ? Hay sẽ nói phủ Nam Dương Vương không có quy củ?”

Sao lại như vậy? Tâm Thẩm Trắc phi bị đâm một cái. Nàng chủ động thừa nhận sai lầm, hậu quả thật không tưởng nổi, không biết hạ nhân trong phủ phía sau sẽ bàn tán kiểu gì! Người ngoài phủ lại xôn xao ra sao! Càng nghiêm trọng hơn nếu sau này bị phụ thân và Thẩm Quý phi biết, chắc chắn sẽ trách cứ nàng sao lại thiếu kiên nhẫn như thế. Quan trọng nhất là bị Vương gia biết! Mộ Dung Thu quả đáng giận, biết rõ nàng coi trọng nhất là Vương gia, lại cố tình nhắc đến Vương gia nhằm uy hiếp nàng, khiến ngày sau nàng càng phải thận trọng từ lời nói đến việc làm, không dám có tâm tư khác.

Tuy trong lòng hận đến cùng cực nhưng Thẩm Trắc phi lại không thể biểu hiện ra, chỉ có thể cung kính trả lời: “Muội đã biết. Cảm ơn tỷ tỷ đã răn dạy.”

Mộ Dung Thu gật gật đầu, ánh mắt lại lướt qua Đại phu nhân ngồi một bên như đang dăm chiêu.

Nhận thấy ánh mắt của Mộ Dung Thu, Đại phu nhân cũng lập tức quỳ trên mặt đất: “Vừa rồi nô tì ngôn ngữ thất lễ, xin Vương phi tha thứ.”

Nghe vậy, con người của Mộ Dung Thu hiện lên một đạo ánh sáng lạnh, nhưng trên mặt vẫn là vẻ tươi cười: “Biết sai là tốt. Sai lầm có thể lần một, lần hai nhưng tuyệt đối không thể có lần ba. Bản Vương phi thiện tâm không đành lòng trách phạt người. Nếu là người khác, chỉ sợ nhẹ thì phạt trượng, nặng thì đuổi ra khỏi phủ.” Dứt lời, ánh mắt nhìn chằm chằm Đại phu nhân.

Đây là cảnh cáo! Thân thể Đại phu nhân run lên, tim đập thình thịch. Nhưng càng làm cho nàng sợ run chính là ánh mắt của Mộ Dung Thu. Vội cúi đầu trả lời: “Vâng. Nô tì đã biết, sau này tuyệt đối sẽ không tái phạm.”

“Bây giờ Vương gia còn đang nghỉ, chỉ sợ sẽ ngủ đến khi ăn tối. Các người cũng không cần đợi ở đây. Chờ khi Vương gia tốt hơn, bản Vương phi sẽ cho người gọi các người lại.” Mộ Dung Thu nhìn Thẩm Trắc phi cùng Đại phu nhân, cười tươi như hoa nói. Lúc này đâu còn thấy một trời u ám, khí thế bức người vừa nãy.

Đại phu nhân đáp: “Vâng, vậy nô tì cáo lui trước, không quấy rầy Vương phi.”

Trong lòng Thẩm Trắc phi biết mục đích ngày hôm nay không thành, lại còn để cho Mộ Dung Thụ chiếm thế thượng phong, về sau lại càng truy riết không bỏ qua, căn bản không cho nàng bất cứ cơ hội nào. Dù nàng vẫn không có ý định buông tha nhưng dựa theo tình hình trước mắt thì không có khả năng Mộ Dung Thụ để cho nàng chiếu cố Vương gia. Dù trong lòng có bao nhiêu phần không tình nguyện, mặt ngoài như cũ cười nhẹ nhàng: “Vâng, muội cáo lui.”

Đang khi đó, Nhị phu nhân và Tứ phu nhân đứng ngoài cửa nhìn thấy tình hình này, biết Thẩm Trắc phi cùng Đại phu nhân đã ở thế hạ phong, bị Vương phi mạnh mẽ phản kích. Trong lòng âm thầm cảm thấy may mắn, may mà vừa rồi các nàng đã tìm lý do rời đi.

Sau khi Thẩm Trắc phi và Đại phu nhân rời đi, Mộ Dung Thụ mới thở phào nhẹ nhõm. Nếu như vừa rồi thiếu đi nửa phần khí thế, không tập trung, nhất quyết không tha, chỉ sợ không có cách nào ngăn cản Thẩm Trắc phi gặp Vũ Văn Mặc. Lần này e là đã làm cho Thẩm Trắc phi và Đại phu nhân oán hận!

...

Thẩm Trắc phi sau khi trở về Trúc viên, lập tức ngồi yên trước cửa sổ.

Tú Ngọc theo sau, thấy dáng vẻ nàng như thế, vội nói: “Chủ tử chớ để trong lòng, vương phi hôm nay chắc bởi mệt nhọc nên mới như thế. Mọi người trong phủ từ trước tới nay cũng biết chủ tử người rất xem trọng quy củ. Chỉ với mấy câu nói của vương phi sao có thể ảnh hưởng đến chủ tử được.”

Nghe vậy, Thẩm Trắc phi đang ngồi yên trước cửa sổ lắc đầu: “Ta lo lắng là Vương gia.”

Lo lắng trong lòng Vũ Văn Mặc không có nàng, lo lắng nàng ngày sau sẽ lưu lạc như đám người Đại phu nhân, quanh năm suốt tháng chỉ có thể thấy mặt hán vài lần.

Quan trọng nhất là Mộ Dung Thụ có con mà nàng lại không có. Về sau không còn sự sủng ái của Vũ Văn Mặc, nàng nên làm sao để bảo vệ chính mình?

“Vương gia nhất định không có gì nghiêm trọng, Vương phi không có khả năng giấu đi bệnh tình của Vương gia. Lại nói, buổi chiều hôm nay Vương gia là đang ngủ. Chờ ngày mai tình lại nhất định sẽ muốn gặp chủ tử.” Tú Ngọc nói.

Thẩm Trắc phi nghe vậy cũng không trả lời Tú Ngọc. Bởi vì bây giờ nàng không cách nào chấp nhận được việc trong lòng Vũ Văn Mặc nàng không phải là người quan trọng nhất.

...

Sau khi trở lại phòng, Mộ Dung Thụ đi vào gian trong.

Vũ Văn Mặc vẫn đang ngủ, hán bị thương thật sự rất nặng, nếu không từ trước tới nay, thân thể hán luôn khỏe mạnh sẽ không hôn mê cả đêm, bây giờ vẫn còn mê man.

Nàng đi đến bên giường, vén chăn lên, cởi y phục hán ra, cẩn thận kiểm tra miệng vết thương. Trên mặt vải chỉ có một ít máu nhàn nhạt, xem ra phương thuốc đó khá hữu dụng.

Đang lúc nàng chuẩn bị mặc lại y phục cho hán, Vũ Văn Mặc đột nhiên mở mắt, lộ ra con ngươi rét lạnh.

Mộ Dung Thụ sững sờ: “Tỉnh?”

“Vừa rồi Nhu nhi các nàng đến đây phải không?” Vũ Văn Mặc thấp giọng hỏi, con ngươi thâm trầm khóa chặt trên người Mộ Dung Thụ.

Thấy vẻ mặt hán, Mộ Dung Thụ vẫn không ngẩng đầu, trả lời: “Vâng, Thẩm Trắc phi, ba vị phu nhân, còn có Tần di nương cùng Vũ Văn Khai đều đến đây.” Sắc mặt nàng thản nhiên, mặc y phục cho hán, rồi nói tiếp: “Lần này thần thiếp giúp gia, gia lại đồng ý với thần thiếp một điều kiện đi.”

Nghe vậy, mày của Vũ Văn Mặc nhướng cao, tim đập thình thịch một chút, nhìn nàng chằm chằm, thấp giọng hỏi: “Điều kiện gì?”

Điều kiện lần trước nàng còn chưa nói ra, lúc này lại đòi điều kiện là ý gì?

“Hai tháng sau, gia tuyên bố với bên ngoài là thần thiếp vì sinh non mà rong huyết chết.” Giọng nói của Mộ Dung Thụ vô cùng bình thản, tay cũng không dừng lại, đắp chăn cho hán.

“Đỡ bản Vương dậy.” Giọng nói của Vũ Văn Mặc lạnh lẽo dị thường.

Mộ Dung Thụ vẫn chưa phát hiện giọng điệu của hán dần lạnh lẽo, vẫn nghe theo lời đỡ hán dựa vào giường. Ngay lúc Mộ Dung Thụ định đứng lên, Vũ Văn Mặc dùng sức nắm cổ tay nàng, con ngươi sâu thẳm thâm trầm nhìn nàng, giọng nói rét như hồ nước thẳng chập: “Ngươi định rời đi?”

“Vâng.” Mộ Dung Thụ gật đầu. Đối với việc này, nàng không giấu giếm. Dù sao với thế lực của Vũ Văn Mặc, nàng tin nếu nàng rời đi, nhất định sẽ không dễ dàng thoát khỏi giám thị của hán. Huống hồ với sự thông minh của Vũ Văn Mặc hán đã sớm biết ý tưởng của nàng.

“Không thể! Mộ Dung Thụ, ngươi là chính phi của bản Vương. Nếu rời khỏi Vương phủ, đồng nghĩa với việc bị phu quân ruồng bỏ, đời này sẽ không có nam nhân nào cưới ngươi nữa. Huống hồ, tại Vương phủ, thân phận ngươi tôn quý, địa vị không ai lay chuyển được. Ngươi còn gì chưa vừa ý?” Đòi mất

Vũ Văn Mặc kiên quyết nhìn nàng, lạnh giọng nói. Nghe nàng trả lời không chút do dự mà đáy lòng hẳn cảm thấy thật đau, trống rỗng, đây là cảm giác cực kỳ xa lạ. Cho nên hẳn biết, hẳn sẽ không để nàng rời đi!

Nghe vậy, mày của Mộ Dung Thu nhả lại, con ngươi tĩnh lặng như nước nhìn hắn, mặt giãn ra cười nhạt: “Thần thiếp không có yêu cầu gì, càng không có gì chưa đủ.”

Nếu nàng là nữ nhân của thời đại này, đối mặt với thân phận, lại nghe được lời hắn khẳng định như vậy thì chắc chắn rất vui sướng, càng một mực yêu hắn, tình nguyện vì hắn sinh con dưỡng cái. Nhưng trớ trêu thay, nàng là người hiện đại, nếu như chấp nhận số phận, như vậy chỉ có cả đời cùng đám thê thiếp của hắn tranh đấu, dần dần quên mất bản thân mình, thậm chí sẽ có ngày rơi vào kết cục như Lý thị. Năm tháng qua đi, nhan sắc sẽ suy tàn, chỉ có thể đau lòng nhìn hắn lần lượt sủng hạnh các nữ nhân trẻ trung khác. Nàng không thể, cũng không cam lòng nhận cuộc sống như thế. Nàng không phải khinh thường nữ nhân cổ đại, mà nàng khinh thường người có linh hồn hiện đại như mình lại đánh mất hết thấy kiêu ngạo cùng tự tôn.

Huống hồ trong mắt người đương thời lẫn trong mắt hắn, đây là một việc bất thường! Nàng cũng muốn mọi người tin vào việc hai người có thể cùng nhau trải qua một đời một kiếp. Nếu không được, nàng thà rằng không cần!

Con ngươi của Vũ Văn Mặc sâu không đáy, thấy nàng tự tại, không đem cái gì để trong mắt, đáng vẻ làm cho không ai có thể nắm trong tay, mày cau lại, cảm giác đau đớn cùng chua xót ở ngực càng rõ ràng hơn: “Vì sao?”

Thật lòng Mộ Dung Thu cũng không muốn, nhưng lúc này không thể không nói ra để khiến hắn hết hi vọng: “Thần thiếp mong muốn chính là bên người gia chỉ có thần thiếp, không có người thứ hai.”

Quả nhiên, lời này vừa nói ra, Vũ Văn Mặc không thể tin nhìn Mộ Dung Thu, nhúm mày: “Vì sao Vương phi lại có suy nghĩ như thế? Thật là buồn cười. Không nên nhắc lại lời này, càng không thể có loại suy nghĩ ấy. Đừng khiến mình mang danh đồ phụ. Bây giờ ngươi là chính phi của phủ Nam Dương Vương, kẻ cả Thẩm Trắc phi cũng không thể so với ngươi, càng không thể ảnh hưởng đến địa vị của ngươi. Bản Vương cũng sẽ khiến cho không ai dám mơ tưởng địa vị của ngươi. Thu hồi lại ý tưởng rời đi của ngươi, cũng đừng nhắc lại chuyện này. An tâm đợi ở Vương phủ đi. Những việc trước kia sẽ không xảy ra lần nữa, ngươi yên tâm đi.” Hẳn nghĩ nàng nói những lời này vì muốn hắn hứa hẹn, nên nói như vậy.

Mộ Dung Thu cúi đầu, mày dần dần nhả lại. Sao hắn bỗng dừng lại đối ý? Mấy ngày trước còn nói chỉ cần hai năm sau thì nàng có thể tự do, bây giờ lại nuốt lời, hai năm sau cũng không thể. Xem ra, ý định rời đi dưới sự cho phép của hắn là không khả thi, chỉ có thể dùng cách khác.

Dưới ánh mắt sắc bén của Vũ Văn Mặc, Mộ Dung Thu gật đầu: “Vâng.”

Thấy nàng đồng ý, Vũ Văn Mặc yên lòng, gật đầu nói: “Bản Vương sẽ dưỡng thương thêm một ngày, từ nay trở đi để bọn họ tới thăm đi.”

Càng che giấu càng khó tránh làm người ta hoài nghi.

Mộ Dung Thu gật đầu: “Vâng, ngày mai thần thiếp sẽ cho người đi báo.”

Hôm sau.

Sau buổi cơm trưa, người của phủ Tướng quân đến, là Tri Họa – Đại nha hoàn hầu hạ bên cạnh Lý thị. Nhìn thấy Tri Họa, Mộ Dung Thu nghi hoặc, có phải Lý thị đã xảy ra chuyện gì liên vội vàng hỏi: “Có phải mẫu thân ta có xảy ra chuyện gì hay không?”

Tri Họa nghe vậy, sắc mặt thoáng nặng nề: “Mấy ngày gần đây phu nhân uể oải, không thèm ăn, một ngày ăn được vài miếng cơm đã là không tệ. Đại phu đến xem qua có tốt hơn chút nhưng phu nhân ban đêm thường xuyên gọi tên của Vương phi. Nô tì thật sự không rõ nên mới không để ý phu nhân ngăn cản tới cầu kiến Vương phi. Hi vọng hai ngày này Vương phi có thể quay về phủ Tướng quân thăm phu nhân.”

“Làm sao có thể uể oải, không thèm ăn? Có phải thức ăn không hợp khẩu vị?” Mộ Dung Thu vội hỏi. Lần trước ở phủ Tướng quân chỉ thấy Lý thị thân thể không tốt, sao bây giờ lại càng ngày càng kém?

“Thân thể phu nhân không tốt, đã nhiều ngày thời tiết trở lạnh, nhiễm phong hàn mới như thế. Vương phi chớ lo lắng quá.” Tri Họa trả lời.

Nghe nói bệnh Lý thị vẫn chưa trở nặng, Mộ Dung Thu liền nhẹ nhàng thở ra, nhìn Tri Họa cười nói: “Hai ngày này bản Vương phi sẽ về phủ Tướng quân một chuyến.”

“Vâng ạ.” Sau khi Tri Họa rời đi, Mộ Dung Thu vào gian trong nói với Vũ Văn Mặc chuyện này.

Vũ Văn Mặc không có ý kiến gì, tán thành nói: “Nếu Tướng quân phu nhân muốn gặp ngươi thì hai ngày này ngươi hỏi phủ Tướng quân đi, chuẩn bị một chút. Thương thể của bản Vương đã tốt hơn nhiều, cứ để nhóm bà tử của Mai viên hầu hạ đi. Thế nhưng không thể qua đêm ở phủ Tướng quân.”

“Vâng.” Mộ Dung Thu đáp. Nàng hiểu, hẳn không thể để người khác biết mình bị thương, mà mỗi ngày đều phải bôi thuốc lên miệng vết thương một lần, cho nên nàng không thể qua đêm ở phủ Tướng quân.

Lúc này, ngoài cửa truyền đến tiếng của Hồng Lăng: “Bẩm Vương gia, Vương phi, Hoàng thượng giá lâm Vương phủ, tới thăm Vương gia.”

Cái gì?!

Hoàng thượng tới? Mộ Dung Thu nghi hoặc, ngoại trừ nàng biết Vũ Văn Mặc bị thương, người khác đều tưởng hắn chỉ bị nhiễm phong hàn. Chẳng qua

là một bệnh thông thường, làm sao có thể khiến Hoàng thượng tự mình đến thăm?

Vũ Văn Mặc nghe vậy, sắc mặt bỗng đưng nặng nề, quay sang nói với Mộ Dung Thu: “Tháo toàn bộ băng vải trên người bản Vương xuống.”

Mộ Dung Thu gật đầu: “Vâng.”

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 81: Chương 78

Mộ Dung Thu nghe vậy, gật đầu: “Vâng.”

Đề lại thắc mắc trong lòng, nhưng thái độ và dáng vẻ phòng bị của Vũ Văn Mặc đối với Hoàng thượng, trong lòng nàng cũng đã hiểu chút ít. Xem ra, thương tích của hắn vô cùng phức tạp.

Nàng tháo băng vải thật nhẹ nhàng, từng chút, không dám dùng sức. Có nhiều miệng vết thương đã đóng vảy, dính vào băng vải, giờ muốn gỡ ra thật sự rất hao tâm tốn sức, nếu không cẩn thận thì sẽ làm miệng vết thương mới kết vảy vỡ ra.

Nghe nói Hoàng thượng đến, sắc mặt Vũ Văn Mặc vô cùng nặng nề, con ngươi càng thêm thâm trầm, quanh thân hắn tản ra tầng khí lạnh lẽo. Hắn cúi đầu nhìn Mộ Dung Thu đang nhẹ nhàng cắt từng mảnh vải, nhũn mày trầm giọng nói: “Không cần cẩn thận như thế, chúng ta không có nhiều thời gian.”

“Không được. Nếu làm mạnh sẽ đụng đến miệng vết thương, làm chảy máu. Mùi máu tươi rất dễ bị người khác phát hiện.” Mộ Dung Thu lắc đầu, hạ giọng trả lời. Sau đó cao giọng hướng ra ngoài cửa dặn dò: “Xin Hoàng Thượng chờ một lát, để bản Vương phi và Vương gia thay quần áo lần nữa.”

“Vâng.” Nha hoàn ngoài cửa đáp.

Mộ Dung Thu thở dài một hơi, tiếp tục cúi đầu cẩn thận cắt băng vải. May mà sáng hôm nay đã bôi sơ qua một lần thuốc, nếu không bây giờ còn khó gỡ hơn.

Cuối cùng, không đến một khắc đã gỡ được toàn bộ vải. Mộ Dung Thu lập tức lấy y phục mới ra mặc cho Vũ Văn Mặc.

Khi nhìn đến kiểu tóc của Vũ Văn Mặc, Mộ Dung Thu cảm thấy đây đúng là một việc khó khăn. Kiểu đầu công chúa thế này làm sao đi gặp Hoàng thượng được. Có điều, Vũ Văn Mặc đã xuống giường được, có thể gọi Hồng Lăng vào chải tóc giúp hắn.

Vũ Văn Mặc thấy ánh mắt của Mộ Dung Thu có chút kỳ lạ liền xoay người bước tới bàn trang điểm, nhìn mình trong gương đồng. Hắn trợn mắt kinh ngạc, hai ngày nay mình đều chải kiểu tóc quái dị này? Ngay lập tức, Vũ Văn Mặc quay đầu nhìn Mộ Dung Thu bằng ánh mắt chất vấn.

Mộ Dung Thu bình tĩnh mỉm cười nói: “Đây là sơ sót của thần thiếp.”

“Gọi nha hoàn vào chải lại.” Khóe miệng Vũ Văn Mặc giật giật, thấp giọng ra lệnh.

“Vâng.” Một lát sau, Hồng Lăng đã chải lại một kiểu tóc chính tề cho Vũ Văn Mặc. Cùng lúc đó, Mộ Dung Thu cho nha hoàn mời Hoàng thượng vào gian trong.

Trong lúc chờ, Hoàng thượng không khỏi có chút phiền chán, nghĩ lại thì cũng đã đợi được hai khắc.

Ngồi phía sau Hoàng thượng là Thẩm Quý phi, còn có cả Thẩm Trắc phi! Nàng ta cũng đến! Mộ Dung Thu nhướng mày.

Mộ Dung Thu hành lễ lần nữa với Hoàng thượng, dù cúi đầu nhưng nàng vẫn thấy được vẻ đắc ý trong mắt Thẩm Trắc phi, cũng thấy được thần sắc trong mắt Thẩm Quý phi.

Hoàng thượng vừa vào gian trong đã dõi mắt theo bóng dáng của Mộ Dung Thu, nàng đi đến bên cạnh Vũ Văn Mặc đang nằm trên giường. Hoàng thượng thấy sắc mặt hắn tái nhợt, đúng là dáng vẻ của người bệnh, ánh mắt chợt lóe, đi lên phía trước nói: “Nam Dương Vương không cần đa lễ, nằm trên giường là được rồi.”

Vũ Văn Mặc ngừng giãy giụa, vẫn chưa xuống giường. Hắn mang vẻ mặt thật xin lỗi nhìn Hoàng thượng: “Xin Hoàng thượng thứ lỗi. Thần không cách nào xuống giường hành lễ.”

“Không sao. Nam Dương Vương nhiễm bệnh thì cứ nghỉ ngơi, không cần xuống giường kéo bệnh thêm nặng, nằm là được.” Khi nói chuyện, Hoàng thượng đã ngồi xuống bên giường.

Mộ Dung Thu quay đầu, thấy Hoàng thượng ngồi ở cạnh giường thì lặng lẽ nhũn mày. Thân phận Hoàng thượng vô cùng tôn quý, vậy mà lại ngồi bên

giường thăm Vũ Văn Mặc. Từ khi nào thì tình cảm của Hoàng thượng và Vũ Văn Mặc tốt như thế? Trong cảm nhận của nàng, lúc này, hai người rất khác thường.

Nhưng hình như Vũ Văn Mặc cũng không biểu hiện gì, thản nhiên trả lời: “Thần tạ ơn Hoàng Thượng lo lắng, chẳng qua mấy ngày nay không thể vào triều.”

“Nghỉ ngơi tốt mới là quan trọng nhất, Nam Dương Vương không cần quá lo lắng gì. Bệnh đột nhiên tới, cũng như trước đây quá mệt nhọc, vừa vận nhân cơ hội này Nam Dương Vương có thể tĩnh dưỡng đi. Trẫm sẽ cho người mang nhân sâm thượng đẳng trong cung đến cho Nam Dương Vương dùng bổ thân.” Hoàng thượng ôn hòa cười nói.

Nghe vậy, Vũ Văn Mặc lại làm bộ muốn đứng dậy cảm tạ, Hoàng thượng lại vội ngăn cản. Trong lúc khê đẩy Vũ Văn Mặc nằm xuống, tay Hoàng thượng dùng nội lực bóp bả vai Vũ Văn Mặc một chút.

Nhưng về cảm kích trên mặt Vũ Văn Mặc cũng không thay đổi, bình tĩnh cười trả lời: “Tạ ơn Hoàng thượng.” Hai bàn tay dưới chân của hắn đã nắm chặt thành nắm đấm.

Mộ Dung Thu đứng một bên nhìn thấy cảnh này, mày nhíu lên. Hoàng thượng có lẽ đang đoán xem Vũ Văn Mặc có bị thương hay không! Như thế thì chuyện Vũ Văn Mặc bị thương đúng là có liên quan tới Hoàng thượng! Nhưng nhìn dáng vẻ này của Hoàng thượng thì chỉ là suy đoán, cũng chưa xác định được. Lại nhìn thấy vẻ mặt trấn định như thường của Vũ Văn Mặc, nàng hiểu rõ nhất, vết thương trên người hắn nghiêm trọng đến cỡ nào! Những vết thương đó tuy đã kết vảy, nhưng chỉ cần đụng một cái nhẹ đã có thể làm cho rách da rồi chảy máu. Nhìn Hoàng thượng có vẻ như nhẹ nhàng bóp một cái nhưng nhất định là dùng lực rất mạnh.

Sự cứng cỏi của Vũ Văn Mặc làm cho Mộ Dung Thu kính nể không thôi. Đau đớn tê tâm liệt phế như thế mà hắn cũng có thể nhẫn nhịn chịu đựng!

Đang lúc nàng nghĩ nếu miệng vết thương vỡ ra làm chảy máu, trong phòng có mùi máu tươi thì nên làm sao để ứng phó, bỗng cảm giác được hai ánh mắt khí thế bức người nhìn nàng. Nhìn sang, Thẩm Trắc phi cùng Thẩm Quý phi cùng lúc đánh giá nàng.

Hận ý trong lòng Thẩm Trắc phi chỉ có tăng chứ không giảm, ngày hôm nay nàng nghe được bọn hạ nhân bàn tán xôn xao, đa số mọi người đối với việc Mộ Dung Thu thay đổi, lại trở nên tôn trọng nàng, không giống lúc trước. Tất cả những điều này Mộ Dung Thu làm được rất dễ dàng! Bây giờ Vũ Văn Mặc tuy sắc mặt có chút tái nhợt, nhưng tinh thần rất tốt. Nhưng hôm qua dù thế nào Mộ Dung Thu cũng không đồng ý cho nàng vào thăm hắn, khiến nàng mất đi rất nhiều cơ hội, cũng khiến cho Thẩm Quý phi vừa biết được đã tới chất vấn. Từ trước tới nay, nàng - Thẩm Nhu đối với mình yêu cầu cực cao, chưa bao giờ cho rằng sẽ bị thất bại, nghĩ muốn có thứ gì thì chỉ biết dùng thủ đoạn chiếm lấy. Vì vậy khi nhìn đến những ánh mắt khinh thường ấy, Thẩm Trắc phi dĩ nhiên không chịu nổi.

Trong lúc đó, Thẩm Quý phi lại đang nhìn Mộ Dung Thu, trong ánh mắt có một tia ám quang không cách nào hiểu rõ, không thể tưởng tượng được trong một thời gian ngắn mà Mộ Dung Thu lại có thể chiếm được Vũ Văn Mặc từ trong tay Nhu nhi, lúc hắn nhiễm bệnh mà chọn Mai viên tĩnh dưỡng. Mà khoảng thời gian này là lúc dễ sinh cảm tình nhất, may mà sau khi nàng biết được việc này, trước tiên sắp xếp một chút, nếu không, theo tâm tư không bình tĩnh kia của Nhu nhi, chỉ sợ không cách nào giữ được lòng của Vũ Văn Mặc! Nghĩ đến đây, ánh sáng trong mắt Thẩm Quý phi càng sâu thêm mấy phần. Lúc nhìn Mộ Dung Thu thì chuyển thành vẻ mặt tươi cười như hoa, giống như những điều không vui xảy ra trước đó cũng chỉ là một hồi mộng ảo.

Mộ Dung Thu thu hồi tầm mắt, âm thầm nhăn mày, ánh mắt của Thẩm Quý phi cùng Thẩm Trắc phi không đúng! Không cần phí sức nghĩ nhiều cũng biết tâm tư của hai người là cái gì. Nhưng nàng thật sự không thể tưởng được, Thẩm Trắc phi so với gián đánh không chết mà còn liều mạng hơn!

Ánh mắt Mộ Dung Thu cùng Thẩm Quý phi, Thẩm Trắc phi giao chiến. Đã qua một khắc, Hoàng thượng và Vũ Văn Mặc cũng gần như trao đổi xong. Vũ Văn Mặc ngáp mấy lần biểu hiện mình đã mệt mỏi, Hoàng thượng đang lúc nửa tin nửa ngờ vào kết quả xác minh, lại thấy Vũ Văn Mặc mệt mỏi, cũng chỉ có thể đem nghỉ hoặc để trong lòng, đứng dậy cười nói: “Nam Dương Vương nghỉ ngơi cho tốt, nếu như cần bất kỳ cái gì thì sai người trong phủ tiến cung bẩm báo cho Trẫm.”

“Vâng, thần tuân chỉ.” Vũ Văn Mặc đáp, vừa dứt lời đã từ từ nhắm mắt lại, có vẻ như lơ đãng, thật sự là mệt mỏi đến cực điểm.

Thấy thế, trong con ngươi của Hoàng thượng hiện lên một đạo ánh sáng, nhú nhú mi, mắt lướt một vòng quanh phòng, ánh mắt dừng trên làn khói của hương đang tỏa ra, mùi không ngừng phát ra, vây quanh chớp mũi. Hai mắt tỏa sáng, muốn xoay người một lần nữa, đến bên giường vén chăn lên, nhưng khi nhìn đến bộ dáng của Vũ Văn Mặc mệt mỏi, còn có người khắp phòng, hắn cau mày, xoay người rời đi.

Mộ Dung Thu cúi người đưa tiễn. Vốn theo quy củ thì Mộ Dung Thu phải đưa Hoàng thượng ra đến đại môn Vương phủ, nhưng vì Vũ Văn Mặc nhiễm bệnh, Hoàng thượng liền cản Mộ Dung Thu lại cho Thẩm Trắc phi đi thay. May là Hoàng thượng ở trong phòng không lâu lắm, mà Vũ Văn Mặc cũng kịp thời 'biểu hiện' thân sắc mệt mỏi làm cho Hoàng thượng rời đi, nếu không mùi nhang hương không cách nào che giấu được mùi máu tươi.

Lẽ ra Thẩm Trắc phi muốn thừa dịp này ở lại trong phòng hầu hạ Vũ Văn Mặc, nhưng Hoàng thượng lại ra lệnh, tất nhiên nàng không thể cãi lệnh. Không cam lòng nhìn thoáng qua Vũ Văn Mặc trên giường.

Thẩm Quý phi lờn nàng một cái, tức giận thấp giọng nói: “Nếu không muốn trong lòng Vương gia có người khác thì dùng đầu óc mà nghĩ thủ đoạn tốt hơn đi. Đừng luôn để cho Mộ Dung Thu chiếm tiện cơ.”

Nghe vậy, sắc mặt Thẩm Trắc phi trắng bệch, cúi đầu cắn chặt môi.

Đội bọn họ đi khỏi, Mộ Dung Thu cho mấy nha hoàn trong phòng lui ra, sau đó ngồi xuống bên giường. Cùng lúc, Vũ Văn Mặc mở mắt, bình tĩnh nhìn Mộ Dung Thu, trầm giọng nói: “Miệng vết thương ở bả vai lại vỡ ra.”

“Lần này muốn cầm máu sợ là tổn một chút thời gian.” Mộ Dung Thu lạnh giọng trả lời. Sau đó liền coi bỏ ý phục của Vũ Văn Mặc, một lần nữa bôi thuốc lên miệng vết thương.

Vũ Văn Mặc chậm rãi nhắm mắt, nhìn chăm chăm miệng vết thương không ngừng rỉ máu, sắc mặt dần dần trắng bệch. Bôi thuốc xong, cảm nhận của nàng càng mãnh liệt, có thể thấy Hoàng thượng vừa rồi sử dụng lực đạo lớn thế nào! Bây giờ vết thương trước mắt so với vết thương khuya hôm trước còn nặng thêm vài phần! Nghĩ đến đây, sát khí trong mắt Vũ Văn Mặc càng thêm lợi hại, ở trước mặt Mộ Dung Thu, hẳn không hề cố kỵ bày ra sát khí lãnh liệt đến tận xương!

Loại sát khí này làm cho lòng người sợ hãi mãnh liệt, thân thể không tự chủ được run rẩy, từ trước tới nay Mộ Dung Thu lần đầu tiên gặp, khó tránh khỏi có chút không thể tin nhìn Vũ Văn Mặc.

Nhận thấy tầm mắt của Mộ Dung Thu, sát khí trong mắt Vũ Văn Mặc nhất thời biến mất, nhưng sự lạnh lẽo vẫn còn bao quanh hắn.

...

Hoàng thượng hồi cung, còn Thẩm Quý phi ở lại Vương phủ nghỉ ngơi một đêm mới hồi cung.

Thẩm Quý phi và Thẩm Trắc phi trở lại Trúc viên. Đóng cửa phòng, Thẩm Quý phi lạnh lùng quát Thẩm Trắc phi: “Đối với Mộ Dung Thu, muội có rất nhiều cơ hội. Dù sao trong hai năm qua, tâm của Nam Dương Vương đều ở trên người muội, mà bây giờ muội lại bị thất sủng! Dựa vào sự thông minh của muội làm sao lại không giữ được lòng của Nam Dương Vương?”

Thẩm Trắc phi biến sắc, lắc đầu trả lời: “Muội cũng không biết. Trong khoảng thời gian này, Mộ Dung Thu hoàn toàn thay đổi, giống như biến thành một người khác, rất khác so với Mộ Dung Thu trước kia, tựa như hai người. Khác nhau một trời một vực như thế, tất nhiên làm Vương gia hiểu kì.”

“Biến thành một người khác?” Thẩm Quý phi khép hờ mắt. Trước kia hình như chưa từng chú ý, mà lúc này cẩn thận nghĩ đến, tác phong của Mộ Dung Thu so sánh với trước kia hoàn toàn khác! Giống như hai người. Một người có thể thay đổi nhiều đến mức đó sao?

“Vâng. Không khỏi làm người khác hoài nghi, lúc trước, Mộ Dung Thu là giả vờ. Nàng ta biết rõ muội và Vương gia là thanh mai trúc mã, cảm tình tự nhiên không phải nàng ta có thể so sánh được. Hai năm trước, che dấu tính nết thật rồi trong khoảng thời gian này đột nhiên biến thành một người khác, quả nhiên làm Vương gia chú ý.” Thẩm Trắc phi cau mày, đem nghi hoặc trong lòng nói ra hết.

Nghe vậy, đôi môi hồng nộn của Thẩm Quý phi khẽ nhếch, trong mắt hiện lên một đạo ánh sáng cực chói lọi: “Có lẽ Mộ Dung Thu trước mắt căn bản cũng không phải là Mộ Dung Thu! Trước đó người không phải nói với bản cung, Mộ Dung Thu đã từng cùng một người tiểu thiếp cãi nhau, sau đó té bị thương. Rồi sau lần bị thương đó, khi tỉnh lại đã hoàn toàn biến thành một người khác? Có lẽ bị người đánh tráo? Hoặc là bị cái gì đó ám ảnh?”

Loại đoán mò này hiển nhiên làm Thẩm Trắc phi cảm thấy mờ mịt, liền lắc đầu nói: “Vương phủ canh phòng nghiêm ngặt, không có khả năng đổi người mà không bị ai phát hiện. Việc ám ảnh kia cũng không thể thuyết phục người khác.”

Gương mặt trắng nõn của Thẩm Quý phi lại nở nụ cười rục rịch, vỗ vỗ mu bàn tay Thẩm Trắc phi, cười nói: “Không, nếu muốn ngồi lên vị trí Vương phi, như vậy tất cả những điều này đều trở thành có thể.”

Thân hình Thẩm Trắc phi run lên, không thể tin nhìn về phía Thẩm Quý phi, đáy mắt dần dần nở nụ cười giống như nụ cười của Thẩm Quý phi. Hai người hai mặt nhìn nhau, dĩ nhiên hiểu tâm tư lẫn nhau.

“Bản cung đã cùng Hoàng Thượng đề cập đến hôn sự của Tam muội. Phụ thân và mẫu thân đã đồng ý để Tam muội gả cho Thế tử Vũ Văn Hạo làm trắc phi. Hai ngày nữa sẽ hạ chi.” Thẩm Quý phi ngồi xuống, nhấp vài ngụm trà rồi nói với Thẩm Trắc phi.

Nghe vậy, Thẩm Trắc phi mạnh mẽ nhìn về phía Thẩm Quý phi nói: “Đúng là Trắc phi? Xem ra, người trong lòng Tam muội quả nhiên không giống bình thường!”

Nếu dựa theo thân phận thứ nữ của Thẩm Oánh thì căn bản không có khả năng gả cho cho Thế tử làm trắc phi, là vì nặng trọng mặt mũi của phụ thân, mà dù sao Vũ Văn Hạo vẫn chưa cưới chính thê, ngay cả thiếp thất cũng không có. Thẩm Oánh gả đi, cũng không khác gì chủ mẫu. Nếu có thể sớm sinh con nối dõi, đời này liền không cần lo lắng.

Nghĩ đến đây, Thẩm Trắc phi bỗng nhiên ghen tị với Thẩm Oánh.

“Việc này còn chưa đề cập cùng Thế tử. Cụ thể thì qua hai ngày lại thương lượng. Bây giờ Tam muội cũng có thể được đền bù ước nguyện. Bản cung ở hậu cung, thân phận so với Hoàng hậu cũng không khác là bao, hơn nữa còn rất được Hoàng thượng sủng ái. Mà Nhu nhi người chó làm cho phụ thân cùng mẫu thân thất vọng, nếu như người ở phủ Nam Dương Vương thất sủng, Vương gia không đứng về phía người, như vậy, làm cho phụ thân, mẫu thân, còn có mặt mũi bản cung đặt ở đâu?” Thẩm Quý phi thở dài, nói.

Thẩm Trắc phi biến sắc, cúi đầu trả lời: “Nhu nhi đã biết phải làm gì.”

“Mấy ngày nữa là sinh thần của người, thừa dịp này, người nên làm cái gì thì làm cái đó, đừng lo lắng những thứ khác. Ngân vạn phải nhớ kỹ, Mộ Dung Thu đã có thai, nếu sinh con trai, trong phủ Nam Dương Vương càng không có chỗ đứng cho người.” Thẩm Quý phi trầm giọng nói, trực tiếp nói ra điểm mấu chốt, khoe miệng gọi lên một chút ngoan độc, sắc sảo.

Thẩm Trắc phi âm thầm nắm chặt tay, sau một lúc lâu ý chí kiên định gặt đầu.

“Nhu nhi tạ ơn tỷ tỷ dạy bảo.”

Mai viên

Miệng vết thương trên vai Vũ Văn Mặc một lần nữa vỡ ra, không dễ dàng gì để cầm máu, máu đó có thể làm ướt hết một mảnh vải thật dày. Mộ Dung Thu nhú chặt mày, tiếp tục chảy máu như vậy tuyệt đối không được! Nếu cứ như vậy sẽ nguy hiểm đến tính mạng.

Nhưng không thể đi tìm đại phu! Đừng nói làm cho hạ nhân trong phủ biết, bây giờ Thẩm Quý phi vẫn còn đang ở trong Vương phủ!

Vậy nên làm thế nào đây?

Thấy Mộ Dung Thu nhìn miệng vết thương đến gần người, khóe miệng Vũ Văn Mặc trắng bệnh giật giật nói: “Bôi nhiều thuốc hơn.”

Mộ Dung Thu lắc đầu, kim sang được đã dùng quá nhiều, lúc này chờ Thu Cúc sắc thuốc xong sẽ đưa tới. Nhưng không biết chén thuốc đó có thể nhanh chóng cầm máu hay không. Không thể để máu chảy thêm! Nhưng đây là cổ đại, không phải hiện đại có thể truyền máu.

Bất quá... Hai mắt tỏa sáng, Mộ Dung Thu ra gian ngoài phân phó Hồng Lăng: “Hồng Lăng, cho phòng bếp nhỏ mau chóng nấu một chén chè.”

“Chè?” Vũ Văn Mặc nghe Mộ Dung Thu nói vậy, không hiểu nói lầm bầm.

Một lát sau, Hồng Lăng đã đưa tới một chén chè. Mộ Dung Thu vội dứt cho Vũ Văn Mặc ăn. Vũ Văn Mặc nhú mày: “Bổn Vương không muốn ăn đường hay kẹo gì hết.” Hắn đã không còn là tiểu hài tử, không có hứng thú với những thứ có vị ngọt.

Nghe vậy, Mộ Dung Thu sắc mặt trầm xuống: “Chè này có thể bổ sung đường khí trong cơ thể, cũng thích hợp để giảm bớt sự mệt mỏi. Hiện tại gia mất máu quá nhiều, ăn chè cực kỳ hữu dụng.”

Nghe lời này, Vũ Văn Mặc liền biết không thể cự tuyệt, cũng chỉ có thể không tình nguyện nuốt vào. Xong xuôi, không nhìn được lầm bầm một câu: “Thật là ngọt, trong miệng rất không thoải mái.”

Mộ Dung Thu lạnh lùng nhìn hắn một cái, cũng không trả lời.

Thấy vậy, Vũ Văn Mặc nhú mày, lại lầm bầm một câu. Bất quá những lời này Mộ Dung Thu không nghe rõ, cũng không hỏi tới. Nàng đáp chần cho hắn, sau đó ra khỏi phòng.

May mà buổi chiều, Vũ Văn Mặc uống thuốc xong đã ngừng chảy máu, sắc mặt của hắn cũng không còn tái nhợt. Mộ Dung Thu sợ hắn không thể kiên trì, chậm trễ hành trình ngày mai của nàng. Dù sao Lý thị luôn nhớ và thường xuyên nhắc tới nàng. Dù thế nào nàng cũng muốn trở về một chuyến, xem bệnh của Lý thị có bao nhiêu nghiêm trọng. Hơn nữa sau khi trở về cũng có một số việc cần giải quyết một chút. Cùng Mộ Dung Thu đối mặt nói sẽ tốt hơn.

Sáng hôm sau, Mộ Dung Thu sắp xếp Thu Cúc và Thanh Bình ở bên ngoài hầu hạ, nếu như Vũ Văn Mặc cần gì sẽ vào gian trong. Lại sai bà tử chăm sóc Hiền nhi cẩn thận, không cho Hiền nhi chạy loạn khắp nơi. Nếu trong lúc lơ đãng va vào Thẩm Quý phi, rất dễ gặp phiền toái.

Sau khi thu xếp xong mọi thứ, Mộ Dung Thu lên xe ngựa hồi phủ Tướng quân.

Trên đường, về mặt Hồng Lăng khó nén vẻ lo lắng nói: “Mấy năm gần đây, sức khỏe phu nhân không tốt, uống nhiều thuốc bổ cũng không thấy có chuyển biến tốt. Tình huống này không thể tiếp tục kéo dài được.”

Về mặt Mộ Dung Thu cũng có chút nặng nề. Trước kia nàng không hiểu y thuật, mà trong khoảng thời gian này luôn nghiên cứu y thuật, đối với thân thể Lý thị bây giờ, trong lòng cũng hiểu sơ lược. Tuy phần lớn là do Nhị di nương cùng Mộ Dung Lâm âm thầm hạ thủ bằng việc dùng đĩa hút máu và giảm bớt thuốc bổ trong dược liệu, nhưng ngay cả như vậy, thân thể Lý thị cũng đúng là quá suy yếu. Ngay cả nếu mỗi ngày đều tận tâm an dưỡng thân mình, chỉ sợ cũng không kiên trì được bao lâu. Huống hồ, bây giờ tuổi đã lớn, sắc đẹp không còn, bị Mộ Dung Thu thương tổn quá sâu, khát vọng sống của Lý thị không còn mạnh mẽ nữa.

Nàng tin Lý thị cũng đã biết mình ở tình huống nào. Vì thế nên luôn nằm mơ nhớ tới nàng. Tuy nàng cùng Lý thị chẳng phải mẹ con ruột thịt, thời gian ở gần nhau cũng quá mức ngắn ngủi, nhưng thân thể này còn lại một tia tâm tư, hoặc là nàng là người bình thường, có nhân tính thiện lương, với Lý thị cũng có một phần tình thân. Vì vậy, nàng âm thầm làm nhiều chuyện như thế, bận tâm nhiều như thế cũng vì không muốn thương hại Lý thị.

“Chỉ cần cẩn thận tình dưỡng, sẽ tốt.” Mộ Dung Thu nhẹ giọng trả lời.

Phủ tướng quân

Lý thị nghe Mộ Dung Thu quay về phủ Tướng quân thăm bà, lập tức sai nha hoàn trang điểm cho bà, bôi ít son, làm cho sắc mặt nhìn sơ có vẻ hồng hào hơn. Còn cho người nấu một chén cháo tổ yến, cả bát đầy đều uống hết.

Mộ Dung Thu vào phủ, nhìn thấy Lý thị có chút tinh thần, sắc mặt cũng không quá tái nhợt, tuy có thể nhìn ra trên mặt có chút son, nhưng ít nhất trong mắt có ánh sáng.

“Mẫu thân.”

“Đã mang thai, sao lại ngồi xe ngựa đi đường lâu như vậy? Nếu bị thương thân mình thì biết làm sao? Về sau cũng không thể như thế.” Lý thị vừa thấy Mộ Dung Thu thì lập tức nói, ngoài miệng tuy trách cứ nhưng trên mặt lại tươi cười, cho nha hoàn đỡ bà đi qua.

Mộ Dung Thu đi đến đỡ tay Lý thị, cười nói: “Thật lâu không gặp mẫu thân, nghĩ đến cũng thật nhanh. Nói gì đi nữa ta đều muốn trở về thăm mẫu thân.”

Nghe vậy, Lý thị quay đầu nhìn thoáng qua Tri Họa trách cứ: “Nha đầu kia nhất quyết muốn đi Vương phủ báo cho người biết. Mẫu thân ngăn cản kiểu gì cũng không được.”

“Mẫu thân đừng trách Tri Họa, nàng cũng là lo lắng cho người. Đứng lý cũng nên nói cho con, nếu sớm biết mẫu thân bị bệnh, con đã về thăm. Cũng sẽ không trễ như vậy. Giống như mẫu thân gây thêm. Nghe Tri Họa nói, mẫu thân mấy ngày nay không ăn được nhiều, như vậy là không được, về sau mỗi ngày đều phải uống một chén cháo tổ yến, sau đó dùng cơm như bình thường.” Mộ Dung Thu cau mày nói. Nàng nắm tay Lý thị, phát hiện gầy hơn so với lần trước.

Quả nhiên, thân thể Lý thị ngày càng kém.

“Ừ, mẫu thân hiểu, ngày sau nhất định sẽ ăn nhiều hơn một ít.” Lý thị cười đáp.

Tri Họa lập tức che miệng cười nói: “Phu nhân không nghe bọn nô tỳ khuyên, hôn nay Vương phi đến, chỉ nói một câu, phu nhân đã nghe. Ngày sau nếu phu nhân lại không nghe bọn nô tỳ khuyên, nô tỳ phải đi làm phiền Vương phi.”

Nghe vậy, Mộ Dung Thu cười gật đầu: “Được. Tri Họa làm tốt lắm.”

Lý thị cũng không nhịn được cười nói: “Đừng để ý đến nha đầu kia, còn lớn gan như vậy.”

Tri Họa bĩu môi trả lời: “Nô tỳ là lo lắng cho thân thể phu nhân thôi!”

Lúc cúi đầu, trong mắt nàng lóe lên một chút ánh sáng khác thường, trên mặt cũng có một tia xin lỗi.

Mọi người vừa nói vừa cười một chút, tinh thần Lý thị rõ ràng cực tốt, trên mặt luôn nở nụ cười.

Mộ Dung Thu thấy thời gian không còn sớm, cũng không thể đợi Mộ Dung Thu, liền hỏi Lý thị: “Phụ thân không ở trong phủ sao?”

Nghe nói nàng đến, nếu Mộ Dung Thu ở trong phủ tất nhiên sẽ đến chỗ Lý thị, nhưng nửa ngày rồi vẫn không thấy bóng dáng của ông ta.

Nghe vậy, nụ cười trên mặt Lý thị chợt tắt. Bà lắc đầu trả lời: “Đã nhiều ngày đều đi sớm về trễ, sợ là bận rộn công vụ. Thư nhi có việc?”

Mộ Dung Thu đem thần sắc ảm đạm của Lý thị thu vào mắt, cười cười trả lời: “Không có gì, chính là hỏi một chút.”

Đi sớm về trễ? Mộ Dung Thu có thể bận rộn như vậy? Nhớ tới lời hạ nhân nói cách đây hai ngày, Mộ Dung Thu thường xuyên ra vào một phủ khác, trong đó có một phụ nhân hơn ba mươi tuổi, diện mạo mê hoặc lòng người. Nàng không khỏi đoán, lẽ nào là Nhị di nương? Dem nghi hoặc để ở trong lòng, Mộ Dung Thu làm như không có việc gì, lại cùng Lý thị hàn huyên một chút. Lý thị tươi cười rạng rỡ, tinh thần rất tốt, liên tục hứa sẽ dựa theo yêu cầu dùng cơm.

Đợi thêm một chút, Mộ Dung Thu liền lên xe ngựa về phủ.

Vừa quay lại Mai viên, đang muốn vào phòng xem Vũ Văn Mặc thế nào, Thanh Bình canh giữ trước cửa liền tiến lên phía trước nói: “Bẩm Vương phi, Thẩm Trắc phi đang ở bên trong hầu hạ Vương gia.”

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 82: Chương 79

Mộ Dung Thu khẽ nhếch mày, nàng mới đi một chút, Thẩm Trắc phi đã tới rồi? Có điều Vũ Văn Mặc cho Thẩm Trắc phi vào hầu hạ, vậy thì chắc không sao đi. Nếu nhân cơ hội này Vũ Văn Mặc có thể tới Trúc viên tĩnh dưỡng càng tốt. Đúng lúc cho nàng thêm thời gian tính toán về kế hoạch.

Nhưng việc này không khỏi làm cho người ta có chút khả nghi. Không lẽ Thẩm Trắc phi thời thời khắc khắc đều nhìn chăm chăm động tĩnh phía Mai viên? Có thể canh thời gian chuẩn xác như thế. Nàng vừa đi, người này đã tới rồi. Mộ Dung Thu nhíu mày, khép hờ đôi mắt, hay Mai viên có cơ sở ngầm của nàng ta? Hay là...?

“Ừ.” Mộ Dung Thụ phản ứng một cách bình thản. Chuyện này không phải đơn giản như vậy, nhất định là có người làm nội ứng cho Thẩm Trắc phi. Thế nhưng, lúc này nàng còn có chuyện quan trọng phải làm, liền nhắc chân hướng phòng Hiến nhi mà đi.

Thanh Bình thấy thế, vội hỏi: “Vương phi không định vào xem một chút sao?”

Thời gian Thẩm Trắc phi ở trong phòng đã rất lâu.

“Có Thẩm Trắc phi hầu hạ, đừng lo.” Mộ Dung Thụ cười nói, bước chân vẫn như cũ bước đến phòng Hiến nhi.

Lúc này Hiến nhi đang đọc sách, cái đầu nho nhỏ lúc ẩn lúc hiện. Bé đang đọc 'Tam Tự Kinh'.

“Nhân chi sơ, tính bản thiện...”

Dáng vẻ trẻ con đáng yêu đến cực điểm. Mộ Dung Thụ không nhịn được khẽ cười, nhẹ nhàng bước đến sau Hiến nhi.

Hình như Hiến nhi phát hiện phía sau có người đến, quay đầu nhìn lại. Thấy Mộ Dung Thụ, lập tức tươi cười rạng rỡ vứt bỏ lại cuốn sách 'Tam Tự Kinh' chạy về phía nàng: “Mẫu thân.”

Mộ Dung Thụ khom người ôm Hiến nhi vào lòng.

“Ngoan. Sao Hiến nhi không ngủ trưa một lát?”

“Vừa mới ăn cơm trưa xong, Hiến nhi muốn đọc xong 'Tam Tự Kinh' rồi đi ngủ. Mẫu thân, hai ngày này người chăm sóc phụ thân, Hiến nhi cũng chưa gặp người vài lần. Hiến nhi rất nhớ người.” Hiến nhi ngọt ngào trả lời. Khi nói chuyện cánh tay nho nhỏ liền gặt gao ôm cổ Mộ Dung Thụ, hương vị làm nũng rất đậm.

Thấy thế, Mộ Dung Thụ nhịn không được cười nói: “Hôm nay lúc ăn sáng không phải gặp được sao?”

Đứa nhỏ này thật đúng là biết dỗ người, mới chỉ như vậy mà đã có thể làm người ta vui vẻ.

“Không thấy một chút đã nhớ cực kỳ rồi.” Hiến nhi chu miệng nhỏ phàn nộn ngọt ngào nói.

Mộ Dung Thụ buồn cười lắc đầu: “Hiến nhi mà trưởng thành thật đúng là làm cho nữ tử trên đời này si mê chết thôi!”

“Khi lớn lên Hiến nhi không cần nữ nhân nào hết, mấy người đó đều là người xấu. Hiến nhi chỉ cần mẫu thân. Chờ Hiến nhi trưởng thành sẽ cưới mẫu thân.” Nụ cười trên mặt Hiến nhi chợt tắt, vô cùng thận trọng nói.

Nghe vậy, Mộ Dung Thụ sững sốt rồi lập tức bật cười. Đứa nhỏ này! Thật đúng là lời nói trẻ con. Có Hiến nhi bên người, nàng thật sự cảm thấy vui vẻ. Tuy chưa bao giờ làm mẹ, nhưng vì Hiến nhi mà học làm một người mẹ, vì bé mỗi ngày một lớn lên mà lo lắng càng nhiều. Tuyệt đối không thể để cho bé sau khi lớn lên trở thành một Vương Quân Sơn thứ hai!

Bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, Mộ Dung Thụ ôm Hiến nhi vào lòng thật chặt, trầm giọng hỏi: “Hiến nhi, nếu con cùng mẫu thân tạm thời xa nhau, đến chỗ tổ phụ ở một thời gian ngắn, Hiến nhi chịu không?”

Hiến nhi nghe vậy, trong mắt tràn ngập vẻ hoảng sợ, vội vàng ôm chặt Mộ Dung Thụ: “Mẫu thân, người không cần Hiến nhi sao?” Bé dứt lời, trong mắt đã đầy nước mắt.

Nhìn thấy Hiến nhi khóc, lòng Mộ Dung Thụ đau xót, lau nước mắt cho bé, nói: “Hiến nhi, đừng vội. Mẫu thân đã nói tuyệt đối sẽ không bao giờ không cần Hiến nhi. Nhưng mà, Hiến nhi nghe mẫu thân nói, nếu như có một ngày mẫu thân gặp được một chút phiền phức, cần cho Hiến nhi tạm thời rời đi một đoạn thời gian. Sau đó chờ khoảng thời gian này qua đi, mẫu thân lại đến đón Hiến nhi. Như vậy Hiến nhi chịu không?”

Gương mặt Hiến nhi trắng bệch, nghe Mộ Dung Thụ nói xong, liền gật đầu: “Mẫu thân thật sự sẽ chẳng bao giờ không cần Hiến nhi?”

“Mẫu thân luôn nhất ngôn cửu đỉnh*.” Mộ Dung Thụ gật đầu cười nói.

* : ý nói rằng một lời nói đã lọt qua chín cái đầu của hàm răng rồi, khó lòng mà rút lại được

Hiến nhi do dự thật lâu, mới nín khóc nỉm cười.

“Hiến nhi rất ngoan, Hiến nhi nghe mẫu thân.”

“Ừ, Hiến nhi ngoan nhất. Về sau chỉ cần mẫu thân có thời gian sẽ làm thật nhiều đồ ăn ngon cho Hiến nhi được không?” Mộ Dung Thụ rất cục buông được nỗi thấp thòm trong lòng. Chỉ cần Hiến nhi không làm khó, kế tiếp dễ hơn nhiều. Ngày mai nàng sẽ nhờ Vương tuần phủ viết một lá thư, cho Hiến nhi đến Vương gia ở tạm một tháng. Sau đó sẽ viết một lá thư cho Vân Mai tại Bình Thành xa xôi, đợi một tháng sau, Vân Mai lại đón Hiến nhi về Bình Thành!

Con người linh động lóe lóe, Mộ Dung Thụ hơi nheo mắt, dựa theo bộ dáng Thẩm Quý phi cùng Thẩm Trắc phi hôm qua, chỉ sợ sẽ lại có động tác, nàng vừa vận bất lấy cơ hội này.

Hiên nhi có được cam đoan của Mộ Dung Thư, liền nín khóc, mỉm cười ngây thơ, quần quít lấy Mộ Dung Thư nói: “Mẫu thân không được lừa Hiên nhi đó, ngoéo tay đi.”

Ngoéo tay? Khóe miệng Mộ Dung Thư giật giật, chuyện ngây thơ như vậy không thể tưởng được hôm nay nàng phải làm. Xem ra làm mẹ thật đúng là không dễ dàng.

“Được!” Ngón tay thon dài ngoéo ngón tay nhỏ bé, nụ cười trên miệng Hiên nhi xán lạn hơn, “Đã ngoéo tay thì một trăm năm sau cũng không được thay đổi.”

Một lúc lâu sau, sắc trời dần tối, Mộ Dung Thư trở lại phòng, sai Hồng Lăng dọn cơm chiều, vừa muốn vào gian trong đã thấy Thẩm Trắc phi mắt rung rung, sắc mặt trắng bệch chạy ra. Khi thấy Mộ Dung Thư, nàng biến sắc, trong mắt đầy hận ý, nhưng lại không nói lời nào bỏ chạy ra ngoài. Nhìn bóng lưng nàng, Mộ Dung Thư nhướng mày, bọn họ giận nhau?

Nàng mang nghi hoặc đi vào gian trong.

Sắc mặt Vũ Văn Mặc cũng lạnh lẽo âm trầm đến đáng sợ. Xem dáng vẻ này thì biết vừa rồi hẳn cùng Thẩm Trắc phi nhất định đã xảy ra chuyện gì. Có điều đây là lần đầu, bất kể là trong trí nhớ của Mộ Dung Thư trước kia, hay là trí nhớ từ lúc xuyên qua tới giờ, đều chưa từng thấy Vũ Văn Mặc đối xử với Thẩm Trắc phi như thế, còn làm cho Thẩm Trắc phi không đề ý hình tượng, khóc sụt sùi chạy đi.

Thấy Mộ Dung Thư, Vũ Văn Mặc cau mày, nghĩ nàng nghe được đoạn đối thoại của hắn cùng với Thẩm Trắc phi, sắc mặt lạnh lẽo nặng nề nhìn Mộ Dung Thư giải thích: “Yên tâm đi, Nhu nhi sẽ không đoạt quyền của ngươi. Ngươi vĩnh viễn là chủ mẫu của phủ Nam Dương Vương này.” Bình thường, hắn rất khinh thường việc giải thích nên giờ muốn mở lời giải thích thì khóe miệng có hơi đông cứng.

Mộ Dung Thư vốn không đề ý, bất kể là Thẩm Trắc phi muốn làm gì, đều không có liên quan đến nàng, trừ phi Thẩm Trắc phi muốn làm điều gây bất lợi cho nàng. Thế nhưng, nghe Vũ Văn Mặc nói lời này, chỉ sợ vừa rồi Thẩm Trắc phi nhất định là cùng hắn nói chuyện cảm quyền, nàng ta muốn mình được nắm giữ quyền ở Vương phủ.

“Vâng.” Sau khi hờ hững lên tiếng, Mộ Dung Thư kiểm tra miệng vết thương trên người Vũ Văn Mặc. Phương thuốc quả nhiên rất hữu dụng, chỉ mới vài canh giờ miệng vết thương đã khép lại. Xem ra không quá mấy ngày có thể khỏi hẳn.

“Miệng vết thương khép lại rất nhanh, chỉ cần uống thuốc vài ngày là có thể phục hồi như cũ.” Nhìn thần sắc của nàng cùng bộ dáng không chút để ý, Vũ Văn Mặc nhíu mày, cảm giác chua xót trong lòng lại dâng lên. Hắn không kịp không chế còn nói thêm: “Nhu nhi đối với bản Vương mà nói là thanh mai trúc mã. Nhưng nhất định nàng...” Câu nói sau cùng vừa muốn ra khỏi miệng liền dừng lại, khi nhìn Mộ Dung Thư, mày của hắn càng thêm nhíu chặt.

Mộ Dung Thư mỉm cười trả lời: “Thần thiếp không đề ý, gia không cần giải thích. Đã đến giờ cơm chiều, thần thiếp gọi Thanh Bình hầu hạ gia dùng cơm.” Dứt lời liền xoay người muốn đi ra.

Vũ Văn Mặc sắc mặt trầm xuống, nàng lạnh nhạt và tươi cười cung kính, ngôn ngữ nhu hòa, thì cảm giác đau đớn trong lòng hắn lẫn át cả cảm giác đau đớn của vết thương. Nhíu chặt mày. Trong lúc Mộ Dung Thư muốn ra ngoài, hắn mở miệng nói: “Buổi chiều Nhị đệ tới gặp bản Vương, hắn muốn Thanh Bình làm thông phòng. Thanh Bình là nha đầu bên cạnh ngươi, ngươi xem nên làm thế nào.”

“Vâng.” Mộ Dung Thư hơi nhíu mày, nhẹ giọng đáp. Nhưng trong lòng lại không nhận được mắg: Vũ Văn Khải, hậu viện của người nữ nhân đã nhiều đến mức chứa không nổi, lúc này còn dám có ý với Thanh Bình? Thanh Bình là một cô nương thuần khiết trong trắng, nếu đưa cho hắn làm thông phòng để hắn chà đạp, thật đúng là không có thiên lý.

Lúc dùng cơm chiều, Mộ Dung Thư âm thầm quan sát về mặt Thanh Bình, nếu như nha đầu này chú ý Vũ Văn Khải, như vậy nàng chỉ có thể khuyên bảo. Còn nếu Thanh Bình đã khẳng khái, như vậy nàng cũng không có lý do gì mà ngăn cản.

Thanh Bình cúi đầu, hốc mắt đỏ hoe, hai tay bất an vặn góc áo, bỗng nhiên cũng ngẩng đầu nhìn về phía Mộ Dung Thư.

Từ trước tới nay, Hồng Lăng là tâm phúc của Mộ Dung Thư, sau khi trở về biết chuyện Vũ Văn Khải muốn Thanh Bình làm thông phòng, sau đó Thanh Bình cũng biểu lộ thái độ, nàng không nén được tức giận. Có điều, các nàng đều ký văn tự bán thân, Vương phi bảo các nàng làm gì, đương nhiên các nàng không có tư cách phản bác. Ở chung cùng Thanh Bình lâu như vậy, nàng không thể nhẫn tâm nhìn Thanh Bình nhảy vào hố lửa. Huống hồ Thanh Bình còn có người trong lòng. Nghĩ vậy, Hồng Lăng bèn tiến lên một bước nói với Mộ Dung Thư: “Vương phi, chuyện Thanh Bình...”

Nàng vừa mở miệng, Mộ Dung Thư đã ngẩng đầu nhìn nàng một cái, trả lời: “Việc này bản Vương phi trong lòng hiểu rõ.”

Thu Cúc lo lắng nhìn thoáng qua Thanh Bình rồi nhìn Mộ Dung Thư cùng Hồng Lăng đứng ngốc ở một bên không nói.

Mộ Dung Thư ăn xong điểm tâm, rồi gọi người đưa Hiên nhi về phòng. Sau đó nàng quay đầu nhìn về phía Thanh Bình đang vô cùng khấn trương, cười hỏi: “Nhị gia đối với ngươi có chút tâm tư, ngươi nên biết.”

“Vâng.” Thanh Bình cúi đầu thấp hơn, nhớ tới đôi mắt của Vũ Văn Khải sáng lên khi nhìn nàng, còn bàn tay sờ mông của nàng. Tuy nàng ảo não cực kỳ, không nghĩ cứ như vậy bị khinh nhục, xấu hổ không chịu nổi, trong lòng khổ sở kháng cự, nhưng nàng dù sao cũng là nô tỳ, mà Nhị gia là chủ tử.

“Nhị gia nói với Vương gia muốn ngươi làm thông phòng, ngươi có nghĩ tới không?” Mộ Dung Thư đem thần sắc của nàng thu vào trong đáy mắt, hỏi tiếp.

Thanh Bình cúi đầu, cắn răng thật chặt, sau một lúc lâu do dự, mới liều mạng lắc đầu: “Nô tì không nghĩ.”

Mộ Dung Thụ gật gù đầu, cười nói: “Được rồi, tốt lắm, chờ lúc Nhị gia đến xin bản Vương phi nói muốn ngưởi, bản Vương phi sẽ từ chối.”

“Tạ ơn Vương phi.” Thanh Bình lập tức xoay người cảm tạ. Hốc mắt đầy nước mắt, suýt nữa rớt xuống. Nghe Mộ Dung Thụ nói vậy, trái tim đang treo lơ lửng lập tức hạ xuống.

Hồng Lăng cùng Thu Cúc nhìn nhau cười, các nàng đã nói, Vương phi chắc chắn sẽ không mặc kệ ngồi xem.

Mộ Dung Thụ cười nhẹ, theo sau liền đưa tay xoa nhẹ mi tâm, trong một cái viện không lớn như vậy mà có thể xảy ra nhiều chuyện như vậy, haizz... Thật đúng là mệt mỏi đi.

Hôm sau, Mộ Dung Thụ sai người đưa thư cho Tuần phủ đại nhân cùng Vân Mai. Cũng trong ngày hôm đó, Mộ Dung Thụ nói chuyện này với Vũ Văn Mặc: “Hiên nhi có chút nhớ Vương tuần phủ, thần thiếp làm chủ đề Vương tuần phủ phái người tới đón Hiên nhi hồi Vương gia ở lại mấy ngày.”

“Ừ, dù sao Vương tuần phủ cũng là tổ phụ của Hiên nhi, đối xử với Hiên nhi cũng không tệ. Để Hiên nhi trở về ở lại một đoạn thời gian cũng tốt.” Vũ Văn Mặc gật đầu, cũng không nghĩ nhiều.

Mộ Dung Thụ thấy hắn không có nghi ngờ, cũng không có ngăn cản liền yên lòng. Hôm đó, nàng bắt đầu tự tay chuẩn bị y phục cho Hiên nhi. Mặc dù Hiên nhi chỉ tới Vương phủ ở một thời gian ngắn nhưng Mộ Dung Thụ vẫn sai người làm vài bộ y phục mới cho bé. Sau đó còn chọn thêm mấy bộ y phục nữa rồi bỏ vào hành lý.

Hiên nhi biết được hai ngày sau rời đi, vô cùng luyến tiếc. Mỗi ngày, bé đầu quần lầy Mộ Dung Thụ. Mộ Dung Thụ cũng thích bé quần lầy, dù sao lần này Hiên nhi rời đi, chỉ sợ cũng phải mất một thời gian sau bọn họ mới có thể gặp lại.

Từ khi Thẩm Trắc phi đến Mai viên, Đại phu nhân, Nhị phu nhân, Tứ phu nhân, Vũ Văn Khải cùng Tần di nương liền thường xuyên đến Mai viên làm khách, trong khoảng thời gian ngắn thì Mai viên cực kỳ náo nhiệt.

Hôm đó, sau khi Đại phu nhân, Nhị phu nhân, Vũ Văn Khải cùng Tần di nương lần lượt rời đi, Tứ phu nhân liền ở lại, nói là tìm Mộ Dung Thụ có việc.

Mộ Dung Thụ liền gặp Tứ phu nhân ở nhà kẻ.

“Mấy ngày nay, nô tỳ thấy Đại phu nhân rất khác. Lúc trước khi bọn nô tỳ cùng nhau nói chuyện, trong miệng Đại phu nhân lúc nào cũng là Vương gia. Nhưng hôm nay lại không có. Còn có hôm qua, khi nô tỳ đến hoa viên ngắm hoa, gặp Đại phu nhân cùng Nhị gia. Hai người trò chuyện với nhau rất vui vẻ, nụ cười Đại phu nhân sáng như ánh bình minh, hai tròng mắt cũng sáng lên.” Tứ phu nhân hạ giọng, thân mình nghiêng gần sát bên tai Mộ Dung Thụ nói nhỏ.

Lúc thấy Đại phu nhân cùng Nhị gia, nàng thật là kinh ngạc vạn phần! Nhị gia hồi phủ vẫn chưa được một tháng, bọn họ làm sao lại thân thuộc như vậy?

“Thế nhưng, sau khi Nhị gia cùng Đại phu nhân thấy nô tỳ thì không nói chuyện nữa, hai người chia làm hai đường. Đại phu nhân ngắm hoa cùng nô tỳ cũng không yên lòng.”

Nghe vậy, Mộ Dung Thụ nheo mắt: “Nhị gia cùng Đại phu nhân đi gần? Hai người đó bình thường hẳn là không nên biết đến nhau.”

“Đại phu nhân dù sao cũng là nữ nhân của Vương gia, làm sao có thể cùng nam nhân không phải Vương gia đi gần như thế. Dù cho người kia là Nhị gia, nếu bị truyền đi cũng không dễ nghe.” Tứ phu nhân khép hờ mắt, sợ Mộ Dung Thụ sẽ không nghĩ sai, liền cố ý nói thêm một câu.

Mộ Dung Thụ gật gù đầu, nhớ tới lúc nàng muốn đuổi Vũ Văn Khải cùng Tần di nương ra khỏi Vương phủ, lúc ấy Đại phu nhân rất lo lắng, sự lo lắng không thua gì Tần di nương, hơn nữa không tiếc thân mà ra mặt nói chuyện thay Vũ Văn Khải. Chẳng lẽ... Hai người có tư tình?

Vẫn là nói, là Đại phu nhân đơn phương yêu mến? (tự mình đa tình là đây :no2:)

Trước kia trong Vương phủ chỉ có một nam nhân là Vũ Văn Mặc, mấy nữ nhân chỉ biết vây quanh hắn. Bây giờ trong phủ lại có thêm một nam nhân, còn là một tên phong lưu. Lời tâm tình đã nói quen miệng nên việc nói với Đại phu nhân mấy lời cũng không khó, nên Đại phu nhân có tâm tư này cũng có thể lý giải, dù sao tổn nhiều tâm tư cũng không được Vũ Văn Mặc sủng ái.

Nhưng mà Vũ Văn Khải thật sự sẽ cùng Đại phu nhân sao? Mộ Dung Thụ không khỏi cau mày suy nghĩ. Chuyện này nếu có thể khéo léo lợi dụng, còn có thể phản kích lại. Nhân cơ hội này, liền đem chuyện của Thanh Bình giải quyết triệt để.

Trong lòng đã có quyết định, Mộ Dung Thụ liền cười nói với Tứ phu nhân: “Chuyện này, trong lòng bản Vương phi có tính toán. Còn Nhị gia cùng Đại phu nhân ở hoa viên gặp nhau rồi ân cần thăm hỏi một tiếng cũng là bình thường.”

“Nhưng mà...” Tứ phu nhân nghe Mộ Dung Thụ nói thế thì muốn nói thêm gì nữa để Mộ Dung Thụ tin tưởng.

Mộ Dung Thụ đưa tay cản lại lời kế tiếp của nàng: “Hôm qua, Nhị gia hướng Vương gia đề nghị một chuyện. Nhị gia muốn lấy Đại nha hoàn Thanh Bình bên cạnh bản Vương phi làm thông phòng. Chuyện này, bây giờ bản Vương phi không có chủ ý, không bằng Tứ phu nhân trở về Bắc Uyển rồi cùng Đại phu nhân nói xem? Xem thử nàng ta có ý tưởng gì không.”

Tứ phu nhân nghe vậy, hai mắt tỏa sáng, ngọn lửa trong mắt vừa tắt đột nhiên dâng lên, vội vàng gật đầu: “Nô tì đã biết.”

Mộ Dung Thu mỉm cười, nói: “Như thế rất tốt.”

Nếu như Đại phu nhân và Vũ Văn Khải thật sự có cái gì, sợ là không nhận được ghen tuông, không chừng sẽ làm ra hành động nhiễu loạn gì đó. Nếu nhờ Đại phu nhân có thể đem chuyện Thanh Bình giải quyết, cũng coi như một mũi tên bắn trúng hai con nhạn.

Tứ phu nhân vốn muốn chờ xem kịch vui, đợi một chút liền ngồi không yên, liền xin cáo lui.

Lúc này, trong phòng chỉ còn lại một mình Mộ Dung Thu, nàng an tĩnh nhấp vài ngụm trà. Ánh mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, con ngói sâu thẳm tựa như hồ nước, ngón trỏ phải nhẹ nhàng gõ xuống bàn trà.

Trước mắt, làm sao để lợi dụng tình huống này mà không bị bất kỳ ai nghi ngờ? Hiên nhi đã rời đi, như vậy nước cờ kế tiếp sợ là càng ngày càng khó khăn...

Ăn trưa xong, nàng liền đi ngủ, khi tỉnh lại thì Mộ Dung Thu nghe người hầu báo là Vũ Văn Khải đến cầu kiến nàng.

Mộ Dung Thu nhíu mày. Tới nhanh như vậy? Buổi sáng sau khi quay về Bắc Uyển, Tứ phu nhân nhất định đã đi gặp Đại phu nhân rồi nói về việc này. Nếu như hai người thật có gian tình, Vũ Văn Khải vừa đến Mai viên, nàng ta hẳn là sắp đến? Đối với chuyện này, nếu là sự thật, nàng tất nhiên sẽ không dễ dàng buông tha. Dù sao khinh địch mà bỏ qua, cũng hết sức xin lỗi Đại phu nhân đã từng nhiều lần mưu hại nàng.

Khóe miệng mang theo một chút hứng thú, thay y phục lần nữa liền đến nhà kẻ. Lúc đi, cố ý cho Thanh Bình đi theo cùng tiền đến.

Vũ Văn Khải bởi nghĩ sẽ có được tiểu mỹ nhân, ở nhà kẻ chờ đợi đến nhàm chán. Lúc thấy Mộ Dung Thu mang theo Thanh Bình cùng đến, nhất thời kích động không thôi, liền cho là Mộ Dung Thu mang theo Thanh Bình đến là đồng ý đưa Thanh Bình cho hắn làm thông phòng!

“Thình an tẩu tử.” Vũ Văn Khải lập tức đứng dậy hành lễ với Mộ Dung Thu.

Mộ Dung Thu nhìn hắn một cái, cười nhạt nói: “Không cần đa lễ. Có chuyện gì ngồi xuống nói đi.”

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 83: Chương 80

Vũ Văn Khải gật đầu, nhìn Thanh Bình không chớp mắt, ánh mắt như muốn lột sạch y phục của Thanh Bình ra. Cảm giác được tầm mắt của hắn, thân hình Thanh Bình run lên, trong lòng hoảng loạn không thôi.

Kỳ thực đối với Thanh Bình, nếu có thể trở thành nữ nhân của Vũ Văn Khải cũng là một chuyện tốt, bởi vì có thể cam đoan cơm no áo đủ. Nhưng nàng không nghĩ sống cả đời như vậy. Huống hồ nàng còn muốn có thể chuộc thân ra khỏi Vương phủ. Vì vậy khi đối diện với ánh mắt Vũ Văn Khải, nàng chỉ muốn tránh xa, bởi vì loại ánh mắt hệt như sói này khiến nàng kinh hãi.

Mộ Dung Thu cau mày. Tên Vũ Văn Khải này cũng quá mức không biết kiêng nể gì, dù sao nàng vẫn còn ngồi bên cạnh. Nhìn dáng vẻ Thanh Bình sợ tới mức khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, Mộ Dung Thu âm thầm lắc đầu. Thời đại này, nữ tử như Thanh Bình phần lớn sẽ lưu lạc làm đồ chơi cho mấy tên nam nhân, nếu như thất sủng thì nửa đời sau còn lại trôi qua vô cùng thê thảm. Nếu như được sủng ái cũng chỉ là thiếp. Cũng may Thanh Bình còn tính tảo, không bị phú quý trước mắt làm mờ mắt.

Vũ Văn Khải nhìn thấy thần sắc Mộ Dung Thu, lập tức thu lại ánh mắt. Trong lòng nhủ thầm lúc này cũng không cần nóng vội, nha đầu kia sớm hay muộn đều sẽ ở trên giường hắn.

Sau khi ngồi xuống, Mộ Dung Thu nhìn về phía Vũ Văn Khải, trầm giọng nói: “Nghe Vương gia nói, Nhị gia muốn nha đầu bên cạnh bản Vương phi?”

“Vâng, đệ có chút yêu thích nha đầu này. Xin đại tẩu ban nàng cho đệ.” Vũ Văn Khải gật đầu khấn cầu. Ánh mắt đậm tà vừa rồi đã biến mất, nếu không phải cẩn thận nhìn thật sẽ cho rằng đó là một chính nhân quân tử, giao Thanh Bình cho hắn là một lựa chọn tuyệt đối chính xác!

Dứt lời, hắn tràn đầy thâm tình nhìn về phía Thanh Bình, tự nhận là phong lưu vô cùng, ném tới một ánh mắt câu hồn đoạt phách.

Vừa đứng Thanh Bình ngẩng đầu nhìn hắn, lúc này lại bị dọa sợ không nhẹ, lập tức gục đầu nhìn xuống đất.

Nghe vậy, Mộ Dung Thu cúi đầu, thanh âm có chút hàm ý tiếc nuối: “Nha đầu Thanh Bình kia hầu hạ bản Vương phi đã mấy tháng, là người tri kỷ. Làm việc tận tâm, tương đối hiểu ý bản Vương phi. Nếu phải đưa nàng cho người, bản Vương phi sợ là khó có thể tìm được nha đầu khác hiểu lòng người như vậy.”

Nghe vậy, Vũ Văn Khải chỉ sợ Mộ Dung Thu không đồng ý đem Thanh Bình đưa cho hắn, lo lắng nói: “Đệ cũng mang theo nhiều nha hoàn từ Bình Thành về, người người đều tay chân lanh lợi. Đệ có thể đưa tới cho đại tẩu bốn năm người cũng được.”

Những nha hoàn hơi có tư sắc trong viện, hắn đều chơi qua mấy lần, đang muốn đổi mới. Huống hồ, bây giờ hắn rất thích Thanh Bình, một nữ tử thanh tú.

Thanh Bình lo lắng nhìn Mộ Dung Thu. Vũ Văn Khải đã nói đến mức này, nếu là Vương phi đồng ý, nàng cũng chỉ có thể bị đưa đi Đông viên làm thông phòng.

Khoé miệng Mộ Dung Thu gọi lên một chút cười nhạt, cúi đầu có vẻ như đang suy xét.

“Đại tẩu chờ chần chờ. Mấy nha hoàn này mặc dù không có bộ dạng thanh tú như Thanh Bình, nhưng làm việc khẳng định so với Thanh Bình chỉ có tốt hơn chứ không thể kém.” Vũ Văn Khải lại mở miệng khuyên.

“Haizz... Đây...” Mộ Dung Thu cau mày vẻ làm khó.

Vũ Văn Khải nóng nảy. Vốn hắn tưởng chỉ cần Vũ Văn Mặc mở miệng, Mộ Dung Thu liền không cự tuyệt. Ai ngờ chỉ là một nha hoàn thôi, Mộ Dung Thu vẫn sẽ phân vân không quyết. Thật là khó xử như vậy? Chuyện này vốn xảy ra thì cũng được xem như bình thường, chỉ cần đồng ý.

“Không bằng dùng mười nha hoàn để đổi?” Trong lòng Vũ Văn Khải như bị cắt mất một miếng thịt, nhin đau ra vẻ hào phóng nói.

Mộ Dung Thu trừng mắt nhìn, Vũ Văn Khải thật đúng là bỏ hết cả tiền vốn. Nàng lắc lắc đầu: “Bản Vương phi không dám lấy của người bất kỳ cái gì. Dù sao chuyện này Vương gia cũng đã lên tiếng. Nhưng bản Vương phi nghĩ trái nghĩ phải, thiếp thất trong viện của Nhị gia giống như đã vượt mức, hình như có tám chín người phải không? Đó là còn chưa tính mười nha đầu hoàn thông phòng. Thanh Bình dù sao cũng tận tâm tận lực hầu hạ bản Vương phi mấy tháng, rất được lòng bản Vương phi. Nếu như đến viện Nhị gia làm thông phòng không khỏi ủy khuất Thanh Bình. Nhưng mà Nhị gia thân phận tôn quý, tất nhiên không thể để cho Thanh Bình vô công mà làm thiếp thất. Lại nói, ngay cả ngày sau nếu Thanh Bình có nhất tử bán nữ*, cũng không cách nào có được danh phận. Dù sao, thiếp thất trong viện Nhị gia còn nhiều hơn gấp đôi so với Vương gia.”

* : sinh ra con trai hoặc con gái

Nghe vậy, Vũ Văn Khải không thể tin nhìn về phía Mộ Dung Thu. Nàng sao lại có thể nhắm vào nhược điểm chứ. Việc này trong mắt rất nhiều người đều là mắt nhắm mắt mở, không có mấy người chú ý. Chỉ cần không có ý định đi theo con đường làm quan liền không cần để ý. Mà Mộ Dung Thu như có như không nhắc tới Vũ Văn Mặc. Vũ Văn Khải nhanh cau mày, liếc nhìn Thanh Bình, chẳng lẽ ngược lại thật sự phải từ bỏ? Nhưng hắn lại không cam lòng.

Hắn nhíu mày, nói: “Mấy ngày nay Nhị đệ định đem một vài thiếp thất phạm lỗi đuổi ra ngoài. Vì vậy ngày sau một khi Thanh Bình mang thai, bất kể sinh con trai hay con gái đều sẽ là thiếp.” Mộ Dung Thu nheo mắt, xem ra Vũ Văn Khải là quyết tâm!

Gặp Mộ Dung Thu vẫn có vẻ do dự, Vũ Văn Khải thật sự sốt ruột.

“Chuyện này...” Mộ Dung Thu lờn nói như cũ không quyết. Nàng nghĩ muốn kéo dài thời gian, nhìn xem Đại phu nhân cùng Vũ Văn Khải đến tột cùng là có gian tình hay không!

Ngay lúc nàng nghĩ như vậy, ngoài cửa truyền đến một giọng nói: “Vương phi, Đại phu nhân cầu kiến.”

Ý cười thanh nhã hiện bên môi Mộ Dung Thu, nàng có chút mong đợi. Ngược lại thật sự là không biết kế tiếp sẽ có tiết mục vui nhộn gì lên sân khấu!

Vũ Văn Khải sắc mặt không tự nhiên. Sao nàng lại tới?

Một lát sau, một bóng dáng thướt tha mềm mại xuất hiện trong nhà kẻ. Đại phu nhân luôn luôn cúi đầu, làm cho người ta nhìn không ra vẻ mặt của nàng.

“Nô tỳ thỉnh an Vương phi.”

“Mau đứng lên, đều là tỷ muội trong nhà cần gì đa lễ như vậy. Ngồi xuống nói chuyện.” Mộ Dung Thu tươi cười ôn hòa, lời nói thân thiết.

Đại phu nhân có chút kinh ngạc ngẩng đầu nhìn Mộ Dung Thu, thái độ của Vương phi biến hóa quá nhanh đi! Hai ngày trước còn hung hăng, sao hôm nay lại thân thiện như vậy? Ôn hòa như vậy? Thật như lời nói của nàng ta là giống như tỷ muội trong nhà sao?

Đối diện đôi mắt kinh ngạc của Đại phu nhân, Mộ Dung Thu khẽ cười nói: “Thật thần làm gì? Nhị gia đang ở trong phòng đó. Chớ để Nhị gia thấy mà chê cười.”

Đôi mắt lạnh nhạt đồng thời đánh giá sự thay đổi thần sắc của Đại phu nhân cùng Vũ Văn Khải.

Quả nhiên, Đại phu nhân nghe lời ấy, thần sắc có chút mất tự nhiên nhìn lướt qua Vũ Văn Khải, đáy mắt dường như ngăn lẹ. Mà Vũ Văn Khải thần sắc cũng hơi mất tự nhiên, nụ cười trên mặt có vẻ cứng ngắc vô cùng.

Nhưng một lát, Đại phu nhân như cũ lấy lại bình tĩnh ngồi xuống.

“Đại phu nhân cần phải giúp bản Vương phi nghĩ xem giải quyết chuyện này như thế nào. Nhị gia coi trọng nha đầu Thanh Bình bên cạnh bản Vương phi, muốn nàng đi qua làm thông phòng. Nhưng nha đầu Thanh Bình này là đại nha hoàn bên cạnh bản Vương phi, nếu như đi làm thông phòng liền không khác gì mấy nha đầu bậc hai, bậc ba kia. Mà Nhị gia bảo là muốn giải tán vài người thiếp, ngày sau sẽ cho Thanh Bình danh phận. Nhưng bản Vương phi như cũ không bỏ được. Haizz... thật sự là nha đầu Thanh Bình này thông minh rất biết làm bản Vương phi vui lòng.” Mộ Dung Thư đi thẳng vào vấn đề, nghiêng đầu liền nói với Đại phu nhân.

Đại phu nhân âm thầm niết mạnh khăn tay, sắc mặt cũng trở nên trắng bệch, âm thầm chăm chú nhìn Vũ Văn Khải, rồi ngẩng đầu cười nói với Mộ Dung Thư: “Vương phi nếu thấy bỏ được thì đem Thanh Bình cho Nhị gia. Nếu Vương phi không nỡ thì đợi ngày sau có nha đầu nào so với Thanh Bình xinh xắn hơn đem cho Nhị gia là được. Nhưng đây đều là ý tưởng của nô tỳ, Vương phi cũng đừng vì nô tỳ mà ra quyết định.”

Vũ Văn Khải khoe mắt vụng trộm cẩn thận đánh giá thân sắc Đại phu nhân, lông mày không tự chủ nhún tít lại. Bỗng nhiên, Đại phu nhân tươi cười xán lạn nhìn về phía Vũ Văn Khải: “Nhị gia là nam tử tuấn mỹ hiếm thấy, Thanh Bình nếu có thể làm thông phòng cho Nhị gia, đối với Thanh Bình mà nói, ngược lại thật sự là phúc phận đã tu luyện mấy đời mới có.”

Nghe vậy, Vũ Văn Khải trừng lớn đôi mắt, tí mỉ đem nụ cười của Đại phu nhân thu vào đáy mắt, hai mày càng lúc càng nhíu chặt.

“Đại phu nhân nói rất có lý.” Mộ Dung Thư cười nhạt gật đầu. Đôi mắt lợi hại nhìn tới nhìn lui Vũ Văn Khải cùng Đại phu nhân.

Thân hình Thanh Bình run run một chút.

Nghe xong lời Mộ Dung Thư, Vũ Văn Khải vốn hẳn là nhảy nhót không thôi, nhưng lúc này tươi cười trên mặt biến mất. Hắn thế nhưng đứng dậy ôm quyền đối Mộ Dung Thư nói: “Là Nhị đệ làm cản khiến đại tẩu khó xử. Nhưng, Nhị đệ suy nghĩ lại cũng thấy mình không nên cướp đoạt những thứ người khác yêu thích. Thanh Bình là nha đầu đại tẩu thích, như vậy tẩu liền giữ nàng lại hầu hạ bên người đi.”

“À?” Mộ Dung Thư nhướn mày, “Nhị gia không có ý định muốn Thanh Bình làm thông phòng nữa? Buông tha cơ hội lần này, ngày sau sẽ không có cơ hội đâu.”

Nhân cơ hội này, nàng phải cắt đứt hết tất cả tâm tư của hắn! Tuyệt đối không để ngày sau hắn không có việc gì liền vọng tưởng nha đầu bên người nàng.

Vũ Văn Khải nhíu mày do dự, ánh mắt nhìn lướt qua Thanh Bình, thấy nàng hơi chút gầy nhưng thân hình lồi lõm đầy hứng thú, không đành lòng buông tha. Nhưng dư quang vừa chuyển qua Đại phu nhân, cũng chỉ có thể nhịn đau gật đầu.

“Nhị đệ đã quyết định.”

Thanh Bình thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Nụ cười trên mặt Đại phu nhân càng thêm chân thành.

Đáy mắt Mộ Dung Thư như muốn suy ngẫm lại.

Vũ Văn Khải liền kiếm cớ rời đi.

“Đại phu nhân xin gặp bản Vương phi vì chuyện gì?” Mộ Dung Thư quay lại nhìn Đại phu nhân, tiếng nói lạnh nhạt xa cách làm cho Đại phu nhân sững sốt. Thái độ của Mộ Dung Thư quả nhiên thay đổi thật thường, làm người ta trong thời gian ngắn không cách nào thích ứng.

“Nô tỳ tới thăm Vương gia. Nô tỳ sợ một mình Vương phi hầu hạ Vương gia khó tránh khỏi có chút quá sức. Huống hồ hiện giờ Vương phi đang mang thai, càng không thể chịu mệt nhọc.” Đại phu nhân nói. Trước khi đến nàng đã sớm chuẩn bị lý do, vì vậy khi Mộ Dung Thư hỏi nàng không bị bất ngờ.

Mộ Dung Thư cười nhạt nói: “Đại phu nhân có lòng. Nếu muốn gặp Vương gia thì đi gặp đi. Lúc này chắc Vương gia đã tỉnh.”

“Vâng.” Đại phu nhân hơi chần chờ, không ngờ Mộ Dung Thư lại có thể đáp ứng. Đáp lời xong nàng chậm chạp đứng lên đi ra ngoài...

“Thanh Bình, người đi theo đi. Lát nữa ở một bên hầu hạ Vương gia cùng Đại phu nhân cho tốt.”

Mộ Dung Thư nghiêng đầu, phân phó Thanh Bình.

Thanh Bình đáp: “Vâng ạ.”

Bước chân Đại phu nhân hơi dừng lại. Lúc cúi đầu, trong mắt lóe lên một tia kinh ngạc. Hôm nay Mộ Dung Thư quá mức quái dị! Hoàn toàn không giống trước kia!

Sau khi Đại phu nhân rời nhà kẻ, Mộ Dung Thư cho gọi Thu Cúc vào.

“Vương phi có gì sai bảo ạ?” Thu Cúc cung kính hỏi.

Mộ Dung Thư hơi hé mắt, ánh sáng trong mắt rét lạnh nhộn nhạo: “Trong mấy ngày này người chú ý một chút động tĩnh của Đại phu nhân cùng Nhị gia.

Một khi có điểm gì bất thường lập tức báo cho bản Vương phi.”

Nàng hiện tại có thể chắc chắn, Đại phu nhân cùng Vũ Văn Khải trong lúc đó khẳng định có gian tình.

Thu Cúc nghe vậy, vô cùng kinh ngạc. Đại phu nhân và Nhị gia? Chẳng lẽ Vương phi hoài nghi hai người đó? Bất quá nếu Vương phi đã phân phó, nàng cũng không nên hỏi nhiều liền gật đầu đáp ứng.

Phân phó Thu Cúc xong, Mộ Dung Thu lại dặn Hồng Lăng: “Mấy ngày nay phụ thân ta thường xuyên ra vào một tòa phủ đệ, bản Vương phi đoán có lẽ là Nhị di nương ở đó. Nếu người có cơ hội ra ngoài hãy đi thăm dò. Nếu phát hiện Mộ Dung Thu lại đến, lập tức báo cho ta.”

“Vâng, ngày mai đúng lúc nô tỳ phải ra phủ thăm người thân sẽ đi tìm hiểu một chút. Thế nhưng, nếu thật là Nhị di nương, như vậy phu nhân phải làm sao đây?” Hồng Lăng nhủ mảy, hỏi.

Mộ Dung Thu cười khỏ, chỉ sợ Lý thị sớm đã biết cho nên mới không có ý chí sống còn như thế, cũng không muốn tiếp tục đấu nữa. Có lẽ bà đối với Mộ Dung Thu đã không còn hy vọng. Nghĩ đến đây, nàng nói: “Vẫn là không cần đi thăm dò.”

Ngay cả xác định được nữ chủ nhân bên trong phủ đệ kia là Nhị di nương thì đã sao? Ý nghĩ của Mộ Dung Thu nàng cũng không cách nào khống chế. Huống hồ trong khoảng thời gian này nàng có nhiều chuyện phải lo, mấy chuyện này tốt nhất bỏ qua.

“Dạ, nô tỳ đã biết.” Hồng Lăng đáp.

Lại nói Đại phu nhân đi vào gian trong, gặp Vũ Văn Mặc đang nhắm mắt liền thở dài nhẹ nhõm một hơi, vội cáo từ ra về. Nàng quay lại dặn dò Thanh Bình chiếu cố Vương gia xong liền bước nhanh rời đi.

Lúc đó Mộ Dung Thu theo nhà kẻ đi ra liền thấy được bóng lưng Đại phu nhân đang cuống quýt rời khỏi, nhẹ nhõm nhõm mảy, có lẽ trò hay chân chính sắp trình diễn. Chính là không biết Vũ Văn Khải cùng Đại phu nhân trong lúc đó thật sự có gian tình hay có âm mưu khác.

Trở lại phòng, Mộ Dung Thu nhìn thoáng qua Vũ Văn Mặc ở gian trong. Hắn như cũ còn đang ngủ. Nàng có chút ngoài ý muốn. Hắn có thể bình an ngủ như thế, có lẽ là gần nhất quá mệt mỏi, hơn nữa mất máu nhiều, vừa vặn có cơ hội nghỉ ngơi.

Nàng liền ở bên ngoài đọc sách, vẫn là nghiên cứu y thuật. Gần nhất nàng xem sách thuốc đến mê mẩn, đối với các loại sách khác không có hứng thú.

Một lát sau, chỉ thấy Hiên nhi chạy vào, ngồi trên ghế rồi nằm sấp lên bàn.

“Mẫu thân, mấy vị di nương kia nói là người dùng độc kế hại chết mẫu thân của Hiên nhi.” Hiên nhi mặt mũi phiền muộn, tay chống cằm, nhìn Mộ Dung Thu đang nhả nhả đọc sách nói. Bé muốn bắt bướm bướm nên chạy ra khỏi Mai viên, vừa vặn đến hoa viên thì gặp được Đại phu nhân và Nhị phu nhân. Hai người cười thật giả dối!

“A? Vậy con nói sao?” Nàng lười biếng hỏi lại.

Hiên nhi giao hoạt, giống con chó nhỏ lấy lòng cười: “Hiên nhi cần các nàng bị thương hết. Mẫu thân, con rất ngoan phải không?”

Đại phu nhân và Nhị phu nhân tròn tròn mắt nói dối, chả lẽ nghĩ là hắn cái gì cũng đều không hiểu? Bất quá nhân cơ hội này xả giận thay mẫu thân, hắn vui vô cùng!

Nghe vậy, Mộ Dung Thu cong môi cười khê, xoa đầu Hiên nhi, ôn nhu nói: “Chắc là các nàng nói đùa cùng Hiên nhi thôi.”

“Mặc kệ, chỉ cần có người dối mẫu thân bất lợi, Hiên nhi liền cần nàng! Hiên nhi là nam tử hán, mới không phải trẻ con đâu! Lời này ngay cả trẻ lên ba nghe đều không tin!” Hiên nhi ngọt ngào ngây thơ nói.

Mộ Dung Thu lắc đầu cười khê, đứa nhỏ này thật đúng là kẻ dỏ hơi! Nhưng lá gan của Đại phu nhân và Nhị phu nhân cũng không nhỏ, cái gì cũng dám nói. Ngay lúc Hiên nhi không nhìn thấy, trong mắt Mộ Dung Thu hiện lên một tia ánh sáng lạnh.

Hôm sau. Bầu trời quang đãng, ánh nắng tươi sáng. Thời tiết tốt, tâm tình mọi người cũng tốt.

Sau khi Vương tuần phủ nhận được thư thế nhưng lại tự mình đến đón Hiên nhi!

Thấy Vương tuần phủ xem trọng Hiên nhi như thế, Mộ Dung Thu ít nhiều cảm thấy yên tâm hơn. Chỉ cần Vương tuần phủ đủ xem trọng, Vương thái thái sẽ không thể không quan tâm hay thậm chí khắt khe với Hiên nhi. Hơn nữa, Vương thái thái hẳn không phải người ngu xuẩn, biết rõ Hiên nhi là nghĩa tử của nàng mà còn đối xử với Hiên nhi như trước.

Hiên nhi lôi kéo tay áo của nàng không buông: “Mẫu thân, Hiên nhi sẽ nhớ người.”

Chỉ cần vừa nghĩ đến một thời gian không thể ở cùng mẫu thân, trong đầu hắn liền có chút không thoải mái. Bất quá nhìn khuôn mặt tươi cười vui mừng của tổ phụ, Hiên nhi cảm thấy đi bồi tổ phụ mấy ngày làm tròn hiếu đạo là đúng. Dù sao sau này thời gian ở cùng mẫu thân còn rất dài.

“Hiên nhi rất nhanh sẽ trở lại.” Hiên nhi nắm chặt tay Mộ Dung Thu, nói bằng âm thanh non nớt.

Mộ Dung Thụ cười gật đầu: “Ừ.”

Nàng lại nhìn về phía nét mặt yêu thương của Vương tuần phủ, nhắc nhở: “Gần đây mỗi đêm trước khi đi ngủ Hiền nhi đều uống một ly sữa nóng. Sau này về Vương gia cũng khá lâu, làm phiền Tuần phủ đại nhân dặn dò hạ nhân một tiếng, đừng quên chuẩn bị sữa.”

Vương tuần phủ gật đầu: “Vương phi yên tâm, những chuyện này lão phu sẽ nhắc nhở hạ nhân. Trong khoảng thời gian này lão phu nhất định sẽ chiều cố tốt Hiền nhi, tuyệt đối sẽ không để Hiền nhi lại chịu một chút ủy khuất. Lão phu cũng không tha kẻ nào dám ức hiếp Hiền nhi dưới tầm mắt lão phu. Vương phi cứ yên tâm.”

Lần này gặp, Hiền nhi rõ ràng mập mạp, trắng trẻo hơn so với lần trước, nụ cười cũng xuất hiện trên mặt nhiều hơn, xem ra Mộ Dung Thụ đã chăm sóc hết lòng.

“Vậy bản Vương phi giao Hiền nhi cho Tuần phủ đại nhân.” Mộ Dung Thụ gật đầu cười nói.

Mộ Dung Thụ đưa Vương tuần phủ cùng Hiền nhi ra phủ, nhìn gương mặt nhỏ nhắn của Hiền nhi buồn bã ghé vào cửa sổ nhỏ, Mộ Dung Thụ thật có chút không đành lòng.

Thẳng đến khi xe ngựa mất hút trong cát bụi không còn thấy bóng dáng, Mộ Dung Thụ mới thu hồi ánh mắt, xoay người trở về Vương phủ.

Lúc đi ngang qua hoa viên, Mộ Dung Thụ vô tình gặp Vũ Văn Khải cùng Đại phu nhân.

Hai người hình như đang tranh chấp gì đó trên đường nhỏ, khi nhìn thấy Mộ Dung Thụ liền lập tức dừng lại, cùng hướng Mộ Dung Thụ hành lễ. Ngay sau đó giống như sợ Mộ Dung Thụ hiểu lầm liền lập tức mỗi người lui về phía sau hai bước, bứt ra một chút khoảng cách.

“Khéo như vậy?” Mộ Dung Thụ nhướn mày cười hỏi.

Nô tỳ đến hoa viên ngắm hoa, vừa vặn gặp Nhị gia cũng đến ngắm hoa. Nô tỳ liền hướng Nhị gia hành lễ.” Đại phu nhân cúi đầu trả lời một cách dè dặt, cẩn trọng.

Vũ Văn Khải không lên tiếng, không tự chủ được nhìn nhìn Thanh Bình ở phía sau Mộ Dung Thụ. Một chút cử động nhỏ ấy làm cho Đại phu nhân cup mắt xuống, trong đôi mắt hiện lên một tia ánh sáng lạnh.

Mộ Dung Thụ nhíu mày, bất động thanh sắc gật đầu, nhìn về phía Vũ Văn Khải cười nói: “Nhị gia hẳn là bề bộn nhiều việc không phải sao? Phủ đệ ở kinh thành có chọn được cái nào chưa?”

Nghe vậy, Vũ Văn Khải sững sốt, hẳn nghĩ Mộ Dung Thụ đã quên chuyện này. Không thể tưởng được lúc này lại bị nhắc tới, mồ hôi lạnh túa ra trên trán, miệng vẫn phải trả lời: “Vẫn đang tìm, nhưng mà phủ đệ ở kinh thành thật sự là khó mua, vì vậy cần thêm chút thời gian.”

“Cũng đúng. Vậy thì mau chóng tìm đi, dù sao càng lâu càng khó tìm.” Để lại một câu nói xong, Mộ Dung Thụ cười nhạt nhìn lướt qua Đại phu nhân rồi tiêu sái rời đi.

Đại phu nhân cùng Vũ Văn Khải nhìn bóng lưng nàng rời đi thoáng thất thần. Có phải Mộ Dung Thụ đã biết cái gì hay không?

Ngày thứ hai.

Hồng Lăng về thăm nhà rồi quay lại Vương phủ, ở trong phòng nghỉ ngơi chưa đến nửa khắc, liền lập tức vào phòng tìm Mộ Dung Thụ.

“Vương phi, nô tỳ ở bên ngoài nghe được chuyện về Nhị gia. Nhị gia định mở cửa hàng bán y phục ở kinh thành, mà người Nhị gia lựa chọn hợp tác đúng là Đỗ gia, nhà mẹ đẻ của Đại phu nhân!” Hồng Lăng nhìn về phía Mộ Dung Thụ đang kinh ngạc vạn phần nói.

Nghe vậy, Mộ Dung Thụ hơi hơi cau mày: “Đỗ gia chính là thủ phủ kinh thành, căn bản không cần thiết hợp tác cùng Nhị gia. Huống hồ chỉ là một cái cửa hàng y phục nhỏ nhỏ.”

Chẳng lẽ Vũ Văn Khải lợi dụng Đỗ Khả để được dựa vào cây đại thụ Đỗ gia? Vì vậy nên hai ngày trước, lúc đối mặt Đỗ Khả, Vũ Văn Khải mới có biểu hiện sợ hãi như vậy? Thậm chí có thể tạm thời từ bỏ cả thứ yêu thích?

Hồng Lăng gật đầu.

“Vi nghi ngờ nên nô tỳ liền đi nghe ngóng một chút, cuối cùng xác định đúng là có việc này.”

Mộ Dung Thụ gật đầu, tạm gác lại chuyện đó trong lòng. Việc này muốn gấp cũng không được, chờ có đủ chứng cứ xác thực để không ai có thể chối cãi mới đi bẩm báo với Vũ Văn Mặc.

Sau buổi cơm trưa, Tứ phu nhân lại đến, vẻ mặt thần bí, giống như sợ bị người khác nghe được, kể sát tai Mộ Dung Thụ dè dặt cẩn trọng nói: “Vương phi, Đại phu nhân nhất định có mờ ám gì đó với Nhị gia.”

“A?” Mộ Dung Thụ nhếch môi cười khê, nghe Tứ phu nhân nói chắc chắn như thế, trong lòng liền biết Tứ phu nhân khẳng định biết được điều gì mới dám mạnh miệng như vậy.

Tứ phu nhân lại liếc nhìn chung quanh thêm vài lần mới nói: “Nô tỳ phát hiện gần như khoảng hai ba ngày, lúc mọi người đã tắt đèn, Đại phu nhân đều len lút ra khỏi Bắc Uyển rồi đi đến rừng cây nhỏ phía sau Vương phủ. Mấy ngày trước, ban đêm khi nô tỳ đi tiểu tiện nhìn thấy Đại phu nhân đi ra cũng không mấy để ý. Nhưng tối hôm qua nô tỳ phát hiện Đại phu nhân lại đi ra ngoài. Vì tò mò nên nô tỳ liền đi theo, kết quả thấy Nhị gia cũng ở đó. Sợ bị phát hiện, nô tỳ liền lập tức rời đi.”

“Xem ra chuyện này đúng là có thật. Nếu như bị người khác phát hiện truyền ra ngoài, chỉ sợ làm nhục thanh danh của phủ Nam Dương Vương. Tứ phu nhân không cần nói lại việc này với hai người đó, bản Vương phi đã có quyết định.” Mộ Dung Thu dẫn dò, sắc mặt nhìn qua thập phần trầm trọng.

Tứ phu nhân vội gật đầu đáp ứng. Ngay khi cúi xuống, trong đôi mắt lóe lên một tia khác lạ. Trong lòng thầm nghĩ: Vương phi hẳn sẽ tin tưởng? Xem thần sắc Vương phi, quả nhiên là không chút nghi ngờ.

“Vâng, nô tỳ đã biết. Nô tỳ cáo lui.” Tứ phu nhân đứng dậy, cung kính vạn phần hành lễ với Mộ Dung Thu rồi lui ra ngoài.

Sau khi nàng rời đi, Mộ Dung Thu lập tức gọi Hồng Lăng tới: “Đi báo cho Mã hộ vệ, mấy ngày tới tăng cường tuần tra vào ban đêm. Bất quá không được để người khác phát hiện. Chỉ cần có chuyện gì lập tức báo cho bản Vương phi. Đồng thời người phải luôn luôn chú ý động tĩnh của Tứ phu nhân.”

“Vâng, nô tỳ đi ngay.” Hồng Lăng đáp ứng, lập tức rời đi.

Mộ Dung Thu từ từ đứng dậy tới trước cửa sổ, hơi hé mắt nhìn phía ngoài cửa sổ. Không thể hoàn toàn tin tưởng Tứ phu nhân nhưng cũng không thể không tin. Thông qua quan sát của nàng, Đại phu nhân cùng Nhị gia trong lúc đó nhất định là có việc không muốn người khác biết!

Thế nhưng, hai hàng chân mày của nàng dần dần nhăn lại. Đã nhiều ngày Thẩm Trắc phi không có bất kỳ động tĩnh gì, điều này thật không bình thường! Rốt cục nàng ta đang toan tính cái gì?

Thẩm Trắc phi, Đại phu nhân cùng Tứ phu nhân. Chỉ cần lợi dụng thích đáng những người này, nàng sẽ có cơ hội!

Mộ Dung Thu quay đầu lại, ánh mắt rơi vào cuốn sách thuốc trên bàn. Đây là cuốn thứ ba, gần như mỗi bản đều không khác biệt lắm, đối với tập tính của các loại thảo dược nàng cũng hiểu rất rõ ràng. Có điều nếu lợi dụng người khác để thoát thân thì tính nguy hiểm trong đó thật lớn. Nhưng nàng lại muốn đảm bảo không liên lụy đến bất kỳ người nào.

Ngay lúc nàng thất thần, Thanh Bình vào nhà khẽ nói khẽ: “Bẩm Vương phi, Vương gia nghỉ trưa vừa tỉnh, muốn gặp người.”

Mộ Dung Thu hoàn hồn, đem tâm tư giấu trong đáy lòng. Xoay người cười nói với Thanh Bình: “Ừ.”

Khi nàng trở lại phòng ngủ, Vũ Văn Mặc đã dựa vào bên giường, đôi mắt hần thẳng tập nhìn chăm chăm nàng.

“Vi sao ngươi lệnh cho Mã hộ vệ tăng cường tuần tra?” Vũ Văn Mặc nhíu mày hỏi. Hắn mặc dù ở Mai viên tỉnh dưỡng nhưng vẫn là người đứng đầu phủ Nam Dương Vương. Mã hộ vệ lại là người của hắn, tất nhiên có việc sẽ bẩm báo cho hắn.

Mộ Dung Thu không có chút ngoài ý muốn, đi lên phía trước, thanh thanh nói: “Trước hết để thần thiếp kiểm tra vết thương của gia.”

Vũ Văn Mặc không nói, tùy ý Mộ Dung Thu cời y phục của hắn, thuần thục mở băng gạc ra quan sát miệng vết thương.

Miệng vết thương khép lại hết sức tốt, chỉ cần hoạt động nhiều lại nghỉ ngơi thêm chừng mười ngày nửa tháng, lớp vảy trên bề mặt bong ra, vết thương sẽ kéo da non. Mộ Dung Thu mỉm cười, đối với y thuật của mình cảm thấy tự hào.

Nàng vừa giúp hắn mặc lại y phục, cười nói: “Vương gia nghỉ ngơi thêm hai ngày liền có thể xuống giường đi lại. Nay mai thần thiếp sai người dọn dẹp chỗ của Vương gia. Để qua hai ngày lại luống cuống tay chân.”

Nghe vậy, thần sắc Vũ Văn Mặc trầm xuống, ánh mắt nhất thời rét lạnh băng sương, dừng lại một chút rồi cắn răng gần từng tiếng: “Mộ Dung Thu, ngươi ước gì bản Vương mau rời khỏi phủ không?”

Giọng nói rét lạnh như thế, không khí căng co như thế. Chỉ cần lúc này Mộ Dung Thu ngẩng đầu liền có thể chạm đến đôi mắt sâu không đáy của Vũ Văn Mặc, nhất thời cảm giác như đang lạc vào thế giới băng tuyết.

Chẳng qua Mộ Dung Thu lại làm như không nghe thấy, vẫn cúi đầu ôn nhu cười nói: “Mấy ngày nay Đại phu nhân hơi khác thường. Tứ phu nhân nói với thần thiếp, cứ cách khoảng hai ba ngày lại gặp Đại phu nhân thừa dịp mọi người ở Bắc Uyển nghỉ ngơi đi tới rừng cây nhỏ sau hậu viện Vương phủ. Hình như đi gặp nam nhân. Thần thiếp e ngại việc này truyền đi sẽ khiến Vương gia mang tiếng 'đội nón xanh' nên mới sai Mã hộ vệ tăng cường tuần tra ban đêm để xác minh việc này có phải là thật không! Nhưng cũng có khi chỉ là lời nói một phía của Tứ phu nhân.”

Đối với lời nói của Mộ Dung Thu, Vũ Văn Mặc làm như không nghe thấy, nhếch mày kiểm, ánh mắt sắc bén nhìn chăm chăm Mộ Dung Thu, lạnh giọng nói: “Bản Vương nhớ được bên cạnh ngươi có bốn đại nha hoàn, trong đó, Vân Mai đã nhiều ngày không thấy nữa. Vì sao?”

Nghe vậy, thân hình Mộ Dung Thu run lên, ngẩng đầu chống lại đôi mắt mang hàn khí bức người của Vũ Văn Mặc!

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 84: Chương 81

Đối với lời nói của Mộ Dung Thu, Vũ Văn Mặc làm như không nghe thấy, nhếch mày kiểm, ánh mắt sắc bén nhìn chăm chăm Mộ Dung Thu, lạnh giọng nói: “Bản Vương nhớ được bên cạnh người có bốn đại nha hoàn, trong đó, Vân Mai đã nhiều ngày không thấy nữa. Vì sao?”

Nghe vậy, thân hình Mộ Dung Thu run lên, ngẩng đầu chống lại đôi mắt mang hàn khí bức người của Vũ Văn Mặc!

“Hơn nữa người còn đưa Hiên nhi về Vương gia ở mấy ngày. Vương phi, nói cho bản Vương biết, chuyện này là sao?” Giọng nói Vũ Văn Mặc trầm xuống, lạnh giọng chất vấn. Con người sâu thẳm nhìn thẳng Mộ Dung Thu, không để nàng có lời nào chống chế.

Sắc mặt Mộ Dung Thu trầm ngưng, nhìn thẳng vào mắt Vũ Văn Mặc không chút trốn tránh.

“Thần thiếp sai Vân Mai ra ngoài làm việc, tất nhiên phải rời Vương phủ. Còn Hiên nhi nhớ tổ phụ nên muốn quay về Vương gia ở chơi một thời gian.” Lúc nàng vạch kế hoạch đã nghĩ đến việc sẽ bị Vũ Văn Mặc phát hiện đôi chút, nhưng những chuyện này không thể không làm. Nàng nghĩ, Vũ Văn Mặc đường đường là vương gia của phủ Nam Dương Vương, làm gì để ý đến một hạ nhân? Nhưng nàng đã quên rằng, gần đây Vũ Văn Mặc rất quan tâm chú ý đến nàng, một chút chuyện nhỏ đều khiến hắn nghi ngờ.

Lúc này bị hắn đột ngột hỏi thẳng như vậy, trong lòng Mộ Dung Thu khó tránh khỏi mà run lên. May mà từ trước tới nay nàng vốn bình tĩnh, đối mặt với chuyện bất ngờ xảy ra cũng có thể phản ứng tương đối nhanh.

Thật lâu sau, tầm mắt mang khí thế bức người của Vũ Văn Mặc mới rời khỏi người Mộ Dung Thu. Nàng rõ ràng thở dài nhẹ nhõm một hơi. Một lát sau, hắn mới nhìn Mộ Dung Thu lần nữa, lạnh giọng nói: “Ngày mai bản Vương sẽ chuyển ra khỏi Mai viên.”

Nghe vậy, sắc mặt Mộ Dung Thu buông lỏng, âm thầm thở ra một hơi. Thấy thế, trong con người đen của Vũ Văn Mặc hiện lên một tia ánh sáng lạnh, lại không cách nào nhìn được, buột miệng ép hỏi: “Bản Vương rời đi thật sự khiến người thoải mái như vậy?” Thấy dáng vẻ nàng thở ra một hơi, lòng hắn bỗng nặng nề, cảm giác đau nhức vừa xa lạ vừa có chút quen thuộc mạnh mẽ tràn tới. Đây là một loại cảm giác cho tới bây giờ hắn cũng chưa từng trải qua, trực tiếp làm hắn nghẹt thở.

“Thần thiếp cảm thấy nhẹ nhõm là vì cuối cùng gia cũng bình phục. Trong mấy ngày gia nghỉ ngơi không ít công vụ tự nhiên bị dồn lại. Hơn nữa Thẩm trắc phi, ba vị phu nhân và mọi người đều rất lo lắng. Bây giờ gia đã không sao, không chỉ thần thiếp mà các nàng tất nhiên cũng vui vẻ. Gia chớ nghĩ nhiều.” Mộ Dung Thu cười nhạt nói. Dáng vẻ này nhìn qua đúng thật là vui vẻ vì Vũ Văn Mặc.

Nhưng trong lòng Vũ Văn Mặc càng thêm nặng nề, cũng chẳng vì những lời này mà thả lỏng, có chăng chỉ là càng thêm lạnh lẽo.

“Nếu gia không còn chuyện gì, thần thiếp sai người dọn cơm tối.” Mộ Dung Thu cúi người hành lễ, ôn nhu cười nói. Nàng mở ra hai bàn tay trước bụng đã toát đầy mồ hôi. Nàng bình tĩnh cũng chưa đủ! Dù bên ngoài không có sơ hở gì nhưng trong lòng nàng biết, Vũ Văn Mặc đã nghi ngờ.

Thấy Vũ Văn Mặc không trả lời, Mộ Dung Thu ngẩng đầu lên. Ai ngờ đối diện nàng là ánh mắt sâu thẳm, âm u tựa như có chút đau xót của Vũ Văn Mặc. Đôi mắt đen láy của Mộ Dung Thu lộ ra sự căng thẳng, nàng thật sự không ngờ đến! Người cứng rắn như hắn mà cũng sẽ có đau đớn! Đau đớn kia giấu kín bên trong nét lạnh lùng tâm tối, mặc dù rất không muốn để ý đến, nhưng chỉ cần nhìn thấy lại không thể không rung động! Chân mày Mộ Dung Thu dần dần cau chặt.

“Mộ Dung Thu, đừng rời khỏi bản Vương.” Hắn nhìn nàng chăm chăm, gần từng tiếng, từng tiếng nói ra. Mỗi một chữ đều đi sâu vào tai Mộ Dung Thu.

Mộ Dung Thu chậm chậm nhắm hai mắt lại, nói trái lương tâm: “Thần thiếp sẽ không rời đi.”

Khi nàng mở mắt ra lần nữa đã thấy vẻ đau xót trong mắt hắn biến mất, ngược lại có hơi mỉm cười. Hắn nhìn nàng nói: “Kêu đầu bếp làm nhiều đồ ăn một chút. Ngày hôm nay bản Vương thấy ngon miệng, muốn ăn muối tiêu tôm chiên muối ớt.”

Tôm chiên muối ớt? Khóe miệng Mộ Dung Thu giật giật, 'ông tướng' này đang gọi món ăn sao? Hắn ở Mai viên đã nhiều ngày, không thể không biết mấy bà tử ở phòng bếp nhỏ không biết làm món này. Những khi Hiên nhi muốn ăn đều do nàng làm.

Nàng nhìn lướt qua Vũ Văn Mặc, từ tốn nói: “Trên người Vương gia có thương tích, không nên ăn món này, nên đổi món khác đi.”

Ngày hôm nay nàng không có tâm trạng xuống bếp. Hiên nhi đi rồi, nàng đang rất nhớ bé. Chợt nghĩ nếu Vương thái thái kia còn dám ngược đãi Hiên nhi, nàng sẽ làm cho bà ta cũng nếm thử mùi vị bị ngược đãi. Hơn nữa, nàng cảm giác có nguy cơ, Vũ Văn Mặc đã có vẻ nghi ngờ, những việc kế tiếp nàng nhất định phải thật thận trọng.

“Vết thương đã không sao rồi.” Vũ Văn Mặc vội trả lời.

Nghe vậy, Mộ Dung Thu thở dài, nếu hắn đã muốn, vậy thì làm.

“Vâng ạ.”

Mấy bà tử ở phòng bếp nhìn thấy Mộ Dung Thu thì rất kinh ngạc. Không phải thiếu gia đã đến Vương gia ở vài ngày? Sao hôm nay Vương phi lại đến phòng bếp? Dù sao Mộ Dung Thu đã nhiều lần ở phòng bếp nhỏ làm món tôm chiên muối ớt cho Hiền nhi ăn, vì vậy sau khi Hiền nhi đi, bọn họ lại thấy Mộ Dung Thu nên có hơi kinh ngạc.

“Rửa sạch tôm rồi nhóm lửa đi.” Mộ Dung Thu nhìn mấy người bà tử đang mở to ánh mắt kinh ngạc, phân phó. Nhóm bà tử không dám nói lời nào, lập tức bắt tay chuẩn bị.

Nhìn thoáng qua canh giờ, thấy còn đủ thời gian, Mộ Dung Thu lập tức bắt tay chuẩn bị nấu chè long nhãn hạt sen.

Khoảng chừng hơn nửa canh giờ sau, nàng đã nấu xong tôm chiên muối ớt và chè long nhãn hạt sen. Hơn nửa nhóm bà tử chuẩn bị tổng cộng là tám loại đồ ăn, hương vị mỗi loại đều rất nhẹ.

Lúc quay về phòng, Vũ Văn Mặc đã chờ sẵn. Đây là lần đầu tiên trong mấy ngày qua, hắn xuống giường ngồi trước bàn cơm. Khi nhìn thấy tôm chiên muối ớt trong tay Mộ Dung Thu, khóe mắt hắn mang theo một tia cười. Tri Thu hầu hạ ăn uống bên người Vũ Văn Mặc đã lâu, tất nhiên rất hiểu ý, thấy hắn nhìn tôm chiên muối ớt đầu tiên, lập tức nghiêng người bước lên trước gấp một con tôm bỏ vào trong chén Vũ Văn Mặc.

Mộ Dung Thu vốn rất thích tôm nên cũng ăn vài con. Lúc này vì nghĩ đến vết thương của Vũ Văn Mặc nên chỉ làm mười mấy con. Trong nháy mắt đã không còn. Vũ Văn Mặc có chút chưa thỏa mãn, vì ăn được quá ít, sau đó gấp thêm vài món khác. Khi ăn đến chè long nhãn hạt sen, tươi cười đã biến mất trên khóe mắt hắn lại hiện lên, bảo Tri Thu múc hai chén, uống cạn sạch đến mức thấy đầy.

Hắn ăn ớt thế này làm cho Mộ Dung Thu muốn chặc lưỡi.

“Lần sau làm nhiều tôm chiên muối ớt hơn một chút.” Sau khi ăn xong, lúc uống trà, Vũ Văn Mặc quay lại dặn Mộ Dung Thu. Trước kia hắn rất ghét các món chiên, nhất là hải sản chiên. Nhưng từ khi ăn qua tôm chiên muối ớt do nàng làm thì không thể quên. Mùi vị món này làm người ta thật yêu thích.

Mộ Dung Thu cười nhạt nói: “Vậy thì chờ thương thế của gia tốt lên rồi nói sau. Thần thiếp sai người đem cách làm dạy cho người ở phòng bếp, về sau gia ở đâu cũng có thể ăn món này.”

Thái độ của hắn đối với nàng ngày càng thay đổi, nàng không thể lại để lộ quá nhiều về bản thân với hắn. Đây chính là cách tự bảo vệ mình.

Vũ Văn Mặc mạnh mẽ ngắt đầu, khẳng khái: “Bản Vương chỉ ăn món tôm chiên muối ớt do ngươi làm.”

Mộ Dung Thu bỗng nhiên không biết nói gì.

Sắc trời bắt đầu tối, một trận gió lạnh từ cửa sổ ập đến. Mộ Dung Thu rung mình một cái, đứng dậy đi tới đóng cửa sổ rồi trở lại trước bàn, lấy ra một quyển sách y học cẩn thận đọc. Đây là sách của một thầy thuốc phiêu bạt trong dân gian, những ghi chép trên đó đều là các chứng bệnh nan y mà ông tận mắt nhìn thấy, hơn nữa viết rõ phương pháp chữa bệnh và nhận xét của bản thân mình. Vì ví dụ y này kiến thức rộng rãi, trong đó còn có một vài chuyện xưa nho nhỏ. Đọc lướt qua cũng thấy rất lôi cuốn, hấp dẫn nhờ những câu chuyện thú vị.

Mấy ngày nay Vũ Văn Mặc đã có thói quen ngủ sớm. Giờ nhìn thấy Mộ Dung Thu đọc sách đến say mê thì không gọi nàng mà tự chải tóc rồi đi ngủ.

Bỗng Mộ Dung Thu nhìn thấy trong sách thuốc có ghi lại về mê dược. Hai mắt nàng mở lớn, trước mắt hiện lên một tia sáng. Nàng nhìn chằm chằm cách điều chế mê dược cùng với những tác hại nếu sử dụng nó. Sau khi Mộ Dung Thu xem xong, trong mắt một mảnh âm đạm. Trong sách ghi lại rất rõ ràng, nếu dùng mê dược cho nam nhân thì sẽ ảnh hưởng đến dương khí, dùng cho nữ nhân thì vô sinh. Trách sao loại thuốc này cũng không phổ biến lắm, thì ra là nó mang lại nguy hại lớn như thế. Không có nam nhân nào có thể chấp nhận việc mình 'không được', cũng không có nữ nhân nào mong muốn cả đời vô sinh!

Nàng tròn tròn mắt, mày khẽ nhíu lại, hai tay xoa xoa huyệt thái dương. Qua một lúc lâu, bên ngoài giờ đã là canh ba, giờ Hợi. Nàng nhìn lên giường, Vũ Văn Mặc đã ngủ. Có điều, tóc của hắn lộn xộn, y phục chưa cởi, chân trượt xuống một nửa. Mộ Dung Thu khép sách lại, đi tới bên giường đắp lại chăn cho hắn.

Đang lúc nàng muốn xoay người ra ngoài, một trận gió thốc vào phòng làm cửa sổ đang đóng chặt bị bật tung ra, thổi tắt mấy ngọn nến thấp ở đèn lồng trong phòng. Gió lạnh lùa vào người Mộ Dung Thu! Có lẽ do ngồi lâu, trên người nhiễm lạnh nên nàng rung mình một cái, vòng tay ôm chặt thân thể.

Thình lình, dưới ánh trăng vàng dịu, đôi ngươi sâu thẳm, lạnh lẽo hiện ra trước mắt nàng.

Trong cặp mắt kia không mang theo chút buồn ngủ nào, ngược lại vô cùng tỉnh táo. Mộ Dung Thu sửng sốt, hắn chưa ngủ?

“Ngươi có thật là Mộ Dung Thu không?” Vũ Văn Mặc thấp giọng hỏi.

Nghe vậy, khóe miệng Mộ Dung Thu chậm rãi nở nụ cười, hỏi lại: “Nếu như thần thiếp không phải Mộ Dung Thu thì sao?”

“Nếu không phải, ngươi cũng là nữ nhân của bản Vương. Mộ Dung Thu, làm Nam Dương Vương phi, có thể cho ngươi thân phận tôn quý. Không ai có thể làm gì ngươi.” Vũ Văn Mặc thờ dài xong, khẽ nói.

Mộ Dung Thu lắc đầu: “Những lời này trước kia gia đã nói. Giờ này không còn sớm, gia nghỉ ngơi đi.”

Dứt lời, nàng muốn đi đóng cửa sổ bị gió làm mở tung ra, lại bị Vũ Văn Mặc nắm chặt cổ tay.

Ánh mắt của hắn sáng chói như ánh mặt trời, không để Mộ Dung Thu trốn tránh, giọng nói cũng trở nên nóng nảy không kém: “Ngươi là nữ nhân của bản Vương. Chờ vết thương của bản Vương khỏi hẳn, ngươi không còn lý do từ chối bản Vương thị tẩm.”

Cổ tay truyền đến cảm giác nóng bỏng làm Mộ Dung Thu – một người rất bình tĩnh, mất đi kiểm chế. Nàng vội vã rút tay về, ánh mắt sáng chói nhìn hắn: “Gia, khuya lắm rồi, ngủ đi.” Nàng lui ra sau ba bước sau đó xoay người đi đóng cửa sổ.

Ánh mắt Vũ Văn Mặc nóng rực nhìn chằm chằm lưng nàng, như muốn thiêu đốt Mộ Dung Thu.

Lúc này, khi Mộ Dung Thu đang muốn đóng cửa sổ lại, lại bị một lực rất lớn mở ra. Mộ Dung Thu vốn nhỏ nhắn, không biết võ công, bị đụng vào như thể thi thân hình lao đảo ngã về sau!

Trước cửa sổ, một bóng đen nhảy vào!

Đang lúc Mộ Dung Thu nghĩ đầu mình chắc sẽ đập xuống đất, lại có một bàn tay vô cùng ấm áp kéo nàng vào lòng! Nàng không kịp nghĩ nhiều, trước mắt một luồng khí lạnh thoáng hiện.

Vũ Văn Mặc nắm lấy trường kiếm tỏa ra hàn khí lạnh lẽo chỉ vào bóng đen thỉnh linh xông vào.

“Không phải bị thương à? Sao lại còn có sức mà cầm kiếm thế?” Bóng đen kia phun ra mấy chữ.

Nghe tiếng, Vũ Văn Mặc thu kiếm, nhẹ nhàng buông Mộ Dung Thu ra rồi nhìn người nọ lạnh giọng hỏi: “Trước giờ không phải ngươi luôn từ nóc nhà nhảy xuống? Hôm nay lại leo cửa sổ?”

“Con khi! Lão tử đánh cuộc thua tên Triệu Sơ kia!” Nam nhân quăng cái khăn đen che mặt xuống, mở miệng nói ra toàn từ ngữ thô tục.

Mộ Dung Thu từ trong suy nghĩ hoảng loạn tỉnh lại, lại nghe thấy mấy câu này. Khi nàng nhìn thấy khuôn mặt người đó, khóe miệng giật giật.

Mắt phượng hẹp dài, làn da trắng trẻo non mềm, môi đỏ sẫm, nếu so với Vũ Văn Hạo còn diễm lệ hơn ba phần! Quả thật, là diễm lệ! Rõ ràng là một tiểu mỹ nhân khiến người người thương tiếc, nhưng miệng toàn nói ra những lời thô tục của nam nhân!

Nghe người này nói như vậy, hình như có quen với Triệu Sơ và Vũ Văn Mặc! Nếu không phải sinh tử chi giao, chỉ sợ dựa vào thân phận của Vũ Văn Mặc, người này cũng không dám vô lễ như thế, lại còn miêu tả Triệu Sơ như vậy!

“Ôi, đây là Nam Dương Vương phi? Lớn lên cũng không khác mấy. Có điều đôi mắt rất thông minh, linh động.” Nam nhân kia vuốt cằm quan sát Mộ Dung Thu, còn thuận tiện bình luận.

Mộ Dung Thu nghe vậy, hơi bĩu môi, sau đó quay đầu nhìn Vũ Văn Mặc, nhướn mày hỏi: “Gia, tiểu mỹ nhân này là hoa khôi của thanh lâu nào vậy? Cá tính không giống người thường. Có điều, tiểu mỹ nhân này phải có cá tính đặc biệt như thế mới dám lên vào trong phòng thần thiếp lúc canh ba. Trước mặt thần thiếp và gia còn nói như vậy!”

Lời này vừa nói ra, sắc mặt nam nhân kia, lúc đen lúc đỏ. Hắn vươn ngón tay chỉ vào Mộ Dung Thu: “Ngươi!”

“Ôi, nhìn tay này, sao lại thô ráp như tay nam nhân? Đúng là làm cho người ta khó có thể tin. Gia, giới thiệu cho thần thiếp một chút về tiểu mỹ nhân không giống người thường lại đẹp như thiên tiên này là ai không?” Mộ Dung Thu không để ý đến lửa giận của nam nhân kia, nghiêng đầu nhìn Vũ Văn Mặc nói. Khóe miệng Vũ Văn Mặc lộ ra tươi cười, nhìn về phía ‘tiểu mỹ nhân’ đẹp như thiên tiên kia, cảm thấy rất thoải mái! Tên ghét nhất là người ta nói về dung mạo của mình, đồng thời miệng hắn toàn lời thô tục, ba hoa, vô mồm cũng lợi hại, không thể tin là Mộ Dung Thu chỉ mới nói hai ba câu đã làm hắn tức giận đến mức khuôn mặt vằn vẹo.

“Ngươi... Phụ nhân này! Ta ta là nam nhân! Nam nhân! Nam nhân đó!” Nam nhân giận dữ không chịu nổi, tức tối dậm chân! Nếu không phải Mộ Dung Thu là nữ nhân, hắn thật muốn cởi y phục cho nàng xem vật nam nhân to lớn của mình! Nam nhân có thể có sao?! Hắn tức giận thở phì phò! (*phun com* anh này hài lắm...)

Mộ Dung Thu đưa tay che miệng cười trộm. Người này tuy miệng đầy lời thô tục, hành vi thô lỗ nhưng không cho làm người ta chán ghét, ngược lại có chút đáng yêu. Ở thời đại trọng quy củ này, còn có người không để quy củ và lễ nghi vào mắt như vậy, thật là hiếm thấy.

“Hắn là nam nhân. Bản công tử có thể chứng minh.” Lại là một bóng người bay vào từ cửa sổ.

Chờ người kia đứng ở trước mặt Mộ Dung Thu một lát, nàng mới thấy khuôn mặt hắn đập vào mắt.

Nam nhân này hoa lệ tao nhã, có thể so với trích tiên.

Triệu Sơ! Hắn chính là nam nhân trong miệng tiểu mỹ nhân kia.

Hai người này có cổng không vào, cố tình đi vào bằng cửa sổ.

Vũ Văn Mặc nhìn thấy hai người này, sắc mặt vốn còn có chút tươi cười nhất thời trầm xuống, hai người này ít khi cùng một chỗ, bây giờ cùng tới tìm hẳn nhất định là đã có chuyện xảy ra! Cũng không để ý Mộ Dung Thu ở đây, Vũ Văn Mặc trầm giọng hỏi hai người: “Có chuyện xảy ra?”

Nam nhân có vẻ mặt đầy lửa giận kia gật đầu, vẻ mặt chuyển thành nặng nề chưa từng thấy.

Triệu Sơ cười nhạt gật đầu. “Đúng là có chuyện quan trọng.”

Nghe vậy, thần sắc Vũ Văn Mặc trở nên nghiêm trọng hơn, chỉ vào nam nhân yêu mị kia, nói với Mộ Dung Thu: “Hắn là con trai thứ ba dòng chính của Tạ Ngự sử - Tạ Nguyên.”

Tạ Ngự sử? Không phải trưởng công chúa đương triều đã gả cho người này? Hơn nửa năm đó trưởng công chúa là đệ nhất mỹ nhân, trách không được Tạ Nguyên này lại xinh đẹp như vậy! Hoàn toàn là được di truyền gen tốt.

Mộ Dung Thu gật đầu cười với hai người.

Triệu Sơ hơi cười nhạt, trong mắt hình như có một chút khác thường. Có điều sự khác lạ này dường như là thương hại cùng đồng tình. Thấy vậy, Mộ Dung Thu nhú mày, đây là có chuyện gì?

Mà bên trong đôi mắt phượng hẹp dài kia của Tạ Nguyên cũng lộ vẻ đồng tình.

Trong lòng Mộ Dung Thu càng thêm nghi ngờ.

Vũ Văn Mặc sớm phát hiện, đôi mày kiếm nhú chặt.

Thấy thế, Mộ Dung Thu mỉm cười: “Thần thiếp không làm phiền gia và Triệu Ngũ công tử cùng Tạ Tam công tử nói chuyện. Canh giờ không còn sớm, thần thiếp đi sương phòng nghỉ ngơi.” Nàng hiểu, hai người này đồng thời xuất hiện đều có quan hệ không tầm thường với Vũ Văn Mặc. Người đời lại không ai biết, cũng đủ hiểu bọn họ định giấu kín quan hệ này. Càng không cần nói đến việc đêm nay Triệu Sơ và Tạ Nguyên đồng thời xuất hiện, nhất định là có chuyện quan trọng muốn nói với Vũ Văn Mặc.

Lúc Triệu Sơ nhìn bóng lưng Mộ Dung Thu rời đi, đôi mày như vẽ hơi cau lại, nụ cười trên môi cũng có chút trống rỗng.

Đôi mắt phượng hẹp dài của Tạ Nguyên nhìn nhìn Vũ Văn Mặc.

Vũ Văn Mặc nhú mày, âm thầm thở ra: xem ra có một số việc là không cách nào tránh khỏi.

Triệu Sơ nhìn Vũ Văn Mặc trầm giọng nói: “Hoàng Thượng đã âm thầm động thủ. Hắn không chấp nhận được việc có người có khả năng uy hiếp hắn.”

Mộ Dung Thu đi ra ngoài, nghi ngờ trong lòng càng sâu. Về mặt Triệu Sơ và Tạ Nguyên thể hiện điều gì? Vũ Văn Mặc bị thương có phải đáng đến chuyện bọn họ muốn nói?

Có liên quan gì đến nàng không?

Tuy trong lòng vô cùng nghi ngờ nhưng bây giờ Mộ Dung Thu thật sự không có cơ hội đi điều tra rõ. Nàng tin Vũ Văn Mặc cũng sẽ không nói cho nàng biết bí mật của hắn. Tựa như trong lòng nàng ẩn giấu một bí mật lớn không ai biết, nàng sẽ không dễ dàng nói với một người khác. Dù sao những ý nghĩ này cũng chỉ là phán đoán của nàng mà thôi. Vừa rồi trong tình trạng hoảng hốt như vậy, nàng cũng không thể nhìn rõ vẻ mặt hai người kia.

Và lại, lúc này nàng đang ở hậu viện Vương phủ, sự tiếp xúc với tin tức bên ngoài đã ít càng thêm ít. Có thể biết đến cũng chỉ là những lời đồn đãi ai ai cũng biết. Vì vậy, việc duy nhất nàng có thể làm đó là chờ đợi thời cơ. Hoặc cũng có thể chờ không bao lâu sẽ biết đến cuối cùng là chuyện gì, để nàng hiểu rõ ánh mắt hôm nay của Tạ Nguyên và Triệu Sơ.

Nghĩ vậy, Mộ Dung Thu nằm trên giường không bao lâu đã ngủ say.

Mà đêm đó, ở cách vách, ba người nói chuyện tới sáng. Trước khi mặt trời ló dạng, Triệu Sơ và Tạ Nguyên mới cùng rời đi.

Khi Mộ Dung Thu tỉnh dậy thì trở lại phòng.

Vũ Văn Mặc đã ăn mặc chỉnh tề đứng bên cửa sổ, dường như cố ý chờ Mộ Dung Thu.

Nhận thấy được phía sau có người đi tới, Vũ Văn Mặc đang chấp tay sau lưng liền xoay người. Nhìn về phía Mộ Dung Thu, sâu trong đáy mắt lóe lên những tia sáng làm người khiếp sợ.

“Cho người thu dọn đồ đạc của bản Vương đi, bản Vương trở lại Tiền viện. Mấy ngày nay hầu như sẽ không có dịp đến đây. Chờ mọi chuyện giải quyết xong xuôi, bản Vương sẽ quay lại Mai viên. Về việc thay bằng đồ thuốc trong những ngày này, bản Vương sẽ sai người khác. Riêng chuyện của Đại phu nhân, người xem rồi xử lý. Nếu không muốn nhúng tay vào mấy chuyện bản thi chủ này thì giao cho Thẩm Trắc phi.” Giọng hắn khàn khàn như ra lệnh, cũng không biết là dặn dò hay là lo lắng.

Đôi mắt Mộ Dung Thu lóe lên, mí mắt thật chặt, nửa ngày mới trả lời: “Vâng. Chỉ cần xác định thần thiếp sẽ báo cho Thẩm Trắc phi.”

Hắn gạt đầu rồi xoay người sang chỗ khác. Giọng hắn đều đều xa xăm: “Nghe nói tình cảm giữa Vương phi và Mộ Dung Tướng quân cũng không thân thiết. Ở phủ Tướng quân, trong mắt Mộ Dung Tướng quân thì Mộ Dung Lạp và Mộ Dung Lâm giống như trưởng nam trưởng nữ dòng chính? Thậm chí với phu nhân, Mộ Dung Tướng quân cũng chẳng quan tâm. Gần đây phu nhân càng ngày càng không khỏe.”

“Mẫu thân tuổi đã lớn, nhan sắc không còn như xưa, đương nhiên không so được với những nữ nhân trẻ trung xinh đẹp.” Mộ Dung Thu nhướn mày, hai mắt tràn đầy thắc mắc nhìn bóng lưng của Vũ Văn Mặc. Sao hắn lại đột ngột nhắc đến Mộ Dung Thu?

“Ừ. Phu nhân thật sự đã già.” Giọng nói Vũ Văn Mặc càng thêm nặng nề.

Mộ Dung Thu nhíu chặt mày, Vũ Văn Mặc có ý gì? Là không có chuyện gì nói mới nhắc tới Mộ Dung Thu, hay là nghe tin Lý thị không khỏe muốn quan tâm một chút?

Vũ Văn Mặc lại xoay người, nhìn thẳng Mộ Dung Thu: “Tướng quân phu nhân không khỏe, mấy ngày nay nếu có thời gian thì đi thăm bà đi.”

“Thần thiếp cảm ơn gia lo lắng.” Mộ Dung Thu cúi đầu thấp giọng trả lời. Lòng của nàng đang run rẩy, Vũ Văn Mặc khác thường, ánh mắt của Triệu Sở và Tạ Nguyên tối qua làm cho nghi ngờ lúc này của nàng nửa rõ ràng nửa lại mơ hồ. Không lẽ liên quan đến Mộ Dung Thu hoặc Lý thị?

Nhưng Mộ Dung Thu cũng lắm chỉ là một kẻ vũ phu, thân có võ công lại có người con rể như Nam Dương Vương, ông ta còn có thể làm ra chuyện gì? Chẳng lẽ là Lý thị? Thân thể Lý thị vốn yếu ớt, thông qua quan sát của nàng thì đã sắp tới, chỉ còn cố gắng qua được mấy ngày. Nếu khát vọng sống của Lý thị mạnh hơn một chút có lẽ còn có thể chống đỡ được một hai tháng, nhưng nếu đã mất đi ý chí muốn sống thì cùng lắm cũng chỉ được mười ngày nửa tháng mà thôi.

Là vì việc này?

Không... Tuyệt đối không đơn giản như vậy.

“Tạ Nguyên nhờ bản Vương nhắn với người, sau này hắn sẽ đến nữa, nhất định phải cùng người tranh luận một trận, tuyệt đối sẽ không để người làm cho á khẩu không trả lời được.” Vũ Văn Mặc khẽ cười nói. Trong mắt hắn có nhàn nhạt tươi cười.

Mộ Dung Thu còn chưa thoát khỏi mớ ý nghĩ hỗn độn bỗng nghe được lời này, không khỏi sững sờ. lát sau mới phản ứng được, cười nói: “Tạ công tử lớn lên thật giống một cô nương. Thật sự làm cho thần thiếp phải cảm thấy xấu hổ. Lúc ấy cũng chỉ là lỡ lời nói ra suy nghĩ trong lòng mà thôi. Tạ công tử không cần để bụng.”

“Hắn sẽ không để bụng, mấy ngày nay hắn cũng không uống rượu.” Vũ Văn Mặc cười trả lời.

Đây chính là lần đầu tiên Mộ Dung Thu nhìn thấy Vũ Văn Mặc cười nhiều như vậy. Nụ cười này có vài phần chân thành khiến cho Mộ Dung Thu vốn nhạy cảm liền phát hiện, trong nét cười ấy dường như mang theo vài phần lấy lòng.

Lòng nàng mạnh mẽ rung động. Hắn...

“Nhớ kỹ lời bản Vương, có thời gian thì về thăm Lý thị.” Vũ Văn Mặc nhắc lại lần nữa.

Mộ Dung Thu gạt đầu, trong lòng càng thêm nghi ngờ. Cảm giác 'nắm không được sờ không tới' này làm nàng có chút mơ hồ. Đây là lần duy nhất từ khi xuyên qua tới nay, nàng như lạc trong sương mù nhìn không rõ bất kỳ thứ gì. Rõ ràng cảm giác chuyện này có liên quan đến bản thân nhưng cứ với mãi mà không thể chạm tay đến, ngược lại chân tướng càng cách nàng xa hơn.

Nàng âm thầm nắm chặt tay, nàng sẽ không để tình trạng này kéo dài lâu hơn.

“Mặc dù bản Vương không thể che chở cho phụ mẫu người, nhưng ngày này giờ này, tính mạng của Mộ Dung Thu người, nếu có ra sao thì bản Vương cũng sẽ bảo vệ đến cùng!”

Ánh ban mai rọi vào thân người hắn, trên thân khoác hắc y, sắc mặt nghiêm túc nói một cách nặng nề như hứa hẹn, không chấp nhận bất kỳ ai phản đối.

Trong nắng sớm, vẻ mặt của Tu La địa ngục của hắn làm Mộ Dung Thu thật lâu cũng không nói nên lời.

Đến khi Vũ Văn Mặc rời đi, Mộ Dung Thu cũng không cách nào mở miệng.

Hắn là ý gì?

Hắn có biết hắn đang nói gì không?

Mộ Dung Thu cau chặt mày, đứng ở nơi hắn vừa đứng, nhìn cảnh sắc ngoài cửa sổ. Sâu trong tâm bị chấn động! Giống như... Nàng không dám xác định, lời hứa này có phải là nói dối hay không!

Sau buổi cơm trưa, Tứ phu nhân lại đến, vẫn như cũ.

Vừa ngồi xuống đã dè dặt nói với Mộ Dung Thu: “Hôm nay thần thiếp phát hiện một phong thư trong phòng của Đại phu nhân!”

“Sao Tứ phu nhân lại thấy được?” Mộ Dung Thụ gạt nhẹ vụn trà trong chén rồi mới cúi đầu nhấp một ngụm, cười nói. Tứ rất nhân thần bí trả lời: “Thần thiếp thừa dịp Đại phu nhân đi tiểu tiện mà nhìn lên. Trên thư đại khái viết là tối nay Nhị gia hẹn gặp Đại phu nhân trong rừng cây nhỏ sau Vương phủ.”

Nghe vậy, Mộ Dung Thụ đặt ly trà xuống, ngẩng đầu nhìn Tứ phu nhân, vô cùng kinh ngạc hỏi: “Không phải tối hôm trước mới gặp? Sao đêm nay lại hẹn nữa?”

Dựa theo tính tình cẩn thận của Đại phu nhân, sao dễ dàng để người ta phát hiện chuyện nàng có gian tình với nam nhân khác, đừng nói chỉ là thư từ chứng minh việc gian dâm!

“Thần thiếp cũng không biết. Chuyện hẹn hò của nam nữ làm gì mà để ý thời gian. Đêm tối là lúc dễ dàng 'yêu đương vụng trộm' nhất.” Tứ phu nhân thấy Mộ Dung Thụ có vẻ hơi nghi ngờ thì lập tức nói. Ánh mắt lóe lên như trông chờ.

“Có vẻ Tứ phu nhân rất am hiểu chuyện 'yêu đương vụng trộm' này? Còn biết rõ bọn họ nghĩ gì.” Mộ Dung Thụ nói đùa. Dứt lời, đôi mắt sắc bén nhìn Tứ phu nhân.

Tứ phu nhân biến sắc, xấu hổ cười vài tiếng, vội giải thích: “Thần thiếp đâu biết nhiều như vậy. Có điều trước kia thường xuyên nghe người ta nói, trong các gia tộc lớn, bọn người dưới gian dâm với nhau đều chọn lúc nửa đêm. Càng lâu, hẹn hò càng thường xuyên, khó tránh bị người ta phát hiện. Vì vậy mới nghĩ đến chuyện của Đại phu nhân và Nhị gia.”

Mộ Dung Thụ gật đầu: “Đúng vậy. Thế thì đêm nay cùng đi rừng cây nhỏ nhìn qua một chút.” Trò hay đã trình diễn. Thật ra nàng rất muốn nhìn, mấy chuyện này kết quả sẽ ra sao!

Tứ phu nhân thở dài nhẹ nhõm.

“Vâng. Tối nay chỉ cần thấy Đại phu nhân rời đi, thần thiếp sẽ lập tức đến báo cho Vương phi.”

“Ừ.” Mộ Dung Thụ mỉm cười nói.

Sau khi Tứ phu nhân rời đi, một lát sau, Hồng Lăng liền từ ngoài trở lại. Dáng vẻ của nàng có chút vội vàng, vừa nhìn thấy Mộ Dung Thụ, chưa kịp thở đã vội nói: “Nô tì vừa mới hỏi thăm Mã hộ vệ. Mã hộ vệ nói tối hôm qua Tứ phu nhân đã đi ra ngoài, là đến rừng cây nhỏ. Mà Đại phu nhân không có động tĩnh gì.”

“A?” Mộ Dung Thụ nhíu mày. Xem ra, Tứ phu nhân đúng là có chuyện giấu nàng! Hơn nữa, dám ở sau lưng sử dụng thủ đoạn!

Tứ phu nhân này đúng là nhẫn nại, tính toán trong một thời gian dài như vậy, chỉ sợ là đang chờ cơ hội này!

Về phần Vũ Văn Khai... Một con quý hào sắc không hơn không kém!

“Nói với Mã hộ vệ, xé chiếu cho bọn thị vệ nghỉ ngơi. Buổi tối sẽ có chuyện cần.” Mộ Dung Thụ nói với Hồng Lăng.

Hồng Lăng gật đầu đáp: “Vâng ạ.”

Bóng tối rất nhanh đã buông xuống, bầu trời đêm muôn vàn ánh sao, gió thổi nhẹ mát rượi. Đêm đẹp như thế đúng là rất thích hợp để làm vài chuyện gì đó.

Sau khi dùng xong cơm tối, Mộ Dung Thụ nhàn nhã ngồi trong phòng nghiên cứu y thuật. Đúng lúc nàng đọc say mê thì nghe có tiếng gõ cửa: “Bẩm Vương phi, Tứ phu nhân cầu kiến.”

“Cho nàng vào.” Khóe miệng Mộ Dung Thụ nhếch lên, đến rồi sao! Nàng vừa cắt xong sách đi thì Tứ phu nhân bước vào.

“Thần thiếp bái kiến Vương phi. Bẩm Vương phi, Đại phu nhân đã đi đến rừng cây nhỏ. Giờ chúng ta cũng mau đi thôi.” Vừa vào, Tứ phu nhân đã vô cùng lo lắng nói.

Nghe vậy, Mộ Dung Thụ cười nhẹ: “Không cần gấp, chờ thêm một lát.”

“Còn chờ gì nữa? Nếu Vương phi không đi nhanh thì không thể bắt tận tay Đại phu nhân được.” Tứ phu nhân càng thêm vội vàng.

Mộ Dung Thụ mỉm cười: “Tứ phu nhân đừng vội, ngồi xuống đợi thêm chút nữa đi. Bản Vương phi vừa ăn chút cháo, bụng có hơi khó chịu, vẫn chưa thể đi lại.”

“Cái gì?” Tứ phu nhân nhíu mày, trong lòng bất an ngồi xuống, đứng ngồi không yên y như ghế có đinh.

“Dù sao bản Vương phi đang có thai, không thể quá vất vả. Một chút nữa sai người đi báo cho Thẩm Trắc phi cùng đến. Nếu chuyện này là thật thì cần phải xử lý khéo léo.” Mộ Dung Thụ lại cười nói.

Tứ phu nhân thấy Mộ Dung Thụ cũng không định đứng lên, còn muốn ngồi tiếp để đợi Thẩm Trắc phi đến. Từ Trúc viên đến Mai viên, phải mất chừng hai đến ba khắc. Lúc này nếu không tính đến thời gian, khi tới rừng cây nhỏ chắc chắn thấy được gì. Đang lúc nàng muốn mở miệng thuyết phục Mộ Dung Thụ thì Hồng Lăng đi vào, cung kính nói với Mộ Dung Thụ: “Vương phi, có thể đi rồi.”

Nàng từ chỗ Mã hộ vệ biết được tin tức, xác định Đại phu nhân và Nhị gia chia nhau đi đến rừng cây nhỏ phía sau.

Nghe vậy, Mộ Dung Thư quay đầu cười nói với Tứ phu nhân: “Được rồi. Tứ phu nhân, chúng ta đi trước vậy. Lát nữa Thảm Trắc phi sẽ đến rừng cây phía sau là được.”

Tứ phu nhân thấy thế, linh cảm có điềm xấu, cảm thấy Mộ Dung Thư hình như không hoàn toàn tin tưởng nàng! Đặc biệt vừa rồi ánh mắt nàng ta nhìn nàng, giống như đã thấy rõ nàng! Nghĩ đến đây, con ngươi của Tứ phu nhân co rút. Nhưng bây giờ muốn lùi bước cũng đã muộn.

Ngoài Mai viên, Mã hộ vệ sớm đã đứng chờ. Khi Tứ phu nhân nhìn thấy Mã hộ vệ thì có hơi bất ngờ. Nàng ta nghiêng đầu nhìn thoáng qua khuôn mặt tươi cười nhàn nhạt của Mộ Dung Thư, trong lòng hơi chấn động. Mộ Dung Thư chuẩn bị rất chu toàn! Thế nhưng, nàng ta dè dặt cẩn trọng như thế mới khiến Tứ phu nhân sợ hãi.

Rừng cây nhỏ cách Mai viên cũng không xa, khoảng canh ba thì bọn họ cũng vừa tới.

Đi trong đêm tối, Mộ Dung Thư nhếch môi mỉm cười, không biết một lát sẽ gặp được chuyện gì đây!

Rừng cây nhỏ cũng không lớn, nhưng vì nằm ở nơi hoang vắng sau Vương phủ nên gần như không có ai lui tới. Không ngờ một nơi như thế lại được chọn làm nơi 'yêu đương vụng trộm'.

Họ vừa đến rừng cây nhỏ đã nghe thấy tiếng kêu quẩn rừ có phần đè nén của nữ nhân từ bên trong truyền tới, còn có tiếng thở thô kệch của nam nhân.

Loáng thoáng còn nghe được tiếng nam tử kia nói: “Khả Nhi, sao hôm nay lại chọn chỗ này để tình tứ thế? A ...!”

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 85: Chương 82

“A ...!” Trong gió nhẹ, giọng nói yêu kiều của nữ nhân lúc rên rỉ khóc la, thỉnh thoảng lại hét lên, mỗi lúc một gấp gấp hơn. Tiếng thở thô kệch của nam nhân cũng càng ngày càng nặng.

Lời chất vấn của nam nhân kia, nữ nhân còn chưa kịp nghe đã bị gió thổi tán, bị từng trận khoái cảm ập tới che phủ.

Mộ Dung Thư nhướng mày. Đây là lần đầu tiên nàng nhìn thấy hiện trường xuân cung đồ! Tại một đêm nguyệt hắc phong cao*, nghe qua khiến ai cũng cảm thấy dựng tóc gáy. Nghiêng đầu nhìn lại, những người đi theo nàng và người tới trước đều rất bất ngờ trước tình cảnh này, đồng loạt cúi đầu.

*: tối trời gió lớn, thích hợp làm việc mờ ám

Tứ phu nhân hiển nhiên vô cùng khẩn trương, nhưng mà khi nàng ta nghe được âm thanh nam nữ hoan ái thì nhẹ nhàng thở ra một hơi.

Mã hộ vệ không hổ là trầm ổn, đáng được Vũ Văn Mặc tin cậy, trên khuôn mặt luôn luôn cúi gằm không thấy bất kỳ biểu tình gì, ngay cả hai người hộ vệ đi cùng cũng không hề biến sắc.

Hồng Lăng nhìn Mộ Dung Thư nói: “Vương phi, đi vào không ạ?”

Mộ Dung Thư lắc đầu: “Không. Nàng không hưng phấn đến mức đó, mà càng muốn chờ xem người ta xử lý như thế nào. Chờ một lát đi, Thảm Trắc phi chắc tới nhanh thôi.”

Dứt lời, đuôi mắt nhìn lướt qua người đang rất bình tĩnh, Tứ phu nhân.

“Vâng ạ.”

Trong rừng cây không ngừng truyền đến tiếng rên rỉ. Một đợt lại một đợt. Xem ra đây là lần thứ hai!

Một lát sau, đoàn người Thảm Trắc phi đến.

Từ xa Thảm Trắc phi đã nhìn thấy đèn lồng đỏ phía trước, cũng nhìn thấy vài bóng người đứng quanh quảng sáng của đèn lồng.

“Chủ tử, xem ra chuyện Đại phu nhân gian díu với người khác là thật. Nếu không Vương phi sẽ chẳng sai người tới gọi người.” Tú Ngọc đi sát phía sau Thảm Trắc phi, nói khẽ.

“Gọi ta đến là muốn lợi dụng ta làm việc thay nàng mà thôi. Nàng đưa ra ý này đúng là rất hay!” Thảm Trắc phi hừ lạnh một tiếng, lạnh giọng trả lời.

Đợi khi đến trước mặt Mộ Dung Thụ, Thẩm trắc phi nhẹ nhàng thì lễ: “Muội muội bá kiến tỷ tỷ.”

“Không ngờ Thẩm Trắc phi tới nhanh như thế. Vậy thì không cần chờ nữa, chúng ta vào thôi.” Mộ Dung Thụ gật đầu, ôn nhu cười nói.

Thẩm trắc phi đáp: “Vâng.” Nàng phát hiện Tứ phu nhân đứng bên cạnh Mộ Dung Thụ, nàng ta sao lại ở chỗ này? Nghe người ta nói, mấy ngày này nàng ta khá gần gũi với Mộ Dung Thụ! Không ngờ nhanh như vậy đã được Mộ Dung Thụ tin tưởng.

Ngay lúc mọi người theo âm thanh đi vào, Tứ phu nhân càng đi càng chậm, cuối cùng rút lại phía sau hộ vệ.

Trong rừng cây, âm thanh rên rỉ càng ngày càng yếu, mơ hồ trong đó truyền đến giọng nói của nam nữ.

“Qua lần này cũng không biết khi nào mới có thể lại gặp nhau đây.” Giọng nam nhân.

Nữ nhân đáp: “Có điều rừng cây nhỏ này có thể xem là một nơi kín đáo, nửa đêm chẳng còn ai tới. Về sau có cơ hội chúng ta gặp nhau ở đây đi.”

“Đúng rồi, Khả nhi, người vẫn chưa trả lời gia, sao người biết nơi này?”

Suy nghĩ của Đại phu nhân vốn còn hỗn loạn trong hơi thở tình dục, nghe được câu hỏi của Vũ Văn Khải, ý thức còn chưa kịp phục hồi đã nghe tiếng bước chân càng ngày càng gần.

“Có người đến!” Đại phu nhân như chim nhỏ bị kinh hãi đứng bật dậy, trường bào nam nhân vốn che trên người người tuột xuống, nhất thời cơ thể trần như nhộng hiện ra dưới ánh trăng. Nàng vội nhặt y phục bên cạnh lên, hấp tấp quấn lại.

Vũ Văn Khải nhíu mày: “Đã thế này sao còn có người tới?” Tuy hấn nghi ngờ nhưng tiếng bước chân kia rõ ràng không phải chỉ một người, nên cũng cuống quýt mặc y phục vào.

Ánh sáng của đèn tới rất nhanh, khi y phục của Vũ Văn Khải và Đại phu nhân còn chưa chỉnh tề, một hàng sáu bảy người đã ở trước mặt hai người bọn họ.

Nhìn về hướng đèn lồng màu đỏ, tay Đại phu nhân đang cột dây áo khựng lại, đó là Mộ Dung Thụ, Thẩm Trắc phi! Phía sau hai người này còn có vài nha hoàn và ba tên hộ vệ!

Đại phu nhân y phục không chỉnh tề, đầu tóc rối bời, sắc mặt đỏ ửng, trong không khí còn có hương vị dâm mật. Ngay cả nếu người khác không nghe được mấy câu nói vừa rồi của bọn họ mà chỉ cần thấy tình cảnh trước mắt là có thể chắc Đại phu nhân và Vũ Văn Khải có gian tình!

Trong lúc tay chân luống cuống, Vũ Văn Khải bên cạnh đã mặc xong y phục. Hấn vuốt lại đầu tóc có chút toán loạn, dè dặt nhìn về phía Mộ Dung Thụ cùng Thẩm trắc phi, cười nói: “Thật là trùng hợp, sao tối nay mọi người lại cùng đến rừng cây nhỏ này tán bộ thế? Nhị đệ ta vừa mới gặp Đại phu nhân, giờ lại gặp tẩu tử và Thẩm Trắc phi.”

Nghe vậy, sắc mặt Thẩm Trắc phi sa sầm. Nàng nghiêng đầu nhìn về phía Mộ Dung Thụ, thấy vẻ mặt Mộ Dung Thụ chẳng chút dao động, vô cùng bình tĩnh.

Mấy người đối diện cũng không trả lời. Vũ Văn Khải nhất thời kinh hoàng. Hấn cười ngây ngô vài tiếng rồi muốn từ bên cạnh mấy người Mộ Dung Thụ rời đi.

“Cũng không còn sớm, ta về nghỉ ngơi.”

Hấn muốn bỏ đi làm cho Đại phu nhân sợ hãi, sắc mặt tái nhợt! Thấy hành động của Vũ Văn Khải, nhất thời sắc mặt lại đỏ lên. Gặp tình huống này mà hấn lại để nàng một mình đối mặt! Dù sao cũng là hấn hẹn nàng ra! Vốn tưởng nơi này kín đáo, không ngờ vẫn bị người khác phát hiện! Đại phu nhân hiểu rõ, dù lúc này nàng có lý do rõ ràng đến đâu, Mộ Dung Thụ và Thẩm Trắc phi cũng sẽ không tin tưởng, dù sao không ai là người mù.

Thế nhưng, nàng thật ra không lo lắng việc Mộ Dung Thụ và Thẩm Trắc phi sẽ đuổi tận giết tuyệt, người gian dối với nàng là Nhị gia của phủ Nam Dương Vương. Nếu chuyện này truyền đi, người mất mặt đầu tiên chính là Vũ Văn Mặc!

“Nói xem, là chuyện gì xảy ra?” Mộ Dung Thụ lạnh giọng hỏi.

Thẩm Trắc phi sắc mặt âm trầm, dù Đại phu nhân đến cùng có phải là thiếp của Vũ Văn Mặc không, giờ gây ra chuyện đáng chê cười như vậy, nếu truyền ra ngoài thì thế diện Vương phủ biết để vào đâu? Hơn nữa người gian dối với thiếp của Vương gia lại chính là Vũ Văn Khải! Làm sao Vũ Văn Mặc chịu nổi điều này? Sắc mặt Thẩm Trắc phi lúc này muốn bao nhiêu khó coi là có bấy nhiêu. Nàng nhìn về phía Vũ Văn Khải, giọng nói cũng lạnh như băng: “Nhị gia và Đại phu nhân bắt đầu từ khi nào?” Vừa rồi hai người đó nói chuyện bọn họ nghe được rất rõ ràng. Lời nói quen thuộc như thế tuyệt đối không phải lần một lần hai là có thể, yêu đương vụng trộm cũng không phải một sớm một chiều.

Mấy người Mã hộ vệ nhìn chằm chằm Vũ Văn Khải.

Vũ Văn Khải bị nhìn đến nổi tức giận!

Hấn cau mày nói: “Hai chúng ta chỉ là gặp dịp thì chơi.”

Lời này vừa nói ra, khoe miệng Mộ Dung Thụ đã không khồng chế được mà cong lên. Câu trả lời này của Vũ Văn Khải khiến nàng hết sức bất ngờ! Lúc này giãy giụa còn có ích gì? Thế nhưng, mấy lời vừa rồi của Đại phu nhân và Vũ Văn Khải một lần nữa vang lên trong đầu. Về chuyện này còn rất nhiều điểm đáng ngờ! Xem ra muốn biết kết quả là chuyện gì xảy ra, còn phải tìm hiểu từ phía Tứ phu nhân. Nàng nghiêng đầu nhìn quanh nhưng không thấy bóng dáng Tứ phu nhân.

Đôi mắt dần lạnh đi, vẻ mặt Mộ Dung Thụ bức bối, hiện tại nàng hoàn toàn có thể khẳng định, việc này tuyệt đối có liên quan đến Tứ phu nhân!

Thân hình Đại phu nhân run run, nàng nghe Vũ Văn Khải giải thích mà trái tim như chết lặng. Khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch càng thêm tái nhợt! Lúc này, sao còn có thể thấy thấy khuôn mặt nhiễm dục vọng vừa rồi! Đây không phải là tự lấy đá đập chân mình?

“Đại phu nhân, nếu ngươi không lên tiếng, bản Vương phi cũng không biết xử trí ngươi thế nào mới là thỏa đáng nhất.” Mộ Dung Thụ cau mày nói.

Nghe vậy, Đại phu nhân quỳ sụp xuống, thần sắc trong trẻo nhưng lạnh lùng, không một tia sợ hãi: “Nếu Vương phi và Thẩm Trắc phi đã thấy được, còn có nghi ngờ gì nữa? Đúng là ta đã gian dối với Nhị gia.” Mặc dù vậy nhưng thân hình run rẩy kịch liệt đã bán đứng sự bình tĩnh của nàng!

“Ngươi! Nói vớ nói vẩn cái gì!” Vũ Văn Khải tức giận quát một tiếng! Nói gì đi nữa cũng không thể thừa nhận chuyện này, bằng không để Vũ Văn Mặc biết, chỗ nào còn có đường sống cho hắn!

Nhìn vẻ tức giận của Vũ Văn Khải, Đại phu nhân khinh thường cười. Không thể ngờ hắn là một nam nhân vô trách nhiệm và hèn nhát như thế! Đã đến nước này, là hắn liên lụy đến nàng mà hắn còn trốn tránh. Ở trong mắt mọi người, hắn cùng thằng hề gánh hát có khác gì nhau?

“Nhị gia cho rằng lúc này phủ nhận sẽ có người tin sao?”

Lời này vừa nói ra, thân hình Vũ Văn Khải lao đảo, không ngừng lui về phía sau, đến khi đụng một cái cây cao to phía sau mới dừng lại, sắc mặt tái nhợt nhìn về phía Mộ Dung Thụ và Thẩm Trắc phi.

Trong lòng Mộ Dung Thụ cười lạnh. Đại phu nhân và Vũ Văn Khải rơi vào tình trạng này đều do hai người tự làm tự chịu. Không ai đồng tình, dù sao người đáng thương tất có chỗ đáng hận, mà hành vi lúc này của Vũ Văn Khải xem ra còn không bằng một nữ nhân!

“Tỷ tỷ, chuyện này xử lý như thế nào?” Thẩm Trắc phi thấp giọng hỏi. Dù sao chuyện này liên quan đến thể diện Vương phủ. Nếu truyền ra ngoài, chắc chắn khiến người người chê cười phủ Nam Dương Vương!

Mấy người trong rừng cây nhỏ đều nhìn Mộ Dung Thụ, cùng đợi nàng trả lời.

Mộ Dung Thụ yên lặng.

Mọi người tưởng rằng Mộ Dung Thụ đang khó xử, cho nên mới phải yên lặng lâu như vậy. Mộ Dung Thụ ngẩng đầu, ngáp một cái. Bàn tay trắng nõn nhẹ nhàng xoa huyết thái dương, uể oải nói: “Sau khi có thai rất dễ mệt mỏi, vừa rồi lại đang muốn đi ngủ. Đúng rồi, vừa này Thẩm Tắc phi hỏi bản Vương phi cái gì?”

Thẩm Trắc phi nhú mày, nhăn nheo hỏi lại: “Xử trí Đại phu nhân và Nhị gia như thế nào?” Nàng không tin Mộ Dung Thụ không nghe rõ lời của nàng! Rõ ràng muốn nàng khó chịu.

Sắc mặt Đại phu nhân tái nhợt, hoảng hốt nhìn Mộ Dung Thụ. Nàng và Mộ Dung Thụ đúng là từng có va chạm. Nàng đã vài lần hãm hại Mộ Dung Thụ, nghĩ là lần này Mộ Dung Thụ sẽ không dễ dàng nhẹ tay với mình.

Lại nhìn Vũ Văn Khải bên cạnh đã sợ tới mức nói không ra lời! Khinh thường trong mắt Đại phu nhân càng đậm. Nàng vốn cho rằng hắn là nam nhân chân chính, không thể tưởng tượng được lá gan còn không lớn bằng một nữ nhân như nàng.

Mộ Dung Thụ lại ngáp một cái, nhìn Thẩm Trắc phi, cười nói: “Thẩm Trắc phi quản sự hơn hai năm, chút chuyện nhỏ này để Thẩm Trắc phi ngươi tới xử lý đi. Bản Vương phi có thai không được tức giận, cũng không thể thức đêm. Nên quay về Mai viên, làm phiền Thẩm Trắc phi vậy.” Nàng đến đây cũng chỉ để xác định một việc mà thôi, bây giờ đã xác định, không đáng làm cho tay mình dính máu. Nếu Thẩm Trắc phi thích quản sự như vậy, thì chuyện này giao cho nàng ta giải quyết đi!

Thẩm Trắc phi nghe vậy, trong lòng lửa giận càng tăng cao. Không thể tưởng tượng được Mộ Dung Thụ lại đem chuyện khó giải quyết như vậy hoàn toàn đẩy hết cho một mình nàng! Một câu 'ta có thai' đã làm cho không ai có thể phản bác! Nếu nàng từ chối, Mộ Dung Thụ chắc chắn sẽ nói lại 'chút chuyện nhỏ này cũng không làm được sao ngươi có thể quản sự'? Dù làm cách nào nàng cũng đều chịu thiệt!

“Có điều chuyện này liên quan đến thể diện của Vương gia, Thẩm Trắc phi cần phải giải quyết nhanh chóng một chút, không nên để nhiều người biết việc này. Phải làm gì thì cứ làm, cần nhẫn tâm thì nhẫn tâm, nên khoan dung thì hãy khoan dung một chút.” Mộ Dung Thụ che miệng ngáp vài cái rồi nhẹ giọng dặn dò Thẩm Trắc phi.

Nghe vậy, Thẩm Trắc phi âm thầm cắn răng, trên mặt không dám có một tia bất mãn, chỉ có thể gật đầu đáp: “Muội muội xin nghe lời tỷ tỷ dạy, chắc chắn sẽ không để cho tỷ tỷ bạn tâm.”

“Được. Vậy bản Vương phi quay về Mai viên đây.” Mộ Dung Thụ gật đầu, sau đó quả thực không quay đầu lại rồi đi.

Đại phu nhân vốn đã thở dài nhẹ nhõm một hơi, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt tinh tường không có một tia độ ẩm của Thảm Trắc phi, trong lòng chợt lạnh, nhớ tới cách Thảm Trắc phi đã từng đối phó Khương bà tử! Trước mắt, Thảm Trắc phi vì có thể xử lý ổn thỏa việc này, không để người khác bàn tán, khiến Vương gia vừa lòng, chắc chắn sẽ không nhân từ mà nương tay với nàng! Nàng lập tức xui lơ trên mặt đất, thật ra lúc này nàng rất tình nguyện để Mộ Dung Thu xử lý mình!

Lúc này cho dù hồi hận cũng đã muộn. Sớm biết như thế thì không nên có suy nghĩ muốn hồng hạnh vượt tường*, đêm nay càng không nên ra ngoài!

*: ý chỉ người phụ nữ đã có chồng nhưng còn ngoại tình

Vũ Văn Khải cười nịnh nọt nói với Thảm Trắc phi: “Đều là người một nhà, một chút chuyện nhỏ này, Thảm Trắc phi cứ giả vờ như không nhìn thấy là được. Về sau gia sẽ chú ý, tuyệt đối sẽ không để xảy ra chuyện tương tự.”

Nghe vậy, Thảm Trắc phi không nhịn được một tiếng cười lạnh, trong lòng đang buồn bực, lúc này nhìn đến sắc mặt ghê tởm của Vũ Văn Khải, không khỏi mở miệng nói: “Sớm biết như thế sao còn làm! Mã hộ vệ, đưa Nhị gia và Đại phu nhân đến Trúc viên cho ta xử trí.” Giọng nói của Thảm Trắc phi không có một tia cảm tình. Tiếp theo ra lệnh: “Chuyện tối nay không được truyền đi!”

“Vâng ạ.”

Đại phu nhân biết tất cả đã kết thúc. Ngay sau khi giả vờ vào Vương phủ, nàng luôn dè dặt cẩn trọng nhưng vì nhất thời mê muội mà đã bị hủy hoại chỉ trong chốc lát! Thảm Trắc phi tuyệt đối không để nàng sống qua đêm nay. Nhưng nàng hiểu rõ, là Mộ Dung Thu muốn đưa nàng vào chỗ chết!

Vũ Văn Khải cũng không quá sợ hãi, dù sao hắn là Nhị đệ Vũ Văn Mặc, Thảm Trắc phi tuyệt đối sẽ không làm gì hắn! Kết quả tệ nhất chính là bị đuổi ra khỏi phủ Nam Dương Vương mà thôi.

Thảm Trắc phi nhíu chặt mày nhìn Đại phu nhân và Vũ Văn Khải, đồng tử co rút lại, lộ vẻ chán ghét hết sức rõ ràng.

...

Trên đường Mộ Dung Thu quay lại Mai viên, lúc này Hồng Lăng mới phát hiện thiếu một người: “Sao lại không thấy Tứ phu nhân?” Rõ ràng cùng đi rừng cây nhỏ, sao bây giờ không thấy người?

“Gặp tình huống nguy hiểm, chạy.” Mộ Dung Thu cười lạnh nói. Chiêu mượn đao giết người này của Tứ phu nhân dùng không sai! Rõ ràng là nàng ta cùng Vũ Văn Khải ở trong rừng cây nhỏ đó gian díu nhưng lại đổ oan lên đầu Đại phu nhân, người vốn hoan ái với cùng Vũ Văn Khải mới mấy lần!

Theo nàng đoán, sau khi Tứ phu nhân biết chuyện Đại phu nhân và Vũ Văn Khải, bị ghen tị thúc đẩy nên đã lập ra cái bẫy này. Không thể tưởng tượng được cuối cùng Đại phu nhân lại thua trên tay Tứ phu nhân!

Càng khiến nàng không biết nên cười hay không chính là Vũ Văn Khải, nam nhân này kết quả có chỗ nào tốt?

Hồng Lăng vô cùng khó hiểu: “Ý Vương phi là sao? Nó thì không hiểu.”

Mộ Dung Thu lắc đầu cười khê: “Hãy giám sát chặt chẽ động tĩnh của Tứ phu nhân.” Tứ phu nhân gây ra chuyện này vốn đã lo âu thấp thỏm, sợ là giờ đang rất lo lắng bị nàng đoán được chân tướng, vì vậy vừa rồi mới yên lặng rời đi.

Thế nhưng, thật ra chuyện này cũng không đáng gì nhiều với nàng! Dù sao tối hôm qua khi Mã hộ vệ nhìn thấy Tứ phu nhân và Vũ Văn Khải chia nhau ra đi rừng cây nhỏ xong chắc chắn hắn đã bẩm báo việc này với Vũ Văn Mặc.

“Vâng. Nó tỷ sẽ để ý.” Hồng Lăng đáp.

...

Hôm sau, khi đang dùng điểm tâm, Thảm Trắc phi đã phái người đến báo lại.

“Đại phu nhân không tuân thủ nữ tắc, phạm vào thất xuất chi điều. Thảm Trắc phi dựa theo quy củ phạt đánh bụng Đại phu nhân năm mươi trượng. Vì Nhị gia là Nhị đệ của Vương gia, Thảm Trắc phi không tiện trách phạt, nhưng để tránh lại xảy ra chuyện tương tự, Thảm Trắc phi yêu cầu Nhị gia hôm nay phải ra khỏi phủ!” Tú Ngọc nhẹ giọng bẩm báo.

Mộ Dung Thu nhướng mày, thủ đoạn của Thảm Trắc phi quả nhiên ác độc! Tuy Đại phu nhân gian díu với người khác nhưng không có thai, mà Thảm Trắc phi với một câu phòng ngừa hậu hoạn lại phạt đánh bụng năm mươi trượng! Diệt trừ nguy cơ ngay sau Đại phu nhân có thai khiến Vương gia mang tiếng đội nón xanh, hơn nữa dùng cách thức này, tương lai Đại phu nhân muốn có thai cũng rất khó chứ chưa nói đến chuyện có thể sống tiếp hay không.

Tú Ngọc thấy Mộ Dung Thu không nói, lại tiếp: “Nếu Đại phu nhân phạm vào thất xuất chi điều, theo lẽ thường nên bị hưu*. Thảm Trắc phi đã sai người đưa trả Đại phu nhân về Đỗ gia.”

*: bỏ, giống ly hôn đó

Mộ Dung Thu gật đầu: “Ừ, người lui ra đi.”

“Vừa rồi nô tì có thấy Đại phu nhân. Đã hấp hối. Nghe người ta nói, đánh xong, nếu xương cốt khỏe mạnh rất nhanh có thể xuống giường đi lại. Có điều sau này không thể có thai. Nếu như không tốt, đời này cũng không thể xuống giường, cả đời đều ốm yếu bệnh tật.” Hồng Lăng thở dài nói. Mặc dù Đại phu nhân yêu đương vụng trộm bị trừng phạt là đúng tội, nhưng lại không nghĩ rằng nàng ta sẽ bị đánh đến năm mươi trượng. Cứ như vậy, ngược lại không bằng chết đi còn hơn!

“Đỗ gia có gia tài bạc triệu, muốn trị bệnh cho Đỗ Khả là rất dễ dàng.” Mộ Dung Thu nhàn nhạt trả lời. Chẳng qua Đỗ Khả là gian díu với nam nhân mới bị bỏ, bị phạt, không biết Đỗ gia có thể chấp nhận được nàng hay không! Lúc trước không phải Liễu Ngọc Nhi cũng vì tiếng thông dâm mà không được Liễu gia đưa về sao? Vì vậy nên cuối cùng Liễu Ngọc Nhi mới rơi vào kết cục như vậy. Chẳng qua tính chất câu chuyện của hai người không giống nhau, Liễu Ngọc Nhi dịu dàng hiền thực bị người vu oan, mà Đỗ Khả lại là...

Ngoài cửa truyền đến giọng nói Thanh Bình: “Vương phi, Tần di nương quý ngoài cửa muốn cầu kiến Vương phi.”

Nghe vậy, Mộ Dung Thu khẽ nhíu mày. Lúc này Tần di nương tới là muốn cầu xin nàng đừng đuổi bọn họ khỏi Vương phủ? Tần di nương đúng là đa mặt dày.

Vũ Văn Khai phạm phải loại chuyện này, ăn cơm của Vũ Văn Mặc, uống nước của Vũ Văn Mặc, ở phủ của Vũ Văn Mặc! Còn không nghĩ đến hậu quả mà gian díu với nữ nhân của Vũ Văn Mặc! Không chỉ một mà đến hai người! Tần di nương, bà ta còn có mặt mũi đến đây sao!

“Bảo Tần di nương ngày khác lại tới, hôm nay bản Vương phi không tiếp khách.” Mộ Dung Thu lạnh giọng ra lệnh.

“Vâng!” Một lát sau, ngoài cửa lại truyền tới tiếng của Thanh Bình.

“Bẩm Vương phi, Tần di nương quý trước cửa không chịu đi. Bà ấy nói nếu không gặp được Vương phi tuyệt đối không đứng lên. Còn có, Tiết chương quý cầu kiến.”

Tiết chương quý? Ông ta sẽ không đến gặp nàng trừ khi có việc. Chẳng lẽ là trong cửa hàng xảy ra chuyện?

“Đưa Tiết chương quý tới nhà kè đợi một lát. Về phần Tần di nương, không cần để ý bà ta. Nếu quá lắm thì gọi Mã hộ vệ tới.”

Tần di nương, người này thật sự là đáng ghét! Một chút lòng tự trọng cũng không có. Nàng không muốn dính dáng gì với người như thế.

Nhà kè.

Tiết chương quý vừa thấy Mộ Dung Thu, lập tức đứng dậy ôm quyền nói: “Nô tài tham kiến Vương phi.”

“Tiết chương quý không cần đa lễ. Ngồi xuống đi, cửa hàng có chuyện gì phải không?” Mộ Dung Thu ngồi xuống rồi hạ giọng hỏi.

Trên mặt Tiết chương quý đúng là rất lo lắng, nghe Mộ Dung Thu hỏi liền trả lời: “Gần đây, bên cạnh cửa hàng của chúng ta, thậm chí là trên phố đều mở mấy cửa hàng giống như cửa hàng của Vương phi. Hơn nữa giá cả so với cửa hàng chúng ta thấp hơn gần ba phần! Vốn tưởng là bọn họ khai trương nên ưu đãi cho khách hàng mới, không ngờ đối phương lại kéo dài đến nửa tháng như thế. Gần như tất cả khách quen đều đến cửa hàng của bọn họ mà trong cửa hàng chúng ta đã năm sáu ngày không có một cuộc mua bán nào.”

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 86: Chương 83

Trên mặt Tiết chương quý đúng là rất lo lắng, nghe Mộ Dung Thu hỏi liền trả lời: “Gần đây, bên cạnh cửa hàng của chúng ta, thậm chí là trên phố đều mở mấy cửa hàng giống như cửa hàng của Vương phi. Hơn nữa giá cả so với cửa hàng chúng ta thấp hơn gần ba phần! Vốn tưởng là bọn họ khai trương nên ưu đãi cho khách hàng mới, không ngờ đối phương lại kéo dài đến nửa tháng như thế. Gần như tất cả khách quen đều đến cửa hàng của bọn họ mà trong cửa hàng chúng ta đã năm sáu ngày không có một cuộc mua bán nào.”

“A?” Mộ Dung Thu nhíu mày. Nàng đã từng xem qua hàng hoá mà mười cửa tiệm của nàng nhập về, toàn bộ đều được mua về với giá thấp nhất, nếu đúng như lời Tiết chương quý nói, như vậy việc làm của đối phương không chỉ hại người mà còn hại mình.

“Nô tài nghe nói là đối phương giá nhập hàng của đối phương cũng bằng chúng ta. Nô tài to gan đoán, bọn họ muốn dùng cách tổn hại lợi ích để chèn ép chúng ta.” Tiết chương quý hạ giọng nói.

Mộ Dung Thu nhìn Tiết chương quý, vẻ mặt mang theo chút lạnh lẽo: “Mấy ngày nay, mười cửa tiệm đã thua lỗ bao nhiêu?”

Tiết chương quý nghe vậy, mặt biến sắc, nhỏ giọng trả lời: “Đã lỗ gần năm ngàn lượng. Nếu tiếp tục kéo dài thì không quá một tháng, lợi nhuận của mấy tháng qua đều mất hết. Bọn nô tài (tất cả chương này) đã từng họp để bàn bạc cách xử lý, có điều đối phương quá mức vô lại, thật sự nghĩ không ra cách gì.”

“Mấy cửa hàng đó là của ai?” Mộ Dung Thu lạnh giọng hỏi. Không cần suy nghĩ nhiều cũng có thể biết được, rõ ràng là có người muốn nhắm vào nàng!

“Là Đỗ gia.” Giọng của Tiết chương quý càng nhỏ hơn. Đỗ gia là thủ phủ kinh thành nhưng họ chưa bao giờ nhắm vào các đại gia tộc. Nhưng không biết tại sao giờ lại nhắm vào Vương phi. Mười cửa tiệm, dù là kinh doanh ngành gì đều bị tổn thất nặng nề.

Đỗ gia!

Trước đó vài ngày, bọn họ đã dùng đủ các loại thủ đoạn để đối phó nàng, Đỗ gia đã sớm có dự mưu. Mộ Dung Thu khép hờ mắt, mâu quang rét lạnh. Thương trường như chiến trường, dù là đối thủ sử dụng thủ đoạn nào cũng không bị coi là phạm pháp. Dù cho nàng có là Nam Dương Vương phi, cách làm hại người hại mình này của Đỗ gia tất nhiên độc ác, âm hiểm, nhưng không tìm ra được sơ hở! Ngược lại, nếu như lúc này nàng lợi dụng quyền thế của nhà mẹ đẻ và phu quân để ra tay với Đỗ gia, chắc chắn sẽ làm người ta bàn tán, thậm chí còn bị gièm pha. Dù sao, nếu muốn đứng vững trên thương trường thì phải dựa vào bản lĩnh của bản thân. Đỗ gia nhà to nghiệp lớn, ở trên thương trường căn cơ thâm hậu, muốn chèn ép mấy cửa hàng nhỏ cơ bản không mất bao nhiêu thời gian.

Nhưng mà, khéo miệng nàng khế cong. Đối với việc kinh doanh thì trước giờ nàng luôn có hứng thú, càng khó lại càng muốn khiêu chiến! Có lý nào người ta đốt lửa, muốn nã pháo khai chiến, nàng lại không ứng chiến, nếu không ứng chiến thì nàng sẽ có lỗi vì để họ nhọc lòng! Huống hồ, đối với nàng, đây chính là chuyện tốt khó gặp! Bất kể thời cơ này, cũng có thể nhân cơ hội kiếm thêm ít tiền!

Nhưng... Đỗ gia là vì cái gì? Do Đỗ Khả bày mưu đặt kế? Hay vẫn là... Vũ Văn Khải? Thấy nàng sống tốt thì không chịu nổi? Nếu đoán không sai, Đỗ Khả và Vũ Văn Khải không thoát khỏi liên quan. Dựa vào thời gian, lại vừa đúng vào lúc nàng từng chèn ép Vũ Văn Khải và Tần di nương.

“Vương phi, bây giờ nên làm gì?” Tiết chương quý vội hỏi. Loại tình huống tổn hại lợi ích này rất khó giải quyết.

Đối lập với sự lo lắng của Tiết chương quý, Mộ Dung Thu - người đã từng đối mặt với đủ loại nguy cơ trong kinh doanh ở hiện đại lại vô cùng thoải mái, chân mày vừa cau nhẹ cũng giãn ra. Nàng nhẹ nhàng cười nói: “Tiết chương quý không cần lo lắng. Bản Vương phi bảo đảm sẽ không có tổn thất gì, còn nhân cơ hội này kiếm được một khoản lớn.”

“Vương phi có cách sao?” Mắt Tiết chương quý sáng bừng, lập tức hỏi.

Mộ Dung Thu gật đầu, hiểu rõ mọi chuyện rồi thì chỉ cần tỉnh táo sẽ nghĩ ra biện pháp giải quyết, cười hỏi: “Gần đây, có phải việc buôn bán lương thực trở nên phát đạt hơn?”

Tiết chương quý đáp: “Vì mấy năm nay vùng Giang Bắc không thu hoạch được bao nhiêu thóc lúa nên giá lương thực trong kinh thành đã tăng lên! Có điều những gia tộc lớn đều có tích trữ lương thực, kéo dài chừng một năm cũng không có vấn đề. Nhưng hiện tại thì lương thực vẫn đang tăng giá.”

“Tốt, trong kinh thành còn có cái gì quý? Ai ai cũng nghĩ ra được?” Mộ Dung Thu lại hỏi.

“Còn có phủ đệ*. Mấy năm gần đây, có rất nhiều gia tộc thích chuyển đến kinh thành sống. Vì vậy, phủ đệ càng tinh mỹ hoa lệ thì càng bị nhiều người tranh nhau mua.” Tiết chương quý thành thật trả lời.

*: nơi ở của vương tôn, quý tộc, các gia tộc lớn

Mộ Dung Thu gật đầu, lại hỏi tiếp: “Nếu mua một toà phủ đệ hoa lệ bằng một phần ba phủ Nam Dương Vương thì cần bao nhiêu ngân lượng? À, vậy mười cửa tiệm còn trừ lại bao nhiêu hàng hoá?”

“Nếu là mua một toà phủ đệ lớn như Vương phi vừa nói, cần khoảng mười vạn lượng. Về phần hàng hóa còn lại, bởi vì mấy ngày trước buôn bán vô cùng tốt, mỗi một kho trong mỗi cửa hàng đều có hơn một vạn kiện hàng. Tổng cộng có khoảng một triệu kiện hàng, nếu tính theo giá bán thì khoảng một triệu năm trăm ngàn lượng.” Tiết chương quý trả lời. Bởi vì trừ nhiều hàng như vậy nên hắn mới lo lắng. Nếu Đỗ gia tiếp tục làm tới, mười cửa tiệm rất nhanh phải đóng cửa.

Mộ Dung Thu cúi đầu uống vài ngụm trà, suy nghĩ thêm một chút. Qua một lúc lâu, khi Tiết chương quý đang vô cùng khẩn trương, nàng mới trầm mặt nói: “Nội trong hai ngày ngươi dùng ngân lượng của cửa hàng đi mua phủ đệ, một lớn một nhỏ. Mức độ lớn nhỏ cứ dựa theo lời bản Vương phi vừa nói. Lúa mạch mua một ngàn gánh.”

“Nô tài tuân mệnh. Nhưng mà nô tài không biết vào lúc này Vương phi mua mấy thứ này làm gì?” Tiết chương quý thắc mắc. Bây giờ không phải hắn là nên nghĩ cách giải quyết vấn đề khó khăn của cửa hàng sao? Sao Vương phi lại muốn mua lương thực và phủ đệ?

“Chuyện liên quan đến sống còn của mười cửa tiệm, Tiết chương quý không cần hỏi nhiều. Trước khi Tiết chương quý làm xong việc bản Vương phi sai bảo, cứ đóng cửa các cửa hàng đi. Mấy ngày nghỉ thưởng cho Tiết chương quý và các chương quý khác của mười cửa hàng mỗi người mười lượng bạc, đúng lúc có thời gian vui vẻ bên người thân. Riêng người làm trong cửa hàng mỗi người hai lượng bạc. Nhớ lấy, trên cửa mỗi cửa tiệm đều dán một thông báo: «Việc kinh doanh của cửa hàng có vấn đề nên tạm thời đóng cửa mấy ngày để chỉnh đốn lại». Cụ thể phải làm sao để trấn an các chương quý khác và người làm, Tiết chương quý tự xử lý đi.” Mộ Dung Thu thấp giọng dặn dò.

Tiết chương quý nghe xong vội gật đầu. Trong lòng biết Mộ Dung Thu đã có cách, sự nặng nề trên mặt liền biến mất. Dù sao nghỉ ngơi mấy ngày còn được thêm mười lượng bạc, không cần làm việc vất vả, loại chuyện tốt này chưa từng nghe nói ở cửa hàng khác. Xem ra, Vương phi quả thật là có biện pháp!

“Nô tài tuân mệnh. Vương phi yên tâm, nô tài chắc chắn có thể làm tốt việc này.”

“Còn có, nếu gặp phải chương quây của Đỗ gia, cần biểu hiện ra vẻ mặt ủ rũ. Cũng có thể nói rằng sợ mình lại phải đi tìm chủ khác!” Mộ Dung Thu cười nói.

Tiết chương quỹ sừng sốt, mới đầu còn hơi khó hiểu. Nhưng dù sao làm chương quỹ nhiều năm như vậy, phản ứng cũng rất nhanh. Đây là Vương phi không muốn để Đỗ gia biết chuyện gì đang xảy ra, làm chậm lại phản ứng của họ.

“Vâng!” Trên mặt đầy những nếp nhăn của Tiết chương quỹ rốt cuộc lộ ra vài phần tươi cười thoải mái.

...

Sau khi Tiết chương quỹ rời đi, Thanh Bình mang một khuôn mặt u sầu bước vào phòng: “Vương phi, Tần di nương quý ở bên ngoài khóc sụt sùi, khiến cho cả sân đầy người không thể làm việc, đã có vài người chỉ trích. Nếu Tần di nương quý tiếp, chỉ sợ không chỉ bị nói như thế.”

Mộ Dung Thu xoa nhẹ huyết thái dương. MK! Xong chưa! Vừa mới hao tổn sức lực để nghĩ cách giải quyết khó khăn của cửa hàng, giờ lại có thêm Tần di nương này. CMN!

“Vương phi, Tần di nương này thật quá đáng. Dù sao người hạ mệnh lệnh buộc bà ta và Nhị gia rời khỏi phủ chính là Thẩm Trắc phi, sao lúc này lại đến gây chuyện ở chỗ Vương phi chứ!” Hồng Lăng vào nhà dâng trà nghe được Thanh Bình nói như vậy thì có chút bất bình lên tiếng.

Mộ Dung Thu cau mày nói: “Đi, chúng ta đi xem Tần di nương rốt cuộc muốn làm gì.”

Xem ra, nếu nàng không ra, Tần di nương chắc là sẽ không bỏ qua. Ngay lúc nàng nghĩ như vậy, bên tai đã truyền đến từng đợt tiếng kêu khóc tan nát cõi lòng. Nhũ mảy, không hổ là xuất thân từ kỹ viện, thật nhiều thủ đoạn!

Trước cổng lớn Mai viên, Tần di nương quý bệt dưới đất kêu khóc: “Không có thiên lý! Chuyện này không liên quan đến Nhị gia! Tại sao lại đổ hết trách nhiệm lên người của Nhị gia chứ! Vương phi, người cũng không thể không quan tâm như vậy, dù sao Nhị gia cũng là Nhị đệ của Vương gia. Thánh nhân cũng có khi sai lầm mà. Vương phi, người làm như vậy rất không đúng!”

Bốn phía, nhóm bà tử đã dần dần tụ tập xung quanh, xì xào bàn tán.

Tần di nương càng nói càng hăng, có thể do khóc kêu quá lâu, giọng trở nên khàn khàn, nhưng vẫn nhất quyết không từ bỏ. Nhìn khí thế kia người không biết chuyện còn tưởng Mộ Dung Thu làm chuyện gì hại đến bà ta!

Mộ Dung Thu đi tới, bên tai nghe tiếng Tần di nương, trong lòng cười lạnh. Tần di nương là một người biết diễn trò, một người đơn độc, càng hát càng hăng say hơn.

Từ xa, Tần di nương đã thấy được Mộ Dung Thu đi tới, lập tức dùng giọng khàn khàn hô to: “Vương phi! Người không thể tuyệt tình như vậy! Giữa người thân với nhau nếu không giúp đỡ, đây không phải là làm cho người ngoài chê cười sao? Vương phi! Chuyện này thật sự không có liên quan gì đến Nhị gia, đừng vì một người ngoài mà ảnh hưởng tới quan hệ trong nhà!”

“Ồi, Tần di nương làm sao vậy?” Mộ Dung Thu đứng cách Tần di nương năm thước, trên cao nhìn xuống Tần di nương một cách khinh thường, cười lạnh hỏi. Thật là phản kích, trong sự vây quanh của cả đám người mà gào thét từng đợt từng đợt, la như vậy cả một buổi trưa mà không khát nước, đúng là kỳ tích!

Tần di nương nghe vậy thì sừng sốt quên cả khóc. Một lát sau mới nghĩ tới tình huống hiện giờ, vội khóc hô: “Vương phi. Người phải làm chủ cho ta. Chuyện kia không có liên quan gì đến Nhị gia. Bây giờ phủ đệ còn chưa tìm được, sao có thể đuổi Nhị gia ra ngoài? Nếu để cho người ngoài biết, người ta sẽ nói về Vương phi và Vương gia như thế nào đây?”

“Chuyện này không phải Thẩm Trắc phi đã giải quyết sao? Tần di nương muốn hỏi rõ, chỉ sợ đã tìm nhầm người, cũng gây náo loạn nhầm chỗ rồi.” Mộ Dung Thu thản nhiên nói.

Tần di nương lại sừng sốt.

Mộ Dung Thu chán ghét nhìn đi chỗ khác, giọng nói vô cùng lạnh nhạt: “Tần di nương luôn miệng nói chuyện đó không có liên quan đến Nhị gia. Thế Tần di nương thử nói cho bản Vương phi biết, không liên quan đến Nhị gia, như vậy thì liên quan đến ai? Hay là Tần di nương muốn nói, đều là Đỗ Khả sai?”

Một câu nói khiến Tần di nương lại sừng sốt. Nhưng lần này bà ta kịp phản ứng, nghe được tên Đỗ Khả liền nghiêng rằng nghiêng lợi nói: “Tất nhiên là Đỗ Khả sai. Nếu không phải Đỗ Khả dụ dỗ Nhị gia, sao Nhị gia lại làm ra loại chuyện này? Từ trước tới nay Vương phi là người hiểu lý lẽ, ngày hôm nay sao lại không chịu hiểu? Nhị gia còn là Nhị thúc của Vương phi.”

Đúng là không chịu bỏ cuộc! Mộ Dung Thu cau mày, đột nhiên trầm giọng, nếu Tần di nương đã nói khó nghe như vậy, nàng còn ngại gì mà không nói khó nghe hơn nữa!

“Nói như vậy, Nhị gia ăn của Vương gia, uống của Vương gia, ở phủ của Vương gia, chẳng lẽ còn phải được ngủ cùng thiếp của Vương gia mới vừa lòng? Tần di nương đừng quá phận. Nếu cứ làm ầm ĩ, ta không ngại cho người đẹp mặt! Nếu vẫn không phục, cứ đi tìm Vương gia phân xử đi. Nếu cảm thấy Vương gia cũng không có giải thích khiến các người vừa lòng, vậy thì đi Ứng Thiên phủ.”

“Ngươi!” Tần di nương nghẹn lời, không nghĩ tới Mộ Dung Thư sẽ quyết tuyệt như thế. Một chút chuyện nhỏ cũng không giúp, còn ở trước mặt mọi người làm nhục bà!

Mộ Dung Thư quay sang hạ lệnh cho nhóm bà tử bên cạnh: “Còn ra thể thống gì nữa! Các người nhìn thấy Tần di nương thương tâm như thế mà không biết an ủi sao? Đỡ di nương dậy. Nếu làm trễ giờ Nhị gia rồi đi, các người có thể chịu trách nhiệm?”

Nghe vậy, sắc mặt của Tần di nương lúc đỏ lúc trắng. Không đợi bà tử tới đỡ dậy, tự mình lao đảo đứng lên, không đứng vững lại ngã xuống.

Mộ Dung Thư lạnh lùng nhìn, vẫn là câu nói kia, người đáng thương cũng có chỗ đáng hận. Hôm nay Tần di nương và Nhị gia bị như vậy đều do bọn họ gieo gió gặt bão, chẳng oán được ai.

Nàng xoay người đi vào phòng, cũng lười nhìn Tần di nương.

Phía sau Tần di nương vô cùng không cam lòng nhìn bóng lưng Mộ Dung Thư, tức giận quát: “Mộ Dung Thư, đừng cao hứng quá sớm! Sau này nếu không có mấy cửa hàng đồ cưới giúp ngươi, ngươi còn có khả năng trả tiền thưởng cho nhóm nha đầu bà tử nhiều như vậy sao? Ta sống không tốt, ngươi cũng đừng mong được vui về!”

Bước chân Mộ Dung Thư hơi ngừng lại, xoay người, lạnh lùng nhìn Tần di nương, tươi cười nói: “Tần di nương lên đường may mắn.”

Tần di nương vô cùng căm hận, nhìn trừng trừng Mộ Dung Thư nửa ngày, môi run run, không nghĩ ra lời nào để phản kích. Bà ta không thể tưởng tượng được ngay cả việc này Mộ Dung Thư cũng không sợ. Bà nghĩ là nàng sẽ xoay người lại hỏi bà ta xem là có chuyện gì xảy ra! Kết quả chỉ mỉm cười, căn bản không thêm đề ý! Tần di nương thở gấp, hai chân giẫm bình bịch.

Đám bà tử trong viện thấy Mộ Dung Thư đã đi xa liền khuyên Tần di nương nhanh trở về. Bà ta biết có gãy nữa cũng chẳng được gì đành ôm hận rồi đi.

Về đến trong phòng, Mộ Dung Thư cười lạnh, quả nhiên, chuyện cửa hàng không tránh khỏi có dính dáng đến Vũ Văn Khải!

“Tần di nương không đi tìm Thẩm Trắc phi mà lại đến tìm Vương phi gây chuyện, những lời kia rất khó nghe. Vương phi tốt bụng không thêm so đo với bà ta chứ nếu ở nơi khác, làm gì tới phiên bà ta đến chất vấn, trách móc Vương phi.” Hồng Lăng tức giận nói.

Mộ Dung Thư cười nhạt nói: “Không cần đề ý.”

Tần di nương biết rõ, biết Thẩm Trắc phi sẽ không đề ý nên mới phải mang một tia hi vọng tới gặp nàng. Sợ rằng câu nói cuối cùng kia chính là đòn sát thủ. MN! Vũ Văn Khải thật đúng là tiểu nhân. Đối phó sau lưng không nói, còn để Tần di nương lợi dụng điểm ấy đến uy hiếp.

Ba ngày sau, Tiết chương quý đã thu xếp ổn thoả chuyện nàng giao phó.

Tiếp đó Mộ Dung Thư lại ra lệnh: “Tìm họa sĩ vẽ lại những chỗ đẹp nhất của hai tòa phủ đệ đi.”

“Vâng.” Tiết chương quý đáp. Sau đó bước lên giao cho Mộ Dung Thư hai tờ khế ước mua bán phủ đệ.

Mộ Dung Thư cầm xong, nhàn nhạt nhìn lướt qua, thấy không có vấn đề gì mới hỏi: “Ba ngày nay, cửa hàng của chúng ta đóng, đối phương có động tĩnh gì không?”

“Bẩm Vương phi, tất cả hàng hóa của đối phương đều tăng giá lên hai phần.” Tiết chương quý thưa lại.

Nghe vậy, Mộ Dung Thư nhún mày, lại trầm tư. Sau đó ngừng đầu dẫn dò Tiết chương quý: “Nếu không có gì ngoài ý muốn, đối phương hẳn là không chờ được mấy ngày tiếp sẽ tiếp tục tăng giá. Đợi đến khi đối phương khôi phục giá lúc trước, chúng ta khai trương thật lớn lần nữa.”

“Nô tài có chỗ không hiểu, vì sao đối phương sẽ khôi phục lại giá ban đầu? Cứ như vậy, không phải khách hàng chắc chắn sẽ bị giam đi ư?” Tiết chương quý khó hiểu hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 87: Chương 84

Mộ Dung Thư trả lời: “Không có đối thủ cạnh tranh, bọn họ tất nhiên không chịu mua bán lỗ. Qua mấy ngày nữa sẽ khôi phục giá gốc, đến lúc đó khách hàng của bọn họ sẽ không bằng lòng, không quá ba đến năm ngày, bọn họ sẽ mất khách, chúng ta cần phải thực hiện thủ đoạn phản kích ngay lúc đó.”

Tiết chương quý hai mắt sáng ngời, rốt cục cũng hiểu rõ suy nghĩ của Mộ Dung Thư, lập tức liền mười phần bội phục, thái độ so với trước kia còn cung kính thêm ba phần, nói: “Mấy ngày nay, nô tài luôn canh chừng động tĩnh của đối phương, chờ hai ba ngày nữa, họ khôi phục giá gốc, liền đưa hàng bán

ra. Nhưng nô tài còn chưa rõ, Vương phi muốn hai phủ đệ cùng một ngàn gánh lương thực để làm gì?”

“Khi mở cửa hàng buôn bán lại, tìm người sắp xếp một cái bàn thật cao, trên bàn treo những bức tranh đẹp nhất về hai tòa phủ, đồng thời đem một ngàn gánh lương thực đặt một bên. Trên bảng hiệu cửa hàng dán một câu: 'khi đến đây mua hàng hóa, chỉ cần tiêu trên một trăm lượng sẽ được một lần cơ hội rút thăm trúng thưởng. Phần thưởng cao nhất là một tòa phủ đệ xa hoa, cùng với lương thực quý giá.’” Mộ Dung Thu cẩn thận dặn dò.

“Giải thưởng? Chỉ cần một trăm lượng đã có thể có được một tòa phủ đệ? Đây là mua bán lỗ vốn, Vương phi.” Tiết chương quý nghe vậy vội vàng la lên.

Mộ Dung Thu mỉm cười, phát tay, “Không phải tất cả mọi người đều có thể trúng thưởng. Chỉ có hai tòa phủ đệ một lớn và một nhỏ, mọi người đều phải dựa vào vận may, ai trúng được thì của người đó. Không có gì tốt hơn cái này, ta tin khách hàng nào cũng thà tốn một trăm lượng để đổi lấy một tòa phủ đệ.

“Thì ra là thế.” Tiết chương quý gật đầu, nghĩ tới số hàng hóa có trong mười cửa tiệm, “Hàng đang tồn trữ đều có thể bán ra ngoài, lợi nhuận đạt được nhiều hơn so với hai tòa phủ đệ cùng một ngàn gánh lương thực! Không thể tưởng tượng được Vương phi lại có thể nghĩ ra phương pháp hay như thế trong khoảng thời gian ngắn ngủi!”

“Làm một cái hòm sắt, sau đó khoét một cái lỗ ở trên sao cho tay người có thể lọt qua được. Bên trong bỏ vào những tờ giấy, viết tên phần thưởng lên vài tờ. Một ngàn gánh lương thực tách ra thành một trăm phần, mỗi phần có mười gánh. Nếu không trúng được phủ đệ cùng lương thực, người mua còn có thể có được vài món quà tặng đáng giá khác, hoặc có thể dùng ít ngân lượng của mình đổi lấy một gánh lương thực. Như vậy nếu người mua không rút trúng được giải thưởng lớn họ cũng sẽ vui vẻ ra về.” Mộ Dung Thu cười nói.

Tiết chương quý gật đầu, vội lấy giấy bút ghi lại lời Mộ Dung Thu.

“Vâng, Vương phi nói rất đúng.”

“Nhưng phần thưởng là tòa phủ đệ thì không thể viết nhiều, mỗi tòa lớn cùng nhỏ chỉ viết một tờ giấy. Mà phần thưởng nhỏ thì có thể viết nhiều hơn. Chỉ cần có người rút trúng thì phải bỏ tờ giấy đó đi không thể dùng lại nữa.” Mộ Dung Thu trầm giọng dặn dò.

“Nô tài hiểu rồi.” Tiết chương quý gật đầu đồng ý tỏ vẻ đã hiểu. Cách này thật tốt, trước đây chưa từng có người áp dụng nên mọi người sẽ rất nóng lòng muốn thử. Dù sao chỉ cần bỏ ra một trăm lượng mua hàng thì đã có cơ hội đạt được tòa phủ đệ xa hoa tinh xảo rồi!

Mộ Dung Thu mỉm cười gật đầu, tiếp theo lại dặn dò Tiết chương quý phải chú ý những thứ quan trọng khác, sau đó thương lượng chỉ tiết một ít việc.

Hôm sau, khi vừa ăn xong điểm tâm, Tiết chương quý phái người đến báo rằng đối phương đã khôi phục giá gốc. Sau khi thăm dò quả thật có người oán hận, mà họ chỉ nói vài câu trấn an cho có. Trong khoảng thời gian ngắn, cửa hàng của Đỗ gia lan rộng khắp đường lớn, thậm chí còn phải người tìm đến Tiết chương quý, muốn dùng giá thấp thu mua cửa hàng. Kết quả có thể nghĩ ngay, Tiết chương quý lập tức cự tuyệt.

Hai ngày sau, cửa hàng một lần nữa khai trương, hàng hóa bày ra mười phần đầy đủ hết. Mộ Dung Thu lại sai người nhắc nhở Tiết chương quý, toàn bộ hàng dự trữ bán xong không cần mua tiếp.

Nàng đã sớm tính toán, mười cửa tiệm này ngày sau cũng không có cơ hội kinh doanh nữa. Trong mắt nàng lóe sáng, bên môi tươi cười thêm mấy phần, chỉ hy vọng Đỗ gia thức thời một chút, đừng đi nhầm đường, làm uổng công nàng đã tính kế.

Lát sau, Thẩm Trắc phi đã đến. Bảy ngày nữa chính là sinh nhật của nàng ta, hàng năm tiệc sinh nhật đều được tổ chức trong phủ. Mấy ngày nay nàng ta rất bận rộn, không nghĩ được là nàng lại đến Mai viên.

Ánh mắt Mộ Dung Thu nhu hòa nhìn Thẩm Trắc phi, sau vài ngày không thấy, nàng ta gầy đi rất nhiều! Nhớ đến lúc nàng ta thê thảm, rung rung chạy đi, chỉ sợ gầy nhanh như vậy không phải bởi vất vả bỏ trí, mà là vì Vũ Văn Mặc?

Nói đến Vũ Văn Mặc, Mộ Dung Thu kiềm chế tươi cười. Nghe Hồng Lăng nói Vũ Văn Mặc đã nhiều ngày ra vào triều đình, trong thư phòng nến thấp sáng đến đêm khuya mới tắt, ngày hôm sau trời còn chưa sáng cũng đã xuất phủ.

Kết quả đã xảy ra chuyện gì khiến hắn không để ý đến thương thế mà không ngừng làm việc như vậy? Nàng không tự chủ nhún mày, việc này đâu có quan hệ với nàng?

Mộ Dung Thu không thể ngờ, kế hoạch mà nàng thực hiện ngày đó đã phát sinh những chuyện không thể dự đoán, cũng không cách nào biết trước được!

Thẩm Trắc phi nhận thấy được Mộ Dung Thu khác thường, mười phần kinh ngạc, ngày hôm nay Mộ Dung Thu sao vậy? Thế nhưng Thẩm Trắc phi cũng không nghĩ nhiều, nàng đem tâm mắt dừng ở bụng Mộ Dung Thu, hai tháng rồi sao? Nghe nói qua ba tháng bụng mới có thể lộ ra, đây là lần đầu nàng hoài nghi chuyện Mộ Dung Thu mang thai. Trong hậu viện, ngoài nàng ra nữ nhân đều không thể có thai. Tại sao Mộ Dung Thu lại có thể có, hơn nữa trong khoảng thời gian này Mộ Dung Thu chưa bao giờ có hiện tượng nôn mửa, điều này hình như có chút không bình thường.

Không thể... Vũ Văn Mặc chắc sẽ không vì Mộ Dung Thu mà nói dối. Nghĩ đến đây, trong mắt Thẩm Trắc phi chợt lóe lên tia sáng lạnh lẽo.

Mộ Dung Thu bắt gặp Thẩm Trắc phi đang nhìn bụng mình, khóe miệng nàng không nhịn được nhẹ nhàng cong lên, đưa tay vuốt ve bụng, mắt lộ tia ôn nhu nói: “Hy vọng bản Vương phi có thể sinh tiểu tử tử giống như Vương gia, tương lai sẽ trở thành trụ cột nước nhà, kế thừa nghiệp lớn của Vương gia,

cũng đáng yêu và nghe lời như Hiền nhi.”

Nghe vậy, thần sắc của Thẩm Trắc phi có chút cứng ngắc, lời này của Mộ Dung Thu khiến nàng nể phải hương vị khó chịu vô cùng, nhưng vẫn ráng cười nói: “Đương nhiên, nếu tỷ tỷ sinh con trai thì vô cùng tốt.”

“Ha ha, theo lời Thẩm Trắc phi, nếu bản Vương phi sinh con gái, như vậy không chỉ có bản Vương phi sẽ thất vọng, Vương gia càng sẽ thất vọng. Vì vậy bản Vương phi hy vọng lần này nhất định phải là tiểu thế tử. Huống hồ đại phu bắt mạch cũng nói tám chín phần là tiểu thiếu gia.” Mộ Dung Thu đưa ống tay áo che miệng cười nói.

Vốn dĩ trong lòng Thẩm Trắc phi đã không thoải mái, thời gian này còn xảy ra nhiều chuyện như vậy khiến nàng ứng phó không nổi, cũng có chút đau đầu. Hiện tại lại nghe Mộ Dung Thu trái một câu tiểu thế tử, phải lại một câu tiểu thế tử, trong lòng càng không thể tự chủ được mà nổi lên phần hận, sau đó sắc mặt đại biến.

“Ồ? Sắc mặt Thẩm Trắc phi sao lại kém như vậy? Có phải gần đây chuẩn bị tiệc sinh nhật quá mức mệt nhọc không? Nếu như bản Vương phi không mang thai, lúc này nhất định sẽ giúp đỡ ít nhiều cho Thẩm Trắc phi.” Mộ Dung Thu lại nói tiếp, trên mặt lộ vẻ lo lắng hết sức rõ ràng, luôn miệng quan tâm Thẩm Trắc phi.

Thẩm Trắc phi sững sờ, trong lòng càng không thoải mái, nghĩ thầm: Mộ Dung Thu rõ ràng là có ý! Bất quá lời nói này thật ra nhắc nhở nàng rằng hôm nay tới gặp Mộ Dung Thu là có mục đích khác. Nàng liền dè xuống phần hận trong lòng, cười nhẹ nói: “Hôm nay muội tìm gặp tỷ tỷ là muốn hỏi xem tỷ tỷ thích ăn món gì. Dù sao bây giờ tỷ đang mang thai nên yêu cầu cao hơn đối với thức ăn, muội cũng là nghe người ta nói, sau khi mang thai khẩu vị sẽ thay đổi.”

Mộ Dung Thu trong mắt xẹt qua một đạo tinh quang, nhân cơ hội ngập dài, nhắm mắt, một môi trả lời: “Nhiều ngày nay ta cảm thấy dường như ngủ không đủ.”

“Nếu không tỷ tỷ ngủ một lúc đi, mùa thu ai cũng thích ngủ cả.” Thẩm Trắc phi cười nói. Nàng càng mở miệng khuyên bảo lại càng muốn đánh một quyền, lấy lòng Mộ Dung Thu như thế có ích lợi gì chứ!

“Không được, lúc này nếu ngủ sẽ quá giờ cơm trưa. Lúc này Thẩm Trắc phi hỏi bản Vương phi thích ăn cái gì, phải không?” Mộ Dung Thu lắc đầu trả lời.

“Vâng. Muội sẽ sai đầu bếp hôm đó làm vài món tỷ tỷ thích ăn, cũng sẽ dặn dò đầu bếp chú ý một chút, cần phải cẩn thận nhiều hơn khi có thai. Nếu không...” Ánh mắt của nàng dừng ở bụng Mộ Dung Thu, đáy mắt xẹt qua một tia âm tàn, nhưng trong giây lát đã lướt qua: “Mang thai tuy dễ dàng nhưng vẫn nên chú ý nhiều hơn.”

Mộ Dung Thu mỉm cười gật đầu: “Làm phiền Thẩm Trắc phi phí tâm như vậy. Bản Vương phi sẽ cho Hồng Lăng dặn dò nha hoàn của Thẩm Trắc phi một tiếng.” Khi nàng cúi đầu, khóe miệng mang theo nét cười lạnh, không có việc sẽ không xum xoe, Thẩm Trắc phi quả nhiên không phải người muốn sống yên ổn! Vừa vặn như ý của nàng!

Thẩm Trắc phi cười khê: “Như thế rất tốt. Tỷ tỷ mau nghỉ ngơi đi, ngồi lâu quá chỉ sợ lại mệt.”

Mộ Dung Thu cũng lười dây dưa cùng Thẩm Trắc phi, nếu nàng ta đã đạt được mục đích, như vậy không cần phải tốn thời gian nói chuyện, cả hai đều không thoải mái. Nàng gật đầu sai Hồng Lăng tiễn Thẩm Trắc phi.

Thế nhưng mấy ngày nay Mộ Dung Thu quả thật rất thích ngủ. Có lẽ do gần đây xảy ra quá nhiều việc, những chuyện vụn vặt cứ nối tiếp khiến nàng tương đối mệt mỏi, lúc đi ngủ cũng không an ổn, ban ngày luôn muốn ngủ, đặc biệt sau khi ăn cơm xong. Nhưng vì bảo trì dáng người, chỉ có thể nhịn không dám ngủ quá nhiều, nếu không sẽ bị béo phì.

Hồng Lăng đi vào, gương mặt thần thần bí bí nói: “Vương phi, khi nô tì tiễn Thẩm Trắc phi ra về, nghe được mấy nha đầu đàm luận về hôn sự của Thế tử cùng Thẩm tam tiểu thư.”

“Sao vậy?” Mộ Dung Thu khẽ nhướn mày, thanh thanh hỏi tới. Vũ Văn Hạo và Thẩm Oánh đều là tâm đầu ý hợp, nếu không có gì ngoài ý muốn, đương nhiên có thể kết thành phu thê. Thế nhưng khi ở phủ Tướng quân, nhìn đến Vũ Văn Hạo có chút chật vật, nàng thấy có chút không xác định.

“Nghe nói Hoàng Thượng mấy ngày sau sẽ hạ chỉ ban hôn. Nhưng ai biết Thế tử lại tiến cung bẩm với Hoàng Thượng là Thế tử cùng Thẩm tam tiểu thư chỉ là vô tình. Dù sao thánh chỉ chưa hạ, Hoàng Thượng đương nhiên không thể buộc Thế tử cưới Tam tiểu thư. Nhưng nói thế nào thì Tam tiểu thư vẫn là thứ xuất của Tể tướng phủ, nếu ban hôn cũng chỉ có thể làm trắc phi. Vì vậy chuyện này chẳng đi tới đâu.” Hồng Lăng nói tiếp. Trong đầu nàng liền hiện ra dáng vẻ của Thẩm Oánh. Trong kinh thành luôn nói Thẩm Oánh tướng mạo xuất chúng, hiếm có nữ tử nào có thể sánh bằng, thế nhưng lại bị Thế tử cự tuyệt ban hôn!

Nghe vậy, Mộ Dung Thu có chút ngoài ý muốn.

“Không phải người ngoài đồn đãi hai người đó tình đầu ý hợp? Thế tử còn có ý muốn cưới Thẩm tam tiểu thư làm chính phi kia mà? Nhưng do thân phận thứ nữ của Tam tiểu thư nên chỉ có thể là trắc phi.”

“Đúng vậy ạ. Bây giờ ở bên ngoài bàn tán xôn xao, nghe nói sau đó Thẩm tam tiểu thư đã khóc trong phòng suốt một đêm. Nếu là nô tì cũng không có cách nào chấp nhận. Chuyện này truyền ra thì thể diện cũng mất.” Hồng Lăng thở dài, trong giọng nói tràn ngập thương tiếc.

Trong xã hội phong kiến, thanh danh của nữ tử là quan trọng nhất. Tuy Thẩm Oánh vẫn chưa gả cho Vũ Văn Hạo, cũng không có hôn ước cùng Vũ Văn Hạo, nhưng lời đồn khắp nơi. Thẩm Oánh chắc chắn đã chịu áp lực rất lớn! Tiếng cười nhạo sẽ không thể thiếu.

Nhưng hiện tại khiến nàng tò mò hơn là việc Vũ Văn Hạo không muốn thành thân, hơn nữa từ chối không cưới bất luận nữ tử nào, là chuyện gì xảy ra? Chẳng lẽ...

Hắn thích nam sắc? Dù sao ở kiếp trước nàng cũng có biết vài người đàn ông như vậy, thậm chí họ còn cực kỳ đẹp trai. Không loại trừ khả năng Vũ Văn Hạo có khuynh hướng thích nam sắc. (=.=||)

“Nếu vậy thì sợ là phù Tề tướng sẽ mau chóng định hôn cho Thẩm Oánh.” Trước kia Thẩm Oánh là người mà nam tử đều muốn lấy, nhưng đến hôm nay khi Vũ Văn Hạo cương quyết cự tuyệt ban hôn như vậy, nhất định giá trị con người của Thẩm Oánh sẽ tụt dốc không phanh, phải gả cho người không có thân phận, thậm chí có khả năng là bình dân bá tính.

Đang lúc Mộ Dung Thu suy nghĩ, Hồng Lăng lại thở dài: “Hôm nay phù Tề tướng truyền tới tin tức, nghe nói Tề tướng có ý đem Thẩm Oánh gả cho Đại thiếu gia của Đỗ gia làm bình thê, nhưng Thẩm Oánh thà chết không theo. Nhưng Đại thiếu gia Đỗ gia đã đồng ý rồi.”

“Gả cho Đỗ đại thiếu gia?” Mộ Dung Thu hết sức kinh ngạc, nếu gả cho Đỗ đại thiếu gia, đời này của Thẩm Oánh coi như bị phá hủy!

“Vâng. Có điều chuyện này cũng chưa chắc chắn.” Hồng Lăng gật đầu trả lời.

Mộ Dung Thu cũng gật gù đầu, dù sao chuyện này ở cô đại là rất bình thường. Một đóa hoa xinh đẹp luôn bị mọi người để ý đàm tiếu.

Thẩm Oánh chỉ sợ không phải nằm mại như bên ngoài, nàng có thể như thế nhận mệnh sao?

“Bảy ngày nữa là sinh nhật Thẩm Trắc phi, Tam tiểu thư nhất định sẽ tới.” Hồng Lăng còn nói thêm

“Ừ.”

Ăn cơm, ngủ trưa xong, nàng tỉnh dậy liền thấy bóng một nữ nhân thướt tha đứng bên giường.

Mộ Dung Thu đang mơ màng lập tức mở to hai mắt, đây không phải là bóng lưng quen thuộc của Hồng Lăng, Thu Cúc hay Thanh Bình!

Tựa hồ nghe được tiếng động, người đó xoay người lại: “Vương phi đã dậy. Có phải nô tì đến gây ồn làm Vương phi tỉnh giấc?”

Nghe vậy, Mộ Dung Thu cười khê lắc đầu: “Không liên quan đến Tứ phu nhân, ta cũng đã đến lúc tỉnh dậy. Sao Tứ phu nhân muốn tới gặp bản Vương phi? Có phải có chuyện gì hay không?”

Vừa nói xong, Tứ phu nhân lập tức quỳ xuống đất.

“Thỉnh Vương phi cho nô tì một con đường sống!”

“Lời này của Tứ phu nhân là ý gì?” Mộ Dung Thu nhướn mày, vẫn nhẹ nhàng cười hỏi.

Thân hình Tứ phu nhân run run, sắc mặt tái nhợt. Trách không được vừa mới nhìn đến bóng lưng của nàng có chút xa lạ. Thì ra là chỉ mới mấy ngày, nàng ta cũng gầy đi rất nhiều, giống như Thẩm Trắc phi. Nghĩ đến chuyện của Đỗ Khả và Vũ Văn Khải, nàng ta chắc đã rất lo sợ, thật sự chịu không nổi áp lực mà đến tìm đến nàng! Dù sao, nàng ta cũng đã biết rất rõ kết cục thê thảm của Đỗ Khả.

“Nô tì không nên hăm hại Đại phu nhân và Nhị gia. Nô tì biết tới hôm đó thật ra Vương phi đã biết thừa là nô tì gây nên, vì vậy nhiều ngày nay nô tì luôn thấp thỏm lo âu. Xin Vương phi cho nô tì một con đường sống! Sau này nô tì cũng không dám nữa!” Trong mắt Tứ phu nhân đầy nước mắt, thân hình run run như cành liễu lắc lư theo gió, quả nhiên là đã sợ tới cực điểm! Nàng ta biết, nếu Thẩm Trắc phi biết chuyện này, kết cục của nàng so với Đỗ Khả còn thê thảm hơn!

Mộ Dung Thu cau mày, xuống giường đi đến trước bàn, rót cho mình ly trà rồi mới nhìn Tứ phu nhân, lông mày càng nhíu chặt, trong mắt hiện lên vài tia lạnh lẽo: “Tứ phu nhân thật to gan, còn muốn kéo bản Vương phi vào cùng. Thậm chí lợi dụng bản Vương phi thay người trừ bỏ Đỗ Khả. Bản Vương phi không thể không nói, Tứ phu nhân tính toán giỏi thật!”

Nghe vậy, Tứ phu nhân mồ hôi lạnh chảy ròng, không dám ngừng đầu nhìn thẳng Mộ Dung Thu.

Tiếp đó, Mộ Dung Thu còn nói thêm: “Chỉ sợ đến bây giờ Đỗ Khả cũng không biết, rõ ràng địa điểm hẹn hò không phải ở trong rừng cây nhỏ phía sau Vương phủ. Cho đến lúc chết, nàng ta làm sao có thể biết, chuyện phía sau rừng cây nhỏ, người cùng Nhị gia thông gian chính là Tứ phu nhân người, tất cả cũng chỉ là tranh giành tình nhân, là do Tứ phu nhân người tính kẻ mà thôi! Đỗ Khả là người thông minh như thế nhưng lại thua trên tay người, bản Vương phi còn không thể không nói, trước kia đã nhìn lầm người!”

Mỗi một câu nói của Mộ Dung Thu giống như một thanh kiếm sắc bén đâm sâu trên người Tứ phu nhân. Tâm cơ của nàng vốn không sâu như Đỗ Khả, càng không có vài phần bình tĩnh của Đỗ Khả, vì vậy lúc này đã sợ hãi đến run người, nói không tròn câu: “Đó là... nô... tì... cả gan làm loạn. Mong Vương phi đại nhân đại lượng đừng trách tội nô tì! Hiện tại, nô tì đã biết sai rồi. Nô tì cũng không ngờ kết cục sẽ nghiêm trọng như thế. Đỗ Khả lại đến nông nỗi này, sống không bằng chết. Nô tì thật sợ. Xin Vương phi giờ cao đánh khẽ, nô tì sau này làm trâu làm ngựa cũng sẽ báo đáp Vương phi.”

Mộ Dung Thu cười lạnh, ngẩng đầu lên nhìn lướt qua Tứ phu nhân đang cực kỳ đáng thương kia, trong mắt ánh sáng lạnh càng đậm.

“Tứ phu nhân không cần giả bộ sợ hãi đến mức ấy. Có thể có bản lĩnh hăm dọa người như thế, lá gan nếu nhỏ như vậy làm sao có thể xuất hiện trước mặt bản Vương phi! Thu hồi sự dối trá của ngươi, ngẩng đầu nhìn thẳng bản Vương phi!”

Nghe vậy, Tứ phu nhân không thể tin ngẩng đầu, mạnh mẽ chống lại đôi mắt lạnh lùng của Mộ Dung Thu, nhất thời thân hình run lên! Đây là sự sợ hãi phát ra từ trong tâm, không phải là nguy trang!

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 88: Chương 85

Sao Mộ Dung Thu lại có thể biết rõ như thế? Trong lòng Tứ phu nhân không ngừng run rẩy, tình huống trước mắt nằm ngoài dự liệu của nàng. Tưởng rằng nàng đã suy nghĩ cẩn kẽ, tuyệt đối không có sơ hở. Tối hôm đó nàng cũng đã phát giác Mộ Dung Thu đã nhận ra chuyện này là nàng làm. Cho nên nàng luôn luôn bất an không yên, phải suy nghĩ trong mấy ngày mới ra được phương pháp kia, chỉ cần hạ mình thừa nhận sai lầm, làm Mộ Dung Thu sinh ra tâm lý đồng tình mà không làm khó. Nhưng trăm triệu lần không ngờ mới nói mấy câu đã bị Mộ Dung Thu nhìn thấu!

Tứ phu nhân hoảng hốt, nếu cách này không được, vậy bây giờ nàng nên làm gì đây?

Thu hết sự run rẩy của Tứ phu nhân vào đáy mắt, nụ cười trên môi Mộ Dung Thu càng thêm rét lạnh: “Tứ phu nhân nghĩ là bản Vương phi sẽ tha thứ ngươi sao?”

Sau lưng lợi dụng nàng, còn dám đùa giỡn, diễn kịch để tranh thủ sự đồng tình. Huống hồ, ngoan độc như Tứ phu nhân, ngay cả nếu nàng không tính sẽ truy cứu việc này thì đây vĩnh viễn cũng là vớ vẩn trong lòng Tứ phu nhân, một ngày nào đó nàng ta sẽ nghĩ cách loại bỏ. Chỉ cần nàng mềm lòng, có lẽ nàng rất nhanh sẽ trở thành một Đổ Khả thứ hai!

“Vương phi, nô tì thật sự biết sai rồi. Thật sự biết sai rồi, từ trước tới nay Vương phi tâm địa bồ tát, đối với hạ nhân chưa bao giờ trách móc nặng nề. Nô tì lần này là bị quỷ ám, căn bản chưa nghĩ nhiều nên mới phạm phải sai lầm này. Xin Vương phi bỏ qua cho nô tì chuyện này đi.” Lúc này, thật sự cả thể xác và tinh thần của Tứ phu nhân đều sợ hãi, không có chút giả dối nào. Ánh mắt sắc bén của Mộ Dung Thu biểu hiện rất rõ ràng cho nàng biết, nàng ta biết suy nghĩ trong lòng nàng!

Mộ Dung Thu cau mày, xoay người, không muốn nhìn Tứ phu nhân đang khóc thảm thương lại mang theo vẻ điềm đạm đáng yêu, giọng nói trầm thấp mà lạnh nhạt: “Sớm biết có ngày hôm nay thì sao lúc trước còn dám làm? Từ lúc ngươi không chịu nổi cô đơn mà gian dối với Nhị gia đã phải nghĩ đến hậu quả hôm nay. Huống chi việc ngươi đối phó với Đổ Khả thì sao? Tứ phu nhân, thu lại sự dối trá của ngươi đi. Hôm nay, ngươi ôm hy vọng muốn được bản Vương phi đồng tình mà đến, nhưng mà bản Vương phi không mắc mưu. Huống hồ, bản Vương phi không phải là Đổ Khả, tin tưởng lời ngon tiếng ngọt. Ha ha... Để bản Vương phi đoán một chút, nếu như hôm nay bản Vương phi thả ngươi, như vậy sau này ngươi sẽ làm gì ta đây? Sẽ đối đãi với bản Vương phi như ân nhân cứu mạng? Hay là để tránh hậu hoạn mà ra tay độc ác với bản Vương phi?” Dứt lời, nàng dùng ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm Tứ phu nhân.

Nghe vậy, sắc mặt Tứ phu nhân trắng bệch, môi mấp máy, lát sau, thân thể mềm mại ngã xuống đất.

Con ngươi của Mộ Dung Thu chợt lóe. Nếu không phải nàng biết Tứ phu nhân là loại người tâm ngoan thủ lạt* thì hôm nay chắc chắn sẽ bị bề ngoài nhu nhược của nàng ta lừa gạt, sẽ thật sự thương hoa tiếc ngọc, không làm khó dễ nàng ta! Nhưng ở thời đại này, tại nơi nhà cao cửa rộng, nếu như có lòng đồng tình dư thừa kia, cũng biết rõ đối phương là một đóa hoa ăn thịt người, nhưng lại xem người đó như một đóa hồng kiều diễm mà thương tiếc nâng niu, như vậy, cuối cùng chỉ có một con đường chết.

*: thủ đoạn ngoan độc

Nàng - Mộ Dung Thu không có ngu ngốc như vậy, cũng không phải người thiện tâm, đối với Tứ phu nhân, nàng không thể dễ dàng buông tha. Nàng dứt khoát ngẩng đầu về phía cửa, dưới sự sợ hãi tột cùng của Tứ phu nhân, lớn tiếng hô: “Người đâu! Trói Tứ phu nhân lại!”

Cửa bị mở ra nhanh chóng. Hồng Lăng dẫn vài bà tử cao lớn bước vào.

“Trói Tứ phu nhân lại.”

Hồng Lăng sớm được lệnh của Mộ Dung Thu, chỉ cần Tứ phu nhân vừa đến thì lập tức dẫn người chờ trước cửa. Cuộc nói chuyện vừa rồi của Tứ phu nhân và Mộ Dung Thu, các nàng ở bên ngoài nghe vô cùng rõ ràng, tất nhiên là biết xảy ra chuyện gì.

Nhóm bà tử lập tức nghe lệnh bước lên, trong tay cầm dây thừng đã sớm chuẩn bị.

Sắc mặt Tứ phu nhân trắng bệch, không ngừng lui về phía sau, đối mặt với đôi mắt lạnh như băng của Mộ Dung Thu, nàng nhịn không được giận dữ, chửi ầm lên: “Mộ Dung Thu, ngươi sẽ chết không được từ tể!” Nàng ta dám không chừa cho nàng một con đường sống nào!

Tiếng chửi rủa của Tứ phu nhân, Mộ Dung Thu không để vào mắt, vung tay ra lệnh cho Hồng Lăng: “Đưa Tứ phu nhân đến chỗ Thẩm Trắc phi đi, dù sao chuyện lần trước cũng do Thẩm Trắc phi xử lý.”

Tứ phu nhân nghe được liền ngồi sững trên đất, khuôn mặt tái nhợt nhìn thẳng Mộ Dung Thu, cười lạnh từng đợt: “Sớm biết thế này, hôm nay ta tuyệt đối sẽ không xuất hiện ở đây! Ha ha ha... Là ta tự cho là mình thông minh.”

Tướng Mộ Dung Thu sẽ không biết được suy nghĩ của nàng, cuối cùng lại để cho Mộ Dung Thu dễ dàng nhìn thấu. Nếu có thể lựa chọn lần nữa, nàng tình nguyện không đi hãm hại Đỗ Khả. Dù sao, Nhị gia kia cũng không phải là kẻ quân tử gì!

“Tự gây nghiệt không thể sống, người làm bậy thì phải nghĩ đến hậu quả. Dùng sức suy nghĩ xem phải giải thích với Thẩm Trắc phi thế nào đi.” Mộ Dung Thu tàn nhẫn nói.

Tứ phu nhân biết giấy giũa cũng vô dụng, tùy ý để nhóm bà tử trối nàng lại.

Sau đó, Hồng Lăng dẫn mấy người bà tử đưa Tứ phu nhân đến Trúc viên.

Khi Thẩm Trắc phi nhìn thấy Hồng Lăng đưa Tứ phu nhân đến, vô cùng kinh ngạc. Nàng cau mày. Sau khi Hồng Lăng giải thích rõ ràng với nàng rồi, ánh mắt Thẩm Trắc phi nhìn Tứ phu nhân tàn ra từng đợt lãnh ý, không thể tưởng tượng được dưới tầm mắt của nàng mà trong hậu viện lại xảy ra nhiều chuyện như vậy! Đỗ Khả và Tứ phu nhân đều gian dối với Nhị gia! Nếu không phải Nhị gia là Nhị đệ của Vũ Văn Mặc, ngày đó nàng sẽ không xuống tay nhẹ như vậy!

Trong lòng Tứ phu nhân vô cùng lạnh lẽo, cũng không ôm hy vọng gì nữa, không hề giấy giũa.

Hơn nửa canh giờ sau, Hồng Lăng từ Trúc viên trở về. Mộ Dung Thu đang nhàn nhã xem sách thuốc.

“Thẩm Trắc phi thấy Tứ phu nhân có thái độ nhận sai thành khẩn nên chỉ dùng cách đã xử phạt Đại phu nhân, áp dụng cho Tứ phu nhân. Bây giờ Tứ phu nhân đã cảm hủi thư bị người đưa về nhà mẹ đẻ.” Hồng Lăng nhẹ giọng bẩm báo.

Nghe vậy, tay Mộ Dung Thu khẽ run lên. Sắc mặt cũng có một chút tái nhợt. Nàng ở hiện đại cùng lắm chỉ là một người bình thường, chưa từng xem qua loại tiểu thuyết xuyên không mà nữ chủ có thân thủ tốt như là đặc công hay sát thủ. Vì vậy khi đối mặt với việc sinh mạng người khác kết thúc trên tay mình, dù là do nguyên nhân gì đi nữa thì nàng cũng cảm thấy sợ hãi, có điều Đỗ Khả và Tứ phu nhân cũng xem như bị hại trên tay nàng, tuy hiện tại chưa chết, nhưng cũng không cảm cự được bao lâu.

Nàng không quen.

Nhưng ở phủ Nam Dương Vương, vì tự bảo vệ mình, nàng chỉ có thể làm như thế!

Ngày kế tiếp, mười cửa tiệm đồng loạt dùng phương pháp Mộ Dung Thu đưa ra để khai trương. Quả nhiên, người đương thời chưa từng gặp thủ đoạn marketing* này, lập tức bị phần thưởng phong phú hấp dẫn. Lúc bắt đầu còn có người không tin sẽ có chuyện tốt như vậy.

*: các nàng có thể đọc là 'kinh doanh' cũng được, vì bản gốc nó như vậy nên ta không sửa

Mà dù sao cũng có người không đem một trăm lượng để ở trong nhà, lập tức mua một kiện hàng hóa, mang theo tâm lý chơi đùa rút thưởng, kết quả lại được giải nhì! Trúng một cái phủ đệ nhỏ! Việc này như khơi mở dòng khách hàng, vô cùng hưng phấn, chỉ một trăm lượng đã có thể được phần thưởng phong phú như thế! Một phủ đệ nhỏ như vậy, nếu không hơn mười vạn lượng thì cũng đừng nghĩ đến, huống hồ còn là một phủ đệ xa hoa như thế?

Một truyền mười, mười truyền một trăm, rất nhanh người trong kinh thành đều biết có loại buôn bán quá hời này, ào ào tranh nhau mua hàng hóa trong cửa hàng! Mức độ sốt dẻo trước nay chưa từng có.

Đối phương vừa thấy tình huống không đúng, kể cả hôm đó Đỗ gia đã tìm hết cách, lại hạ giá hàng hóa chấp nhận lỗ vốn, cũng không ai thêm để ý.

Vượt qua tưởng tượng của Mộ Dung Thu, cổ nhân cũng có người mơ tưởng những món hời trên trời rơi xuống. Chỉ trong không đến một ngày, toàn bộ hàng hóa đã bán hết! Kho hàng đã được dọn sạch sẽ.

Toàn bộ giải thưởng đều được trao đi, may mắn thì lấy được phần thưởng phong phú, kém hơn chút thì cũng có thể được một ít phần thưởng nho nhỏ, mỗi người đều vô cùng vui vẻ. Dù sao, chưa từng có người tham gia phương thức mua sắm này! Ở nơi này thiếu các loại hình giải trí, ngoại trừ thanh lâu kỹ viện, chỉ sợ còn chưa có người mở đầu loại thủ đoạn 'marketing' này nên gần như mọi người trong toàn thành đều tham dự.

Trong phút chốc, không ai không biết mười cửa tiệm này của Mộ Dung Thu.

Đối phương lập tức hoảng hốt, ngay ngày hôm sau đã phái người tới gặp Tiết chương quý, muốn Tiết chương quý đi báo với Mộ Dung Thu một tiếng, bọn họ muốn mua lại mười cửa tiệm này, hơn nữa còn mua với giá cao.

Tiết chương quý thấy đối phương ra giá cao hơn thị trường gấp đôi, lập tức không dám chậm trễ, đến bẩm báo cho Mộ Dung Thu.

Khi Mộ Dung Thu biết được, chỉ cong cong khóe môi cười lạnh một tiếng: “Không bán.”

“Vậy thì hai ngày nay nô tài sẽ sắp xếp cho người đi nhập hàng, bây giờ đã không còn hàng tồn kho, vài thứ linh tinh trong cửa hàng không kéo dài được mấy ngày.” Tiết chương quỹ vội vàng nói.

Nghe vậy, Mộ Dung Thụ mỉm cười lắc đầu: “Tiết chương quỹ đừng nên sốt ruột. Lát nữa người quay lại cửa hàng thì dặn mấy chương quỹ kia dán thông báo, năm ngày sau, còn có một loại hoạt động khác! Phần thưởng so với đợt vừa rồi còn phong phú hơn nhiều.”

“Vậy mấy ngày này nô tài lại đi mua hai phủ đệ khác.” Hai mắt Tiết chương quỹ tỏa sáng. Hôm qua thu được một món hời rất lớn, đây là chuyện chưa từng xảy ra, lại có thể đem toàn bộ hàng hoá trước đó trữ lại bán ra, còn bán với giá chính thức. Nếu làm thêm lần nữa, nhất định còn tốt hơn lần đầu tiên.

Mộ Dung Thụ lần nữa lắc đầu: “Không, không cần mua. Dán thông báo rồi chờ đối phương đến tìm người. Lần sau tìm người, cứ cự tuyệt như thế. Lại thêm lần nữa, hãy làm cho đối phương lấy giá cao hơn thị trường gấp mười lần đến mua.”

Tiết chương quỹ nghe Mộ Dung Thụ nói vậy, lập tức nói: “Vương phi là có ý bán đi cửa hàng sao?”

Nếu như bán đi cửa hàng thì sau này những người làm như bọn họ biết đi đâu?

Tất nhiên Mộ Dung Thụ nhìn ra bản khoán trong lòng Tiết chương quỹ bèn cười nói: “Tiết chương quỹ không cần lo lắng. Những năm gần đây các người luôn tận tâm làm việc cho bản Vương phi, tất nhiên ta cũng không bạc đãi các người. Bản Vương phi sẽ trả lại giấy bán thân cho các người, đồng thời còn cho thêm mỗi người hai trăm lượng. Mấy người các người đều có bản lĩnh, ngày sau chắc chắn có cửa hàng thuộc về mình.”

“Giấy bán thân?” Tiết chương quỹ tròn to hai mắt. Ông chưa bao giờ nghĩ tới sẽ có một ngày Mộ Dung Thụ sẽ trả lại giấy bán thân cho họ! Giấy bán thân này so với ngân lượng đều quan trọng hơn! Ngày sau bọn họ sẽ không còn là nô tài. Nghĩ tới đây, Tiết chương quỹ lập tức từ trên ghế đứng lên, phịch một tiếng quỳ trên mặt đất, dập đầu ba cái với Mộ Dung Thụ: “Nô tài tạ ơn Vương phi. Tạ đại ân đại đức của Vương phi. Xin Vương phi yên tâm, nô tài nhất định sẽ làm tốt việc này.”

“Tốt lắm, toàn bộ chuyện này giao cho Tiết chương quỹ.”

Hai ngày sau, Tiết chương quỹ lại tới cửa, lần này còn cầm theo một cái hộp lớn. Sau khi mở ra, vừa thấy, đầy hòm đều là vàng thỏi, kim nguyên bảo. Còn có mấy tấm ngân phiếu.

“Nô tài dựa theo sự sắp xếp của Vương phi, lấy giá cao gấp mười lần mà bán cửa hàng cho Đỗ gia. Đây là toàn bộ ngân lượng, tổng cộng là tám mươi vạn lượng.”

Tiết chương quỹ cười nói. Vốn hắn cũng không nghĩ đến chuyện này sẽ thành công, vậy mà Đỗ gia lại thật sự sẽ lấy giá cao gấp mười lần đến mua.

Hòm đều là vàng thỏi, cực kì chói mắt, khóe miệng nàng khó nén lộ ra một chút tươi cười, những thỏi vàng này, thậm chí nàng tiêu xài thoải mái cũng không vấn đề. Hơn nữa trước đó nàng còn để dành được một ít ngân lượng. Tổng cộng chắc là được hơn chín mươi vạn lượng.

Chỉ có điều... Nếu Đỗ gia biết, thứ bọn họ lấy được chỉ là một cái vỏ trống không, hơn nữa đời này sợ rằng muốn dùng mười cửa tiệm kiếm được tám mươi vạn lượng là vô cùng khó khăn, sợ sẽ tức đến học máu!

Nàng dặn dò Tiết chương quỹ vài câu rồi trả lại giấy bán thân cho họ như lời đã hứa, đồng thời đưa luôn ngân lượng.

Trong lúc đó toàn thành lại là xôn xao dữ dội, ai cũng không biết Mộ Dung Thụ nghĩ gì mà lại đem cửa hàng kiếm tiền như thế bán cho Đỗ gia. Mà Đỗ gia vốn là thủ phủ kinh thành, điều này càng làm cho người ta khó có thể hiểu được.

Đỗ gia nghe người trong kinh thành bàn tán, đặc biệt Đỗ đại thiếu gia trong lúc nhất thời hưng phấn vô cùng.

Nhưng sau khi người của bọn họ đến cửa hàng rồi mới phát hiện toàn bộ đã rỗng tuếch, trong cửa hàng chỉ có vài món hàng hóa linh tinh mà thôi. Bọn họ mua lại với giá cao ngất trời, thế nhưng lại chỉ là một cái phòng ở không hơn không kém! Còn có chuyện hoạt động lớn sau đó bốn năm ngày mà Mộ Dung Thụ đã tuyên bố, vốn hắn là phải có phần thưởng và hàng hóa nhưng cũng đều hoàn toàn không có! Đỗ đại thiếu gia liền ý thức được mình đã trúng kế của Mộ Dung Thụ!

Sau khi Đỗ đại nãi nãi biết được, vô cùng giận dữ. Thế nhưng, may mà bọn họ có thể dùng cách tương tự để kiếm tiền. Vì vậy ngay ngày hôm sau tiến hành hoạt động rút thưởng tương tự như Mộ Dung Thụ đã làm. Đáng tiếc, bọn họ không thể được như Mộ Dung Thụ. Vì vậy ngay trong ngày đầu tiên mọi người biết không có phần thưởng gì đáng giá thì nội trong ba ngày việc buôn bán giảm xuống thấy rõ. Mỗi ngày lại thu vào không đến ba trăm lượng!

Đỗ lão gia lẫn lộn trên thương trường nhiều năm lập tức hiểu ra, bọn họ đã trúng kế Mộ Dung Thụ! Có điều nghĩ tới nghĩ lui, chuyện này vốn là bọn họ gây ra trước, muốn rút giận thay Đỗ Khả, đáng tiếc, trái lại còn bị Mộ Dung Thụ tính kế.

Không thể tưởng tượng được một nữ nhân chưa đến mười tám tuổi lại có thể tính kế tốt như thế! Từ ngày đóng cửa đó đã từng bước đưa bọn họ vào trong cạm bẫy! Khi thu lưới, không một chút do dự, phản kích ác liệt như vậy! Khó trách, Đỗ Khả sẽ thua trong tay nàng ta!

Đây là chuyện xảy ra trong mấy ngày ngắn ngủi. Sau khi Thẩm Trắc phi biết được đã cười lạnh nói: “Mộ Dung Thụ quả nhiên giỏi tính toán, còn quyết không chịu thiệt như thế. Đỗ gia vốn muốn dùng giá tiền thấp nhất để tới mua mười gian cửa hàng đồ cưới của nàng ta. Ai ngờ, nàng ta lại có thể nghĩ ra cách buôn bán mới mẻ khiến cho mấy cửa hàng của mình bán ra với giá cao hơn thị trường gấp mười lần, quả thực có thể nói là kỳ tích.”

Tú Ngọc gật đầu đáp: “Đúng vậy ạ, quá mức huyền diệu.” Mấy ngày gần đây Vương phi càng ngày càng lợi hại, hạ nhân trong phủ đối với Vương phi cũng đứng là càng ngày càng kính trọng. Ngược lại, có vẻ như ở trong phủ, Thẩm Trắc phi đã không còn như trước. Huống hồ, hình như Vương gia cũng không còn sùng ái nàng như xưa.

Thẩm Trắc phi thấy vẻ mặt của Tú Ngọc, ánh mắt chợt lóe, lộ ra nét tàn nhẫn. Mộ Dung Thu... Lúc này, nàng sẽ không rơi vào thế hạ phong.

“Ngày mai chính là ngày sinh nhật của chủ tử, đến lúc đó Quý phi nương nương cùng Tam tiểu thư đều sẽ đến. Theo như hai năm trước, còn mời không ít phu nhân của các quan viên, lại có cả phu nhân của Hầu gia. Chắc chắn ngày mai sẽ rất náo nhiệt. Chủ tử không cần để ý suy nghĩ mấy chuyện thương tâm này.” Tú Ngọc cười nói.

Thẩm Trắc phi lập tức che giấu vẻ tàn nhẫn trong mắt, đôi mắt sáng lên, gật đầu trả lời: “Ngày mai không thể có bất kỳ sơ sót gì. Nhưng mà, năm nay có thêm một người nữa, mời Đổng đại nãi nãi đến đi.”

Tuy ngày mai Vương gia sẽ không tham gia tiệc sinh nhật, nhưng dựa theo tiền lệ hai năm trước, lúc yến hội kết thúc Vương gia sẽ đến Trúc viên.

Lúc này, Đổng đại nãi nãi chắc chắn cực kỳ hận Mộ Dung Thu, không biết ngày mai khi nàng ta gặp mặt Mộ Dung Thu sẽ có phản ứng gì. Dù sao ngày mai, đám phu nhân đến tiệc sinh nhật này, người người đều mang theo hai lỗ tai, nếu như xảy ra chuyện gì cũng sẽ tương đương với toàn bộ người trong kinh thành đều biết!

Mai viên

Đêm khuya, Mộ Dung Thu đã tắt đèn đi ngủ. Khi đang mơ màng, cảm giác có một ánh mắt nóng rực nhìn mình chằm chằm khiến nàng tỉnh linh mở mắt, lại nhìn thấy một đôi mắt lạnh lẽo.

Lúc này, chủ nhân của đôi mắt lạnh lẽo đó dùng lòng bàn tay có vẻ thô ráp vuốt ve gương mặt nàng, nhìn thấy nàng mở mắt thì hơi sững sờ.

“Là ta đánh thức ngươi?” Giọng nói Vũ Văn Mặc khàn khàn.

Mộ Dung Thu vốn đang mơ màng ngủ, nghe được giọng của hắn bèn nhẹ nhàng cau mày nhìn hắn.

“Gia...” Vũ Văn Mặc lên tiếng, hơi lộ ra một chút ý cười. Chạm đến nụ cười nhẹ như thế, Mộ Dung Thu sững sờ. Tối nay hắn có gì đó không đúng! Nhìn kỹ lại, cảm giác lại có râu. Trong ấn tượng của nàng hắn cực kỳ chú ý hình tượng, mỗi ngày đều sẽ cạo râu, sao hôm nay lại lờ mờ như thế?

“Gia, sao thế?” Bởi vì vừa mới tỉnh ngủ, giọng nói của Mộ Dung Thu mang theo vẻ lười nhác vô cùng. Trong đêm khuya, nàng lại cố ý nói thật nhỏ nhẹ.

Yết hầu Vũ Văn Mặc hơi hơi chuyển động, ánh mắt nhìn nàng càng nóng bỏng thêm vài phần. Hắn nhếch miệng, cười đáp: “Không có chuyện gì.”

Vừa nói, hắn vừa ngồi lên giường.

Mộ Dung Thu thấy thế thì ngồi dậy, nhìn về phía hắn. Đêm nay hắn có vẻ như cõi lòng đầy tâm sự, mặc dù cười, nhưng trong nét tươi cười đó giống như mang theo một chút bất lực.

Không biết vì sao, tuy hắn che giấu vô cùng tốt, nhưng nàng lại cảm nhận được rất rõ ràng.

“Có lẽ cũng không phải chuyện to tát gì, dù là chuyện gì thì trong mắt gia đều không phải chuyện lớn.” Hắn là một nam nhân thâm trầm như vậy, sẽ không có chuyện gì có thể ảnh hưởng tới hắn.

Chẳng lẽ, là vì chuyện của Đổng Khả và Tứ phu nhân? Dù sao đây không phải là chuyện vinh quang gì! Tuy rằng mọi người nhục mạ Nhị gia, Đổng Khả và Tứ phu nhân nhưng hai người kia dù sao cũng là nữ nhân của hắn.

Nghĩ đến đây, con ngươi đen của Mộ Dung Thu chợt lóe. Nàng cười cười tự giễu. Hắn mất đi hai người thiếp, chỉ sợ không được mấy ngày sẽ có có người thay thế, bổ sung vào chỗ trống. Thật ra thứ không thiếu nhất trong hậu viện của Vương phủ chính là nữ nhân.

Vũ Văn Mặc trầm mặc, không phát hiện thái độ Mộ Dung Thu thay đổi trong nháy mắt. Cả nửa ngày sau, trong đôi mắt hắn ánh lên tia sáng phức tạp kèm theo chút hoang mang, giọng nói so với khi nãy, càng thêm trầm thấp khàn khàn: “Nếu bắt đầu từ ngày mai ngươi không còn là Nam Dương Vương phi, mà chỉ là trắc phi của ta, thậm chí là thiếp, ngươi còn có thể ở lại hay không?”

Nghe vậy, trong lòng Mộ Dung Thu hơi rung động. Lời này của hắn là có ý gì?

Có vẻ như không muốn nghe câu trả lời của Mộ Dung Thu, vào lúc này hắn vậy mà lại nở nụ cười, mang theo tia vô lực. Ánh mắt của hắn nhìn chằm chằm Mộ Dung Thu, không buông tha bất kỳ một biểu tình nhỏ nào của nàng.

Trong đêm tối, dưới ánh trăng mờ nhạt như thế, nhưng đôi mắt sắc bén như ưng của hắn vẫn nhìn nàng chằm chằm, như có thể thấy rõ tất cả biểu tình của nàng.

Bỗng nhiên giọng hắn trở nên vừa trầm thấp lại lạnh như băng: “Cho dù không đồng ý, ngươi cũng không có con đường khác để đi. Ngươi, có thể tin tưởng ta không?”

Chương 89: Chương 86

Những lời hần nói cứ vang lên bên tai nàng.

Mộ Dung Thu sững sờ một hồi lâu.

Ngoài cửa sổ, gió thổi không ngừng, làm cánh cửa va đập liên tiếp.

Mây đen che khuất ánh trăng, trong phòng lâm vào bóng tối.

Không gian yên lặng, vô cùng yên lặng, yên lặng đến nỗi cả hai đều có thể nghe thấy tiếng hít thở của người kia.

Trong bóng đêm, Mộ Dung Thu quay đầu tránh tầm mắt nóng rực của hần, cong môi, nở một nụ cười tuyệt đẹp. Nhưng Vũ Văn Mặc không nhìn thấy, cũng không cách nào thấy rõ.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Nàng nhẹ giọng hỏi, cảm xúc không hề dao động.

Nàng chưa bao giờ để vị trí Nam Dương Vương phi kia vào trong mắt, hướng hồ là trắc phi hay tiểu thiếp, nàng càng khinh thường. Hơn nữa, bây giờ nàng có cơ hội để rời đi.

Mây kiếm của Vũ Văn Mặc nhú chặt. Trong bóng đêm cũng có thể chuẩn xác bắt được cổ tay của Mộ Dung Thu: “Ta sẽ không cho người bất cứ cơ hội nào rời đi.”

Hần hiểu rõ suy nghĩ trong lòng nàng, giọng nói lạnh lùng như đang tuyên thệ*.

: lời hứa, lời thề

“Gì, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì, có thể nói cho thần thiếp biết không?” Mộ Dung Thu trầm giọng hỏi. Cũng không rút lại cổ tay đang bị Vũ Văn Mặc nắm chặt. Đây lần đầu tiên nàng mở miệng hỏi Vũ Văn Mặc, bởi vì, mấy ngày nay rất khác thường, kiến nàng không cách nào nắm bắt được, nàng phải biết là đã xảy ra chuyện gì.

Vũ Văn Mặc chậm rãi khép hờ đôi mắt, buông cổ tay nàng ra, khẽ nói: “Người chỉ cần nói cho ta, người có tin tưởng ta không?”

Thật lâu không nghe được câu trả lời của nàng, trong bóng đêm truyền đến giọng nói trầm thấp nhưng lạnh lẽo của hần: “Không, bản Vương sẽ không để cho người lâm vào tuyệt cảnh này.”

Nàng là người kiêu ngạo, thà dựa vào sức lực chính mình rời khỏi phủ Nam Dương Vương, cũng không mở miệng cầu xin sự che chở của hần, sao có thể như thế, sao có thể như thế được! Trong bóng đêm, hần nắm chặt hai đấm, vừa dứt lời, vang lên âm thanh răng rắc ở chỗ các đốt ngón tay. Không ai thấy được, trong lòng bàn tay hần, vài giọt máu đỏ tươi đang nhỏ xuống.

Mộ Dung Thu run lên bần bật, đến tận cùng là chuyện gì xảy ra?! Chẳng lẽ là Thảm Quý phi sẽ làm gì đó với nàng? Hay là phủ Tướng quân xảy ra chuyện? Mộ Dung Thu muốn vớt vãn cò như nàng đi?

“Lời ta vừa nói người xem như không nghe thấy đi. Vì trong thời gian ngắn ta không cách nào mở rộng lòng mình, hối hận vì cách sắp xếp, giờ lại không muốn buông tay. Nhưng mà, bản Vương... Ta, không thể từ bỏ, không thể.” Vũ Văn Mặc nói tiếp, trong bóng đêm, ánh mắt kiên định của hần nhìn về phía Mộ Dung Thu.

Ngay lúc Mộ Dung Thu muốn trả lời thì hần lại nói: “Nếu như có người bắt người nhường lại vị trí Nam Dương Vương phi, tự nguyện hạ thấp thân phận thành trắc phi, thậm chí là thiếp thì người đừng bao giờ đồng ý. Nếu không, người sẽ vạn kiếp bất phục. Đến lúc đó, ta cũng hết cách.”

Tim Mộ Dung Thu đập nhanh hơn, không thể tin được lời này là từ trong miệng Vũ Văn Mặc nói ra. Nhưng, sợ hãi còn chưa kịp giảm, Mộ Dung Thu đột ngột ngừng đầu nhìn thẳng hần, hỏi: “Có phải liên quan đến phủ Tướng quân?”

“Ừ.” Vũ Văn Mặc trầm giọng đáp.

Quả thật là có liên quan đến phủ Tướng quân! Mộ Dung Thu trừng hai mắt, nỗi khiếp sợ tràn ngập trong lòng. Phủ Tướng quân xảy ra chuyện gì mà lại khiến cho Vũ Văn Mặc lộ ra vẻ bất lực như thế? Thậm chí còn ảnh hưởng đến địa vị hiện tại của nàng?

“Người đã gả vào phủ Nam Dương Vương thì người chính là người của bản Vương, không có dính dáng gì đến phủ Tướng quân. Vì vậy hãy xem như hôm nay không nghe được gì cả. Bản Vương cũng từng nói cái gì với người.” Dứt lời, Vũ Văn Mặc liền đứng lên, cũng không quay đầu lại, rời đi.

Cho đến khi cửa được nhẹ nhàng khép lại, Mộ Dung Thụ mới hoàn hồn lại. Bên tai vọng lại giọng nói của Vũ Văn Mặc, đồng thời xen lẫn tiếng gió, làm cho buổi tối ảm áp đột nhiên lạnh lẽo vô cùng.

Ngày mai chính là sinh nhật của Thẩm Trắc phi, đúng lúc nàng muốn lợi dụng tiệc sinh nhật của nàng ta, khi mọi người tề tựu đông đủ thì bản thân sẽ thực hiện kế kim thiên thoát xác*! Nhưng còn phủ Tướng quân... chẳng lẽ phải kéo dài?

*: Kế “Kim thiên thoát xác” là con ve sầu vàng lột xác. Kế này dùng cho lúc nguy cấp, tính chuyện nguy trang một hình tượng để lừa dối, che mắt đối phương, đặt vào một cơ hội khác. Kế “Kim thiên thoát xác” có một phạm vi rất rộng rãi và phổ biến, bất cứ ai ở hoàn cảnh nào cũng có thể sử dụng được.

Nàng bây giờ không biết rõ phủ Tướng quân xảy ra chuyện gì, nếu ngày mai chỉ hơi sơ sót sẽ mất hết tất cả.

Bây giờ, ngày mai, nàng nên làm thế nào? Nửa tháng trước đã sai Vân Mai chuẩn bị, nếu buông tha cho cơ hội lần này sẽ không còn cơ hội nào nữa! Nàng nên dừng chân vì một cái phủ Tướng quân sao? Lý thị và những người không thù không oán với nàng như Nhị thiếu gia, Tam thiếu gia, mấy vị tiểu thư chưa tròn mười lăm tuổi, tuy không đáng giá nhiều với nàng, nhưng vì thân phận của Mộ Dung Thụ, vừa có quan hệ dây mơ rễ má, nếu nàng đi nhằm một bước sẽ liên lụy đến bọn họ.

Nhưng... Dù sao nàng cũng không phải là Mộ Dung Thụ. Không muốn mất đi kiêu ngạo và tự tôn của bản thân. Không muốn hoàn toàn biến thành một kẻ chỉ biết ghen tuông vì nam nhân mà tranh đấu đến 'ngươi chết ta sống'. Nàng là Mộ Dung Thụ sống lại...

Nàng tí mỉ bày ra, khô tâm chờ đợi, thận trọng, không rút dây động rừng* chính là vì ngày mai. Nhưng Vũ Văn Mặc lại đến, lời nói kia làm lòng nàng rối loạn.

*: rút dây sẽ làm rung chuyển cả khu rừng

Nên làm gì bây giờ?

Mộ Dung Thụ chau mày lại, không, kế hoạch ngày mai vẫn tiến hành bình thường. Dù sao, nàng không có cái năng lực xoay chuyển toàn bộ cục diện kia, hơn nữa thời đại này cơ hội để cho nữ nhân có thể phát triển quá ít, hướng chỉ là một nữ nhân trong hậu viện. Trong mắt nàng lóe lên từng tia sáng.

Cả một đêm, vì Vũ Văn Mặc đột nhiên đến mà Mộ Dung Thụ không cách nào đi vào giấc ngủ.

Sáng hôm sau, Hồng Lăng bưng một chậu nước sạch vào phòng, nhìn thấy Mộ Dung Thụ đang xem sách thì cau mày nói: “Vương phi đã dậy sao lại không gọi nô tì chứ? Nô tì phải vào giúp Vương phi rửa mặt chải đầu rồi còn trang điểm nữa.”

“Mới vừa tỉnh, thấy trời còn sớm nên không gọi người.” Mộ Dung Thụ một bên cười nói, một bên lấy khăn ẩm trong tay Hồng Lăng lau sơ qua mặt và hai tay, lại cầm lấy bột đánh răng cẩn thận chải răng.

Hồng Lăng nói: “Sau buổi cơm trưa sẽ có nhóm phu nhân, thiếu phu nhân của các thế gia đến đây, Trúc viên bên kia cũng đã chuẩn bị. Vừa rồi Tú Ngọc đã sớm đến gặp nô tì, Vương phi bây giờ có thai, Thẩm Trắc phi sợ Vương phi quá mức mệt nhọc, nhờ nô tì nói với Vương phi một tiếng, ngày hôm nay qua giờ cơm trưa hãy đi Trúc viên.”

Mộ Dung Thụ gật gù đầu: “Ừ! Vậy ăn trưa xong, ngủ một chút rồi hãy qua đó.”

Nơi nào có nhiều nữ nhân thì nơi đó có lắm thị phi, hơn nữa, Thẩm Trắc phi làm sao có thể buông tha một cơ hội tốt như vậy để đối phó nàng? Trong trí nhớ, hàng năm, đa số đám phu nhân đến chúc mừng sinh nhật của Thẩm Trắc phi đều đứng về phe nàng ta, vì Thẩm Trắc phi trong tối hay ngoài sáng mà trào phúng Mộ Dung Thụ. Trước kia Mộ Dung Thụ tính tình lỗ mãng, dễ dàng chịu thiệt, cho nên mới bị Thẩm Trắc phi đùa bỡn trong tay.

“Vâng. Qua điểm tâm nô tì sẽ chuẩn bị y phục và vật phẩm trang sức dùng trong ngày hôm nay cho Vương phi.” Hồng Lăng gật đầu nói.

“Thu Cúc và Thanh Bình đâu?” Mộ Dung Thụ hỏi. Hai ba ngày này Thu Cúc và Thanh Bình bẽ bộn nhiều việc, ngày thường hai nha đầu này chỉ cần túc trực hầu hạ bên trong, bây giờ lại có cảm giác còn bận rộn hơn so với đám nha đầu làm việc nặng.

Hồng Lăng cũng có chút nghi hoặc: “Nô tì không biết. Vừa rồi mới thấy, giờ lại không thấy đâu nữa. Từ khi Vân Mai ra ngoài làm việc thì việc hầu hạ Vương phi rửa mặt chải đầu là nô tì đảm nhận, hai người các nàng buổi sáng sẽ có thời gian riêng tư.”

“Ừ.” Mộ Dung Thụ gật đầu.

“Nghe nói ngày hôm nay trong nhóm phu nhân mà Thẩm Trắc phi mời đến còn có Đổng đại thiếu phu nhân. Đổng đại thiếu phu nhân này lại là em dâu của Đại phu nhân đã bị đuổi khỏi Vương phủ. Đồng thời cũng chính là đối thủ luôn nhắm vào cửa hàng đồ cưới của Vương phi trong khoảng thời gian này.” Hồng Lăng nhíu mày nặng nề nói. Thẩm Trắc phi đến tột cùng là nghĩ như thế nào?

Nghe vậy, Mộ Dung Thụ nhẹ cau mày, cười lạnh nói: “Không cần nghĩ nhiều. Thẩm Trắc phi chỉ là muốn có quan hệ tốt với Đổng gia mà thôi.”

Trăm ngàn cẩn thận cũng có lúc sơ sót, Thẩm Trắc phi luôn muốn nhắm vào nàng, lại quên Đổng Khá! Đây không phải là mua dây buộc mình sao?

“Vâng.” Hồng Lăng đáp. Nhưng trong lòng vẫn biết chuyện không phải đơn giản như vậy, cảm thấy không đáng thay cho Vương phi, cũng cảm thấy việc

lâm của Thẩm Trắc phi có chút quá phận. Hy vọng trên yến hội, Vương phi không cần bị chọc giận không giữ được hình tượng là tốt rồi.

Lúc ăn điểm tâm, Thu Cúc và Thanh Bình đều quay lại. Nhìn thấy Mộ Dung Thu đang dùng điểm tâm thì lập tức đứng ở một bên hầu hạ.

Đuôi mắt Mộ Dung Thu nhìn lướt qua hai người, thấy hai người thần sắc kỳ quái thì trầm giọng hỏi: “Các người sao thế?”

Thu Cúc nhìn thoáng qua Thanh Bình bên cạnh, thấp giọng trả lời: “Thưa Vương phi, nô tì không có chuyện gì.”

Thanh Bình đứng một bên cắn chặt răng, sắc mặt do dự nhưng sau khi nhìn thoáng qua Thu Cúc liền lắc đầu trả lời: “Mới rồi trên đường về, bọn nô tì gặp mấy nha hoàn ở Trúc viên, nghe họ nói ngày hôm nay trong số những người đến chúc mừng sinh nhật Thẩm Trắc phi có không ít tiểu thư chưa gả. Sợ là muốn vì Vương gia nạp thiếp.”

Nghe vậy, Mộ Dung Thu mỉm cười. Theo tính tình của Thanh Bình chắc chắn sẽ không nói dối, cứ nhìn thần sắc của Thanh Bình thoáng kích động, sẽ biết được lời nói vừa rồi bất quá là nàng dùng để che dấu ý nghĩ thực sự, nhưng Mộ Dung Thu bất động thanh sắc cười nói: “Như thế cũng tốt. Bây giờ trong Bắc viện cũng chỉ có một mình Nhị phu nhân, cũng cần nạp thiếp cho Vương gia rồi.”

Thu Cúc nghe xong lời nói của Thanh Bình và Mộ Dung Thu, trong mắt lóe lên một tia kinh ngạc.

“Không biết tiểu thiếu gia và Vân Mai lúc nào sẽ trở về nữa. Chớp mắt đã qua hơn nửa tháng rồi.” Hồng Lăng hỏi. Nàng nhớ đến lúc tiểu thiếu gia còn ở Vương phủ, mỗi lần ăn cơm đều rất ôn ào vui vẻ. Hơn nửa nhà đầu Vân Mai kia cũng rất đáng yêu.

“Nhanh thôi.” Tay cầm chiếc đĩa của Mộ Dung Thu dừng lại một chút, con người đen chột loét, nhàn nhạt trả lời.

“Trở về thì tốt rồi, không biết tiểu thiếu gia ở Vương phủ kia thế nào, là gầy ra hay mập ra...” Hồng Lăng thấp giọng nói.

Mộ Dung Thu nghe vậy, lòng không nhịn được run lên, trong khoảng thời gian này nàng gắng hết sức không để mình nghĩ tới Hiên nhi, để Hiên nhi lần nữa trở lại Vương phủ, là bất đắc dĩ của nàng. Tuy có Vương tuần phủ ở đây, Hiên nhi sẽ sống rất tốt, nhưng nàng vẫn vô cùng lo lắng.

Sau buổi cơm trưa, Mộ Dung Thu liền nằm trên giường nghỉ ngơi một chút. Một lúc lâu sau mới gọi Hồng Lăng và Thu Cúc thay y phục trang điểm cho mình. Nàng cố ý chọn một bộ quần áo dễ tráo đổi, như đã hạ quyết tâm, sẽ không thể lùi bước.

Xong xuôi, Mộ Dung Thu cho Hồng Lăng và Thu Cúc lui ra, nàng một mình ở trong phòng, lấy ngân phiếu trong hộp ra, tổng cộng hơn chín mươi vạn lượng. Từ hai ngày trước nàng đã sai Hồng Lăng đến phòng kế toán đem tất cả vàng thoi và kim nguyên bảo đổi thành ngân phiếu. Về phần các loại châu báu đặc biệt khác, nàng đều không cần, ngân phiếu nhỏ gọn, để bên trong nội y, sẽ không bị người khác nhận ra.

Chuẩn bị xong, Mộ Dung Thu ngẩng đầu nhìn lướt qua căn phòng đã ở hơn nửa năm.

Nơi này vô cùng đẹp, bởi lẽ tất cả đều hết sức xa hoa, nếu như ở tại chỗ này, sẽ có thể hưởng thụ vinh hoa phú quý cả đời, nhưng nàng không phải loại phụ nữ nhân nguyện bẽ gãy đôi cánh của mình, từ bỏ tự tôn để ủy khuất cầu toàn, chỉ cần không phải lo cơm áo cà đời!

Hờ hững thu hồi ánh mắt, nàng không chút do dự ra khỏi phòng.

Trúc viên

Từ sau buổi cơm trưa thì người tới nói liền không dứt. Có lẽ vì quan hệ với nhà mẹ đẻ của Thẩm Trắc phi, cũng có lẽ bởi quan hệ với Thẩm Quý phi, mỗi người vào cửa đều tặng lễ vật. Mỗi một món quà đều cực kỳ trân quý.

Thẩm Trắc phi ngồi trong đại sảnh, cùng mấy vị phu nhân, thiếu phu nhân nói chuyện phiếm.

Lời khen tặng chúc mừng không ngừng, nhiều đến mức làm cho trên mặt Thẩm Trắc phi tươi cười xán lạn.

Thẩm Trắc phi nhìn lướt qua bốn phía rồi quay đầu nhìn Tú Ngọc, nhẹ giọng hỏi: “Ngoại trừ Vương phi, có phải mọi người đều đã đến đủ?”

Mấy ngày hôm trước Thẩm Quý phi đã có tin vui, Hoàng thượng liền sai người chăm sóc Thẩm Quý phi cẩn thận, Thẩm Quý phi cũng sợ ảnh hưởng đến thai nhi nên không đến chung vui với nàng. Nhưng Quý phi cũng cho cung nhân đưa lễ vật tới. Nghe vậy, Tú Ngọc lập tức nhìn một vòng, ngồi trong đại sảnh tổng cộng có hai mươi người. Tính cả các tiểu thư thì còn có ba mươi hai người, quả thật đã đến đông đủ.

“Vâng, chủ tử. Có cần nô tì đi mời Vương phi không?”

“Không cần, Vương phi hẳn là không lâu nữa sẽ đến.” Thẩm Trắc phi cười đáp lại. Bây giờ Mộ Dung Thu cẩn thận như vậy, sao lại để người khác bắt được nhược điểm, vì vậy ngày hôm nay nàng ta sẽ đến. Tầm mắt lướt nhìn người như đang thất hồn lạc phách đang ngồi cạnh - Thẩm Oánh, ánh mắt nàng chớp động.

Dường như nhận ra ánh mắt Thẩm Trắc phi, nàng lập tức miễn cưỡng lộ ra một chút tươi cười, nói: “Nhị tỷ.”

Thẩm Trắc phi tất nhiên biết vì sao muội muội của mình lại thất hồn lạc phách như thế. Từ nhỏ nàng có quan hệ rất tốt với Thẩm Oánh, tự nhiên không hy vọng nhìn thấy muội muội của mình cuối cùng lại rơi vào nông nổi trở thành bình thê của Đổ đại thiếu gia. Nếu như Đổ đại thiếu gia là một chính nhân quân tử thì còn đỡ, đằng này hẳn lại là một kẻ cường thù hào đoạt, một kẻ lưu manh đùa bỡn nữ tử nhà lành, đồng thời Đổ đại thiếu phu nhân lại là một

nữ nhân tâm ngoan thủ lạt*. Tất nhiên Oánh nhi cũng có chút tâm cơ, nhưng vẫn chưa đủ nhẫn tâm, vì vậy ngày sau chắc chắn sẽ không dễ sống.

*: tâm ác, ra tay nhẫn tâm

Vì vậy, buổi sáng lúc Thẩm Oánh đến Trúc viên, nàng cũng đã vì Thẩm Oánh tìm đường đi khác. Nếu như Thẩm Oánh không muốn gả cho Đỗ đại thiếu gia, như vậy cũng chỉ có thể miễn cưỡng bản thân mình làm thiếp.

“Nhị tỷ, Tam muội nghỉ rồi, cứ theo lời Nhị tỷ mà làm thôi.” Thẩm Oánh gật đầu, không chừa cho mình một đường lui nói với Thẩm Trắc phi. Nếu gả cho Đỗ đại thiếu gia, đời này của nàng coi như bị huỷ, thậm chí đến việc tại sao mình chết có khi còn không biết. Bây giờ thanh danh của nàng đã bị tổn hại không ít, cũng không thể hy vọng hảo huyền sẽ gả cho Vương gia hay Thế tử gì nữa.

Vũ Văn Hạo đúng là không cho nàng một chút xú cơ hội, còn thật sự khiến thanh danh của nàng bị bêu xấu, giờ ngay cả nhà chồng tốt cũng tìm không được, chỉ có thể miễn cưỡng bản thân mình làm thiếp. Sớm biết như thế, lúc trước nàng sẽ không nên vì Vũ Văn Hạo lãng phí quá nhiều tâm tư.

Thẩm Trắc phi gật đầu cười: “Tốt lắm.”

Hai người nhìn nhau cười, cũng không tiếp tục xoay quanh đề tài này mà lại cùng mọi người hàn huyên.

Trong đại sảnh, rất đông vui náo nhiệt!

Có điều một lát sau, chỉ nghe ngoài cửa nha hoàn thoáng cao giọng nói: “Vương phi đến.”

Nghe vậy, mọi người đứng dậy nhìn về phía cửa. Thẩm Trắc phi và Thẩm Oánh cũng đồng thời quay lại.

Mộ Dung Thư mặc quần áo tinh xảo, váy dài màu hồng cánh sen, dáng người thướt tha xuất hiện trước mắt mọi người.

Đa số mọi người đã một năm chưa từng thấy qua Mộ Dung thoải mái. Lúc này nhìn lại, nhưng người người đều có một cảm giác xa lạ, dung mạo vẫn như cũ không có gì thay đổi, nhưng khí chất lại hoàn toàn không giống. Bây giờ Mộ Dung Thư khí chất cao nhã lạnh nhạt, giống như một đóa hoa sen nở rộ, nhưng ánh mắt lại có thể làm cho người ta tự động hổ thẹn.

Không ít người trong lòng đồng thời thán phục một tiếng, trách không được gần đây Vương gia lại sủng ái Nam Dương Vương phi! Bây giờ Nam Dương Vương phi không giống trước đây, tuy dung mạo kém Thẩm Trắc phi, nhưng lại làm người ta bất tri bất giác bị thu hút. Huống chi, bây giờ nàng ta còn đang có thai. Nếu như sinh ra chính là một tiểu thiếu gia, như vậy Nam Dương Vương phi càng là quý không thể nói!

“Nghe nói Nam Dương Vương phi đã có thai hơn một tháng, hiện tại có khoẻ không?” Một vị phu nhân khoảng trên dưới ba mươi tuổi ngồi hơi chéo ở phía đối diện với Mộ Dung Thư cười nhẹ hỏi.

Nhìn ra được người này cũng không có ác ý. Trong trí nhớ, hoàn cảnh người này có phần giống nàng. Mộ Dung Thư liền trả lời: “Từ trước tới nay ta rất khoẻ mạnh, bây giờ vừa qua hơn một tháng, không có gì khác thường. Có lẽ trải qua một hai tháng sẽ có dấu hiệu nôn ọe.” Nàng vốn không hề mang thai, sao có thể có cảm giác nôn ọe?

Người bên cạnh vị phu nhân nọ vội nói: “Nam Dương Vương phi là người có phúc khí, có thai cũng không có bị hiện tượng nôn ọe hành hạ gì. Lúc trước khi ta nghi ngờ có thai thì vền vẹn ba tháng đều ăn không ngon, mỗi ngày cứ phải cố đưa cơm vào miệng, nôn ọe vô cùng khó chịu.”

“Ta còn không chờ đến ba tháng, mới có một hai tháng đã không thoải mái. Hiện tại xem ra, vẫn là Nam Dương Vương phi có phúc khí.”

Lại có một người phụ họa nói.

Mộ Dung Thư cười nhạt nhấp vài ngụm trà, đang lúc cúi đầu, con ngươi đen lóe ra.

Đỗ đại thiếu phu nhân nghe mọi người nói chuyện sôi nổi liền nghĩ cách hạ nhục Mộ Dung Thư, mở miệng nói: “Vương phi quả nhiên là người có phúc. Nhưng mà ta ít khi thấy người có thai nào mà không chút dấu hiệu. Có điều bây giờ mới một tháng, cũng chưa nhìn ra cái gì. Hình như ở nửa tháng trước ta chợt nghe nói Vương phi mang thai. Bây giờ cũng đã hơn một tháng gần hai tháng, sao lại một chút cảm giác cũng không có chứ? Vương phi có phải nên sai người mời đại phu đến xem qua?”

Lời này thật trúng ý Thẩm Trắc phi. Đối với chuyện Mộ Dung Thư có thai hay không này nàng cực kỳ hoài nghi. Xem ra hôm nay gọi Đỗ đại thiếu phu nhân đến thật là một lựa chọn chính xác! Nếu không hôm nay nàng cũng chưa nghĩ ra cách chuyển đề tài đến việc này.

“Nghe nói tỷ tỷ gần đây rất thích ngủ, có phải cũng coi như có dấu hiệu không? Để tránh có gì ngoài ý muốn, trong hai ngày này vẫn nên thỉnh ngự y trong cung đến xem qua cho an tâm.”

Mộ Dung Thư cười nhạt, ghé nàng ngồi còn chưa nóng. Thẩm Trắc phi đã không thể chờ đợi! Mà Đỗ đại thiếu phu nhân kia có phải đã quên đây cũng không phải là hậu viện của Đỗ gia hay không, làm sao có thể tùy ý đề nghị ta muốn làm gì thì làm. Ánh mắt nhìn đến Thẩm Trắc phi, cười nói: “Năm nay người đến chúc mừng sinh nhật Thẩm Trắc phi có vẻ như nhiều hơn không ít đi.”

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 90: CHƯƠNG 87

Mọi người nghe vậy, đều ríu rít nhìn. Mới phát hiện tuy năm nay các cô nương các phủ có nhiều hơn, nhưng đây cũng là chuyện phải làm, cũng biết hậu viện Nam Dương Vương ít người, lúc này đúng lúc là cơ hội lấp người vào. Nhưng nhìn kỹ, người thật sự hơi nhiều. Cũng vừa vặn nói ra chuyện Đỗ đại thiếu phu nhân.

Mọi người đều ríu rít nhìn về phía Đỗ đại thiếu phu nhân, năm ngoái vẫn chưa từng nhìn thấy Đỗ đại thiếu phu nhân này, nàng là nhi nữ thương gia, thân phận thấp kém. Hơn nữa còn là đệ muội của Đỗ thông đảm kia, hôm nay sao lại cho nàng ta đến đây vào trường hợp này chứ? Chẳng phải bôi nhọ mặt mũi bọn họ rồi sao.

Thẩm Trắc phi âm thầm nhíu mày, ban đầu lúc sai Đỗ đại thiếu phu nhân đến, cũng đã nghĩ sẽ làm mọi người suy nghĩ nhiều, nhưng cũng không nghĩ Mộ Dung Thu lại nói toạc ra ngoài như thế. Làm người ta chưa phòng bị gì cả.

Mộ Dung Thu cau mày nhìn như không phát hiện những lời này của nàng đưa tới bao nhiêu xôn xao, ung dung bình tĩnh uống trà.

Đỗ đại thiếu phu nhân vừa nhìn thấy mọi người đều nhìn về phía nàng, trong mắt mọi người đa phần đều là khinh thường. Lập tức, sắc mặt đều đỏ lên, đầu môi nói: “Hôm nay thấy Vương phi thật là rảnh rỗi nha, mười cửa hàng đồ cưới đều sử dụng chút thủ đoạn để Đỗ gia chúng ta thu mua.”

Những lời này lại hấp dẫn tâm tư của mọi người. Thật ra chuyện như vậy đã truyền khắp cả kinh thành, chuyện này cũng thật khó có thể tin, không ngờ Mộ Dung Thu chỉ là một phụ nhân trong trạch viện, cửa không ra nhà không rời trái lại lại thu được một phần của Đỗ gia, vốn Đỗ gia muốn phá đổ Mộ Dung Thu, cũng không nghĩ đến cuối cùng Đỗ gia lại bị Mộ Dung Thu tính kế!

“Này thật nên cảm tạ Đỗ gia đó, Đỗ đại thiếu phu nhân khi trở về Đỗ gia, nhất định phải nói lời cảm tạ của bốn Vương phi đến trước mặt Đỗ lão gia. Nếu như Đỗ gia không chủ động đưa chuyện này đến cửa, mười cửa hàng đồ cưới của bốn Vương phi cũng không thể được nhanh vậy, hơn nữa lại lấy được ngân lượng giá cao bán đi như thế.” Mộ Dung Thu bình tĩnh nhìn lướt qua Đỗ đại thiếu phu nhân, nhếch miệng kéo lên nụ cười sáng trong, nói.

Nghe vậy, Đỗ đại thiếu phu nhân tròn tròn mắt, tức giận đến sắc mặt đỏ bừng, cũng không biết làm sao để cãi lại, bất kể thế nào thân phận Mộ Dung Thu chính là Nam Dương Vương phi, há có thể để nàng có thể bắt kính? Cho nên chỉ đành ngậm bồ hòn làm ngọt. Huống chi, Mộ Dung Thu nói những lời này nàng cũng hiểu được, nàng ta (MDT) cũng không bắt buộc Đỗ gia mua với giá cao, cũng không có buộc Đỗ gia ngốc nghếch đưa mình đến cửa. Đỗ đại thiếu phu nhân vốn ôm lòng đi xem kịch vui, thuận tiện tìm chút thắng bằng, ai ngờ, mấy câu nói của Mộ Dung Thu liền làm nàng chẳng có câu nào phản kích được. Hơn nữa nàng còn bị mất mặt.

Quả nhiên có không ít tiểu thư phu nhân che miệng cười trộm. Đỗ đại thiếu phu nhân càng thêm không có đất dung thân.

“Nam Dương Vương phi đã nói như vậy, khi trở về Đỗ đại thiếu phu nhân nhất định phải nói những lời này cho Đỗ lão gia đấy. Về sau nếu lại có chuyện tốt thế này thì chớ quên nhà chúng ta nhé.” Trong đó có một phụ nhân che miệng cười nói.

Sắc mặt Đỗ đại thiếu phu nhân liền tối sầm lại, thật là quá mất thể diện!

Vẫn trầm mặc Thẩm Oánh đang âm thầm quan sát Mộ Dung Thu, phát hiện Mộ Dung Thu mặt không biến sắc dời đi lực chú ý của mọi người! Nhị tỷ vốn định truy vấn ngọn nguồn, muốn chứng thật Mộ Dung Thu rốt cuộc là có thai hay không, nhưng Mộ Dung Thu lại vẫn thông dong bình tĩnh, dễ dàng đánh tan chuyện này đi nhưng dù sao Nhị tỷ cũng đã giúp nàng như thế, tự nhiên nàng cũng muốn báo đáp Nhị tỷ. Mang về mặt tươi cười nhìn về Mộ Dung Thu nói: “Trước đó vài ngày phụ thân nhiễm bệnh, đã xem qua nhiều đại phu rồi cũng không chuyển biến, sau khi mời ngự y trong cung xem bệnh, lúc này mới chuyển biến tốt. Cho nên nói, Vương phi gần đây thích ngủ, lại không có phản ứng gì khác, thật nên mời ngự y vào cửa nhìn xem kỹ càng chút, không bằng ngày mai nhờ ngự y trong cung xem trước một chút cho phụ nhân?”

Mọi người lại nhanh chóng dời tầm mắt trở lại trên bụng Mộ Dung Thu.

Đích tử Nam Dương Vương, cũng không được phép có sai sót.

Đỗ đại thiếu phu nhân thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng nàng cũng biết Mộ Dung Thu không phải là người dễ chọc! Khó trách Đỗ Khả không cho nàng đến vương phủ, sớm biết như thế, ngày hôm nay nàng sẽ không tới.

Lúc này Thẩm Trắc phi âm thầm gật đầu với Thẩm Oánh, không hổ Tam muội nhà nàng, biết thời điểm nào nên nói lời nói nào. Hiện giờ nàng lại quảng đề tài trở lại, vừa có thể giải quyết lúng túng lúc này, đồng thời cũng không thể để Mộ Dung Thu cự tuyệt nữa.

Mộ Dung Thu cau mày, có ý như thập phần khó xử.

Bỗng có một phụ nhân nói: “Thẩm Tam tiểu thư nói rất có lý. Vấn đề con cháu đúng thật không thể kéo dài, một khi phát hiện có gì không đúng thì nên lập tức mời đại phu chẩn bệnh.”

“Có lẽ do chúng ta suy nghĩ nhiều, nhưng để ngự y xem một chút cũng không có chỗ nào xấu đúng không? Vương phi cũng đừng khẩn trương. Tin tưởng cũng chẳng có chuyện gì đâu, thân thể tỷ tỷ rất khỏe mạnh mà.” made by hoacodat.. diendanlequy'don.com Thẩm Trắc phi cười nói.

Mấy người đều mở miệng khuyên lơn. Mộ Dung Thu khẽ sờ cười nói: “Ngự y đều là chẩn bệnh cho Hoàng thượng và các nương nương trong cung, sao có thể để bọn họ xuất cung đến chữa trị cho ta chứ. Huống chi ta cũng không cảm thấy trên người có cái gì không đúng.”

“Tỷ tỷ sợ cái gì chứ?” Ánh mắt Thẩm Trắc phi sắc bén nhìn chằm chằm Mộ Dung Thu, vẻ mặt lạnh lùng cất giọng ép hỏi.

Nghe được lời này, Mộ Dung Thu lộ vẻ như làm khó rồi chuyển sang thành vẻ tươi cười nói, “Về mặt Thẩm Trắc phi sao đột nhiên thay đổi thế này? Dù sao ngự y cũng không phải người thường có thể thỉnh mời, nếu sức khỏe chúng ta có gì còn để nói, nhưng dù sao chúng ta cũng ở ngoài cung, nếu để ngự y đến cửa chẩn bệnh, khó tránh khỏi để người ta đàm tiếu.”

Thẩm Trắc phi biến sắc, Mộ Dung Thu càng can quấy như thế, vậy càng chứng minh trong đó có quỷ, đang lúc nàng suy nghĩ khuyên lơn nữa, Mộ Dung Thu lại cười nói: “Có điều, Thẩm Tam cô nương đã có thể bán cái nhân tình cho bốn vương phi, tự nhiên bốn vương phi không thể từ chối. Ngày mai cứ để ngự y đến Vương phủ đi. Không nói tới không thấy, thân thể bốn vương phi thật đúng là có vài phần không thoải mái nha.”

“Vậy thì tốt, ngày mai muội sẽ chuẩn bị một chút.” Thẩm Oánh lập tức cười trả lời. Nhưng nghi ngờ trong lòng lại sâu thêm một tầng, Mộ Dung Thu có ý gì đây? Mới vừa rồi còn ngăn trở, nhưng bây giờ lại dễ dàng đồng ý. Nàng âm thầm liếc mắt nhìn Thẩm Trắc phi.

Thẩm Trắc phi cũng đang đắn đo khó định Mộ Dung Thu là có ý định gì. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Trong lòng hai người ần ần chuyện nhất thời không hiểu rõ. Mộ Dung Thu âm thầm cười lạnh, ngày mai trong mắt những người này nàng đã hóa thành tro bụi, thành người chết rồi. Coi như ngự y có tới thì có ích gì? Khi ấy nàng đã ở trên đường.

Mộ Dung Thu mặt không biến sắc liếc mắt nhìn sắc trời bên ngoài, thấy mặt trời đang lặn về tây, trong lòng chợt nhảy một cái. Chỉ cần ở trong lúc dạ tiệc, nàng đã có thể rời đi.

Thu hồi tâm tình, nàng không cho phép trong khoảnh khắc cuối cùng này mà lo lắng, không thể để cho bất kể kẻ nào nhìn ra sự khác thường. Ánh mắt quan sát các cô nương bên người các phu nhân. Những cô nương này đại khái cũng chỉ khoảng mười sáu tuổi. Mọi người đều cúi đầu không dám nói chuyện lớn tiếng, sợ đều là thứ nữ, chưa từng thấy qua những trường hợp này, cho nên không dám nói loạn.

Cũng không cần suy đoán nhiều thêm, trong những cô nương này có lẽ sẽ có 2 3 cô nương có thể trở thành thiếp Vũ Văn Mặc.

Đang lúc nàng suy nghĩ như vậy thì phu nhân lúc nãy mới vừa giữu cột Đổng đại thiếu phu nhân lại mang cô nương bên người mình đứng dậy, sau đó nàng cười nói với Mộ Dung Thu: “Đây là Tứ cô nương trong phủ chúng ta, tuy là xuất thân thứ nữ, nhưng dáng dấp cũng thủy linh (trong veo như nước), rất hiền thực, lại rất trọng hiếu đạo, nhanh nhẹn làm lễ cho Nam Dương Vương phi và Thẩm Trắc phi đi.”

Tứ cô nương này nghe vậy, mặt mày đỏ bừng, cúi đầu với Mộ Dung Thu và Thẩm Trắc phi nói: “Oánh Liên bái kiến Vương phi, bái kiến Thẩm Trắc phi.”

Thẩm Trắc phi từ trong nghi hoặc phục hồi tinh thần lại, nàng nhìn Oánh Liên, cũng liếc nhìn Mộ Dung Thu. Hai năm trước nhìn thấy những nữ tử dung mạo xinh đẹp thế này, sắc mặt nàng ta (MDT) đều rất khó coi, không biết hôm nay sẽ đáp lời thế nào.

Mộ Dung Thu quan sát tiểu cô nương này, cũng chỉ mới mười lăm tuổi thôi, lại bị buộc phải nhận vận mệnh, chuẩn bị tâm lý trở thành thiếp của một nam nhân, càng thêm chuẩn bị tâm lý đối mặt tranh thủ tình cảm với các nữ nhân khác, nữ hài này đáng đáp hết sức ngọt ngào, trên mặt còn có chút bụ bẫm, nếu qua hai năm sau có lẽ sẽ trở thành đại mỹ nhân. Thấy Mộ Dung Thu không trả lời, thân hình Oánh Liên có chút thấp thòm khẽ run, chẳng lẽ Vương phi không thích nàng?

Lúc nàng đang thấp thòm, Mộ Dung Thu bỗng gật đầu, cười nói: “Tứ cô nương thật là không tệ, chỉ mới mười lăm mười sáu tuổi, thế mà đã trở mã như thế này, nếu là hai năm sau, nhất định sẽ là đại mỹ nhân đấy.”

Oánh Liên nghe vậy, sắc mặt liền hiện rõ nỗi vui mừng.

Có người đầu, tiếp đến sẽ có người thứ hai, thứ ba. Rất nhanh, một phu nhân lại dẫn các cô nương nhà mình lên giới thiệu. diễn"đàn~LêquýĐôn.; Mộ Dung Thu đối mỗi người đều gật đầu một cái, còn nói ra một chút ý định, khen ngợi đều không giống nhau, đám người phu nhân đều vô cùng vui vẻ, năm trước Mộ Dung Thu nhưng không kiên nhẫn như vậy, thậm chí một người cũng lười phải nhìn, hôm nay lại nhất mực quan sát, xem ra là có hy vọng nha!

Nam Dương Vương phủ này là chỗ tốt, dùng một thứ nữ lại có thể cùng Nam Dương Vương phủ này nhất lên quan hệ, ai cũng cầu mà không được.

Thẩm Trắc phi luôn quan sát Mộ Dung Thu, nàng ta dần nhẫn nại. Những lời khích lệ Mộ Dung Thu nói mới vừa rồi thật giống như không giả. Chẳng lẽ Mộ Dung Thu thật sự đã nghĩ thông suốt? Muốn tự mình cưới thị thiếp cho Vũ Văn Mặc sao?

Cưới thị thiếp thì có thể, nhưng mà... trong lòng Thẩm Trắc phi không ngừng tính toán, dù sao hậu viện vương phủ không thể chỉ có ba nữ nhân, Vương gia rất bận, những chuyện này dĩ nhiên bọn họ phải để ý. Nhưng chuyện nạp vào vương phủ này, tuyệt đối không thể là người của Mộ Dung Thu.

Nàng ta quay đầu nhìn Mộ Dung Thu, dùng thanh âm chỉ hai người mới có thể nghe thấy hỏi: “Vương phi coi trọng cô nương nào rồi sao?”

Nghe vậy, Mộ Dung Thu cúi đầu nhấp một ngụm trà, cười nói: “Bốn Vương phi cảm thấy những cô nương này cũng không tệ, có điều không biết Vương gia sẽ thích người nào.”

“Theo muội muội nhìn, chuyện này không cần gấp gáp. Đợi tiệc sinh thần muội muội kết thúc, muội muội cho người đi thăm dò một phen, xem nữ nhi nhà ai gia thế phẩm hạnh tốt đẹp, lại quyết định có được không?” Thẩm Trắc phi thận trọng hỏi.

Mộ Dung Thu nhếch môi mỉm cười, ánh mắt chớp động, nhìn như sớm đã nhìn thấu tâm tư Thẩm Trắc phi, gật đầu trả lời: “Thẩm Trắc phi nói rất đúng. Về một bức họa đi, đến lúc đó cho Vương gia xem một chút, dù sao cũng là cưới thị thiếp cho Vương gia, nói thế nào cũng phải để Vương gia hài lòng đúng không?”

“Vâng, tỷ tỷ nói đúng lắm. Ngày mai muội muội sẽ bảo người đi tìm họa sĩ đến.” Thẩm Trắc phi cười đồng ý.

Ngồi gần giữa hai người Thẩm Oánh mơ hồ nghe được đối thoại của hai người, âm thầm nhủ mảy.

Mọi người thấy ánh mắt Mộ Dung Thu và Thẩm Trắc phi nhìn qua nhìn lại lên người các cô nương, hai người lại gật đầu, trong lòng cũng đã định, chuyện như vậy đã định xong rồi! Có điều nhiều cô nương như vậy, cũng không biết là ai có thể vào được Vương phủ.

Lúc này, sắc trời đã sẩm tối. Thẩm Trắc phi thấy canh giờ đã muộn, nên bảo người bày cơm tối. Tổng cộng cũng hơn bốn mươi người, nên chia thành bốn bàn.

Món ăn rất phong phú, Thẩm Trắc phi thật đúng là dùng không ít tâm tư. Mỗi món ăn đều có sự khác biệt, dường như mỗi bàn đều có một hai món ăn mọi người đều thích ăn. Trên mặt nhóm phu nhân đều lộ ra nụ cười hài lòng.

Trên bàn cuối cùng chính là của các cô nương, cũng không biết là cố tình hay vô ý, mọi người đều cố tình ép Đổng đại thiếu phu nhân ra ngoài, mà sắc mặt Đổng đại thiếu phu nhân đã trắng bệch khi phải đi theo ngồi chung một chỗ với một đám cô nương, lập tức, nàng cảm thấy thân phận mình đã bị kéo tuột xuống. Lúc này nghĩ lại, ngày hôm nay, chính là ngày không nên ra ngoài.

Trong lòng Mộ Dung Thu đang có chuyện, ăn không được ngon miệng cho lắm, chỉ ăn vài miếng, cũng không phải là sợ Thẩm Trắc phi hạ độc trên thức ăn, coi như Thẩm Trắc phi muốn độc chết nàng, thì cũng không có lòng can đảm ấy. Âm thầm liếc mắt nhìn sắc trời bên ngoài, còn chưa tối hẳn, đợi thêm hai khắc nữa đi.

“Tỷ tỷ ăn ít thế? Là không hợp khẩu vị sao?” Bản thân Thẩm Trắc phi lại không thêm ăn gì, buổi tối còn phải chờ Vũ Văn Mặc thị tẩm, cũng chỉ ăn vài miếng, đành truyện tại diễn..đàn[LêQuỳ]Đôn~ Sau đó âm thầm nhìn phản ứng của Mộ Dung Thu, kết quả thấy Mộ Dung Thu cũng chỉ ăn vài miếng, nên mở miệng hỏi.

“Mấy ngày gần đây luôn là như thế, ăn không vào thứ gì. Hiện giờ lại có chút mệt mỏi.” Mộ Dung Thu cười trả lời.

“Nghe người ta nói thân thể chính là như vậy, lát nữa sau khi dạ tiệc kết thúc, Vương phi phải hảo hảo nghỉ ngơi.” Vì Thẩm Oánh là tam muội của Thẩm Trắc phi, mặc dù thân phận thấp kém, nhưng vì có quan hệ với Thẩm Trắc phi, cũng có thể ngồi trên bàn tiệc.

Nghe thế, đáy mắt Thẩm Trắc phi tối lại, âm thầm đưa ánh mắt với Tú Ngọc, Tú Ngọc lập tức gật đầu, cầm bình trà đưa tới bên người Mộ Dung Thu, cười nói: “Đây là lá trà ngâm nước trà Quý phi nương nương thưởng cho, uống rất ngon. Nếu Vương phi ăn không vào, vậy uống một ly trà này đi, có thể sẽ thoải mái một chút đấy.”

“Được!” Mộ Dung Thu cười nhạt gật đầu.

Hồng Lăng muốn nhận lấy bình trà trong tay Tú Ngọc lại bị Tú Ngọc tránh đi, Tú Ngọc cười nói: “Tự muội châm trà cho Vương phi được rồi!” Hồng Lăng cau mày, loại chuyện thế này đều do đại nha hoàn bên người chủ từ đi làm, ngày hôm nay sao Tú Ngọc lại chịu khó đến vậy?

Đôi mắt Mộ Dung Thu híp lại, vẫn cười nhạt nhìn Tú Ngọc, thật ra thì Tú Ngọc có chút run rẩy, đặc biệt dưới ánh mắt của Mộ Dung Thu, nàng ta muốn trấn định, nhưng vẫn có chút run run. Chỉ là chi tiết quá nhỏ dường như không có ai phát hiện ra.

Tú Ngọc âm thầm động đậy nắp bình trà, sau đó châm trà cho Mộ Dung Thu.

Khi nước trà được đổ ra thì đích thực tỏa ra mùi thơm ngát, Mộ Dung Thu không nhịn được khẽ cau khóe miệng, Thẩm Trắc phi đúng thật dụng tâm, những ngày qua nàng cả ngày nghiên cứu y thuật, lúc mùi thơm bay ra, nàng cũng đã biết trong nước trà này đã thêm nguyên liệu gì.

Là một loại thảo dược để nhận biết phụ nữ đã có thai! Nếu như người có thai uống vào, sẽ có dấu hiệu nhỏ, nếu người không có thai uống vào, sẽ không có phản ứng gì.

Mộ Dung Thu nâng chung trà lên ngửi mùi một cái, nhìn về phía Thẩm Trắc phi cười nói: “Mùi vị không tệ.”

“Không ngại thì uống thêm vài ngụm nữa đi.” Thẩm Trắc phi vội nói.

Mộ Dung Thu nghe vậy lắc đầu nói: “Quá nóng, chờ một lát nữa đã.”

Thẩm Trắc phi cũng không vội, lúc này cũng không thể lộ ra dấu vết gì. Nếu không khẳng định Mộ Dung Thu sẽ phát giác ra được điều gì đó.

Mộ Dung Thu ngẩng đầu liếc nhìn ra ngoài cửa sổ, thời gian không sai biệt lắm! Nàng đứng lên, nhìn về phía mọi người cười nói: “Ngồi ở trong nhà trong thời gian lâu, đầu hơi choáng váng. Ta đi ra ngoài một chút, một chút sẽ trở lại.”

Mọi người cười gât đầu, Thẩm Trắc phi liếc mắt nhìn Mộ Dung Thư không động vào nước trà, mắt đen chột lóe, ly trà này, Mộ Dung Thư một hớp cũng không có uống! Nhưng nàng lại không tìm được lý do cố gắng giữ Mộ Dung Thư ở lại, dù sao Mộ Dung Thư nói lý do hợp tình hợp lý, chỉ đi ra ngoài dạo một vòng. Tin tưởng trong phòng này nhiều người như vậy, Mộ Dung Thư sẽ không nuốt lời. Trà này sẽ đưa tới cho nàng sử dụng. “Ban đêm gió mát, tỷ tỷ chờ ở bên ngoài quá lâu, nếu không sẽ cảm lạnh đấy.”

Mộ Dung Thư cười gât đầu, “Được, một lát bốn Vương phi sẽ trở lại.” Trong lòng cười lạnh, nếu hôm nay có thể rời đi, Mộ Dung Thư con người này cả đời sẽ không xuất hiện ở kinh thành!

Khi nàng xoay người, nhìn ra bên ngoài cửa sổ nơi Vũ Văn Ưu và Đỗ Khả từng vụng trộm với nhau. Nàng nhanh chóng đi đến nơi đó, chỉ cần đúng thời điểm, khiến thế lửa kia càng quét như trong thôn nhỏ khu rừng, chắc chắn tạo thành hỗn loạn, mà trong đại sảnh toàn bộ đều là nữ nhân chưa từng nếm trải qua sinh tử, nhìn thấy thế lửa như vậy, chắc chắn sẽ cuống cuống thoát chạy, mà nàng chỉ cần thừa lúc rối loạn rời khỏi, chạy ra Vương phủ, bên ngoài đã có một chiếc xe ngựa chờ nàng mà còn chờ nàng chính là trời cao biển rộng.

Khi đó, trong mắt mọi người, Nam Dương Vương phi đã vui thân trong rừng cây nhỏ kia! Trên đời đã không có người tên Mộ Dung Thư nữa!

Lúc Mộ Dung Thư và Hồng Lăng muốn đi ra cửa ngoài phòng khách, thì lúc đó Mã hộ vệ mang theo mười mấy tên thị vệ trang bị đao thương chặn ở trước cửa.

Mã hộ vệ cúi đầu, sắc mặt có chút khó xử, không dám nhìn thẳng Mộ Dung Thư.

Mà thống lĩnh đại đao hộ vệ đứng ở phía trước nhìn Mộ Dung Thư, lạnh lùng nói: “Nam Dương Vương phi, mời theo ty chức một chuyến.”

“Đi một chuyến?” Mộ Dung Thư lạnh lùng nhìn thị vệ thống lĩnh, lạnh giọng hỏi. Lặng lẽ, đôi tay giấu trong tay áo âm thầm nắm chặt.

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 91: CHƯƠNG 88

“Ý đồ làm phản? Tư thông với địch phản quốc? Mộ Dung Tướng quân làm loại chuyện này sao?” Có một người nhũn mày kêu lên.

Thẩm Trắc phi bị dọa sợ nhìn về phía Mộ Dung Thư, tư thông với địch phản quốc. Tội danh bức này là cả nhà sẽ bị tịch thu tài sản giết kẻ phạm tội đấy! Nói vậy thì, chắc chắn Mộ Dung Thư sẽ bị liên lụy. Có lẽ cả Nam Dương Vương phủ cũng bị dính líu.

Nữ nhân khắp phòng vừa nghe tội danh này, lúc đầu là kinh ngạc, sau khi phản ứng kịp, lập tức nói một tiếng với Thẩm trắc phi, liền rời đi, những thị vệ kia cũng không tiến lên chặn đường.

Mộ Dung Thư đứng tại chỗ, vẻ mặt lạnh lẽo nhìn về phía thị vệ thống lĩnh. Thì ra Vũ Văn Mặc bị làm khó là vì chuyện này, thì ra Triệu Sơ và Tạ Nguyên có vẻ mặt đồng tình là vì chuyện này. Đáng tiếc, trù tính lâu như vậy, chờ đợi cơ hội lâu như vậy, cứ thế lại vượt mất rồi!

“Mời Vương phi đi theo ty chức một chuyến.” Thị vệ thống lĩnh này thấy Mộ Dung Thư trầm mặc, nên cất tiếng nói. Thái độ hằn cứng ngắc, tay đặt trên bộ đao.

Khóe miệng Mộ Dung Thư gợi lên một chút tươi cười nhàn nhạt, ánh mắt bình tĩnh nhìn lướt qua bộ đao của thị vệ.

Trong phòng còn sót lại vài người đều đưa mắt nhìn trên người Mộ Dung Thư.

Nhìn thái độ thị vệ thống lĩnh, dường như cũng không liên lụy đến Nam Dương Vương phủ, Thẩm trắc phi và Thẩm Oánh đứng ở phía sau cùng lúc thở một hơi nhẹ nhõm.

“Vương phi...” Hồng Lăng lo lắng nhìn về phía Mộ Dung Thư, sao có thể biến thành như vậy? Mộ Dung Tướng quân sao có thể thông địch phản quốc?

Thị vệ thống lĩnh này nhăn mày.

Mã hộ vệ tiến lên một bước nói với thị vệ thống lĩnh này: “Vương phi là chủ mẫu Nam Dương Vương phủ, nếu thống lĩnh muốn mang Vương phi đi, cũng phải được Vương gia đồng ý.”

“Tội danh thông đồng với địch phản quốc rất nặng, thánh thượng biết rõ việc này không có liên quan đến Nam Dương Vương, nhưng dù sao Nam Dương Vương phi chính là đích nữ của Mộ Dung Thư, quan hệ quá lớn. Mã hộ vệ vẫn nên không ngăn trở thêm, bằng không khó tránh khỏi rơi vào tội gây cản trở công vụ đấy.” Thị vệ thống lĩnh lạnh lùng liếc mắt nhìn Mã hộ vệ, lạnh giọng nói.

Hắn vừa dứt lời, Mộ Dung Thư liền ôn nhu nói với Mã hộ vệ: “Mã hộ vệ không cần nói nữa.”

Mã hộ vệ cup mi thối lui sang một bên.

Mộ Dung Thu lại nhìn về phía thị vệ thống lĩnh này, lạnh giọng nói: “Tội thông đồng với địch phản quốc của phụ thân bản vương phi đã được chứng thực?” Bạn đang đọc tại

“Đã có nhân chứng vật chứng. Còn chưa tuyên án.” Thị vệ thống lĩnh trả lời.

“Hai năm trước bốn vương phi đã sớm gả nhập vào Nam Dương Vương phủ, mà quốc pháp Đại Hoa Quốc chúng ta, nữ tử xuất giá phải tòng phu! Hiện giờ bốn vương phi đích thị mang họ hoàng gia, ăn cơm hoàng gia, nếu bắt giữ bốn vương phi, định ra bốn vương phi có tội, vậy thì bốn vương phi suy nghĩ, hoàng thượng có tội hay không! Nếu hoàng thượng vô tội, toàn bộ hoàng gia đều vô tội, bốn vương phi lại có tội gì? Há có thể để cho một tên thị vệ thống lĩnh nhỏ nhoi bắt kính với bản vương phi? Khi nào thì, Đại Hoa Quốc có quốc pháp thế này?!” Mộ Dung Thu mắt lạnh nhìn bốn phía, giọng nói lạnh như hàn băng vang vọng khắp trong Trúc viên. Nàng hiểu rõ lúc này khí thế không thể yếu, tuyệt đối không thể nhận tội.

Quốc pháp Đại Hoa Quốc, trọng thần triều đình một khi phạm vào mưu phản, thông đồng địch phản quốc, cả nhà đều bị tịch thu tài sản giết kẻ phạm tội! May mà không đến mức liên lụy cửu tộc. Nếu như liên lụy cửu tộc, lúc này nàng có nói nhiều lời đi nữa cũng vô dụng, chỉ có con đường chết. May mà... ở đây không có liên lụy cửu tộc như đã nói.

Lời này vừa nói ra, thị vệ thống lĩnh cùng đám thị vệ phía sau đều sùng sốt, cũng không dám làm hành động tiếp theo.

Mộ Dung Thu nhoen miệng cười, nói: “Nếu như muốn định bản vương phi có tội, phải nói rõ ràng, giảng minh bạch. Còn phải có thánh chỉ của hoàng thượng! Bằng không bản vương phi không theo cùng, không phục!”

Trong đại sảnh, nhất thời một mảnh yên tĩnh.

Thẩm Oánh hít sâu một hơi, nghiêng đầu nhìn thoáng qua Thẩm trắc phi kẻ bên. Mộ Dung Thu đối mặt với biến cố lớn như thế mà có thể bình tĩnh đến vậy, nửa phần sợ hãi cũng chẳng có, trong lúc đó còn có thể nói mấy câu làm cho người ta kiêng kị, thật không khó tưởng tượng, chỉ trong vòng mấy tháng ngắn ngủn Thẩm trắc phi lại bại dưới tay Mộ Dung Thu.

Trong lòng Thẩm trắc phi run lên, lúc này nàng cũng không dám làm động tác gì, càng không dám nói chuyện, bằng không một khi liên lụy đến Nam Dương Vương phủ, nàng có hối hận cũng không kịp! Mọi việc đều có nặng nhẹ, lúc này, có lẽ hẳn là cùng đứng một bên với Mộ Dung Thu.

“Cuồng từ đoạt lý (già mồm cãi láo)! Mộ Dung Thu là phụ thân của vương phi, không thể tránh thoát quan hệ. Xem ra ty chức đành đắc tội rồi!” Con người thị vệ thống lĩnh tối sầm lại, rút trường đao bên hông chỉ lên trên trời, ánh sáng sáng loáng chỉ trực diện đến Mộ Dung Thu.

Mộ Dung Thu nín thở, trên mặt vẫn bình tĩnh tươi cười vẫn đậm phong khinh. Thấy vậy, thị vệ thống lĩnh khề cau mày, vốn định hạ lệnh bảo thị vệ đứng bên mang Mộ Dung Thu đi, nhưng nhìn bộ dáng không e ngại của Mộ Dung Thu như thế, trong lòng nhất thời bốn chôn, mệnh lệnh này cũng không biết nên xuống hay không nữa.

Trong lúc do dự, một gã thị vệ trong đó đi lên nói: “Thống lĩnh, thuộc hạ chúng ta bất quá là chấp hành mệnh lệnh, nếu có chuyện cũng chắc chắn không liên lụy đến thân chúng ta, hiện giờ vẫn là hoàn thành nhiệm vụ quan trọng hơn.”

Thị vệ thống lĩnh nghe vậy, đảo con mắt một vòng, điều chỉnh sắc mặt, ra lệnh: “Người đâu, mang Nam Dương Vương phi đi.”

Mộ Dung Thu bình tĩnh vô ba, không hề run rẩy, thấy mấy người đang đến gần, trên mặt không hề tỏ ra sợ hãi. Lúc vài tên thị vệ đến gần nàng, nàng bước lên trước một bước, cười nhạt nói: “Đi thôi!” Cho dù lúc này nàng nói nàng không biết gì cả, cũng không thể thay đổi vận mệnh! Đại lao, chỉ sợ phải đi đến một lần rồi! Đáy mắt hiện lên một tia sáng lạ, Vũ Văn Mặc phải có động tác gì đó chứ?

Vài tên thị vệ này sùng sốt, vừa rồi là một bộ dáng không đồng ý, sao lúc này lại thay đổi thái độ rồi? Có điều nàng đã phối hợp thì càng tốt.

Mộ Dung Thu thông dong đi ra.

Trong một đêm tối yên tĩnh, một nữ tử mặt chiếc váy dài cánh sen chấm đất, vân tóc mai cao cao, khuôn mặt thanh lãnh tuyệt mỹ, như gió đông lạnh lẽo, lọt vào mắt mọi người, trong lòng, tạo nên băng hoa lạnh lạnh.

“Vương phi! Không được, không thể đi!” Hồng Lăng sốt ruột hô, nước mắt đầy hốc mắt. Vươn tay như muốn bắt được Mộ Dung Thu. Sao có thể biến thành như vậy? Vương phi là người có thai, vào đại lao làm sao có người chiếu cố? Hơn nữa, nghe nói vào trong đại lao, chỉ cần là phạm nhân đi vào đều bị trượng hình!

Vương phi...

Nghe Hồng Lăng hô như thế, nữ tử thanh lãnh quay đầu cười: “Không có việc gì. Yên tâm.”

Đợi lúc đám thị vệ đội ngũ chỉnh tề, từng trận tiếng bước chân biến mất khỏi Trúc viên, mọi người trong đại sảnh mới phản ứng lại.

Thẩm trắc phi nhú mày, nếu như theo hướng này, nếu Mộ Dung Thu có thể bị hình phạt, vậy nàng càng cao hứng. Nhưng hiện giờ Mộ Dung Thu lại có đích tử của Vũ Văn Mặc! Chuyện này khó giải quyết đây. Nếu như không muốn liên lụy đến Nam Dương Vương phủ, chỉ có khi... Đứa bé này không tồn tại! Đáy mắt hiện lên âm quang ngoan độc.

Bởi vì khăn trương, nàng thuận tay cầm lấy một ly trà mát rót vào miệng.

“Nhị tỷ, tỷ đang uống chén trà vương phi uống!” Thẩm Oánh nhìn lại, vừa vặn nhìn thấy Thẩm trắc phi cầm cái cốc trà của Mộ Dung Thu uống.

Nghe vậy, Thẩm trắc phi sững sờ, cúi đầu nhìn lướt qua trà trong ly. Nhớ tới đây là ly trà tăng thêm hương liệu, nhúu nhúu mày nói: “Không sao.” Được liệu nước trà này chỉ có tác dụng với cơ thể có thai, đối với người không có không ảnh hưởng gì.

“Tú Ngọc, lúc này Vương gia đang ở đâu? Trong vương phủ xảy ra chuyện lớn thế này, phải nhanh chóng cho người tìm được Vương gia!” Thẩm trắc phi lập tức quay đầu ra lệnh Tú Ngọc. Sau đó lại phân phó: “Chuyện này không được để lộ ra!”

“Đạ!”

Sau khi thấy Tú Ngọc rời đi, lông mày vừa giãn ra của Thẩm trắc phi lại nhúu chặt, sao phủ Tướng quân lại xảy ra loại chuyện này?

... ..

Trước cửa Vương phủ, thị vệ đang muốn ép buộc Mộ Dung Thu vào xe ngựa.

Lúc này, khoái mã chạy tới, một đường bụi cát tung bay, Vũ Văn Mặc mặc áo đen nhảy xuống lưng ngựa, chạy thẳng đến trước mặt Mộ Dung Thu.

Lông mi Mộ Dung Thu khẽ nâng, nhìn thấy Vũ Văn Mặc chạy đến trước mặt nàng, khẽ mỉm cười.

Con người Vũ Văn Mặc lạnh như băng nhìn nàng, mặt mũi như được điêu khắc lúc này đầy vẻ phong sương. Made by dien'dan!eqydon.com,...

Mọi người thấy Vũ Văn Mặc bỗng nhiên xuất hiện cũng ngẩn ra.

Thị vệ thống lĩnh kia đi tới ôm quyền nói: “Ty chức phụng lệnh hoàng thượng, mang những người liên can toàn bộ nhốt vào đại lao. Nói vậy Vương gia cũng đã biết chuyện Mộ Dung Thu thông đồng với địch phản quốc rồi. Mong Vương gia chớ làm ty chức khó xử.”

Nghe vậy, Vũ Văn Mặc quay đầu lạnh lùng quét mắt nhìn thị vệ thống lĩnh kia, lạnh giọng nói: “Câm miệng!”

Sắc mặt thị vệ thống lĩnh cương cứng, nhưng lại thật sự không dám tiến lên nhiều lời.

Vũ Văn Mặc đến gần Mộ Dung Thu, dưới ánh mắt đầy kinh ngạc của mọi người, ôm chặt Mộ Dung Thu vào trong ngực.

Mộ Dung Thu cũng sững sờ, hần đây là....

Lúc nàng đang nghi ngờ, bên tai lại truyền đến giọng nói trầm thấp chỉ hai người mới có thể nghe được: “Đừng lo lắng, nhớ lời của ta. Rất nhanh nàng sẽ trở lại. Cũng đừng quên, nàng là người có thai, có máu mủ của bốn vương.”

Thân hình Mộ Dung Thu run lên. Khi hần buông nàng ra, cũng là lúc con người bình tĩnh của Mộ Dung Thu dấy lên từng trận quang mang.

“Nếu Vương phi thiếu một cọng lông, bốn vương sẽ lấy mệnh các người đền đền.” Vũ Văn Mặc nhìn về phía thị vệ thống lĩnh, giọng nói lạnh lẽo như băng ngàn năm, không chút nào che giấu sát ý.

Thị vệ thống lĩnh rợn cả người, đầu cúi thấp vào giữa ngực, vung tay lên, ra lệnh: “Đi!”

Sau khi Mộ Dung Thu lên xe ngựa, người đứng lại, xoay người, nhìn về phía Vũ Văn Mặc, khẽ nhếch khóe miệng, nở nụ cười tuyệt mỹ cất tiếng. “Cảm ơn.”

Hai chữ giản đơn thoảng theo gió, ngực Vũ Văn Mặc bị tác động mạnh, như bị ngàn vạn châm đâm vào. Nếu như không có lý trí đang chống đỡ hần, sợ rằng lúc này hần đã bất chấp tất cả xông đến. Không thể, lúc này vạn lần không thể có bất kỳ sai lầm nào, nếu không, nàng sẽ không đơn giản như vào đại lao như thế.

“Vào cung.” Hần nhìn ra phía sau phân phó.

... ..

Đại lao.

Hun hút, ẩm ướt, tối tăm

Sau khi Mộ Dung Thu đến đại lao, mới phát hiện đại lao cổ đại còn kinh khủng khiếp hơn khi thấy trên TV nhiều. Vừa mới bước vào, bên tai đã có âm thanh thảm thiết bi thống gào thét, cùng đó chớp mũi cũng tràn đầy mùi máu tươi.

Ánh mắt nàng lướt qua chỗ nào, đều có thể nhìn thấy các nữ phạm nhân trong đại lao, áo quần không đủ che thân, xanh xao vàng vọt, còn có người trên người có vết lờ loét thối rữa.

Mộ Dung Thụ khép hờ mắt, bắt đầu dao động. Nhìn thấy trên truyền hình đã thấy thảm lắm rồi, nhưng khi nàng tận mắt nhìn thấy, mới cảm thấy thật chấn động, một cảm giác rung động!

Vì nàng là Nam Dương Vương phi, tuy lúc này vì bị phủ Tướng quân liên lụy mà bị nhốt vào đại lao, nhưng, nàng có thai, trường ngục theo mệnh lệnh thị vệ thống lĩnh, an bài nàng vào một nhà lao gọn gàng sạch sẽ.

Mới vừa đi vào nhà lao, bên tai liền truyền đến tiếng động xiềng xích bị khóa lại. Mộ Dung Thụ nhíu mày, ngồi xuống giường, sau đó mới ngẩng đầu đánh giá tình hình bốn phía. Phần đông nữ tử phủ Tướng quân, hẳn đều là bị nhốt trong đại lao này. Lúc nàng đang đánh giá xung quanh, một nữ tử dán người vào thanh chắn gỗ, gọi: “Vương phi.”

Nghe tiếng, Mộ Dung Thụ quay đầu lại nhìn, phát hiện trong đại lao phía bên phải chứa khoảng hai ba mươi người, bởi vì nhiều người, đều chen lấn ở cùng một chỗ.

Nữ tử mở miệng gọi là nữ nhân tóc dài xoa vai, có chút hỗn loạn, khuôn mặt trắng bệch, là khuôn mặt Mộ Dung Thụ quen thuộc, đúng là Ngưu cô nương Mộ Dung Nguyệt!

Mộ Dung Thụ đi qua, ngồi một bên, thần sắc thoáng nghiêm túc mở miệng hỏi: “Mọi người đều bị giam giữ ở đây hết sao?”

Tuy Mộ Dung Nguyệt xuất thân thứ nữ, nhưng chưa từng chịu qua khổ sở, từ nhỏ đã sống trong nhà cao cửa rộng, lúc nào đã thấy qua cảnh tượng thế này, bị dọa sợ khóc không biết bao lần, luôn muốn tìm nơi nương tựa, nghe được câu hỏi của Mộ Dung Thụ, vội vàng trả lời: “Ừm, lúc đang ăn cơm tối, một toán binh lính chạy vào phủ Tướng quân, bắt tất cả mọi người nhốt vào đây, ngay cả hạ nhân cũng không buông tha. Vương phi, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Những người đó nói phụ thân thông đồng với địch phản quốc, muốn tịch thu tất cả tài sản cả nhà chúng ta giết kẻ phạm tội, Lục muội rất sợ.”

“Đừng sợ, sẽ không có chuyện gì, chờ tra ra rõ ràng thì tốt rồi.” Mộ Dung Thụ cười trấn an. Người trước mặt Mộ Dung Thụ bất quá chỉ mười bốn tuổi, diện mạo quý đôn, đã phải trải qua chuyện tàn khốc thế này, sao có thể không sợ hãi đây! Nhưng mà, lúc này nàng muốn biết nhất chính là Lý thị thế nào rồi!

Mộ Dung Nguyệt mở to đôi mắt ngập nước nhìn Mộ Dung Thụ, hỏi lại: “Thật vậy sao? Thật sự không có việc gì sao?”

Mộ Dung Thụ cười gật đầu, sau đó nhẹ giọng hỏi: “Mẫu thân đâu?”

Nghe vậy, trong mắt Mộ Dung Nguyệt lại đầy nước mắt, nhìn Mộ Dung Thụ, không biết phải mở miệng thế nào.

Ngồi bên người nàng Mộ Dung Nguyệt nhìn về phía Mộ Dung Thụ khóc nói: “Sau khi quan binh chạy vào phủ Tướng quân nói rõ mọi chuyện, lúc đó mẫu thân liền nghẹt thở, mất rồi!”

Cái gì! Mộ Dung Thụ tròn tròn hai mắt, tâm run lên, Lý thị đã chết! Cứ như thế mà chết! Vốn nghĩ bà còn có thể sống thêm mấy tháng, vì chịu không nổi đòn kích dâm nay mà chết!

“Cái thân thể kia của phu nhân, sớm nên chết rồi, có điều phu nhân thật đúng là biết lựa chọn khi nào nên chết, cố ý lúc này mới chết, còn được miễn đi tai ương lao ngục đây! Phu nhân thực là may mắn quá!” Trong nhà tù truyền đến giọng nói điệu ngoa khắc nghiệt.

Ánh mắt sắc bén Mộ Dung Thụ liếc nhìn qua, giọng nói cực kỳ quen thuộc, mặt mũi cũng rất quen thuộc, đúng là Nhị di nương bị đuổi ra phủ Tướng quân! Bà ta cũng bị tóm vào đây!

Nhận thấy ánh mắt nhìn qua của Mộ Dung Thụ, Nhị di nương nhướng nhướng mày, cười lạnh nói: “Nhìn cái gì chứ, ta nói có cái gì không đúng sao? Nàng ta sớm nên chết đi! Người còn xem người là Nam Dương Vương phi sao? Hiện giờ còn không phải giống như chúng ta bị giam giữ trong đại lao à?”

Bây giờ đều bị nhốt vào trong đại lao tối tăm không nhìn thấy ánh mặt trời, Mộ Dung Thụ lại bị định tội thông đồng với địch phản quốc, nơi nào còn có đường đi ra! Lúc trước Nhị di nương còn có khả năng sẽ kiềm kìm Mộ Dung Thụ, nhưng từ khi bị đuổi ra khỏi phủ Tướng quân, tất nhiên bà ta đã kết thù với Mộ Dung Thụ, cho nên, nếu bây giờ không nói ra lời điệu ngoa cay độc, thì lúc nào được nói?

“Vương phi, phụ thân là tìm được ở phủ đệ Nhị di nương, cho nên Nhị di nương cũng bị bắt vào.” Mộ Dung Nguyệt bám vào bên tai Mộ Dung Thụ, nhẹ giọng nói.

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 92: CHƯƠNG 89

Mộ Dung Thụ nghe vậy, mắt lạnh nhìn qua, thì ra là Mộ Dung Lâm! Chắc hẳn lần trước sau khi nàng ta bị đuổi ra vương phủ về phủ tướng quân, không được Mộ Dung Thụ chào đón, cho nên chỉ mới một đoạn thời gian đã gây đến phát run, hơn nữa nói chuyện còn điệu ngoa cay nghiệt, Mộ Dung Thụ chỉ

lạnh lùng liếc nàng ta một cái, không đáp lại lời nào. Tình hình hôm nay đã thế, khuya rồi mưa tạnh thì có ích gì? Không nên lãng phí nước miếng, lãng phí tinh thần nữa.

Huống chi lúc này nàng đang lo lắng thi thể Lý thị có an bài thỏa đáng hay không? Hôm nay phủ Tướng quân không có ai lo chuẩn bị hậu sự cho bà, đừng nói cứ thế để bà nằm lạnh trên đất không có ai đến trông nom?

“Vương phi, có phải rất nhanh Vương gia sẽ tới đây cứu tử đi ra ngoài không?” Giọng nói Mộ Dung Nguyệt hơi khàn khàn hỏi. Bấy giờ nàng thực sự rất sợ, nghe nói họ sẽ bị chặt đầu, nàng thật không muốn chết đâu.

“Ta cũng không biết.” Mộ Dung Thu đưa mắt nhìn sang nàng ta, nhẹ giọng trả lời. Nhìn ra được Vũ Văn Mặc đang gấp khó khăn, mặc dù không nói ra miệng, nhưng trong khoảng thời gian này chắc hẳn cũng đang âm thầm cố gắng. Nhưng cuối cùng phủ tướng quân vẫn rơi vào kết cục như vậy.

Mộ Dung Lâm vừa nghe không nhịn được cười lạnh nói: “Nam Dương Vương làm sao có thể đắc tội hoàng thượng vì người chứ? Người cứ chờ kết cục giống chúng ta thôi! Nếu chúng ta bị bêu đầu, người cũng như thế. Nếu như chúng ta bị đưa đến quân doanh làm quân kỹ, người cũng sẽ vậy thôi! Chỉ sợ rằng đến lúc đó cái người đã từng làm Nam Dương Vương phi có thể sẽ bị giày vò chết trước chúng ta không chừng! Thử hỏi có binh lính nào không muốn biết tư vị Vương phi kia chứ?”

Có lẽ cảm thấy sắp chết đến nơi, cũng không còn gì phải sợ, nên Mộ Dung Lâm cũng không giữ mồm miệng nữa.

Trong phòng giam các ma ma bà từ nghe lời vô vị này còn đỡ, nhưng các cô nương chưa gã đầu tiên là mặt đỏ lên, sau đó đợi nghe rõ lời Mộ Dung Lâm nói, thân hình không nhịn được run lên một cái, sắc mặt cũng trắng bệch.

Nhị di nương nhăn mặt: “Đến lúc đó chẳng phải cũng không khác gì kỹ nữ sao? Một đôi tay ngọc ngà người gỏi, thân phận còn thấp hơn bọn ta!” Bà cũng không biết xảy ra chuyện gì, rõ ràng đã bị đuổi khỏi phủ tướng quân rồi, nhưng vẫn bị bắt vào, sớm biết như vậy, sau khi bà bị đuổi ra ngoài, cũng không dùng thủ đoạn đi quyến rũ Mộ Dung Thu nữa! diển đàn Lê Quý Đôn,l

Mộ Dung Thu quét mắt lạnh lùng nhìn Nhị di nương và Mộ Dung Lâm, nhìn thấy hai người mang vẻ mặt dữ tợn lạnh lùng, nhếch miệng cười khinh miệt, cũng không để ý đến, cứ để cho các nàng trở tài miệng lưỡi đi.

Thấy Mộ Dung Thu như thế, Nhị di nương và Mộ Dung Lâm càng phát hỏa hơn. Không ngờ Mộ Dung Thu lại có thể duy trì bình thản đến thế, bị người nhục mạ như vậy, thế mà không hề tức giận, vẫn cứ hời hợt như cũ.

“Người đừng nằm mơ! Mặc dù lúc trước người là Nam Dương Vương phi, nhưng bây giờ người đã không phải nữa! Mộ Dung Nguyệt, nàng ta đã không còn là Nam Dương Vương phi rồi, đừng nói người đang nghĩ muốn lấy lòng nàng để cầu một con đường sống nha! Nàng ta hôm nay cả bản thân còn khó bảo toàn nữa là, cầu xin nàng ta còn không bằng tiết kiệm chút hơi sức, chờ cầu xin người hành hình đấy!” Mộ Dung Lâm nghiêng răng nhe, hình như mắng thành nghiện, nên nhìn về phía Mộ Dung Nguyệt găm lên một tiếng.

Lời của nàng từng tiếng rơi xuống, bốn phía liên tiếp vang lên tiếng kêu khóc. Ai cũng không muốn thừa nhận, nhưng đành thừa nhận, họ cũng không sống lâu nữa!

Mộ Dung Nguyệt khóc rống: “Sao lại biến thành như thế này? Ta không muốn chết đâu!”

Mộ Dung Ngọc ôm Mộ Dung Nguyệt khóc thành một đoàn. Trong phòng giam ma ma bà từ di nương cũng vì sợ mà không nhịn được khóc thút thít. Cho dù ai đều không thể tiếp nhận biến cố bất thành linh này, mới vừa rồi các nàng không khóc là vì họ nghĩ có lẽ còn có khả năng đi ra khỏi phòng giam, nhưng bây giờ, Mộ Dung Lâm nói ra mấy câu đã dập tắt hi vọng của bọn họ, hi vọng tan biến, kể đến chính là khủng hoảng, cầu mong được sống.

Tiếng khóc của mọi người dẫn ngực tới đến đây, ngực tới (cai tù) phần nộ quát: “Khóc lóc gì chứ! Ôn chết đi được. Còn khóc thì cho gia hình các người!”

Vừa nghe gia hình, mọi người cắn răng không dám khóc thành tiếng. Bọn họ bị giam ở chỗ này một canh giờ, chính mắt đã nhìn thấy các phạm nhân cứng đầu cứng cổ chịu hình phạt thể thảm khốc coi đến thế nào, lập tức còn ai dám khóc nữa?

Mấy phạm nhân trong phòng giam khác cũng đưa mắt nhìn sang, ánh mắt mỗi người bọn họ đều là u tối, không thấy trong đó chứa đựng bất cứ cảm tình nào, Mộ Dung Thu nhìn thấy vậy lòng cũng run lên. Đây là ánh mắt tuyệt vọng chờ đợi từ vong khinh khủng đáng buồn đến nào? Đánh thẳng vào tâm của nàng!

Mộ Dung Lâm tròn mắt nhìn Mộ Dung Thu, đã đến tình cảnh này, sao Mộ Dung Thu vẫn có thể trấn định như thế! Trên vẻ mặt nàng không thấy được nửa phần e ngại! Đáng ghét.

“Mộ Dung Thu, đều là tại người, mới làm hại Tam cô nương điên như thế. Hiện giờ ngay cả ta nàng cũng không nhận ra.” Ở trong góc phòng giam, một vị phụ nhân ôm lấy Mộ Dung Tuyết đang cười khúc khích điên điên khùng khùng trách móc Mộ Dung Thu.

Nhìn sang, thì ra là Tam di nương, Mộ Dung Thu khẽ nhíu mày, không ngờ nhân duyên của nàng lại kém như vậy, thế nhưng đã đắc tội nhiều người như thế, đầu tiên là Nhị di nương, Mộ Dung Lâm, Mộ Dung Tuyết, cuối cùng là Tam di nương này!

Có điều, nàng không hối hận. Mộ Dung Tuyết rơi vào tình cảnh ngày hôm nay đều là tự mình gieo gió gặt bão. Mà Nhị di nương và Mộ Dung Lâm từ lúc bắt đầu chính là ở phe đối lập, nàng không có tâm tư dư thừa để ý đến bọn họ.

“Vương phi...” Mộ Dung Ngọc nhìn thấy sắc mặt Mộ Dung Thư tối lại, có chút đồng tình gọi một tiếng. Hôm nay sợ rằng người khó qua nhất chính là tỷ ấy, mẫu thân mất rồi, còn có thai, kết quả vẫn bị nhốt ở nơi này.

“Mộ Dung Thư thấy con người đầy lo lắng của Mộ Dung Ngọc, cười nhẹ nói: “Không cần vội, hôm nay còn chưa có phán quyết, tất cả đều chưa định tới đâu.” Mặc dù không biết nói thế nào, biết rõ đây không phải là tội danh có thể dễ dàng thoát được, nhưng Mộ Dung Thư tin tưởng, Vũ Văn Mặc sẽ cứu nàng. Đồng thời, nàng cũng không muốn nhận thua như thế! Đôi mắt đen lẫm lẫm lướt qua cái bụng bằng phẳng, nếu lợi dụng tốt, thật có thể miễn trừ tội chết.

Có lẽ bởi vì Mộ Dung Thư vốn không để ý đến bọn họ, Nhị di nương, Tam di nương, Mộ Dung Lâm không còn sức lực, nên không nói thêm gì nữa, nhưng vẫn ác ngoan (hung ác ngoan độc) nhìn Mộ Dung Thư, ánh mắt này dường như muốn giết chết Mộ Dung Thư, nhưng các nàng càng tức giận, Mộ Dung Thư lại như gió nhẹ nước chảy không cho là đúng thì càng muốn kích thích nàng, để cho nàng càng tức giận không thôi. Cái này giống như mới vừa rồi hai người bọn họ như đang nắn mình vậy, căn bản không đau không ngứa, Mộ Dung Thư nửa điểm phần nộ cũng không có! Cực kỳ đáng hận mà!

Mộ Dung Thư vỗ vỗ đầu Mộ Dung Nguyệt và Mộ Dung Ngọc, dịu dàng cười nói: “Dựa vào cột nhắm mắt nghỉ ngơi một chút đi. Hiện giờ ở trong phòng giam, sợ rằng muốn uống nước cũng khó, đừng quá lãng phí nhiều tinh thần.”

Lời này vừa nói ra, ba người Nhị di nương mở to mắt ngây người, chẳng trách không để ý đến bọn họ! Thì ra là sợ không có nước .... Uống...ng!

Lạnh lùng nhìn lướt qua hoàn cảnh bốn phía, không khí quá mức ngột ngạt, phòng giam quá âm u, mục nát, mùi máu tươi lại quá nồng đậm, Mộ Dung Thư nhủ nhủ mảy may sau đó ngồi trở về dựa vào vách tường, so với giường các phòng giam khác cũng coi như sạch sẽ hơn. Nàng chậm rãi nhắm hai mắt lại, trầm nghĩ, tối nay cũng sẽ không có biến cố gì mới, lúc này, nàng phải hào hào suy nghĩ một chút bước tiếp theo nên làm thế nào. Nếu như dùng chuyện có thai để thoát thân, vậy thì, cũng sẽ không tránh khỏi sẽ có đại phu bắt mạch cho nàng, nhưng chuyện này dù sao là giả, làm sao có thể lừa gạt người ta?

Đang lúc Mộ Dung Thư nhủ mảy may suy nghĩ làm thế nào giải quyết vấn đề khó khăn, bên tai thế nhưng truyền đến tiếng cười dâm dăng của một nam nhân, còn có âm thanh xé rách y phục, còn có da thịt đụng chạm vào nhau, từng đợt sóng nước đập dềnh! Duy chỉ có thiếu thanh âm nữ nhân dâm dăng, thậm chí một tiếng cũng không có.

“Xảy ra chuyện gì thế? Sao phòng giam nữ tử lại có tiếng nam nhân?”

“Nhìn bên kia, người nam nhân kia đang để cơ thể cười lên người một nữ nhân! Nữ nhân kia sao vẫn không nhúc nhích?” Người chưa bao giờ trải qua chuyện thế nhân lại có số tuổi nhỏ nhất Mộ Dung Ngọc nhìn cách phòng Mộ Dung Thư hai ba cái phòng giam nhìn thấy phòng giam kia, hỏi.

Tứ di nương ôn nhu hàm xúc nhìn sang, nhìn thấy tình cảnh này, lập tức che đôi mắt Mộ Dung Nguyệt và Mộ Dung Ngọc, phân phó: “Không cho nhìn.”

Mộ Dung Nguyệt và Mộ Dung Ngọc không hiểu, muốn tránh thoát ra, nên vừa đẩy tay Tứ di nương, vừa nói: “Tứ di nương, xảy ra chuyện gì vậy?”

“Đó là tình yêu nam nữ! Không ngờ bên trong phòng giam lại vẫn còn có thể xảy ra chuyện thế này.” Tam di nương đưa cổ nhìn sang, khoe miệng cũng nổi lên ý cười dâm dăng, che miệng cười cười. "

Mộ Dung Nguyệt và Mộ Dung Ngọc vừa nghe, vội nhắm chặt hai mắt, cũng không dám giãy giụa nữa!

“Cái này, cái này, cái này, không biết xấu hổ!” Mặt Mộ Dung Ngọc trở nên trắng bệch mắng người.

Mộ Dung Lâm lạnh lùng nhìn sang bên kia, cười lạnh nói: “Trong phòng giam phạm nhân đều là tử phạm, ai còn muốn quản mấy chuyện này. Muốn phong lưu khoái hoạt, cho ít bạc vào là được ngay.”

Mộ Dung Thư chậm chậm mở mắt, mắt lạnh nhìn về phía truyền ra âm thanh dâm dục kia. Dưới ánh nến có thể nhìn thấy, người cười trên người nữ tử kia ước chừng khoảng hai mươi ba hai mươi bốn tuổi, đáng người nổi bật, có điều làn da có hơi vàng vọt khô héo. Nam nhân kia lại có vẻ rất khoái hoạt cười rất dâm dăng.

Về phần những người khác ở bên cạnh vây xem, mặt lại không biểu cảm, dường như loại chuyện này ở trong phòng giam là thường hay diễn ra, chẳng có gì lạ! Tuy đây là chuyện hoan ái xấu hổ cho người nhìn thấy!

Mộ Dung Thư nói không nên lời lúc này đang có cảm giác gì, có điều cảm thấy bỗng nhiên như bị hàng vạn con kiến châm chích. Chỉ trong vòng một canh giờ ngắn ngủi, có thể để nàng bỗng chốc đối mặt với chuyện người ta xấu hổ nhất. Mở to mắt, nàng biết, đây là tình hình phổ biến nơi này, cũng là chuyện bất kể kẻ nào cũng không thể thay đổi được. Cũng giống như từ xưa đến nay, thường thấy tham quan, nhưng mà chưa bao giờ có thể diệt sạch.

Dần dần, thanh âm càng lúc càng nhỏ, nam nhân kia gầm nhẹ một tiếng, tay cầm lấy đại vật nhét vào trong quần, chán ghét nhìn nữ nhân nằm trên mặt đất đang trần như nhộng, chán ghét mắng: “Càng ngày càng không thú vị, lúc này mà còn làm bộ dáng của hoa khôi Hồng Nguyệt lâu! Chẳng trách được lại rơi vào tình cảnh ngày hôm nay!”

Nàng kia từ dưới đất ngồi dậy, mặc quần áo vào làm như không có chuyện gì xảy ra. Mà nam nhân kia thấy thế, lại đưa tay nắm chút bộ ngực nữ tử kia, cười dâm dăng một tiếng sau đó rời đi.

Mộ Dung Thư đưa mắt nhìn vào nữ tử kia, dưới ánh nến mờ mờ, gò má nữ tử kia vẫn rất hoàn mỹ, chẳng trách là hoa khôi thanh lâu. Nhủ nhủ mảy may, lạnh nhạt thu hồi tầm mắt.

Nhưng lúc này đã là đêm khuya, coi như phòng giam có lạnh lẽo ươn ướt cỡ nào, mùi ẩm mốc khó chịu làm người ta khó tiếp nhận cỡ nào, nhưng vẫn khó có thể xua đi cơn buồn ngủ.

Khi ngày hôm sau tỉnh lại, đã cảm thấy trên người rất ẩm ướt, trong lúc mơ hồ còn có thể nghe thấy trên người có mùi mốc meo.

Đúng lúc ngục tốt đến đưa cơm, trong phòng giam quy định, mỗi ngày các phạm nhân chỉ có thể ăn hai bữa. Dường như mỗi bữa ăn đều là các thức ăn có chút ôi thiu, làm người ta khó có thể nuốt nổi. Người ở phủ tướng quân vì hôm qua mới vừa vào đại lao, nhìn thấy bánh mỳ thối và mấy loại rau quả có chút vàng chút đen thì bồng cau mày, oán trách. “Đây là thức ăn thiu! Heo còn không ăn thức ăn thiu! Vậy sao có thể đưa chúng ta ăn?”

Đặc biệt là Nhị di nương là hoan hỉ nhất, cho dù bị đuổi ra phủ tướng quân, bà trải qua mỗi ngày cũng rất thoải mái. Hiện giờ vào đại lao, phải ở nhà lao ẩm u ẩm ướt, đồ ăn là thức ăn thiu thối, tất nhiên bà không tiếp nhận được! Một bát bánh mỳ thối và rau quả đưa đến trước mặt, thật sự làm người ta nôn mửa.

Ngược lại, ngục tốt đến đưa cơm cho Mộ Dung Thụ, bưng khay nhẹ tay nhẹ chân đặt trước cửa phòng giam, một trận mùi hương ngào ngạt bay thẳng đến chớp mũi, đưa mắt nhìn, trên khay tổng cộng có 3 loại thức ăn. Rau xanh, thịt gà, thịt heo, thịt cá mùi thơm phảng phất. Ngục tốt này cung kính cười với Mộ Dung Thụ nói: “Bẩm Nam Dương Vương phi, đồ ăn này nọ đều là Nam Dương Vương nhờ chúng ta chuẩn bị, nếu vương phi có gì không hài lòng cứ mạnh miệng đề xuất, lúc cơm chiều ta lại sửa đổi chút.”

Nghe vậy, Mộ Dung Thụ cau mày nhìn qua, nàng thấy ngục tốt này dè dặt cẩn trọng nhìn nàng, bộ dáng này chỉ sợ Mộ Dung Thụ nói không thích.

Mộ Dung Thụ không nói, cũng không đi tới bưng khay lên.

Mấy người ở phòng giam khác đã thật lâu chưa ăn qua đồ ăn phong phú như vậy, lập tức khi nghe thấy được, nhanh chóng ghé vào cột gỗ nhà tù, đuổi thẳng cổ người hương vị.

Mộ Dung Thụ thấy thế nhủ nhủ mày. Nhìn thấy ba món ăn và chén cơm nóng bốc lên hơi nóng, trong mắt chợt lóe lên tia lạnh lùng.

“Vương phi, tỷ không ăn sao?” Mộ Dung Nguyệt nuốt một ngụm nước bọt, tối hôm qua còn chưa kịp ăn cơm đã bị bắt tội, hiện giờ mới sáng sớm bụng đã đói kêu vang, thức ăn các nàng đều là cơm thiu, nhìn liền không cách nào nuốt nổi, lại nhìn thấy trước cửa phòng giam của Mộ Dung Thụ tỏa ra mùi thức ăn, nhất thời hai mắt tỏa sáng.

Mộ Dung Thụ rời ánh mắt khỏi đám đồ ăn, lắc đầu cười nhạt nói: “Ta không đói.”

“Ngục tốt này mắt mù rồi, lúc này còn lấy lòng nàng ta! Mắt thấy đều cùng nhau đầu rơi xuống đất, có lấy lòng thì được cái gì? Chắc là mắt bị mù!” Nhị di nương từ từ đến gần phòng giam Mộ Dung Thụ, vừa mở miệng than thở mắng.

Mộ Dung Thụ nghe vậy liếc mắt nhìn qua, lạnh giọng nói: “Câm miệng!”

Nhị di nương nghẹn lời, đôi mắt trừng lớn nhìn Mộ Dung Thụ, không thể ngờ được ngày hôm qua Mộ Dung Thụ còn lười phản ứng lại lúc này sẽ mở miệng, hơn nữa chỉ đơn giản hai chữ liền có thể chấn nhiếp như vậy, làm nàng ta trong nhất thời không biết nên nói cái gì, vừa rồi khi nhìn thấy ánh mắt đó, nàng ta còn thật phân sợ hãi.

“Ngũ muội rất đói bụng, Vương phi có thể cho Ngũ muội ăn chút không?” Về mặt Mộ Dung Nguyệt đầy chờ mong nhìn Mộ Dung Thụ, cầu xin.

Con người đen tuyền Mộ Dung Thụ chợt lóe, vừa muốn cự tuyệt. Lại thấy Mộ Dung Lâm đã đuổi tay, cầm khay thức ăn trước cửa phòng Mộ Dung Thụ mang qua! Nàng vừa định ngăn cản, Mộ Dung Lâm đã bưng cơm lên ăn hai ngụm, còn cầm lấy chân gà lên cắn.

Một bên Mộ Dung Nguyệt bĩu môi cũng đứng dậy đi lấy đùi gà, Mộ Dung Thụ thấy thế, lạnh lùng quát: “Không được ăn!”

Nàng vừa dứt lời, chỉ thấy Mộ Dung Lâm ôm bụng lăn lộn trên mặt đất, “Đau quá đi! Trong cơm này có độc!”

Đôi mắt Mộ Dung Thụ rũ xuống, cực kỳ lạnh lẽo. Quả nhiên trong đồ ăn có độc.

“Đây là chuyện gì? Làm sao có thể có độc?” Nhị di nương thấy Mộ Dung Lâm lăn lộn trên đất, sợ hãi la lên.

Ánh mắt mọi người đều dừng trên người Mộ Dung Thụ, đồ ăn này là của nàng, hiển nhiên, là có người muốn mạng của nàng ấy! Thế nhưng Mộ Dung Lâm lại thành kẻ chết thay nàng!

Mộ Dung Lâm lăn lộn vài vòng, miệng liền sùi bọt mép, thất khiếu (mũi, tai, mắt, miệng) chảy máu, rất nhanh liền không còn hơi thở. Nhị di nương nhào lên thì thấy Mộ Dung Lâm, gào khóc: “Lâm nhi!”

Mộ Dung Nguyệt vì quá sợ hãi liên tục lui về phía sau, quay đầu nhìn về phía Mộ Dung Thụ.

“Đều tại tiện nhân nhà ngươi! Trong ngày thường đắc tội với ngươi, hiện giờ đã vào đại lao mà còn có người đến hại ngươi. Lâm nhi chết thật thảm mà. Lâm nhi thế mà làm kẻ chết thay ngươi! Ngươi là cái đồ hỗn trướng, ngươi hại người không ít a!” Nhị di nương nhào lên trên người Mộ Dung Lâm, quay đầu lại mắng Mộ Dung Thụ.

Nghe vậy, Mộ Dung Thụ dường như vẫn chưa nghe thấy lời nói của Nhị di nương, toàn bộ lực chú ý của nàng đều trên khay thức ăn kia. Sau khi ngục

tốt đưa đồ ăn tới, cái thái độ cung kính cẩn thận kia khiến nàng có chút hoài nghi. Chính là không nghĩ tới, lúc nàng đang chờ. Mộ Dung Lâm lại làm kẻ chết thay nàng.

Là ai? Nhân dịp cơ hội lần này muốn mệnh của nàng?!

Đang lúc còn nghi hoặc, một nữ ngục tốt dẫn một nam tử mặc áo bào trắng cùng một nam tử mặc áo choàng đỏ tím diêm dúa lẳng lơ đi vào nhà giam.

Nam tử áo bào trắng và nam tử diêm dúa lẳng lơ vừa xuất hiện, liền hấp dẫn ánh mắt mọi người. Ánh mắt như lang như hổ của mọi người đuổi theo hai người bỗng nhiên xuất hiện này.

Mà Mộ Dung Lâm chết khiến cho chấn động, cũng bởi vì hai người này xuất hiện mà bị quên lãng.

Dù sao, nam tử áo bào trắng hoa lệ bức người, phong thái bức nhân, thế gian hiếm thấy. Vừa thấy liền biết, chắc chắn người này cũng là người quyền quý cực điểm, mọi người hít thở cũng không dám hít sâu. Dù sao trong phòng giam này đều là nữ nhân, gặp được nam tử như trich tiên như thế, ánh mắt tất nhiên là bám chặt không buông.

Nam tử mặc áo choàng tím lẳng lơ tà mị, con ngươi ba quang liễm diễm như có thể câu được hồn phách con người, làm người ta không dám nhìn thẳng.

Theo ánh sáng từ nóc nhà chiếu tới, Mộ Dung Thu khép nửa mắt nhìn về hai người đang đi đến phòng giam của nàng.

Triệu Sơ, Tạ Nguyên.

Sao bọn họ lại đến đây?

Nữ ngục tốt bày thái độ hèn mọn khom người đưa hai người đến trước cửa phòng giam Mộ Dung Thu.

Sau khi Tạ Nguyên nhìn thấy Mộ Dung Thu, nhú mày ai oán nói: “Nơi này thật không phải là nơi người ở, Vương phi yên tâm, không tới mấy canh giờ, Vương gia sẽ đích thân đến đón ngài về vương phủ.”

Trong lòng Mộ Dung Thu cười lạnh, thì ra là như vậy.

“Không phải nói Vương gia đối người thập phần sùng ái sao? Sao vương gia không ngăn trở quan binh đến bắt người vào đại lao? Còn trơ mắt nhìn người chết? Mộ Dung Thu, không thể ngờ được cuối cùng dòng chính nữ nhà người cũng theo nhóm thứ nữ chúng ta rơi vào kết cục như nhau.” Nhị di nương ở bên cạnh người có sắc mặt trắng bệch, thân hình gầy gò của Mộ Dung Lâm, mạnh mẽ đứng dậy, vươn ngón tay chỉ Mộ Dung Thu, ngoan thành nằng.

Triệu Sơ đứng cách một thước bên ngoài phòng giam, mỉm cười nhìn Mộ Dung Thu, khuôn mặt đẹp bức người trong lúc nhất thời mọi người nhìn về phía hân đều hoảng thần. “Vương phi khỏe không?”

Mộ Dung Thu cười nhìn hai người, không thể tưởng được lúc nàng đang sa sút, hai người bọn họ lại có thể đến thăm nàng, cảm thấy thật ấm áp, gật đầu trả lời: “Ta tốt lắm.” Bọn họ đang đọc truyện của diễn /đàn/Lê/Quý Đôn.

Nghe vậy, con ngươi trầm tĩnh như nước của Triệu Sơ lóe lên một cái, cũng lướt qua một gian phòng giam khác nhìn thấy Mộ Dung Lâm trúng độc chết đi, đáy mắt xẹt qua tia sáng lạnh. “Vậy là tốt rồi. Sơ vương phi không quen thức ăn trong đại lao, nên cố ý cho bà tử trong phủ làm chút điểm tâm đưa đến, may là vẫn không trễ.”

Trong lúc nói chuyện, người hầu đi theo sau hai người liền giao hộp thức ăn cho nữ ngục tốt, nữ ngục tốt lập tức mở cửa phòng giam, đưa hộp đựng thức ăn cho Mộ Dung Thu.

Sau khi Mộ Dung Thu nhận được, Tạ Nguyên chớp chớp con ngươi đen ba quang liễm diễm (sóng nước lao xao), cười nói: “Hiện giờ Vương phi nhưng là người có thai, đừng có ăn đồ sai lầm gì. Thức ăn bên trong hộp thức ăn này chính là vương gia cố ý giao phó. Bảo đảm vương phi ăn xong, có thể tiêu hết phiền chán trong lòng. Còn có thuốc dưỡng thai, vương phi nhất định phải uống.”

Nghe vậy, Mộ Dung Thu mở hộp đựng thức ăn ra, bên trong có một chén cháo trắng, một đĩa đựng dưa cải, một đĩa thủy tiên bao (bánh bao chiên), còn có một chén thuốc đen tuyền đang bốc hơi nóng. Bỗng nhiên, trước mắt sáng ngời. Thuốc dưỡng thai! Vũ Văn Mặc quả nhiên đã sớm ra tay! Điều nghĩ giống như nàng!

Khỏe miệng lập tức hàm chứa chút tươi cười nhàn nhạt, thuốc dưỡng thai này, bất quá chính là một loại thuốc có thể làm cho người ta sau khi uống xong trong vòng mười ngày, nhìn sẽ giống như có dấu hiệu mang thai vậy!

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 93: CHƯƠNG 90

Mùi vị thuốc rất nồng, có chút gay mũi, nhưng đối với mỗ meo, mục nát, mùi máu tanh mà nói thì nó vẫn thơm hơn nhiều. Khóe miệng Mộ Dung Thu không nhịn được nở nụ cười, chén thuốc này tới thật đúng lúc! Giải quyết vấn đề khẩn cấp của nàng!

“Mùi vị trong đại lao thật sự quá khó ngửi, một lát khi ra ngoài ta phải bảo người trong phủ chuẩn bị nước nóng cho người tắm tấp sạch sẽ.” Tạ Nguyên khoa trương (làm màu) đưa tay bịt lỗ mũi, cực kỳ chê bai nói. Mắt phượng liếm điếm lóe lóe, một bên nhìn thẳng các nữ nhân.

Khóe miệng Mộ Dung Thu co quắp, Vũ Văn Mặc làm sao nhận thức người như thế chứ? Rõ ràng là quan tâm, nhưng nói ra miệng thì thật sự làm cho người ta cực kỳ chán ghét.

“Xin vương phi nhẫn nại vài canh giờ thôi.” Triệu Sơ nhẹ giọng nói.

Nghe vậy, Mộ Dung Thu gật đầu, cười đáp lại: “Được!”

Triệu Sơ dịu dàng làm cho mọi người choáng váng. Đặc biệt là Ngũ cô nương Mộ Dung Nguyệt, nhìn thấy dung mạo tuyệt sắc của Triệu Sơ, gương mặt đỏ bừng, tim cũng nhảy lùm bùm. Nàng thầm nghĩ, nếu có thể làm nữ nhân của hắn, đời này thế cũng đủ rồi! Bỗng, nàng có chút ghen tỵ Mộ Dung Thu, bởi vì hắn là nhìn nàng mới lộ ra nụ cười dịu dàng như vậy. Mặc dù Mộ Dung Thu là Nam Dương Vương phi.

“Thời gian cũng đến rồi, hai người chúng ta cũng nên đi. Đứng ở nơi này lâu dài rất xui xẻo! Đi thôi!” Tạ Nguyên cau mày, giọng nói buồn bực nói. Nếu sớm biết nơi này là cái tình trạng này, hẳn thật không tới đây. Mà nếu bọn họ không tới, Vũ Văn Mặc tuyệt đối sẽ không yên tâm, đến lúc đó có thể hắn sẽ gặp đại họa.

“Thỉnh Vương phi làm mọi việc phải cẩn thận, chớ bị nhện nhát thời, cũng đừng để nhát thời thoải mái.” Triệu Sơ nhẹ nhàng phân phó, ánh mắt lướt nhìn qua thi thể Mộ Dung Lâm.

Mộ Dung Thu thuận theo ánh mắt hắn nhìn sang, chưa tới một hai khắc thời gian mà sắc mặt Mộ Dung Lâm đã phù thung, thất khiếu chảy máu, thê thảm không thôi, mà ý tứ trong lời nói của Triệu Sơ, tất nhiên Mộ Dung Thu hiểu rõ, nếu như vừa rồi nàng không cảnh giác ăn thức ăn này, lúc này thất khiếu chảy máu mất đi là chính nàng. “Tạ Ngũ công tử nhắc nhở.”

Triệu Sơ và Tạ Nguyên thấy mục đích đã đạt được, mà hiển nhiên Mộ Dung Thu cũng rất thông minh, không cần nói nhiều, nàng đã có thể biết được chuyện gì xảy ra, hai người liền rời đi.

Sau khi hai người đi rồi, Mộ Dung Thu lập tức lấy thức ăn trong hộp cơm ra ăn, cuối cùng cũng uống xong “thuốc dưỡng thai”. Đợi nàng hoàn thành mọi chuyện xong, mới phát hiện trong phòng giam mọi người đều đưa mắt lên trên người nàng, người đối bụng liền liếc mắt nước miếng.

“Vương phi... Hai người kia là ai?” Hai má Mộ Dung Nguyệt đỏ hồng, cõi lòng đầy mong đợi hỏi. Ngồi bên cạnh nàng Mộ Dung Ngọc cũng mong đợi nhìn về phía Mộ Dung Thu.

Nghe vậy, Mộ Dung Thu cười nhạt nhìn về phía hai người nói: “Ta cũng không biết.” Thân phận Triệu Sơ và Tạ Nguyên ở trong kinh thành đều thuộc vào chuyện bí mật, rất ít người biết thân phận của hai người, hôm nay hai người xuất hiện trong đại lao, đều cùng gặp nàng, vốn là làm cho người ta chú ý, coi như câu hỏi trước mắt là người phủ Tướng quân, nàng cũng không thể nói quá nhiều. Truyện chi đăng trên diễn đàn Lê quý.. Đón.

Mộ Dung Nguyệt nghe nói thế, thấp giọng cúi đầu, thỉnh thoảng mắt hờn giận đầu nhìn về phía phòng giam bên kia.

“Chẳng trách người không ăn thức ăn có độc. Thì ra đã sớm biết thức ăn này có độc. Mộ Dung Thu, người quá ác độc, biết rõ là có độc, người còn để cho Lâm nhi ăn, người có lương tâm không hả? Cái người này là tên giết người! Lâm nhi ta chết rồi, người đừng nghĩ có cuộc sống tốt!” Nhị di nương đột nhiên nổi điên, nắm lấy thanh gỗ ngăn cách hai phòng, khản giọng mắng to. Nước miếng từng chấm nhỏ mang theo ánh sáng chiếu từ cửa sổ hướng đến Mộ Dung Thu.

“Chuyện này không trách được vương phi, là Nhị tỷ tự mình cướp thức ăn, trúng độc chết cũng là Nhị tỷ tự tìm” Ngồi ở nơi góc khuất, Tứ cô nương Mộ Dung Lan vẫn không mở miệng nói chuyện nhìn về phía Nhị di nương có chút cuồng loạn, bình tĩnh nói.

Mộ Dung Thu quay đầu nhìn Mộ Dung Lan, trái ngược với người khác đều là hoảng sợ, nhưng Mộ Dung Lan chỉ mới mười sáu tuổi, lúc này lại là vẻ mặt lạnh lạnh, cùng với con người bình tĩnh có chút giống nàng, Mộ Dung Thu cảm thấy kinh ngạc, không ngờ nàng chưa hề chú ý tới Mộ Dung Lan lại có bộ dáng trấn định thong dong như vậy.

Sau khi Nhị di nương nghe được lời nói Mộ Dung Lan, liền hung hăng nhìn về phía Mộ Dung Lanm giận dữ hét: “Cái người tiện nhân này! Người cho rằng người nói hai câu thay Mộ Dung Thu, nàng ta sẽ cứu người ra ngoài sao?”

“Nhị di nương vẫn là tiết kiệm chút hơi sức đi, đừng la ó mắng to nữa, hôm nay số mệnh ta ngài giống nhau, không lâu sẽ đầu rơi, đi xuống suối vàng. Nếu không phải muốn chết thảm, vẫn nên tích một chút ân đức cho mình đi. Vương phi không có làm lỗi cái gì, ngược lại mọi cử động của Nhị di nương ở trong mắt mọi người lại giống như ả phụ nữ chanh chua chửi đồng.” Mộ Dung Lan lạnh lùng nhìn lướt qua Nhị di nương, lạnh giọng nói.

Nhị di nương sững sờ, không ngờ Mộ Dung Lan thường ngày không dám nói chuyện với nàng hai câu thế nhưng lại châm chọc nàng như thế! Sau khi sững sờ, lại tức giận muốn đưa tay đánh tới Mộ Dung Lan. Không ngờ Mộ Dung Lan đứng lên, một tay cầm cổ tay Nhị di nương, kéo tiếp dùng sức vung ra phía sau, sau đó lạnh lùng nói: “Ồ đây không phải là phủ tướng quân, Nhị di nương vẫn là suy nghĩ một chút phân lượng của mình đi. Đừng ngu ngốc

phạm phải khiến cho người ta tức giận!”

Mộ Dung Thu lạnh lẽo nhìn lướt qua Nhị di nương, giọng nói còn lạnh hơn băng tuyết gấp ba phần, “Bốn vương phi chưa bao giờ biết, Nhị di nương lại là kẻ lén thiện sợ ác chủ như vậy. Trong ngày thường khi ở phủ Tướng quân làm mưa làm gió đánh chửi các cô nương nhà đầu ma ma ra cửa, thì cũng thôi đi, hôm nay phủ tướng quân lại bại, mọi người đều bị ở tù trong phòng giam, mà người vẫn như cũ không được mà chết! Bởi vì Mộ Dung Lâm muốn mạnh mẽ đoạt bữa ăn sáng của bốn vương phi, trúng độc mà chết, là nàng tự tìm. Nếu Nhị di nương còn muốn tiếp tục dây dưa, mặc dù hôm nay bốn vương phi không bị giam ở phòng giam, nhưng trong bụng bốn vương phi còn có tôn tử Nam Dương Vương, nữ ngục tốt chắc chắn nghe bốn vương phi nói nói vậy, đến lúc đó Nhị di nương không phải còn là gia hình đơn giản như vậy! Hay là nói, Nhị di nương cũng muốn ném thử tư vị của vị hoa khôi kia như mới vừa rồi?!”

Lời này vừa nói ra, mọi người nơi đại lao này, bất kể các cô nương, di nương hay là chúng tỷ nữ phủ tướng quân, tất cả đều mở to mắt nhìn về phía Nhị di nương. Hành động này không khó nhìn ra được, Nhị di nương dựa vào sự sủng ái của Mộ Dung Thu ở phủ Tướng quân có bao nhiêu bá đạo, chèn ép bao nhiêu người. Nhị di nương nhìn thấy ánh mắt mọi người, lập tức khó thở, ánh mắt né tránh, cũng ý thức được nơi đây không phải ở phủ Tướng quân, mà là ở đại lao, kết quả mọi người đều giống nhau! Lập tức mặc kệ Mộ Dung Lan nói cái gì, đồng thời cũng không dám chửi rủa Mộ Dung Thu.

Ngược lại, bà ta nhào đến thi thề Mộ Dung Lâm, tiếp tục khóc rống, nhằm che giấu bà ta đang sợ hãi.

Sau khi Mộ Dung Thu thu hồi tầm mắt, Mộ Dung Lan liếc mắt nhìn Mộ Dung Thu.

Có lẽ trong lòng mọi người cũng dần dần bình tĩnh lại, biết kết quả cuối cùng cũng chỉ là chết thôi. Nên không còn khóc thút thít nữa, thân thể run rẩy, mà là tỉnh táo chờ đợi.

Người đến quần áo tinh xảo phức tạp, khí chất cao quý, nàng ta cười nhạt dịu dàng ưu nhã nhìn Mộ Dung Thu, sau khi nhìn thấy Mộ Dung Thu thức dậy, liền lập tức đi lên phía trước hai bước, trong mắt như có vẻ vui mừng. “Tỷ tỷ đã tỉnh rồi sao?”

Đội nàng đi vào, Mộ Dung Thu thấy rõ gương mặt nàng ta, thì ra là Thẩm trắc phi! Đi theo phía sau nàng ta còn có Thẩm Oánh.

“Thì ra là Thẩm trắc phi!” Giọng nói Mộ Dung Thu hơi khàn khàn cười trả lời.

Thái độ Mộ Dung Thu tỏ ra hơi lạnh lùng, Thẩm trắc phi nhất thời có chút lúng túng, hôm nay Mộ Dung Thu đã rơi vào kết cục như vậy, trong một phòng giam bẩn thỉu ảm đạm, mà nàng vẫn cao ngạo như thế, hoàn toàn khiến Thẩm trắc phi không ngờ. Made by diendanlequydon.com

“Tôi hôm qua quá vội vàng, do đó muội muội cũng không kịp bảo nha hoàn chuẩn bị một chút chăn bông và quần áo đồ dùng hằng ngày cho tỷ tỷ. Lúc này rốt cuộc cũng hoàn thành xong chuyện trong phủ, liền lập tức trước đưa cho tỷ tỷ chăn bông và quần áo đồ dùng hằng ngày. Hi vọng tỷ tỷ chớ trách tội.” Thẩm trắc phi mang vẻ mặt tươi cười nói. Sau lưng nàng, Thẩm Oánh liền lập tức đưa chăn bông và quần áo đồ dùng hằng ngày cho nữ ngục tốt.

“Thẩm trắc phi thật đúng là có tâm.” Mộ Dung Thu ngồi trên giường cũng chưa hề đụng tới, khoe miệng nở ra nụ cười như có như không nhìn về phía Thẩm trắc phi.

Thẩm trắc phi nhẹ nhàng nhún nhún mày, nụ cười trên môi có vài phần lúng túng. Quét mắt nhìn thấy con chuột chết trước cửa phòng giam, lập tức nói: “Nơi này thật không phải nói cho người ở, nhiều chuột như vậy. Mùi lại quá khó ngửi, tỷ tỷ yên tâm, không bao lâu tỷ tỷ có thể rời khỏi nơi này.”

“Hử? Làm sao Thẩm trắc phi biết được?” Mộ Dung Thu nhìn chằm chằm Thẩm trắc phi, vẻ mặt lạnh lùng làm cho trong lòng Thẩm trắc phi không nhịn được run lên.

Mục đích Thẩm trắc phi vốn đến vì chuyện mang thai, muốn nhìn một chút xem Mộ Dung Thu ở trong đại lao cả một đêm có mất trí hay không, không còn lãnh tĩnh như trước kia nữa (lạnh lùng bình tĩnh), kết quả sắc mặt nàng chỉ có chút kém, còn lại hẳn là một chút cũng không nhìn ra! Có điều... Ánh mắt Thẩm trắc phi rời đến trên bụng Mộ Dung Thu, đêm qua nàng buồn bực muốn chết, rốt cuộc Mộ Dung Thu có mang thai hay không!

Có điều, lúc này là giờ khắc mấu chốt, nếu Mộ Dung Thu không có thai, vậy thì không thoát khỏi cái chết! Nếu như có thai, vậy thì nhất định Mộ Dung Thu có cơ hội giữ được tính mạng. Không được.... Cơ hội tốt như vậy, nàng tuyệt đối không thể bỏ qua. Quay đầu nhìn về phía tay nha hoàn mang hộp đựng thức ăn, khoe miệng nàng lần nữa hiện lên nụ cười vừa mới biến mất, “Hôm nay tỷ tỷ có tôn tử của vương gia, tất nhiên sẽ không ở trong đại lao này quá lâu. Huống chi Mộ Dung tướng quân tư thông với địch bán nước còn chưa xác định là thật, có lẽ Mộ Dung tướng quân là bị oan uổng thì sao? Tỷ tỷ chớ có gấp gáp.”

“Thẩm trắc phi nói mấy câu này cực kỳ có lý.” Mộ Dung Thu khẽ mỉm cười, ánh mắt mới vừa rồi còn hùng hổ dọa người đã biến mất vô tung, ngược lại thay bằng nụ cười rục rờ.

Con người Thẩm trắc phi co rụt lại, nàng thật sự không nhìn rõ tâm tư Mộ Dung Thu, không biết nàng ta suy nghĩ gì. Chẳng lẽ thật sự ngây thơ cho là Mộ Dung Thu không có tội? Hay thật sự tự tin cho là Vương gia sẽ đến cứu nàng ta? Nghĩ đến đây, lòng Thẩm trắc phi bỗng chột đau nhói, sau đó bụng cũng không biết vì sao lại xuất hiện trận trận đau đớn.

“Muội muội cố ý phân phó ma ma Mai viên làm mấy món ăn vương phi thích ăn nhất, bây giờ đã là buổi trưa, tỷ tỷ cũng nên ăn cơm trưa. Thức ăn đựng trong hộp thức ăn, vẫn còn nóng lắm.” Thái độ Thẩm trắc phi ôn hòa, ở trong mắt người khác nhìn nàng và Mộ Dung Thu là tỷ muội tình thâm, nhưng trong mắt Mộ Dung Thu lại trở thành không có ý tốt.

Nha hoàn đưa hộp thức ăn cho nữ ngục tốt, nữ ngục tốt lập tức mở cửa phòng giam mang vào.

Mộ Dung Thu nhìn lướt qua hộp đựng thức ăn đầy tình xảo, cười trả lời: “Xem ra sau khi bốn vương phi trở về vương phi thật đúng là phải cảm ơn Thẩm trắc phi thật nhiều rồi.” Dung tâm như vậy, không ngại cực khổ đi đường chạy đến đại lao, chính là đưa đến nơi này một chút thức ăn chứa đựng không ít tâm tư, quả nhiên đã hao hết tâm cơ! Khóe miệng nàng lại cười lạnh thêm mấy phần.

“Trong hộp cơm còn có một cốc trà nóng đấy, hiện giờ vương phi nên uống xong đi, bằng không một lát lại nguội mất.” Thẩm trắc phi cười nhìn Mộ Dung Thu, giọng nói mang theo mấy phần kỳ vọng nói.

Mộ Dung Thu chậm rãi mở ra hộp đựng thức ăn, quả thật nhìn thấy trong hộp thức ăn có một cốc trà nóng bốc hơi nghi ngút, lập tức nụ cười bên môi lại sâu thêm mấy phần, “Thẩm trắc phi thật là có tâm. Từ phủ tướng quân đến đại lao này đi đường cũng phải nửa canh giờ, không thể ngờ Thẩm trắc phi lại có thể làm cho nước trà này vẫn còn bốc hơi nóng, theo như việc này thì, Thẩm trắc phi thật là dụng tâm.”

Nghe nói vậy, tay Thẩm trắc phi run lên, lo lắng cẩn thận nhìn về mặt Mộ Dung Thu, có chút hối hận khi vừa nãy lại nói như vậy! Nửa giờ, dù là dùng hộp đựng thức ăn đựng cũng không thể làm lúc này vẫn còn bốc hơi nóng, khó trách làm Mộ Dung Thu hoài nghi! Sau khi con người vòng vo hai lần, cười nói: “Sau khi đến đây, muội muội phát hiện nước trà lạnh rồi, bèn nhờ người trong đại lao nấu sôi nước lên lần nữa mới được đó. mong rằng tỷ tỷ đừng ghét bỏ, lá trà này là hoàng thượng ban cho, mùi vị rất tốt, muội muội rất ưa thích, tin rằng tỷ tỷ cũng sẽ thích.”

“Thì ra là hoàng thượng ban trà, một khi đã như vậy, bốn vương phi thật đúng là không thể không uống rồi.” Mộ Dung Thu cầm cốc trà lắc lắc hai cái, tầm mắt rơi lên trên nước trà. Cát giọng âm trầm nói.

Thấy thế, đáy mắt Thẩm trắc phi hiện lên vẻ vui mừng đậm hơn thêm mấy phần, nàng ta vội vã nói: “Muội muội bảo đảm sau khi tỷ tỷ uống vào sẽ không hối hận.”

“Thật sao?” Mộ Dung Thu khẽ mỉm cười. Mũi nhẹ nhàng ngửi một chút mùi vị cốc trà. Quả nhiên là trà ngon! Có điều hơi đáng tiếc là, bên trong thế nhưng có thêm chút nguyên liệu! Dưới ánh mắt tràn đầy mong chờ của Thẩm trắc phi, Mộ Dung Thu dùng tay áo che đi gương mặt giờ cốc lên uống xuống.

Ở góc độ của Thẩm trắc phi và Thẩm Oánh nhìn đến, Mộ Dung Thu đã uống cốc trà! Nhưng ở góc độ nhìn của Mộ Dung Lan, lại vừa đúng nhìn thấy Mộ Dung Thu đổ nước trà vào trong tay áo! Mắt Mộ Dung Lan có chút lóe lóe.

Thẩm trắc phi mừng rỡ như điên, Mộ Dung Thu thật sự uống hết nước trà! Nước trà này là nàng cố tình nhờ đại phu phủ Tể Tướng khai được, có thể làm phụ nữ có thai sanh non! Bất quá phải đợi một hai canh giờ thuốc mới phát tác. Đến lúc đó, không có ai sẽ hoài nghi đến trên người nàng.

“Trong phủ còn có việc cần muội muội xử lý, muội muội không quấy rầy tỷ tỷ nữa.” Thẩm trắc phi thấy mục đích đã đạt được, không cần phải tiếp tục ở lại, liền cười nói.

Thẩm Oánh nhìn thoáng qua Mộ Dung Thu, lòng nặng trĩu, cảm thấy Mộ Dung Thu không đơn giản, ngày hôm nay nhìn thấy Mộ Dung Thu ở trong đại lao không chút nào chột vọt, vừa kinh ngạc đồng thời, càng nhiều hơn là khó có thể tin cùng rung động. điển/đàn/Lê'Quý'Đôn... Hơn nữa, hẳn là Mộ Dung Thu sẽ đoán được này nước trà không đơn giản, bằng không nàng cũng sẽ không thể nói lời nói như vậy, nhưng vì sao nàng vẫn uống hết? Mãi cho đến khi rời đi, lòng Thẩm Oánh vẫn như cũ tràn đầy nghi hoặc.

Sau khi hai người rời đi, Mộ Dung Thu chậm chạp để chén trà trong tay xuống, nhìn bóng lưng hai người thất thần hơn nửa ngày, đợi sau khi phục hồi tinh thần mới phát hiện phòng giam cách vách ánh mắt đám người Nhị di nương nhìn nàng bỗng trở nên dị thường gấp gáp.

Mộ Dung Thu nhú nhú mày, trong lòng biết Triệu Sor, Tạ Nguyên, còn có Thẩm trắc phi xuất hiện làm các nàng đều có chút hi vọng! Cho rằng nàng có thể rời khỏi nơi này, mà các nàng cũng sẽ có chút hi vọng. Cho nên ánh mắt nhìn nàng cũng trở nên vô cùng tha thiết.

“Vương phi, ngài có phải sẽ ra khỏi đại lao không? Không bị trị tội?” Người hỏi ra đầu tiên chính là Tam di nương đang ôm Mộ Dung Tuyết, nàng hét thây là về mặt chờ đợi, nàng cũng không muốn cứ như vậy mà chết, thật vất vả mới qua được ngày lành vài năm, hiện giờ nói là bị chặt đầu liền chặt đầu ai có thể tiếp nhận được!

Mộ Dung Nguyệt chớp mắt hai cái, nhẹ giọng hỏi: “Vương gia sẽ cứu chúng ta đúng không?”

Nhị di nương ghé sát đến thanh chắn, nhìn Mộ Dung Thu, vội vàng mở miệng: “” thế nào chúng ta cũng là di nương và các cô nương phủ tướng quân, vương phi đã có biện pháp đi ra ngoài, như vậy, cũng không thể quên chúng ta đó!”

Vừa rồi bà vẫn là mở miệng một tiếng Mộ Dung Thu, há mồm ngậm miệng chính là mang theo những từ ngữ chửi rủa thô tục, hiện giờ vừa thấy tình thế không đúng, liền lập tức thay đổi xưng hô, thật đúng quả là hướng theo chiều gió.

Mộ Dung Thu nhìn thấy vẻ mặt chờ đợi của mọi người, trả lời rành mạch: “Bốn vương phi cũng không biết.” Hiện giờ nàng còn chưa xác định đang xảy ra chuyện gì, kết quả hiện giờ đích thực là như thế nào? Lời Vũ Văn Mặc hứa hẹn mang nàng ra ngoài kết quả có mấy phần? Bây giờ hoàn toàn không biết, nàng cũng không biết kết cục là như thế nào.

“Cái gì? Ngươi làm sao có thể không biết? Chắc chắn là ngươi gạt chúng ta. Cho dù ngươi không nghĩ cứu chúng ta cũng nói thẳng nha, không nên như thế!” Tam di nương vừa nghe Mộ Dung Thu nói thế nóng nảy, nhin không được tức giận phun nước miếng đến Mộ Dung Thu.

“Vương phi, lúc trước hai vị công tử đến gặp tỷ, nhìn qua đều là nhân vật cực kỳ lợi hại, hẳn là bọn họ có năng lực cứu chúng ta đúng không? Chúng ta đều là vô tội.” Mộ Dung Ngọc tràn đầy chờ mong nhìn Mộ Dung Thu, dè dặt cẩn trọng nói.

Nhị di nương cắn chặt răng, “Nếu vương phi không cứu chúng ta, cũng không sợ bị người ta nói vương phi vong ân phụ nghĩa sao? Ngươi nhưng là phủ tướng quân nuôi lớn, ăn cơm phủ tướng quân, uống nước phủ tướng quân, mặc y phục phủ tướng quân, đeo vật phẩm trang sức phủ tướng quân, hiện thời gặp đại nạn, liền quên phủ tướng quân chính là nhà mẹ của ngươi! Chúng ta chính là di nương của ngươi! Các nàng chính là muội muội của ngươi! Mộ Dung Thu, nếu người không có lương tâm như thế, cẩn thận ông trời trách phạt!”

Con ngươi đen Mộ Dung Thu bỗng tối sầm lại, thấy mọi người đang chờ đợi, lại là sắc mặt muốn mắng to, Mộ Dung Thu nhin không được cười lạnh nói: “Thật quá buồn cười! Cầm miệng!” Vui lòng đọc truyện này tại diễn đàn Lê Quý Đôn, ủng hộ editor...

“Nhị di nương, ngươi thực cho ngươi là ai hả? Nếu như bốn vương phi nhớ không lầm thì, ngươi đã bị đuổi khỏi phủ tướng quân, đừng nói không có quan hệ gì với ta, chính là phủ tướng quân cũng không có quan hệ gì, dù cùng phủ tướng quân có quan hệ, ngươi bắt quả cũng chỉ là một hạ nhân!” Mộ Dung Thu xoa huyết thái dương, có chút đau đầu quát.

Mọi người sửng sốt, Nhị di nương nghẹn lời, không cách nào phủ nhận, Mộ Dung Thu nói quả đúng là sự thật. Mộ Dung Thu chậm chậm cất giọng nói tiếp: “Nói vậy các ngươi hẳn là biết, hiện giờ phủ tướng quân đã không tồn tại, treo trên đầu cái danh quan viên thông đồng với địch phản quốc, đều là xử tử. Không có ngoại ý muốn. Mà bốn vương phi tuy rằng đã gả đi ra ngoài, nhưng vẫn như cũ không thể tránh bị nhốt vào đại lao. Có thể nghĩ, tự thân bốn vương phi còn khó bảo toàn, làm sao có năng lực cứu các ngươi?”

Lời này vừa nói ra, rốt cục mọi người tỉnh táo lại, khi nhìn về phía Mộ Dung Thu, có người đã áy náy.

Lại có một số người trời sinh chính là biến thái, Nhị di nương nói như thế nào đều không phục, cố chấp cho rằng Mộ Dung Thu là lừa nàng. Vốn không muốn cứu nàng, nên hung tợn trừng mắt nhìn Mộ Dung Thu.

Vào lúc này Mộ Dung Lan lại mở miệng, ánh mắt sáng quắc nhìn về phía Mộ Dung Thu nói: “Đại tỷ, nếu như chúng ta không thể đi ra. Tỷ vẫn là có một con đường để hi vọng. Dù sao tỷ có thai, bọn họ sẽ không đối xử như vậy với tỷ.”

Nghe vậy, Mộ Dung Thu quay đầu nhìn Mộ Dung Lan, cảm thấy kinh ngạc, không thể ngờ được ánh mắt Mộ Dung Lan lại sắc bén như vậy, thế nhưng biết nàng lấy có thoát thân chính là chuyện mang thai này!

Mọi người vừa nghe, khó tránh khỏi lại có hi vọng. Nhưng cũng không dám mở miệng nữa.

Mộ Dung Nguyệt thất vọng cúi đầu, trong đầu tràn ngập bóng dáng Triệu Sơ, nam tử như vậy, lần đầu tiên từ khi sinh ra nàng mới gặp. Tựa như giống như trong giấc mộng, nàng luôn luôn muốn gả cho nam tử như vậy, biết rõ không có cơ hội, hiện tại càng là không có cơ hội, nhưng nàng vẫn như cũ không ngừng suy nghĩ đến.

Khi Mộ Dung Thu thu hồi ánh mắt, phát hiện Mộ Dung Nguyệt phỉm hồng gò má còn có nụ cười nở trên môi, nhú nhú mảy, Mộ Dung Nguyệt đang nghĩ gì thế? Sao trên mặt lại có biểu cảm lúc ngọt ngào yêu đương như thế? Không hề nghĩ nhiều, Mộ Dung Thu cúi đầu suy nghĩ sâu xa, bắt đầu nghĩ làm thế nào ứng đối chuyện phát sinh kế tiếp.

...

Sau khi Thẩm trắc phi và Thẩm Oánh đi ra khỏi đại lao, Thẩm Oánh liền nói với Thẩm trắc phi: “Nhị tỷ, ta cảm giác vương phi biết trong trà này có dị thường, nhưng vì sao nàng ta vẫn uống trà chứ?”

Nghe vậy, Thẩm trắc phi nhướn mày cười nói: “Mộ Dung Thu biết trong nước trà có vấn đề, nàng cũng phải uống.” Chính là chỉ sợ Mộ Dung Thu không thể tưởng được trong nước trà động tay chân, lại có thể làm nàng ta sanh non.

“Vì sao?” Thẩm Oánh không hiểu.

Thẩm trắc phi cười nói: “Nàng ta không thể không uống. Đây chính là lá trà hoàng thượng ban cho, vào lúc này, nếu nàng ta không uống, không phải vừa vận cho chúng ta cơ hội bỏ đá xuống giếng sao? Mộ Dung Thu tuyệt đối sẽ không làm cho bản thân mình đi nhầm bước nào.”

Nghe vậy, Thẩm Oánh hiểu ra, bỗng suy nghĩ cẩn thận, liền gật đầu trả lời: “Nhị tỷ quả thật thông minh! Vừa rồi ta nghĩ như thế nào đều không nghĩ ra đây. Đúng rồi, Nhị tỷ, dù là hoàng thượng miễn tội vương phi, hiện thời nhà mẹ đẻ vương phi là phản thần, nàng ta hẳn là đã không xứng làm Nam Dương Vương phi nhỉ?”

Vương phi bào cũng đều có thân phận tôn quý, chưa bao giờ có gia tộc suy tàn, vương phi còn có thể ở trong vương phủ hỗn như cá gặp nước nữa sao. Mà bằng vào Trầm Nhu là thân phận nhị nữ nhi dòng chính phủ Tề Tướng, chức Nam Dương Vương phi này hẳn là ngoại trừ Trầm Nhu ra không còn có thể là ai khác rồi!

Nghe vậy, Thẩm trắc phi cười nhạt lắc lắc đầu, “Về sau đừng nhắc lại việc này. Cho dù Mộ Dung Thu không là Nam Dương Vương phi, Vương gia muốn cưới ai làm vương phi cũng không phải chúng ta có thể can thiệp.” Tuy rằng nàng hi vọng người trở thành Nam Dương Vương phi chính là nàng, cũng biết nếu không có Mộ Dung Thu, nàng tám chín phần mười sẽ trở thành vương phi.

Nàng biết rõ trong lòng Vũ Văn Mặc, hẳn không cho phép người nào chạm đến giới hạn của hắn. Đây cũng là lý do vì sao nàng chỉ đưa cho Mộ Dung Thu một chén trà để sanh non, cũng không dám đưa một chén thuốc độc.

Nghĩ đến đây, hai chân mày Thẩm trắc phi nhíu lên. Đồng thời, lại cảm thấy bụng có chút đau đốn, nên đưa đi vuốt ve.

“Nhị tỷ, sao vậy?” Thẩm Oánh thấy sắc mặt nàng không tốt, lập tức lo lắng hỏi. Hãy cổ vũ cho các editor có động lực edit truyện bằng cách like, share chương truyện...

Thẩm trắc phi dùng sức ôm bụng, đau đến đầu đổ mồ hôi lạnh, trả lời: “Có thể là ăn đồ ăn nào đó quá lạnh, bụng có chút không thoải mái.”

“Tại sao có thể như vậy? Có cần tìm người thỉnh đại phu đến nhìn xem không?” Thẩm Oánh đỡ Thẩm trắc phi đề nghị nói.

Thẩm trắc phi lắc đầu trả lời: “Hiện tại tốt hơn nhiều, đã cảm giác đã không còn đau nữa, trở về uống chút canh nóng liền có thể” Hiện thời chuyện trong phủ nhiều như vậy, vừa vặn lúc này Mộ Dung Thu không có trong phủ, nàng phải nắm cơ hội nắm quyền to trong tay. Cơ hội khó được như vậy, nàng tuyệt đối sẽ không dễ dàng buông tha như thế.

...

Sau khi Mộ Dung Thu ngủ trưa tỉnh lại, phát hiện thể nhưng ngủ một nháo đã qua buổi trưa, lúc này trời đã tối rồi! Nếu là qua thêm hai canh giờ, nàng đã ở đây trong đại lao âm u ẩm ướt này đợi một ngày một đêm rồi. Chính là đợi thời gian ngắn vậy, Mộ Dung Thu đã mơ hồ cảm giác nàng sớm không còn nhẫn nại.

Nếu là dĩ vãng đối mặt đám người Nhị di nương khiêu khích, nàng chắc chắn cho một chút thời gian đến nói với Nhị Di Nương một phen, thậm chí để Nhị di nương hiểu, đặc tội nàng hậu quả đều không phải chỉ có hai chữ âm miệng như thế! Nhưng hôm nay, đối mặt với chuyện sinh tử gian nan, nàng không còn tâm tư đi lãng phí thời gian nhiều như vậy.

Ngay tại lúc mọi người ở phòng giam cách vách hô đối, vì buổi sáng Mộ Dung Thu uống chén thuốc đó, mắt không ít sức lực, lúc giữa trưa, ngực tốt và Thẩm trắc phi đưa tới cơm trưa phong phú, nàng một ngụm cũng chưa động. Lúc này, cảm thấy miệng khô lưỡi khát, bụng thâm thì kêu gào. diễn đàn 'Lê@Quý~Đôn... Đòi trước hơn nữa đòi này vẫn là lần đầu tiên bởi vì khát nước, đói khát, mà cảm thấy phiền chán vô cùng.

Còn có bên tai truyền đến tiếng nói dâm đẳng, càng làm cho nàng kè cận đến giới hạn sự nhẫn nại của nàng.

Lúc này, có người kinh hô.

Bên tai truyền đến tiếng bước chân chinh tề, Mộ Dung Thu ngẩng đầu nhìn qua, chỉ nhìn thấy hai hàng người đông nghìn nghịt đi tới nơi này.

“Tham kiến Nam Dương Vương phi!”

Thanh âm ngẩng cao điếc tai, Mộ Dung Thu xuống giường, đi đến trước cửa phòng lao. Nhìn thấy bên ngoài người đứng đông nghìn nghịt.

Có người kinh hô, “Đây không là Nam Dương Vương sao? Sao hán lại tự mình đến đại lao rồi hà?”

“Là tôi đón Nam Dương Vương phi sao?”

Mộ Dung Thu nhìn về phía gương mặt tựa băng sơn của Vũ Văn Mặc. Dưới ánh nền ảo ảo, nhìn thấy ánh mắt hán khi nhìn nàng mang chút vẻ đau xót.

Bốn vương đến rồi.” Hán mở miệng, vô cùng đơn giản nói ra này bốn chữ. Lúc dứt lời, lao đến dây xích sắt nơi cửa phòng chuẩn bị mở ra.

Lòng Mộ Dung Thu đang buộc chặt lúc dây xích sắt mở ra là lúc, nháy mắt dần tan biến! Nàng biết, nàng sẽ không chết đâu.

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiếu Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 94: CHƯƠNG 91

“Đi thôi.” Đôi mắt đen nhu hòa của Vũ Văn Mặc nhìn về phía Mộ Dung Thu, nhẹ giọng nói. Chỉ có một ngày một đêm, mặc dù thấy nàng cũng không nhếch nhác, nhưng sắc mặt lại tái nhợt làm người ta phát run. Hán từng bước từng bước đến gần phòng giam.

Mộ Dung Thu thấy hán đến gần, khẽ mỉm cười. Hán vươn tay, nàng đưa lên. Đợi đến khi gần hán thì nàng dùng giọng chỉ hai người mới có thể nghe được nói: “Cảm ơn.”

“Đi thôi.” Vũ Văn Mặc cười nói.

Lúc hai người đi ra khỏi phòng giam thì các phòng giam sát vách truyền đến từng đợt kinh hô cùng tiếng hét lớn.

“Nam Dương Vương tới cứu chúng ta đi! Mau thả chúng ta đi ra ngoài.”

“Thật! Thật tới cứu chúng ta rồi.”

Người của phủ tướng quân thật kích động, vui mừng rồi, có hi vọng rồi! Nam Dương Vương dẫn theo nhiều người như vậy, nhất định là tới thả bọn họ! Nhất định là tra rõ phủ Tướng quân căn bản không sao. Họ vẫn có thể giống như trước đây, trải qua cuộc sống giàu có sung túc. Trong đó người vui mừng nhất chính là Nhị di nương, bà ta ôm sát thanh chắn, tha thiết nhìn Vũ Văn Mặc và Mộ Dung Thu, giống như một giây kế tiếp là bà ta có thể rời khỏi nơi này.

Mộ Dung Lan kéo Mộ Dung Nguyệt đang muốn tung tăng đi ra ngoài, nàng mắt lạnh nhìn Vũ Văn Mặc phía ngoài. Đi ra ngoài? Danh tiếng đang thịnh phủ Tướng quân chợt bị chụp cái tội danh tư thông với địch phản quốc, cũng đừng nghĩ có ngày có thể rời khỏi nơi này! Mộ Dung Thu có thể đi ra ngoài, là bởi vì gả cho Nam Dương Vương! Không thể không nói, Mộ Dung Thu là vận tốt.

“Àm ĩ gì thế?! Ngày mai chính là ngày định tội các ngươi, ngày hôm nay cứ ở trong phòng giam tù tù đợi, nếu gây loạn nữa, cẩn thận da các ngươi!” Ngục tốt lớn tiếng quát. Rất dễ nhận thấy, đáp án nằm trong dự đoán của Mộ Dung Lan.

Mọi người nhất thời ỉu xiu, họ đồng thời nhìn về phía Mộ Dung Thu.

Ánh mắt kia, có chờ đợi, có cầu xin, cũng có hận ý.

Mộ Dung Nguyệt gương mặt nhìn Mộ Dung Thu, hi vọng Mộ Dung Thu có thể xem trên phần tình cảm tỷ muội cứu nàng đi ra ngoài.

Mộ Dung Thu cũng không quay đầu lại, coi như nàng biết những người này đều là vô tội, bằng vào năng lực của nàng muốn cứu các nàng đơn thuần chính là vọng tưởng! Từ cô chỉ kim (xưa đến nay), bởi vì một tội danh mà dính líu người cứu tộc thật quá nhiều, mà bất quá chỉ là một người trong đó. Vũ Văn Mặc có thể cứu một mình nàng, không có nghĩa là có thể cứu mọi người. Mà một ngày một đêm qua ở trong đó, sợ rằng bên ngoài cũng khác biệt cả một bầu trời.

Vốn nàng quen biết các nàng cũng không bao lâu, vậy mà hôm nay họ rơi vào tình cảnh thế này, kết quả cuối cùng lại chính vì Mộ Dung Thu nắm giữ trọng quyền, uy hiếp đến Hoàng đế. Sớm muộn gì ngày này cũng sẽ đến thôi, nàng chỉ là một khách qua đường, không cách nào thay đổi. Nàng cũng là một người bình thường, muốn sống. Nàng cũng là một người lý trí, biết hậu quả lấy trứng chọi đá.

Chỉ là. . . . . Tuy nàng là khách qua đường, nhưng cũng từng trải qua như các nàng. Tâm vẫn cảm giác đau đớn mờ ảo ảo.

“Không cần tự trách, chuyện này nàng không có khả năng gánh nổi. Từ khi Mộ Dung Tướng quân lên chiến trường, bắt đầu lần lượt giành được thắng lợi, thì nhất định Mộ Dung Tướng quân sẽ rơi vào tình cảnh ngày hôm nay!” Giọng nói Vũ Văn Mặc lượn quanh ở bên tai, lòng Mộ Dung Thu căng thẳng.

Thân hình Mộ Dung Thu run lên. Thật ra thì, nàng không có tình cảm gì với những người này. Dù sao chỉ thấy mặt một hai người. Kết cục của các nàng, nàng chỉ thương hại đau lòng, nhưng chưa đến mức tự trách cùng khổ sở.

“Ừm.” Nàng gật đầu một cái. Liền rời khỏi đại lao cùng Vũ Văn Mặc nơi đã chờ đợi một ngày một đêm như địa ngục này. Nàng từng bước một đi ra đại lao, cũng không quay đầu nhìn lại những người đang nhìn nàng, cũng không đi trông nom những lời nhục mạ hết sức khó nghe kia.

Các nữ nhân phủ Tướng quân tuyệt vọng, khóc rống, chửi mắng, sợ hãi, nhưng tất cả tất cả đã không cách nào thay đổi vận mệnh của các nàng.

. . . . .

Trúc viên Nam Dương vương phủ

“Nhị tỷ, tin tức từ trong cung truyền đến, bởi vì hiện giờ vương phi có thai, hơn nữa gả vào Nam Dương vương phủ gần ba năm, mà Mộ Dung Thu tư thông với địch là chuyện gần một năm không quan hệ cùng vương phi. Cho nên miễn tội cho Vương phi. Nghe nói Vương gia tự mình đi đại lao đón vương phi rồi.” Thẩm Oánh liếm lông mày nhìn về phía Thẩm trắc phi sắc mặt có chút tái nhợt đang nằm trên giường nói. Không ngờ Nam Dương Vương vào cung một ngày, thì có kết quả long trời lở đất như thế.

Thẩm trắc phi nằm ở trên giường bởi vì đau bụng lại có chút vô lực nghe vậy, cười lạnh một tiếng: “Coi như nàng trở về Nam Dương vương phủ thì như thế nào? Hôm nay không có phủ Tướng quân dựa vào, vị trí Nam Dương Vương phi này của nàng không biết làm bao lâu. Huống chi nếu như Mộ Dung Thu không có đứa nhỏ bên người, nàng càng thêm không có tư cách làm Nam Dương Vương phi rồi.”

Đây là tất nhiên! Vương phi không có một người nhà mẹ làm hậu thuẫn, ngày sau như thế nào gặp các đại gia tộc, làm sao có thể nói chuyện?

Có điều, tại sao Vũ Văn Mặc coi trọng Mộ Dung Thu như thế? Hắn có thể cứu Mộ Dung Thu ra, hơn nữa Mộ Dung Thu còn được miễn trừ tội danh. Hắn tất nhiên bỏ ra rất nhiều! Làm như vậy đáng giá không?

Thẩm Oánh gật đầu một cái, “Đúng vậy, phụ thân và quý phi nương nương nhất định sẽ giúp đỡ Nhị tỷ. Vị trí Nam Dương Vương phi sớm muộn sẽ là Nhị tỷ.” Chỉ có Thẩm Nhu trở thành Nam Dương Vương phi, cuộc sống tương lai của nàng mới có thể tốt hơn, nếu như có thể thông qua quan hệ Thẩm Nhu và Thẩm Quý phi, để cho nàng có thể gả cho Hạo Thế tử thật là tốt biết bao!

“Ôi. . . . .” Thẩm trắc phi ôm bụng đau kêu lên. Đau đớn này hết sức kỳ quái, lúc tốt lúc xấu, một chút đau đến không chịu nổi, một chút lại giống như không có việc gì. Quả nhiên là gầy vò.

Thẩm Oánh vội hỏi: “Nhị tỷ, làm sao thế? Ngày hôm nay thế nào cứ ba lần bốn lượt bị đau đấy? Có phải quý thủy tới hay không?”

Thẩm trắc phi gật đầu: “Đúng vậy a, quý thủy tới. Rất kỳ lạ, vừa mới qua nửa tháng, tại sao ngày hôm nay lại tới? Hơn nữa còn đau đớn như thế?”

“Muội nghe người ta nói qua, có nữ tử chính là như thế, mỗi lúc quý thủy tới cũng sẽ đau chết đi sống lại. Hơn nữa mấy ngày gần đây Nhị tỷ lo lắng mọi việc, hôm qua lại uống trà lạnh, cũng khó trách sẽ như thế. Có điều, vẫn nên cẩn thận thì tốt hơn, không thì để cho đại phu tới xem một chút đi.” Thẩm Oánh nói. Nhìn Thẩm trắc phi đau đến sắc mặt trắng bệch, nở ra mồ hôi hạt lớn như hạt đậu, thật làm người ta lo lắng.

Nghe vậy, Thẩm trắc phi nhắm mắt lại lắc đầu đáp: “Không được, chính vì quý thủy (kính nguyệt) tới, nếu còn để đại phu đến xem, thật sự là làm người ta hổ thẹn. Huống chi hiện tại canh giờ cũng không sớm. Chờ một lát nữa Vương gia cùng Vương phi đã trở lại, ta cũng không có nhiều thời giờ như vậy. Ta vẫn là làm chút việc phân tán lực chú ý thôi. Lấy sổ sách mang ra, ta thăm tra đối chiếu một phen.”

“Cũng được.” Thẩm Oánh gật đầu, liền đi lấy sổ sách ra.

Thẩm trắc phi nhìn đau nhìn sổ sách, dần dần cũng cảm thấy cảm giác đau đớn này dần dần biến mất.

Mà Thẩm Oánh vẫn còn ngồi ở một bên, thường thức nước trà nghĩ tới sau này nên đi nơi nào.

.....

Trên xe ngựa.

Vũ Văn Mặc đưa một hộp đựng thức ăn tinh sảo cho Mộ Dung Thu, “Trước ăn một chút no bụng đi.”

“Ừm.” Mộ Dung Thu không khước từ, nhận lấy hộp đựng thức ăn, mở ra xem, bên trong không có thức ăn phong phú, chỉ là một chén chè long nhãn hạt sen thanh đạm.

“Người cả một ngày không ăn ngon cơm, hơn nữa cũng không uống nước, lúc này tốt nhất nên ăn ít thức ăn dầu mỡ, ăn thanh đạm nhiều một chút. Chè long nhãn hạt sen rất tốt.” Vũ Văn Mặc thấy Mộ Dung Thu nhìn hộp đựng thức ăn có chút mất hồn, nên cười cười giải thích nói.

Nghe vậy, Mộ Dung Thu khẽ cười nói: “Ừm, thiếp thân đang muốn ăn cái này đây.” Ở đại lao một ngày một đêm lúc nào cũng trong trạng thái chuẩn bị chiến đấu, hôm nay nhìn thấy được thức ăn thơm ngát, bụng chính là kêu réo vang dội. Nàng cũng đang muốn ăn chút thanh đạm đây.

Có điều, lúc nàng cúi đầu đang muốn ném thử thì nghe có một mùi nấm mốc, mùi máu tươi trên thân thể mình. Truyện chỉ đăng trên Không ngờ chỉ ngần ngừ một ngày một đêm, trên người của nàng đã có những mùi này rồi, quả nhiên là cực kỳ khó ngửi, nhìn lại Vũ Văn Mặc hình như không có nghe thấy những mùi này, một bộ trấn định, khỏe miệng Mộ Dung Thu gật gật. Hẳn là sợ nàng khó chịu đúng không?

“Ngày mai ngự y trong cung sẽ tới bắt mạch cho nàng.” Đôi mắt đen láy của Vũ Văn Mặc trầm xuống, nhìn Mộ Dung Thu nói.

Xe ngựa chạy nhanh trên đường gập ghềnh, có chút lắc lư, Mộ Dung Thu nhìn cháo trong tay bởi vì chấn động mà đựng đưa qua lại, mí mắt nháy một cái, bình tĩnh đáp lời: “Được.” Đây là trong dự liệu của nàng, Hoàng đế làm sao có thể dễ dàng thả nàng đi! Chuyện “Mang thai” này phải chân thật hữu hiệu, cho dù như thế, Hoàng đế còn chưa thể yên tâm.

“Thuốc kia vô cùng tổn thương thân thể, Bôn vương vốn không muốn cho Triệu Sơ và Tạ Nguyên đưa chén thuốc vào đại lao cho nàng uống. Mà nếu nếu không dùng một chiêu này, người lại không cách nào thoát thân. Chuyện này. . . . . Là Bôn vương hành động bất đắc dĩ.” Vũ Văn Mặc xoay đầu nhìn qua bên cạnh, giọng nói cực kỳ trầm thấp khàn khàn nói.

Lòng Mộ Dung Thu vừa động, kinh ngạc nhìn về phía Vũ Văn Mặc, trả lời: “Không sao. Sau khi trở về uống thuốc bỏ nhiều chút là được. Nhưng mà chỉ đúng là cơ thể hư nhược mà thôi.” Bất kể thuốc gì cũng đều có độc, thuốc có thể thay đổi mạch tượng nghĩ cũng biết được sẽ ảnh hưởng gì đến thân thể, trong lòng nàng sớm có chuẩn bị, chỉ cần ngày sau chú ý điều dưỡng là được.

“Về phần người phủ tướng quân, sợ là không cách nào cứu vãn. Dù Mộ Dung Thu không tư thông với địch bán nước, hẳn cũng phải chết.” Sau đó Vũ Văn Mặc lại trầm giọng nói.

Tay Dung Thu dừng lại, gật đầu một cái, “Thiếp thân hiểu.” Từ cổ chí kim đều là như thế. Có điều là, nàng chợt nhớ tới Lý thị! Hôm nay phủ Tướng quân bị niêm phong, vậy Lý thị thì sao? Vội vàng nói với Vũ Văn Mặc: “Mẫu thân thiếp bởi vì thân thể suy yếu, không chịu nổi đã kích dâm qua đã quy thiên. Người phủ Tướng quân đều tóm vào đại lao, hậu sự mẫu thân không biết có người lo liệu có hay không? Thiếp thân có thể đến phủ Tướng quân hay không?”

“Phủ Tướng quân đã bị niêm phong, nàng hãy yên tâm đi. Hôm qua Phong tướng quân đại nhân và phu nhân là quan hệ thân thích. Đã chuẩn bị xong hậu sự cho phu nhân rồi.” Vũ Văn Mặc trả lời.

Nghe nói vậy, lòng Mộ Dung Thu treo một ngày một đêm rốt cuộc cũng buông xuống được rồi. Dù sao Lý thị là thân mẫu cổ thân thể này, nếu như cuối cùng ngay cả chết cũng không có chỗ sống yên ổn, lương tâm nàng chắc chắn sẽ cắn rứt.

Ngẩng đầu lên nhìn về phía Vũ Văn Mặc, nàng nén giọng hỏi một câu “Vương Gia làm sao khuyên được hoàng thượng?” Nếu hoàng thượng có thể ra tay nhanh chóng như thế, khiến Mộ Dung Thu nửa đêm phòng bị cũng không có, chuyện như vậy cũng sẽ không dễ dàng nghe ngóng! Nếu không Hoàng đế cũng không sai quan binh tới Nam Dương vương phủ bắt nàng bỏ vào đại lao.

Đôi mắt đen trầm của Vũ Văn Mặc nhìn Mộ Dung Thu, hồi lâu không mở miệng, sắp đến Nam Dương vương phủ thì hần trầm giọng trả lời: “Hôm nay nàng có con cháu Hoàng thất. Hoàng thượng tất nhiên sẽ không động tới nàng.”

“Đơn giản như vậy?” Tuyệt đối không phải chỉ đơn giản như vậy! Nếu là đơn giản như vậy, tại sao Hoàng đế không tóm nàng ngay từ đầu! Mà lúc trước hần cũng sẽ không đầu tranh khó xử cả đêm như vậy.

“Ừm” Vũ Văn Mặc trả lời hết sức khẳng định. Một chút chần chờ cũng không có.

Mộ Dung Thu nhủ nhủ mày, trong lòng biết hần sẽ không nói tình hình thực tế cho mình, đành đặt sự nghi vấn xuống tận sâu đáy lòng.

Trở lại Nam Dương vương phủ thì trời đã rất tối, trước cửa vương phủ treo hai đèn lồng lớn, chiếu sáng đường trước cửa.

Sau khi xuống xe ngựa, liền thấy Thẩm trắc phi, Nhị phu nhân, Thẩm Oánh, còn có mấy nha đầu Mai viên cũng chờ đợi canh giữ ở trước cửa. Sau khi nhìn thấy Mộ Dung Thu, bọn nha đầu chạy thẳng tới, đi tới đầu đỡ Mộ Dung Thu.

“Vương phi, cuối cùng ngài cũng trở lại. Tội nô tỳ cũng lo lắng chết rồi.” Hồng Lăng mở miệng nói đầu tiên, nhìn Mộ Dung Thu từ trên xuống dưới, thấy ngoại trừ trên người có chút mùi là lạ còn lại cũng không có chuyện gì khác thường hết, liền yên lòng. Nhưng cũng bởi vì quá vui vẻ mà khóc lên.

Thanh Bình vừa khóc vừa cười: “Vương phi trở lại là tốt. Nô tỳ đã nấu xong nước nóng, vương phi có thể tắm rửa rồi.”

“Nô tỳ bảo ma ma phòng bếp nhỏ chuẩn bị mấy loại món ăn vương phi thích ăn, lúc này cũng sắp chín rồi. Chờ vương phi tắm rửa xong xuôi, nô tỳ phải đi bày cơm tối.” Trong mắt Thu Cúc cũng rung rung nhìn Mộ Dung Thu nói.

Thấy vẻ mặt ba người quan tâm như vậy, Mộ Dung Thu cười nhạt nói: “Được được được.” Một ngày một đêm qua ba người bọn họ chắc là cũng thời thời khắc khắc lo lắng. Dù sao đột nhiên xảy ra nhiều chuyện như vậy, sợ là mọi người cả Nam Dương vương phủ đều bàng hoàng hết.

Mấy người đi tới trước cửa vương phủ, Thẩm trắc phi đơn giản thấy Mộ Dung Thu bình yên vô sự có chút kinh ngạc. Tính ngày giờ, Mộ Dung Thu cũng đã sắp thai! Nhưng nhìn sắc mặt nàng chỉ là có chút tái nhợt mà thôi, cũng không khác thường. Trên người cũng không có vết máu! Chẳng lẽ. . . . .

Chẳng lẽ Mộ Dung Thu vốn không có mang thai? ! Hai mắt Thẩm trắc phi tỏa sáng, nếu là như vậy, vậy thì, ngày mai sau khi ngự y tới, coi như Mộ Dung Thu dựa vào Vũ Văn Mặc có thể sống sót, nhưng vị trí vương phi nàng ta quả quyết sẽ không ngồi an ổn! Nghĩ tới đây, nụ cười bên môi Thẩm trắc phi có phần chân thật hơn, nhẹ nhàng thi lễ với Vũ Văn Mặc và Mộ Dung Thu, “Nhu nhĩ gặp qua gia, gặp qua tỷ tỷ.”

Thẩm Oánh theo ở phía sau cũng thi lễ Vũ Văn Mặc và Mộ Dung Thu.

Sau khi đứng dậy, nàng liền lập tức tiến lên nhìn về phía Mộ Dung Thu, dáng vẻ hết sức quan tâm, “Tỷ tỷ trở lại là tốt rồi, cả ngày nay muội muội đều không an tâm, chỉ sợ tỷ tỷ ở trong đại lao chịu khổ, thật may là Vương gia tự mình đi đón tỷ tỷ trở về. Hai ngày nay tỷ tỷ cứ nghỉ ngơi, những chuyện phiền lòng cứ để cho muội muội trông nom thôi.”

Trong lòng Mộ Dung Thu cười lạnh, Thẩm trắc phi thật đúng là không thời khắc nào không muốn đoạt quyền! Tim có thật tốt, nhân cơ hội lấy lại quyền uy. Nàng khẽ cười nói: “Bỏn vương phi cũng không sao. Ngủ một giấc là được rồi. Nhìn sắc mặt Thẩm trắc phi vô cùng tái nhợt, có phải mấy ngày gần đây quá mệt nhọc hay không? Thân thể không tốt cần phải thỉnh đại phu tới xem một chút. Thẩm trắc phi cũng không cần vất vả như thế, đến lúc đó nếu là bị bệnh tật, lại không bù nổi mất.”

Thẩm trắc phi cứng họng, mắt lóe lóe, nụ cười cũng cứng ở bên môi, vào thời điểm này, nàng ta còn có thể khó đối phó như vậy! Nàng ta cũng không nhìn, hôm nay nàng ta đang ở cái tình cảnh gì! Trong lòng nàng cực kỳ oán hận, lại quên Vũ Văn Mặc đang ở bên cạnh, không khí liền yên tĩnh trở lại. Thấy thế, Thẩm Oánh lập tức tiến lên, cười nói: “Hôm qua Nhị tỷ cả đêm không ngủ, một mực lo lắng vương phi đấy. Cho nên sắc mặt mới nhìn trông tái nhợt như thế, không có gì đáng ngại. Vương phi chớ lo lắng.”

“Vâng, muội muội không sao hết. Ngược lại hôm nay tỷ tỷ có thai, cần nghỉ ngơi thật tốt. Trong đại lao âm u ẩm ướt, mặc dù tỷ tỷ chỉ là ở một đêm, nhưng cũng không thể coi thường, nhất định phải cẩn thận điều dưỡng.” Thẩm trắc phi giấu bớt chút xấu hổ trong lòng, vội vàng làm bộ nói như không có xảy ra chuyện gì. Ngày hôm nay nàng bị đau bụng hành hạ quên mất cẩn thận đối phó Mộ Dung Thu, cũng quên mất có phải Vũ Văn Mặc trước mặt đang ẩn giấu ý tưởng chân thật trong lòng.

Mộ Dung Thu gật đầu: “Cám ơn Thẩm trắc phi lo lắng.” Đơn giản đáp lại một câu nói, lúc này nàng cũng không có bao nhiêu hơi sức chơi xa luân chiến cùng Thẩm trắc phi.

Thẩm trắc phi thấy Mộ Dung Thu không muốn nhiều lời, liền lại quay đầu nhìn về phía Vũ Văn Mặc, trên mặt liền giương nụ cười dịu dàng trước sau như một: “Vương gia cực khổ, Nhu nhĩ đã đề người hầu chuẩn bị nước nóng. Vương gia có thể tắm rửa ăn bữa cơm tối rồi.”

“Ừ!” Vũ Văn Mặc gật đầu. Ở giữa 2 mi mắt hơi có vẻ mệt mỏi, sau đó lại phân phó nói: “Sai người đưa nước nóng chuẩn bị sương phòng tiền viện, Bỏn vương còn có công vụ cần xử lý.” Một ngày một đêm đều ở trong hoàng cung, hơn nữa bởi vì phải cứu Mộ Dung Thu, hần chỉ có thể cúi đầu trước hoàng thượng, cho nên, tối nay hần phải làm chút gì đó, dù là mệt mỏi cũng không thể nghỉ ngơi.

Nghe vậy, Mộ Dung Thu rũ xuống trong mắt lóe lên ánh sáng kỳ dị, ngày mai là ngày phủ Tướng quân bị tuyên án, hơn nữa hoàng thượng còn phái người đến trước cửa Nam Dương vương phủ, mà Vũ Văn Mặc bởi vì cứu nàng nhất định là bỏ ra cái giá cao gì đó! Mà chỉ sợ Nam Dương vương phủ cũng phải bởi vì chuyện này mà lâm vào khốn cảnh.

“Được, Nhu nhi phải đi an bài ngay.” Thảm trắc phi thất vọng cúi đầu. Thật ra thì ngày hôm nay quý thủy của nàng tới, dù là Vũ Văn Mặc đi Trúc viên, nàng cũng không thể nào thị tẩm. Nhưng nàng vẫn muốn một mình cùng Vũ Văn Mặc ở chung một chỗ, bởi vì đã lâu rồi bọn họ không có trò chuyện với nhau rồi.

Vũ Văn Mặc thấy thế liền nghiêng đầu nói Mộ Dung Thu với: “Nghỉ ngơi thật tốt đi.” Dứt lời, hắn vào phủ nhanh như gió, đi thẳng đến thư phòng.

Nhìn bóng lưng của hắn, Mộ Dung Thu lông mày nhíu nhẹ, lúc nàng sắp mất hôn, Thảm trắc phi âm thầm liếc nàng một cái, thần sắc trong mắt rất âm trầm lạnh lẽo.

“Muội muội thì không thể đi theo tỷ tỷ đến Mai viên rồi. Không quấy rầy tỷ tỷ nghỉ ngơi nữa, chỉ là, muội muội thật có chút chuyện muốn thương lượng cùng tỷ tỷ một phen, chờ ngày mai thân thể tỷ tỷ đã tốt hơn một chút. Muội muội sẽ đi tìm tỷ tỷ thương lượng một chút.” Thảm trắc phi thu hồi ánh mắt từ phương hướng Vũ Văn Mặc rời khỏi, nhìn về phía Mộ Dung Thu cười nói.

Mộ Dung Thu khẽ mỉm cười, gật đầu đáp lại: “Được.” Dứt lời, ánh mắt liền rơi vào trên người Thảm Oánh sau lưng Thảm trắc phi, đã vào canh giờ này rồi Thảm Oánh vẫn còn ở vương phủ?

Nhớ lại mấy ngày trước đây nghe nói Thảm Oánh đi dạo bên ngoài, bị Hạo Thế từ cự hôn, lại muốn cùng đệ đệ Đỗ Khả đính hôn. Dù sao danh tiếng Đỗ Đại thiếu gia trong kinh thành, có thể nói là nức tiếng, tên xấu xí lan xa. Thảm Oánh tướng mạo xuất chúng, tuy nói là thân phận thứ nữ, có lẽ bắt đầu từ lúc nàng và Hạo Thế từ truyền ra xì căng đan, đã nói lên nàng cũng không phải là một người an phận thủ thường. Hôm nay ở lại vương phủ không rời đi, chẳng lẽ là đem chủ ý đánh tới trên người của Vũ Văn Mặc?

Mà nhìn bộ dạng Thảm trắc phi, chẳng lẽ Thảm trắc phi đã đồng ý?

Nhìn bóng lưng hai người rời đi, Mộ Dung Thu hỏi Hồng Lăng, “Tôi hôm qua Thảm Tam cô nương ở trong vương phủ nghỉ ngơi sao?”

“Đạ, tôi hôm qua liền ở lại. Nghe nói là muốn sống trong vương phủ một thời gian ngắn đấy.” Mắt Hồng Lăng lóe lóe, trả lời. Người trong vương phủ thật vô cùng rõ ràng, Thảm Oánh ở lại vương phủ, cũng không quân có thể mất đi khuê dự hay không, này sợ là muốn vào hậu viện Nam Dương vương phủ đây!

Mộ Dung Thu nâng lên khóe môi, cười cười nhàn nhạt. Nếu Thảm trắc phi là chủ mẫu, ở trong mắt nam nhân cùng nhà chồng cổ đại, nhất định là thích hợp 100%.

Sau khi trở lại Mai viên, Mộ Dung Thu liền ngâm mình ở trong nước nóng nhắm mắt hưởng thụ, thật giống như một thân mệt mỏi cũng bị hóa giải vào trong nước nóng này. Cũng rửa đi mùi là lạ trên người.

“Vương phi, y phục kia xử lý như thế nào?” Thanh Bình nhẹ giọng hỏi.

Mộ Dung Thu chậm chậm mở mắt, phân phó nói: “Ném thôi.”

“Vâng”

“Vương phi chịu khổ, nghe nói đại lao này hết sức kinh khủng. Mỗi ngày đều có người chết, hơn nữa mỗi ngày đều có người bị chịu hình, mùi vị máu tanh bên trong rất nồng, nô tỳ nghĩ tới vương phi lại đang ở loại địa phương đó đợi một ngày một đêm, thật là đau lòng.” Hồng Lăng vừa chà lưng cho Mộ Dung Thu, vừa không nhịn được bắt đầu khóc.

Thấy thế, Mộ Dung Thu buồn cười lắc đầu một cái, “Yên tâm, bốn vương phi không sao. Thật ra thì đại lao cũng không có kinh khủng như trong tưởng tượng của người vậy.”

“Thật?”

“Chẳng lẽ bốn vương phi còn có thể nói nói káo gạt người sao?” Mộ Dung Thu buồn cười nói.

Hồng Lăng cười rộ lên, “Vậy được, có lúc sẽ có người nói ngoa rồi. Chỉ là vương phi thân phận tôn quý, ngục tốt này cũng sẽ không muốn chết mà bất kính với vương phi”

Mộ Dung Thu cười nhạt. Ánh mắt phát hiện Thu Cúc đang ngẩn người, liền nhướn nhướn mày, hỏi “Thu Cúc, người làm sao vậy?”

Thu Cúc chợt run lên, sắc mặt có chút trắng nhìn về phía Mộ Dung Thu, nụ cười cực kỳ mất tự nhiên đáp lại: “Nô tỳ không sao. Có thể là hai ngày nay ngủ không được ngon giấc, tinh thần đầu óc có chút kém”

“Một chút trở về nghỉ ngơi thật tốt đi.” Mộ Dung Thu mỉm cười nói.

Thu Cúc vội đồng ý. Sau đó liền cùng Hồng Lăng cùng nhau phục vụ Mộ Dung Thu tắm rửa.

Tắm rửa xong, Mộ Dung Thu liền trở về gian trong nghỉ ngơi. Trong nháy mắt khi nàng nằm trên giường, lòng phập phồng hồi hộp một ngày một đêm rốt cuộc cũng an định lại. Trong bóng tối, nàng quan sát tất cả trong phòng, tối ngày hôm qua, nàng còn đang suy nghĩ, đời này cũng sẽ không về đây, lại không có nghĩ đến, chỉ là cách nhau một đêm, nàng lại lần nữa trở về nơi này.

Hơn nữa còn dùng loại phương thức này.

Thờ dài một cái, đường ngày sau sợ rằng sẽ càng khó đi hơn! Trong khoảng thời gian ngắn này nàng tuyệt không thể rời đi. Dù sao, mất đi một cái cơ hội, nếu là không tìm được cơ hội, thì phải chờ đợi.

Có điều nàng đã chuẩn bị tốt tinh thần, học cách chờ đợi.

Nhưng, Mộ Dung Thu không nghĩ tới, tất cả tất cả lại không thể dự liệu tựa như đêm qua như vậy! Một cơ hội thành linh xảy ra, nàng sẽ chân chính rời khỏi Nam Dương vương phủ! Rời khỏi cái gian phòng này! Mà trên đời cũng không còn có Mộ Dung Thu.

Ngày hôm sau.

Lúc Mộ Dung Thu mở mắt ra mặt trời cũng đã lên cao, nàng dụi dụi con mắt, vươn người một cái, liền từ trên giường ngồi dậy.

Quay đầu, phát hiện Vũ Văn Mặc đang đứng trước cửa sổ.

Hắn gác tay đứng trước cửa sổ, hình như nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ đến mất hồn. Mộ Dung Thu xuống giường, đến gần hắn.

Hình như nhận biết được sau lưng có người đến gần, giọng nói lạnh lẽo thâm trầm riêng biệt của Vũ Văn Mặc bỗng vang lên. “Nàng đã tỉnh.”

“Vâng” Mộ Dung Thu lên tiếng. Sau đó thay đổi đường đi đi về phía án trác trước, rót hai chén nước trà. Sau đó lại thông thả ung dung mặc quần áo vào.

Chỉ trong thoáng chốc, Vũ Văn Mặc liền xoay người nhìn về phía Mộ Dung Thu, nhìn thấy mái tóc dài Mộ Dung Thu đen bóng hết như vải gấm chấm qua eo khoác lên sau lưng, sợi tóc màu đen tương phản làm da thịt nàng càng thêm trắng như tuyết, mặt mày như vẽ, sáng như trăng non, như hoa cây đồng tuyết. Vô cùng không chân thật, mà áo trắng trên người nàng, càng thêm bông bênh tựa như tiên nữ. Làm cho người ta nắm không được, không với tới nổi.

Tròng mắt của hắn cũng vì vậy mà dần dần âm trầm, hơi thở cũng càng ngày càng lạnh lẽo.

“Ngự y tới, đang chờ ở thiên phòng.” Hắn trầm giọng nói. Ánh mắt quét ở trên người nàng từ trên xuống dưới một lần, nói tiếp: “Nàng không ngại chứ?”

Mộ Dung Thu cười nhẹ nói: “Không ngại. Xin cho thiếp rửa mặt một phen, rồi gặp ngự y.”

“Ừm.”

Sau đó, Mộ Dung Thu liền bảo Hồng Lăng và Thu Cúc vào phòng, động tác hai người lưu loát chải tóc mai thay xiêm áo sạch sẽ cho nàng, cũng phải chút phần nhàn nhạt. Khí sắc cả người nhìn qua tốt hơn nhiều, hoàn toàn không còn thấy vẻ tái nhợt ngày hôm qua.

“Vương phi có cần ăn chút điểm tâm rồi đi gặp ngự y hay không?” Hồng Lăng hỏi, dù sao hiện tại cũng gần trưa rồi, vương phi còn chưa uống giọt nước nào đây.

Mộ Dung Thu lắc đầu một cái, đáp lời: “Bỏn vương phi vốn là dậy trễ rồi, hiện tại cũng sắp tới giờ cơm trưa, một chút lại ăn là được. Trước đi gặp ngự y thôi.”

Dứt lời, nàng liền đứng dậy. Vũ Văn Mặc cũng đi tới, “Đi thôi.”

Mộ Dung Thu gạt đầu, “Vâng.”

Ba gã ngự y được trong cung phái tới đang chờ ở thiên sảnh. Tuổi mọi người đều khoảng năm mươi tuổi, cảm cũng lĩnh phính râu ria, sau khi nhìn thấy Vũ Văn Mặc và Mộ Dung Thu, lập tức đứng dậy cung nghênh, “Hạ quan tham kiến Nam Dương Vương, Nam Dương Vương phi.”

Vũ Văn Mặc nói: “Ba vị ngự y không cần đa lễ như vậy, đứng lên đi.”

“Tạ Nam Dương Vương.”

“Khiến ba vị ngự y đợi lâu.” Mộ Dung Thu hướng ba người cười nhạt nói.

Ba gã ngự y vừa nghe, lập tức ứng tiếng: “Ba người hạ quan vừa tới một lát, thật không muốn quấy rầy vương phi nghỉ ngơi, xin vương phi chớ trách cứ.”

Mộ Dung Thu lắc đầu, “Ba vị ngự y đại nhân đa lễ, là bỏn vương phi ngủ nhiều một chút. Mới để cho các ngời chờ lâu.”

Khi đang nói chuyện, Mộ Dung Thu và Vũ Văn Mặc đã ngồi xuống.

Sau khi mấy người lại khách sáo một phen, liền bắt đầu tiến vào chuyện chính. Mộ Dung Thu vỗ trán cau mày nói: “Kể từ sau khi có bầu, bỏn vương phi liền hết sức thích ngủ. Không biết có phải có bệnh không tiện nói ra hay không, xin ba vị đại nhân xem một chút dùm bản vương phi.”

Ba người hai mặt nhìn nhau, một người trong đó tiến lên bắt mạch Mộ Dung Thu. Hai người khác bắt đầu nói: “Sau khi có thai quả thật hơi mệt hơn

lúc trước, cho nên ngủ thêm một lát cũng không ngại.”

“Hôm nay là thời tiết cuối thu, sau buổi cơm trưa là dễ dàng một rã rời nhất, người người đều như thế. Vương phi không cần lo lắng.”

Mộ Dung Thu nhìn như rất yên lòng, gật đầu cười nói: “Vậy thì, bốn vương phi yên tâm rồi.” Ánh mắt quan sát ngự y bắt mạch cho nàng, trong lòng có chút khẩn trương, mặc dù uống canh thuốc, nhưng vẫn không thể nắm chắc.

Ngự y vuốt vuốt chòm râu qua một hồi lâu buông tay ra, sau đó chấp tay nói với Vũ Văn Mặc đang trầm mặc: “Hạ quan chúc mừng Vương gia, vương phi đã có có thai gần hai tháng. Mặc dù vương phi ở trong ngục đợi một ngày một đêm, đã thương thân thể, nhưng chỉ cần mấy tháng này tận tâm điều dưỡng, nhất định có thể tốt lên.”

Nghe vậy, tảng đá trong lòng Mộ Dung Thu cũng rơi xuống. Âm thầm nhìn Vũ Văn Mặc cười một tiếng, cửa ải này coi như đã qua! Loại bỏ được sự nghi ngờ của hoàng đế, kế tiếp hai người ngự y còn dư lại cũng tới bắt mạch rồi, sau khi xác nhận bào thai trong bụng Mộ Dung Thu hơn một tháng, liền cũng ôm quyền chúc mừng Vũ Văn Mặc.

Sau khi ba gã ngự y hoàn thành nhiệm vụ rồi đi, lúc Vũ Văn Mặc và Mộ Dung Thu đang ăn cơm trưa, Tú Ngọc của Trúc viên mang về mặt lo lắng tới gặp Vũ Văn Mặc, lo lắng nói: “Xin Vương gia mau đi xem Thảm tắc phi một chút ạ. Hôm nay từ lúc Thảm tắc phi ăn điểm tâm xong đến bây giờ vẫn đau bụng, đau cơ hồ muốn bất tỉnh.”

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 95: CHƯƠNG 92

“Đau bụng? Đã đi tìm đại phu chưa?” Mộ Dung Thu buông chén đũa xuống, nhìn Tú Ngọc đang vội vàng và lo lắng trầm giọng hỏi. Tối hôm qua ở trước cửa vương phủ đã thấy sắc mặt Thảm tắc phi khá kém, nhưng cũng không suy nghĩ nhiều. Nhưng nếu bị đau bụng... Nữ nhân bình thường khi đau bụng phải cẩn thận một chút, nàng quay đầu nhìn Vũ Văn Mặc.

Wu Văn Mặc như rồng như hổ, sắc mặt thâm trầm trước sau như một. Nhưng cũng trầm giọng hỏi: “Bắt đầu đau bụng lúc nào?”

Tú Ngọc trong lòng hộ chủ, thấy Thảm tắc phi đau bụng khó chịu, lòng nóng như lửa đốt, nghe Vũ Văn Mặc và Mộ Dung Thu hỏi, vội vàng trả lời: “Bắt đầu từ ngày hôm qua. Vốn cho là ăn thứ gì không sạch sẽ hoặc ăn đồ ăn lạnh, Thảm tắc phi không để ý. Nhưng ngày hôm nay lúc ăn cơm trưa chính là đau không thể ngồi dậy nổi. Hơn nữa.... Hơn nữa....”

Nói đến câu cuối, Tú Ngọc cắn môi, sắc mặt trắng bệch. Chủ tử thật sự quá thảm, tựa như nữ tử sinh non vậy, máu chảy thành dòng.

“Hơn nữa cái gì?” Mộ Dung Thu nhíu mày hỏi. Mặc dù thường ngày Thảm tắc phi giỏi dùng thủ đoạn, nhưng đối Vũ Văn Mặc vẫn rất dụng tâm, ngày hôm nay đầu tiên là ngự y chẩn mạch cho nàng rồi, mà Vũ Văn Mặc lại thuận tiện ăn cơm trưa ở Mai viên, nếu là bình thường, có lẽ Thảm tắc phi sẽ dùng tâm cơ nhận sự đồng tình. Nhưng ngày hôm nay, thấy vẻ mặt Tú Ngọc thật không giống giả tạo! Nhất định Thảm tắc phi thật sự có chuyện.

Hiển nhiên, Vũ Văn Mặc cũng có ý tưởng giống như nàng vậy, lúc đầu cũng không để ý. Nhưng, hiển nhiên tình huống Thảm tắc phi quả thật là rất tệ.

“Hơn nữa, Thảm tắc phi chảy rất nhiều máu. Sắc mặt tái nhợt đáng sợ!” Tú Ngọc cúi đầu, trong mắt đã có nước mắt.

Nhìn vẻ mặt của nàng, có thể suy đoán được tình trạng lúc này của Thảm tắc phi là thế nào! Mộ Dung Thu cúi đầu nhíu mày suy nghĩ sâu xa, chảy máu? Bụng? Thảm tắc phi đẻ non sao? Nhưng... Trong phủ chưa bao giờ truyền ra chuyện Thảm tắc phi mang thai, nếu như không phải mang thai, thế thì, tình trạng lúc này của Thảm tắc phi là vì sao?

Nàng âm thầm nhìn Vũ Văn Mặc, quả nhiên trông thấy vẻ mặt hần căng thẳng. Nàng vội vàng nói: “Gia, thiếp thân cùng ngài đi nhìn một chút thôi.”

“Ừm.” Vũ Văn Mặc gật đầu, đứng dậy.

Nghe vậy, Tú Ngọc nhìn lướt qua Mộ Dung Thu, âm thầm cắn chặt răng. Liền theo sau lưng hai người trở về Trúc viên.

Trúc viên.

Thảm tắc phi đã cơn đau hành hạ ra một thân mồ hôi, y phục đều bị thấm ướt. Mặc dù nàng hết sức chịu đựng, nhưng bụng lại truyền tới từng trận đau tê liệt căn bản làm nàng không thể chịu nổi, còn đau hơn ngày hôm qua, làm nàng không cách nào có thể nhẫn nại.

Thảm Oánh ở một bên chăm sóc lo lắng đến chân tay luống cuống, “Nhị tỷ...” Chẳng phải quý thủy tới thôi sao? Sao sẽ đau đớn như thế? , Hơn nữa máu còn không ngừng chảy ra nữa? Mới vừa đổi ga giường, lúc này lại bị máu nhuộm đỏ rồi. Cảnh tượng này dường như giống với tình tình rong huyết hay đẻ non trong miệng của Tử ma ma vậy! Thảm Oánh sợ hãi.

“Đại phu... Còn chưa tới sao?” Thảm trắc phi nhắm chặt hai mắt, giọng nói thều thào hỏi. Không chỉ Thảm Oánh sợ, nàng càng sợ hơn. Nàng xác định nàng không có mang thai, nhưng máu này lại rất giống như bị đẻ non vậy. Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Máu chảy ra nhiều vậy thì không phải là quý thúy!

Thảm Oánh ngoảnh đầu lại nhìn, lắc đầu với Thảm Trắc phi, “Nhị tỷ đừng vội. Đại phu lập tức đến ngay.”

“Vương gia cũng chưa đến sao?” Cối lòng Thảm trắc phi đầy mong đợi hỏi. Vào lúc này, nàng nhẫn nhịn chịu đau, hy vọng nhất chính là có thể nhìn Vũ Văn Mặc ở bên cạnh nàng, chỉ cần có hắn ở đây, có lẽ nàng sẽ không còn đau đớn như vậy nữa.

“Tú Ngọc đi Mai viên mời Vương gia rồi, chắc Vương gia sẽ rất nhanh đến thôi.” Thảm Oánh trả lời.

Mai viên? Thảm trắc phi bị đau thần trí mờ mịch con người bỗng hiện lên vẻ sắc bén. Vũ Văn Mặc ở Mai viên... “Vương gia ở Mai viên ăn cơm trưa, đúng không?” Giọng nói nàng khàn khàn, sắc mặt trắng bệch, lời nói không có chút hơi nào.

Nghe vậy, Thảm Oánh không đành lòng nhìn, trái lương tâm đáp lại: “Muội cũng không rõ lắm, chẳng phải ngày hôm nay ngự y trong cung đến bắt mạch cho vương phi sao? Có lẽ Vương gia đi rồi?” Lúc này nàng nào dám trả lời chắc chắn, dù sao nàng cũng rất rõ ràng, ở trong mắt Nhị tỷ, Vũ Văn Mặc vô cùng quan trọng. Cho nên mới âm thầm động tay chân nhiều như vậy.

“Bắt mạch?!” Hai mắt Thảm trắc phi tỏa sáng, lại quên mất đau đớn trên người, không kịp chờ đợi hỏi: “Có kết quả chưa?”

Nhìn ánh mắt tha thiết mong đợi của Thảm trắc phi, Thảm Oánh chỉ có thể nhắm mắt đáp lại: “Đã có kết quả, chứng thật vương phi có hai chưa tới hai tháng.”

“Cái gì?! Thật sự mang thai! Điều này sao có thể? Rõ ràng nàng ta đã uống chén trà kia mà.” Thảm trắc phi lắc đầu không tin, tự lẩm bầm. Nàng tận mắt nhìn thấy Mộ Dung Thu uống xong nước trà, nếu như nàng ta uống vào rồi, nếu nàng ta mang thai tất nhiên sẽ sinh non, mà nếu không có mang thai thì chuyện gì cũng không có. Nhưng rõ ràng nàng ta một chuyện nhỏ cũng chẳng có, ngược lại có mang? Chẳng lẽ trà có vấn đề? Không thể nào, chén trà kia là tự tay nàng ngâm, tuyệt đối sẽ không có vấn đề. Nàng cau mày suy nghĩ, làm sao cũng không rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, chẳng lẽ là....

Nàng ngẩng đầu lên, sắc mặt tái nhợt ánh mắt đầy hoài nghi nhìn Thảm Oánh.

Sau khi Thảm Oánh nhìn thấy ánh mắt của Thảm trắc phi, nhanh chóng mở to, Nhị tỷ thế mà hoài nghi nàng! “Có lẽ nàng ta vốn không có uống chén trà kia, chỉ giả vờ giả vịt trước mặt ta và Nhị tỷ thôi. Dù sao nàng ta cũng là dùng tay áo che mặt lại.”

Nghe vậy, con người nhũn nhũn đầy hoài nghi của Thảm Oánh mới biến mất, đúng vậy, Thảm Oánh là muội muội ruột thịt của nàng, làm sao có thể không giúp nàng lại giúp Mộ Dung Thu chứ? Nhất định là nàng bị đau đớn hành hạ mất đi năng lực phán đoán. “Muội nói rất có lý. Ta vẫn là xem thường Mộ Dung Thu, cho là bất kể thế nào nàng ta cũng phải uống nước trà. Không ngờ chúng ta nhìn thấy chỉ là tuồng kịch nàng ta diễn mà thôi.”

Thật đáng hận! Thật tức giận mà! Thảm trắc phi luôn luôn dịu dàng bởi vì tức giận mà vẻ mặt mất đi vẻ uyển chuyển dịu dàng hàm xúc, ngược lại lại thêm mấy phần lệ khí (độc ác, tàn nhẫn). , Nếu như là một năm trước, đây là chuyện Thảm trắc phi nghĩ như thế nào cũng không thể nghĩ tới, cuối cùng lại có một ngày, nàng sẽ trở thành Mộ Dung Thu trước kia, vì tranh thủ tình cảm mà dùng hết thủ đoạn, hơn nữa còn bắt kẻ thủ đoạn tồi tệ nào, còn hơn gấp mấy lần Mộ Dung Thu lúc trước. Nhưng hết thảy, một năm trước nàng làm sao cũng không nghĩ tới. Một năm sau nàng lại dần dần bị khống chế.

“Xem ra, Nhị tỷ tuyệt đối không thể để nàng ta bá chủ. Nhân cơ hội này nên cưới thiếp thị cho Vương gia thôi.” Thảm Oánh hơi nghiêng người, nhỏ giọng nói.

Lời này lại đúng ý Thảm trắc phi. Hôm nay phủ Nam Dương vương chỉ có một chính phi, một trắc phi, còn có một thiếp. Thật sự là quá ít, tính tình Mộ Dung Thu lại đại biến (biến đổi quá lớn), dẫn tới sự chú ý của Vũ Văn Mặc. Lúc này nếu như có thể đưa người mới vào phủ, nhất định có thể phân tán lực chú ý của vương gia. Thảm trắc phi gật đầu một cái: “Rất tốt. Chờ sau khi ta khá hơn một chút, sẽ ra tay chuẩn bị, muội cũng giúp ta nhìn một chút, nữ tử nhà ai thích hợp, điểm quan trọng nhất là không thể thông minh, còn thành thật hơn một chút.”

Bằng không bên này đã có Mộ Dung khó đối phó rồi, kết quả lại tới một người không dễ khống chế nữa, vậy mắt nàng há chẳng phải bị mù rồi sao? Thảm trắc phi âm thầm cắn răng. Có thể do cắn răng dùng quá nhiều sức, kết quả làm bụng càng đau hơn. “À.... Thật là đau...”

“Nhị tỷ, có phải lại đau nữa không? Hạ nhân đã ra ngoài gọi đại phu nữa canh giờ rồi, sao vẫn không thấy bóng dáng chứ? Làm sao có thể kéo dài được nữa đây?!” Thảm Oánh liếc mắt nhìn hạ thể Thảm trắc phi, máu này chảy nhiều quá.

Lúc này, ngoài cửa lại có giọng nói.

“Thảm trắc phi, Vương gia và Vương phi đến.”

Nghe Vũ Văn Mặc đến đây, Thảm trắc phi mừng như điên, đôi môi tái nhợt bỗng hơi mỉm cười, nhưng khi nghe Mộ Dung Thu cũng tới theo, sắc mặt lập tức thay đổi, vì sao nàng ta tới đây? Là muốn xem nàng thám ra sao đúng không?! Nàng ôm bụng nhìn xuống, âm thầm ảo não, ga giường mới vừa đổi thế nhưng đã bị nhiễm đỏ! Nàng lúc này nhất định vì mất máu quá độ mà sắc mặt trắng bệch, cực kỳ khó coi, hơn nữa, căn phòng nàng mùi máu tanh rất nặng. Bỗng chốc nàng lại không muốn Vũ Văn Mặc và Mộ Dung Thu đi vào.

Thảm Oánh thấy Thảm trắc phi im lặng không trả lời, lập tức lên tiếng: “Mau mời Vương gia và Vương phi vào bên trong.”

Thảm trắc phi âm thầm cắn răng, biết lúc này không thể mở miệng khước từ được. đành hy vọng lúc này nàng đang suy yếu mà có thể đổi lấy thương

tiếng của Vũ Văn Mặc.

Khi Mộ Dung Thu bước vào trong phòng, mùi máu tanh xông vào mũi, Mộ Dung Thu lập tức nhăn mày lại. Giống như bệnh quả thật không nhẹ!

Vừa vào trong phòng, liền thấy Thẩm trắc phi nhếch nhách co rúc ở trên giường, đệm trên giường một mảng lại một mảng màu đỏ đập vào mắt, cực kỳ chói mắt. Mà sắc mặt nàng ta lại tái nhợt đáng sợ, ngay cả đôi môi cũng tái nhợt khô nứt.

Đây không phải là giả vờ! Mộ Dung Thu khinh ngạc nhìn thấy biến hóa của Thẩm trắc phi. Nếu như trí nhớ không sai, thân mình Thẩm trắc phi nhưng cực kỳ khỏe mạnh đây. Làm sao bỗng nhiên lại bệnh thành như vậy? Phái nữ rất yếu ớt, bệnh phụ khoa rất nhiều. Đừng nói Thẩm trắc phi mắc bệnh phụ khoa đó chứ? Nhưng nhìn nàng ta như vậy lại cảm thấy không giống lắm, máu này... Hình như quá nhiều.

“Gia... Có phải Nhu nhi sắp chết rồi không?”

Lúc Mộ Dung Thu thất thần, bên tai lại truyền lên giọng nói du dương của Thẩm trắc phi.

Thẩm Oánh cực kỳ thông minh, sau khi Thẩm trắc phi mở miệng, lập tức đứng dậy rời khỏi giường, đứng sau lưng Mộ Dung Thu. Mà sau khi Vũ Văn Mặc nhìn thấy bày tay Thẩm trắc phi đuổi ra, liền đi qua, ngồi bên giường. Hắn nhú mày trầm giọng hỏi: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Từ lúc nào bắt đầu phát hiện không đúng? Cảm giác bây giờ có khá hơn chút nào không?”

Nghe vậy, Thẩm trắc phi cơ hồ là lệ nóng doanh tròng, rốt cuộc đã bao lâu rồi hắn mới dịu dàng như vậy với nàng? Nhưng nàng rất thông minh, biết tận dụng cơ hội, dù sao cơ hội là khó được. Lập tức dùng hơi sức, chịu đựng bụng đang đau đớn kịch liệt, nước mắt từ trên mặt tái nhợt rơi xuống, thuận thế chui vào trong ngực Vũ Văn Mặc, giọng nói nàng rất nhỏ nhẹ, “Bắt đầu từ ngày dạ tiệc sinh nhật Nhu thì trở nên không bình thường, lúc đầu Nhu nhi cũng không để ý, thật không nghĩ đến hai ngày nay sẽ đau đớn như vậy.”

“Dạ tiệc?” Vũ Văn Mặc cau mày.

Mà Thẩm trắc phi lại nhân cơ hội đưa mắt nhìn lên trên người Mộ Dung Thu, mặt lại nhìn Vũ Văn Mặc cực kỳ dịu dàng nói: “Có lẽ là Nhu nhi ăn nhầm thứ gì đó thôi. Có điều... Gia, trên người Nhu nhi rất đau.”

Ánh mắt Vũ Văn Mặc theo ánh mắt nàng ta nhìn về phía Mộ Dung Thu, lông mày khẽ nhíu lại nhíu chặt thêm hai phần. Lại cúi đầu nhìn Thẩm trắc phi trong ngực, ánh mắt lướt qua phản ứng của Mộ Dung Thu, sau đó không dấu vết để Thẩm trắc phi xuống.

Nghe Thẩm trắc phi nói, chạm phải ánh mắt khiêu khích của Thẩm trắc phi, khóe miệng Mộ Dung Thu khẽ nhếch, chẳng lẽ muốn lợi dụng chuyện ngã bệnh nhân cơ hội này muốn gây bất lợi cho nàng sao? Nàng ta thật đúng là lợi dụng tất cả cơ hội có được. Có điều, Mộ Dung Thu nhìn một vũng máu lớn trên giường, lúc này nàng ta nên lo lắng cho chính mình mới đúng chứ?

Mộ Dung Thu vừa muốn thu lại nụ cười lạnh trên môi mình thì phát hiện Vũ Văn Mặc nhìn lại nàng, cùng lúc nàng nhìn về hai tay hắn giao với Thẩm trắc phi. Mặc dù Vũ Văn Mặc không dấu vết đẩy Thẩm trắc phi ra, nhưng môi Mộ Dung Thu lại cười lạnh sâu thêm mấy phần.

“Vương phi, lần này Nhị tỷ bệnh thật sự quá nghiêm trọng. Có lẽ thật không phải đơn giản chỉ là nhiễm bệnh như vậy.” Thẩm Oánh ở sau lưng Mộ Dung Thu, nhẹ giọng nói.

Giọng nói tuy nhẹ, nhưng một câu một chữ đều truyền vào tai mỗi người trong phòng không sót chữ nào.

Khóe miệng Thẩm trắc phi âm thầm khẽ nhếch, ánh mắt Vũ Văn Mặc lạnh lùng nhìn lướt qua Thẩm Oánh. Thẩm Oánh thấy vậy vội vàng vội vàng vào trong ngực, ngực bắt đầu đánh trống, mới vừa rồi ánh mắt Vũ Văn Mặc quá mức lạnh lẽo, chấn nhiếp lòng người, thật giống như nhìn thấy suy nghĩ trong lòng nàng, âm thầm cắn răng, sẽ không, hắn sẽ không nhìn thấu nàng đâu.

Mộ Dung Thu gật đầu cười nhạt, không thèm để ý Thẩm Oánh sau lưng mình, mà nhìn thẳng về Thẩm trắc phi, giọng nói vô cùng nhẹ nhàng ôn hòa nói: “Mấy ngày nay Thẩm trắc phi vẫn bận bịu chuyện tiệc sinh nhật, khó tránh khỏi sẽ mệt mỏi. Hôm qua sau khi sắp xếp tất cả công việc trong vương phủ còn phải đến đại lao thăm bốn vương phi, thật sự là quá bất cần rồi! Kết quả bây giờ làm thân thể suy yếu, Thẩm trắc phi, sau này không thể như thế nữa. Xem như muội quan tâm đến bốn vương phi, nhưng cũng không thể không xem thân thể mình ra gì được, mấy ngày nay muội phải điều dưỡng thân thể thật tốt, mặc dù bốn vương phi có thai, nhưng lại rất khỏe mạnh, chuyện ở trong phủ cứ để bốn vương phi xử lý đi.”

Thẩm trắc phi nghe nói vậy sắc mặt lại trắng thêm mấy phần, nhìn Mộ Dung Thu thật sự không biết nên nói gì cho phải, Mộ Dung Thu này quá giỏi giáo huấn, xảo trá mà! Âm thầm nắm chặt quyền.

“Mấy ngày nay nàng cứ điều dưỡng thật tốt đi. Chuyện trong phủ tạm thời để vương phi xử lý. “ Vũ Văn Mặc dùng giọng ra lệnh.

Lời đã nói ra, Thẩm trắc phi dù không cam lòng cũng đành gật đầu, nhưng trên mặt lại vờ cười trả lời: “Lão gia lo lắng. Là do thời gian này Nhu nhi không chú ý điều dưỡng thân thể, ngày hôm nay mới có thể biến thành thế này, miễn gia đừng lo lắng.” Thật đáng hận! Chẳng qua bây giờ nàng đang đau bụng như vậy đã không thể xuống giường, chứ nói chi đến xem sổ sách quản chuyện vận vật trong vương phủ này, cho nên nếu Mộ Dung Thu không ngốc thì khẳng định phải nhân cơ hội này nắm quyền vào tay, nàng ta đã chuẩn bị sẵn hết rồi.

Có điều, làm sao nàng có thể để nàng ta dễ dàng như nguyên như vậy chứ! Thế nào cũng phải trêu chọc đùa cợt nàng ta một phen. Nên nhìn đau, về mặt nhuộm về bi thương, vỗ trán nói: “Nghe nói hôm nay nhà mẹ tỷ tỷ sẽ tuyên án rồi. Từ nay về sau, cho dù tỷ tỷ không có người nhà mẹ đẻ dựa vào thì nhà mẹ đẻ muội sẽ chính là người nhà mẹ đẻ tỷ tỷ.”

Mộ Dung Thu nhường nhường mảy, về mặt nhàn nhạt nhìn về phía Thẩm trắc phi nói: “Vây tỷ tỷ cảm ơn muội rồi.” Một hồi lâu sau nhà Mộ Dung sẽ bị tuyên án, nàng đã chuẩn bị tinh thần rồi, dù sao tội mưu phản tư thông với địch phản quốc, kết cục xấu nhất là tịch thu tài sản cả nhà giết kẻ phạm tội.

Thẩm Oánh đang rũ mắt cũng có chút động đậy, Mộ Dung Thu này đối phó thật không dễ, đúng là hi vọng không lộ nửa điểm. Thật làm cho người ta không bắt được suy nghĩ trong lòng nàng.

Lúc này, Vũ Văn Mặc đang nghiêng đầu nhìn về phía Mộ Dung Thu, mặc dù trông mắt đen vẫn tĩnh mịch lạnh lẽo như thường ngày, nhưng đáy mắt lại lóe ra một đạo dị quang, lửa nóng chuyên chú, còn có chút... Nghi ngờ.

Khi chạm phải ánh mắt hắn, Mộ Dung Thu theo bản năng cau mày. Hắn đây là, có ý tứ gì? Nàng nhanh chóng thu hồi ánh mắt, không ngờ tới ánh mắt lại chạm phải ánh mắt tràn đầy oán độc của Thẩm trắc phi.

Lúc Mộ Dung Thu muốn đi lên trước thăm hỏi mấy tiếng thì nha đầu Trúc viên lại mang đại phu đi vào.

Đại phu vào phòng trước hành lễ tới mấy người bọn họ. Sau đó theo sự phân phó của Vũ Văn Mặc, đi tới chẩn mạch cho Thẩm trắc phi.

Đại phu này là thần y nổi danh kinh thành, đại đa số quan viên nếu như không thoải mái sẽ bỏ ra rất nhiều tiền mời hắn đến trong phủ xem bệnh. Bình thường hiếm có bệnh nào có thể làm khó được hắn, y thuật có thể sánh bằng ngự y, có tiếng cùng Hoa đại phu. Nhưng cũng không phải không thứ gì cũng làm được, dù sao chỉ là cô đại.

Sau khi hắn để tay lên trên mạch Thẩm trắc phi, giữa hai hàng lông mày vốn có chút nếp nhăn bỗng nhăn thành chữ Xuyên, về mặt càng nặng nề hơn. Ánh mắt hắn nhìn lướt qua sắc mặt Thẩm trắc phi, còn có vết máu trên giường đơn kia.

Mấy người khản trương nhìn về phía đại phu, dù sao nhìn thần sắc này thật sự là quá trầm trọng rồi.

Trong khoảng thời gian này Mộ Dung Thu vẫn nghiên cứu sách thuốc, trong sách thuốc miêu tả các triệu chứng, bao gồm cả phụ khoa. Lượng máu chảy ra nhiều như vậy bụng còn đau đớn khó chịu như vậy, sợ là rong huyết rồi. Nguyên nhân tạo thành rong huyết có rất nhiều, nhưng Thẩm trắc phi ở trong Nam Dương vương phủ sống an nhàn sung sướng, rất khó sẽ xảy ra tình trạng rong huyết, nhưng lại cảm thấy tình trạng này không giống kiểu bị rong huyết. Nếu lúc này nàng có thể bắt mạch cho Thẩm trắc phi, có lẽ sẽ biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Thẩm trắc phi vốn còn cảm thấy có thể là cơ thể hư nhược, nhưng quỳ thủ ra quá nhiều lần nàng suy yếu đau đớn như vậy, nhìn về mặt đại phu dường như chuyện này không phải đơn giản như thế, trong lòng không khỏi lộp bộp, nặng nề.

Vũ Văn Mặc từ trên giường đứng dậy, ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía đại phu.

Đại phu cúi đầu không ngừng lắc đầu, cử động này càng làm cho người ta nóng lòng không thôi. Đợi đến khi mở mắt ra, liền đứng dậy gặp người nói với Vũ Văn Mặc: “Mời Vương gia theo lão phu ra ngoài.”

Lời này vừa nói ra, sắc mặt Thẩm trắc phi càng thêm âm u hơn, nhìn chằm chằm đại phu, giọng nói cực kỳ lạnh lẽo, ra lệnh: “Có lời gì cứ ở chỗ này nói không sao cả!” Made by

Đại phu nghe vậy khổ sở ngẩng đầu nhìn về phía Vũ Văn Mặc.

Ánh mắt Vũ Văn Mặc chợt động, gật đầu.

Đại phu cúi đầu trầm giọng trả lời: “Bẩm thưa Thẩm trắc phi, lão phu sẽ kê một phương thuốc bảo hạ nhân đi lấy thuốc về sắc, sau khi uống thuốc xong không lâu sau sẽ cầm máu ngay, uống hai tháng sẽ hết đau bụng.”

“Hả? Vậy quá tốt rồi.” Thẩm trắc phi mỉm cười nói.

Tuyệt đối không đơn giản như vậy! Đôi mắt Mộ Dung Thu nhìn chằm chằm đại phu.

Quả nhiên, đại phu lắc đầu nói: “Xem như chữa hết đau bụng, cũng không còn chảy máu nữa. Nhưng thân thể Thẩm trắc phi bị tổn thương nguyên khí, cuối cùng điều dưỡng không tốt.”

“Đại phu, rốt cuộc ý người là sao hả?” Thẩm trắc phi và Thẩm Oánh đều sợ hãi mở miệng hỏi.

Vũ Văn Mặc lạnh lùng nói: “Thỉnh đại phu nói ra hết tất cả một lần đi.”

Đại phu gật đầu nói: “Cho lão phu cả gan hỏi một câu, có phải gần một năm qua Thẩm trắc phi vẫn luôn dùng thuốc dưỡng thân hay không?”

Mặt Thẩm trắc phi đang tái nhợt bỗng đỏ hơn phân nửa, bởi vì gả vào vương phủ hai năm nhưng bụng vẫn không có động tĩnh, mẫu thân cực kỳ lo lắng, nên tìm đại phu lấy phương thuốc, cho nên một năm qua nàng vẫn dùng thuốc dưỡng thân này. Chuyện thế này vốn ngại ngại mở miệng, càng ngại để người khác biết, không ngờ đại phu này lại có thể đoán được! Bởi vì liên quan đến bệnh tình của nàng, không dám giấu giếm, nàng đành phải thừa nhận, “Vâng”

Sau khi trả lời, nàng lập tức ngẩng đầu nhìn Vũ Văn Mặc. Thật lòng nàng không muốn để hắn biết nàng vì mang thai mà mỗi ngày đều phải uống thuốc.

Mà về mặt Vũ Văn Mặc lại lạnh lẽo, cũng không có gì khác thường.

Mắt Mộ Dung Thu bỗng tỏa sáng, chẳng lẽ Thảm trắc phi ăn phải vật gì có tính cực hàn sao? Hai thứ tương khắc, tự nhiên sẽ tổn thương thân thể. Nhưng Thảm trắc phi là người tinh minh (tinh tế thông minh) như vậy thế nào lại làm mình trúng chiêu?

“Lão phu kết luận trong vòng ba ngày gần đây Thảm trắc phi đã ăn phải lã hoa tử! Lã hoa tử này là vật có tính cực hàn, người bình thường ăn thì không có gì, chỉ hơi đau bụng chút thôi, nhưng nếu là người có thai sợ rằng có thể sẽ bị đẻ non, nhưng chỉ cần phát hiện kịp thời thì không đến nỗi đẻ non. Mà đúng lúc thân thể Thảm trắc phi vốn đã mang tính hàn cho nên mới phải uống thuốc dưỡng bồi bổ thân thể. Nhưng hai loại này lại hoàn toàn xung khắc với nhau, làm cho thân thể Thảm trắc phi vốn vô cùng lạnh bị tổn thương càng nặng hơn. Nếu ngày đầu tiên phát hiện triệu chứng đau bụng mà được uống thuốc điều trị, có thể sẽ chuyển biến tốt được, đáng tiếc đề đến bây giờ, lão phu cũng không có cách nào hơn! Dù có thể cầm máu giảm đau, nhưng sau này Thảm trắc phi đã không thể có bầu được nữa!” Đại phu một hơn đã nói hết việc chẩn đoán ra của mình.

Gian phòng hoàn toàn yên tĩnh, tiếng hít thở đều đều nghe đặc biệt rất rõ ràng.

Hiển nhiên chuyện đại phu nói ra hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của mọi người! Tại sao có thể như thế?

Thảm trắc phi mặc váy trắng bệch nhìn chằm chằm đại phu, bất kể như thế nào nàng cũng không có cách nào có thể nghĩ tới mình sẽ có tình trạng như vậy, không thể mang thai?! Không thể có thai!

Loại tình trạng này ngược lại Mộ Dung Thu cũng không nghĩ tới, mới vừa rồi lúc nhìn thấy đốm đầy máu của Thảm trắc phi cũng đã phỏng đoán, nghĩ tới. Có điều.... ăn lã hoa tử trong vòng 3 ngày, Thảm trắc phi là uống lúc nào? Chẳng lẽ nàng cũng không biết lã hoa tử tương khắc với cơ thể nàng sao, còn có được vật nàng đang dùng cũng có tương khắc. Truyện chỉ đăng duy nhất trên

“Gia....” Thảm trắc phi ngẩng đầu lên, giọng nói hết sức run rẩy. Hiển nhiên nàng chịu kích thích không nhỏ.

Tất nhiên điều này cũng nằm ngoài dự liệu của Vũ Văn Mặc, dù sao Thảm trắc phi nàng cũng là thanh mai trúc mã, tuy nói giữa hai người, hai đại gia tộc có hận thù tranh đấu thế nào, nhưng lúc này Thảm trắc phi ở trong mắt hắn đã giống như, muội muội mất đi hi vọng tương lai, cần được thương yêu. Hắn ngồi trở lại, cầm tay Thảm trắc phi, nhẹ giọng an ủi: “Ngày mai bốn vương sai ngự y trong cung nhìn xem trước một chút. Chỉ cần ngày sau nghiêm túc điều dưỡng thân thể chắc chắn có thể.”

Thảm trắc phi nghe vậy lệ bỗng chực trào, nước mắt đầy mặt, “Tại sao có thể như vậy, tại sao có thể như vậy?” Nàng lao vào trong ngực Vũ Văn Mặc, khàn giọng kêu gào. Giờ phút này đau đớn trên người làm sao bằng được đau đớn trong lòng. Nàng làm sao cũng không thể tiếp nhận được, lã hoa tử này là chuẩn bị cho Mộ Dung Thu! Mà nàng ở trong lúc vô ý uống tách nước trà nàng ta chưa hề động tới! Kết quả là làm cho mình rơi vào tình cảnh ngày hôm nay!

Mộ Dung Thu! Mộ Dung Thu! Trong lòng Thảm trắc phi gọi tên Mộ Dung Thu hai lần, trong mắt tràn đầy hận ý.

Nếu nàng không thể sinh con, đời này không cách nào có thể trở thành Nam Dương vương phi, cuộc sống sau này chắc chắn vô cùng ảm đạm. Thậm chí nàng có thể mất đi sủng ái của Vũ Văn Mặc! Không... Đã bắt đầu dần mất đi rồi. Đã ba bốn tháng nay hắn không hoan ái cùng nàng. Hôm nay nàng lại rơi vào tình huống thế này, hắn càng không thể sủng ái nàng nữa! Đều là Mộ Dung Thu, tất cả chuyện này đều là lỗi của Mộ Dung Thu! Nàng tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho nàng ta!

Về mặt Thảm Oánh cũng không thể tin nhìn Thảm trắc phi, đáp án này quá mức nằm ngoài dự liệu của nàng. Một nữ tử nếu không thể sinh con, chính là phạm vào thất xuất chi điều, nếu vương gia không hưu ty ấy, ty ấy vẫn có thể ở lại vương phủ, nhưng lại không thể chân chính ngẩng đầu lên nữa. Thế nào cũng không nghĩ đến, hiện giờ ty ấy hẳn là hại người cuối cùng lại hại mình.

Hôm nay Thảm trắc phi rơi vào tình cảnh hôm nay, tâm tình Mộ Dung Thu rất phức tạp, dù sao Thảm trắc phi luôn dùng bất cứ thủ đoạn nào để đối phó nàng, vào lúc nàng trong đại lao, lại càng muốn hại chết nàng. Hôm nay Thảm trắc phi chịu báo ứng mặc dù không chết, nhưng đây cũng là kết quả bất cứ phụ nữ nào cũng không thể tiếp nhận được, đặc biệt là nữ nhân cổ đại, tư vị không con sẽ như thế nào?

“Lão phu đi ra ngoài kê đơn thuốc.” Sau khi đại phu thấy phản ứng mọi người trong phòng, liền lập tức mở miệng nói.

Vũ Văn Mặc phát phát tay, đại phu như trút được gánh nặng rời đi.

Thảm trắc phi như không hề hay biết đệm dưới giường đã bị máu nàng nhuộm đỏ. Nàng tuyệt vọng ngã vào lòng Vũ Văn Mặc, hai tay nắm chặt hông hắn.

Mộ Dung Thu thấy vậy mắt dời đi, lạnh lẽo lui ra ngoài.

Sau khi nàng rời khỏi, Thảm Oánh cũng lập tức theo ra ngoài.

Mộ Dung Thu nhìn lướt qua Thảm Oánh, dừng bước.

“Xin vương phi tha thứ cho những sai lầm của ty ty, hôm nay ty ty đã bị trừng phạt, xem như bị báo ứng. Vương phi là người thiện tâm, xin đừng lại đẩy Thảm trắc phi vào trong đồng lửa nữa được không?” Thảm Oánh đứng sau lưng Mộ Dung Thu, giọng điệu chân thành cầu xin.

Mộ Dung Thu nhếch miệng cười lạnh mang vẻ khinh thường, các cô nương Thảm gia này quả đúng là trời sanh làm diễn viên! Bất cứ lúc nào bất cứ nơi đâu cũng đều muốn lợi dụng cơ hội mưu phúc lợi cho mình, Thảm Oánh này không đơn giản. Nàng xoay người, cười nhạt đối mặt nói với Thảm Oánh:

“Thảm Tam cô nương đang nói gì thế? Bỏn vương phi nghe không hiểu. Ngươi đừng lãng phí thời gian nữa, dù sao Thảm trác phi là Nhị tỷ của ngươi. Lúc này ngươi nên làm không phải là đuổi theo bốn vương phi ra ngoài, mà là xem xem Thảm trác phi cần gì, hạ nhân đã lấy được phương thuốc đi mua thuốc chưa mới đúng chứ?”

Sắc mặt cơ thể như bị kiềm hãm, hết sức khó chịu. Thân hình cứng đờ nhẹ nhàng phúc thân thi lễ sau đó xoay người trở về trong phòng.

Mộ Dung Thư hé mở con ngươi, vẻ mặt lạnh lùng nhìn lướt qua bóng lưng nàng, thu lại nụ cười trở về Mai viên!

Mới vừa về Mai viên, đã thấy hai nha đầu xúm lại khóc rống, mọi người khóc như hoa lê dầm mưa (hoa lê trong mưa), tựa như có biết bao uất ức. Mộ Dung Thư thấy vậy đành phải lên tiếng hỏi thăm: “Sao vậy?” Nàng vừa dứt lời quay đầu nhìn Thu Cúc đang ở sau lưng.

Thu Cúc lắc đầu, nàng cũng không biết, vừa rồi lúc ăn cơm trưa, còn rất tốt mà, sao mới vừa đi Trúc viên có chút thời gian, hai người này lại khóc thành bộ dạng thế này rồi hả?

Hai nha đầu nhìn thấy Mộ Dung Thư, lập tức hít hít lau nước mắt, đi đến chỗ Mộ Dung Thư.

Hồng Lăng vừa lau nước mắt, vừa nói: “Vương phi đừng đau lòng, tuy phủ Tướng quân đã không còn tồn tại nữa, nhưng thật may ngoại trừ Tướng quân đều có thể giữ được tính mạng.” Dù sao phủ Tướng quân là nhà mẹ Vương phi, hôm nay nhà mẹ rơi vào hoàn cảnh thế này, vương phi nhất định rất khổ sở! Các nàng là khóc cho vương phi.

Mộ Dung Thư nghe vậy liền biết kết quả phán quyết đã hạ rồi. Thu lại vẻ mặt, trầm giọng nói: “Kết quả thế nào?”

Hồng Lăng cắn răng quay đầu quên nhìn sắc mặt Thanh Bình, sau đó nhỏ giọng nói: “Hoàng thượng nể tình Mộ Dung tướng quân có công, nhiều lần đánh đuổi quân địch xâm phạm, từng có công, nhưng công không thể đền tội. Hoàng thượng hạ chỉ, buổi trưa ngày mai xử trảm. Những người còn lại, toàn bộ bị biếm xuống làm nô lệ. Nam tử sung quân, nữ tử biến mại vào sở viện toàn bộ của cải nhập vào quân tư.”

“Biến mại?” Mộ Dung Thư nhíu mày. Quả thật phải bán vào thanh lâu kỹ viện sao? Một Mộ Dung Lan lãnh tính xinh đẹp như hoa sen, Mộ Dung Nguyệt đáng yêu khả ái, còn có Mộ Dung Ngọc nhỏ tuổi nhất nữa? Tuổi còn nhỏ đã bị bán vào thanh lâu kỹ viện, đời này vĩnh viễn trải qua cuộc sống không có ánh mặt trời!

Lúc trong lòng nàng đang ro rút đau đớn thì Vũ Văn Mặc vốn nên ở Trúc viên bỗng nhiên lại tới.

“Đây là kết quả tốt nhất rồi.” Vũ Văn Mặc ở phía lưng nàng trầm giọng nói.

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 96: CHƯƠNG 93

Mộ Dung Thư nghe nói thế xoay người lại nhìn Vũ Văn Mặc, gật đầu đáp lại: “Cận thân hiểu.” Đây chính là kết cục tốt nhất, nếu như người cả phủ tướng quân đều như Nhị di nương Mộ Dung Lâm, nàng cũng không cần có trách nhiệm hay thương hại gì. Nhưng trong đó có không ít người vô tội, dù trong lòng nàng có cứng rắn đi chăng nữa, nhìn thấy những cô nương tốt như thế lại rơi vào thảm cảnh không có lấy ngày mai, cũng không tránh khỏi đau lòng và đồng cảm. Dù sao, nàng cũng chỉ là một người bình thường, tâm địa chẳng phải sắt đá. Nhưng nàng cũng là một người có lý trí, biết nên làm cái gì, không nên làm cái gì, nên chịu trách nhiệm cái gì, không nên chịu trách nhiệm cái gì. Mọi người phủ Tướng quân rơi vào tình thế hôm nay, không có quan hệ gì với nàng.

Vũ Văn Mặc đã dùng hết toàn lực, không biết đã dùng giá cao thế nào mới có thể miễn trừ tử tội cho cả phủ Tướng quân! Mà nàng cũng không có cái năng lực lớn cùng nghĩa vụ gì để không tiếc tất cả đi cứu, dù sao nàng cũng rất rõ trọng lượng mình thế nào.

“Hai người các em lau nước mắt hết đi, chớ để người khác nhìn thấy để mà bàn tán.” Mộ Dung Thư bắt đầu phân phó Hồng Lăng và Thanh Bình, sau đó liếc nhìn về phía Vũ Văn Mặc, cười nhạt nói: “Gia, vào nhà thôi.”

Đôi mắt lạnh lẽo Vũ Văn Mặc nhấp nháy, gật đầu theo nàng vào phòng.

Sau khi vào phòng, Hồng Lăng thay một bình trà nóng, Mộ Dung Thư lại cho ba người các nàng lui ra ngoài.

Mộ Dung Thư nâng bình trà lên tự mình rót đầy một ly trà đưa cho Vũ Văn Mặc. Vũ Văn Mặc bỗng thấy kinh ngạc, đôi mắt nhìn chằm chằm từng cử động Mộ Dung Thư.

“Cận thân cảm tạ gia đã làm tất cả cho phủ Tướng quân, nếu không có gia, sợ rằng hôm nay mọi người phủ Tướng quân đã máu chảy thành sông rồi. Cũng cảm tạ gia, nếu gia không che chở, cận thân cũng sẽ không an toàn rồi khỏi đại lao!” Giọng nói nàng cực kỳ nhẹ nhàng êm ái nói.

Nghe nàng nói như thế, mắt Vũ Văn Mặc vẫn cứ nhìn chằm chằm nàng.

Sau đó, nàng lại nói tiếp: “Mà hôm nay cận thân không có nhà mẹ che chở, tin rằng không tới mấy ngày sẽ có người tìm tới cửa khinh thường cận thân. Thậm chí, cũng sẽ có người không muốn thấy cận thân tiếp tục chiếm thân phận Nam Dương Vương phi, cận thân hiểu rõ, nếu không có chuyện mang thai giả, sợ rằng ngày mai cận thân cũng sẽ có kết quả giống như những nữ quyến nhà Mộ Dung gia.”

Lông mày Vũ Văn Mặc dần nhướng lên, nhưng cũng không ngăn Mộ Dung Thu nói tiếp.

“Cuối cùng cũng sẽ lộ tẩy. Sau ba tháng sẽ lộ bụng.” Mộ Dung Thu ngẩng đầu nhìn Vũ Văn Mặc. Nàng cảm kích hắn đã làm tất cả những điều này, ngày sau nếu như hắn có chỗ nào cần nàng trợ giúp, nàng chắc chắn sẽ giúp hết toàn lực. Hơn nữa, lúc trước nàng cứu hắn, trợ giúp hắn thoát thân trước hoàng thượng, vậy cũng là báo đáp. Cảm kích không có nghĩa là nàng có thể vì điều này bỏ ra tất cả, thậm chí là vận mệnh sau này! Giống như cách sống hèn mọn của những nữ nhân nơi hậu viện này.

Đột nhiên, Vũ Văn Mặc đứng dậy, con ngươi ẩn chứa lạnh lẽo kinh người chăm chú nhìn nàng, quanh thân rét lạnh như đang bị hàn băng ngàn năm bao lấy. Nàng nhìn lên gương mặt tuấn tú đẹp đẽ của hắn, nói tiếp: “Mà gia biết cận thân nghĩ gì, tâm tâm niệm niệm là cái gì. Cận thân cảm kích gia làm tất cả. Cận thân nhất định sẽ báo đáp ân tình với gia, nhưng...”

“Nhưng nàng cái gì cũng không cần nghĩ! Còn một tháng nữa, Bôn vương sẽ để cho nàng mang thai!” Vũ Văn Mặc nổi giận gầm lên, đôi mắt đen nhìn chòng chọc nàng. Thi ra hắn làm tất cả cũng là hư vô! Hình như là tự mình đa tình. Nàng vốn chưa bao giờ để hắn vào trong mắt! Cho đến bây giờ, nàng vẫn muốn rời khỏi hắn! Thậm chí không để ý ánh nhìn của mọi người xung quanh, cũng không quan tâm cuộc sống sau này của nàng!

ở triều đại này, nữ nhân không dựa vào nam nhân để sinh tồn, làm sao có thể sống được?! Nàng là vương phi của hắn, là nữ nhân của hắn, đây là sự thật không thể thay đổi được.

Nghe vậy, thân mình Mộ Dung Thu run lên, nhìn thấy ánh mắt hắn thoáng biến đổi, lòng chợt giật thót! Đây là chuyện trong khoảng thời gian nàng vẫn luôn trốn tránh, nàng biết cách nàng đối đãi hắn là có chút tàn nhẫn. Nhưng, cuối cùng nàng là một người kiên định.

Né tránh ánh mắt nóng rực bức người của hắn, trầm giọng nói: “Gia, những lời cận thân đã từng nói với ngài tất cả đều tuyệt vô hư ngôn (lời nói không phải hư vô). Hôm nay cũng giống như thế.”

“Mộ Dung Thu, nàng điên rồi sao? Thật cho là mình rất quan trọng sao? Nếu như nàng muốn rời đi, không cần phải nói những lời hoang đường như vậy, ngày mai đi là được!” Vũ Văn Mặc vô cùng tức giận, ánh mắt nhìn Mộ Dung Thu lạnh lẽo bức người.

Mộ Dung Thu nhíu mày, biết hắn không thể nào tiếp nhận được, lúc này đang rất bức bối, nên không nói nữa, chậm rãi thu hồi ánh mắt.

Trầm mặc một lát, ánh mắt lạnh lẽo của Vũ Văn Mặc dần dần tiêu tán, từ từ bình tĩnh lại. Nhìn Mộ Dung Thu ngồi trước mặt, hắn bỗng có cảm giác nàng cách hắn rất xa. Trong khoảng thời gian này, hai người bọn họ cùng trải qua rất nhiều chuyện, vốn tưởng rằng giữa nam nữ đồng cam cộng khổ sẽ có tình cảm, nhưng rõ ràng, nàng vẫn không thay đổi ý tưởng của mình.

Không, không đúng. Hôm qua lúc từ nhà giam đi ra, thái độ của nàng không phải như thế. Hắn xác định trong lòng nàng có hắn. Nhưng lúc này sao thái độ bỗng nhiên thay đổi?

Chẳng lẽ, chẳng lẽ có liên quan đến Nhu nhi hay những nữ nhân khác ở hậu viện sao?

Hắn ngẩng đầu ánh mắt phức tạp nhìn về Mộ Dung Thu, giọng nói thâm trầm khác thường: “Mộ Dung Thu, ngoại trừ chuyện muốn đi này, bất kể nàng muốn cái gì, Bôn vương cũng sẽ đồng ý nàng.”

Giọng điệu của hắn gần như là thỉnh cầu, thái độ của hắn đột ngột thay đổi, khiến Mộ Dung Thu kinh ngạc không thôi. Nàng biết, đây là nhượng bộ lớn nhất của hắn. Dù sao, yêu cầu một nam nhân cổ đại nhất sinh nhất thế nhất song nhân, có chút không thiết thực, thậm chí là vô cùng hoang đường. Dù sao nơi này đã ăn sâu bén rễ với ý tưởng tam thê tứ thiếp. Ngay cả khi đi ra ngoài đàm luận, cũng sẽ có kỹ nữ làm bạn. Chuyện này ở hiện đại gọi là chơi gái. Nhưng nơi đây lại xem như là thời thượng. Quan niệm hoàn toàn bất đồng như vậy, Vũ Văn Mặc làm sao có thể tán thành nhất sinh nhất thế nhất song nhân (một đời một kiếp một đôi người)?

Sự trầm mặc của nàng, khiến hai hàng lông mày Vũ Văn Mặc lại nhíu chặt, mím môi tiếp tục nói: “Bôn vương là Nam Dương Vương, trách nhiệm trên người không cách nào chối từ. Nữ nhân bên cạnh bôn vương hiện tại không chỉ có một mình nàng, sau này cũng sẽ không chỉ có một mình nàng. Nhưng trong lòng bôn vương nàng tuyệt đối là nữ nhân quan trọng nhất. Mộ Dung Thu, thu hồi cái ý tưởng hoang đường này của nàng đi. Ngoan ngoãn ở cạnh bên người bôn vương thôi!”

Lúc này giọng nói của hắn lại thêm vài phần khuyên nhủ.

Khóe miệng Mộ Dung Thu chậm rãi nâng lên, nếu hắn nói những lời nói này với Mộ Dung Thu trước kia, khẳng định sẽ nhận được sự cảm động đến rơi nước mắt ồ ạt yêu thương. Nhưng Mộ Dung Thu hôm nay, là người có linh hồn hiện đại, là một người có ý nghĩ sở hữu rất mạnh. Nàng nhất định sẽ không vì sinh tồn mà uất ức cầu toàn.

“Gia, thật sự thì cận thân cũng không nợ ngài. Lúc ấy nếu cận thân không cứu gia đang trọng thương, sợ rằng hôm nay gia cũng sẽ không đứng ở nơi này.”

Lời này vừa nói ra, thân thể Vũ Văn Mặc hoàn toàn cứng ngắt, tay để trên bàn có chút run rẩy.

Hắn bỗng đứng dậy, sau đó túm tay Mộ Dung Thư đang không chút nào phòng bị, trực tiếp kéo nàng đến bên giường. Sau một khắc, hắn liền hung hăng hướng mỗi nàng, dùng sức mút.

Dù sao Mộ Dung Thư cũng không có võ công, sức lực tự nhiên không bằng Vũ Văn Mặc. Lúc đầu còn giãy dụa muốn thoát thân, nhưng hắn vẫn như cũ không đả động được, nàng cũng không thêm giãy dụa, cứng người.

Vũ Văn Mặc dùng sức mút, hô hấp nặng nhọc, bụng lập tức nổi lên tà hỏa, bàn tay chạm vào nơi cao vút của Mộ Dung Thư dùng sức vuốt ve. Hắn dần chìm vào thế giới tình dục chính mình sáng tạo ra, khi hắn muốn xé y phục nữ nhân dưới người thì mới phát hiện nàng không nhúc nhích!

Lập tức, hắn tỉnh táo hơn phân nửa.

Nhìn chăm chăm vào đôi môi nàng bị mút đến sưng đỏ, trong bụng Vũ Văn Mặc thế nhưng bỗng chán ghét! Chính là chán ghét chính mình! Hắn khi nào lại trở nên hèn hạ như thế? Đối với một phụ nhân không thương mình, hắn thế nhưng lại muốn dùng thủ đoạn chinh phục thân thể nàng để tiến tới chinh phục lòng nàng?!

Nhưng đây cũng là lần đầu tiên, hắn đối một nữ nhân lại không đúng mực, mất lý trí như thế! Hơn nữa.... Ánh mắt hắn rơi vào đôi môi sưng đỏ của nàng, đây là lần đầu tiên hắn hôn lên đôi môi một phụ nữ, lần đầu tiên miệng lưỡi tương giao, không có chán ghét như ngày xưa, ngược lại, lại thêm mấy phần hắn không giải thích được vì sao hắn lại kích động cùng xúc động như vậy!

Trong khoảnh khắc này, rõ ràng khoảng cách hai người gần nhau như vậy, cảm nhận hô hấp của nhau. Nhưng Vũ Văn Mặc lại phát hiện hắn không có cách nào tiến vào thế giới của nàng! Mà nàng chưa bao giờ nghĩ tới dung nhập vào thế giới của hắn!

“Bây giờ bốn vương nên làm sao với nàng đây?”

Bây giờ hắn nên làm sao với nàng mới phải đây?

Âm thanh của hắn trầm trầm khác thường, bởi vì không chế được tình mà trở nên khàn khàn, hình như còn có một loại bất đắc dĩ.

Nàng không biết phải đáp lại thế nào. Chỉ có thể né tránh ánh mắt nóng rực đốt người của hắn.

Trầm tĩnh, yên ắng, chỉ còn lại hô hấp nặng nề của hắn.

Khi hô hấp hắn không còn nặng nề nữa, cũng là lúc hắn bỗng đứng dậy, lại một câu nói cũng không mà rời đi!

Mộ Dung Thư nhú mày chợt nhìn cánh cửa bị lực lớn đóng lại, đôi chân mày nhíu chặt.

Sau lại nghe nói Vũ Văn Mặc đi thẳng đến tiền viện, lần này, tan rã trong không vui, hạ nhân trong phủ thấy thế, rói rít nghị luận.

Đến giờ cơm tối thì Mộ Dung Thư lạnh nhạt ăn cơm. Hai bên bàn cơm ba nha đầu hai mặt nhìn nhau, muốn nói lại thôi.

“Vương phi. . . . .” Hồng Lăng là người theo bên nàng lâu nhất, hiểu khá rõ tâm tư của nàng. Cho nên, để nàng bước ra khỏi hàng nói với Mộ Dung thư.

Mí mắt Mộ Dung Thư khẽ nâng, “Nói đi, chuyện gì?”

Tĩnh tĩnh Thanh Bình hấp tấp nhất, sau khi lấy được Mộ Dung Thư cho phép, liền không kịp chờ đợi tiến lên một bước nói: “Hồi vương phi, ba người nô tỳ nghe những hạ nhân khác trong vương phủ nói, sợ rằng vương phi sẽ bị giảm vị phận. Lại cho Thẩm trắc phi làm vương phi. Còn có người nói, Thẩm trắc phi đã làm chủ nạp Thẩm Tam cô nương vào vương phủ rồi.”

“Hôm nay trong phủ truyền ra thật là khó nghe, nói vương phi nếu có thể mang nam thai, như vậy có thể mẫu bằng tử quý ở trong phủ có thể giữ một vị trí. Nhưng nếu không phải mà là thai nữ, như vậy, địa vị vương phi tại trong phủ hết sức khó coi.” Về mặt Thu Cúc cực kỳ phức tạp tiến lên một bước nói.

Hồng Lăng cực kỳ lo lắng nhìn về phía Mộ Dung Thư, “Tuy nói bọn hạ nhân chỉ nói huyền thuyên, nhưng rốt cuộc vẫn ảnh hưởng đến vương phi.”

“Không chỉ hạ nhân trong phủ nói như thế? Sợ là người bên ngoài cũng đã nói rồi.” Mộ Dung Thư cười nhạt nói.

Nhìn Mộ Dung Thư lạnh nhạt như vậy, Thanh Bình sốt ruột, “Vương phi, chúng ta tuyệt đối không thể để cho bọn họ sẽ tiếp tục nói như vậy đi nữa! Đây chẳng phải là đang đánh mặt Vương phi sao?” Hôm nay ở bên ngoài mọi người đang chờ nhìn Vương phi thành chuyện cười đầu rồi, vương phi làm sao lại lạnh nhạt không quan tâm như thế?

“Vương phi, không thì để cho bọn nô tỳ đi ra ngoài nói một phen?” Hồng Lăng hỏi.

Mộ Dung Thư lắc đầu, “Để cho bọn họ nói đi. Yên tâm, nói đã bọn họ cũng mệt mỏi, lúc này nếu các người lại đi ra ngoài nói một phen, sợ rằng sẽ không ngừng lại. Huống chi, hiện tại cũng không chỉ bàn về mỗi một bốn vương phi chứ?”

Hồng Lăng gật đầu trả lời: “Dạ, hôm qua sau khi Thẩm trắc phi nhìn qua đại phu, người trong phủ đều biết Thẩm trắc phi không thể sinh con. Cho nên, mới có thể làm chủ nạp Thẩm Tam cô nương vào trong phủ.”

“Vậy thì càng không cần phải để ý đến, lúc này có người còn gấp hơn chúng ta đây.” Mộ Dung Thu cười khẽ phân phó nói.

Thẩm trắc phi là tự nâng đá đập chân mình. Có điều, nàng là bởi vì trời sanh thể hàn khó có thai, nhưng những thiếp thất khác trong phủ thì sao? Tuy nói hiện tại chỉ có Nhị phu nhân, nhưng lúc trước tổng cộng bốn vị phu nhân, cũng từng thị tẩm qua, kết quả một người cũng không có mang thai, hình như cũng quá mức không tầm thường!

Vũ Văn Mặc thân thể cường tráng, không giống như người có tính trùng hư yếu. Như vậy, vấn đề ở chỗ nào? Mộ Dung Thu vừa uống trà vừa nghĩ.

“Lúc trước thức ăn bốn vị phu nhân cũng là phòng bếp lớn chuẩn bị sao? Thẩm trắc phi có phải làm chủ đưa thức ăn cho bốn vị phu nhân hay không?” Mộ Dung Thu quay đầu lại hỏi Hồng Lăng.

“Đúng, Bác viện không có phòng bếp nhỏ. Hơn nữa lúc trước đều là Thẩm trắc phi an bài bốn vị phu nhân thức ăn và điểm tâm, còn có nước trà. Mỗi lần đến buổi tối bốn vị phu nhân hầu hạ Vương Gia, Thẩm trắc phi đều làm chủ sai phòng bếp làm thức ăn cho bốn vị phu nhân, cũng đưa tới trà Bích Loa Xuân thượng hạng. Cho nên, trong phủ người đều nói Thẩm trắc phi là một người rất tốt.” Hồng Lăng đáp.

Nghe vậy, hai mắt Mộ Dung Thu tỏa sáng, nụ cười bên môi rực rỡ đẹp mắt.

Thu Cúc nghi hoặc nhìn về phía Mộ Dung Thu, vương phi bỗng nhiên sao lại nhắc tới chuyện bốn vị phu nhân vậy?

Qua hai ngày yên ổn. Trừ bọn hạ nhân trong phủ có mấy người thảo luận kết cục Mộ Dung Thu, còn có Thẩm trắc phi không thể sinh con, lại đàm luận thêm việc Thẩm Oánh ở tại Trúc viên chăm sóc Thẩm trắc phi.

Một ngày kia, thân thể có điều dưỡng đã chuyển biến tốt Thẩm trắc phi cùng Thẩm Oánh tới Mai viên!

Mới vừa vào nhà, hai người liền nhẹ nhàng cúi đầu với Mộ Dung Thu. “Muội muội thỉnh an tỷ tỷ.”

“Oánh nhi thỉnh an vương phi.”

Mộ Dung Thu đưa tay vờ sờ Thẩm trắc phi một chút, sau khi quan sát sắc mặt Thẩm trắc phi vẫn như cũ có chút tái nhợt cười nói: “Thân thể Thẩm trắc phi vừa tốt lên chút, chớ đừng vận động quá mạnh, nếu lại thương thân, chỉ sợ ngay cả Đại La Thần Tiên cũng không cứu được Thẩm trắc phi rồi.”

Nghe vậy, về mặt Thẩm trắc phi cứng đờ, nàng thật vất vả dùng hai ngày bình phục tâm tình, bắt buộc mình tiếp nhận sự thật này, nhưng những lời này của Mộ Dung Thu làm cho nàng lại nghĩ tới vết sẹo đau khổ kia. Thẩm Oánh đứng sau lưng tiến lên vịn nàng.

“Nhị tỷ, nhanh ngồi xuống thôi. Đứng lâu đôi thân thể không tốt.” Thẩm Oánh dịu dàng cười nói.

Mộ Dung Thu mỉm cười nhấp một ngụm trà, chờ hai người ngồi xong, đi thẳng vào vấn đề, nói ra mục đích của nàng.

Quả nhiên, Thẩm trắc phi vừa ngồi xuống, liền bắt đầu làm trò, cười nhìn Mộ Dung Thu, “Hai ngày này làm phiền có Oánh nhi chăm sóc muội muội, khuyên muội muội. Nếu như không có Oánh nhi ở lại vương phủ chăm sóc muội muội, sợ rằng lúc này muội muội còn nằm ở trên giường đấy.”

“Tam cô nương đích xác là một người đáng yêu.” Mộ Dung Thu gật đầu lên tiếng.

“Ngày hôm nay muội muội tới gặp tỷ tỷ thật sự là có một việc cần cùng tỷ tỷ thương lượng một phen, Oánh nhi cứ ở trong vương phủ như vậy cũng không phải là chuyện ổn, dù sao Oánh nhi cũng đến tuổi hôn phối. Hôm nay thân thể muội muội cũng không phải là rất tốt, nên muốn bên cạnh có người có thể cùng trò chuyện. Hơn nữa Oánh nhi cũng khéo tay, là một tay thêu giỏi. Là một cô nương khó có được. Hiện tại trong vương phủ lại chỉ có một Nhị phu nhân, hiện tại dù sao cũng nên suy nghĩ cô nương tốt cho Vương gia rồi. Muội muội nghĩ, không bằng. . . . .” Thẩm trắc phi cười nhẹ nhàng, nói thêm một câu lại một câu, rốt cuộc nói đến điểm mấu chốt.

Mộ Dung Thu lúc này lại chặn lại nói: “Đúng vậy nha, Tam cô nương đích xác là một cô nương tốt, không bằng để bản vương phi ra mặt hứa cùng Hạo Thế tử một chút? Còn có Thẩm trắc phi đề nghị không tồi, nên vì Vương gia suy nghĩ cưới thiếp thất rồi, tiệc sinh nhật Thẩm trắc phi ngày ấy, bản vương phi thấy Lục cô nương Bình Dương Hầu gia, còn có Tứ cô nương nhà Vương Thị Lang đại nhân đều cực kỳ tốt.”

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 97: CHƯƠNG 94

Thẩm trắc phi bị đoạt lời sắc mặt trầm xuống, xác định Mộ Dung Thu là cố ý! Biết ý trong lời nói của nàng, nhưng vẫn cứ xuyên tạc!

Thẩm Oánh nhìn Mộ Dung Thu, đôi tay dưới tay áo chột nắm chặt.

Lúc hai người đang rất không thoải mái, Mộ Dung Thu lại cười nói: “Nhưng mà nói thế nào cũng phải để Vương gia đồng ý, nếu Vương gia không thích, cho dù Thẩm trắc phi và vương phi ta hài lòng cũng không được gì.”

“Tỷ tỷ nói rất đúng. Có điều ngày hôm nay muội muội tìm tỷ tỷ là muốn tỷ tỷ đồng ý qua, để Oánh nhi vào trong phủ, Vương gia từng khen ngợi Oánh nhi, tất nhiên sẽ thích Oánh nhi.” Thẩm trắc phi che miệng cười nói.

Thẩm Oánh phối hợp cúi đầu mặc cỡ đồ cả đôi má và hai tai.

Nếu như Mộ Dung Thu không suy đoán được nội tâm của Thẩm Oánh, sợ rằng còn có thể cho là Thẩm Oánh đúng thật đang xấu hổ! Có điều, nói không chừng cũng có mấy phần thật đấy, dù sao nếu Vũ Văn Mặc đồng ý, tương lai phu quân nàng chính là Vũ Văn Mặc, xấu hổ là bình thường.

Mộ Dung Thu gật đầu cười, “Nếu như Tam cô nương khéo tay như vậy, dung mạo ưu nhã dễ gần, vốn đã rất khó gặp. Nhưng Tam cô nương quá kim quý, bốn vương phi nghe người ta nói, Tể tướng đại nhân đã tìm hôn sự tốt cho Tam cô nương rồi, là gả cho Đổng đại thiếu gia Đổng gia phú thương kinh thành làm bình thê mà. Vậy thì Oánh nhi là cô nương hoa đã có chủ, nếu còn rước vào trong phủ hình như cũng không hợp quy củ. Đừng nói tới lúc đó lại làm người ta nghị luận nói Nam Dương vương phủ chúng ta không có quy củ.”

“Đây là không thể nào, đều là người ngoài truyền bày thôi. Nếu Oánh nhi thật đã đính hôn, sao muội muội là cho Oánh nhi vào phủ. Đây là tỷ tỷ không tin muội muội sao?” Mặt Thẩm trắc phi tối lại, có chút ai oán nhìn Mộ Dung Thu lạnh lùng nói. Mộ Dung Thu quả thật là không thể gặp nàng ta được, hôm nay nàng không thể có mang đã trở thành sự thật, nếu không nhân cơ hội để cho mình có chút đường lui để đi, đời này nàng có có hi vọng gì nữa?

Thẩm Oánh cúi thấp đầu, khẽ cắn môi dưới. Quả nhiên, Mộ Dung Thu không cho mình một chút cơ hội nào.

“Hả? Là bốn vương phi nghe nhầm sao? Xem ra mấy loại lời đồn này không thể tin hết. Nhưng mà, Tam cô nương là người làm chính thê bình thê, nếu đến vương phủ chỉ làm thiếp thất hình như đối Tam cô nương mà nói thì có chút không công bằng. Bốn vương phi cũng không muốn để người ta nói Nam Dương vương phủ chúng ta làm tổn hại một người đáng yêu như vậy.” Mộ Dung Thu mím môi, trầm mặc một hồi rồi nói. Sau đó vừa cười vừa nhìn đến Thẩm Oánh nói tiếp, “Là Hạo thê từ không hiểu rõ Tam cô nương, nếu như thật sự hiểu rõ Tam cô nương là một người xuất sắc đáng yêu như thế, nhất định sẽ vui mừng đón Tam cô nương.”

Nghe vậy, sắc mặt Thẩm trắc phi hết sức khó coi, Mộ Dung Thu cứ vòng vo nói sang chuyện khác như vậy, rồi lại chuyển lên trên người Vũ Văn Hạo, đây chẳng phải cho hai tỷ muội các nàng tự tìm phiền phức sao? Về mặt cứng lại nói: “Tỷ tỷ nói rất đúng. Chỉ là vương gia là Nam Dương vương thân phận tôn quý. Có thể phục vụ vương gia là phúc phận mấy đời của Oánh nhi. Danh phận đối Oánh nhi mà nói cũng không xem là gì. Dù sao có thể làm nữ nhân vương gia, còn so đo danh phận gì nữa? Muội muội biết tỷ tỷ không muốn làm khó muội muội, cho nên mới lo lắng thân phận thiếp thất sẽ bôi nhọ Oánh nhi. Muội muội cảm ơn tỷ tỷ.”

“Nhi tỷ nói rất đúng. Oánh nhi không so đo danh phận. Chỉ cần có thể phục vụ Vương gia, Oánh nhi đã vừa lòng rồi.” Thẩm Oánh mặc cỡ đồ mặt, nhẹ giọng nói ra. Âm thầm siết chặt nắm tay, dù sao có nữ nhân nào không chú trọng danh phận? Nhưng hôm nay nàng đã không có quyền lựa chọn, chỉ hy vọng tương lai có thể được Vũ Văn Mặc sủng ái.

Hai người phối hợp rất tốt, người một câu ta một câu, đúng lúc có thể ngăn chặn miệng Mộ Dung Thu, không cho Mộ Dung Thu phản kích. Khóe miệng Mộ Dung Thu khẽ cau nờ nộ cười nhàn nhạt, đồng thời cũng tùy ý nhìn lướt qua Thẩm trắc phi. Những thiếp thất trong phủ đều không thể mang thai, sợ là có liên quan trực tiếp đến Thẩm trắc phi. Mà nay chính bởi vì Thẩm trắc phi không thể mang thai nữa, liền lập tức tìm cho mình một cái vỏ bọc phòng hờ, lợi dụng Thẩm Oánh. Mắt đen chột lóe, Thẩm trắc phi vì tương lai của mình, không tiếc mang một Thẩm Oánh mà các công tử quý tộc, thê tử vương gia không cần kén đáo đưa cho Vũ Văn Mặc, nàng ta cho Vũ Văn Mặc là thùng rác sao?

Ngày hôm nay chỉ cần nàng gật đầu đồng ý, bất kể Vũ Văn Mặc có đồng ý hay không, cũng chỉ có thể tiếp nhận Thẩm Oánh! Cho nên, nàng không thể để Thẩm trắc phi đứng ý!

Nàng xoa bóp hai bên huyệt thái dương, thấy hơi mệt nói: “Chuyện này bốn vương phi đã hiểu rõ, sẽ tìm thời gian nói với Vương gia, chỉ cần Vương gia đồng ý, bốn vương phi lập tức bắt tay chuẩn bị cho Thẩm Tam cô nương gả vào.”

Hỏi Vũ Văn Mặc? Thẩm trắc phi nhăn mày, chính vì nàng không chắc Vũ Văn Mặc sẽ thu Oánh nhi, nên mới tìm đến Mộ Dung Thu, chỉ cần Mộ Dung Thu đồng ý, coi như trong lòng Vũ Văn Mặc có không vui, có oán cũng chỉ oán Mộ Dung Thu, không có quan hệ gì với nàng. Trong lòng không khỏi gấp gáp, Mộ Dung Thu này sao mềm không được mà cứng cũng chẳng xong? Giảo hoạt như hổ lỵ? Vậy mà lại không cho mình một chút thua thiệt nào.

Đang lúc Thẩm trắc phi và Thẩm Oánh nóng lòng, Vũ Văn Mặc đã đến rồi!

Sắc mặt hần lạnh lẽo băng sương, trên người mặc một áo bào tím, một tay để ra đằng sau, ngồi vào bên cạnh Mộ Dung Thu.

Mộ Dung Thu có chút kinh ngạc nhìn Vũ Văn Mặc, từ sau lần trước tan rã trong không vui, hần đã không đến nữa. Ngày hôm nay thế nào đột nhiên lại tới vậy? Mặc dù trong lòng có chút khác thường, nhưng trên mặt nàng vẫn rất trấn định, đứng dậy hành lễ với hần. “Cận thân thỉnh an vương gia.”

“Nhu nhi (Oánh nhi) thỉnh an gia.” Thẩm trắc phi và Thẩm Oánh cũng đồng thời hành lễ với Vũ Văn Mặc. Trong lòng hai người cơ hồ cảm thấy không ổn, Vũ Văn Mặc sao lại tới Mai viên lúc này?

Mộ Dung Thu âm thầm thu hết vẻ biến hóa trên mặt Thẩm trắc phi và Thẩm Oánh vào trong mắt, cười lạnh, Vũ Văn Mặc tới thật đúng lúc! Nàng lập tức

nói với Thẩm trắc phi: “Đúng lúc Vương gia có ở đây, không bằng tự Thẩm trắc phi nói một chút với Vương gia đi.”

Thẩm trắc phi nhanh chóng khép hồ mắt, trên mặt hiện chút vẻ xấu hổ, đưa Thẩm Oánh một cái ánh mắt, Thẩm Oánh gật đầu, sau đó đứng dậy nhận lấy bình trà từ trong tay Tú Ngọc đang đứng phía sau, đi về phía Vũ Văn Mặc. Gương mặt nàng đỏ bừng, không dám nhìn thẳng vào Vũ Văn Mặc, lại tự mình rót trà cho Vũ Văn Mặc, tiếp đó tư thái khẽ nhún người xuống, “Mời vương gia dùng trà.”

Thấy thế, Mộ Dung Thu thật có chút sững sờ, bởi vì nàng chưa từng lấy lòng nam nhân nào, hôm nay, nhìn thấy bộ dáng muốn nói lại thôi của Thẩm Oánh, không thấy kỳ mới là lạ. Nàng lại nhìn về phía Vũ Văn Mặc, nếu như hắn uống trà, vậy thì đã đồng ý Thẩm Oánh vào cửa, càng thêm chấp nhận thân phận của Thẩm Oánh.

Thẩm trắc phi rất hài lòng động tác của Thẩm Oánh, từ góc độ của nàng nhìn tới, Thẩm Oánh tướng mạo tuyệt mỹ, gương mặt xấu hổ đỏ bừng càng làm cho người ta thương tiếc nhớ thương. Từ nhỏ nàng đã quen biết với Vũ Văn Mặc, biết hắn thích loại nữ tử gì. Mà động tác nàng của Thẩm Oánh đều là nàng ở sau lưng chỉ dạy cả.

Mọi người đều nhìn về phía Vũ Văn Mặc, chờ phản ứng của hắn.

Về mặt Vũ Văn Mặc lạnh lẽo thâm trầm, đôi mắt đen láy nhìn lướt qua tách trà nóng bốc hơi nghi ngút, nhũn mày lạnh giọng nói: “Nam Dương vương phi không có người hầu sao? Sao lại để Thẩm Tam cô nương tự mình dâng trà?!”

Thân mình Thẩm trắc phi run lên, Thẩm Oánh run rẩy đôi môi ngẩng đầu nhìn Vũ Văn Mặc. Mộ Dung Thu nhũn mày lại. Những nha đầu khác cũng cúi đầu không dám lên tiếng.

“Chẳng lẽ phủ Tể tướng không có ma ma dạy quy củ cho Tam cô nương? Nơi này là phủ Nam Dương vương, cũng không phải phủ gia nhà ngươi, gia là gọi từ đâu ra vậy?! Nữ tử quan tâm nhất chính là khuê dự, mà Tam cô nương làm như vậy hiển nhiên là có ý xấu!” Vũ Văn Mặc lại nói tiếp.

Nói như vậy là hoàn toàn đã kích Thẩm Oánh. Nàng không cách nào khống chế cơ thể đang run rẩy, sắc mặt trắng bệch! Vốn cũng không cần phải nói gì nữa, hành động lần này của Vũ Văn Mặc đã tỏ rõ, trong mắt hắn căn bản chẳng có nàng!

Thẩm trắc phi thất vọng, không ngờ dung mạo Thẩm Oánh như thế, thế nhưng lại không thể lọt vào mắt Vũ Văn Mặc! Hắn nói rõ ý tứ của mình, căn bản không cần nhắc tới trong phòng còn có người hầu ở đây, sau này Thẩm Oánh làm sao có thể lập gia đình được nữa!

Mộ Dung Thu nhẹ vuốt tách trà, trong lòng nghi vấn không thôi, Vũ Văn Mặc châm chọc như vậy, gạt bỏ mục đích của Thẩm trắc phi và Thẩm Oánh, chẳng lẽ hắn đã sớm biết suy nghĩ của Thẩm trắc phi? Đang lúc nàng nghi hoặc, Vũ Văn Mặc lại nhìn tới nàng, “Bốn vương có chuyện tìm vương phi, mời theo bốn vương vào gian trong.”

“Vâng.” Mộ Dung Thu cúi đầu lên tiếng.

“Nhu nhi có chút mệt mỏi, đúng lúc muốn về Trúc viên nghỉ ngơi. Nhu nhi cáo lui.” Thẩm trắc phi nghe Vũ Văn Mặc nói vậy, lập tức cảm thấy trên ghế như đang có đinh, khiến nàng đứng ngồi không yên, chỉ muốn rời đi! Quả thật như thế, sau khi nàng không thể sinh con, trong lòng Vũ Văn Mặc càng không có nàng.”

Thẩm Oánh cúi đầu, không dám ngẩng đầu. Nét ửng đỏ trên gương mặt và hai tai cũng biến mất không thấy tăm hơi. Có điều lúc rời đi, vẫn không cam lòng liếc mắt nhìn lấy gương mặt tuấn mỹ của Vũ Văn Mặc. Nhưng Vũ Văn Mặc lại từ đầu đến cuối cũng không liếc mắt nhìn qua nàng.

Sau khi hai người rời khỏi Mai viên, Thẩm Oánh lo lắng hỏi: “Nhị tỷ, bây giờ nên làm gì?” Vũ Văn Mặc đã xác định cự tuyệt như vậy, Mộ Dung Thu lại càng không qua được rồi, chẳng lẽ thật sự nàng phải gả cho Đồ đại thiếu gia sao?

“Còn có thể làm sao nữa? Muội phải về phủ Tể tướng thôi.” Thẩm trắc phi thờ dãi nói. Cẩn rằng nghiêng lợi, chỉ cần Mộ Dung Thu ở Nam Dương vương phủ một ngày, nàng cũng đừng nghĩ đạt được ước muốn.

Thẩm Oánh biến sắc. “Nhị tỷ, muội không muốn về đâu, thật không muốn về.” Nghe nói Đồ đại thiếu gia đối nữ nhân chẳng chút nào dịu dàng, hơn nữa tướng mạo giống như thổ phỉ, làm sao có thể so sánh với Hạo thế tử, Nam Dương vương?

“Tam muội, muội đã không có lựa chọn, vẫn là ngoan ngoãn về chờ đi, Nhị tỷ sẽ chuẩn bị đồ cưới thật tốt cho muội, cho dù muội có đến Đồ gia cũng tuyệt đối không chịu thiệt.” Thẩm trắc phi vừa đi vừa nói chuyện, bởi vì trong lòng nàng có chuyện nên không thấy Thẩm Oánh đột nhiên thay đổi sang sắc mặt ác độc.

Thẩm Oánh cũng không trả lời, mà là oán độc nhìn sau lưng Thẩm trắc phi. Cũng đã đi tới mức này, nói để nàng buông tha thì cho nàng buông tha! Thẩm Nhu xem nàng là cái gì? Thẩm Oánh không khỏi thâm hận trong lòng. Từ nhỏ đến lớn, nàng là thứ nữ duy nhất phủ Tể tướng muốn lấy lòng hai vị tỷ tỷ dòng chính, đối đãi các nàng như chủ tử, vốn tưởng rằng phân tì mi này sẽ đổi lấy một phần hồi báo, ai ngờ lại chẳng có gì cả!

Tại sao?! Họ có thể hưởng thụ vinh hoa phú quý, mà nàng chỉ có thể chịu khổ gả cho Đồ đại thiếu gia? Đây thật không công bằng! Điều này thật sự quá không công bằng.

Mộ Dung Thu theo Vũ Văn Mặc vào gian trong.

Vừa đóng cửa lại, Vũ Văn Mặc lập tức quay đầu nói với Mộ Dung Thu: “Mộ Dung Thu, nàng nói bây giờ bốn vương nên làm sao với nàng mới phải đây?”

Cái giọng chất vấn, cứng rắn như muốn gây sự này hoàn toàn khác biệt với sự cầu khẩn lần trước./

Mộ Dung Thụ chau mày trốn tránh ánh mắt hắn, thờ dãi nói: “Cận thân chưa bao giờ nghĩ tới thay đổi ý nghĩ của gia. Gia có thể đổi lại góc độ suy nghĩ một chút hay không, nếu gia không thể nào tiếp nhận được ý tưởng hoang đường như vậy của cận thân, cũng giống như, cận thân cũng không cách nào tiếp nhận được tin tưởng gia là một người có dã tâm, có bác ái, khiến ngài buông tha cho hưởng thụ tề nhân chi phúc, là thiếp cưỡng cầu rồi. Cho nên, gia không cần làm khó như thế.”

Nàng đi lên phía trước hai bước, cách hắn một bước, không ngại đón nhận con người đầy lạnh lẽo của hắn, tiếp tục nói: “Huống chi cận thân cũng chỉ là một phụ nhân, mà Vương gia chính là không bao giờ thiếu phụ nhân.”

Vũ Văn Mặc mím môi thành một đường mỏng, đôi mắt đen trong nháy mắt phát ra ánh sáng lạnh lẽo. Cơ hồ nàng vừa dứt lời, hắn cũng cảm thấy tim rút một cái, đau đớn kịch liệt! Nhìn ánh mắt nàng càng ngày càng phức tạp, giọng nói đột nhiên hạ xuống: “Nếu như bốn vương chỉ là phạm phu tục tử, hay là một dã phu, có lẽ sẽ cho như những gì ngài muốn. Nhưng... Bốn vương không phải.”

Nghe vậy, Mộ Dung Thụ ban đầu là kinh ngạc, tim bỗng đập mạnh, không tin nhìn hắn. Chợt nghe được bốn chữ sau của hắn, bên môi nở nụ cười vô cùng rực rỡ.

Nhìn nàng không chút nào để ý mà cười rực rỡ như vậy, Vũ Văn Mặc cảm giác tim như bị người mãnh liệt xé nát, cảm giác đau nhức nơi cổ họng dĩ vãng dường như lại quay về, còn nặng hơn ngày xưa. Hắn thật muốn ôm lấy nàng, vượt qua lý trí mà nói cho nàng biết, hắn sẽ! Hắn nhất định sẽ! Nhưng mà...

“Gia tìm cận thân có việc gì sao?”

Đang lúc hắn ý loạn tình mê, lòng đau đớn đoạt đi lý trí thì lại truyền tới giọng nói êm ái của nàng.

Vũ Văn Mặc thu hồi ánh mắt tĩnh mịch hiền hòa như đầm nước, trực tiếp đến bên cạnh án trác, lấy ra một tờ giấy phóng tới trước mặt Mộ Dung Thụ.

Mộ Dung Thụ nhíu mày lại, không hiểu ý Vũ Văn Mặc là thế nào.

“Xem chút đây là cái gì. Triệu Sơ nói có lẽ ngài xem sẽ hiểu.” Vũ Văn Mặc mở tờ giấy ra, hai bên đặt hai quyển sách lên.

Nghe thế, Mộ Dung Thụ cúi đầu nhìn qua. Đập vào mắt chính là tiếng Anh! Hơn nữa còn là ở trong mỗi ô trống, mấy chữ tiếng Anh mẫu.

Đây chẳng phải là trò chơi điền chữ mà người hiện đại thường thích chơi sao? (chắc là trò nối chữ) có điều đều là dùng tiếng Anh thay thế!

Vũ Văn Mặc lấy được từ đâu thế?

“Đây là chữ viết nước Tây vực, mặc dù Triệu Sơ biết một chút, nhưng lại có rất nhiều chữ không hiểu, những ô trống nhỏ này không biết đại biểu cho ý gì. Triệu Sơ và Tạ Nguyên suy nghĩ hai ba ngày vẫn không thể hiểu được.” Vũ Văn Mặc trầm giọng nói. Ánh mắt hắn dừng trên những chữ cái Anh văn, nhẹ nhàng nhăn mày lại.

Mộ Dung Thụ gật đầu một cái, cẩn thận nhìn bảng Anh văn và các ô trống. Trò chơi điền chữ đối với nàng cũng không khó, có điều, nàng mơ hồ phát hiện vật này liên quan đến gì đó!

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 98: CHƯƠNG 95

Nàng tự nhiên ngồi xuống, đôi mắt nhìn chăm chăm từng chữ cái Anh văn, Anh văn là tiếng mẹ đẻ thứ hai của nàng, tự nhiên nhìn không khó khăn gì. Cầm bút lông lên thêm vài chữ trên các ô trống.

Vũ Văn Mặc nhìn nàng cực kỳ nghiêm túc, cảm thấy lúc này nàng rất đặc biệt, ánh mắt chuyên chú, hơn nữa còn hiểu được chữ viết người Tây Vực mà cơ hồ cả Đại Hoa Quốc ai ai cũng không hiểu. Nhưng, hắn cảm thấy như vậy thật xa lạ. Đôi mắt đen loe loe ánh sáng, nhìn cái trán sáng bóng của nàng, trong lòng đã có quyết định.

Khi hắn thất thần không tới một khắc chung, Mộ Dung Thụ đã điền xong toàn bộ những ô trống vào rồi!

“Xong rồi!” Mộ Dung Thụ để bút lông xuống, ngẩng đầu nhìn thẳng vào đôi con ngươi sâu thẳm của Vũ Văn Mặc, cười nói.

Tự tin như vậy! Tuyệt mỹ như vậy! Đôi mắt đen của Vũ Văn Mặc lại tĩnh mịch thêm mấy phần. Hình như bị lấy bởi nụ cười sáng lạn của nàng, hắn cũng nâng khóe môi, gật đầu một cái: “Biểu đạt ý gì vậy?”

Mộ Dung Thu nhìn thấy hấn nở nụ cười hơi có chút mất hồn, sau khi nghe được lời hấn, vội vàng cúi đầu nhìn tờ giấy. Mới vừa rồi chỉ lo điền chữ, không có ghép câu lại đọc chút.

Kết quả khi nàng dịch ra chữ Anh văn xong, nụ cười bên môi lập tức biến mất.

“Sao vậy?” Vũ Văn Mặc hỏi.

Mộ Dung Thu ngẩng đầu nhìn Vũ Văn Mặc, vẻ mặt nặng nề khác thường: “Đây là có từ đâu vậy?”

Vũ Văn Mặc nhíu mày, nhìn Mộ Dung Thu nói: “Vì sao xem xong lại hỏi?”

“Nếu tin này là thật, vậy mệnh của phụ thân và tất cả mọi người phủ Tướng quân đều bị người hãm hại.” Mộ Dung Thu nhíu mày lạnh giọng trả lời. Thư này đích thực là người Tây Vực viết, hơn nữa còn là tin Tướng quân Tây Vực viết cho Thẩm Tề tướng!

Nghe vậy, Vũ Văn Mặc kinh ngạc nhìn nàng, môi mím chặt khe hở, “Là cầm về từ phủ Tề tướng.” Dù thế nào cũng không nghĩ ra, làm hấn cực kỳ ngoài ý muốn, hấn cũng chỉ thử một phen, nhưng cũng không ngờ nàng thật có thể xem hiểu chữ viết Tây Vực. Rốt cuộc, nàng thật sự có thể nhìn hiểu! Hơn nữa hình như trong thư này thật ẩn dấu tin tức quan trọng gì đó!

Quả thật như Triệu Sơ từng nói, nàng tuyệt đối không phải là nữ tử bình thường! Chẳng lẽ, bởi vì nàng không phải là nữ tử bình thường, cho nên mới có cái yêu cầu kia sao?

“Vậy thì đúng rồi. Đây là thư Tướng quân Tây vực viết cho Thẩm Tề tướng. Có điều Tướng quân Tây vực này đánh giá quá cao sự thông minh của Thẩm Tề tướng rồi, những ô trống này nếu như người chẳng hiểu rõ chữ viết Tây vực, thì chẳng thể thêm vào được. Thẩm Tề tướng hẳn không biết chữ viết Tây vực, cho nên không có cách nào hiểu rõ trong thư là viết những gì, vì vậy mới cất thư này không kỹ, nên mới bị gia tìm được.” Mộ Dung Thu nói với Vũ Văn Mặc.

Hai hàng lông mày Vũ Văn Mặc nhăn lại nghi ngờ hỏi, “Chưa từng nghe nói Thẩm Tề tướng biết chữ viết người Tây vực.”

“Nội dung trong thư này là: tội phụ thân tư thông với địch phản quốc là giả không phải thật, là hoàng thượng cố tình hãm hại. Mà nước Tây vực khi lần trước giao chiến đã nhìn ra manh mối, sau đó tương kế tựu kế, bèn quan mà nhìn mà thôi. Về phần tại sao Tây Vực Tướng quân phải viết phong thư như vậy cho Thẩm Tề tướng, bên trên không viết rõ.” Mộ Dung Thu trầm giọng giải thích. Tây vực Tướng quân này đến tột cùng đóng vai trò gì giữa Mộ Dung Thu và Thẩm Tề tướng vậy? Hơn nữa, tại thời không không có trong lịch sử này, nước Tây Vực đã có trò chơi điền chữ rồi sao? Hay là nói, người này cũng xuyên không?

Thẩm Tề tướng thật xem không hiểu lá thư này? Vậy thì, lá thư này tại sao lại xuất hiện ở phủ Tề tướng? Thư đã bị Vũ Văn Mặc mang đi, nhưng nếu để người có lòng lấy được thì sao? Chắc chắn lại đưa tới biết bao sóng gió. Tương đương sóng gió như phủ Tướng quân vậy!

Mộ Dung Thu có một phỏng đoán to gan, nếu trong thư nói là thật, nếu là hoàng thượng gây nên, vậy cũng khó trách phủ Tướng quân căn cứ như thế lại dễ dàng bị quật ngã!

Nàng nhìn Vũ Văn Mặc, thấy mới vừa rồi trong mắt Vũ Văn Mặc còn thoáng nổi nghi ngờ giờ đã là một mảnh sáng trong, hơn nữa còn ần ần thoáng hiện dị quang, liền biết, hấn cũng đoán giống như vậy!

“Thư này không thể giữ.” Mộ Dung Thu thu hồi ánh mắt, trầm giọng nói. Một khi thư này bị hoàng thượng nhìn thấy, vậy thì sẽ đưa tới họa sát thân.

Vũ Văn Mặc gật đầu, đốt nến, đốt cháy thư tín.

“Nàng cứ xem như chưa từng nhìn thấy thư này.” Vũ Văn Mặc trầm giọng phân phó nói. Kết cục phủ Tướng quân là sự thật không thể thay đổi, lúc này lấy ra để nói chuyện, thật sự là hành động không sáng suốt. Huống chi, đây chỉ là một phong thư chưa điền xong hoàn chỉnh mà thôi.

Hơn nữa, tuyệt không thể liên lụy đến nữ tử trước mắt. Một khi liên lụy đến nàng, là đưa nàng lâm vào tuyệt cảnh.

“Vâng, cận thân hiểu.” Mộ Dung Thu gật đầu ứng tiếng. Dù sao chỉ là một lá thư, huống chi còn là một phong thư không xác định được rốt cuộc là có ý gì, muốn dùng lá thư này để tìm kiếm tin tức gì đó, quả thực chính là vọng tưởng. Nhưng mà, nàng lại có thể xác định, giữa Vũ Văn Mặc và hoàng đế đã có âm ba lưu động! (sóng ngầm mãnh liệt)

Có lẽ, Vũ Văn Mặc đã có dã tâm.

Nhưng, hình như cũng không phải đơn giản như vậy.

Vũ Văn Mặc nhìn nàng lạnh nhạt thông dong mà tự tin, vội vàng rồi bởi vì thư tín biến mất cảm giác đau nhức lại xuất hiện, hấn ngăn cản cảm giác xa lạ đang nảy nở này, rồi lại dần quen thuộc cảm giác đau đớn đến tận xương tủy này.

Mộ Dung Thu không phải là người qua loa, nàng cực kỳ nhạy cảm tỉ mỉ. Cảm nhận thấy trong không khí có hơi thở biến hóa, còn có tầm mắt nóng rực chứa đầy tình cảm. Đây lòng thờ dài thật sâu, nếu như hấn chỉ là một người bình thường, thế thì, có lẽ....

Có điều thật đáng tiếc, hình như cả hai lại không thể dung nhập cùng nhau tín nhiệm và kiên trì.

Nói nàng ích kỷ cũng được, nói hắn không thể thay đổi cũng tốt. Nàng thừa nhận nàng ích kỷ. Nàng có kiên trì trước sau như một, tình nguyện chịu cơ khổ cả đời, tuyệt đối cũng không làm mình trở thành người đáng thương chỉ vì một nam nhân mà phải tranh đấu cùng những nữ nhân khác, dần dần để lạc mình.

Nàng nghĩ, nàng rất ích kỷ.

Nàng xoay người đi tới bên người Vũ Văn Mặc, dừng lại đóng chặt cánh cửa sổ phía trước.

Chân mày Vũ Văn Mặc nhíu chặt, đôi tay thon dài nắm chặt thành quyền, nhìn bóng lưng quen thuộc của nàng nhưng dần dần xa lạ, đáy lòng đau đớn càng sâu.

“Nàng tuyệt đối không phải là Mộ Dung Thu, nàng là ai?”

Sau lưng truyền đến tiếng chất vấn của hắn, tuy là nghi vấn, nhưng lại như khẳng định.

“Mộ Dung Thu chân chính tuyệt đối sẽ không biết chữ viết Tây vực, cũng sẽ không tính bằng bàn tính, lại càng không có trí thông minh có thể giải quyết tình hình tai nạn Giang Bắc. Đồng thời càng không thể có được phong thái như vậy. Lúc ở nhà giam, vẫn có thể tỉnh táo khiến nam tử cũng thẹn không bằng. Cũng sẽ không có can đảm chịu đựng tiếng mắng chửi của mọi người muốn trở thành phụ nữ bị ruồng bỏ. Nàng như thế, quá khác biệt với những người khác. Nữ tử thế gian này tuyệt đối không có ai giống như nàng. Nàng càng ngày càng đặc biệt, càng ngày càng chói mắt.” Cách hắn càng ngày càng xa, chờ hắn đuổi tay ra muốn ôm nàng thì nàng đã cách xa như thế.

Nàng làm tim hắn rung động! Tiến vào chiếm giữ tim hắn!

Bên tai truyền đến tiếng hân nhỏ nhẹ, hình như nàng còn có thể cảm thấy tiếng hân hơi run rẩy tay đã nắm thành quyền.

Đối mặt với cửa sổ giấy, nàng chậm chậm nhắm hai mắt lại. Thật sự nàng không phải Mộ Dung Thu. Nàng là linh hồn đến từ hiện đại, nàng tên là Lộ Hiểu. Đạo lộ đích lộ, xuân hiểu đích hiểu.

Nàng vừa định xoay người, kích động muốn nói ra bí mật nàng vẫn chôn trong lòng.

“Bất kể nàng là ai, hôm nay nàng là Mộ Dung Thu. Bỏ vương nhận định, nàng là Mộ Dung Thu. Phu nhân của bản vương.” Vũ Văn Mặc sợ Mộ Dung Thu nói, kích động nói ra trước.

Thân hình Mộ Dung Thu run lên.

Yên lặng, vẫn cứ yên lặng.

Hồi lâu, nàng xoay người nhìn hắn, dịu dàng cười nói: “Thời gian không còn sớm, cận thân sai người hầu bày cơm tối thôi.”

Tim, chợt bị bóp chặt. Đau, đau, đau quá... Sắc mặt Vũ Văn Mặc đột nhiên tái đi, càng cảm thấy nụ cười rực rỡ như hoa trên mặt nàng vô cùng chói mắt.

Mộ Dung Thu đi ra gian trong.

Chỉ để lại Vũ Văn Mặc, hai quả đấm hân nắm chặt chậm rãi buông ra, nghiêng đầu nhìn về phía thư tín đã bị đốt thành tro bụi. Đôi mắt đen càng thâm trầm hơn.

....

Hôm sau.

Điểm tâm xong, Mộ Dung Thu đang nhìn sách thuốc thì nghe thấy bên ngoài có tiếng kinh hô. Mơ hồ hình như có mấy ngày không nghe được âm thanh quen thuộc này. Mộ Dung Thu nghi ngờ để sách thuốc xuống.

Ngoài cửa chợt vang lên giọng nói của Hồng Lăng, “Vương phi, Vân Mai đã về!”

Vân Mai? Mộ Dung Thu kinh ngạc, hai ngày nay có quá nhiều chuyện, suýt chút nữa đã quên mất Vân Mai rồi. Sao nàng lại đến đây? Chẳng lẽ có chuyện gì rồi sao? Vội vàng trả lời: “Vào đi.”

“Vương phi, nô tỳ đã về.” Vân Mai vừa mới vào nhà, tựa người vào Mộ Dung Thu hô lớn. Đôi mắt nàng rung rung, hình như có hơi gầy chút, làn da cũng sạm đi, có điều lại giống như thành thực hơn không ít.

Mộ Dung Thu cười nói: “Nhìn người kích động chưa kìa, trở về là tốt rồi.

“Mấy ngày nay nô tỳ phải làm thỏa đáng chuyện vương phi đã giao phó, hôm nay đã làm xong, lập tức trở về. Cũng không biết mấy ngày không có nô tỳ ở đây, vương phi có đủ người sai bảo hay không.” Vân Mai càng nói nước mắt càng rơi nhiều hơn. Mấy ngày nay nàng thật rất lo lắng cho vương phi, chỉ sợ không biết chuyện xảy ra ở phủ Tướng quân có khiến vương phi không chịu nổi hay không. Hôm nay tận mắt nhìn thấy vương phi không có gì

khác thường, cuối cùng cũng yên tâm.

“Cái nha đầu này, mấy người bọn ta đều trung thành, tất nhiên hầu hạ vương phi tận tâm tận lực. Tuyệt đối sẽ không thất trách. Ngươi thật lo lắng vớ vẩn.” Hồng Lăng điểm chớp mũi Vân Mai xi cười, đúng là, mấy ngày nay cũng khá nhớ Vân Mai.

Thanh Bình che miệng cười nói: “Vân Mai tỷ tỷ trở lại thật tốt, sau này nước rửa mặt có người gánh giúp rồi.”

“Ngươi vì chuyện này mới nhớ tới ta sao? Nha đầu chết tiết kia, về sau tự mình làm đi, ta mặc kệ đó!” Vân Mai bĩu môi giả vờ tức giận nói.

“Không được đâu...! Vân Mai tỷ tỷ, tỷ tốt nhất, muội muội sai rồi có được chưa?” Thanh Bình vẽ mặt đau khổ lắc lắc cánh tay Vân Mai, nũng nịu nói.

Vân Mai không nhịn được đáng về này, cười nói: “Muội quý linh tinh.” Nàng nhìn bốn phía, phát hiện Thu Cúc không ở đây, lập tức hỏi “Thu Cúc đâu?”

Nghe vậy, sắc mặt Thanh Bình thay đổi, lắc đầu: “Có thể có việc bận gì đó, một lát gặp tỷ ấy, muội nói tỷ ấy một tiếng, tỷ trở về rồi.”

Vân Mai cũng không suy nghĩ nhiều, cười gật đầu.

Mộ Dung Thu nhìn mấy nha đầu cười cười nói nói, tâm tình không tự chủ cũng tốt lên ít nhiều. Có điều, nàng còn có rất nhiều lời muốn hỏi Vân Mai, tin chắc Vân Mai cũng có rất nhiều chuyện muốn nói cùng nàng. Nàng nói với Hồng Lăng và Thanh Bình: “Bổn vương phi có vài việc muốn hỏi Vân Mai, các ngươi lui ra trước đi.”

“Vâng” Hồng Lăng và Thanh Bình lĩnh mệnh lập tức lui ra.

Đợi sau khi Hồng Lăng và Thanh Bình rời đi rồi, Vân Mai liền phịch một tiếng quỹ trên đất, nặng nề đập đầu hai cái mới dừng lại, nàng khóc rống nói: “Vương phi, nô tỳ về rồi!”

“Đưa ngốc.” Mộ Dung Thu biết hành động này của nàng là ý gì, lập tức đỡ nàng dậy.

“Ngày đó nô tỳ một mực ở ngoài cửa vương phủ chờ, nhưng vẫn không thấy bóng dáng Vương phi, sau đó nhìn thấy quan binh bao vây vương phủ, dẫn ngài đi còn nhốt vào nhà lao. Nô tỳ hỏi thăm mới biết chuyện Đại tướng quân tư thông với địch phản quốc, tất cả mọi người phủ Tướng quân đều bị bắt. Nô tỳ rất nóng nảy, một mực ở bên ngoài chờ tin tức. Sau khi biết được ngày hôm sau vương phi đã trở lại vương phủ, nô tỳ mới yên tâm. Nhưng cũng biết vương phi không có cơ hội rời đi nữa. Hôm nay chính là lúc khó khăn nhất của vương phi, sao nô tỳ có thể còn ở ngoài tiêu dao được? Tất nhiên sau khi an bài hết tất cả lại trở về giúp đỡ Vương phi.” Vân Mai chậm rãi đứng dậy, vừa nói.

Hôm nay Vương phi đã bình yên vô sự, lòng thấp thỏm của nàng rốt cuộc cũng dễ xuống. Vương phi chính là ân nhân cứu mạng cả nhà bọn họ! Nếu như không có Vương phi, muội muội đã chết ở Đỗ phủ, hôm nay sao có thể đi Vân Thành trải qua cuộc sống thoải mái được. Phụ mẫu nàng cũng sẽ không ở Vân Thành quản lý sơn trang, rốt cuộc không cần bị đối xử nữa, mỗi ngày còn có thịt để ăn.

Vương phi là ân nhân! Nàng há có thể để mình thoải mái bên ngoài, khiến vương phi ở trong vương phủ từng bước khó khăn?

“Thì ra là như vậy, nha đầu ngốc, bổn vương phi ở vương phủ tất nhiên không có chuyện gì. Hôm nay ngươi trở lại, muốn đi trở ra, nhưng lại khó hơn lên trời rồi. Hiên nhi khỏe không?” Mộ Dung Thu mỉm cười hỏi. Nha đầu Vân Mai này là cái cộc gỗ, không cần hoài nghi lòng trung thành của nàng. Nhưng mà, hiện tại nàng lo lắng nhất chính là Hiên nhi. Tính ra cũng đã hơn một tháng không gặp nó rồi.

“Nô tỳ không sợ, chỉ cần có thể hầu hạ vương phi, đời này nô tỳ đã thấy đủ rồi. Tiểu thiếu gia ở Vân Thành rất khỏe. Tiểu thiếu gia rất thích sơn trang, có mấy lần còn muốn cùng phụ thân mẫu thân nô tỳ xuống ruộng làm việc đồng áng nữa đó, hiện giờ muội muội nô tỳ đang chiều cổ tiểu thiếu gia, vương phi yên tâm. Có điều, tiểu thiếu gia luôn miệng nhắc tới vương phi.” Vân Mai trả lời.

Nghe vậy, Mộ Dung Thu biết Hiên nhi đã thích ứng cuộc sống ở Vân Thành, tảng đá lớn trong lòng buông lỏng, nàng nhìn Vân Mai cười nói: “Vậy thì tốt quá!” Trái ngược với cuộc sống người lừa ta gạt nơi vương phủ, cuộc sống tự do nơi thôn trang sợ là mới thích hợp với sự trưởng thành của Hiên nhi. Có điều, hiện giờ nàng tạm thời không dám có hành động gì sơ suất. Tuy mấy ngày nay khá êm đềm, không có động tĩnh gì. Nhưng ở vương phủ bốn phía không biết có bao ánh mắt đang nhìn chằm chằm vào nàng. Chờ lấy mệnh nàng.

Vân Mai dùng sức gật đầu, cười nói: “Cách đây vài ngày tiểu thiếu gia ở trong ruộng còn bắt được mấy con ếch đấy, còn nói chờ vương phi tới, sẽ cho vương phi nhìn nữa đó. Chân tay tiểu thiếu gia thật đúng là linh hoạt nha.”

“Thật sao? Con ếch này đúng là khó cầm lắm đó.” Mộ Dung Thu mở mắt thật to tràn đầy ngạc nhiên hỏi lại. Con ếch là loài rất nhanh nhạy, rất khó bắt được. Không ngờ Hiên nhi lại có thể bắt nó. Nhớ tới lúc trước khi nàng đến nông thôn, đến lúc tối cầm đèn pin soi vào trên thân ếch, ếch liền ngoan ngoãn bất động, muốn nàng làm gì thì làm, có điều, đáng tiếc ở cô đại không có đèn pin.

“Thật mà, bắt được mấy con. Nhưng mà tiểu thiếu gia nói ếch thật đáng thương, thả lại rồi.” Vân Mai gật đầu trả lời.

Nghe vậy, trên mặt Mộ Dung Thu bắt gặp lại nở nụ cười tươi tắn, mấy ngày qua, đây là tin tức tốt nhất nàng nghe được, cũng là chuyện làm nàng có thể chân chính cười lên.

Sau đó hai người lại hàn huyên một chút, Mộ Dung Thu giao cho Vân Mai một chút sự tình cần chú ý xong, liền bảo Vân Mai đi xuống nghỉ ngơi.

Đến cơm trưa, Hồng Lăng liền vào phòng, có chút khó mở miệng nói: “Bẩm Vương phi, nô tỳ phát hiện Thu Cúc có chút không thích hợp.”

“Thu Cúc? Sao vậy?” Mộ Dung Thu nhướn mày hỏi, cẩn thận nhớ tới mấy ngày trước khi nàng vào nhà lao, Thu Cúc cũng có chút không thích hợp, dường như trong lòng đang có chuyện vậy.

Hồng Lăng cau mày trả lời: “Là Thanh Bình phát hiện Thu Cúc không thích hợp. Thanh Bình nói, mấy ngày trước đây Thu Cúc luôn tìm thời gian ra khỏi phủ. Tuy rằng từ khi vương phi trở lại vương phủ, Thu Cúc không còn ra phủ nữa, nhưng mỗi ngày lại dường như có đầy bụng tâm sự. Nô tỳ cũng cảm thấy Thu Cúc không tận tâm giống như trước kia nữa.”

“Ồ? Không cần hỏi Thu Cúc chuyện này, muội âm thầm nhìn một chút, nếu Thu Cúc có khác thường gì lại bẩm báo cho bản vương phi.” Mộ Dung Thu đáp.

Hồng Lăng lập tức trả lời: “Vâng, nô tỳ tuân mệnh.”

“Bên Trúc viên kia có động tĩnh gì không?” Mộ Dung Thu hỏi tiếp. Hai ngày nay bên Trúc viên không có động tĩnh gì, nếu theo tính tình của Thẩm Oánh, nàng ta không muốn gả cho Đỗ đại thiếu gia, lúc này sẽ nghĩ tất cả biện pháp thoát thân, hiện giờ Vũ Văn Mặc đã từ chối thẳng nàng ta, chắc chắn Thẩm trắc phi sẽ không vì Thẩm Oánh mà chọc giận Vũ Văn Mặc, thế thì, Thẩm Oánh hẳn sẽ có hành động. Bởi vì nàng phát hiện tình tỷ muội giữa Thẩm Oánh và Thẩm trắc phi cũng không phải sâu nặng như vậy. Mà là quan hệ lợi dụng.

“Hai ngày nay Thẩm Tam cô nương vẫn ở Trúc viên chiếu cố Thẩm trắc phi. Nói là nay mai chuẩn bị về phủ Tể Tướng rồi.” Hồng Lăng trả lời.

Mộ Dung Thu mỉm cười gật đầu: “Ừm.” Bình tĩnh như vậy? Nàng thực sự có chút chờ mong Thẩm Oánh sẽ cho nàng kinh hi thế nào đây.

Trúc viên.

Thẩm Oánh đỏ vành mắt nói: “Nhị tỷ, muội thật sự không muốn gả cho Đỗ đại thiếu gia đâu.”

Thẩm trắc phi nằm trên giường tĩnh dưỡng không kiên nhẫn nữa, mấy ngày nay trải qua nhiều chuyện, chịu kích thích cũng chẳng ít, chút nhẫn nại vốn có lúc này cũng không còn bao nhiêu, tiếng khóc Thẩm Oánh càng làm nàng phiền lòng không thôi, “Đừng khóc, thật ra Đỗ đại thiếu gia cũng không đến nỗi, dù sao muội gả vào cũng là bình thê, hơn nữa có nhà mẹ đẻ dựa vào, muội sống ở Đỗ phủ cũng sẽ không khó chịu lắm đâu, hiện giờ muội cũng không có khả năng tiếp tục ở lại vương phủ nữa. Thái độ hôm qua của vương gia hẳn muội nhìn ra được rồi đó, hẳn sẽ không nạp muội.”

Nếu Vũ Văn Mặc thích thì tốt, nàng có thể không để ý đến Mộ Dung Thu phản đối để nạp Thẩm Oánh cho Vũ Văn Mặc, tiếc là, Vương gia dường như có chút chán ghét Thẩm Oánh, do đó, nàng làm sao dám chọc Vương gia nạp Thẩm Oánh vào chứ? Huống chi, tuy nàng không thể mang thai, nhưng sau này cũng có thể thu nuôi hài tử của thiếp thất cơ mà.

Thẩm Oánh nghe vậy lệ mi trong mắt tràn ra, cắn răng nhìn Thẩm trắc phi, nàng ta lẳng lặng lau khô nước mắt.

“Muội có trách thì trách Mộ Dung Thu ấy. Nếu không có nàng ta, ta cũng không rơi vào tình cảnh hôm nay, muội cũng sẽ thuận theo tự nhiên tiến vào vương phủ.” Thẩm trắc phi lại nói thêm.

Thẩm Oánh không nhịn được cười lạnh, thái độ của Thẩm trắc phi, đối với nàng mà nói, chính là đang nói mát! Càng khiến cho nàng càng phẫn hận. (phẫn nộ + thù hận)

“Vâng, tỷ tỷ nói phải.” Thẩm Oánh gật đầu trả lời. Buông xuống ánh mắt thoáng hiện ánh sáng lạnh cùng hận ý.

Lúc này Thẩm trắc phi đã có tính toán khác, dù sao Thẩm Oánh không có đường này ra, vậy thì, nàng ta sẽ tìm đường khác được thôi.

Từ nhỏ Thẩm Oánh đã luôn chạy theo sau mộng Thẩm trắc phi, nhìn thấy thần sắc biến hóa trong chớp mắt của Thẩm trắc phi, nhất thời đoán được trong lòng Thẩm trắc phi đang nghĩ gì, trong lòng không ngừng cười lạnh.

...

Buổi chiều, Thẩm Oánh thê mà chủ động cầu kiến Mộ Dung Thu.

Lúc này Mộ Dung Thu mới vừa tỉnh dậy sau giấc ngủ trưa, ngày hôm nay nàng ngủ yên yên hai canh giờ. Mấy ngày nay dường như nàng càng ngày càng thích ngủ, hình như còn có chút lạt miệng. Mộ Dung Thu biết không thích hợp, nhưng cũng không biết vấn đề ở đâu, dù sao giờ phút này nàng chỉ có thể tự bắt mạch mình, lại không thể đi tìm đại phu.

Sau khi biết được Thẩm Oánh cầu kiến nàng, liền đến thiên phòng gặp nàng ta.

Vừa mới vào phòng, đã bị Thẩm Oánh yêu cầu cho mọi người lui xuống hết. Mộ Dung Thu cười nhạt đáp ứng.

Sau đó Thẩm Oánh cầm một lọ thuốc từ trong người ra đưa cho Mộ Dung Thu.

“Đây là đồ của Thẩm trắc phi. Lúc trước ta cũng không biết vật này có tác dụng gì, sau đó liền mang nó đi ra phủ hỏi vài đại phu đơn thuốc là gì, xác nhận thuốc này chính là có thể đẻ nữ tử sau khi hoan ái qua đi không thể có thai được.” Thẩm Oánh chậm rãi nói.

Mộ Dung Thu nghe được có chút kinh ngạc nhìn Thẩm Oánh, không thể không nói, những lời này của Thẩm Oánh thực làm nàng có chút ngoài ý muốn,

vốn tưởng rằng Thẩm Oánh sẽ nghĩ ra biện pháp gì đối phó Thẩm trắc phi, lại không nghĩ rằng nàng ta lại xuống tay ngoan độc như thế!

Lấy ra thuốc thế này đưa nàng, tuy nàng đã hoài nghi Thẩm trắc phi, nhưng vẫn luôn không tìm được chứng cứ, hiện giờ đã có chứng cứ này, chuyện tiếp theo sẽ dễ làm hơn.

Sau khi Thẩm Oánh nhìn Mộ Dung Thu một cái, lại nói: “Ta cũng sớm tìm hiểu rồi, Thẩm trắc phi thường hay sai nha hoàn thân cận Tú Ngọc đi đến Hòa Nhân Đường mua thuốc này của Lưu chương quý.”

Mộ Dung Thu có chút ngoài ý muốn, không thể tưởng được lúc Thẩm trắc phi đang giúp đỡ cho Thẩm Oánh nàng ta lại có thể làm nhiều chuyện như vậy! Hơn nữa lúc này còn báo toàn bộ cho nàng biết. Xem ra, Thẩm Oánh đã hận Thẩm trắc phi từ lâu.

“Không biết Tam cô nương nói cho bốn vương phi việc này là có ý gì?” Mộ Dung Thu gạn gạn nước trà, cười hỏi.

“Vương phi thông minh như vậy sớm đã nhìn ra rồi. Ta đã nỗ lực làm nhiều chuyện như vậy, kết quả ngày sau vẫn cứ khổ sở như vậy. Sao ta có thể hạ thủ lưu tình? Hẳn vương phi biết rõ, Thẩm trắc phi ở sau lưng ngài sử dụng thủ đoạn thế nào để đối phó ngài. Hiện giờ Thẩm trắc phi không thể có thai, mà nhà mẹ đẻ vương phi lại có chuyện, người bên ngoài như hồ rình mò chờ xem kết cục vương phi. Quý phi nương nương vì mặt mũi mũi mũi duy nhất của mình và cả bản thân mình, càng không thể khoan tay đứng nhìn. Tình cảnh vương phi bốn bề đều là địch, trong tay nếu có chứng cứ này, ta tin rằng thứ này trong tay ta khẳng định không bằng so với nằm trong tay Vương phi, tác dụng càng phát huy tối đa.” Thẩm Oánh vừa thay đổi thành vẻ ôn nhu, hiền thực, yêu kiều mềm mại khi xưa, khoe miệng lại gọi lên chút bày mưu tính kế, sáng khoái cười tươi báo thù.

Nhìn người không nhìn bằng vẻ ngoài chính là nói Thẩm Oánh trước mắt này! Sau khi biết bản thân không có cách trốn thoát kết cục đã định, sẽ phản kích. May mà, từ nhỏ đối tượng Thẩm Oánh nhận ức hiếp là Thẩm Quý phi và Thẩm trắc phi. Nàng ta sắm vai mũi mũi tốt mười mấy năm, hiện giờ vẫn bị sa vào ván cờ vận mệnh, tự nhiên cuối cùng hận nhất vẫn là Thẩm Quý phi và Thẩm trắc phi.

“Nếu Tam cô nương tặng hậu lễ như vậy cho bốn vương phi. Nếu bốn vương phi không trả lễ dường như quá mức không hiểu lễ nghĩa rồi.” Mộ Dung Thu thông dong cười nói.

Thẩm Oánh kinh ngạc nhìn nàng.

Mộ Dung Thu cười khê: “Đỗ đại thiếu gia đích thật không phải người có thể phò thác chung thân. Nếu bốn vương phi là Tam cô nương, thì nhất định sẽ chọn một tú tài nhân trung chi long (rồng giữa biển người) tham gia khoa cử năm nay. Tương lai sẽ làm Trạng nguyên phu nhân, so với làm bình thê hay tiểu thiếp Hầu gia còn hơn nhiều. Ngày sau vinh hoa phú quý càng không cần nói tới.” Kỳ thực đối với Thẩm Oánh người này nàng cũng không ghét lắm, nàng hiểu cuộc sống trong đại gia tộc sẽ như thế nào, ở cùng tỷ muội Thẩm trắc phi cũng chỉ là quan hệ lợi dụng. Nhưng sau khi bị Thẩm trắc phi lợi dụng lại bị vứt bỏ không lưu tình chút nào, nàng ta chỉ phản đòn lại mà thôi. Hơn nữa, sợ là trong mắt Thẩm Quý phi và Thẩm trắc phi, có lẽ Thẩm Oánh cũng chẳng khác nô tỳ là mấy.

Nghe nói, mắt Thẩm Oánh sáng rỡ lên, nàng chưa bao giờ nghĩ tới còn có khả năng này, nếu nàng có thể nghĩ đến điểm này, liền sẽ không tạm nhân nhượng vì lợi ích chung, tùy ý Thẩm Nhu lợi dụng rồi! Tức thời, nàng càng cảm thấy hôm nay làm chuyện này không sai, bỗng nhiên lại cảm thấy Mộ Dung Thu âm ngoan độc ác trong mắt Thẩm trắc phi kỳ thực cũng rất thiện lương. Vào lúc này còn chỉ cho nàng một con đường sáng. Liền lập tức đứng dậy cung kính hành lễ cho Mộ Dung Thu: “Oánh nhi tạ ơn vương phi.”

Sau khi Thu Cúc rời đi, Mộ Dung Thu lập tức đứng dậy, từ trong tóc lấy ra trăm bạc cài tóc chọc vào trong điểm tâm.

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.